

Это цифровая копия книги, хранящейся для потомков на библиотечных полках, прежде чем ее отсканировали сотрудники компании Google в рамках проекта, цель которого - сделать книги со всего мира доступными через Интернет.

Прошло достаточно много времени для того, чтобы срок действия авторских прав на эту книгу истек, и она перешла в свободный доступ. Книга переходит в свободный доступ, если на нее не были отданы авторские права или срок действия авторских прав истек. Переход книги в свободный доступ в разных странах осуществляется по-разному. Книги, перешедшие в свободный доступ, это наш ключ к прошлому, к богатствам истории и культуры, а также к знаниям, которые часто трудно найти.

В этом файле сохранятся все пометки, примечания и другие записи, существующие в оригинальном издании, как минимум о том долгом пути, который книга прошла от издателя до библиотеки и в конечном итоге до Вас.

Правила использования

Компания Google гордится тем, что сотрудничает с библиотеками, чтобы перевести книги, перешедшие в свободный доступ, в цифровой формат и сделать их широкодоступными. Книги, перешедшие в свободный доступ, принадлежат обществу, а мы лишь хранители этого достояния. Тем не менее, эти книги достаточно дорого стоят, поэтому, чтобы и в дальнейшем предоставлять этот ресурс, мы предприняли некоторые действия, предотвращающие коммерческое использование книг, в том числе установив технические ограничения на автоматические запросы.

Мы также просим Вас о следующем.

- Не используйте файлы в коммерческих целях.
Мы разработали программу Поиск книг Google для всех пользователей, поэтому используйте эти файлы только в личных, некоммерческих целях.
- Не отправляйте автоматические запросы.
Не отправляйте в систему Google автоматические запросы любого вида. Если Вы занимаетесь изучением систем машинного перевода, оптического распознавания символов или других областей, где доступ к большому количеству текста может оказаться полезным, свяжитесь с нами. Для этих целей мы рекомендуем использовать материалы, перешедшие в свободный доступ.
- Не удаляйте атрибуты Google.
В каждом файле есть "водяной знак" Google. Он позволяет пользователям узнать об этом проекте и помогает им найти дополнительные материалы при помощи программы Поиск книг Google. Не удаляйте его.
- Делайте это законно.
Независимо от того, что Вы используете, не забудьте проверить законность своих действий, за которые Вы несете полную ответственность. Не думайте, что если книга перешла в свободный доступ в США, то ее на этом основании могут использовать читатели из других стран. Условия для перехода книги в свободный доступ в разных странах различны, поэтому нет единых правил, позволяющих определить, можно ли в определенном случае использовать определенную книгу. Не думайте, что если книга появилась в Поиске книг Google, то ее можно использовать как угодно и где угодно. Наказание за нарушение авторских прав может быть очень серьезным.

О программе Поиск книг Google

Миссия Google состоит в том, чтобы организовать мировую информацию и сделать ее всесторонне доступной и полезной. Программа Поиск книг Google помогает пользователям найти книги со всего мира, а авторам и издателям - новых читателей. Полнотекстовый поиск по этой книге можно выполнить на странице <http://books.google.com/>

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

WIDENER

HN VAS 6 T

C
9088
2F(10)

Harvard College Library

FROM THE BEQUEST OF
JOHN HARVEY TREAT
OF LAWRENCE, MASS.
(Class of 1862)

ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΤΟ Α ΚΑΙ ΤΟ Ω, ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΕ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΜΗΝΑΙΟΝ

ΤΟΥ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Περιέχον ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ Ἀκολουθίαν,
Διορθωθὲν τὸ πρὶν ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΣΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ,

Καὶ παρ' αὐτοῦ αὐξηθὲν τῆ τοῦ Ἱεροῦ προσθήκῃ
κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Ἁγίας

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

Ἡ Σ ΤΗ ΕΓΓΡΑΦῶ ΑΔΕΙΑ

Ἀναθεωρηθὲν καὶ ἀκριβῶς ἐπιδιορθωθὲν

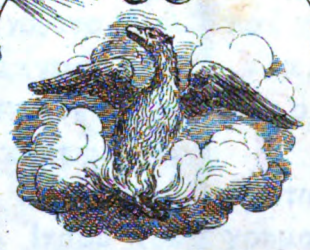
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΝΥΝ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡ. ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΣ

1863

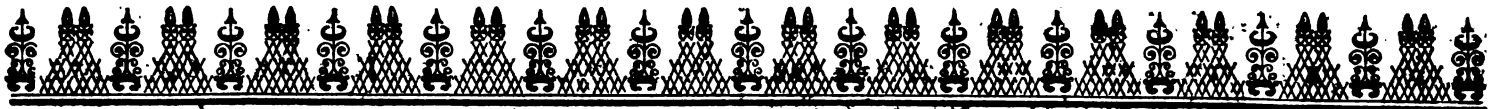

C9088.9F

J

Treat fund

M H N

Ο Κ Τ Ω Β Ρ Ι Ο Σ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΜΙΑΝ.

ΤΗ Α. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου, ἑνὸς τῶν Ἑβδομήκοντα καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο τὴν ἀκτίνα τὴν θείαν δεδεγμένος, ὅτε νεύσει κρείττονι πεπληρωμένος σοι, ὁ πρῶν ζῶν κρατούμενος, προσήλθε Σαῦλος, τὴν θείαν καθαρὴν ἐξαιτούμενος· τότε παμμακάριστε, ὡς Ἱεράρχης σοφός, υἱοθετεῖς τῷ βαπτίσματι, τὸν μετὰ ταῦτα, τὴν οἰκουμένην υἱοθετήσαντα· ὅθεν σὺν τούτῳ μακαρίζομεν, σὲ τοῦ Χριστοῦ τὸν Ἀπόστολον, Ἀνανία θεόφρον, ἰκετεύοντα σωθῆναι ἡμᾶς.

Μεμνημένος τὰ θεία παραδόξως, βροντῆς γεγωνότερον Μακάρι ἐσαλπιασας, λόγον Θεοῦ τὸν σωτήριον, καὶ τοὺς ὑπνοῦντας, ἐν τοῖς μνημείοις τῆς ματαιότητος, ἐξηγείρας, νεκρῶσιν ἐναπορρίψαντας, τὴν τοῖς νεκροῖς συνοικίζουσαν, καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς κεκτημένους ἐναποστρέψουσαν οὗς ἀπειργάσω, τοῦ νεκρῶσαντος, τὸν νεκρωτὴν σκεῖν τιμία, Ἰησοῦ τοῦ Δεσπότη, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁς φωτοφόρος, ὡς θεῖος ὑποφήτης, ὡς Μάρτυς θεοκρίτος τῶν παθημάτων Χριστοῦ, καὶ τῆς μελλούσης φανήσεσθαι, ἀρρήτη δόξης,

συγκληρονόμος τε καὶ συμμερόχος, σὺν τῷ δεσπότη καὶ ἐνηδόμενος, ταῖς πηγαζούσαις ἐκάστοτε, φωτοχυσίαις, ἐκ τοῦ ἀδύτου φέγγεος θεσπέσιε, τὴν φαιδροτάτην τοὺς τελούντάς σου, νῦν ἑορτὴν ἱεστίαις σου, ζοφερῶν ἐκ κινδύνων, Ἀνανία ἐλευθέρωσον.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο μουσουργέτης, ἡ λύρα, τοῦ θείου Πνεύματος, ἡ αἰδῶν, ὁ τέτιξ, ὁ τῶν θείων ἁσμάτων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας, πᾶσιν ἡμῖν, τὰς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικαῖς εὐωχίαις, καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονας.

Ο φαινότατος λύχνος, καὶ διειδέστατος, ἡ μελουργὸς κιθάρα, ἡ νευρὰ τῶν εὐσήμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, ᾄδει τρανώς, ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν αἰσιγήτοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τῆς Θεότητος τὴν μίαν αὐγὴν.

Σὺ τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων, ὡς παριστάμενος, καὶ παρρησίαν Πάτερ, πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων, μνήμην ποιῆ, τὴν φαιδράν σου πανήγυριν, τῇ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, Ῥωμανέ θεομακάριστε.

Δόξα. Ἦχος α'. Βυζαντίου· οἱ δὲ, Ἀνατολίου.

Τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τὸ μέγα δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, Παῦλον τὸν Ἀπόστολον ἐφώτισας Ἀπόστολε, θεόθεν κατ' ἀποκαλύψιν χρηματισθεῖς, ὡς αὐτόπτης τοῦ Λόγου, καὶ μύστης τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, Ἀπόστολος δὲ πρὸ τῶν μαθητῶν, καὶ πιστὸς οἰκονόμος τῆς νέας Διαθήκης. Διὸ αὐτὸν μιμούμενος, τὸν διδάσκαλον Χριστὸν, τὸ οἰκεῖον αἷμα ἐξέχεας,

μαρτυρικῶ πάθει ὁμολογητῆς γενόμενος, Ἀνα-
νία ἱεράρχα Χριστοῦ· καὶ τὸν δρόμον τελέσας,
τὴν πίστιν τε ἀσυλὸν τηρήσας, σὺν τοῖς ἀνω
leitourgois ἐν ὑψίστοις αὐλιζόμενος, πρέσβευε
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ελέους ἢ ἄβυσσος ἐμέ, τὸν βυθὸν γενόμε-
νον, ἀκαθαρσίας ἐλέησον, καὶ λούσον
πάντα μου, τῶν παθῶν τὸν ῥύπον, μετανοίας
δάκρυσι, καὶ θεία κατανύξει λαμπρύνασα, δι
ἧς μοι δώρησαι, ταπεινὸν τῷ ὄντι φρόνημα, καὶ
καρδίας συντριβὴν σωτήριον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἴδιον ἄρνα ἢ ἀμναῖς, καὶ ἄμωμος Δέσ-
ποινα, ἐν τῷ σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, εἶδος
οὐκ ἔχοντα, οὐδὲ κάλλος, Οἶμοι! θρηνηδοῦσα
ἔλεγε. Ποῦ σου τὸ κάλλος ἔδου γλυκύτατε; ποῦ
ἢ εὐπρέπεια; ποῦ ἢ χάρις ἢ ἀστράπτουσα,
τῆς μορφῆς σου, Ὑἱέ μου παμφίλτατε;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου· λέγο-
μέν δὲ καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον τοῦ Ἀποστόλου,
μετὰ τοῦ Στίχου αὐτοῦ.

Ἦχος δ΄. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Αἰθλοφορικὸν ἐνδαιήτημα ἀπεφάνθης, Ἀνανία
Ἀπόστολε· καὶ λίθοις ὡς ἀνθεσι πυκαζό-
μενος, ὑπὲρ τοῦ παθόντος σαρκὶ δι' ἡμᾶς, ἐκ-
σίως τὸ αἷμά σου ἐξέχεας· ὅθεν ἢ Δαιμασκὸς
ἐναβρύνεται, τῇ ἱερᾷ πανηγύρει σὺ σήμερον· ἔ-
μόνον δὲ ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἢ ὑψηλὸς, τῶν
θαυμάτων σου τὰ τεράσια σαφῶς ἀνακηρύττω-
σα βοᾷ· Πρέσβευε πρὸς Θεὸν, τοῦ δωρήσασθαι
ἡμῖν, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Πρώτη καλῶν ἀπαρχῆ, ὠφθῆς σωτηρίας ἀ-
φορμῆ, Ῥωμανὲ Πατὴρ ἡμῶν· Ἀγγελικὴν
γὰρ ὑμνωδίαν συστησάμενος, θεοπρεπῶς ἐπε-
δείξω τὴν πρλιτειάν σου. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκέ-
τευσ, πειρασμῶν καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι τοὺς
ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Αντίληψις καὶ σκέπη μου, ὑπάρχεις πανα-
μώμητε, Θεοτόκε· σὲ γὰρ ἔχω βοηθόν,
ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις, καὶ ταῖς στενοχωρίαις,
καὶ σὲ δοξάζω τὴν ἀμώμητον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρε-
μάμενον, θρηνηδοῦσα, ἀνεθόα μητρικῶς·
Ὑἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον,
πῶς φέρεις πάθος ἐπὶ νείδιστον;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄. Ἀπόστολε Ἄγιε.

Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες, τῆς
Ὀκτωήχης εἰς, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἀγίων·

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς
(ἀνευ τῶν Θεοτοκίων):

Ἀνακίου με τὸ κλέος δοξαζέτω.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγραὶν διόδεύσας.

Ανοῖξωμεν στόμα εὐφημικόν, τρανώσωμεν
γλῶτταν, ἐν τῇ μνήμῃ πάντες πιστοὶ,
τοῦ ἀρχιποιμένου Ἀνανίου, καὶ σὺν αὐτῷ τῷ
Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Νυμφίω ἀχράντω νυμφαγωγεῖ, τὴν ἄσπιλον
νύμφην, Ἀνανίας ὁ εὐκλεῆς, Χριστοῦ τὴν
ἐνταῦθα Ἐκκλησίαν, μεθ' ἧς παιδρῶς τῷ Θεῷ
ἡμῶν ἄσωμεν.

Αρχαῖος γενόμενος μαθητῆς, τῷ νέῳ βρα-
βεύεις, τὴν ἀνάβλεψιν φοιτητῆ, τῷ παλαί
διώκτη Ἀνανία, καὶ μελωδεῖς: Τῷ Θεῷ ἡμῶν
ἄσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμ-
φευτε Μῆτερ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν
Κτίστην γὰρ τούτων ὡσεὶ βρέφος, ἐν ταῖς
ἀγκαλαῖς σου ἐβάστασας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Φωτολαμπεῖς λαμπηδόνας ἐξ οὐρανοῦ, ἡμῖν
ἐξαπόστειλον, ταῖς πρεσβείαις σου σοφέ,
Ῥωμανὲ θεσπέσιε, τὴν σὴν, εὐφημησαι ἱεράν
μνήμην ἐν ἄσμασιν.

Απὸ νεότητος ὄλον σὺ τῷ Χριστῷ, σαυτὸν
παραθέμενος, ἠκολούθησας αὐτῷ, φεγγα-
βόλοις λάμπησι τὸν νοῦν, οὐρανόθεν, Ῥωμανὲ
καταστραπτόμενος.

Οραϊσμένος τῷ κάλλει τοῦ παντουργοῦ, καὶ
Ἄγιε Πνεύματος, ὡς ἀστὴρ φωτολαμπῆς,
ἀρετῶν φαιδρότητι σοφέ, ἀνεδείχθης Ῥωμανὲ
κόσμου τοῖς πέρασιν.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ προῆλθεν ἀφράστως ὁ τοῦ Θεοῦ,
Λόγος ὁ συνάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν
καιρῶν· καὶ τὸν πρῶτον ἀνθρώπον φθορᾷ, πε-
πτωκότα, Θεοτόκε ἀνεσώσατο.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νεύμασιν ἐπόμενος, τοῦ Διδασκάλου σου γέ-
γονας, Ἀρχιερεῦς, ἀθλοφορικὸν τε, ἱερεῖον
Ἀπόστολε.

Γλωσσῶν ἐντεύξεις, θεοπειθέσι σου ἔργασαι, τὸν
Λυτρωτὴν, τοῖς σέ ἀνυμνοῦσιν, Ἀνανία Ἀ-
πόστολε.

Ο ἴλην σοι ἐπέδησε, τὴν τοῦ θηρός ὄρμη-
ν Κύριος, ἐπιφανείς, ἐν φωτὶ ἀρρήτῳ, ἀμαυ-
ρώσας τὸ πρόσωπον. Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ τεῖ-
χος ἡμῶν, Χριστιανοί· σέ δοξολογοῦμεν,
ἀσιγήτως ἀνύμφευτε.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Ο νοῦς σου γέγονε σοφὴ, σκηνώμα τῆς Τριά-
δος, Ῥωμανὲ τῆς Ἁγίας, δεδεγμένος εὐ-
σεβῶς, τὴν γνῶσιν τὴν ἀληθῆ, καὶ προχέων,
ἐνθεα διδάγματα.

Ρευμάτων ἔβλυσε πηγὰς, ἡ τιμία σου γλῶσ-
σα, κελαδοῦσα τὰ θεῖα, καὶ τρανοῦσα
ἐμφανῶς, τὴν τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, ἐκ Παρ-
θένου, γέννησιν τὴν ἀφραστον.

Ιδού ἐκτρέφεις δαψιλῶς, ταῖς σοφαῖς ὁμι-
λίαις, καὶ τερπναῖς μελωδίαις, ταῖς διανοίας
ἡμῶν, καὶ ἐμπιπλᾶς γλυκασμοῦ, θειοτάτου,
Ῥωμανὲ δεσπέσι. Θεοτοκίον.

Πιασῶν ὑπάρχεις στρατιῶν, ἀνωτέρα Παρ-
θένη· τὸν ἐκείνων γὰρ Κτίστην, τὸν Υἱὸν
τὸν τῆ Θεῆ, φυνελαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα,
μένεις ἀειπαρθένος. Ὁ Εἰρμός.

Ο ἴκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός
μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν
σου ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέ-
τρα τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α΄. Τῖόν τάφον σου Σωτήρ.

Τοῖς πάθεσι Χριστοῦ, κοινωνὸς ἀνεδείχθης,
Ἀπόστολε σοφῆ, καὶ αὐτόπτα τοῦ Λό-
γου· πῶν γὰρ τὸ ποτήριον, ἐτελέσθης δι' αἵ-
ματος. Ἀλλ' ὡς σύνθρονος, καὶ κληρονόμος
ὑπάρχων, ἐκδυσώπησον, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κό-
σμου, αὐτὸν ὡς φιλόανθρωπον.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α΄. Τῖόν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύμα-
τι, δογματίσας τῷ κόσμῳ ὡς ὁμοούσιον,
τοὺς πιστοὺς ὡς ἀληθῶς κατεφώτισας· καὶ αἰ-
ρέσεων δειναῖς, ἐρεσχειλίας καθέλων, παρίστα-
σαι τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, τῶν σέ
ὑμνούντων Ῥωμανὲ θαυμασίε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον,
δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοῖς ἀμαρτήμασι,
τοῦτον ἱκέτευε θερμῶς, τοῦ οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς,

καὶ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ὄργην αὐτῆ
Σεμνῆ, ἀπὸ τῶν πίστει τιμώντων, καὶ εὐφημῶ-
νων ἀπαύσως, τὴν δυναστείαν καὶ τὸ κράτος σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ σε ὄρωσα Χριστέ ἡ Μήτηρ σου,
ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον,
κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγγνα, ἔλεγεν· Ἀ-
ναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὡς περ
κακούργος ἐπάγη; τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώ-
πων, ζωῶσαι θελών ὡς ὑπεράγαθος.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ δ' Εἰσακήκοα Κύριε.

Υπὸ σοῦ παιδευόμενος, ἀθλοφορικῶς τρο-
ποῦται τὸν θάνατον, Ἀνανίας ὁ αἰοίδι-
μος, παρὰ σοῦ βραβεῖα κομιζόμενος.

Μαθητῆς ἐχρημάτισας, τοῦ διωκομένου Λό-
γου αἰοίδιμε, Ἀνανία καὶ Διδάσκαλος,
τῆς θεοσεβείας τῷ διώκοντι.

Ενεφάνισε Κύριος, Σαῦλῳ ἀομμάτῳ σέ τὸν
κρυπτόμενον, καὶ ὑπέδειξε μεσίτην σε,
Ἀνανία τούτῳ τῆς ἰάσεως. Θεοτοκίον.

Τὸν Θεὸν ὃν ἐκύησας, ἄχραντε Παρθένη,
τοῦτον ἱκέτευε, ἀπὸ πάσης περιστάσεως,
λυτρωθῆναι πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τοῦ Ὁσίου. Χριστός μου δύναμις.

Δοχεῖον γέγονας τοῦ θείου Πνεύματος, καὶ
πυρίπνοον στόμα ἀναφωνοῦν, θεῖα μελω-
δήματα, καὶ καταθέλγον ταῖς ψυχὰς, Ῥωμανὲ
τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ως λύρα πέφηνας, σὺ ἐπουράνιος, καὶ κι-
θάρα ἡ πᾶσαν πρὸς ἑαυτὴν, ἔλκουσα
διάνοιαν, τοῖς διηγήμασι τοῖς σοῖς, καὶ τερπνοῖς
σου μελωδήμασιν.

Η χάρις ἐπνευσε, καὶ κατεσκήνωσε, τῇ ἀ-
γία ψυχῇ σου, τοῦ παντουργοῦ, Πνεύμα-
τος Πανεύφημε· καὶ σέ δοχεῖον καὶ σοφόν, θεη-
γόρον ἀπειργάσατο. Θεοτοκίον.

Ιὸν ἐξέχεε, ταῖς τῆς προμήτορος, ἀκοαῖς μὲν
ὁ ὄφρις· ἀλλ' ἡ Ἀγνή, τοῦτον ἐξετίναξε, τοῦ
Ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ, συλλαβοῦσα καὶ τεκοῦ-
σα Χριστόν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Τοῖς ἐν σάλῳ λιμένα, θεῖον ἡ ἀένναος πηγῆ
σε ἔδειξε· τρεῖς ἐν ζόφῳ φέγγος, τὸ ἀπρόσι-
τον φῶς ἀπειργάσατο, Ἀνανία μάκαρ, ὡς φοιτη-
τῇ ἀξιοχρέω, εὐμενῶς ἐν σοὶ ἀναπαυσάμενον.

Ο ὄρων κεκρυμμένα, καὶ πρὸ τῆς γενέσεως
εἰδῶς τὰ σύμπαντα, σοὶ τῷ κεκρυμμένῳ,
τὸν λαμβάνοντα ἥλιον ἔδειξε, τὸν ποτὲ διώκτην,
μετ' οὐ πολὺ τῆς πορθουμένης, ὑπ' αὐτοῦ ἀλη-
θείας ὑπέρμαχον.

Καταλήψεως πέραν, ἢ ἀνεξιχνίαστος οἰκονομία σου δι' αὐτῆς γὰρ Σῶτερ, ὁ φρικτὸς ἐξυδένεται θάνατος Ἀνανίας ὄθεν, ὡς νικητῆς καὶ ἱεράρχης, ὑπὲρ σοῦ γεγηθῶς σφαγιαῖται.

Θεοτοκίον.

Ω'ς Θεὸν συλλαβοῦσαν, τὸν Δημιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, γενεαί σε πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων Ἀγνή μακαρίζουσι· καὶ τῶν Ἀσωμάτων αἱ νοεραὶ ταξιαρχίαι, ὡς Μητέρα Θεοῦ σε δοξαῖουσι.

Τοῦ Ὁσίου. Τι ᾧ θεῖω φέγγει σου.

Ω'ς εὐπρεπέστατον ἱερόν, σκεῦος ὡς ἀγνότατον σοφεί, τοῦ Παρακλήτου ἢ χάρις σε, Ρωμανὲ εὐρούσα, καὸν εἰργάσατο, φωτὶ λελαμπρυσμένον, καὶ κατεσκήνωσε.

Σεσαρκωμένον ἢ τὸν Υἱόν, τοῦ Θεοῦ τεκοῦσα ἀληθῶς, σοῦ τὴν ψυχὴν κατεφώτισε; καὶ τὸν νοῦν ἐνθέου, γνώσεως ἐπλησε, νυκτὸς σοι ἐπιστάσα, ἢ Ἀειπάρθενος.

Ταῖς συγγραφαῖς σου τῶν ἱερῶν, λόγων Παναοιδίμω ἀφθείς, ἄρτος τοῖς πᾶσιν ἡδύτατος, πάντα κατευφραίνεις, πάντων φωτίζων τὸν νῦν, καὶ πάντα ἐκδιδάσκων, γνῶσιν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἢ τεκοῦσα τὸν τοῦ Πατρὸς, Δόγον τὸν αἰδίδιον Ἀγνή, φωτιστικαῖς ταῖς πρεσβείαις σου, φώτισον τὸν νοῦν μου, καὶ ἀποδιώξον, τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου, πάναγνε Δέσποινα.

Τοῦ Ἀποστόλου.

Ὡδὴ ε'. Ἰ. λάσθητί μοι Σωτήρ.

Λατρεύειν ζῶντι Θεῷ, μεμαθηκῶς ἱερώτατε, καὶ λύσας πολυσχιδῆ, ἀφρόνων κακόνοϊαν, τὴν μίαν ἐδίδαξας, Ἀνανία σέβειν, τρισυπόστατον Θεότητα.

Ε'δέξω ἐν ταῖς χερσὶ, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἶακας, τῷ κυβερνήτῃ Χριστῷ, φοιτήσας Ἀπόστολε· καὶ ταύτην τῷ Πνεύματι, ὡς ὀλκάδα θεῖαν, Ἀνανία ἐκυβέρνησας.

Ο'πλαστουργήσας εὐθῆ, ὁδὸν εὐθύπορον στέλλεσθαι, σὲ τῷ κλεινῷ μαθητῆ, προσέταξας Δέσποτα, τῆς δικαιοσύνης σου, ἐκλογῆς τὸ Σκεῦος, ἐκκαλύπτων προσευχόμενον.

Θεοτοκίον.

Ω'ς ἔμψυχος κιβωτὸς, τὸν νομοδότην ἐχώρησας· ὡς ἅγιος δὲ ναὸς, ἐδέξω τὸν Ἅγιον, ἀνθρώπον γενόμενον, ἐπ' εὐεργεσία, τῶν ἀνθρώπων Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Φωτισμοῦ πληρούμενος, καὶ πρὸς ὕψος ἀρετῶν, ἐνθέων ἀναγόμενος, κατεφρόνησας

πάντων τῶν ἐπὶ γῆς· καὶ στύλος οὐράνιος, καὶ φωστήρ εὐσεβείας ἐχρημάτισας.

Σαρκὸς κατεμάραντας, τὰς ὀρέξεις, καὶ ψυχὴν, τὴν σεαυτοῦ ἐκόσμησας, λαμπροτάταις ἀγνεῖας μαρμαρυγαῖς, καὶ κάλλος ἐράσμιον, ἀρετῶν εὐμορφία περιέθηκας.

Μισήσας τὴν πρόσκαιρον, καὶ ματαίαν καὶ σαθρὰν, καὶ ρέουσαν ἀπόλαυσιν, τῷ ναῷ τῆς Παναγίου προσκαρτερῶν, τὸν νοῦν καθηγίασας, καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Α'παντες προβλέποντες, οἱ Προφῆται τηλαυγῶς, τὴν ἐσομένην ὕστερον, ἐκ Παρθένου Χριστέ σε ἐπὶ τῆς γῆς, πανάχραντον γέννησιν, ἐμφανῶς οἱ θεόπται προηγόρευσαν.

Ὁ Εἰρμός.

• Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην κα-
• θαρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
• εὐδίω λιμένι σου προσδραμῶν, βοᾷ σοι Ἀνά-
• γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ο' ἐν πρεσβείαις θερμότατος ἀντιλήπτωρ, καὶ τοῖς αἰτοῦσι ταχύτατα ὑπακούων, δέξαι τὴν δέησιν Ἀνανία ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν δυσώπει τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, τὸν μόνον Ἀγίοις δοξαζόμενον.

Ὁ Οἶκος.

Τῷ φωτισμῷ τῆς ἐλλάμψεώς σε ἐκκαθάρας, Σωτήρ μου, τὴν ἀχλὺν τῆς ἐμῆς καρδίας καὶ τὴν πώρωσιν, δίδου μοι λόγον ἀνευφημηῆσαι, καθαρῶ συνειδότι, τοῦ Ἀποστόλου τὰς θαυγαῖς ἀρετὰς, καὶ τοὺς ἀθλοὺς τοῦ μάκαρος· πηγὴ γὰρ σὺ εἶ σοφίας, καὶ δοτὴρ ἀγαθὸς πολυεὐσπλαγγχε· διὸ τρανώσας τὴν γλωττάν μου, τὸν ἐφύμνιον ὕμνον μου πρόσδεξαι, ὁ μόνος Ἀγίοις δοξαζόμενος.

Συναξάριον.

Μὴν Ὀκτώβριος, ἔχων ἡμέρας λα'.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ια'. καὶ ἡ νύξ ὥρας ιγ'.

Τῆ Α'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου.

Στίχοι.

Λίθοις νέμειν θελόντα μηδαμῶς σέβας,
Ἀνανίαν βάλλουσι δυσσεβεῖς λίθοις.

Ἀεὺσθη Ἀνανίας Ὀκτωβρίου ἡματι πρώτῳ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἀνανίας ὁ Ἀπόστολος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Δαμασκοῦ, ὃς καὶ Παῦλον ἐβάπτισε δι' ἀποκαλύψεως, γενόμενος Ἐπίσκοπος ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Τελῶν σὺν πολλῆς ἰασεῖς ἐν Δαμασκῷ καὶ ἐν Ἐλευθερουπόλει, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπισπώμενος πίστει, ὑπὸ Λευκιανοῦ

Ἡγεμόνος τίπτεται. βουνεύροις, καὶ τὰς πλευρὰς ξίεται, καὶ λαμπάσι καταφλέγεται· καὶ ἐξωσθεὶς τῆς πόλεως, λιθοβολείται, καὶ οὕτω πληροὶ τὸ μαρτύριον, καὶ πρὸς τὰς αἰώνιους σκηνὰς ἀπαίρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ, τοῦ Ποιητοῦ τῶν Κοντακίων.

Στίχ. Κι αὐτὸ πρὶν μὲν ὑμνεῖ Ῥωμανὸς Θεὸς Λόγον· Ὑμνεῖ δὲ καὶ νῦν, ἀλλὰ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Ῥωμανὸς ὑπῆρχεν ἀπὸ Συρίας, ἐκ τῆς Ἐμεσσηνῶν πόλεως, Διάκονος γενόμενος τῆς ἐν Βηρυτῶν ἁγίας Ἐκκλησίας. Καταλαβὼν δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐν τοῖς χρόνοις Ἀναστασίου τοῦ Βασιλέως, κατέμενε ἐν τῷ ναῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ἐν τοῖς Κύρου, ἐν εὐλαβείᾳ διάγων, καὶ διανυκτερεύων ἐν τῇ παννυχίδι τῶν Βλαχερνῶν. Ἐπιτελεῖ οὖν ἐκεῖσε τὴν παννυχίδα, καὶ πάλιν ὑπέστρεφεν ἐν τοῖς Κύρου, ἔθα καὶ τὸ χάρισμα τῆς συντάξεως τῶν Κοντακίων ἔλαβεν, ἐπιφανείσης αὐτῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου κατ' ὄναρ, καὶ τόμον χάρτου ἐπιδοῦσης, καὶ κειυσάσης αὐτὸν καταφαγεῖν. Ἐδοξεν οὖν ἀνοῖξαι τὸ στόμα, καὶ καταπιεῖν τὸν χάρτην· ἦν δὲ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων· καὶ εὐθὺς ἐξυπνος γενόμενος, ἀναβὰς ἐν τῷ ἄμβωνι, ἤρξατο ψάλλειν: Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερουσίον τίκτει· καὶ ποιήσας καὶ τῶν λοιπῶν ἑορτῶν τὰ Κοντάκια, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν ἐπισήμων Ἁγίων, ὡς εἶναι τὸ πλῆθος τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων Κοντακίων ὑπὲρ τὰ χίλια, ἐν εἰρήνῃ ἰτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μιχαὴλ ἐκ τῆς Μονῆς Ζώβης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ λς'. Ἁγίων Μοναχῶν, τῶν μαρτυρησάντων ἐν τῇ ἐνορίᾳ Σεβαστουπόλεως.

Στίχ. Τριμηθεὶς Μιχαὴλ σὺν μαθηταῖς τρισδέκα, Χορῶ συνήφθη τῶν Μοναστομαρτύρων.

Οδοὶ οἱ Ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, καθεζόμενοι ἐν Μοναστηρίῳ, λεγομένῳ Ζώβη, πλησίον Σεβαστουπόλεως. Ἐκστρατεύσας δὲ Ἀλέξ. ὁ Ἀμηνῶν τῶν Ἀγαρηνῶν κατὰ τῆς χώρας ἐκείνης, ἐκράτησε τοὺς Ἅγίους· οἱ δὲ Ὁσιοὶ Πατέρες ἀντίστησαν αὐτῷ, κραταιούμενοι τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ· καὶ στάς ἐν μέσῳ Μιχαὴλ ὁ ὀσιώτατος Ἡγούμενος, καὶ κατηχῆσας, ὠδήγησε πάντας πρὸς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον· καὶ πρῶτοι τοὺς ἀχένας κλίναντες, ἀπετμήθησαν, εἰθ' οὕτως ὁ πανόσιος Μιχαὴλ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἐξ Ὁσιομαρτύρων ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Ἐξ συμμονασταὶ τοὺς ἑαυτῶν μανδύας Ἀθλοῖς ἐρυθραίνουσι τοῖς διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Δομνίνου.

Στίχ. Δειγὴν Δομνίνος συντριβὴν σκελῶν φέρων, Ὑποσκελισμοὺς τοῦ Σαταῦν καταισχύνει.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Θεσσαλονίκης· τοῦ δὲ Μαξιμιανῶν βασιλείᾳ κτιζόντος ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὡς Χριστιανὸς ἐκράτηθη, καὶ τῷ βήματι καρίσθη αὐτοῦ, ὃς καὶ μετ' ἔργου εἶπε πρὸς αὐτὸν: Διὰ τί, ἐμοῦ προκαθημένου τῇ πόλει, τολμᾷς Θεὸν ἕτερον ἐμολογεῖν; ἀλλὰ θῦσον τοῖς θεοῖς, εἰ βούλει ζῆν. Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἐκίλευσε καταξαινεσθαι τούτου τὸ σῶμα. Ὡς δὲ ἑώρα ἱαντὸν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου καταμωκώμενον καὶ γελῶμενον, ἐκίλευσε πρὸς τῆς πόλεως ἀπε-

νεχθῆντα, συντριβῆναι τὰ σκέλη· καὶ τοὺς πόδας ἀποκοπίς ὁ Ἅγιος Μάρτυς, ἑπτὰ ἡμέρας δικαρτερεῖ ζῶν, μὴ μεταλαβὼν τροφῆς· καὶ τῷ Θεῷ οὕτως εὐχαριστῶν, παρέδωκεν αὐτῷ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν.

Τραῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ζ'. Οὐ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σαλπίζετω ἐμφρόνως, ἡ θεόλεκτος ποιμνη, εὐήχῳ σαλπιγγι, τοὺς ἄθλους τῆ ποιμένος, Ἀνανίθ βοῶσα, τῷ αὐτῆς Ποιμενάρχῃ Χριστῷ· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δοξαζέτω Θεὸς σε, μαθητὴν Ἀνανία, καὶ ἱεράρχην σεπτῶν, καὶ Μάρτυρα τῶν θείων παθημάτων φωνοῦσα, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία Χριστῷ· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐ θανάτου τῷ δέει, ἀλλὰ πόθῳ τῆς ποιμνης ἀποκρυπτόμενος, τὸν λύκον ὡσπερ ἄρνα, ὀρῶν τιθασσευθέντα, Ἀνανίας ἐκρυγάζεν. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαριστῶς κραυγαζόμεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, Θεόφρον ἔσχεσ διδάσκαλον, συνετίζουσάν σε καὶ μυοῦσαν, καὶ ψάλλειν προτρέπουσαν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν σῶν ἀρημάτων ὁ φθόγγος, τὴν οἰκουμένην ἐπλήρωσε, καὶ τερπνῶς μελωδεῖν τοὺς ἀνθρώπους, Χριστῷ παρεσκευάσεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εξέλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς φαινότατος ἥλιος, Ῥωμανὲ καὶ πυρσὸς καταυγάζων, τοὺς ἐν πίστει κραυγαζόντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ντῶν μακαρίζουσι πάσαι, αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων σε, Θεοτόκε ἀγνή ὡς προέφης, καὶ πίστει δοξαζουσιν: Εὐλογημένος πάντα γενε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τῷ Ἀποστόλῳ. Ὡδὴ η'. Ἐπιταπλάσιως κάμινον.

Εινακουστῆν ἐνόμιζεν, Ἀνανίας ὁ ἐνδοξος, ἐξ ἀρπακτικῆς, τοῦ πορθητοῦ τῆς ποιμνης σου, δυνάμει Δέσποτα, τὴν ὑπὲρ λόγον ἄμειψιν, πρὸς ποιμαντικὴν· ὅθεν σκιρτῶν ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγαλλιάσθω σήμερον, καὶ σκιρτάτω τῷ πνεύματι, ἡ πανευκλεῆς, καὶ μακαρία

πόλις σου, τὴν σὴν εὐμοιρήσασα, ἐπιστασίαν
 Ἐνδοξε, καὶ εὐχαριστοῦσα τῷ Σωτῆρι βοάτω·
 Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
 ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζωοποιῶ προσάγματι, Ἀνανία ὑπέριτε, τὴν
 φωτοποιὸν τῆ ὀραθέντος δύναμιν, τῷ Σαύλῳ
 ἐκήρυξας, καὶ ἀπεκρούσω πῆρῳσιν, τὰς ἀλεξι-
 καίκους, ἐπιθείς σου παλαίμας, φολίδας δρακον-
 τείης, ἐκβαλὼν ὡς λεπίδας, βοῶν· Ὑπερυψοῦτε,
 Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Η ἐν ἀνάγκαις σῶζουσα, καὶ θρεμῶς προσ-
 τεύουσα, πάντας, τοὺς ἐν θλίψει, Παναγία
 Δέσποινα, σπλαγγίσθητι σῶσόν με, καὶ πεπτω-
 κότα ἔγειρον, χεῖρα βοηθείας, πρὸ τῆ τέλους δι-
 δοῦσα, μὴ νύξ με τῆ θανάτῃ, καταλάβῃ ὑπνῶν-
 τα, ἵνα σε κατὰ χρέος, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Νόμων πατρῶν.

Πᾶσαν τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, καὶ
 τὴν τρυφήν καὶ δόξαν ἀποσεισάμενος, τὴν
 ψυχὴν σου ἀνεπτέρωσας, πρὸς τὰς ἄνω χορείας,
 πρὸς τὰς ἐκείνων, δόξας καὶ λαμπρότητας Σο-
 φεῖ, πρὸς τὰ κάλλη τὰ ἄρρητα, πρὸς μοναῖς τὰς
 ἐκείσε, πρὸς φῶς τῆς Θεαρχίας κραυγάζων·
 Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ θείῳ πόθῳ πυρπολούμενος, τὰς ἀναβά-
 σεις ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ἀσώμα-
 τον ἐν σώματι, πολιτείαν ἐκτήσω· τὰς τῶν
 Ἀγγέλων τάξεις, ἐκμιμούμενος σοφέ, τὰς ἐκεί-
 νων ἐπόθησας, ἐν κόσμῳ μελωδίας, ἐν πίστει
 Ῥωμανέ ἀνακραίων· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ
 εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υψηγορία τῶν ἐνθέων σου, καὶ γλυκυτάτων
 λόγων μακαριώτατε, Ῥωμανέ πᾶσαν διά-
 νοιαν, καταθέλγεις ἀνθρώπων καὶ κατευφραί-
 νεις, οἷά τις τροφεὺς πλουτοποιὸς, καὶ φωτίζεις
 παιδρότατα, καὶ βοᾷν ἐκδιδάσκεις· Τὸν Κύριον
 ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
 τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ισοθεῖα δελεάσας με, ὁ βροτοκτόνος ὄφις ὁ
 σκολιώτατος, ὡς αἰχμάλωτον ἀφῆρπασε, τρυ-
 φῆς τοῦ Παραδείσου· ἀλλ' ὁ Δεσπότης, φύσει ὁ
 Υἱὸς ὁ τῆ Θεῆ, σαρκωθείς ἐπεδήμησεν, ἐκ Παρ-
 θένου Μαρίας, καὶ ἤρέ με πρὸς ὕψος θείας·
 ὄν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**όμων πατρῶν οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυ-
 » λῶνι Νεοὶ προκινδυνεύοντες, βασιλεύον-
 » τος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ
 » συνημμένοι, ᾧ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ, τοῦ

» κρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελπον τὸν ὕμνον·
 » Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦ-
 » τε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ῥωδὴ Δ'. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ελυσας Πανεύφημη, τὸ σκότος τὸ τῆς ἀ-
 γνωσίας, φῶς δὲ ἀληθῶς ἐξήστραψας,
 Δαμασκῶ τρισυπόστατον· ἀλλὰ ὡς φιλότεκνος
 πατὴρ καὶ φιλόστοργος ποιμενάρχης, ὀρθοδο-
 ξοῦσαν ταύτην φύλαττε.

Ταύτην τὴν ἐτήσιον, πανήγυριν ἐπιτελοῦντες,
 δεῦτε φωταυγεῖ ἐκλαίμποντες, τῆς ψυχῆς ἀ-
 ξιώματι, τοῦ τῆς Τριάδος, λατρευτοῦ τε καὶ κή-
 ρυκος Ἀνανίου, τὴν τριφεγγῆ ἀρετὴν μέλψωμεν.

Ω τῆς ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἀξίας σου μάκαρ
 Ἀνανία! ὡς γὰρ μαθητῆς ἠγάπησας, ὡς
 ποιμὴν ἀναπέπαυσαι, καὶ ὡς ἀθλοφόρος, τῷ
 Χριστῷ συνδεδόξασαι, τοῖς στεφάνοις μαρτυ-
 ρικῶς ἀγλαίζόμενος.

Θεοτοκίον.

Αχραντε πανάμωμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐω-
 δίας, αἴτησαι Χριστὸν ὃν ἔτεκες, Βασι-
 λεῖ μὲν τὰ τρόπαια, τοῦ τῆς δουλείας δὲ ζυ-
 γοῦ, δοῦναι τὴν ἀνεσιν τῷ λαῷ σου· σὲ γὰρ
 ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀ πορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ταῖς ἀνωτάταις Ἐνδοξε, χορείαις συνήφθης
 τῶν ἀσωμάτων, ἔνθα ἡ ἀνεκφραστός ὑ-
 πάρχει εὐφροσύνη, καὶ διηνεκῆς ἀπόλαυσις·
 ἔνθα ἐκεῖνο, τῆς Θεαρχίας φάος ὑπάρχει καὶ
 χαρὰ· ἔνθα ἡ ἀνεκλαίητος, δόξα Μακαριώτατε.

Μετὰ δικαίων ἔνδον, εἰς Θεοῦ θείαν δόξαν
 κατασκηνώσας, βλέπεις τὴν τερπνότητα,
 τὴν ἀφραστον ἐκείνην· βλέπεις τὴν τρυφήν τὴν
 ἄληκτον· βλέπεις τὰ κάλλη τῶν οὐρανῶν, τὰ
 ὄντως ἐράσμιμα σοφέ· βλέπεις Πατριαρχῶν τὰς
 χορείας Ῥωμανέ ἔνδοξε.

Σοῦ τὴν φωσφόρον μνήμην, τοὺς πιστῶς ἐκ-
 τελοῦντας, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι,
 πρεσβείαις σου θεόφρον, καὶ ἐκ πάσης βλάβης,
 Ῥωμανέ καὶ θλίψεως τοῦ ἀλλοτρίου, καὶ τῆς
 ἐπιθρανίης ἀξίωσον τυχεῖν, δόξης καὶ βασιλείας,
 τῆς ἄνω μακαριώτατε.

Ω ραῖσμένος κάλλει, ἀσυγκρίτῳ θεόφρον τῷ
 τῆς Τριάδος, καὶ πεποικιλμένος λαμπη-
 δόνας ἐξαστραίπτεις, καὶ περιχαρῶς πανόλθεις
 περιπολεύεις, περὶ τὸν θρόνον ὄντως τοῦ Κτί-
 στου καὶ Θεοῦ· ἔνθα ἐορταζόντων ὁ ἦχος, Ῥω-
 μανέ ἔνδοξε. Θεοτοκίον.

Υπό τῆς παλαι πτώσεως, ἀνθρώπων τὸ
 γένος, τοῦ πρωτοπλάστου, γέγονεν αἰχ-

μαλῶτον Παρθένα Θεοτόκε, καὶ δεδουλωμένον πάθει τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὁ ἐκ σοῦ τεχθεὶς ὑπεραίγαθος Θεός, τοῦτα τῇ ἑαυτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ ἀνεκαλέσατο. Ὁ Εἰρμός.

• Ἄπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀ-
• ξίαν ἰλιγγίᾳ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος,
• ὕμνεῖν σε Θεοτόκε· ὁμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα
• τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας,
• τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προ-
• στατίς, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τῷ Ἀποστόλῳ. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἀρχαῖος μαθητὴς Χριστοῦ, γεγονώς Ἀνα-
νία, τῷ νέῳ τὴν ἀνάβλεψιν, μαθητῇ σὺ βραβεύεις, Παύλῳ τῷ Δεῖῳ· διό σε, σὺν αὐτῷ εὐφημοῦμεν, ὡς ἱεράρχην ἔνθεον, ὡς Ἀπόστολον Δεῖον, ὡς ἀληθῆ, Μάρτυρα καὶ κήρυκα Δεηγόρον, καὶ πρεσβυτὴν Δερμάτατον, πάσης τῆς οἰκουμένης.

Τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίου ὁμοῦ.

Ἐν Δεοπνεύστοις ἄσμασι, κατετρέψασα μακάρι, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀπόρρητον, Δεῖαν οἰκονομίαν, καὶ ὕμνοις ἔστεψας πάντας, Ῥωμανέ τοὺς Ἁγίους· μεθ' ὧν φαιδρῶς ἀνύμνησας, τὴν ἀγνὴν καὶ Παρθένον, καὶ ἀληθῆ, τοῦ Θεοῦ Μητέρα πάνσοφε Πάτερ· μεθ' ἧς ἡμῶν μνημόνευε, παρεστῶς τῇ Τριάδι.

Εἰς τὸν Στιχόν, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ, δ'. Ἀνατολίου.

Μαθητὰ τοῦ Σωτῆρος, ἀρχιεράρχα ἔνδοξε, κλέος Μαρτύρων, Ἀνανία φωστὴρ φαινότατε, ἡμῶν δὲ πολιούχε, ἐκτενῶς ἐκέτεμε, ρυσαθῆναι τὴν ποιμνὴν σου ἐκ κινδύνων, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Ἦθη τὰ μακρὰν ποιῶντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, Ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόνρωδι ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρυόμενον, καταπεινὸν με καίκιστον λέοντα, ὄφιν τὸν ῥόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν, συντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Αὐτάμελον.

Ὡ τοῦ παραδόξου Δαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεπεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὄν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν· ἐκλαίει κρᾶζουσα: Οἶμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Β. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ, καὶ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Γερίων ἐν χρίσματι, καὶ Μαρτύρων ἐν αἵματι, τῷ Θεῷ προσήγγισας, τελεώτατα, Κυπριανέ πακαοῖδιμε· τὸ ἄνθος τῆς φύσεως· ἡ τῶν λόγων καλλονή· τῆς σοφίας ἀκρόπολις· τῆς ὀρθότητος, τῶν δογμάτων ἡ σταθμὴ· τῶν καγόνων, παναρμόνιος εὐθύτης· Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Τῶν ἀθλούντων τὴν εὐκλειαν, τῶν Μαρτύρων τὸν στέφανον, ὑπογράφων ἔπεισας τοὺς Δεόφρονας, κατατολμᾶν γενναϊότατα, ποικίλων κολάσεων, καὶ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, καὶ σωματικῶν γυμνώσεως, καὶ στρεβλώσεως, καὶ κρυμοῦ δριμυτάτου καὶ μαστίγων, καὶ θανάτου τελευταῖον, Κυπριανέ πανσεβάσμιε.

Ἐπὶ δαίε ταῖς τοῦ δαίμονος, τὰς ὠδαῖς ταῖς τῆ Πνεύματος, καὶ Σταυροῦ τὸ τρόπαιον, ἀντιτάξασα, τὴν παρθενίαν ἐτήρησας· καὶ Μάρτυς ἀήττητος, προσπνέχθης τῷ Χριστῷ, ἱερώτατον σφάγιον· ὅθεν ἔτυχες, τῶν στεφάνων τῆς κίχης, Ἰουστίνα, τῶν Παρθένων καὶ Μαρτύρων, κεκοσμημένη φαιδρότησιν.

Δόξα, Ἦχος β'.

Διδασκαλίαν τῆς πλάνης, καὶ γνῶσιν τῶν εἰδῶλων, ἀπεδύσω ἀληθῶς, καὶ Σταυρὸν ἠμφιάσω, ὄπλον εἰς σωτηρίαν, Κυπριανέ παμμακάριστε. Ἐρρίψας τὰς βίβλους τὰς μαγικάς, τὸν ἄνθρωπον ἀπέθου τὸν παλαιόν, καὶ ὤκησεν ἐν σοὶ Δεογνωσία, ἡ Τριάς ἡ ὁμοούσιος. Αὐτὴν ἐκέτευε Ἱεράρχα, σὺν Ἀγγέλοις τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε;

Πάντων, Δλεβομένων ἡ χαρὰ, καὶ ἀδικοφμένων προστατίης, καὶ πενομένων τροφῆ, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμῆν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψες, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις· Ἀχραντε σπεῦσον, δυσωπεῦμεν, ρύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ξύλω, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτη-
θέντα ὄρωσα ἢ Ἀπειρόγαμος, ἐκλαίει καὶ
ἔλεγε: Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες,
ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ
προανάρχου Πατρὸς; σπεῦσον, καὶ δοξάσθητι,
ὅπως, δόξης ἐπιτύχῃαι θείας, οἱ παῖδες δειὰ πά-
θη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στίχηρα τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β'.

Τὸν φωστῆρα τὸν θεολαμπῆ, τὸν τοῦ Παύ-
λου συνόμελον, καὶ ἔργῳ συμμετόχον,
Κυπριανὸν εὐφημήσωμεν· μετ' Ἀγγέλων γὰρ ἀ-
γαλλεται, λαβὼν τὸ στέφος τῆς ἀφθαρσίας πα-
ρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, καὶ πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἄε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Αλλην, κραταιὰν καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος
ἀπύργον καὶ τεῖχος, ἀκαταράχητον, ὄν-
τως οὐ κεντήμεθα, εἰμὴ σὲ Πάναγνε, καὶ πρὸς
σὲ καταφεύγομεν, καὶ σοὶ ἐκβοῶμεν· Δέσποι-
να βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα· δείξον εἰς ἡμᾶς
τὴν σὴν χάριν, καὶ τῆς δυναστείας τὴν δόξαν,
καὶ τῆς εὐσπλαγγνίας σου τὸ μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οτε, ἡ ἀμίαντος ἀμίαντι, ἔβλεψε τὸν ἴδιον
ἄρνα, ἐπὶ σφάγην ὡς βροτῶν, θέλοντα
εἰλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγε· Ἀτεκνώσα νῦν
σπεύδεις με, Χριστέ· τὴν τεκοῦσα· τί τοῦτο
πεποίηκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παριτός; ὁμῶς, ἀ-
νυμῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ
λόγον, ἀκραν ἀγαθότητα· Φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

καὶ τρόπων μέτοχος. Καὶ Ἀπολύσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες
τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρῶν, οὗ ἢ
ἀκροστιχίς.

Ἐλπὼ μακάρι σου τὴν κυπρίζουσαν χάριν.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μετὰ τῆς ὑπερκοσμίου τάξεως, νῦν ἀυλιζό-
μενος, ὡ ἱερεὶ καὶ θεῖα κεφαλῇ, οὐρα-
νόθεν ἐπίβλεψον, καὶ τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς
σε, ταῖς αἰῶσι πρεσβείαις περικραύρησον.

Εν ζόφῳ τῆς ἀγνωσίας πρότερον, δεινῶς
κρατοῦμενος, καὶ ψυχολέθρος πάθει,
σαρκὸς, ἀκρασία πυρούμενος, μεταβολὴν πά-
ραδοξον, εὖρες ἀθρώως Παμμακάριστε.

Λοιμῶν μὲν ἐπὶ καθέδραν πρότερον, Πάτερ
ἐκάθισας, καὶ ἐν καθέδρᾳ πάλιν τὸν
Χριστόν, πρεσβυτέρων ἐδοξάσας, ἀλλοιωθεὶς
σαφέστατα, τῆ τοῦ Ὑψίστου θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον.

Παρθένος μετὰ τὸν τόκον ἔμεινας· αὐτὸν
γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ὀλων καὶ
Θεὸν, ἀσυνήθως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα
σώματι, Θεογεννήτορ Ἡεροπαρθενε.

Ὡδὴ γ'. Ἐυφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ὡs Παῦλος πρὸς τὸν Χριστόν, τὴν τῆς ψυ-
χῆς, μεταβαλὼν ἔφεσιν, Κυπριανέ πάν-
σοφε, τούτου μάρτυρ ἐχηματίσας.

Μηστευεταί σε Χριστός, ἀντὶ χιτῶνος τῶν
παθῶν δόξης σοι, καταστολήν δωρούμενος,
καὶ ἀναγεννήσεως ἔνδυμα.

Αλείπτῃς ἀσκητικός, προγεγονώς, κάρτερι-
κὸς ὕστερον, Κυπριανέ πανεύφημε, Μάρ-
τυρ ἀληθείας γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
σεβόμεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα
γεγονότα Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χρι-
στὲ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Ἐν σοφίαν καὶ Λόγον.

Παιδευθεὶς ἐν τῇ πλάνῃ, ἐπιμελῶς, ὡς ὁ
Παῦλος ἐκλήθη ἐξ οὐρανοῦ, σταυρῷ ἀ-
δηγούμενος, πρὸς τὸ φῶς τῆς γνώσεως τῆς
γὰρ σεμνῆς Παρθένου, τῷ πόνῳ φλεγόμενος, δι'
αὐτῆς ἡμόσθη, τῷ Πλάστῃ τῆς κτίσεως· ὅθεν
θραμβεύσας, τῆ ἐχθρῆ τὸ ἀνίσχυρον, σὺν αὐτῇ
κατηξίωσαι, τῆ χορῆ τῶν Μαρτύρων. Κυπρια-
νέ ἱερώτατε, πρεσβεύε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἀφεσὶν δωρησασθαι, ταῖς ἐορτά-
ζουσι πόνῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λογιαμοῖς ὀλισθαίνων ταῖς πανηροῖς, εἰς βυ-
θὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν, καὶ στένων
κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· Ἐν
ἐμοὶ θαυμαστόσων, τὸ πλοῦσιον ἔλεος, καὶ τῆς
σῆς εὐσπλαγγνίας, τὸ ἀπειρον πέλαγος, καὶ
τῶν οἰκτιρῶν σου τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον·
καὶ δὸς μοι μετανάσταν, καὶ τοῦ βίου διάρθρωσιν,
ἵνα πόνῳ κραυγάζω σοι· Πρεσβεύε τῷ σῶ Υἱῷ
καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσὶν δοθῆναι μοι·
σὲ γὰρ ἐχὼ ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἢ ἀ-
μναῖς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλολυζε

δακρύνουσα, και πικρῶς ἀνεκραύγαζεν Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλείους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγγνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, και πταισμάτων· δωρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσιν αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ανανήψας Θεοφάντορ τῆς πρὶν μανίας, δαιμονικὴν ἀπάτην, και ψυχόλεθρον πλάνην, πᾶσαν ἐθριαμβευσας, και χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ρωμαλέως Ἰουστίνα κραταιουμένη, και τὴν ἀγνὴν Παρθένον και κεχαριτωμένην, σφόδρα ἰκετεύουσα, τοὺς βρόχους διέφυγες, και τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα.

Στηριζομένη τῇ πίστει τοῦ σου Νυμφίου, και τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν, περιβεβλημένη, δαίμοσιν ἀνάλωτος, βῶσα διέμεινας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Οκατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφήν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλούτῳ, Μῆτερ ἀειπάρθενε, ἐκ σου καθ' ὑπόστασιν, ὅλον προσλαβὼν τὸ ἀνθρώπινον.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Υπέρμαχον σαφῶς, τὴν ἀγνὴν Θεομήτορα, πλουτήσασα Ἰουστίνα, τὴν σεπτὴν παρθενίαν, ἐτήρησας ἀμώμητον.

Τὸ ἔμψυχον Θεῶ, και τερπνότατου ἄγαλμα, τιμήσωμεν Ἰουστίναν, τὸ ἀπόθετον κάλλος, τὸ ἄσυλον ἀνάθημα.

Ηνύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἡ γνησία και ἄσπιλος, τὴν ἀθλησιν τῇ ἀσκήσει, προσλαβοῦσα δικαίως, διπλοῦν στέφος κομίζεται.

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐκ ἀγγελικὸς, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, τὸ ἀφραστον ἐρμηνεῦσαι, και παράδοξον θαῦμα, τοῦ τόκου σου Πανάχραντε.

ᾠδὴ ε'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Κακίας, τὸν πυθμένα τὸν κάτω κατείληφας· τῆς ἀκροτάτης δὲ παλιν, ἀρετῆς ἀνῆλθες Πάτερ εἰς ὕψος, παραδόξως, ἀλλοιωθεὶς τῷ θαύματι βραπτίσματι.

Υπῆρξας, ὑπρέτης δαιμόνων τὸ πρότερον· ἄλλα Χριστοῦ Θεοφάντορ, μαθητῆς ἐσῆ· στερον ἀνεδείχθης, διαθέσει, τῶν ὀρεκτῶν ποθήσας τὸ ἔσχατον.

Πολλὸς σὺ, τῷ Δεσπότη προσήγαγες Μάρτυρας, πραγματειῶν τὴν μεγίστην, ὑποφαίνων αἵματι βραχυτάτῳ, βασιλείαν τῶν οὐρανῶν Θεόφρον ὠνήσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ρῆξόν με, τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων Θεόνυμφε, τῆς ἀμαρτίας τοῦ νόμου, τῆς ζωῆς τῷ νόμῳ ἐλευθερίαν, δωρουμένη, ἢ δοτῆρα τοῦ νόμου κηύσασα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
• **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
• κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ως ἱεράρχην τίμιον, και ἀθλητὴν σερότατον, ἢ οἰκουμένη ἀξίως γεραίρει σε, Κυπριανὲ αἰοιδίμε· και τοῖς ὕμνοις δοξάζει, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, αἰτοῦσα πάντοτε, πταισμάτων ἄφεσιν, διὰ σου δωρηθῆναι τοῖς μέλπουσιν Ἀλληλοῦια.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν σοφὸν ἱεράρχην τιμήσωμεν, ὡς ποιμένα σοφὸν και διδάσκαλον· ὅτι ἐξ ἀκανθῶν πλάνης ἠνθησαν, ὡσπερ ῥόδον τερπνότατον, και ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς κατεμύρισεν, ἰαμάτων ὀδμαῖς, και βολαῖς θαυματῶν· ὡστε ψάλλειν ἡμᾶς τοῦ Δαυὶδ τὴν ᾠδὴν· Ἀλληλοῦια.

Συναξάριον.

Τῇ Β'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ, και Ἰουστίνης τῆς Παρθένου.

Στίχοι.

Ἄλγεϊ Σατανᾶς, τὸν παλαι φίλον βλέπων
Ἔκρει φιλοῦντα συνθανεῖν Ἰουστίνη.

Τμήθη δευτερίη σὺν Ἰουστίνῃ Κυπριανός.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, ἐπὶ Δεκίῳ τοῦ Βασιλέως, εὐγενὴς και πλούσιος, φιλόσοφος και μάγος ἄκρος· ἠγρεύθη δὲ πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν παρὰ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου και Χριστιανῆς, πάσας τὰς δαιμονικὰς αὐτοῦ ἐνεργείας ὡς ἰστὸν ἀράχνης διαλυσάσης, ὀρμωμένης και αὐτῆς ἐξ Ἀντιοχείας· Ἀνὴρ γὰρ τις Ἑλλήν, Ἀγλαΐδας λεγόμενος, ἔρωτι τοῦ κάλλους αὐτῆς τρωθεὶς, και μὴ τυχὼν τοῦ σκοπεῦ, προσῆλθε τῷ Κυπριανῷ· ὁ δὲ ἐκ τρίτου δαίμονας ἐξαποστείλας πρὸς τὴν Κέρην, ἦνυσεν οὐδέν· Ὡς γοῦν ἔγνω τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἀπρακτοῦσαν, ἐβαπτίσθη, και κατακαύσας τὰ μαγικὰ αὐτοῦ βιβλία, ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ· γίνεται δὲ τελευταῖον και Ἐπίσκοπος· Καὶ πολλοὺς ὀδηγήσας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Δαμασκοῦ Κόμπος σὺν Ἰουστίνῃ· και τὰς πλευρὰς ξίονται, και σιδηρῷ τηγάνῳ ἐμβάλλονται· και ἐπὶ Νικομήδειαν ἀπαχθέντες, τὰς κεφαλὰς ἀφαιροῦνται· Ὁ δὲ μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, οὐχ ἕτερον, ἀλλ' αὐτὸν ἱεραστὴν τῆς Παρθένου φησὶ· Τελεῖται δὲ

ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ αὐτῶν μαρτυρείῳ, τῷ ὄντι πέραν ἐν τοῖς Σολομῶντος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφίλου τῷ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. « Ἐναντίον μου σὴ τελευταῖα τιμία »,

Λέγει Θεὸς σοὶ τῷ φίλῳ Θεοφίλῳ.

Ο ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς Θεόφιλος ὑπῆρξε Μοναχὸς εὐλαβὴς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου· οὐ τὴν ἀθεότητα ἰδὼν, καὶ τὴν πρὸς τὰς ἀγίας Εἰκόνας πονηρὰν ἐπίθεσιν, ἦλθε κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ παρρησιασάμενος, καὶ ἤλεγξεν, ἄθεον αὐτὸν ἀποκαλῶν καὶ παράνομον, καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου πρόδρομον. Ὄθεν, εἰς Συμὸν καὶ ὄργην τοῦ βασιλέως κινήθηεντος, τύπτεται σφοδρῶς, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβάλλεται, καὶ λιμοκτονεῖται ἰκανῶς· καὶ πάλιν τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ μὴ πεισθεὶς, εἰς ἔξορίαν πέμπεται· κάκεισε τῷ Θεῷ εὐχαριστῶν, τὸ πνεῦμα αὐτῷ παρέθετο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ιεραρχίας ἐπιθαῖς, ἱεραρχικώτατον τύπον, τοῖς Ἱεράρχαις σεαυτὸν, καὶ εἰκόνα κραυγάζων ἀνεδείξας· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ζωαρχικῆς τῆς δεξιᾶς, ὄντως σὴ ἀλλοίωσις Πάτερ, Κυπριανέ· ἢ καὶ σοφόν, Διηγόρον εἰργάσατο ψάλλοντα· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ο πλον ἀήττητον ἡμῖν, κατὰ τοῦ ἀλάστορος Μάκαρ, σὺ ἀνεδείχθης ταῖς αὐτοῦ, στηλιτεύων ἀπάτας τοῖς μέλπεσιν· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Υπερουράνιοι χοροὶ, καὶ οἱ ἐπουράνιοι δῆμοι, ὑμνολογοῦσι τὸν ἐκ σου, Θεοτόκε τεχθέντα κραυγάζοντες· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Ἐὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ.

Σοφώτατα τῆς ἑλληνικῆς, καταπεφρόνηκας σοφίας ἔνδοξε· τῶν Ἀποστόλων δὲ τὸν Δεῖον φθόγγον, Πνεύματι τὸν κρουόμενον Πάτερ, καὶ πυρίνη γλώσση τρανῶς ἐκφωνούμενον, ἀνεβόας· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ανέδραμες πρὸς τὰ ὑψηλά, καὶ ὑπερκόσμια φαιδρῶς σκηνώματα, Χριστῷ δι' αἵματος ὡς ἱερεῖον, ἄμωμον προσαγόμενος Πάτερ, καὶ Δυσία ζωσα δεκτὴ καὶ εὐάρεστος, ἀναμέλπων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Νικώμεναι ὑπὸ τῆς ἐν σοὶ, σκηνοῦσης χάριτος δαιμόνων φαλαγγες, ἀποδιώκονται, καὶ δραπετεύει, πάθη Κυπριανέ τῶν νοσοῦντων· οἱ πιστοὶ δὲ Δεῖου φωτὸς ἐμφορούμενοι, βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Χορεύουσι σὺν ἀγγελικαῖς, Ἀγνή Δυναμέσιν ἐπὶ τῷ τόκῳ σου, οἱ Θεομήτορα καὶ Θεοτόκον, πίστει σε καταγγέλλοντες· σὺ γὰρ τὸν Δεσπότην καὶ λυτρωτὴν ἡμῶν τέτοκας, ὧ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, πανηγυρίσατε οἱ ἀγαπῶντες Σιών· ὁ βασιλεύων γὰρ εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριος τῶν Δυναμέων ἦλθεν· εὐλαβείσθω πᾶσα ἡ γῆ ἐκ προσώπου αὐτοῦ καὶ βοάτω· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Ἐὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ανῶθεν ἡμᾶς τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντάς σε, ἐποπτεύων Δεῖα χάριτι, Κυπριανέ σαῖς ἰκεσίαις, ἐν ὄπλῳ εὐδοκίας στεφάνωσον, εἰρήνην καὶ σωτηρίαν βραβεύων ἡμῖν, ὡς ἱεράρχης ἐνθεώτατος.

Ρεῖθρον ἰαμάτων δαψιλῶς ἢ κόνις σου, τοῖς ποθοῦσιν ἀναδέδεικται· σὲ γὰρ γυναῖκες Δεοφόροι, ὡς Δεῖον Δησαυρὸν ὑποδέχονται, καὶ πρόθυμοι φανεροῦσι κρυπτόμενον, ἵνα σου πάντες ἀπολαύσωμεν.

Ιθυνον ἡμῶν πρὸς τὸν Χριστὸν Πανόλβιε, τὴν πορείαν διὰ πράξεως, καὶ Δεαρέστου πολιτείας, καὶ εἰλικρινεστάτης καθάρσεως, τὴν ὄντως Δεῖαν γαλήνην αἰτούμενος, ὡς ἱεράρχης συμπαθέστατος.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῇ δυνάμει σου· λύσον τὸ κράτος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἢ κόσμῳ δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, ἀνερμηνεύτως ἀνατείλασα.

Ὁ Εἰρμός.

Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κνυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἰναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν πρότερον ὑπάρχοντα, κακίας μύσην, ὕψερρον, διὰ τιμίας Παρθένου, Ἀρχιερέα φανέντα, Κυπριανὸν τὸν μέγιστον, συμφώνως μακαρίσωμεν, καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· Ταῖς σαῖς λιταῖς εὐμενίζου, ἡμῖν τὸν πάντων Δεσπότην.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Χαράν τὴν ἀνεκλάλητον, πάντα γνε ἢ κυήσασα, χαρᾶς ἡμᾶς αἰωνίου, μετόχους ποίησον πάντας, Παρθένε Δεονύμφευτε, ἢ σκέ-

πη, τὸ κραταίωμα, τῶν εὐσεβῶς βιώντων σοι:
Μὴ ἐπιλάβῃ σῶν δούλων, Θεοκνητορ Μαρία.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ο τῆς κακίας πρότερον, ἀκριβῆς ὑπέρμαχος, τῆς Ἐκκλησίας ὕστερον, ἀληθῆς διδάσκαλος· ὁ λειτουργὸς τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, ἀρχιερεὺς τῆς πίστεως ἐφάνη· καὶ ὁ ἀκόλαστος, σῶφρων διὰ τιμίας Παρθένου. Ἀμφοτέρων ταῖς εὐχαῖς, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Πῶς σου τὴν χάριν ὑμνήσασαι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμὲ, τὸν ἀνάξιον δούλον σου, καθ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἣν σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; Σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἰεὶ μου πρόστηθι, παντὸς κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρουμένη Σεμνή.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου· Τέκνον ἐβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγαῖς ἀδίκως, πῶς φέρεις ὁ Ἰατρός; ὁ ἰασάμενος, βροτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἀπαντας ρυσάμενος, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς σύνηθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου
τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια,

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Αγκίστρω τῆς χάριτος σοφῶς, ὁ Παῦλος ὁ ἔνθεος, δημηγορήσας ἐζώγησεν, Ἱεροφάντορα, καὶ τῶν ἀπορρήτων, θεωρὸν εἰργάσατο, σὲ σκευὸς ἐκλογῆς θεασάμενος· μεθ' οὗ δυσώπησον, θεωρῶν Διονύσιε, τοῦ σωθῆναι, τοὺς πάθω ὑμνοῦντάς σε.

Αγγέλαις ὁμότιμον τὸν νοῦν, Πάτερ Διονύσιε, δι' ἀρετῆς ἐργασάμενος, τὴν ὑπερκόσμιον, τῆς ἱεραρχίας, εὐταξίαν πάνσοφε, ἐν βίβλοις ἱεροῖς ἀνιστόρησας, καθ' ἣν ἐρρύθμισας, Ἐκκλησίας τὰ συστήματα, οὐρανίων ταῖς τάξεις μιμούμενος.

Εμφιλοσοφώτατα Θεῶ, μάκαρ Διονύσιε, ὡς δυνατόν ὁμοιούμενος, τῶν ὀνομάτων σὺ, μυστικῶς τῶν θείων, εὐσεβῶς ἐξηπλώσας, τὴν ἔνθεον Θεόφρον ἀνάπτυσιν, ἐνώσει κρείττονι, μυηθεὶς τὰ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ μυήσας τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Δόξα, Ἦχος β'.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου· οἱ δὲ, Βυζαντίου.

Δεῦτε συμφώνως οἱ πιστοὶ, τὴν ἐτήσιον μνήμην, τῶν Ἱεραρχῶν εὐφημήσωμεν, Διονυσίῃ τε καὶ Κυπριανῷ· ὁ μὲν γὰρ, καταπτύσας τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων, καὶ τῷ Σκευεὶ τῆς ἐκλογῆς μαθητευθεὶς, τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων γνώστης ἐγένετο· ὁ δὲ, διὰ τῆς καλλίστης παρθένου Ἰουστίνης, τὴν διάνοιαν φωτισθεὶς, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπάτην ἐξέφυγε· καὶ ταῖς μαγικαῖς βίβλους ἐν πυρὶ ἀναλώσας, τοῦ Εὐαγγελίου κήρυξ· γέγονε. Διὸ καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ, τὸν δοξάσαντα τούτους, δοξολογῶντες Σωτήρα βοήσωμεν· Ὁ τοὺς σοὺς Ἀθλοφόρους στεφανώσας ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις σῶσον ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χαῖρε, πᾶσα κτίσις σοι βοᾷ· χαῖρε Παναγία Παρθένε· χαῖρε τὸ σκῆπτρον Δαυὶδ· χαῖρε ἡ βλαστήσασα τὸν βότρυ τὸν μουσικόν· χαῖρε ἡ βλαστήσασα τὸν βότρυ τὸν μουσικόν· χαῖρε πύλη οὐράνιε, καὶ ἀφλεκτε βάτε· χαῖρε φῶς παγκόσμιον· χαῖρε ἡ πάντων χαρὰ· χαῖρε Ἀποστόλων τὸ κλέος· χαῖρε ἡ ἀντίληψις· χαῖρε, προστασία πάντων τῶν τιμώντων σε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Οπτε, ἡ Πανάμωμος ἀμνάς, ἄρνα τὸν αὐτῆς ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρὸς σφαγὴν, θρήνοις ἐνεκόπτετο, ἀναβοῶσα πικρῶς· Τί σοι δῆμος ἀχάριστος, γλυκύτατον τέκνον, πάλαι ἀνταπέδωκεν, ὁ ἀπολαύσας σου, οἶμοι! τῶν πολλῶν δωρημάτων; πῶς δὲ καὶ τὸν πόνον ὑπαίσιμα, ὅτι θείων ταῦτα νῦν ὑφίστασαι;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τῆς οὐρανίου γνώσεως, ἀθεώρητον βυθόν σε καλέσωμεν, λαμπρότατε Μάρτυς τῆ Χριστοῦ· ὡς γὰρ ὀπλίτην, καὶ στερρὸν ὑπέρμαχον τῆς Ἐκκλησίας, ἀνυμνοῦμέν σε σοφέ· πυρὶ γὰρ ἐλλαμφθεὶς τῷ ἀγνωτάτῳ, ἠξιώθης ἅμα ταῖς ἄνω στρατολογίαις, τὸ φωτεινὸν περιβόλαιον ἐνδύσασθαι Χριστόν, καὶ λαμπρυνθῆναι τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, τὸν νοῦν Διονύσιε· διὸ σου τὴν παγκόσμιον μνήμην πανηγυρίζοντες, πιστῶς δοξαζόμεν, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον.

Από πάσης με θλίψεως, καὶ παντοίας κακώσεως, καὶ δεινῆς ἐκλύτρωσαι περιστάσεως, καὶ πειρασμῶν πολυτρόπων με, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, καὶ σκανδαλῶν πονηρῶν, ἐξ ἀνθρώπων μισούντων με· καὶ δαιμόνων δέ, τῶν ζητούντων ἐκάστης ἀπολέσαι, τῆς ἡμέρας Θεοτόκε, τὸν προστασίαν σε θέμενον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ως ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένοσ καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐπωδύρετο, καὶ θρηνηδοῦσα ἐφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σε δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μή με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συναμιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Χρηστότητα ἐκδίδαχθεῖς, καὶ νήφων ἐν πασίν, ἀγαθὴν συνείδησιν ἱεροπρεπῶς ἐνδυσάμενος, ἠντλησας ἐκ τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὰ ἀπόρρητα, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσας, τὸν ἴσον δρόμον τετέλεκας, Ἱερομάρτυς Διονύσιε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Τὸν νῦν γεραίρω τῶν σοφῶν διδαγμάτων.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραν διοδεύσας.

Τῷ Παύλῳ τῷ θείῳ μαθητευθεῖς, τῷ τῶν οὐρανίων, Διονύσιε θεατῆ, οὐράνιος μύστης παραυτικά, καὶ θεηγόρος ἐχρημάτισας.

Ο χάριτι θεία καταυγασθεῖς, καταύγασον Μάικαρ, τῶν ὑμνούντων σε τὰς ψυχὰς, τὰς σὰς συνιέναι θεοπνεύστους, διδασκαλίας Διονύσιε.

Νοὸς καθαρότητι καὶ ψυχῆς, τῶν ἐπερανίων διακύσμων τὰς ἀσραπαῖς, μαθεῖν ἠξιώθης, καὶ τὰς τούτων, χοροστασίας ἰδεῖν Διονύσιε.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶν φωτοφόρος τῆς ὑπὲρ νοῦν, σαρκώσεως ὄφθης, τοῦ τῶν ὄλων Δημιουργοῦ· ἐκ σοῦ γὰρ τὴν σάρκα Θεομητορ, τὴν ἡμετέραν ἠμφιάσατο.

Ὡδὴ γ'. Ὁ ὑρανίας ἀψίδος.

Ο ὑρανίων ἀψίδων, ὑπεραρθεῖς Ὅσιε, τῶν ὑπερκοσμίων τὰς τάξεις καὶ τὰ στρατεύματα, καὶ τὰς λαμπρότητας, ὑψηγορίαις τῶν λόγων, καὶ πανσόφοις φράσεσι, πᾶσιν ἐτραίνωσας.

Υψηλῆς θεωρίας, ἐμφορηθεῖς ἐνδοξε, τὴν τῶν ὀνομάτων τῶν θείων πᾶσαν ἀνάπτυσιν, ἐθεολόγησας, Τριαδικὸς θεολόγος, γεγωνὶς τῆ χάριτι, Θεομακάριστε.

Νεκρωθεῖς τοῖς παροῦσι, τῷ πρὸς Θεὸν ἔρωτι, καὶ φιλοσοφίᾳ συντόνως ἐγγυμνασάμενος, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, ζωοποιῶν χαρισμάτων, θεοφόρον ὄργανον, Πάτερ γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Γεωργία Παρθένε, τοῦ παντουργοῦ Πνεύματος, σῶμα τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων ἐκαρποφόρησας· ἐν ᾧ κατέκρινε, τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ ζωὴν ἐπήγαγε, τὴν αἰωνίζουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο** ὑρανίας ἀψίδος, ὄροφουργέ Κύριε, καὶ
• τῆς Ἐκκλησίας δομητορ σύ με στερέωσον,
• ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης,
• τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ως τοῦ Σκεύους ὑπάρχων τῆς ἐκλογῆς, ἀπεικόνισμα θείον ὡς ἀληθῶς, τὰ θεία μυστήρια, ἐκδιδάσκεις τῷ Πνεύματι· καὶ φωτισθεῖς τῇ χάριτι, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τὰς τῶν Ἀγγέλων τάξεις, τρανῶς διεσάφησας· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, νοητῶς καταλείψας, τὰ θεία σου δόγματα, κατεφώτισας ἅπαντα, Ἱεραμύστα Διονύσιε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πάθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἄσπιλε ἀμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασον δέομαι· καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ῥύπου με καθάρων, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεισιν, τῷ εὐσεβῶς πρασκυνοῦντι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμναῖς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρῦουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν

κόσμος ἀγαλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Εκκλησιῶν, τὴν εὐκοσμίαν ἐρρύθμισας· ἐν αὐταῖς γὰρ, Πάτερ ἐξωγράφησας, μορφωτικαῖς, τύπους ἐμφανεῖς, ἱεροπλαστίαις, τῶν ἀμορφώτων Δυναμειῶν· δι' ὧν μυσταγωγεῖται, καὶ φωτίζεται πᾶσα, τῶν πιστῶν ἢ θεόφρων ὁμήγυρις.

Ρεῖθρα τῆς σῆς, θεολογίας θεόληπτε, τοὺς λειμῶνας, ἄγαν καταρδεύσει, τῆς λογικῆς καὶ αἰεθαλεῖς, καὶ πεφυτευμένους, ἐπὶ δογματικῶν ὀρθότητι· Μονάδα γὰρ οὐσίας, ἐν Τριάδι προσώπων, τὴν σεπτὴν Μοναρχίαν ἐκήρυξας.

Αγγελικῆς, ἱεραρχίας τὸν σύντονον, Ἱεράρχα, πόθον καὶ τὸν ἔρωτα, πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἀκλινῆ, νεῦσιν πρὸς τὸ ὕψος, τὸ θεῖον καὶ ἀκαταληπτον, ἐδίδαξας ἐμφρόνως, τῆς ἐν πίσει βωῶντας· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηπε.

Θεοτοκίον.

Ιερουργός, τῆς σωτηρίας ἐγένετο, ὁ Υἱός σου, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, καὶ ποδηγός καὶ φωταγωγός, καὶ δικαιοσύνη, Παρθένε καὶ ἀπολύτρωσις· διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως δοξάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ρημάτων σου ὁ φθόγγος, ὥσπερ τις οὐράνιος ἦχος φερόμενος, τὰς ἀθέους φρένας, κατεβρόντησε λόγῳ τῆς χάριτος, καὶ δογμάτων θεῶν, μαρμαρυγαῖς ταῖς φανοτάταις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐλάμπρυνεν.

Ωμοιώθης ἐμπόρῳ, τῷ τοὺς μαργαρίτας ζητοῦντι πανόλβις· καὶ εὐρῶν τὸν ἕνα, μαργαρίτην τὸν ὄντως πολῦτιμον, καὶ θαυμάσας τούτου, τὰς θεωροῦς φωτοβολίας, Ἱεράρχα Θεὸν ὠμολόγησας.

Τὴν πηγὴν τῆς σοφίας, ἐμφιλοσοφώτατα Πάτερ ἠγάπησας, καὶ τῷ ταύτης φίλτρῳ, καὶ ἀγάπῃ συμπεριφερόμενος, πολλοστός ἐγένου, καὶ ποταμοὺς θεῶν ναμάτων, ἀενάως πηγαῖεις θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ως κεχαριτωμένη, τὴν καλλοποιὸν ὑπεδέξω εὐπρέπειαν, τὴν τὰ πάντα μόνῳ, τῷ βου-

λήματι κατασκευάσασαν· καὶ τῷ θεῷ κἀλλει, καὶ φωτισμῷ τῆς εὐσεβείας, Θεομήτορ ἡμᾶς καλλωπίσασαν.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Νομίμως φιλοσοφῶν, σοφίας δώρων ἐπέτυχες· ἐνθέως θεολογῶν, ὀρθόδοξα δόγματα, Παμμακάρε κατέλιπες· ὧν κατατρυφῶντες, οἱ πιστοὶ σὲ μακαρίζομεν.

Συνέσει θεοπρεπεῖ, θεόφρον καλλωπιζόμενος, τῷ θεῷ μυσταγωγῷ, τὸ οὐς σου ὑπέκλινας· καὶ τὴν ὑπερκόσμιον, ὑπ' αὐτοῦ σοφίαν, ἐμυθήθης Διονύσιε.

Οβίος σου θαυμαστός, ὁ λόγος θαυμασιώτερος, ἢ γλώσσᾳ σε φωταυγῆς, τὸ στόμα πυρίπνοον, μάκαρ Διονύσιε· ὁ δὲ νοῦς σου Πάτερ, ἀκριβῶς θεοειδέστατος.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι τοῦ Γαβριὴλ, τὸ χαῖρε πίστει κραυγάζομεν· ἐξ ἧς ἀφράστως ἡμῖν, ὁ ζωαρχικώτατος, ἀνὴρ ἐχρημάτισε, καὶ συνανεστράφη, τοῖς ἀνθρώποις ὁ φιλόνηπος.

Ἄξιός μου.

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὰς οὐρανίους διαβάς πύλας ἐν πνεύματι, μαθητευθεὶς τῷ ὑπὲρ τρεῖς οὐρανοὺς φθάσαντι, Ἀποστόλῳ Διονύσιε τῶν ἀρρήτων, ἐπλουτίστης πᾶσαν γνῶσιν καὶ κατηύγασας, τοὺς ἐν σκοτει ἀγνοσίας πρὶν καθευδοντας· διὸ κράζομεν· Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Ὁ Οἶκος.

Αγγελος ἐξ ἀνθρώπων ἀρεταῖς χρηματίσας, ὁ μέγας Διονύσιος πᾶσαν, ὡς ὑπόπτερος ἐμυθήθη τὸν νοῦν τὴν οὐράνιον γνῶσιν· διὸ ἄσμασιν ὡς Ἄγγελον τιμήσωμεν, βωῶντες πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα·

Χαῖρε ὁ γνοὺς Χριστὸν διὰ Παύλου· χαῖρε πολλοὺς πρὸς Χριστὸν ἐπιστρέψας.

Χαῖρε πολυθέου σκηνῆς ὀλετήριον· χαῖρε θεογνωστού βουλήσ σκοπευτήριον.

Χαῖρε βίβλος θεοχάρακτος, μυστηρίων θησαυρέ· χαῖρε πίναξ θεομόρφωτε, καὶ διόπτρα οὐρανοῦ.

Χαῖρε, ὅτι τὸ πάθος τοῦ Κυρίου κατεῖδες· χαῖρε, ὅτι προθύμως δι' αὐτὸν σφαγιαζῆ.

Χαῖρε πηγὴ, βλυστάνουσα ἄφεσιν· χαῖρε ράνις, κοιλαίνουσα ἄνοιαν.

Χαῖρε ὁδὸς ἀπλανῆς σωτηρίας· χαῖρε φραγμὸς
ἀσεβῶν παροδίας.

Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Συναξάριον.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱε-
ρομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Στίχοι.

Τέμνη κεφαλὴν· καὶ τὸ λοιπὸν ὡς μέγα!

Ἄρας γὰρ αὐτὴν, Διονύσιε τρέχεις.

Τμηθεὶς Διονύσιε τρίτη κεφαλὴν θές αἴρων.

Οὗτος, πλούτω καὶ δόξῃ καὶ συνέσει καὶ σοφίᾳ τῶν ἀ-
πάντων ὑπερέχων, τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ βουλευ-
τῶν εἰς ἡν· καὶ ἀγρευθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Παύλου, καὶ
βαπτισθεὶς, χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος, τὰ ἀπόρρητα μυη-
θεὶς ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἱεροθίου, καὶ συγγράμματα καταλε-
λοιπῶς παράδοξα, θαυμαστά τε καὶ ὑψηλότατα, ὧν ἐνός
τέως μνημονεῦσαι ἐπικαιρότατον.

Γενόμενόν με, φησί, ποτὲ κατὰ τὴν Κρήτην, ὁ ἱερὸς ἐξ-
εναγώγησε Κάρπος, ἀνὴρ, εἰ καὶ τις ἄλλος, διὰ πολλὴν
καθαρότητα νεῦ, πρὸς θεοπτικῆς ἐπιτηδειότατος· καὶ γὰρ
οὐδὲ ταῖς τῶν Ἁγίων Μυστηρίων τελεταῖς ἐπεχειρεῖ, μὴ
πρότερον αὐτῷ κατὰ τὰς προτελείους εὐχάς, ἱεράς καὶ εὐ-
μενεῦς ὁράσεως ἐπιφαινομένης. Ἐλεγεν οὖν, ὅτι, λελυπη-
κότος αὐτὸν ποτὲ τῶν ἀπίστων τινός, (ἡ λύπη δὲ ἦν, ὅτι
τῆς Ἐκκλησίας ἐκεῖνος τινὰ πρὸς τὸ ἄθεον ἀπεπλάνησεν)
ἔτι τῶν Ἰαρίων αὐτῷ ἡμερῶν τελουμένων, δέον ἀμφοτέ-
ρων ἀγαθοπρεπῶς ὑπερυξασθαι, καὶ Θεὸν Σωτῆρα συλλή-
πτορα λαβόντα, τὸν μὲν ἐπιστρέφαι, τὸν δὲ ἀγαθότητι νι-
κῆσαι· καὶ μὴ διαλιπεῖν νουθετοῦντα διὰ βίου παντός,
καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν θείαν αὐτοῦ ἀγαθὴν γνῶσιν· ἀλλ' ὅ-
γε μὴ πρότερον τοῦτο παθῶν, οὐκ οἶδ' ὅπως τότε πολλὴν
δυσμένειαν καὶ πικρίαν ἐνοστάξας τῇ ψυχῇ, κατέδαρθε μὲν
οὕτω κακῶς ἔχων· ἐσπέρα γὰρ ἦν. Περὶ δὲ μίσας νύκτας,
εἰώθει γὰρ εἰς τὸν δετὸν καιρὸν αὐτὸς ἀφ' αὐτοῦ πρὸς τῆς
θείας ὕμνου ἐρηγορεῖναι, διανοστάμενος· ἐστὼς δὲ ἔμως
εἰς τὴν θείαν ὁμιλίαν, οὐκ εὐαγῶς ἠνιάτο καὶ ἐδυσχέραι-
νευ, οὐκ εἶναι δίκαιον λέγων, εἰ ζῶεν ἄνδρες ἄθεοι, καὶ
διαστρέφοντες τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας· καὶ ταῦτα
λέγων, ἔδειτο τοῦ Θεοῦ πρησθηρὶ τινὶ τὰς ἀμφοτέρων εἰς
ἅπαξ ἀνηλεῶς ἀποπαῦσαι ζωάς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔλεγε δόξαι ἰδεῖν ἄφω τὸν οἶκον,
ἐν ᾧ περ εἰστήκει, διαδοθηθέντα πρότερον, καὶ ἐκ τῆς ὀ-
ροφῆς εἰς δύο μίσον διαιρηθέντα, καὶ τινὰ πυρὸς φλόγα
παλύφωτον ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ταύτην (ἰδοὺ γὰρ λοι-
πὸν ὑπαιθρὸς ὁ τόπος) ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χώρου μέχρις αὐ-
τοῦ καταφερομένην. Τὸν δὲ Οὐρανὸν αὐτὸν διαπεπετασμέ-
νον, καὶ ἐπὶ τῷ νώτῳ τοῦ Οὐρανοῦ τὸν Ἰησοῦν, ἀπείρων
αὐτῷ ἀνθρωποειδῶς παρισταμένῳ Ἀγγέλων· καὶ ταῦτα
μὲν ἄνωθεν ὁρᾶσθαι, καὶ αὐτὸν θαυμάζειν.

Κάτω δὲ κύψας ὁ Κάρπος, ἰδεῖν ἔφη καὶ τὸ ἔδαφος
αὐτὰ πρὸς ἀχανές τι χάσμα καὶ σκοτεινὸν διερρήγμενον·
καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐκεῖνους, αἷς ἐπηῶτο, πρὸ αὐτοῦ,
κατὰ τὸ στόμιον εἰσθῆναι τοῦ χάσματος, ὑπατρόμους, ἐ-
λεινεύς, ὅσον οὕτω καταφερομένους ὑπὸ τῆς τῶν οἰκείων
ποδῶν ἀστασίας. Κάτωθεν δὲ ἀπὸ τοῦ χάσματος ὄφεις
ἀνέρπειν· καὶ περὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ὑποκινουμένους, πο-
τὲ μὲν ἀποσῦρειν, ἐπανειλουμένους ἅμα καὶ ἐπιβαροῦντας
καὶ ἔλκοντας· ποτὲ δὲ τοῖς ὀδοῦναι, καὶ τοῖς οὐραίοις ὑ-
σοτύφοντας, καὶ ὑπογαργαλίζοντας, καὶ διὰ παντός εἰς
τὸ ἀχανές ἐμβαλεῖν μηχανωμένους, καὶ διαδανοῦντας ἅμα,

καὶ ὑποθῶντας, καὶ παίοντας. Ἐδόκουν δὲ εἶναι πρὸς
τὸ πεσεῖν ἐκεῖνοι, τὰ μὲν ἐκόντες, τὰ δὲ καὶ ἄκοντες, ἐπὶ
τοῦ κακοῦ βιαζόμενοι, κατ' ὀλίγον ἅμα καὶ πεθόμενοι.

Ἐλεγεν δὲ αὐτὸν ὁ Κάρπος ἤδουσαι κάτω βλέποντα, τῶν
ἄνω δὲ ἀμελεῖν· δυσχεραίνειν δὲ καὶ ὀλιγωρεῖν, ὅτι μὴ ἤ-
δη πεπτώκασιν· καὶ τῷ πράγματι πολλάκις ἐπιθέμενον καὶ
ἀδυνατήσαντα, ἀχθεσθῆναι καὶ ἐπαράσασθαι· καὶ ἀνανεύ-
σαντα μόλις, ἰδεῖν μὲν αὐθις τὸν Οὐρανόν, ὥσπερ καὶ πρό-
τερον ἐώρακει, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἐλεήσαντα τὸ γινόμενον, ἐξ-
αναστῆναι τοῦ ὑπερουρανοῦ, καὶ ἕως αὐτῶν καταβάντα,
καὶ χεῖρα ἀγαθὴν ὀρέγειν· καὶ τοὺς Ἀγγέλους αὐτῷ συν-
επιλαμβανομένους ἄλλοθεν ἄλλον ἀντέχεσθαι τοῖν ἀνδροῖν,
καὶ εἰπεῖν τῷ Κάρπῳ τὸν Ἰησοῦν, τῆς χειρὸς ἤδη προτε-
ταμένης: « Παιε κατ' ἐμοῦ λοιπὸν· ἔτοιμος γὰρ εἰμι καὶ
αὐθις καὶ πολλάκις ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀνασωζομένων παθεῖν,
καὶ προσφιλέ μοι τοῦτο, μὴ ἄλλων ἀμαρτανόντων· πλήν
ὄρα, εἰ καλῶς ἔχει σοι τὴν ἐν τῷ χάσματι καὶ μετὰ τῶν
ὄφειν μονὴν, ἀνταλλάξασθαι τῆς μετὰ Θεοῦ καὶ τῶν ἀ-
γαθῶν καὶ φιλανθρώπων Ἀγγέλων. »

Αὐτὸς τοίνυν, καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως
ἐρμηνεύσας τὸν τύπον, μετὰ ταῦτα καταλαβὼν τὰ Ἐσπέ-
ρια μέρη, ἐπὶ τῆς βασιλείας Δομετιανοῦ, καὶ πολλὰ θαύ-
ματα ἐπιδειξάμενος ἐν Παρισίῳ τῇ πόλει, τὴν κεφαλὴν ἀ-
ποτέμνεται· καὶ αὐτὴν ἰδίαις χερσὶν ὑποδεξάμενος, μέχρι
δύο μιλίων ἐβάδισε, θαῦμα τοῖς ὄρωσιν ἐνοσησάμενος·
καὶ οὐ πρότερον ταύτην ἀνῆκε, πρὶν ὅτι γυναικὶ ὀνόματι
Κατούλα ὑπαντήσας, καὶ κατὰ θείαν παντως συσχεθεὶς
πρόνοιαν, ταῖς ἐκεῖνης παλάμαις ὀδία τινὰ θησαυρὸν ἐνα-
πέθετο. Ὁσαύτως Ρουστικὸς καὶ Ἐλευθέριος κατατομῶν-
ται οἱ αὐτοῦ φοιτηταί, καὶ σὺν τῷ μαρτυρικῷ σώματι τοῦ
ἱεροῦ κήρυκος, τὰ τῶν Ἁγίων σώματα ρίπτονται, θηροῖ
βορὰ καὶ ὀρνέοις προκείμενα. Πιστῶν δὲ τινες τὰ τῶν
Ἁγίων λαμβάνουσι λείψανα, καὶ ἐν τῷ ἀφανεί κατατίθεν-
ται, διὰ τὸν ἐπικείμενον φόβον τῶν δημίων. Κάκεινων
ἀπαλλαγέντων, ἐν τινὶ τὰ τῶν Μαρτύρων λείψανα ἢ μα-
καρία Κατούλα δομηματι κατατίθησι, τρίτην τοῦ Ὀκτω-
βρίου μηνός ἄγοντος.

Ἦν δὲ κατὰ τὸν σωματικὸν τύπον, τὸ μέγεθος μέσος,
ἰσχνός, λευκός, ὑπόχρος, ὑπόσιμος τὴν ρίνα, τὰς ὄφρυς
συνεσπασμένος, κοῖλος τοὺς ὀφθαλμούς, ὡτὰ μεγάλα ἔχων,
πολιός, κομητής, μετρίως βαθυνόμενος τὴν ὑπὴνυ, ἀραιός
τὴν ἐκφυσὶν τοῦ γενείου, ἡρέμα προγαστρωρ, μακροδάκτυ-
λος ταῖς χερσίν. Ἡ δὲ σύναξις αὐτοῦ τελεῖται ἐν τῇ ἀ-
γιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Ρουστικοῦ καὶ Ἐλευθερίου.

Στίχ. Ἐλευθέριον καὶ Ρουστικὸν τὸ ξίφος

Ἐλευθέριος τίθησι καὶ τῶν γηίνων.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Θεοκτίστου.

Στίχ. Κτίστη σέβας δούς Θεοκτίστος, εἰ κτίσει,
Χαίρων κεφαλῆς τὴν ἀφαίρεσιν φέρει.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆ Ἁγίᾳ Ἱερομάρτυρος
Διονυσίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὀκτῶ Μαρτύρων.

Στίχ. Διονύσιος σὺν συνάθλων ὀκτάδι

Ζόφου μεταστάς, φωτὸς οἰκεῖ χωρίον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῶν χρόνων Οὐαλεριανοῦ, καὶ Γαλη-
νου τῶν Βασιλέων· καὶ προσαχθεὶς Αἰμιλιανῷ τῷ
ἡγεμόνι, καὶ μὴ πεισθεὶς ὑπερορία καταδικάζεται· εἶτα
δημιύεται, καὶ λιθάζεται, πλείονα παθῶν ὧν ὑπέμνηται
πρῶτῃ ἐπὶ Δεκίου ἐν τῇ Λιβύῃ. Κατακλεισθεὶς αὐτὸν ἐν

αύχηρῶ τόπῳ, σὺν Φαύστῳ, καὶ Γαῖῳ, καὶ Πίτρῳ, καὶ Παύλῳ, καὶ ἑτέροις τέσσαρσιν, καὶ πάντες ὁμοῦ ἐγκαρτερήσαντες ἐπὶ δώδεκα χρόνοις, ἐτελειώθησαν ἐν καλῇ ὁμολογίᾳ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεαγένους.

Στίχ. Ὡς ἦλθεν ἐν χρῶ τῆς πυρᾶς Θεαγένης, Εἰσῆλθεν αὐτὴν, οὐ ταραχθεὶς τῇ θῆξ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοτέκνου.

Στίχ. Ἄπαξ ἐλεύσθην καὶ Θεότεκνος λέγει, Ὡς Παῦλος εἶπε, πρὸς Κορινθίους γράφων.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀδαύκτου.

Στίχ. Εἶφει θανὼν, Ἄδαυκτε Μάρτυς Κυρίου, Σὺν Μάρτυσι ζῆς, καὶ Θεὸν ζῶντα βλέπεις.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γωάννη τῆ Χοζεβίτου, Ἐπισκόπου Καισαρείας.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης Θηβαῖος ὑπῆρχε τῆς κατ' Αἴγυπτον χώρας· δεξιόμενος δὲ τὸ ἀγγελικὸν σῆμα τῶν Μοναχῶν παρὰ τοῦ πάππου αὐτοῦ, καὶ συνταξάμενος τῷ γέροντι, τοὺς ἁγίους τῶν Ἱεροσολύμων κατέλαβε τόπους. Εἶθ' οὕτως ἀπελθὼν πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ, καὶ συνταξάμενος τῷ γέροντι, ἐξῆλθε τῆς Μονῆς, καὶ ἐν κρημνώδει τόπῳ καὶ δυσβάτῳ εὐρῶν μικρὸν σπηλαίον, ἐν αὐτῷ κατώκησε, τρεφόμενος ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀκροδρύων. Τοῦτον ὁ Θεὸς βουλόμενος δοξάσαι, ἐφάνηρσεν οὕτως.

Ἀνανίας τις, Ἀσκητὴς μέγας καὶ περιβόητος, ἦν ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις κατοικῶν· προσήχη δὲ τινος πλουσίου υἱὸς τῷ μεγάλῳ τούτῳ ἀνδρὶ, ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ὀχλούμενος· οὐ προσεδέχθη δὲ, προτρεψαμένου τοῦ Ὁσίου, ἐκ ταπεινώσεως πάντως, ἐπὶ τὸ ἐνδότερον μᾶλλον τοῦ τόπου εἰσελθεῖν, καὶ τὸν Αἴγυπτιον Ἰωάννην ἐπιζητῆσαι. Ὡς οὖν οἱ ἀποσταλέντες εὗρον ὃν ἐζήτησαν, καὶ ἀπήγγειλαν δι' ὃ παρεγένοντο, πρῶτον μὲν οὐκ ἐπέειθετο προσεύξασθαι· ὀχληθεὶς δὲ προσηύξατο· καὶ στραφεὶς λέγει πρὸς τὸ δαιμόνιον· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκαθάρτου πνεύμα, οὐκ ἐγὼ, ἀλλὰ Ἀνανίας ὁ τοῦ Θεοῦ δούλος, διακελεύεται σοὶ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ παιδός. Ταῦτα ἀκούσαν τὸ ἀκαθάρτον πνεῦμα παρὰ τοῦ Ἁγίου, ἐξῆλθε· καὶ γέγονεν ὁ παῖς ὑγιής· καὶ ἐπεὶ τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος διαδόχον τοῦτον εἰργάσατο, ἐπέισθη καὶ μὴ βουλόμενος, τὴν τοῦ Ἐπισκόπου δεξασθαι χειροτονίαν ἐν Καισαρείᾳ.

Ὅτι δὲ οὐ συνεχωρεῖτο τὸν ἡσύχιον βίον καὶ εἰρηνικὸν μετέρχεσθαι, τὴν Καισαρείαν καταλείψας, πρὸς τὴν ἔρημον παλινδρομεῖ. Ἀλλ' οὐκ ἔλαθε τὸν γηπόνον ὁ Σησαυρός· παιδίον γὰρ ἔχων σμικρότατον, ὑπὸ ἀκαθάρτου καὶ τοῦτο ὀχλούμενον πνεύματος, σπιριδίῳ ἐνθεὶς, καὶ βοτάναις ἄνωθεν καλύψας, τέθεικεν ἐν χρῶ τῆς τοῦ Ἁγίου Συρίδος, κἀκεῖθεν ὄχετο. Κλαυθμυρίσαντος οὖν τοῦ παιδός, ἀναστὰς ὁ Ἅγιος, καὶ ἰδὼν, ἐπέγνω τὸ ἐμφωλευθὸν αὐτῷ ἀκαθάρτον πνεῦμα· καὶ φυγαδεύσας τοῦτο, ὑγιῶσε τὸν παῖδα· ἀλλ' οὐκ ἠρέμησεν ὁ φυγάς.

Σχῆμα γὰρ ὑποδύς ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ κρημνώδους καὶ δυσβάτου τόπου τὸν Ἅγιον εὐρῶν, προσέπεισε τοῖς τούτου ποσίν, εὐλογίαν, ὡς δῆθεν, ἐπιζητῶν. Τὸ ἀθρόον οὖν τῆς ὄψεως ὁ τοῦ Θεοῦ δούλος καταπλαγεὶς, τῶν ποδῶν αὐτοῦ συμπλακέντων, πρὸς τὸν ἔσχατον τοῦ κρημνοῦ ἀπερρίφθη πῦθμένα, κατὰ κεφαλῆς πεισῶν· οὐδὲν δ' ἔτι ἀβροτοκτό-

νος ἐκ τούτου ἀπώνατο· ἔμεινε γὰρ ὁ Ἅγιος τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι ἀβλαβής. Εἶθ' οὕτως ἀνδροφύῳ ληστῇ τὸν τοῦ Θεοῦ δούλον ἐκδέδωκε. Τοῖνον καὶ ποτὲ μὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐτύπτετο, ποτὲ δὲ καὶ ὁ περιεβέβλητο ἔνδυμα ἀφῆρειτο, καὶ τὴν καλύβην ἐνεπίμπρα ὁ τύραννος. Οὕτω δὲ πάσχων ὁ Ἅγιος, τοῦτο μόνον καθ' ἑαυτὸν ἔλεγεν. « Ὡς εἶπερ, ὦ Κύριε, ἀρεστά σοι ταῦτα, εὐχαριστῶ σοι ». Ἦκουσεν ἐξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος· καὶ κρατηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀρχόντος τοῦ ληστοῦ, καὶ φόνῳ δεινῷ τὴν ψυχὴν ἀπορρήξαντος, οὐ μικρᾶς ἀνέσεως ὁ τοῦ Θεοῦ δούλος τετύχηκεν· ἀλλ' οὐκ ἐπαύσατο καὶ πάλιν ὁ δόλιος ὀρύσσων κατ' αὐτοῦ.

Διερχομένου γὰρ ποτε τοῦ Ἁγίου πρὸς ἐπίσκεψιν ἀδελφῶν, γυνή τις κατὰ πάροδον εὐτυχούσα τῷ Ἁγίῳ, καὶ τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ ἐπιλαβομένη, παρεκάλει μὴ ἀπαξιῶσαι προσαναβῆναι ἐν ᾧ αὐτὴ κατώκει δωμάτιῳ, ἐφ' ᾧ, εἰσελθόντος, ἀρύσασθαι τὸν ἐκ τούτου ἁγιασμόν. Ὡς οὖν ὁ Ἅγιος δυσωπηθεὶς κατένευσε, καὶ εἰσῆλθεν, ἡ ἄνομος καὶ βέβηλος μαινάς, τὰς θύρας κλείασα, πᾶν μέλος αὐτῆς ἀπεγύμνου· κἀκεῖνα ἡ ἀναιδῆς καὶ μιαιρὰ ἔπραττεν, ἄπερ μὴδὲ θῆμις εἶπειν, πειρωμένη μολῦναι τὸν ἀμείλυντον· ἀλλ' ὁ ἀδαμάντινος οὗτος, τὸ τοῦ δαίμονος ὄργανον καταβαλὼν καὶ ἀπωσάμενος, ἐξῆλθεν ἀβλαβής.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωάννης, ἀκούσας περὶ τινος Ἀσκητοῦ Μαρκιανοῦ, διαβεβημένου τοῖς πάσιν, ἐπέθει θαύματα αὐτόν. Ὅτι δὲ ἐφθασεν ὑπὸ δεσμόν πεσεῖν, τοῦ μὴ ἐξελθεῖν τοῦ σπηλαίου, κἄν ἀπαραίτητον τι παρημπέση, αὐτὸς ἑαυτὸν δεσμήσας, τὸν δεσμόν διαρρήξαι οὐκ ἠνέσχετο. Ἀλλ' ὁπίουον παράδοξον ἡ παντέφορος πρόνοια κἀνταῦθα οἴκουμει! Ἄγγελος μεταρσίον ἄρας τὸν Μαρκιανὸν ἐκ τοῦ κελλίου αὐτοῦ, ἀφορητὴ ἐν τῷ ἄντρῳ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου κατώκησε.

Συνελθόντων οὖν ἀμφοτέρων, καὶ ἀσπασαμένων, καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους πνευματικῆς ὁμιλίας εἰς κόρον ἐμφορηθέντων, καὶ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τὸν τελευταῖον τῆς εὐχαριστίας προσεπιπλέξαντος λόγον, καὶ οὕτως εἰπόντος· « Δόξα τῷ Ἁγίῳ Θεῷ, τῷ καταξιώσαντί με τὸν παθεινότητόν μοι ἰδεῖν Μαρκιανόν », ἐξαίφνης ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου ἀναρπασθεὶς ὁ Μαρκιανός, ἐξ ὀφθαλμῶν γέγονε τοῦ μακαρίου Ἰωάννου. Τοῦτο δὲ εἰς λογισμοὺς διαφόρους τὸν Ἅγιον ἐνέβαλε, καὶ δισταζῶν ἦν. Τοῖς λογισμοῖς οὖν μαχόμενος, καὶ τοῦ δεσμοῦ καταφρονήσας, ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου, καὶ τὴν πρὸς τὸ Μαρκιανὸν κελλίον ἄγουσαν ὁδὸν ὤδευε· τῷ γὰρ μεγέθει τοῦ θαύματος ἐκπλαγεὶς, φάντασμα ὑπέλαθεν εἶναι τὸ γεγονός. Ὡς οὖν ἀπῆλθε, καὶ ἐξ ὀνόματος καλοῦντα τὸν Ὁσίον Μαρκιανὸν ἠκῆκίει, καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐπιδημίας ὁ μακάριος Ἰωάννης ἀνίμαθε, χαίρων ἦν τὴν καρδίαν, καὶ ἀγαλλόμενος· διὰ τούτο καὶ πάλιν ἀσπασαμένων, καὶ εὐχαριστήριον δόξαν τῷ Θεῷ προσαγαγόντων, οἴκαδε πάλιν ὑπέστρεψε.

Καὶ τί μοι τὰ πολλὰ λέγειν; οὗτος καὶ δαιμόνια ἐξ ἀνθρώπων οὐκ ὀλίγα ἀπῆλασε· καὶ νοσήματα ἀνίατα ἐθεράπευσεν· ὕδατα ἐν διαφόροις τόποις ἀναβλύσαι πεποιήκεν· ὀχετοὺς ἐξ οὐρανοῦ δι' εὐχῆς πολλάκις κατήγαγε· καὶ ἄλλα πολλὰ σημεῖα ὁ Θεὸς διὰ τούτου εἰργάσατο. Καὶ μετὰ ταῦτα τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθειν, ἐν εἰρήνῃ καὶ γῆρα καλῶ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ος ὄμβρος οὐράνιος, ἐν γῆ διψώσῃ τὰ σα διδάγματα, τῶν πιεσῶν ταῖς καρδίας, αἰεὶ πῶθισας καταπαινοῦσι, καὶ ἀκορέστως βοᾶν

ἐκδιδάσκουσιν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ναίσει Θεόφρονι, τοὺς ἀσωμάτους Νόας διέγραφας· καὶ τὰς τούτων Παμμακάαρ, ὑμνολογίας ἐνθους γενόμενος, τὴν Ἐκκλησίαν ὑμνεῖν ἐξεπαίδευσας· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου ὠφθης εὐάρμοστον, καὶ τὰς τέτου ἐμπνεύσεις, καὶ φανερώσεις προφητικώτατα, προαγορεύων, ἐβόας γηθόμενος· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Γδοῦ νῦν πεπλήρωται, τοῦ Ἡσαΐου ἡ προαγορεύσεις· ἐν γαστρὶ γὰρ Παρθένου, τὸν Θεὸν Λόγον ἔσχεσ, καὶ τέτοκας τὸν Ζωοδότην, ὃ πάντες κραυγαζόμεν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ ἡ Ἑπταπλασίως κάμινον.

Διαφανὲς ὡς ἔσοπτρον, γεγονὼς Διονύσιε, καὶ χωρητικὸν τῶν καθαρῶν ἐμφάσεων, τὸν νοῦν ἐργασάμενος, δι' ἀρετῆς πανόλβιε, τὰς μαρμαρυγὰς, τῶν ὑπὲρ νοῦν λαμπηδόνων, δεχόμενος ἐβόας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αφθονωτέρα χάρις σου, ἐξεχύθη τοῖς χεῖλεσιν· ὅθεν τὰς ἐνθέους, διδαχὰς παρέθηκας, τὴν τούτων διάνοιαν, ὑπερφυῶς ἡμῖν ἐξάπλων, καὶ διατρανῶν, καὶ τηλαυγῶς ἀναπτύσσων, τοῖς πίστει μελωδοῦσιν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γνωριμωτέρα γέγονε, διὰ σὲ Διονύσιε, ἡ τῶν Ἀθηνῶν πανευκλεῆς Μητρόπολις, Χριστῷ προσενέγκασα, σὲ ἀπαρχὴν πανίερον, τῷ Παμβασιλεῖ, διηνεκῶς μελωδοῦντα· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεῆ Πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μετὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας, τὰς ἕλκας ἐξάλειψον· Υἱὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν ἐξουσίαν ἔχοντα, τοὺς πεπεδημένους ταῖς σειραῖς τῶν πταισμάτων, εὐκόλως ἀνιέναι τῶν δεσμῶν τῶν ἀλύτων, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ μόνον ζωοδότην.

ᾠδὴ ἡ Εἰρμός.

• **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
• τούτης ἰδῶν· Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν
• ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ' Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Αγίων Ἀποστόλων ἀξιοθεῖς, Θεατῆς χρηματίσαι καὶ σύμπονος, συγκοινωνός, γέγονας τῆς δόξης καὶ σὺν αὐταῖς, ἐπὶ τὴν Δεῖαν ἔσπευσας, σώματος τοῦ ὄντως ζωαρχικοῦ, τῆς μόνης Θεοτόκου, καὶ σεβασμιωτάτης· ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τῆς Δείας βασιλείας ἐν οὐρανοῖς, κληρονόμος ἐγένου ὡς ἐννομος, Ἀρχιερεὺς, Πάτερ ὡς ἀήττητος ἀθλητῆς, ἱερωσύνης χρίσματι, αἷμα συγκεράσας μαρτυρικόν· διὸ διπλοῦς στεφάνους, ἀπείληφας ἀξίως, ἱερομύστα Διονύσιε.

Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, Ἱεράρχα σοφὴ Διονύσιε, διὰ παντός, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἐκ πειρασμῶν, τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντάς σε, μύστα τῶν ἀρρύτων Θεωριῶν, ὡς τῆς κρυφιομύστου, καὶ Θεαρχικωτάτης, ἱεροφάντης ἀγαθότητος. Θεοτοκίον.

Νικῶσαν τὰς αἱρέσεις νεανικῶς, τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν ἀνάδειξον, ἦν ὁ Χριστὸς, αἷματι τιμίῳ τῷ ἑαυτοῦ, ὡς ἀγαθὸς ἐκτήσατο, Κεχαριτωμένη ὁ σὸς υἱός· καὶ σῶσον ἐκ κινδύνων, καὶ τῆς ἐπικρατείας, τῆς κατεχούσης ἡμᾶς λύτρωσαι. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
• **Ε**κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου
• γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διὸ σε
• Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχία
• χεῖρα μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Τῷ Παυλῷ Διονύσιε, τῷ κλεινῷ κορυφαίῳ, μαθητευθεῖς πανόλβιε, ὑπ' αὐτοῦ ἐμμήθησ, τῶν ἀποκρύφων τὴν γνῶσιν· ὅθεν σε καὶ λαμπτήρα, τῇ Ἐκκλησίᾳ τίθησιν, Ἀθηνῶν προχερρίσας, τῆς εὐσεβοῦς, Ἱεράρχην πόλεως· ἦν φυλάττοις, ὀρθοδοξοῦσαν πάνσοφε, σαῖς εὐχαῖς Θεοκῆρυξ. Θεοτοκίον.

Εν τῇ σεπτῇ κοιμήσει σου, Παναγία Παρθένε, παρῆν ὁ Διονύσιος, σὺν τῷ Ἱεροθέῳ, καὶ Τιμοθέῳ τῷ Δείῳ, ἅμα τοῖς Ἀποστόλοις, ἕκαστος ὕμνον ᾄδοντες, πρόσφορον τῇ σῇ μνήμῃ· μεθ' ὧν καὶ νῦν, πᾶσα γλῶσσα βρότειος ἀνυμνεῖ σε, τὴν τοῦ Θεοῦ λοχεύτριαν, καὶ τοῦ κόσμου προστάτιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Γερμανοῦ.

Εν Ἱερεῦσι καὶ Μάρτυσι διαπρέψας Ὅσιε, πιστὸς ἀνεδείχθης Ποιμὴν, τοῦ Χριστοῦ πίων τὸ ποτήριον· διὸ ἐν ἑκατέροις εὐαρεστή-

σας αὐτῷ τῷ Χριστῷ, πρέσβευε ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, σὺν τοῖς ἄνω Λειτουργοῖς, ἐν φωτὶ νῦν αὐλιζόμενος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Απασαν ἔξωσον Δέσποινα, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, ῥαθυμίαν, ἀμέλειαν, ἀκηδῖαν, ἀνοιαν, ἀσωτίαν, ἀσέλγειαν, ἀντιλογίαν, ἀνηκοῖαν δεινήν, τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ Πνεύματος· πᾶσαν πρὸς τούτοις δέ, ἀπλησίαν, ἀγνοίαν, ἀσυμπαθῆ, τρόπον ἀσυνείδητον, γνώμην καὶ σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίω.

Αναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς ὦ Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονε, πῶς τὰς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἢ τοσαύτη σου, νῦν, πτωχεία ὑπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἡ Πανάμωμος.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Δ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου, Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου τρία.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Οφωτοειδέστατος Χριστοῦ, ἔρωσ καὶ θειότατος, τὴν σὴν ψυχὴν κατελάμπρυνε, καὶ τὴν διάνοιαν, γλυκυτάτῳ φέγγει, εὐσεβῶς ἐπύρσευσε, καὶ πᾶσαν αἰσθητὴν ἠδυπάθειαν, ὡς πῦρ κατέφλεξεν, οὐρανίων ἐπιλάμπσεων, ἐκτέλεσας, δοχεῖον πανέντιμον.

Ημεγαλοπρέπεια τῶν σῶν, λόγων Ἱερόθεε, καὶ τῶν σοφῶν ἀποδείξεων, ἡ παναρμόμιος, καὶ ἀκριβεστάτη, ἀγωγή καὶ μέθοδος, ἐπιστημονικῆς διαθέσεως, καρπὸς γνωρίζεται, καὶ φωτίζει τοὺς προστρέχοντας, καὶ σοφίζει τοὺς ἀναγινώσκοντας.

Τὸ περιφανέστατον τῶν σῶν, συνταγμάτων Ὅσις, περὶ τὰ θεῖα θεάματα, ὁ Διονύσιος, ὁ πολὺς τὰ θεῖα, τοῖς πιστοῖς ἐκήρυξε, καὶ τὸ ὑπερφυῆς τῶν δογμάτων σου· μεθ' οὗ δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητε Μωσῆς, τὸ ἐν σοὶ μυστήριον, προφητικοῖς εἶδεν ὄμμασι, βράτον

τὴν ἀφλεκτον, καίπερ καιομένην, πῦρ γὰρ τῆς Θεότητος, τὴν μήτραν σου Ἀγνή οὐ κατέφλεξε· διὸ αἰτούμέν σε, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, παράσχου τοῖς δούλοις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σου τὴν ἀδίκον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὄδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις, πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἐσπερινοῦ ὡς συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Τὴν φωσφόρον σου, Παμμακάρι, μνήμην σέβω.

Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Τὸν οὐρανοφοίτην μυσταγωγόν, θεοληπτον Παῦλον, τὸν τοῦ κόσμου σαγηνευτὴν, διδάσκαλον ἔχων θεωρίας, τῆς ἀνωτάτω μύστης γέγονας.

Ηπνευματοκίνητος ἐμφανῶς, τοῦ Παύλου σε γλώσσα, φθεγγόμενη τὰ τοῦ Θεοῦ, μυστήρια Μάκαρι περιέσχε, καὶ θεωρόρον ἀπειργάσατο.

Νυττόμενος πόθῳ πνευματικῷ, καὶ θείοις λογίοις, ἐν συνέσει προσομιλῶν, τῷ πάντων Δεσπότη πανιέρους, θεολογίας ἀνατέθεικας.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς αἰδίου θεοπρεπές, δοχεῖον Παρθένε, γυνομένη καὶ καθαρὸν, κηλίδων με πάσης ἀμαρτίας, καὶ μολυσμάτων πλῦνον Δέσποινα.

Ὡδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ως ἱερολογούντα, τὰ ἱερά γράμματα, καὶ τῆς εὐσεβείας τὸν λόγον ἀνακηρύττοντα, πάντες τιμῶμέν σε, χαρμονικῶς συνελθόντες, μάκαρι Ἱερόθεε, καὶ μακαρίζομεν.

Συντονία καὶ νεύσει, καὶ θεϊκῷ ἔρωτι, πρὸς τὸν εὐεργέτην τῶν ὄλων ἀνατεινόμενος, τὸν νοῦν ἐλάμπρυνας, μαρμαρυγαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, καὶ ψυχὴν ἐφαίδρυνας, Μακαριώτατε.

Φερωνύμως ἐκλήθης, καὶ ἱερόν ἐνθεον, καὶ ἠγιασμένον θεόφρον ὠφθης ἀνάθημα, τῷ Παντοκράτορι, καὶ Ποιητῇ τῶν αἰώνων, καὶ ναὸν ἐκόσμησας, τὸν ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ τανύσας, καὶ τὸν τῆς γῆς ἄ-
χραντε, γύρον ὁ κατέχων τὰ πάντα φύ-
σει Θεότητος, ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς σε, σωματικῶς
κατεσχέθη, καὶ πιστοῖς σε στήριγμα, πᾶσιν ἀ-
νέδειξεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ
» τῆς Ἐκκλησίας δομητορ σύ με στε-
» ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ
» ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φι-
» λάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Πᾶσαν ἤρδευσας τὴν οἰκουμένην, ὡς περ νά-
μασι ταῖς διδαχαῖς σου, τῆς εὐσεβείας ἐκ-
βλύζων τὰ δόγματα· ἢ τῆς ζωῆς γὰρ πηγή, ὁ
Χριστὸς ἐν σοί, ἐπανεπαύσατο ὡς Ἱερόθεε. Πά-
τερ ὅσιε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι
ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως ἕκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος
ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπή-
σας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθέ-
νον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον,
μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρή-
σασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἢ ἀκήρατος
Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θρασά-
μένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλα-
στήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύ-
γαζεν: Οἴμοι! τέκνον μη· πῶς πάσχεις θέλων
ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχυς, Κύριε.

Ρητορικαῖς, θρηγορίαῖς ἐλάμπρυνας, ταῖς χο-
ρειάς, μάκαρ Ἱερόθεε, ταῖς τῶν πιστῶν, καὶ
τὸν ἱερόν, σύλλογον θεόφρον, τῶν Ἀποστόλων
κατηύφρανας, ἐκστάσει θειοτέρα, κεχημένος
καὶ ψάλλων· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Οἴλος Θεῶ, ἱερωμένος γεγένησαι, ὀλοτρό-
πως, μάκαρ ἐξιστάμενος, ταῖς πρὸς αὐ-
τὸν θεολογικαῖς, ἱερολογίαις, Ἱεροφάντορ θεό-
ληπτε· καὶ θεῖος ὑμνολόγος, καὶ σοφὸς θρηγό-
ρος, τοῖς παροῦσιν ἐμφρόνως κρινόμενος.

Νῦν καθορῶν, Πάτερ τὰ θεῖα τρανότερον,
παρελθόντων, πάντων ἱερώτατε, τῶν αἰ-
νιγμάτων καὶ τῶν σκιῶν, ταῖς ἀληθεστάταις,
τῆς θεοπτείας ἐμφάσει, δυσώπησον σωθῆναι,
τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Τῇ δυνάμει σε δόξα
φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν Θεὸν, τὸν ἀχωρήτως χωρούμενον, ἐν
κοιλίᾳ, Πάναγνε ἐχώρησας, ὡς καθαρά
καὶ παρθενικαῖς, καθωραϊσμένη, φαιδρότησιν
ἀειπάρθενε· διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς εὐφημοῦ-
μεν, καὶ τὸν τόκον σου πίστει δοξαζόμεν.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ομοδίαυτος Μάκαρ, τῷ τῶν Ἀποστόλων
ὑπάρχων συστήματι, σὺν αὐτοῖς ἐπέσης,
τῇ κοιμήσει τῇ θείᾳ θρασπέσει, τῆς τὸν ζωοδό-
την, σωματικῶς ἡμῖν τεκούσης, παναγίας ἀ-
γνῆς Θεομήτορος.

Υπερφυῶς ἐννοήσας, καὶ πρεσβυτικῶς τὰ
ὑπὲρ λόγον θεάματα, ὑφηγήσω πᾶσι,
τοῖς πιστῶς δεχομένοις τὴν ἔλλαμψιν, καὶ ταῖς
σαῖς Παμμακάρι, συνοπτικαῖς θεολογίας, συνιέ-
ναι ποθοῦσι πανάριστε.

Πανολβίαις ἀκτῖσι, τῆς ὑπερφουῦς φωταυ-
γείας λαμπόμενος, ἀκριβείᾳ θείων, ἀ-
ποδείξεων καὶ καθαρότητι, τῶν πολλῶν ἐκρά-
τεις, χρόνου τριβῆ καὶ θεωρία, σοφωτέρα τὰ
θεῖα μουόμενος. Θεοτοκίον.

Απειράνδρως Παρθένε, τὸν ἀπεριόριστον φύ-
σει Θεότητος, ἀνδρωθέντα Λόγον, δι' ἡμᾶς
τοὺς ἀνθρώπους συνέλαβες, ἐξ αἱμάτων Κόρη,
παρθενικῶν διαπλασθέντα, ὑπὲρ λόγον καὶ νό-
μον τῆς φύσεως.

ᾠδὴ ε'. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Μυήσει θεοπρεπεῖ, τὴν θεῖαν γνῶσιν μου-
μενος, τοὺς λόγους Πάτερ τοὺς σοὺς, ὡς
δεύτερα λόγια, σαφῶς καταλέλοιπας, ἱερογνω-
σίαις, ταῖς ψυχὰς ἡμῶν φωτίζοντα.

Μακάριος ἀληθῶς, ἐγένεθ Θεομακάριστε, κε-
καθαρμένη ψυχῇ, τὸ ὄντως μακάριον, καὶ
μόνον ἐράσμιον, ἀγαπήσας κάλλος, τοῦ Σωτή-
ρος Ἱερόθεε.

Αχράντοις ἐπιβολαῖς, ἐνατενίζων θεόληπτε,
ταῖς νοηταῖς ἀστραπαῖς, τῶν θείων ἐλ-
λάμψεων, τῆς τούτων μεθέξεως, καὶ φωτοδο-
σίας, κοινωνὸς ὄφθης μακάριε.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον δοξαζο-
μεν· τὸν ὄντως ὄντα Θεὸν, ἀρρήτως γὰρ
τέτοκας, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, συνδεδραμηκό-
τα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ι**λασθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο-
» μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνά-
» γαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπά-
» κουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ΄. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τὸν Ἱεράρχην Ἀθηνῶν ἀνευφημοῦμέν σε, ὡς
μυηθέντες διὰ σοῦ ξένα καὶ ἄρρητα· ἀνε-
δείχθης γὰρ θεόληπτος ὑμολόγος. Ἀλλὰ πρέσ-
βευε παμμακάρε Ἱερόθεε, ἐκ παντοίων συμ-
πτωμάτων ἡμᾶς ῥύεσθαι, ἵνα κράζωμεν: Χαί-
ροις Πάτερ θεόσοφε.

Συναξάριον.

Τῆ Δ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις
Πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου, Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Στίχοι.

Ἱερόθεος ἱερώθη σοι πάλαι·

Ἢν δ' αὖ μετασταίς, καὶ συνήθη σοι Λόγε.

Ἡοὶ σῆμα καλυψε τετάρτη Ἱερόθειον.

Οὗτος τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἐνεία βεβουλωμένων εἰς τὴν
Προκατηχηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Ἐ-
πίσκοπος χειροτονεῖται Ἀθηνῶν· καὶ αὐτὸς τὸν μέγαν
Διονύσιον τὴν εἰς Χριστὸν κατηγεῖ πίστιν. Αὐτὸς δὲ καὶ
ἐπὶ τῇ κηδεῖα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἦν ἐξάρχων, ἐπὶ
τῇ συνελεύσει τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅλος ἐκδήμων, ὅλος
ἐξισταμένος, καὶ παρὰ πάντων, ὧν ἠκούετο καὶ ὤρατο,
θεόληπτος, καὶ θεῖος ὑμολόγος φαινόμενος. Καλῶς δὲ
καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ Θεὸν τῇ πολιτείᾳ καὶ
τοῖς κατορθώμασιν εὐφράνας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυ-
ρος Πέτρου Καπιτωλίων.

Στίχ. Εὐθνηκτος ὦν μάχαιρα Πνεύματος Πέτρος,

Τὸ τοῦ ξίφους εὐθνηκτον οὐκ ἐδειλία.

Οὗτος ἦν γέννημα καὶ δρέμμα τῆς αὐτῆς πόλεως, σο-
φὸς ἄγαν, καὶ συνέσει πολλῶν διαφέρων. Γάμῳ δὲ
προσομιλήσας, καὶ παῖδας τρεῖς ἀποτεκῶν, τὸν μοναστήν
βίου ὑπῆλθε· καὶ Πρεσβύτερος βία τιμηθεὶς παρὰ τῶν τῶν
δρόνου· ἰθύουτος Βόστρων, ὡς διδάσκαλος Χριστιανῶν
τῶν τῶν Ἀγαρηῶν διαβάλλεται ἰθὺάρχῃ· καὶ ἐν τῇ τῶν
Δαμασκηνῶν ἀχθεὶς, διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγάπην, πρῶ-
τον μὲν τὴν γλώτταν τιμηθεὶς, τρανότερον καὶ δεύτερον
ἐξεδύσησεν. Εἰθ' ὅτω τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀφαιρεῖται, καὶ τὴν
πέδας. Εἶτα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεται, καὶ σταυρῷ
προσπῆγνυται, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, καὶ πυρὶ τὰ
ὅσα πυρποληθεὶς, τῷ ποταμῷ ἀπερρίφη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος
Δομνίνης, καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς Βερίνης,
καὶ Προσδόκης.

Στίχ. Τὸ τῆ ποταμῷ ῥεῦμα ῥύμμα τρεῖς κόραι

Βιωτικῶν ἔχουσιν ἀγνοημάτων.

Αὐταὶ αἱ γυναῖκες θεῖῳ ζήλῳ τρωθεῖσαι, καταλιπούσαι
αἰκίας καὶ συγγενεῖς, πρὸς τὴν ἀλλοτρίαν μετα-
ξάντο· καὶ τὸ λοιπὸν φύγουσαι, κατέλαβον τὴν Ἐδεσσαν.
Ἐκείσε τίνων διατριβουσῶν, ἐξαίφνης ἐφίσταται ὁ ἀνὴρ
καὶ πατὴρ, στρατιώτας ἔχων πρὸς τὴν σύλληψιν τῆς θῆ-
ρας. Ὡς δὲ συνελήφθησαν, κατέλαβον τὴν Ἱεράπολιν· πο-
ταμὸς δὲ παραρρεῖ τὴν ὁδὸν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐπανίσταν.
Αὐταὶ, λαθούσαι τοὺς στρατιώτας, ἀριστοποιουμένους καὶ
μεθύοντας, εὐχῇ συντόμῳ χρῆσάμεναι, εἰσῆλθον εἰς τὸν
ποταμὸν, καὶ ἀφήκαν ἑαυτάς διὰ τῶν ῥευμάτων· καὶ ἔ-
ως ἐτελειώθησαν διὰ τῆς τῆ ὕδατος πυγμονῆς.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Αὐδάκτε, καὶ Καλλισθένης τῆς αὐτῆ θυγατρὸς.

Στίχ. εἶπει θανῶν Αὐδάκτε Μάρτυς Κυρίου,

Σὺν Μάρτυσι ζῆς, καὶ Θεὸν ζῶντα βλέπεις.

Θεοῦ θεωρεῖ κάλλος ἢ Καλλισθένη,

Ὅπερ τὸ θεῖον εἶχεν εἰς σκέπην σθένος.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἐφείων τῆς Ἀσίας· ὅς, καὶ Δουξ
δουκῶν ἐγεγόνει, καὶ Ἐπαρχὸς Μαξιμιανῆ, ἐν πλού-
τῳ καὶ συνέσει πολλῶν διαφέρων. Διὰ δὲ τὸ μὴ θελήσει
αὐτὸν ἐκδοῦναι πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τῷ Βα-
σιλεῖ, ὡς ἀλλοτρίῳ τῆς πίστεως, τὴν οὐσίαν δημεύεται·
καὶ εἰς Μελιτινὴν ἐξορισθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Ἡ
δὲ Καλλισθένη τὴν κεφαλὴν κειραμένη, καὶ ἀνδρικόν σχῆ-
μα περιβαλομένη, ἐν Νικομηδείᾳ ἐκρύπτετο. Μετὰ δὲ χρό-
νους ὀκτῶ πρὸς τινα γυναῖκα ἦλθεν ἐπὶ τὴν Θρακίαν, ἧς
ἢ θυγάτηρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐλελώθητο· ἦν καὶ ἰασαμένην,
χάριν τῆς ἰάσεως, πρὸς κοινωνίαν γάμου οἱ τεκόντες, ἀρ-
μόσαι ταύτην, ἀνδρα πάντες εἶναι οἰόμενοι, τῇ ἰδίᾳ ἐδου-
λήθησαν θυγατρί. Ἡ δὲ, ἀναγκασθεῖσα, λέγει: τὰ καθ' αὐ-
τὴν· καὶ ἐκπλαγέντες ὡσπερ εἰκός, ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Τοῦ οὖν Μαξιμίου ἀναιρεθέντος, κρατεῖ τῆς βασιλείας
Λικίνιος· τούτου τῇ γυναικί πιστῇ οὐσῇ, ἀδελφῇ τοῦ με-
γάλου Κωνσταντίνου, ἐμφανίζεται ἡ Καλλισθένη, καὶ ἐκ-
τίθεται πάντα τὰ συμβάντα αὐτῇ. Ἡ δὲ προσλαμβάνει
ταύτην, καὶ ὡς μητέρα καθιστᾷ τὸ ἑαυτῆς υἱοῦ· καὶ
ἔως ἡ μακαρία Καλλισθένη πᾶσαν τὴν πατρικὴν οὐσίαν,
ἦν ἀφείλετο ὁ Μαξιμῖνος, ἀπολαμβάνει· καὶ τὸ ἅγιον
λείψανον τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἀπὸ Μεσοποταμίας εἰς Ἀσίαν
κομιζέει· καὶ μαρτυρεῖται ἐν ὀνόματι αὐτῆς δειμαμένη, κα-
θεροῖ· καὶ τὸ λειπόμενον τοῦ ἑαυτῆς βίου ἀποστολικῶς
διανύσασα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Ἀμμούν τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχ. Ἀσκήσεως διήλθε τὴν στενὴν τρίβον

Ἀμμῦν ὁ θεῖος, καὶ τρυφῆς εὖρε πλάτος.

Οὗτος Αἰγύπτιος ἦν τὸ γένος· καὶ ἐκ τῶν γονέων ὄρα-
νός γενόμενος, καὶ παρὰ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἀναγκα-
σθεὶς, γυναικί συνεζεύχθη, μηδὲν ὡς προσχῶν αὐτῇ ὡς γυ-
ναικί, ἀλλ' ὡς ἀδελφῇ, ἐκ συνθήκης ἀμφοτέρων. Συνοικ-
ήσας δὲ αὐτῇ ἔτη δεκαοκτῶ, ἦν σχολάζων ἐν τῷ Βαλ-
σαμῶνι (*), πολὺν αὐτῷ πόνον καὶ κόπον παρέχοντι. Με-
τὰ ταῦτα, ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, προσφορεῖται Ἀντωνίῳ τῷ
μεγάλῳ, καὶ λίαν θαυμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, πολλοῖς ἐγένετο
ὠφέλεια, καὶ μάλιστα διὰ τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἀπόρ-
ρήτα θαύματα.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Φαύστου, Γαίου, Εὐσεβίου, καὶ Χαϊρήμονος τῶν
Διακόνων.

Οὗτοι μαθηταὶ ὑπῆρχον τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας μεγάλου
Διονυσίου, καὶ Διάκονοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ. Καὶ ὁ μὲν Γαῖος καὶ Φαῦστος, σὺν αὐτῷ ἐξο-
ρισθέντες, καὶ πολλὰ παθόντες, τὸ τῆ μαρτυρίου τέλος ἐδέ-
ξαντο. Εὐσεβίος δὲ καὶ Χαϊρήμων, μετὰ τὴν τοῦ δια-
κάλου ἐξορίαν, τὴν ἐν φυλακαῖς ἐπισκεπτόμενοι Ἁγίους,
καὶ τὰ τῶν Μαρτύρων λείψανα θάπτοντες, καὶ μέχρι τῶν

(* Βαλσαμῶν ἐστὶν ὄνυμα περιεκτικόν, δηλοῦν τὸν πόνον ἢ
κῆπον, περιέχοντα φυτὰ τοῦ βαλσαμοῦ, ὅπερ καὶ βάλαμος
λέγεται θηλυκῶς. Ἦτις βάλαμος (κατὰ τὸν Παλλᾶδιον) δι-
κην ἀμπέλου φυτεύεται, γεωργουμένη καὶ κλαδευομένη, πολὺν
ἐχούσα πόνον.

Δεκίου χρόνων διακατερίσαντες, καὶ πολλοὺς ὑπομείναντες πειρασμοὺς, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθέντες, ἀπεκεφαλίσθησαν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασις.

Αγίων τὰ ἅγια, κατανοῆσαι σπευδῶν Μακάριε, καθαρότητα βίου, καὶ θεωρίας θείας ἀκρότητα, σοφῶς ἐκτήσω, καὶ ψάλλων ἐκραυγάζεις· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρημάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ συγγραμμάτων ἡ καλλιπέεια, κατευφραίνει τοὺς πόθῳ, προσομιλοῦντας καὶ διανίστησι, πρὸς ὑμνωδίαν κραυγάζειν διδάσκουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μονάδα Θεότητος, γνωριζομένην ἐθεολόγησας, ἐν προσώπων Τριάδι, καὶ ὑμνουμένην ἐν ὑποστάσεσι, τρισὶ Θεόφρον, καὶ ψάλλων ἀνέμελπες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νομίων τῆς φύσεως, Παρθενομήτορ ἄνευ γεγέννηκας, τὸν δεσπύζοντα πάντων, τῶν ὀρωμένων καὶ νοουμένων Ἀγνή· ὃν ἀνυμνῶντες, συμφώνως κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ηπανσθενής τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου ἐνέργεια, τῇ καθαρωτάτῃ σου ψυχῇ σκηνώσασα, θεόληπτον κήρυκα, καὶ θεηγόρον ἔδειξεν, ἱεροπρεπῶς τὸν Λυτρωτὴν ἀνυμνῶντα, καὶ πίστει μελωδοῦντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μετ' εὐσεβοῦς ζητήσεως, ἐρευνήσας τὰ ἄρρητα, τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ μυστήρια, τρανῶς ἐφάνερῶσας, ὑψηγορία χρώμενος· καὶ τῇ γλυκυτάτῃ, τῶν σῶν λόγων συνθήκη, βοῶν ἀδιαλείπτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ηπανολβία χάρις σε, θειοτέρας ἐμπνεύσεως, καὶ θεολογίας ἀκριβοῦς ἐνέπλησεν· ἐντεῦθεν ἀνέβλυσας, ὡς ποταμοὺς τὰ δόγματα, ταῖς τῶν Ἀποστόλων κατευφραίνων χορείας· μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην Πάναγνε, τὴν ψυχὴν μου τοῖς πταίσμασι, καὶ κεκακωμένην ἰοβόλῳ δήγματι, Θεὸν τὸν δυνάμενον, ζωοποιεῖν τὰ

σύμπαντα, ἢ ἀπειρογάμως ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ἀνάστησον βοῶσαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» **Ε**τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν
» ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
» τε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τὸς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Σοφίας ὑπερσόφου ὡς ἐραστής, γεγονῶς τῶν χαρίτων τὸν στέφανον, τὸν εὐπρεπῆ, χαίρων ἐκομίσω νῦν παρ' αὐτῆς, καὶ χορευτῆς οὐράνιος, περὶ τὸν τῶν ὄλων Δημιουργόν, γενόμενος δυσώπει, σωθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας Ἱερόθее.

Εσκήνωσας τὰς ἄνω θείας αὐλαῖς, καὶ μονὰς αἰωνίους κατώκησας, καὶ στρατιαῖς, νῦν συνεορτάζεις ἀγγελικαῖς, σὺν Ἀποστόλων τάγμασιν, οἷς καὶ συναυλιζῆ χαρμονικῶς· μεθ' ὧν καὶ συναγάλλῃ, τοῖς πίσει σε τιμῶσι, θείαν εἰρήνην ἐξαίτουμένος.

Βεβαίας ἀντιδόσεις ἀπολαβὼν, ὧν ἐν γῆ τὰς ἐμφάσεις ἐκέκτησο, διηνεκεῖ, πόθῳ ἀνανεύων πρὸς τὸν Θεόν, νῦν ἐκτενῶς ἱκέτευε, Πάτερ Ἱερόθее ἱλασμόν, δοθῆναι τοῖς ἐν πίστει, τὴν μνήμην σε τελῶσι, τὴν φωτοφόρον καὶ πανίερον.

Θεοτοκίον.

Ω Μῆτερ τοῦ τῶν ὄλων Δημιουργοῦ, μητρικῆ παρρησία δυσώπησον, τὸν σὸν Υἱόν, σῶσαι δυναστείας τυραννικῆς, τοὺς αἰχμαλώτους δούλους σε, καὶ συκοφαντίας τῶν πονηρῶν, ἀνδρῶπων καταργῆσαι, γαλήνην τε βραβεῦσαι, καὶ σωτηρία ταῖς ὑμνοῦσί σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
» **Ε**κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς· καὶ ἡ γαστήρ
» σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό
» σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Οτε ἡ Μῆτηρ τοῦ Λόγου, πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, μεταναστεύουσα ὠφθη, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις, σὺ Ἱερόθее ὕμνοις, ἐπέστης ταύτην προπέμπων.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ε΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κ ὕριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια,
Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῆς χαρᾶς ὡς ἐπάνυμος, ἐν χαρᾷ προσεχώρησας, εἰς νυμφῶνα πᾶνσεμνε, τὸν οὐράνιον, ἐνθα τὸ σὸν ἐπεπόθησας, κεκτηῖσθαι πολίτευμα, ὑπομείναςα στερόως, ἀλγεινὴν ὄντως βάσανον, τῶν ὀδόντων τε, καὶ ὀνύχων ἀπάντων ἐκριζώσεις, ἀθληφόρε Χαριτίνη, παρθενομάρτυς πολυάθλε.

Τῶν λεόντων συνέθλασας, σιαγόνας Πολυάθλε, σιαγόνων φέρουσα τὰ συνθλάσματα· τῶν δὲ ὀνύχων ἐκριζώσιν, γενναίως ὑπήνεγκας, ἐκριζοῦσα τὰ δεινὰ, τῆς ἀπάτης φρυάγματα· θαλαττίους δὲ, ἐν βυθοῖς ἀπερρίφης, τὴν κακίαν, ὑποβρύχιον ποιοῦσα, τοῦ πονηροῦ πολεμήτορος.

Μετά τέλος μακάριον, ἐν θαλάσῃ ριφεῖσάν σε, σὸς γεννῆτωρ Ἐνδοξε συνεκόμισεν, ἀναβοῶν μετ' ἐκπλήξεως: Πῶς νῦν κεχαρίτωσαι, ἱερώτατον ἐμόν, καὶ ποθούμενον γέννημα, ταῖς κολάσεσι, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν κλῆσιν, ἀληθεύουσαν εἰργάσω, προτυπωθεῖσάν σοι χάριτι!

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σωτηρίας λιμένα σε, τὸν πανάκλυστον Ἄχραντε, καὶ πραιῖαν ὄντως γαλήνην ἔχομεν, οἱ ἐν πελάγει Θεόνυμφε, σφοδρῶς χειμαζόμενοι, τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, καὶ δεινῶν περιστάσεων· διὰ τοῦτό σοι, καὶ προστρέχομεν πάντες ἐκβοῶντες: Εἰς αἰῶνας μὴ ἐλλίπης, τῶν οἰκετῶν σου προῖστάσθαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμνάς ἢ κηῖσαςα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐλθὸν ἰάσασθαι, παντός τῆ κόσμου Πανάχραντε, οἰκίῳ ἐν αἵματι, τὸ σφαγὴν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ σύμπαντα, σύ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σου τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἁγίας ὁ παρῶν, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς:

Τῆς Χαριτίνης τὴν χάριν μελπῶ πόθῳ. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς σαῖς μου, ὦ Χαριτίνη χάρισι, τὸν νοῦν χαρίτωσον, χαριτωθεῖσα ἀθλοῖς ἱεροῖς, ἱερώς ἀνυμνήσαι σε, ὡς ἀθληφόρον Μάρτυρα, καὶ παρθενία διαλάμπουσαν.

Ἡ χάρις, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, σὲ χαριτώσασα, χαροποιαῖς ἐφαίδρυνε πλακαῖς, καὶ χαρὰν τὴν αἰώνιον, κληρονομεῖν ἐνίσχυσεν, ἀνδρειοφρόνως ἐναθλήσασαν.

Σταυρῷ σε, ἀναρτηθέντα Δέσποτα, κατανοήσασα, ἢ εὐκλεῖς σου Μάρτυς αἰκισμῶν, καρτερεῖ τὸ ἐπίπονον, δυναμουμένη σθένει σου, τοῦ τὴν ἡμῶν φύσιν νευρώσαντος.

Θεοτοκίον.

Χωρίον, χωρητικὸν γεγένησαι, τῆς θείας φύσεως, Θεογεννητορ ἄχραντε· διὸ, Χαριτίνη ποθήσασα, παρθενικῶς ὀπίσω σου, τῷ σῷ Υἱῷ προσαπενήνεκται.

ᾠδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ανάψας σου τὴν ψυχὴν, ἔρωσ ὁ θείος, τῆς σαρκὸς ἔρωτας, καὶ χαλεπὰ βράσματα, τὰ τῶν αἰκισμῶν ἐναπέσβεσε.

Ρῆγνύμενον πρὸ ποδῶν, μαρτυρικῶν τὸν δυσμενῆ βλέποντες, τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, αἶνεσιν αὐτῷ προσενέγκωμεν.

Ἰσχυῖ πανουργικῆ, τὴν κεφαλὴν τοῦ δυσμενῆς ἔθλασας, σῆς κεφαλῆς φέρουσα, Μάρτυς καρτερῶς τὴν κατάφλεξιν. Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν γυναιξίν, εὐλογημένην σε Ἁγνή στέργουσα, σαῖς ἀγαθαῖς χάρισι, μάρτυς Χαριτίνη δεδόξασται. Ὁ Εἰρμός.

• Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἢ Ἐκκλησία σου
• Χριστέ κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε,
• καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Τῶν νοουμένων τὸ τερπνὸν ἀγαπήσασα, τῶν ὀρωμένων τὸ ρευστὸν καταλείψασα, ταῖς θείαις ὠχύρωσαι ἐλπίσι τὸν νοῦν· ὅθεν πρὸς τὸ στάδιον, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, χαίρουσα εἰσέδραμες, καὶ τὸν ὄφιν καθεῖλες· καὶ ἀνεπλέξω νίκης εὐπρεπῆ, στέφανον κόρη, Μαρτύρων ἀγλαῖσμα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πληθῆ, καὶ τῶν ἀτόπων ἐνοιῶν ταῖς νυφάδας, τίς ἐξείπειν δυνησεται Πανάμωμε; ταῖς ἐπαναστάσεις δὲ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ Ἀγαθῇ, τούτων μοι πάντων, τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τῷ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ, Οἴμοι ποθεινότατε, Ἰησὺ! ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, Δεῶν σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε Μακρόθυμε.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἰερεῖον ὡσπερ ἄμωμον πρὸς σφαγὴν σε, ἐκ πατρικῶν ἀφήρπασαν, Μάρτυς ἀθληφόρε, ἀγκαλῶν οἱ τύραννοι, Πατέρα οὐράνιον, ὑπερβολικῶς ἀγαπήσασαν.

Νεάνισι ταῖς φρονίμοις ἀκολουθοῦσα, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σου, αἵματι πλουσίως, ἤρδευσας πανεύφημε, καὶ Δεῖον κεκλήρωσαι, Μάρτυς χαριτώνυμε θαλάμον.

Ἡ καρδία σου τῷ ἔρωτι τοῦ νυμφίου, πυρπολουμένη ἀνθρακας, πλάνης γενναιόφρον, λύθρῳ ἐναπέσβησεν, αἱμάτων καὶ θαλάσσαν, τῆς πολυθείας ἐξήρανεν. Θεοτοκίον.

Σωματούμενον ἐκύησας Θεὸν Λόγον, Θεογεννήτορ ἄχραντε· ὃν ἡ Χαριτίνη, στέργουσα θερμότατα, πυρὶ ἀντετάξατο, καὶ πολυειδέσι στρεβλώσει.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Τὴν κάραν ξυρισμῶ, καὶ ἀνθράκων πυρώσει, συνθλίβοντές σου Θεόφρον, λογισμοῦ σου τὸν τόνον, οὐδόλως παρεσάλευσαν.

Ἡ λους σου πρὸς σφαγὴν, εἰκονίζουσα Κύριε, τὴν ἔμπυρον ὀβελίσκων, ὑποφέρω ὀδύνην, ἢ Μάρτυς ἀνεκραύγαζεν.

Νίκαις τὴν κεφαλὴν, Χαριτίνη κατέστυψαι, κηκῆσας τὸν τὴν Εὐαν, ἐκνικῆσαντα ὄφιν, τοῖς ἄθλοις καλλιπάρθενε (*). Θεοτοκίον.

Νοῦς βρότειος τὴν σὴν, ὑπὲρ ἔννοιαν σύλληψαι, οὐ δύναται ἐννοῆσαι, Μητροπάρθενε Κόρη· Θεὸν γὰρ ἀπεικῆσας.

ᾠδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Χάρισι, καὶ σημείοις Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τὴν ἱεράν κορυφὴν σου, ὑπὲρ οὗ τὸ πάσχει προήρησα, Ἀθληφόρε, τῆς χαρᾶς τῆς ἐν Δεῶ ἐπώνυμε.

Α γιος, Ἰωανν ἐκ βυθοῦ ὁ ῥυσάμενος, σὲ θαλαττιῶ πελάγει, ἐρρίμμενην σώζει, ζῶσαν Θεόφρον· καὶ βυθῶ σου, τῶν αἱμάτων ἐχθραὺς κατεπόντισε.

(*) Τὸ Τροπάριον τοῦτο φαίνεται ποίημα ἑτέρου τινός, καὶ οὐχὶ τοῦ Ἰωσήφ· διὰ οὗ κέεται ἐν τῷ χειρογράφῳ. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀκροστιχίδι περιττόνεστι τὸ Ν'. τὸ ἀρκτικόν τοῦ Τροπαρίου τούτου. Καὶ εἰς ἄλλους Κανόνας εὐρίσκονται τοιαῦτα Τροπάρια περιττά.

Πομφαία, καρτερίας ἐχθροὺς ἐθανάτωσας· καὶ καρτεροῦσα ὀδόντων, παντελῆ ἐκρίζωσιν Ἐνδοξε, τῶν λεόντων, τῶν ἀσάρκων τὰς μύλας συνέθλασας. Θεοτοκίον.

Ἰσχύν σε, εὐραμένη Παρθένε καὶ στήριγμα, ἢ Χαριτίνη αἰκίσεις, καρτερῶς ὑποφέρει· καὶ χαίρουσα, σοῦ ὀπίσω, τῷ τῶν ὄλων Δεσπότη προσάγεται. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
» κευκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Συναξάριον.

Τῆ Ε'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

Στίχοι.

Ἄπερ δι' εὐχῆς εἶχε, σαρκὸς τὴν λύσιν,
Ἰδοὺ δι' εὐχῆς λαμβάνει Χαριτίνη.

Πέμπτην Χαριτίνη εἰσεδραμεν ἄστῳ Θεοῖο.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τῷ Βασιλέως, καὶ Δομετίου Κόμητος, δέλη ἔσα Κλαυδίου τινός· περὶ τῆς ἑ Κόμης ἀκούσας, γράφει τῷ κυρίῳ αὐτῆς ἀποστεῖλαι πρὸς αὐτὸν εἰς ἐξέτασιν, ὡς Χριστιανὴν οὖσαν. Ὁ δὲ κύριος αὐτῆς λυπηθεὶς, σάκκον ἐνδυσάμενος, ἐβρήνε αὐτήν. Ἡ δὲ παρηγοροῦσα, ἔλεγε· Κύριέ μου, μὴ λυποῦ, ἀλλὰ χαίρε· ὑπὲρ τε γὰρ τῶν ἰμῶν καὶ τῶν σῶν πλημμελημάτων ἱερεῖον τῷ Θεῷ εὐπρόσδεκτον λογισθήσομαι. Ὁ δὲ, εἰπὼν· Μέννησέ μου ἐν τῷ ἰπουρανίῳ Βασιλεῖ, ἀποστελεῖ τῷ Κόμητι. Καὶ ἀχθεῖσα, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, ξυράται τὴν κεφαλὴν· καὶ ζέουσα ἀνθρακίαν καταπάσσειται· εἶτα δεσμεῖται λίθῳ βαρεῖ, καὶ ρίπτεται ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ ἐξελθῆσα, ἐφανίσθη τῷ Κόμητι· καὶ πολλὰ τιμωρηθεῖσα, καὶ τῶν ἀνύχων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν στερηθεῖσα, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέβητο.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μαμελχθης.

Στίχ. Ὁ μὲ λελουμένην με Χριστέ προσδέχου,
(Μαμέλχθα φησί) καὶ λίθοις βεβλημένην.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐκ Περσίδος, ἱερεῖα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, ἔχουσα καὶ ἀδελφὴν Χριστιανὴν. Εἶδε δὲ ἐν ὀνείρῳ Ἄγγελου Θεοῦ, δεικνύοντα αὐτῇ τὰ μυστήρια τῶν Χριστιανῶν· καὶ ἀναστᾶσα ἔμφοδος, διηγείται τῇ ἀδελφῇ. Ἡ δὲ ἄγει αὐτὴν πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον· καὶ βαπτισθεῖσαν, ἰδίεζατο αὐτὴν ἐκ τῆς ἀναγεννήσεως ἢ ἰδία ἀδελφῇ. Ὁθεν μανέντες αἱ Ἕλληνες, λίθῳ αὐτῶν ἀπέκτειναν, ἐτι τὰ ἄμφια τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος περιφέρουσαν, καὶ εἰς λάκκον βαθύτατον ἐρρίψαν· ἐξ οὗ μόλις οἱ Χριστιανοὶ ταύτην ἀνενεγκεῖν ἠδυνήθησαν. Ὁ γὰρ Ἐπίσκοπος, προσελθὼν τῷ Βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ἔλαβεν ἐξουσίαν ταῦ καταλύσαι τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ αἰκοδομησαι Ἐκκλησίαν τῇ Ἁγίᾳ Μάρτυρι· ἢ καὶ ποιήσας, ἐν αὐτῷ τὸ τίμιον αὐτῆς κατέβητο λείψανον.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη ὀπτασίας Κοσμᾶ Μοναχοῦ, φοβεραῖς καὶ ὠφελίμου.

Εἶναι τρίτῳ καὶ δεκάτῳ τῆς βασιλείας Ῥωμανοῦ, τὰ Ῥωμαίων εὐσεβῶς διιθύνοντος σκῆπτρα, ἣν τις ἀνὴρ ἐν ταύτῃ τῇ βασιλευσάνῃ, εἰς ᾧν τῶν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος τοῦ μικροῦ πρόσθεν τὴν βασιλείαν διέποντος Ἀλεξάνδρου, καὶ πρὸς Σεραπείαν οἰκειοτέρων. Οὗτος, τὸν μονήρην βίου ἐπανελόμενος, γέγονε Ποιμὴν τῶν ἐν τῇ πρὸς Σάγαριν ποταμῶν Μονῇ μεναζόντων Μοναχῶν.

Μετὰ δὲ τινὰ χρόνου περίου, συνέβη τούτῳ, ἀρρώστια δεινὴ περιπεσόντι, ἐπὶ συχνὸν χρόνον ἐν ταύτῃ διαρκέσαι. Ἐν δὲ τῷ συμπληροῦσθαι πενταμηνιαίῳ ἡδὴ καιρῶν, περὶ τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας, μικρὸν ἀνανήψας, καὶ εἰς ἑαυτὸν γενόμενος, ἠρέμα πῶς τοῦ κλινιδίου ἀναστὰς, ἐκάθισεν, ἔνθεν κἀκείθεν ὑπὸ τῶν συνήθων αὐτῷ στηριζόμενος· καὶ ἐν τῷ καθῆσθαι, ἔξω γέγονεν ἑαυτοῦ ἀπὸ τρίτης ὥρας ἕως ἑνάτης, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀτενίζοντας πρὸς τὸν ὄρσφον τοῦ οἰκήματος, καὶ τὸ στόμα ὑποψιθυρίζον ἀναρθρα καὶ πάντῃ ἀκατανόητα. Ἐν τῷ μέσῳ οὖν τῶν εἰρημένων ὥρῶν, εἰς ἑαυτὸν μικρὸν ἐπανελθὼν, ἀπῆται τοὺς αὐτῷ συνόντας ἄρτου ξηροῦ κλάσματα δύο, « Δότε μοι τὰς δύο τοῦ ἄρτου μερίδας, λέγων, ἅς παρὰ τοῦ τιμίου γέροντος ἔλαβον »· καὶ λέγων, ὑπέτιθει τῷ κόλπῳ τὰς χεῖρας ψηλαφῶν τὰ ζητούμενα. Τινὲς δὲ τῶν παρόντων, φάντασμα καὶ μὴ ὄπτασίαν τὸ πρᾶγμα ἠγούμενοι, ἠντιβόλου ἐξεπέειν αὐτοῖς τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον. Εἶπε, Πάτερ, καὶ μὴ βασκάνης ἡμῖν τῆς ὠφελείας, πῶς τὰς τσοαύτας ὥρας ἦς, εἰς ποίαν δὲ Σεωρίαν τὸν νοῦν ἀνεβίβαζες, καὶ τὰ χεῖλη ὑποκινῶν, τίνοι συνελάλεις. Ὁ δὲ, σφόδρα κοπτομένων αὐτῶν, « Παύσαθε, ἔφη, τέκνα· καὶ, τοῦ Κυρίου διδόντος, ἂν εἰς ἑμαυτὸν συνέλθω, τὴν αἴτησιν ὑμῶν ἐκπληρώσω ».

Ἐωθεν οὖν πάσης τῆς ἀδελφότητος πρὸς αὐτὸν συνδραμύσης, οὕτω τῆς διηγήσεως ἄρχεται. Τὸ μὲν πάντα κατὰ μέρος ἀνατυπῶσαι τῷ νοῦ, πατέρες καὶ ἀδελφοί, καὶ λεπτομερῶς διηγήσασθαι, κρεῖττον ἢ κατὰ νοῦν καὶ γλώσσαν ἀνθρωπίνην· πλὴν ὅσα φέρω διὰ μνήμης, ταῦτα διηγήσασμαι ὑμῖν. Ὡς ἐκαθήμεν τῷ κλινιδίῳ, ὑπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν στηριζόμενος, ἔδοξα Σεωρεῖν, ὡς ἀπὸ τοῦ πρὸς ἀριστερὸν μέρους, πλήθος ἀνθρωπαρίων ἀνεκιάστων, μεμελανωμένων τὰ πρόσωπα· οὐκ ἐπίσης δὲ πᾶσιν ἢ μελανία προσῆν, ἀλλὰ τοῖς μὲν μᾶλλον, τοῖς δὲ ἧττον· καὶ οἱ μὲν διεστραμμένας εἶχον τὰς ὄψεις, οἱ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιδνοὺς, ἄλλοι καθημαγμένους, φόνιον καὶ Σηριῶδες βλέποντας. Καὶ τοῦ μὲν πελιδνὰ τὰ χεῖλη, καὶ πολλὴν τὴν ὄγκωσιν φέροντα, τοῦ δὲ τὸ ἐν· καὶ τοῦ μὲν τὸ ἄνω, τοῦ δὲ τὸ κάτω.

Τὰ τοιαῦτα τοῖνον ἀνθρωπάρια πλησίον τῆς κλίνης ἐγένοντο, καὶ σπουδῆν εἶχον λαβεῖν με ἀφ' ὑμῶν· καὶ τὰ μὲν πρῶτα, κύκλωθεν ὑμᾶς παρόντας ὄρων, ἐδόκουν μὴ σφόδρα δεδοικέναι, μηδὲ πρὸς τὴν ὀρμὴν δειλιᾶν· οὐκ αἶδα δὲ, πῶς μονωθεὶς ἀφ' ὑμῶν, ὑπ' ἐκείνων ἐκυριεύθη. Καὶ δὴ λαβόντες με Σεωρεῖς, οἱ μὲν ἐπὶ τὸ πρόσω δέσμιον εἶλκον, οἱ δὲ ὄθου ὀπισθεν· καὶ οἱ μὲν, ἄλλος ἄλλαχόθεν με συνεπόδιζον, οἱ δὲ σφοδρῶς ὑπεπίεζον. Καὶ τέλος, ἀπαγαγόντες με πρὸς τινὰ παμμεγέθη κρημνόν, οὗ τὸ πλάτος ἦν οὐ πλείω λίθου βολῆς, τὸ δὲ βάθος ἕως ταρτάρου, πρὸς τοῦτον βιαίως κατέσυρον. Ἐπὶ τῷ ἐνὶ δὲ τοῦ κρημνοῦ μέρει ὑπῆρχεν ὁδὸς στενὴ λίαν, ὡς μηδὲ ὄλως ἔχνος ποδὸς δύνασθαι ταύτην χωρεῖν. Κατὰ ταύτην δὲ τὴν στενὴν καὶ λεπτοτάτην ὁδὸν βιαίως ὑπ' ἐκείνων εἰλκόμεν, πρὸς τὸ δεξιὸν πλευρὸν μᾶλλον πλαγιάζων, μήπως ἀποσπασθεὶς, εἰς τὸ ἀχανές κατενεχθῶ καὶ ἀνεκδιήγητου βάραθρον· κατὰ δὲ τὸ χάος ἐκεῖνο ποταμὸς ἐφκει διέρχεται, μεγάλως βριθῶν τοῖς ῥέυμασι.

Μετὰ πολλοῦ τοῖνον τρόμου τὴν στενωτάτην ἐκείνην ὁδὸν παρελθόντες, ὡς ἐφῶν δῆθεν μέρος βαδίζοντες, πρὸς τὸ τέλος τοῦ φοβεροῦ τούτου κρημνοῦ καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν ποτα-

μοῦ, πύλιν μεγάλην μικρὸν ἀνεφγμένῳ ἐβρομεν· πρὸς ἣν ἐκάθητο μέγας γιγαντιαῖος ἀνὴρ, μέλας μὲν τὸ εἶδος, φοβερὸς δὲ τὴν πρόσφιν· οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ μὲν διάστροφοι, λίαν παμμεγέθεις καὶ ὑφαιμοὶ, καὶ φλόγα πυρὸς πολλὴν ἐναπέπεμπον· μυκτῆρ δὲ καπνὸν ἀπρηύγετο· γλώσσα δὲ πῆχυν ἕνα τοῦ στόματος ἔξω ἀπεκρέματο. Καὶ δεξιὰ μὲν χεῖρ εἰς ἅπαν ἐπέφυκτο, Σεωρεῖα δὲ δίκην ἐξώγκωτο κίονος καὶ αὐτὴ γυμνὴ καὶ λίαν τεταμένη, μεθ' ἧς τῶν ὑπευθύνων δρασσόμενος, εἰς ἐκεῖνο τὸ χάος ἀπέριπτεν· οἱ δὲ ἐν τούτῳ καταδικαζόμενοι, τὸ, Οὐαί, καὶ τὸ, Οἴμοι, πάντες ἀνέκραζον.

Πλησιασάντων τοῖνον τῷ φοβερῷ τούτῳ καὶ ἀγρίῳ ἀνδρὶ, σφοδρῶς οὕτως βεβήσας πρὸς τοὺς ἀπαγαγόντας με « Οὗτος φίλος μου ἐστίν », ἅμα τὴν χεῖρα ἐξέτεινε κρατῆσαι με προθυμούμενος. Ἐγὼ δὲ, φόβῳ σπασθεὶς, ἐτρέμαξα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν συνεστάλην· καὶ παραχρημα, ὡσπερ ἐξ ἀποστολῆς τινός, ἐφάνησαν δύο ἄνδρες πεπολιωμένοι καὶ ἱεροπρεπεῖς, οὗς Ἀνδρείαν εἶναι καὶ Ἰωάννην τοὺς ἱεροὺς Ἀποστόλους ἐνόμιζον, ὅσον ἀπὸ τῆς τῶν ἀγίων εἰκόνων Σεωρίας ἀναλογιζόμενος. Τούτους ἰδὼν ἐκεῖνος ὀδυσειδέστατος, εὐθὺς συσταλεὶς ὑπεκρύβη. Καὶ δὴ λαβόντες με εὐμενῶς οἱ δύο οὗτοι γηραιοί, καὶ διελθόντες τὰς μικρὸν πρόσθεν εἰρημένας πύλας, καὶ τὴν ἐνδοτέραν αὐτῶν πύλιν περᾶσαντες, ἐξήλθομεν εἰς τινὰ πεδιάσιμον τόπον, ἐν ᾧ κάλλιστα χωρία καὶ ὠραῖα ἐτύγχανον· ἃ παραλειψάμενοι, παρὰ τὸ τέλος τῆς πεδιάδος κοιλάδα χλοεράν τε καὶ πάντερον εὐβρομεν, ἧς τὴν ὠραιότητα τοῦ κάλλους καὶ τὴν ἐνούσαν χάριν ἐρμηνεύσαι καὶ παραστῆσαι λόγῳ λίαν ἀδύνατον. Κατὰ δὲ τὸ μέσον αὐτῆς γηραιὸς τις ἐκάθητο, χαρῖεις καὶ τίμιος, περὶ αὐτὸν ἔχων παιδῶν πληθύν, παραπλησίαν τῇ ἄμμῳ τῆς Θαλάσσης.

Τότε τοῖνον ἐγὼ, τὸν φόβον ἀποβαλόμενος, ἠρέμα πῶς τοὺς ἀπαγόντας με ἠρώτησα· Τίς ἂν εἴη ὁ γηραιός, καὶ τίς ὁ περὶ αὐτὸν ἀναριθμητὸς ἔμιλος. Οἱ δὲ « Οὗτός ἐστιν, εἶπον, ὁ Ἀβραάμ, καὶ ὃν ἀκούεις κόλπον τοῦ Ἀβραάμ »· καὶ ἅμα, προτραπεῖς παρ' αὐτῶν, προσεκύνησα μετ' αἰδοῦς, καὶ ἠσπασάμην ἐν ἔλεγον Ἀβραάμ εἶναι, καὶ αὐθις ἐπὶ τὰς πρόσω πορείας ἠρχόμεθα. Καὶ πληρουμένης τῆς κοιλάδος, διεδέχτο μέγιστος ἐλαιῶν, οὗ τὰ δένδρα πλείονα τῶν ἀστρων ἦσαν, ὡς ὑπολαμβάνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ καθ' ἑκάστην δένδρον εἶον σκηνὴν ἣν, καὶ κλίνην καθ' ἑκάστην σκηνήν· καὶ ἐφ' ἑκάστην κλίνην ἀνθρώπος, ἐν οἷς ἀνεγνωρίσα πολλοὺς μὲν τῶν ἀναστρεφόμενων εἰς τὴν βασιλείαν, πολλοὺς δὲ τῶν κατὰ τὴν πόλιν, τινὰς δὲ καὶ τῶν οἰκούντων ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ τινὰς πρὸς τούτοις τῶν ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς Μονῆς. Οὗτοι δὲ πάντες, οὗς ἀνεγνωρίζον, προτετελευτηχότες ἦσαν. Ἐν ὅσῳ δὲ διελογιζόμενι πυθίσθαι, τίς ὁ τηλικούτος καὶ Σεωραστός ἐλαιῶν, φθάνουσι οἱ γηραιοὶ τὴν ἐρώτησιν· Τί διαλογίζῃ, λέγοντες, τίς ὁ μέγας οὗτος καὶ περικαλλῆς ἐλαιῶν, καὶ τίνα πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, ταῦτα ἐστίν, ἅπερ ἀκούεις, « Πολλὰί μοναὶ παρὰ σοὶ Σῶτερ πεφύκασι, κατ' ἀξίαν πᾶσι μεριζόμεναι, καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς ».

Μετ' ἐκεῖνον τὸν ἐλαιῶνα πόλις ἦν, ἧς τὸ κάλλος καὶ τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν περὶ τὸ τεῖχος ἀρμονίαν καὶ σύνθεσιν ἀμήχανον ἐξεπέειν· δώδεκα μὲν στίχοι περὶ τὸ τεῖχος ὅλον ἦσαν, ὡσπερ τινες ζῶναι, ἐκ τῶν τιμίων δώδεκα λίθων· ἐκάστη δὲ τούτων ἐξ ἐνός ἐνήρμοστο λίθου, καὶ ἐκάστη τούτων κύκλον ἴδιον ἀπαρτίζουσα. Τί δὲ δεῖ λέγειν εὐθύτητα, πλάτος, καὶ ἰσότητα, καὶ τὴν ἐν ἅπασιν εὐαρμωστίαν καὶ σύμπηξιν; Ἐπὶ δὲ τῷ τείχει πύλαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κεκραμένῳ κατεποικίλλοντο· τῶν δὲ πυλῶν ἔνδον δάπεδον ἠνοίγετο χρύσειον· καὶ τοῦτο οἰκίαι χρυσαῖ διεδέχοντο, καὶ χρυσαῖ καθέδραι, καὶ χρυσοὶ ἄβακες. Ἡ δὲ πόλις πᾶσα, πλήρης φωτὸς ἀνεκλαλήτου, πλήρης εὐ-

δίας, πλήρης χαρᾶς. Τὴν δὲ πόλιν πᾶσαν περιερχόμενοι, οὐκ ἄνθρωπον, οὐ κτῆνος, οὐκ ὄρνειον, οὐκ ἄλλο τι τῶν περὶ γῆν καὶ ἀέρα κινουμένων ὅλως κατείδομεν· πρὸς δὲ τὸ ἄκρον ταύτης τῆς πόλεως, θαυμαστά βασιλεία ἐφοδόμητο· εἰς δὲ τὴν τῶν βασιλείων εἰσοδόν, Σάλαμος, οὐ τὸ περίμετρον ὡσεὶ λίθου βολή. Ἐπ' ἄκρων δὲ τοῦ Σαλάμου μέχρι τῶν ἑτέρων ἄκρων, τετάυστο τράπεζα ἐκ μαρμαρίου πᾶσα ῥωμαϊκοῦ· καὶ τοσοῦτον τῆς γῆς ἀπέχουσα ὅσον ἐπερείδεται ἄνθρωπον· πλήρης δὲ ἦν πᾶσα τῶν ἀνακειμένων· ἀκραίφνεστατου δὲ φωτὸς καὶ εὐωδίας πλήρης καὶ χάριτος ἅπας ὁ οἶκος ἐπεπλήρωτο.

Πρὸς δὲ τῷ τέλει τοῦ Σαλάμου μικρὸς κοχλίας ἐτύχανε· τὸ δὲ τέλος τοῦ κοχλίου τερπνὸν ἠλιακὸν διεδέχτο, πρὸς αὐτὴν ἐπινεύον τὴν τράπεζαν· ἐξ ἧς φωτεινοὶ εὐνοῦχοι δύο προκύψαντες, τὴν ὄψιν ἀστραπῆ παραπλήσιοι, καὶ πάσης ἀγλαίας ὑπέρπλειοι, λέγουσιν ἐκείνοις τοῖς γηραιοῖς τοῖς κρατούσι με· Κατακλιθῆτω δὴ καὶ οὗτος ἐπὶ τὴν τράπεζαν· καὶ ἅμα τῷ λόγῳ τὸν τόπον ὑποδεικνύουσιν, ἐφ' ἧν οἱ γηραιοὶ με φέροντες ἀνακλίνουσιν· αὐτοὶ δὲ ἐφ' ἧν τὸ Σαλάμου μέρος ἐκάθισαν. Οἱ τοίνυν εὐνοῦχοι ὡς πρὸς τὴν ἔνδον τῆς ἐπὶ τὸν ἠλιακὸν δῆθεν οἰκίας εἰσίδουσιν. Ἐν δὲ τῷ τούτους χροῖζειν, οὐ παρέργως ἐγὼ θεωρῶν τὰ κατ' ἐκείνην τὴν τράπεζαν, πολλοὺς συνήθεις ἐκ τῶν ἀνακειμένων ἐγνωρίζον, ἐκ τε τοῦ κοσμικοῦ καταλόγου τυγχάνοντας, πρὸς οἷς καὶ τινὰς τῆς καθ' ἡμᾶς Μονῆς· τινὰς δὲ καὶ τῶν ἀναστρεφομένων εἰς τὰ βασιλεία.

Μετὰ πολλὰς οὖν τὰς ὥρας, πάλιν οἱ εὐνοῦχοι προκύψαντες, καὶ τοὺς γηραιοὺς ἐκείνους φωνήσαντες· « Ὑποστρέφατε τῆτον, λέγουσιν, ὅτι μεγάλως πενθοῦσιν αὐτὸν τὰ κατὰ Θεὸν αὐτοῦ γεννήματα. Καὶ ὁ Βασιλεὺς παρακληθεῖς, βούλεται· αὐτὸν κατὰ τὸν μονήρη βίον εἶναι· καὶ τοῦτον δὲ ἄλλης ὁδοῦ ἀπαγαγόντες, λάβετε ἀντ' αὐτοῦ τὸν Μοναχὸν Ἀθανάσιον τὸν τοῦ Τραϊανῶ ». Καὶ παρευθὺς οἱ γηραιοὶ λαβόντες με, τοῦ τε Σαλάμου καὶ τῆς πόλεως συντόμως δὲ ἄλλης ὁδοῦ ὑπεξήλθομεν. Καθ' ὁδὸν δὲ λίμναις ἐπτά παρεβάλομεν, μεσταῖς τιμωριῶν καὶ κολάσεων· ἢ μὲν σκότους πλήρης ἦν, ἢ δὲ πυρός, ἢ δὲ δυσώδους ὀμίγλης, ἢ δὲ σκωλήκων, ἢ δὲ ἄλλης κολάσεως εἶδους καὶ τιμωρίας ἀνάπλευς· κοινῇ δὲ πᾶσαι πλήθους ἀναριθμητοῦ ἐπεπλήρωτο, ἔλεινῶς ὀδυρομένων, καὶ γοερῶς πάντων ὀλουζόντων.

Ταύτας δὴ τὰς λίμνας παραμειψάμενοι, καί τινα τόπον μικρὸν, πάλιν τὸν γηραιὸν κατελάβομεν, ὃν ἔλεγον εἶναι τὸν Ἀβραάμ· καὶ τούτῳ συνταξάμενος, πάλιν αὐτὸν ἠσπασάμην. Ὁ δὲ μοι χρυσοῦν ποτήριον δίδωσιν, οἴνου πεπληρωμένον, γλυκυτέρου τοῦ μέλιτος, καὶ ἄρτου ξηροῦ κλάσματα τρία· ὧν τὸ μὲν ἐν, ἐν τῷ οἴνῳ βάψας, ὡς ἐδόκουν, ἔφαγεν, καὶ τὸν ὅλον οἶνον ἐξέπιον, τὰ δὲ ἕτερα δύο τῷ ἑμαυτοῦ κόλπῳ ὑπέθηκα, ἅπερ χθὲς ὑμᾶς ἐπέζητουν. Εἶτα μετὰ μικρὸν πάλιν κατὰ τὸν τόπον ἐκείνον ἀπήλθομεν, ἔνθα ὁ γιγαντιαῖος ἐκεῖνος καὶ δυσειδέστατος, καὶ νυκτὶ παραπλήσιος τὴν ὄψιν, ἐτύγχανεν. Ὁ δὲ με ἰδὼν, ἔβρυχεν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας δεινῶς, καὶ μετ' ὀργῆς καὶ πικρίας ἔλεγεν « Ἄρτι ἐξεφυγῆς με· πλὴν οὐδὲ τοῦ λοιποῦ παύσομαι πάντα κατὰ σοῦ συσκευάζων, καὶ τοῦ κατὰ σὲ Μοναστηρίου ».

Τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου, ἀδελφοί, γινώσκων ἀπήγγειλα· τὸ δὲ ὅπως εἰς ἑμαυτὸν ἐγενόμην, παντελῶς ἀγνοῶ. Ταύτης τῆς ὄψεως οὕτως ἐχούσης, αὐτίκα ἀπεστάλη τις πρὸς τὸ τοῦ Τραϊανῶ Μοναστήριον, καὶ καταλαμβάνει τὸν Μοναχὸν Ἀθανάσιον, τοῦ σώματος ἐκδημήσαντα, καὶ ἐπὶ κλίνης ἐκ τοῦ κελλίου ἐκκομίζόμενον. Πυθόμενος δὲ, πότε τετελεύτησεν, ἠκικκοί « Τῇ χθὲς ἡμέρᾳ, περὶ ὧραν ἐννάτην », καθ' ἣν καὶ τὴν ὄπτασίαν ἰδὼν, εἰς ἑαυτὸν ἐγένετο. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ ἄμφω τὰ Μοναστήρια εἰς ἐν γεγό-

νασιν, διὰ τὸ ἀγγίθουρα κείσθαι, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐφ' ἐνὸς καθηγητοῦ κυβερνώμενα.

Ἐπὶ τριάκοντα ἐν χρόνοις, παρὰ τῆς τὴν ὄπτασίαν ταύτην ἰδόντος, καὶ ἐξαρκέσαντος ἐκείνου τῇ ζωῇ καὶ τῇ πρὸς Θεὸν πολιτείᾳ, ἀμφοτέρων τῶν Μονῶν διευθετουμένων, οὐ μικρά τις ἢ ἐπίδοσις ἐν ταύταις γέγονεν, ἐπὶ τε τῇ τῶν Μοναχῶν θαυμάσιω πολιτείᾳ καὶ τοῖς ὅθεν δῆποτε πρὸς τὴν τούτων διοίκησιν, καὶ διατροφῆν εἰσοδιαζομένοις, εἰς δόξαν τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν. Ἀμήν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νέους τρεῖς Παῖδας, ὁ ἐκ καμίνου λυτρωσάμενος, σώζει ἐκ τροχοῦ σε Μάρτυς πυροειδοῦς, Χαριτίνην ἀναμέλπουσαν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Μετὰ Παρθένων, λαμπαδηφόρος εἰς οὐράνια, βαίνεις τοῦ πυρός λαμπαδάς καρτερικῶς, ἐν τῷ ψάλλειν ὑπομείνασα· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ε'ληλεγμένος, ὑπομονῆσθαι ὁ παράνομος, χεῖρας συνδεσμεῖ καὶ πόδας καὶ τῷ βυθῷ, παραπέμπει σε κραυγάζουσαν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Λόγῳ σου θείῳ, τὴν ἀλογίαν σηλιτεύσασα, πάθει παθημάτων Μάρτυς ζωοποιῶν, ἀνεπλήρωσας ὑστέρημα, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεὸς μου, βοῶσα καὶ Κύριος. Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην, καὶ καθαρὰν σε καὶ ἀκήρατον, Λόγος καθαρὸς ἠγάπησε καὶ ἐκ σοῦ, ἀνεπλάσατο σαρκούμενος, Κόρη τὸν ἄνθρωπον, ὁ Χαριτίνην δοξάσας τοῖς θαύμασι.

ᾠδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Οραία ἐν κάλλεσι τῶν σῶν, στιγμάτων γέγονας, καὶ κατηγγύησαι, Παρθένος ἄφθορος μείνασα, τῷ ὠραίῳ Λόγῳ πάνσεμνε, τῷ ἐκ Παρθένου δὲ ἡμᾶς σεσαρκωμένῳ Χριστῷ, ὃ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Πάσαις μαχομένη προσβολαῖς, τῶν τιμωρούντων σε, γενναίως ἠνεγκας, τροχοῦ φλογίζοντος καίωσιν, ὀβελίσκων τὴν πυράκτωσιν, τὴν εἰς βυθὸν ἀπορρίφην, καὶ τῶν ὀδόντων Σεμνῆ, καὶ ὀνύχων, τὰς ἐκρίζώσεις, Χριστὸν μεγαλύνουσα.

Οἱ πόδες οἱ σοὶ ταῖς καλλοναῖς τῶν πόνων ἐνδοξε καθωραῖσθησαν· διὸ ἐν ὕδασι βαίνοντες, οὐκ ἐβράχησαν συνόντων σοι, Παρθενομάρτυς εὐκλεῶν Θεοῦ Ἀγγέλων, μεθ' ὧν ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θαῦμα καταπλήττον· πάντα νοῦν, μετὰ τελείωσιν, πῶς τῷ γεννήτορι, τὸ σὸν ἐκδέδωκε λείψανον, ὁ βυθὸς ὁ κολπωσάμενος· ὅπερ

κηδεύσας πατρικῶς, τρυγᾷ τὴν χάριν ἐκ σοῦ, Χαριτίνη, τὴν βασιλείαν λαβὼν τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Ωφθης ὑπερτέρα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον ἀποκηύσασα, τὸν οὐρανῶσαντα Πάναγνε, γηγενῶν ὄλων τὸ φύραμα, καὶ Χαριτίνης τὴν σεπτὴν μνήμην φαιδρύναντα, ὧ βρωῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λαϊκῶ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δυνάμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασαί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ Δ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Γνα τῶν στεφάνων τῆς δόξης, ὡς ἀδιάφθορος Παρθένος, Μάρτυς ἐπιτύχης παντοίων, κολαστηρίων εἶδος ὑπὴνεγκας, ἀγαλλομένη πνεύματι, καὶ διανοίας ἀναστήματι.

Ως περικαλλῆς, ὡς ὠραία, ὡς περιδέξιος Παρθένος, ὡς ἀκαταγώνιστος Μάρτυς, ὡς τοῦ Δεσπότητος νύμφη πανάμωμος, χρυσοειδέσει πτέρυξι, πρὸς τὰ οὐράνια κατέπαυσας.

Σὺ φωτοειδεῖς Χαριτίνη, ἐναπασράπτεις λαμπηδόνας, ζόφον ποτηρίας δαιμόνων, καὶ παθημάτων ἀποδιώκισσα, ταῖς θεοδότοις πάντοτε, θαυματουργαίαις ἀξιάγαστε.

Η περιχαρῆς σου ἡμέρα, παριχαρῶς λαοὺς ἀθροίζει, σὲ ταῖς ἀριστείας ὑμνήσαι, καὶ τῆς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαιίσματα, καὶ τὴν γενναίαν ἀθλησιν, Μεγαλομάρτυς χαριτώνυμε.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε μήτρας, ἐξ ἀπειράνδρου σου Παρθένε· οὐ ταῖς φρυκτωρίαις ἐν δέως, καταυγασθεῖσα φῶς ἐχρημάτισεν, ἢ τῆς χαρᾶς ἐπώνυμος, Θεοκυῆτορ ἀπειρογάμε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, • Χριστὸς συναΐψας ταῖς διεστῶσας φύσεις· διὸ • ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Σ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Θωμᾶ.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους Σ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῷ Ἀποστόλου τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῆς πλευρᾶς ἐφαψάμενος, τοῦ Δεσπότητος Πανόλβις, τῶν καλῶν κατείληφας τὸ ἀκρότατον ὥσπερ γὰρ σπὸγγος τὰ νάματα, ἐκεῖθεν ἐξήντησας, τὴν πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ ἐπότισας, χερσωθείσας καρδίας ἀγνωσία, τοῦ Θεοῦ θεογνωσία, ἀναπηγάζων τὰ δόγματα.

Τῆ πιση ἀπιστία σε, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας, ὡς Θεὸν καὶ Κύριον πάσης κτίσεως, θεολογεῖν ἀπαρξάμενος, τὸν σάρκα φορέσαντα, δι' ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς, καὶ Σταυρόν τε καὶ θάνατον, ὑπομείναντα, καὶ ταῖς τρήσεις τῶν ἡλῶν, καὶ τῆ λόγῃ, τὴν πλευρᾶν διανυγέντα, ἐξ ἧς ζωὴν ἀρυσόμεθα.

Ο Θωμᾶς ὁ θαυμασίος, τὴν πηγὴν ἀνεστόμωσσε, τῶν δογματικῶν Δέσποτα τοῖς θεόφροσι· τὴν γὰρ πλευρᾶν ψηλαφήσας σου, διπλῆν τὴν ἐνέργειαν, ταῖς οὐσίαις ταῖς διτταῖς, καταλλήλως μεμύηται, καὶ ἐβόησε· Σὺ Θεὸς μου ὑπάρχεις καὶ Δεσπότης, σὺ καὶ Κύριος τῆς δόξης, ὁ δὲ ἐμὲ σὰρξ γενόμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ως ὑπνῆρης τοῦ Λόγου, καὶ τῆς ἀρρήτου σαρκώσεως αὐτοῦ, βυθὸν σοφίας ἐξήντησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε· τῷ γὰρ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνιχνεύων ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπάτης, ψυχὰς ἐζώγησας. Ὄθεν τῆ σαγήνης τῶν σῶν δογματικῶν, πᾶσαν ἐφώτισας τὴν οἰκουμένην· καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως, ταῖς τῶν Ἰνδῶν ἐξοφωμένας ψυχὰς κτελάμπρυνας. Διὸ τῆς δόξης τηλαυγῶς, Χριστοῦ κατατρυφῶν, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεθῆναι ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἔθωκας σημειώσιν.

Ωσπερ μαργαρίτην σε, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνιμήσατο, τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως, Χριστὸς ὁ φιλόθρωπος, διὰ σοῦ πλουτίσας, τοὺς ἠπορημένους, καὶ τῆ πενία τῶν δεινῶν, συγκεκραμένους Θωμᾶ Ἀπόστολε· διὸ σε μα-

καρίζομεν, καὶ τὴν πανέορτον μνήμην σου, ἐν αἰνέσει δοξάζομεν, εὐσεβῶς σε γεραίροντες.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Ινδῶν κατελάμπρυνας, πᾶσαν τὴν γῆν ἱερώτατε, καὶ θεόπτα Ἀπόστολε· φωτίσας γὰρ ἅπαντας, υἱοὺς ἀπειργάσω, φωτὸς καὶ ἡμέρας, τούτου ἐν Πνεύματι σοφῆ, εἰδωλικούς τε ναοὺς κατέρραξας, ἀνήγειρας δὲ χάριτι, Θεοῦ εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν, ἐκκλησίας μακάριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται.

Χεῖρὶ φιλοπράγμονι, θεῖαν πλευρὰν ἐξηρεύνησας, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τραύματα, ἅπερ ὁ Ἀθάνατος, δι' ἡμᾶς ὑπέστη, καὶ τὴν ἀπιστίαν, μεταβαλὼν χαρμονικῶς, εἰς εὐπιστίαν Θωμᾶ ἐβόησας· Σὺ εἶ Θεὸς καὶ Κύριος, καὶ σὲ δοξάζω φιλόανθρωπε, τὸν τοῖς πάθεσι βλύσαντα, τοῖς πιστοῖς τὴν ἀπάθειαν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἀνατολίου.

Τὰ θεῖα ἐποπτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας νοητὸς ἀναδέδειξαι κρατῆρ, μυστικῶς Θωμᾶ Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχαὶ εὐφραίνονται· τῇ γὰρ θεῖα σαγήνῃ τοῦ Πνεύματος, λαοὺς ἀνεἰλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως· ὅθεν ἐκ Σιών, ὡς ποταμὸς τῆς χάριτος ἐξῆλθες, τὰ σὰ ἐκβλύζων ἐνθεα δόγματα, εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη ἐκμιμούμενος, τὴν πλευρὰν ἐλογχεύθης, καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύσας τῆς ἀφθαρσίας, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οταν μου εἰς ἔννοιαν, τὸ φοβερὸν ἔλθῃ βῆμα, τοῦ Υἱοῦ σου Πάναγνε, καὶ τὸ δικαστήριον τὸ παγκόσμιον, ἀπορῶ δέδοικα, δειλιῶν καὶ τρέμων, τὴν τῶν ἔργων μου ἐξέτασιν· φαῦλα γὰρ ἅπαντα, καὶ αἰσχύνῃς πάσης ἀνάπλεα, καὶ σκότους καὶ κολάσεως, καὶ ἀποστροφῆς ὄντως ἄξια. Ἴδε μου τὴν θλίψιν, καὶ ἴδε τῆς ψυχῆς τὴν συντριβὴν, καὶ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης με, ῥῦσαι καὶ κολάσεως.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'. Ἀπόστολε Ἅγιε Θωμᾶ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ Μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημῶμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνή-

μῇ αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν, διανοίας αὐτὸς, τύπους τῶν ἡλῶν ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν Κυρίῳ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύων, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον, δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοῖς ἀμαρτήμασι, τοῦτον ἰκέτευε αἰεὶ, τοῦ οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς, καὶ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ Σεμνῇ, ἀπὸ τῶν πίσει βωόντων, καὶ εὐφημούντων ἀπαύστως, τὰ μεγαλεῖα τῆς σῆς χάριτος. Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρῶν, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς:

Τὸν θαυματῶν γέμοντα Θωμᾶν θαυμάσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιοῦς.

Τὸν ἀναρχον Υἱὸν, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν φανέντα ἐπὶ γῆς, μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς, ὃν ἐώρακας Ἐνδοξε, οὗ καὶ τὰς χεῖρας παλάμη, καὶ πλευρὰν ἐψηλάφησας, καθικέτευε σῶσαι τοὺς δούλους σου.

Ο γνώστης τῶν κρυπτῶν, καὶ νεφροῦς ὁ ἐτάζων, καὶ καρδίας ἐρευνῶν, Θεὸς μου Ἰησοῦς, σὲ Θωμᾶ παμμακάριστε, τῆς αὐτοῦ θεοφανείας, ὑπηρετὴν καὶ μάρτυρα, καὶ Ἀπόστολον θεῖον προσήκατο.

Ναμάτων μυστικῶν, ποταμὸς ἀνεδείχθης, περικλύζων σὺ Θωμᾶ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, Ἐκκλησίας τε σύστημα, ρεύμασι θεογνωσίας, καὶ τῷ ῥοίζῳ τοῦ Πνεύματος, τὴν πολὺ θεὸν πλάστην ἀπήλασας.

Θεοτοκίον.

Θανάτου καὶ φθορᾶς, καθαιρέτης ὑπάρχεις, ἀφθαρσίας τὴν πηγὴν, τεκοῦσα τὸν Χριστὸν, Θεοτόκε πανύμνητε, τὸν καὶ τῆς ἀθανασίας, ὠραίσαντα χάριτι, τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν πανάμωμε.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Αρετῆς κάλλει, διαπρέπων Θεόπτα καὶ θαύμασι, τῶν Ἰνδῶν τὸ δυσειδές, φωτὶ τῷ θεῖῳ κατηύγασας, πίστει καὶ ἐφαιδρυνας, τούτων τὴν ζόφωσιν.

Υπὸ τῆς αἴγλης, πυρσωθείς αὐτουργία τοῦ Πνεύματος, ὡς βολὴς θεοφεγγῆς, ἐξαπεσταλῆς θεόληπτε, καὶ κόσμον ἐφώτισας Θωμᾶ τοῖς θαύμασι.

Μεμνημένος, τῆς ἐνθέου σοφίας τὰ δόγματα, ὡσπερ τάχος ἀστραπῆς, διερχομένης, Ἀπόστολε, Θωμᾶ κατελάμπρυνας, κόσμου τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε, ἢ Θεὸν σαρκώθεντα κυήσασα, τῶν παθῶν ταῖς προσβολαῖς, κλονούμενόν με στερέωσον· οὐ γὰρ ἔστιν Ἄχραντε, πλήν σου βοήθεια.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ
» **Κ**αυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πα-
» **τ**ρός, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Θεοῦ· οὐ γὰρ ἔστιν
» **Ἅ**γιος, πλήν σου φιλόνητο.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῇ σαγήνῃ τῶν λόγων τῶν θεϊκῶν, τοὺς ἰ-
χθύας ζωγήσας τοὺς λογικοὺς, τούτους
προσήγαγες, ἀπαρχὴν τῷ Θεῷ ἡμῶν· καὶ τοῦ
Χριστοῦ τὰ στίγματα, ποθῶν ἐπενδύσασθαι,
μιμητὴς τοῦ πάθους, αὐτοῦ πεφανέρωσαι· ὅθεν
συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀπόστολε
ἔνδοξε, τὴν πανέορτον μνήμην σου, καὶ συμφώ-
νως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορ-
τάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανά-
γιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσω-
μεν, βᾶτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν
Παράδεισον, τῆς Εὐᾶς τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκου-
μένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία,
ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν
ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τῆτο βοῶμεν αὐτῇ·
Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμά-
των ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυ-
νοῦσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Τῇ μεγίστῃ τῶν θαυμάτων, ἐπιδειξίει χρη-
σάμενος, καὶ δογματῶν θείων, δόξαν τη-
λαυγῶς ἐκτιθέμενος, τὴν οἰκουμένην ἐπέσχες
τῷ κηρύγματι, τὴν κραυγάζουσαν· Δόξα Χρι-
στῇ τῇ δυνάμει σου.

Ὡς αὐτόπτην σε τοῦ Λόγου, ὑπρέτην τε ἐν-
θαρμον, καὶ τῆς τούτου δόξης, καὶ μεγα-
λειότητος μάρτυρα, καὶ ὡς πιστὸν οἰκονόμον
καὶ Ἀπόστολον, εὐφημοῦμέν σε, μάκαρ Θωμᾶ
πανσεβάσμιε.

Νιμφικὴν ὡσπερ παστάδα, καὶ σκηπὴν ἐ-
πυράνιον, ὑποβάθραν λίθον, ἀκρογωνιαῖον
πηξάμενος, ἐπωκοδόμησας μάκαρ παναοίδιμε,
Ἀποστόλων ἀκρότης, Θωμᾶ τοῖς πιστεύουσι.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀνήροτον τὸν στάχυ, τῆς ζωῆς γεωργή-
σασαν, καὶ νεφέλην κούφην, ὄμβρον ζω-
δότην πηγάσασαν, τὴν Παναγίαν Παρθένον ὁ-

νομάζομεν, οἱ κραυγάζοντες· Δόξα Χριστῇ τῇ
δυνάμει σου.

Ὡδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Ελλαμφθεῖς Ἀπόστολε, τῇ δόξῃ τοῦ Χρι-
στοῦ, καὶ πλευραὶν τὴν ζωοποιόν, ψηλαφή-
σας ἠντλησας, ἀνεξιχνίαστον εὐλογίας ἄβυσ-
σον, καὶ τὸν κόσμον κατεπλούτισας.

Μὴ παρῶν τῇ πρώτῃ σου, εἰσὼδῷ ὁ Θωμᾶς,
ἀπιστῶν τε τοῖς Μαθηταῖς, πιστῶθεῖς δὲ
ὑστερον, χαίρων ἐβόησε· Σὲ Θεὸν καὶ Κύριον,
ἀναγγέλλω πολυέλεε.

Ὀὐρανὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς δόξης σου Χριστῇ,
τῇ βροντῇ τῇ πνευματικῇ, ὁ Θωμᾶς ἐ-
βόησεν, ἐκδιηγούμενος, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον,
σὲ σεπτῶς εὐηγγελίσαστο. Θεοτοκίον.

Νικητὴν ἀνάδειξον, Πανάμωμε τὸν νοῦν, τῶν
παθῶν καὶ τῷ λογισμῷ, ταῖς ὁρμαῖς ὑπό-
τάξον, τούτων Θεόνυμφε, ἢ Θεὸν γεννήσασα,
τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν (*).

Ὡδὴ ς'. Θίσσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τὴν πάντων, ἀπιστίαν Θωμᾶ τὴν ψυχόλε-
θρον, ἢ ἀπιστίαν σου μάκαρ, θεραπεύει·
σύ γὰρ ἀναμφιλέκτως, καὶ τῶν ἡλῶν, καὶ τῆς
λόγῃς τοὺς τύπους ἠρεύνησας.

Ἀφήκας, ὡς δυνατὸς Χριστῇ τὸν Ἀπόστολον,
ἠκονημένον ὡς βέλος, ἐν ἐχθρῶν καρδίαις
σοῦ ζωοδότα, καὶ τῶν σκυλῶν, τὴν προνομίην
σοι τούτων προσήγαγεν.

Θυσίας, εἰδωλικὰς Οἰκτίρμον κατήρησας,
σφαγιασθεῖς ἐπὶ ξύλου, καὶ σφαγαῖς ἀ-
γίαις τῶν θεηγόρων, Ἀποστόλων, τῶν τὰ σα-
μιμουμένων παθήματα. Θεοτοκίον.

Ὡ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινό-
τατον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ
σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβοῦ-
σα, οὐκ ἐστενοχώρησεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» **Ἐ**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λυθροῦ
» **κ**εκαθαρμένη, τῷ δι' αἵκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» **σου** ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁ τῆς θείας χάριτος, πεπληρωμένος, τοῦ
Χριστοῦ Ἀπόστολος, καὶ ὑπρέτης ἀλη-
θείης, ἐν μετανοίᾳ ἐκραύγαζε· Σὺ μου ὑπάρχεις,
Θεὸς τε καὶ Κύριος.

Ὁ Οἶκος.

Πρὸς τὸν Χριστοῦ Μαθητὴν, καὶ μέγαν μυ-
στολέκτην, Θωμᾶν τὸν θεηγόρον, τοῦ Πέ-

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει: « Ἡ αὐτὴν γεννήσασα, τῆς
αἰδίου ἀπάθειας. »

φρου ἐκβοῶντος: « Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον », ἔφησεν οὗτος: « Ἐάν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἤλων, ψηλαφήσω δὲ καὶ τὴν πλευρὰν, οὐ μὴ πιεεύσω ». Ἄλλ' ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότης, ὡσπερ δοῦλος ἐληλυθε, θελὼν πάντας σῶσαι, καὶ λέγει τῷ Θωμᾷ: « Ψηλάφησον χειρῶν καὶ πλευρᾶς τῆς τύπους, καὶ μὴ ἀπίσται· ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου ». Ὁ δὲ ἐν μετανοίᾳ ἐβόησε: Σὺ μου ὑπάρχεις, Θεός τε καὶ Κύριος.

Συνάξαριον.

Τῆ 5. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ.

Στίχοι.

Ὁ χεῖρα πλευρᾶ σὴ βαλεῖν ζητῶν πάλαι,
Πλευρὰν ὑπὲρ σοῦ νύττεται Θωμᾶς Λόγε.

Δύρασιν ὑτάσθη Θωμᾶς μακροῖσιν ἐν ἔκτῃ.

Οὗτος Μήδοις καὶ Πάρθοις, Πέρσαις καὶ Ἰνδοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύξας, φρουρεῖται παρὰ Μισδαίου Βασιλέως, διὰ τὸ πιστεῦσαι καὶ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ Ἀζάνην τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν γυναῖκα Τερτίαν, καὶ τὰς θυγατέρας Μιγδονίαν καὶ Νάρκαν. Διὸ καὶ παραδίδοται πέντε στρατιώταις, οἱ τοῦτον ἐπὶ τι ἔρος ἀναβιβάσαντες, λόγχαις κατέτρωσαν· καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ἐκ τῶν αὐτοῦ περιόδων.

Εἴτι δὲ ζῶν ὁ Ἀπόστολος, σὺν Ἀζάνῃ τινὶ ἐμπόρῳ τὴν Ἰνδιάν διαπερᾶ· ἐπὶ τι δὲ δωμάτιον τῆς Ἀνδραπόλεως καταλύουσιν. Ἐκδόντος δὲ τοῦ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας ἐκείνης ἔχοντος τὸ ἑαυτοῦ θυγάτριον εἰς γάμου κοινωνίαν, συνορτάζειν καὶ τοὺς παρατυχόντας συνέβαινε. Ὁ μὲν οὖν Ἀπόστολος ἐπὶ τὸ εὐτελέστερον ἀνεκλήθη τῶν τραπέζων. Πάντων δὲ ἐμφορευμένων ἐπὶ τοῖς ἐδωδίοις, μάνος οὗτος ἀμέτοχος τῶν τοιούτων ἦν· σὺνους γὰρ ὦν, καὶ ἑαυτῷ προσέχων, ἐκάθητο συνεσταλμένος.

Τῶν διακονούντων οὖν τις, ἀπονοία ἀρθεῖς, ράπισμα δίδωσιν αὐτῷ, εἰρηκῶς: Εἰς γάμον κληθεῖς, μὴ σκυθρωπάξε, ἀλλὰ χαῖρε, συνηδόμενος τοῖς συμπόταις. »

Καὶ ὁ Ἀπόστολος: « Ἀπαλείψαι σοὶ μὲν Κύριος τὸ σφᾶλὸν εἰς τὸν ἐπιόντα αἰῶνα, τῷ τύφαντι ἔφησε· τὴν δὲ ἀκρατῶς κατ' ἐμοῦ ἐκταθεῖσαν χεῖρα θῆρες ἐπιμερισάτωσαν ἄγριαι ἐν τῷ παρόντι, εἰς πολλῶν παιδείαν. » Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ ἐπιδραμὼν ὁ ράπισας (οἰνοχόος γὰρ ἦν) ὕδωρ διακομίσαι τοῖς δαιτυμόσιν εἰς κρασὶν οἴνου, ὑπὸ θῆρας, τῷ φρέατι παρακαθημένου, διασπαραχθεὶς καὶ ἄχρῳ αὐτῶν τῶν ἐγκάτων, ἀπέφυξε. Τότε κῶν ἐκ τοῦ παρατυχόντος τὴν τὸν Ἀπόστολον τύψασαν δεξιάν, ἐρριμμένην ἐπ' ἀμφοδου, λαθὼν, ἐν αὐτῷ τῷ συμποσίῳ εἰσῆει, τὴν ἀδικίαν ὡσπερ πᾶσιν ὑποδεικνύων.

Διαπορούντων δὲ τῶν δαιτυμόνων περὶ τῆς χειρὸς, τίνος ἄρα ἂν εἴη, γυνή τις ἐνός τῶν αὐλούντων, διαπρυσίαν τι φωνήσασα, φησί: « Μέγα ἡμῖν ἀνεγνωρίσθη σήμερον μυστήριον. Ἀκούσατε οἱ ἀνακεκλιμένοι. Θεός, ἢ Ἀπόστολος Θεοῦ σὺν ἡμῖν ἀνακληθῆναι ἠξίωσεν. Ὅν γὰρ εἶχον ἐμὲ γλωσσῶν καταυλοῦσα καὶ ἠδύνοσα, ἤκουσα τῷ τύφαντι τοῦτον οἰνοχόῳ φάσαντα, τὴν τούτου δεξιάν χεῖρα ὑπὸ κῶν σφραῖσθαι, εἰς ἐπίδειξιν τῶν πολλῶν· ὅπερ πάντες ἐώρατε γεγεννημένοι. » Καὶ ὡς τοῦτο διεδοθήθη ἐπὶ πᾶσι τὸ

θαῦμα, καὶ εἰς τὰς τοῦ κρατοῦντος ἦλθεν ἀκοῆς, μετὰ τὴν λύσιν τοῦ συμποσίου, προσκαλεσάμενος τὸν Ἀπόστολον, ἔφη ὁ Βασιλεὺς: « Εἰ ἐπαρᾶσαι οἶδας, καὶ θάνατον ἐπάγειν, δεῖξον καὶ τῆς σῆς εὐχῆς τὸ δραστήριον εἰς τὴν σήμερον ἐκδοθεῖσάν μοι παῖδα. » Τοῦτο περιχαρῶς δεξάμενος ὁ Ἀπόστολος, πρὸς τὴν ἐπιθαλάμιον εἰσέδου παστάδα, καὶ τοὺς νέους εἰς σωφροσύνην ἐπιστηρίξας, καὶ τῆς σαρκὸς ἀπώσασθαι τὴν ἠδυπάθειαν πείσας τούτους, καὶ τῷ Θεῷ παραθήμενος, ἐκείθεν ὤχητο.

Μετὰ μικρὸν δὲ προσεικότα τινὰ τῷ Ἀποστόλῳ ὁ νυμφίος ὄρα, τῇ νεανίδι προσομιλοῦντα, καὶ Θωμᾶν εἶναι ὑποποπᾶσας, ἔφη: « Οὐχὶ πρὸ πάντων ἐξήλθες; πῶς ἄφνω πάλιν γέγονας, ἀπερῶ. » Καὶ ὁ Κύριος: Ἐγὼ Θωμᾶς οὐκ εἰμί, κατὰ χάριν δὲ ἐκείνου ἀδελφός. Ὅς δ' ἂν ἐμοί, οἷς ἐκεῖνος, ἀκολουθήσῃ, ἀπαρνησάμενος κόσμον, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ οὐ μόνον ἀδελφός, ἀλλὰ καὶ συγκληρονόμος τῆς ἐμῆς βασιλείας γενήσεται. » Τοῦτο εἰπὼν, ἀπ' αὐτῶν ἀοράτως διέστη· ἐκεῖνοι δὲ, τὸν λόγον ὡς μαργαρίτην ἐγκολπωσάμενοι, ὀλονυκτίους δεήσεις τῷ φανέντι προσέφερον.

Ἔωθεν δὲ ὁ Βασιλεὺς τὸν κοιτῶνα, ἔνθα οἱ νέοι, κατέλαβεν· ἀντικρὺ δὲ τούτους καθεζομένους εὐρών, παραχθεῖς, τῆς ἀπ' ἀλλήλων διαζεύξεως τὴν αἰτίαν ἠρώτα. Οἱ δὲ πρὸς αὐτόν: « Ταύτην τὴν διαζεύξιν εὐχόμεθα μέχρι τέλους ἡμῖν διαφυλαχθῆναι, ἵνα ἐν τῷ τῶν στεφανῶν καιρῷ, εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν ἀκατάλυτον, ἀδιαίρητοι μείνωμεν, κατὰ τὴν τοῦ φανέντος ἐν ἡμῖν τοῦ ξένου ἐπαγγελίαν. » Ἐπὶ τούτοις ὁ Βασιλεὺς παραχθεῖς, δωρεῶν υποσχίσεις, ἐφ' ᾧ τὸν ἀπατεῶνα εὐρεθῆναι καὶ παραστῆναι, ἐπηγγεῖλατο, ἀλλ' ἐπεὶ ἐξέλιπον ἐξερευνῶντες ἐξερευνηθεῖς, ἀοράτως μᾶλλον τοῖς κατηγουμένοις ἐπιστηρίξων ὁ ζητούμενος ἐπωπᾶνετο, ὡς ἐπὶ τῇ προσοχῇ τῆς αὐτῶν πίστεως· καὶ τὸν θυμὸν τοῦ Βασιλέως καταλεῖναι, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ Χριστιανὸν πείσαι γενέσθαι. Ὅτι δὲ οὐχ ὀλόν τε τὴν ἀρετὴν διαλαθεῖν, εἰδείξεν αὐτῇ καὶ τὸν Ἀπόστολον ἐν Ἰδιᾷ διατρέβειν· καὶ πρὸς αὐτόν οὗτοι τὸ βάπτισμα ληψάμενοι, παραγεγονότες οἱ δόκιμοι μαθηταὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀκλινῶς ταύτην ἐδόξαζον.

Ὅτε γοῦν πρὸς Γουνδιαφόρου εἰσέβαλε τῶν Ἰνδῶν Βασιλέα ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, ποῖαν εἶδεναι αὐτόν ἐν ξύλοις ἐργασίαν ἐπύθετο, καὶ ποῖαν ἐν λίθοις. Καὶ ἐπὶ μὲν ξύλοις, ἄροτρα, κώπας, ζυγοὺς, καὶ πηδάλια· ἐπὶ δὲ λίθοις, ἀτήλας, ναοὺς, καὶ βασιλείων οἰκοδομὰς κατασκευάζειν ἐμπεροτάτως, εἶλεγε εἶδεναι. Καὶ ὁ Βασιλεὺς: Ἀράγε παλάτιον ἐν ᾧ τόπῳ ἐφέσεως κίκτημαι, δύνασαι μοι κατασκευᾶσαι πρὸς Θεραπίαν; Καὶ ὁ Ἀπόστολος ὡς κατέθετο, μὴδὲν μελήσας, χρυσὸν αὐτίκα λήψισθαι ἐκέλευσε πρὸς τὴν τῶν ἐπιτηδείων μετακομιδὴν, καὶ τοὺς Θεμελίους ἄρτι καταβαλεῖν ὑπέτιθε, τῶν τόπων ὑποδεικνύς. Ἄλλ' ὁ Ἀπόστολος: « Οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, ὦ Βασιλεῦ, τὸ κτίζειν ἐπίτηδες, ἀλλὰ τοῦ Ὑπερβερεταίου (Ὀκτωβρίου) μᾶλλον μηνός. » οἶμαι δὲ τοῦτο εἰρησθαι τῷ Ἀποστόλῳ, διὰ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι τῶν βεβιωμένων ἀνταμοιβῆν· διὸ καὶ τὴν τοῦ κρατοῦντος εὐφρῶς παρεκρούσατο γυμνήν. Λαθὼν δὲ ἐπὶ χεῖρας καὶ κανόνα (πῆχυν), καὶ τὴν διάσειν ἐπιστημόνως διαζωγραφήσας, ἀλύπως ἐπειθεν ἔχειν αὐτοῦ τὸν σκοπὸν.

Ἀγασθεῖς οὖν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν περιδίξιον τοῦ Ἀποστόλου, τὸ ἱκανὸν τῶν ἀναλωμάτων αὐτῷ ἐπιδοῦς, εἰκοὶ ἐπανακάμπτει. Τότε ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς τῶν δεομένων χεῖρας ἅπαν τὸ χρυσίον καταβαλὼν, ὡς Ἀπόστολος, ἀχειροποίητον οἰκίαν ἐν τῇ τῷ πρωτοτόκῳ αὐτῇ τῷ Βασιλεῖ κατασκεύασεν. Ὅς δὲ ὁ Βασιλεὺς, ἱκανοῦ χρύσου παραδραμάντος, ἔσπευδε περὶ τοῦ ἔργου μαθεῖν, ἤκουσε δὲ τῆς στέγην μόνον ἀπολείπεσθαι, ἐκ περιχαρείας, ὡς ἀληθεύουσαν τὴν ἀγγελίαν ὑποποπᾶσας, ἐτέρου χρυσοῦ ὀλκῶν τῷ

Ἀπόστολῳ πέπομφεν, εἰρηκώς: Καλλιστεύσαν μοι τὴν ὀροφὴν τῶν οἰκοδομημάτων διὰ τάχους ἀποτελέσον, ἵνα, ὅταν αὐταῖς ὄψωμαι ἰδῶ, λόγοις ἐπαίνων τῆς ἐπιστήμης τὸν πλεονέκτην (σὲ τὸν πολλὰ προτερήματα ἔχοντα) ἐγκωμιάσω. Αὐτὸς δὲ πάλιν, τὸ χρυσοῖον ἀπολαβὼν, εἰς οὐρανὸν ἄρας τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα « Εὐχαριστῶ σοι Φιλάνδρωπε, ἔλεγεν, ὅτι ποικιλοτρόπως ἐκάστου τὴν σωτηρίαν οἰκουμένῳ εἶδας ». Καὶ τῶν προτέρων πάλιν ἐχόμενος, ἅπαν τοῖς δεομένοις τὸ ἀργύριον διένειμεν.

Ἐπὶ τούτοις πᾶσιν, ὡς τινες τῶν ἐκεῖσε, ἐν οἷς ὁ Ἀπόστολος διατρίβων ἦν, χρόνου τινὸς διαρρέυσαντος, πρὸς τὸν Βασιλεῖα ἀφίκοντο, καὶ περὶ τοῦ κάλλους τῶν οἰκοδομημάτων μαθεῖν ἰμείρετο, ἤκουσε μὴ προσδοκᾶν τὸ σύνολον ἐξ ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς οἰκοδομᾶς κτισμάτων, ὡς τοῦ χρυσοῖου παντὸς τοῖς πένησι διανεμηθέντος· μᾶλλον δὲ ὅτι καὶ Θεὸν ἀγνωσόμενον κηρύσσει, καὶ τοῖς προσφοιτῶσιν αὐτῷ ἐξαισία τινα θανατοουργεῖ, μηδοπωσοῦν τὸ σύνολον αιτιζόμενος. Ὁ Βασιλεὺς οὖν, ἀκατασχέτῳ μανίᾳ πληγείς, καὶ τὸν Ἀπόστολον μεταστειλόμενος, ἐπυθάνετο, εἰ τὸ παλάτιον ἔκτισται. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν, εἶπεν: « Ὁ παρὰ τοῦ ἀληθινοῦ ἀρχιτέκτονος ἐγὼ οἰκοδομεῖν μεμάθηκα, Βασιλεῦ, τοῦτό σοι ὠραῖον καὶ πάνυ παλάτιον ἔκτισται. « Καὶ ὁ Βασιλεὺς: Ἐξ αὐτῆς παραγεγονότες, τὸ κατασκευασθὲν ἴδωμεν ». Οὐ μοι δοκεῖ, ὁ Ἀπόστολος ἀπεκρίνατο, τὴν τούτου χρῆσιν ἔχειν σὲ τὸ παρόν· ἀλλ' ὅτε μετανάστης γίνῃ τῶν ὧδε, τότε τοῦ κτισθέντος εὐρήσεις ἀρμόδιον τὸ κατάλυμα ». Καὶ ὡς δῆθεν ὁ Βασιλεὺς χλευαζόμενος, (τοῦτο γὰρ ὑπέλαβε) θηριωδῶς κατεβρόντησεν εἰπὼν: Τὸν ἀπατεῶνα τοῦτον εἰς σκετερινότατον λάκκον, σὺν τῷ ἀγαγόντι μοι ἐμπόρῳ ἀσφαλισθῆναι προστάσσω.

Ὡς δὲ τοῦτον ἡ φρουρὰ δεσμώτην εἶχε κατάκλειστον, ὁ τοῦ Βασιλέως ἀδελφός, ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν, ὡς δῆθεν τῷ ἀδελφῷ συναλγῶν, καὶ ἀθυμίας νέφει ἐπιπεσὼν, πρὸς θάνατον ἠπειγε, τὸν Βασιλεῖα προσκαλεσάμενος, ἔφη: « Διὰ τὴν τοῦ δολίου συμβᾶσάν σοι ἐπήρειαν, τὴν ψυχὴν παθὼν ἦδη, τῆς ζωῆς ὑπεξέρχομαι »· καὶ ἐκατέρων οὕτως ὀμιλούντων, ἀποπνιγείς ἄφρονος ἔμεινε. Τότε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λαβὼν Ἄγγελος, τὰς σκηνὰς Κυρίου ἐπιπορευόμενος, ὑπεδείκνυε τὴν τούτων εὐπρέπειαν, καὶ εἰς ὁποῖαν οἰκῆσαι βούλοιο ἐπηρεῶτα. Καὶ ὡς ἔγνω ἡ ψυχὴ μίαν τὸ ἐξαιρετικὸν ἔχουσαν, ἐπὶ πᾶσι ταύτην ἰδείκνυε τῷ Ἀγγέλῳ, καὶ ἐν μέρει ταύτης τῆς κατοικίας οἰκῆσαι παρεκάλει. Καὶ ὁ Ἄγγελος: Ἐν ταύτῃ οἰκῆσαι οὐ δύνασαι· αὕτη γὰρ ἐστὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἣν ὁ ξένος αὐτῷ Θωμᾶς ὠκοδόμησε. « Καὶ δεομαί σου, ἀντέφησεν, ἄνεσ μοι πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν· εὐθὺς γὰρ ὠνησάμενος αὐτὴν ἐξ ἐκείνου, ἐπανεῖλω· οὐδὲ γὰρ οἶδέ το κάλλος αὐτῆς ». Τότε ἐπανακάμφας ὁ Ἄγγελος τὴν ψυχὴν, τῷ νεκρῷ σώματι ἀποδίδωσιν· ὡς ἀπὸ κάρου δὲ τινὸς ἀνανήψας ὁ τεθνηκώς, τοῖς παρῆσσι τὸν ἀδελφὸν ἐπιζητεῖ· οὐ παραγενομένου, πρὸς αὐτὸν εἰρηκεν: Ἀνευδοιάστως πέπεισμαι, ὡς τὸ ἡμῶν τῆς βασιλείας σου προεἶλου δοῦναι εἰς τὴν ἐμὴν ἀναβίωσιν. Ὅθεν μικρὰν τινα χάριν αὐτῷ παρασχέιν μοι, ἣν μὴ ὑπέρθου χάρισσασθαί μοι. Καὶ ὁ Βασιλεὺς: Ὅσον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἐστὶ, φιλάτω μοι ὄντι σοι ἀδελφῷ, προθύμως χαρίσομαι, ὅρκῳ τοῦτο βεβαιώσας. » Τότε ἀνυποστόλως τὸ ζητούμενον τῷ ἀδελφῷ, ἐπετραίνωσεν, εἰπὼν: Τὸ ἐν οὐρανῶν σοι παλάτιόν μοι ἐπίδοσ, εἰς ὅσῃ βούλη χρημάτων ἀνταλλαγῇ. Καὶ ὡσπερ ἐννεός ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τούτῳ γυνόμενος, ἔφη: Ἐμεῖς παλάτιον ἐν οὐρανοῖς; πόθεν; Ναὶ μὴν ἐστὶ σοι, ἔφη, εἰ καὶ αὐτὸς ἀγνωεῖς, ὅπερ σοι ὁ ἐν φρουρᾷ ἐδεσμήσατο ὑπηρέτης· ὡς καὶ αὐτὸς ἐγὼ, τῇ πρὸς σὲ ἀγθόμενος λύπη, ἀρπαγείς, τούτου εἶδεν τὴν καλλονὴν.

Τότε συνεῖς ὁ Βασιλεὺς τὸ λεγόμενον, οὕτω πῶς τὸν ἀδελφὸν ἀπεκρούσατο, εἰπὼν: « Εἰ μὲν τῶν ὑπὸ τὴν βα-

σιλείαν κειμένων τὸ ζητούμενον ἦν, ἐξ ἀνάγκης ἢ τῶν ὄρκων λύσις ἐπισημῆς· εἰ δὲ τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀποκεκληρωμένων, αὐτὸς τὸ λεγόμενον δίκασον· ἀλλ' ἐπεὶ πάρεστιν ὁ τέκτων, λάβε τοῦτον, καὶ ὡν ἐθείασω, σκευάσει σοι λαμπρότερα. » Τοῦτο εἰπὼν, σὺν τῷ Ἀβάνῃ τῆς φυλακῆς τὸν Ἀπόστολον ἐξάγει· καὶ πεισὼν αὐτοῦ πρὸς τοὺς πόδας, τῆς συναρπαγῆς τὸ σφαλὲν συμπαθῆσαι ἐζητεῖ.

Ἐπὶ τούτῳ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας ὁ Ἀπόστολος, καὶ ἀμφοτέρους τῷ λόγῳ τῆς χάριτος καταλαμπρύνας, δούς αὐτοῖς τὸν ἀρραβῶνα τῆς ἀκηράτου βασιλείας, ἐφ' ἑτέρας αὐτὸς κηρύσσει ὄρητο πόλεις, δοξαζῶν καὶ εὐλογῶν τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἐρωτηίδος.

Στίχ. Ἐρωτηίδα πυρπολοῦσι παρθένον,

Ἐρωτι Χριστοῦ τὴν προπυρπολουμένην.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Μετὰ τῆς ἄνω, χοροστασίας ὡς Ἀπόστολος, χαίρων συγχορεύεις Μαίκαρ ἐν οὐρανοῖς, ἀναμέλεις τε γηθόμενος· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἀπὸ περάτων, ἕως περάτων ὁ σὸς διέδραμε, φθόγγος καὶ ῥημάτων θείων ἢ προφορά, τοὺς κραυγαζοντας παιδεύουσα· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ναὸς ἐγένου, σὺ τῆς Τριάδος παναοίδιμη· ἔθεν καὶ ναοὺς εἰδῶλων τε καὶ βωμοῦς, ἀπεκάθηρας Ἀπόστολε, ναοὺς δὲ ἡγεiras, εἰς ὑμνωδίαν καὶ αἶνον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ (*).

Θεοτακίον.
Νόμου δουλείας, τῇ σῇ γεννήσει λελυτρώμεθα· σὺ γὰρ Θεοτόκε τὸν ἐλευθερωτὴν, ἀπειράνδρως ἡμῖν τέτοκας. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Ὡδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Θεῷ ὀμιλῶν σεσαρκωμένῳ, σαρκὸς ἐπιλελησμένος ἀναπέφηνας· τὴν δὲ ὑπερκόσμιον, θέωσιν ἐπλούτησας, τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι θεοποιούμενος, καὶ, Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀγάπη Θεῷ συγκεκραμένος, τὸν θάνατον μετ' αὐτοῦ Μαίκαρ ἐπόθησας, ταῖς συναποστόλοις σου, ἄγωμεν φθεγξάμενος, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν θάνατον καταδεξώμεθα, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βωῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

(*) Τὸ Τροπᾶριον τοῦτο, ὡς καὶ τὸ τῆς θ'. Ὡδῆς « Σήμερον τὴν μνήμην σου πάντες » οὕτε ἐν τῷ χειρογράφῳ κείνῳ, οὕτε ἐν τῇ Ἀκροστιχίδι χωροῦσι τὰ ἀρχικὰ τούτων γράμματα· καὶ δῆλον ὡς μεταγενεστέρως χεῖρὸς εἰσὶ προσθήκται.

Υμᾶς ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀποστόλους, νεφέ-
λας τῆς οὐρανόου βροχῆς ἔδειξεν, ὄμβροισ
ἐπικλύζοντας θείας ἐπιγνώσεως, τὰς Ἐκκλη-
σίας πάνσοφοι, καὶ καταρδεύοντας, καὶ, Κύριον
ὑμνεῖτε βωῶντας, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Μώμων καθαρὰ καὶ μολυσμάτων, καὶ πάσης
ἀγκωσύνης ἔσα τέμενος, Λόγον τὸν πανά-
γιον, πάντας ἀγιάζοντα, τὸν τῷ Πατρὶ συναναρ-
χον ἐκνοφόρησας· διὸ σε τὴν Παρθένον ὑμῆμεν,
καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
» τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
» πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργημένος, τὴν οἰκτιμένην
» ἄπασαν ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑ-
» μνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ δ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Αρμα φωτοφόρον ἐδείχθης, ἐπικαθήμενον
τὸν Λόγον, τῇ εὐπειθεστάτῃ ψυχῇ σου,
καὶ θεοφόρῳ ἐπιφερόμενος, πρὸς σωτηρίαν Ἐν-
δοξε, ἠνιοχοῦντα τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Σοῦ τὴν παμμακάριστον μνήμην, ἐπιτελοῦν-
τες δυσωποῦμεν, πάσης τρικυμίας ῥυσθῆ-
σαι, τῇ μεσιτείᾳ τῆς παρρήσιας σου, ἣν ὡς Χρι-
στοῦ Ἀπόστολος, ἔχεις Θεόπτα πανσεβάσμιε.

Σήμερον τὴν μνήμην σου πάντες, Θωμᾶ Ἀ-
πόστολε τελῆμεν· φώτισον ἀγίασον πίσει,
πειρατηρίων καὶ περιστάσεων, καὶ παθημάτων
πάντοτε, ἀπολυτρούμενος πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ωφθης θεονύμφευτος Μήτηρ, καὶ πανακήρα-
τος Παρθένος· σὺ γὰρ παρθενίαν καὶ τόκον,
εἰς ἐν συνῆψας ἄχραντε Δέσποινα, τὸν Ποιητὴν
καὶ Κύριον, πάσης τῆς κτίσεως γεννήσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» **Λ**εθ Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήμη, Χρι-
» στοῦ συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὰ ἐ-
» παγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αυτόπτα καὶ Ἀπόστολε, Χριστῷ τοῦ πανοι-
κτίρμονος, εἰρήνην δώρησαι πάσῃ, τῇ οἰκτι-
μένη καὶ νίκῃ, τῷ φιλοχρίστῳ Ἀνακτι, ἡμῖν πται-
σμάτων ἄφεσιν, καὶ σωτηρίαν αἴτησαι, τοῖς σὲ
Θωμᾶ εὐφημοῦσιν, ὡς μαθητὴν θεηγόρον.

Ἔτερον.

Χριστὸς ὁ μέγας Ἥλιος, ἀκτινά σε πολύφω-
τον, ἐν τῇ Ἰνδία ἐκπέμπει, τὴν ζοφεράν

πλάνην μύζα, συντόνως ἐκδιώκοντα, Θωμᾶ σοφῆ
Ἀπόστολε, καὶ τοὺς λαοὺς φωτίζοντα, Τριάδα
σέβειν τὴν θείαν, παρ' ἧς φρουρούμεθα πάντες.
Θεοτοκίον.

Πανάμωμε Μητρόθεε, τὸ μέγα περιήχημα,
τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, καὶ Προφη-
τῶν καὶ Ὁσίων, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἐλέω-
σαι τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν Θεογεννήτρια, ὅταν
καθίσῃ τοῦ κρῖναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάστῳ.
Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλ-
ομεν τὰ παρόντα τρία Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευ-
τεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Ανατολίου.

Χριστῷ ἠκολούθησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε, καὶ
τοῦ κόσμου κατεφρόνησας· καὶ τὰ τοῦ-
του διδάγματα ἐν τῷ ταμείῳ σου κρύψας, ἀ-
νεδείχθης Ἀπόστολος· ὅθεν γενόμενος ἐν ταῖς
ἔθνεσι, τὰς τούτων ὑπὸ τῆς πλάνης, καὶ τῶν
παθῶν σκοτισθείσας ψυχὰς, ἐντολαῖς τοῦ Σω-
τῆρος ἐφώτισας, πιεθεῖν εἰς Τριάδα ὁμοῖον.

Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς γνώσεως θείῳ πυρὶ, τὴν ψυχὴν κα-
ταυγασθεῖς, ἐν πᾶσι τοῦ Δεσπότης μιμη-
τῆς γέγονας, ὡς ἔννομος Μαθητῆς, Θωμᾶ Ἀ-
πόστολε· τῷ γὰρ καλᾷμῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκ τῆ
βυθοῦ τῆς ἀγνωσίας, εὐσεβῶν ψυχὰς ἐζώγη-
σας· ὅθεν καὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν ἐζοφωμένην διὰ-
νοιαν, τῷ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος ἀγκίστρῳ ἐσα-
γήνευσας. Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰεὶ δυσώπει, καὶ
ἡμᾶς ῥυσθῆναι τῆς τοῦ ἐχθροῦ ἐζοφωμένης ὀ-
ψεως, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν τῆς αἰείας βυθὸν καταλιπὼν, τῷ τοῦ
Σταυροῦ καλᾷμῳ πίστει προσέδραμες, καὶ
ἐν αὐτῷ πάντας ἐζώγησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε·
διὸ καὶ τὴν ἄχραντον πλευρὰν τοῦ Λόγου, τῇ
χειρὶ ψηλαφήσας, τῶν πεπαρμένων ἡλῶν τὰς
ὠτειλάς, τῷ δγκτύλῳ κατιδεῖν κατηξίωσαι. Χρι-
στῷ τῷ Θεῷ ἐκτενωῶς πρέσβευε αἰεὶ, τῆ σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὰ θεία ἐποπτεῶν, Χριστοῦ τῆς σοφίας
νοητὸς ἀναδέδειξαι κρατῆρ, μυστικῶς Θω-
μᾶ Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχὰς εὐ-
φραίνονται· τῇ γὰρ θείᾳ σαγήνῃ τοῦ Πνεύμα-
τος, λαοὺς ἀνειλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνω-
σεως· ὅθεν ἐκ Σιῶν, ὡς ποταμὸς τῆς χάριτος
ἐξῆλθες, τὰ σὰ ἐκβλύζων ἔνθεα δόγματα, εἰς
τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ
παθῆ ἐκμιμαύμενος, τὴν πλευρὰν ἐλογχεύθης·

καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδὺς τῆς ἀφθαρσίας, αὐτὸν
 ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.
 Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.
 Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά,
 καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως.

Τῆ Ζ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Σεργίου
 καὶ Βάκχου.

Εἰς τὸν Εσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5.
 καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια,

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμᾶς, ὁ τῆς δόξης Κύριος,
 κατακοσμήσας ταῖς χάρισι, ταῖς τῶν ἰά-
 σεων, θαυμαστοὺς ἐν κόσμῳ, εὐκλεῶς ἀνέδει-
 ξε, νοσοῦντας δὲ ὑμῶν θεραπειῶν αἰεὶ· διὸ
 πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν,
 τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαν-
 τες, ἐν οὐρανοῖς συγχορευέτε· σὺν Ἀσω-
 μάτοις γάρ, αἰεὶ παρεστῶτες, τῇ Τριάδι Ἅγιοι,
 καὶ δόξῃ ἐντρυφῶντες ἀγαλλεσθε· διὸ πρεσβεύ-
 σατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην,
 καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, τοῦ ἐχθροῦ τὴν
 ἔνστασιν, ἀνδρείως ἄμφω ἐλύσατε· καὶ
 τῶν εἰδώλων δέ, ὀλεθρίαν πλάνην, εὐσεβῶς ἀ-
 πώσασθε, Χριστὸν τὸν Βασιλέα κηρύξαντες· ὃν
 ἰκετεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν
 εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Σέργιος καὶ Βάκχος, ἡ φαιδρὰ τῶν Μαρτύ-
 ρων καὶ τερπνὴ λαμπηδῶν, τῶν μὲν τυ-
 ράννων τὸ θράσος κατέβαλε, τῶν δὲ εἰδώλων
 τὴν πλάνην κατήργησε· καὶ τῆς θεογνωσίας
 τὸ τέλειον μυστήριον, λαμπρᾶ τῇ φωνῇ, ὑψη-
 γοροῦντες ἀνεκήρυττον. Ὡν ταῖς πρεσβείαις
 Χριστέ, ὁ τῆτων νομοδότης, ἀγωνοθέτης τε καὶ
 στεφανοθέτης, καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, κατὰ τῶν
 ἀοράτων καὶ ὀρατῶν δυνάμεων, τὸ κράτος ἀ-
 ναδήσασθαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Ἡλιον κινήσασα, δικαιοσύνης Πανάμωμε,
 τὸ ζοφῶδες διάλυσον, παθῶν τῶν θλι-
 βόντων με· καὶ τὸν ἀπατῶντα, τὴν ψυχὴν μου

ὄφιν, καὶ καταθέλγοντά με νῦν, φιληδονίαις καὶ
 ματαιότησι, πόρρωθεν ἀποδίωξον, τῆς ταλαι-
 πώρου καρδίας μου, ἐν γαλήνῃ φυλάττουσα,
 ἀπαθείας τὸν δοῦλόν σου.

Ἦ Σταυροθετοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν
 ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χρι-
 στὸν τὸν φιλόνηρον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τῷτο
 γιέμου; τί σοι ἀχάριστος λαὸς, ἀποτιννύει ἀνθ'
 ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς, καὶ σπεύδεις με,
 ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐ-
 σπλαγγε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Εκραταιώθη τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων,
 κατ' ἐχθρῶν τὸ σύστημα· ἐν οἷς ὡς φω-
 στήρες κοσμικοὶ διαλάμπουσιν, οἱ εὐσθενεῖς
 καὶ ἄριστοι Ἀθλοφόροι, Σέργιος τε καὶ Βάκχος.
 Τούτοις ἔκλινε τὰ νῶτα ἡ πονηρὰ φαλαγγὶς τῶν
 δαιμόνων. Τούτους ἐξεπλάγησαν τύραννοι, καὶ
 ἐθαύμασαν Ἄγγελοι, ὀρώντες τὸν ἀσώματον,
 ὑπὸ σαρκὸς πατούμενον· τῶν δὲ πιστῶν ἡ
 Ἐκκλησία, πανέορτον ἑορτὴν καὶ κοσμικὴν
 χαρμονὴν, ἐπιτελοῦσα βοᾷ· Ὁ ἀσθενεῖα σαρ-
 κὸς πεδήσας τὸν ἰσχυρὸν, ταῖς πρεσβείαις τῶν
 Ἀγίων σου, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Πῶς σου τὴν χάριν ὑμνήσαιμι, καὶ τὴν πολ-
 λὴν πρὸς ἐμέ, τὸν ἀνάξιον δοῦλόν σου,
 καθ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἣν σαφῶς ἐπίδεικνυ-
 σαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ
 τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; σὺ οὖν καὶ ἔτι
 νῦν, εἰς αἰεὶ μου πρόστηθι, παντὸς κακοῦ, ζῶν-
 τα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρομένη Σεμνή.

Ἦ Σταυροθετοκίον.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου
 καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρ-
 θένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέ-
 σω δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδύνως φρι-
 κτῶς ἐκύθησεν. Ἐκλαιε κρίζουσα· Οἱ μοι Τέ-
 κνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχά-
 ριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον· Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες
 τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρῶν, οὗ ἡ
 Ἀκροστιχίς:
 Σέργιον ἀθλοφόρον, καὶ Βάκχον αἰδιμόν ἄδω.

Θεοφάνους.

Ἐδὴ α'. Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιά.

Σέργιε θεράπον του Χριστοῦ, συμπρεσβευτήν προσλαβὼν καὶ συλλήπτορα, Βάικχον τὸν αἰοίδιμον, μεθ' οὗ τοὺς ἄθλους θεοφρόνως ἤνυσας, λόγον μοι σοφίας, ἡμᾶς ὑμνοῦντι βραβεύσατε.

Επί τὴν ἀσάλευτον Χριστοῦ, πέτραν τῆς πίστεως Ἅγιοι Μάρτυρες, θέντες τὸν θεμέλιον, ἐπ' ἀσφαλῆς ἐρηρυσμένοι βάσεως, πρόβολοι καὶ πύργοι, τῆς εὐσεβείας ἐδείχθητε.

Ρήμασι πιστεύσαντες Χριστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀκλινῶς ἀτενίζοντες, πᾶσαν διεπτύσατε, παρερχομένην εὐδοξίαν Ἅγιοι, δόξης αἰδίου, κατασχεθέντες τῷ ἔρωτι.

Γένους καὶ πατρίδος καὶ τιμῆς, διὰ Χριστὸν γυμνωθέντες ἠγάλλεσθε· καὶ περιβαλλόμενοι, θηλυπρεπῆς ἀνδρειοφρόνως ἔνδυμα, τὴν τῆς ἀφθαρσίας, καταστολήν ἠμφιάσασθε.

Θεοτοκίον.

Γλεων γενέσθαι τοῖς πιστοῖς, καὶ εὐμενῆ Θεομήτορ δυσώπησον, Λόγον ὃν ἐγέννησας, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα· σὲ γὰρ προστασίαν, καὶ σωτηρίαν κεκτήμεθα.

Ἐδὴ γ'. Ὁμόνος εἰδῶς.

Ομόνος γινώσκων ὡς Θεός, τὰ πάντα πρὶν γενέσεως, τὴν πρὸς αὐτὸν ὄρων ὑμῶν πρόθεσιν, σοφίας λόγων καὶ θείας γνώσεως, καὶ στερόρου φρονήματος, δαψιλῶς ἐνέπλησεν, ὡς αὐτοῦ στρατιώτας Μακάριοι.

Νομίμως θεράποντες Χριστοῦ, ἀθλῆσαι προελλόμενοι, τὴν φθειρομένην δόξαν καὶ ρέουσαν, καὶ κόσμον πάντα καὶ κοσμοκράτορα, λογισμῷ θεόφρονι, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἐβδελύξασθε πόθῳ τοῦ κτίσαντος.

Αχράντοις νοῶς ἐπιβολαῖς, Θεῷ νῦν παριστάμενοι, καὶ τῆς ἐκεῖθεν αἴγλης πληρούμενοι, καὶ τῆς ἀφράστου μακαριότητος, σαφῶς ἀπολαύοντες, πειρασμῶν τοὺς ὑμᾶς γεραίροντας, Ἀθλοφόροι λυτρώσασθε.

Θεοτοκίον.

Θανάτῳ κρατούμενος τὸ πρὶν, Ἀδάμ νῦν ἠλευθέρωται, τῇ σῇ γεννήσει μόνη Θεόνυμφε· ζῶν γὰρ ὄντως τὴν ἐνυπόστατον, ἐνωθεῖσαν σώματι, Ἄγνη καθ' ὑπόστασιν, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον ἐκύησας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**μόνος εἰδῶς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας
» τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν
» μορφωσάμενος, περίζωσόν με ἐξ ὕψους δύνα-

» μιν, τοῦ βοᾶν σοι Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμφυχος,
» τῆς ἀφράστου σου δόξης φιλόανθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον. **Τ**ὰ τῆς πίστεως ἄνθη, τοὺς νοητοὺς, μαργαρίτας Κυρίου καὶ ἀθλητάς, Σέργιον τιμήσωμεν, καὶ τὸν Βάικχον τοὺς Μάρτυρας, ὡς τοῦ ἐχθροῦ τὴν πλάνην, ἐνθέως πατήσαντας, καὶ τῶν εἰδῶλων πᾶσαν, ἰσχὺν ἐδαφίσαντας· ὅθεν ἐπαξίως, οὐρανόθεν τὸ στέφος, τῆς νίκης δεξάμενοι, σὺν Ἀγγέλοις χορεύουσι διὸ πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Ἐξά, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ενθυμοῦμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, ἔργα πράξας αἰσχύνῃς ὁ ταπεινός, ἄξια καὶ δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε· Πρὶν τὰς πύλας φθάσω, θανάτῳ ἐπίστρεψον, πρὸς τὴν τῆς μετανοίας, ὁδὸν ὀδηγῆσά με, ἵνα εὐχαρίσω, προσκυνῶν ἀνυμνῶ σε, τὴν ἀμετρον δύναμιν, καὶ τὴν θείαν ἀντίληψιν, Παναγία Θεόνυμφε, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὗ αἰτοῦμαι σε δοθῆναί μοι, ἱλασμόν ἀμαρτιῶν, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ παρεστῶσα Μήτηρ ἡ σῆ, καὶ Θεὸν σε εἰδυῖα ὑπὲρ βροτῶν, σαρκὶ προσείμενον, τὸν ἐκούσιον θάνατον, ὡς μὲν μήτηρ ῥομφαία, καρδίαν ἐτέτρωτο, καὶ οὐχ ἦττον ἰδύνας, καὶ πόνοις προσήλωτο· ὡς δὲ βουλομένη, τὴν βροτῶν σωτηρίαν, καὶ κόσμου τὴν λύτρωσιν, εὐχομένη ἀνύμνει σε, καὶ σὺν δάκρυσιν ἔλεγεν· Ἀνάστηθι καὶ σῶσον Υἱέ, τοὺς τὰ πάθη πίστει σου δοξαζόντας, ὁ ὑπὲρ πάντων ἐκχέας, σὸν αἷμα τὸ ἅγιον.

Ἐδὴ δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Λαμπτήρες διττοὶ ἀπὸ δυσμῶν ἐξανέτειλαν, τὴν ἐναντίαν τῷ τῆς γῆς, τότε κρατοῦντι δυσσεβεῖ, ποιούμενοι κινήσιν, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀνατολήν ἐπειγόμενοι, τὴν φωτοφόρον Χριστὲ καὶ σωτήριον.

Οὐ ξίφος οὐ πῦρ οὐ διωγμός οὐδὲ μάλιστα, τῆς εὐσεβοῦς περὶ Θεὸν, γνώμης ἐχώρισαν ὑμᾶς· ζῶν γὰρ ἠγήσασθε, τὴν τελευταίην τὴν δι' αὐτὸν Ἀξιάγαστοι, καὶ μακαρίαν τρυφήν καὶ ἀνώλεθρον.

Φωστήρες οἱ ὄντως ἀπλανεῖς τὸ στερέωμα, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, περιαιγάζουσι φωτὶ, τῆς θείας ἐλλάμπσεως, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσι, τὰς τῶν θαυματῶν ἀκτίνας ἐκπέμποντες.

Ο Βάκχος ὁ θεῖος καὶ πανάριστος Σέργιος, ἐνιαυτῶν περιτροπαῖς, τοὺς εὐσεβείας ἐραστάς, καὶ τοὺς φιλομάρτυρας, πνευματικῶς πρὸς εὐωχίαν προτρέπονται, ταῖς ἀριστείας αὐτῶν προτιθέμενοι. Θεοτοκίον.

Ρομφαίαν ταῖς πύλας τῆς Ἐδέμ ἢ φυλάττουσα, παραχωρεῖ νῦν τοῖς πιστοῖς, καὶ ὑποδέχεται φαιδρῶς, τιμίῳ ἐν αἵματι, τοῦ ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς τεχθέντος Πανάμωμε, σημειωθέντας ὀρώσα καὶ χάριτι.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Οὐκί τὴν πλάνην ἀληθείας ἐν ὄπλῳ ἐλάσαντες, καὶ τυράννων καρτερῶς αἰκισμοὺς ὑπομείναντες, νικηταὶ γεγόνατε, παρὰ Χριστοῦ στεφανωθέντες· καὶ νῦν ἀξίως ἀγαλλεσθε.

Νευρούμενοι ἀήττητῶ δυνάμει καὶ χάριτι, τῆς Τριάδος, ἢ δυαδὸς τῶν Μαρτύρων κατέβαλε, τὸν τοῦ σκότους ἄρχοντα, καὶ τοὺς αὐτῷ δεδουλωμένους, τῆς τούτου πλάνης ἐρρύσατο.

Καρτερίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ ψυχῆς καὶ στερρότητι, διανοίας ξυνωρῖς τῶν Μαρτύρων ἢ ἐνδοξοῦ, ὑπερέβη ἅπασαν, τῶν διωκτῶν πικρὰν μανίαν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις αὐλίζεται.

Θεοτοκίον.

Ανέτειλας Θεομητορ ὡς ὄρθρος τὸν ἥλιον, τὸν ἄδυτον ἠνωμένον σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἐν ἀγκαλαῖς φέρουσα, τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης· διό σε πάντες δοξάζομεν.

ᾠδὴ ς΄. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Γάσεων πηγὰς Μαρτύρων λείψανα, πλουσίως ἀναβρύνουσιν· ἀρυσώμεθα προθύμως οὖν πιστοὶ, καὶ τοὺς Ἀθλοφόρους μακαρίσωμεν, τὸν εὐκλεῆ, Σέργιον καὶ Βάκχον τὴν αἰοίδιμον.

Βαρούμενοι τὴν μετ' ἀνόμων σκηνώσιν, καὶ πλάνη δυσχεραίνοντες, τὴν οὐράνιον πορείαν εὐσαλῶς, Σέργιος καὶ Βάκχος ἐπορεύοντο, καὶ πρὸς Χριστὸν, λιμένα ἔφθασαν τὸν ἀχέμαστον.

Ανοίγονται τοῖς ἀθλοφόροις Μάρτυσιν, αἱ πύλαι αἱ οὐράνιαι, εὐλαβούμεναι τὸ πάθος τὸ σεπτὸν, τὸ τῇ ἐκμιμήσει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, χαριτωθὲν, καὶ φυγαδεῦσον δαιμόνων φάλαγγας. Θεοτοκίον.

Κυρίως σε Θεῶ Μητέρα Πάναγνε, φρονῶντες καταγγέλλομεν· τὸν γὰρ ἄναρχον Υἱὸν μονογενῆ, τὸν πρό τῶν αἰῶνων ἀναλάμψαντα, ἐκ τῆ Πατρὸς, ἀνερμηνεύτως Παρθένε τέτοκας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**κύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ ρυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρό-

• βατα σφαγῆς. Σῶσον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς, τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Ταῖς ἀνω ζητῶν.

Τὸν νοῦν πρὸς ἐχθροὺς, ἀνδρείως παρατάξαντες, τὴν πᾶσαν αὐτῶν, ἀπάτην κατελύσατε· καὶ τὴν νίκην ἄνωθεν, εἰληφότες Μάρτυρες πανεύφημοι, ὁμοφρόνως ἐκράζετε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Ὁ Οἶκος.

Εν οὐρανοῖς Χριστέ, κατοικοῦντες, Σέργιός τε καὶ Βάκχος, καὶ τοῦ θεοῦ φωτὸς τοῦ παρὰ σοῦ ἐμφορούμενοι, ἐμὲ τὸν ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας πορευόμενον προφθάσειαν διὰ τάχους, καὶ τῶν παθῶν ἀφαρπάσειαν, μόνε ἀθάνατε, στολήν μοι τῆς ἀφθαρσίας καταπέμποντες· ὅπως λευχειμονῶν, τὴν φωτοφόρον αὐτῶν ἑορτὴν ἀνυμνῶ, καὶ κραυγαῶν σοι Κύριε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Συναξάριον.

Τῆ Ζ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων μεγάλων Μαρτύρων, Σεργίου καὶ Βάκχου.

Στίχοι.

Χαλκᾶ σὰ νεῦρα, Βάκχε, πρὸς νεύρων βίαν.
Καὶ πρὸς ξίφος, Σέργιε, πῦρ σὴ καρδιά.

• Σέργιον ἑβδομάτῃ ξίφος ἔκτανε, νεῦρα δὲ Βάκχον.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Βασιλέως· καὶ ὁ μὲν Σέργιος Πριμικήριος ἦν τῆς σχολῆς τῶν Κιντιλίων, ὁ δὲ Βάκχος, Σεκουδικήριος τῆς αὐτῆς σχολῆς (*). Ἀρχῆθεν δὲ τὰ τῶν Χριστιανῶν μνησθέντες, καὶ ταῖς θεοπνευστοῦς Γραφᾶς ἐκμαθόντες καλῶς, διαβληθέντες τῷ Βασιλεῖ, προεστράτησαν ἅμα αὐτῷ θυσίαν τοῖς εἰδώλοις προσενεργεῖν. Τοῦτο δὲ μὴ καταδεξάμενοι, ἀφῆρηθσαν ταῖς ζώνας καὶ τὰ μανιάκια, τὰ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν κείμενα, καὶ περιεστάλησαν θηλυπρεπέσιν ἐνδύμασι, καὶ διὰ μέσης τῆς πόλεως, ἐφ' ὕβρει δῆθεν, σίδηρα πεπεδημένοι ἤχθησαν, καὶ πρὸς τὸν Ἠγεμόνα Ἀντίοχον παραπέμπονται εἰς πόλιν Εὐφρατησίων. Ἦδη δὲ πλησιάζοντες, ἐξ ἐπιφανείας Ἀγγέλων θείας ἰσχύος καὶ θάρρους ἐπλήσθησαν· καὶ ὁ μὲν Βάκχος, πρῶτος τυφθεὶς νεῦροις ὤμοις, τῆς ὤρας παραταθείσης, ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις τὸ πνεῦμα

(* Διὰ μὲν τῆς Σχολῆς ἐννοεῖται Γυμνάσιον, ὅπου ἐδιδάσκοντο καὶ ἐγυμναζόντο τὰ στρατιωτικὰ, κατὰ τὴν διαφορὰν τοῦ τάγματος· τὸ δὲ Κιντιλίω, λέξις οὖσα Λατινικῆ, ἀπὸ τοῦ Κίντος, ἢ ὀρθότερον Κυίντος (Quintus, ὁ ἐστὶ Πέμπτος) γινόμενῃ, δηλοῖ τὸ τάγμα στρατιωτῶν, οὕτω καλούμενον, πρὸς διαφορὰν ἄλλων ταγμάτων, ὡς τὰ καταρτηθέντα τάγματα (Ὁρτάδες) τῶν πρώην Ρωμαίων. Τοῦτου λοιπὸν τοῦ τάγματος ὁ μὲν Σέργιος ἦτο Πριμικήριος, τουτέστιν ἀρχηγὸς ἢ πρῶτος, ἢ κορυφαῖος· ὁ δὲ Βάκχος, Σεκουδικήριος, ἦγον δευτέρου αὐτοῦ. Περὶ δὲ τῆς ἑτυμολογίας τῶν λατινομικτῶν τούτων δύο λέξεων, καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν εἰς διάφορα ἀξιώματα καὶ βαθμοὺς πολιτικούς τε καὶ ἐκκλησιαστικούς, οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ καὶ τόπου.

παρέδωκεν. Ὁ δὲ Σέργιος, διαφόρως ἐξετασθεὶς, καὶ κρηπίσι τοὺς πόδας καθηλωθεὶς σιδηραῖς, καὶ τρίχειν ἀναγκασθεὶς μακροτάτας ὁδοὺς, εἶτα καθειρχθεὶς, καὶ αὐθις ταῖς αὐταῖς κρηπίσι καθηλωθεὶς, τὴν κεφαλὴν τῷ ξίφει ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἰουλιανοῦ Πρεσβυτέρου, καὶ Καισαρίου Διακόνου.

Στίχ. Σάικω δοθεῖσι καὶ βυθῷ, Θεὸς Λόγος,
Διττοῖς Ἀθληταῖς, σάικον εἰς χαρὰν
στρέφει.

Κλαυδίου βασιλεύοντος ἐν Ῥώμῃ, καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα ἀποκτείναντος διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, οὐκ ἐφείσατο ἔκτοτε τῶν Χριστιανῶν. Τότε ὁ μακάριος Καισάριος, ἀπὸ τῆς Ἀφρων χώρας ἐλθὼν ἐν κώμῃ λεγομένῃ Ταρακηνῇ, ὡς εἶδε τὰς μυστράς Δυσίας, κατέπτυσεν αὐτάς καὶ συνεπάτησε· κρατηθεὶς δὲ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἀσιτος τῇ φυλακῇ, παρεδόθη τῷ Ἀνθυπάτῳ· καὶ δεσμευθεὶς τὰς χεῖρας ὅπισθεν, ἐλκετο παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἐμπροσθεν τοῦ ὀχήματος τοῦ ἄρχοντος, μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ ὡς ἤδη πρὸς τὸ ναὸν ἀφίκοντο, τοῦ Ἁγίου προσευξαμένου, πέπτωκεν εὐθέως ἐκ Σαμελιῶν ὁ ναὸς, συμπεριλαβὼν ἔνδον τὸν τε Ἀρχιερέα καὶ ἄλλους πολλοὺς· ὅπερ ἰδὼν Λεόντιος ὁ Ὑπατικός προσέειπε τῷ Ἁγίῳ· καὶ πιστεύσας εἰς τὸν Χριστὸν, ἐβαπτίσθη αὐτὸς ἐνώπιον πάντων· καὶ ἐλθὼν ὁ πρεσβύτερος Ἰουλιανὸς, μετέδωκεν αὐτῷ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων.

Τοῦ δὲ Ὑπατικοῦ εὐθέως τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ ἀναθεμένου ἐξ αἰτήσεως διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου προσευχῆς, Δεασάμενος Λοξώριος ὁ Ἄρχων τὸ γεγονός, ἐκράτησεν Ἰουλιανὸν τὸν πρεσβύτερον καὶ Καισάριον τὸν διάκονον, καὶ προσέταξε βληθῆναι αὐτοὺς εἰς σάικους, καὶ ρίφῃναι ἐν τῇ Θαλάσῃ. Οἱ δὲ Ἄγιοι εἶπον πρὸς αὐτόν: Ἡμεῖς μὲν, Λοξώριε, ριπτόμεθα ἐν τῇ Θαλάσῃ, σὺ δὲ ὑπὸ δεινοῦ ὄφως δηχθεὶς, κακῷ Σαυάτῳ τὴν ψυχὴν ἀπορρήξεις· ὁ καὶ γέγονε· μετὰ γὰρ δύο ἡμέρας περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐν τῷ αἰγίμαλῳ τῆς Θαλάσσης περιπατοῦντι, δεινότατος ὄφις, καὶ πάντα τὰ τούτου μέλη τύφας, ἄπνουν καὶ σχεδὸν νεκρὸν ἐργάσατο· ἐξογκωθεὶς γὰρ ἔκειτο τοῖς ὀρωσι Σάμα μέγα.

Τὰ δὲ σώματα τῶν Ἁγίων, ἐξεληθόντα ἀπὸ τῆς Θαλάσσης ὑπὸ Κυρίου κυβερνωμένα, Εὐσεβίους τις πρεσβύτερος καὶ Φήλιξ, δι' ὀπτασίας ἀποσταλέντες, ὑπεδέξαντο ταῦτα, καὶ διήρχοντο ὅπου ὁ δύστηνος ἔκειτο· οὗς καὶ Δεασάμενος ἐταλάνιζεν ἑαυτὸν. Ἄλλ' ὁ υἱὸς τοῦ βαπτισθέντος Λεοντίου τοῦ Ὑπατικοῦ, μετὰ τὸ κατατεθῆναι τὰ τῶν Ἁγίων λείψανα πλησίον τῆς πόλεως, ἀπέτεμε καὶ τὰς τούτων κεφαλὰς, ρίψας αὐτοὺς ἐν τῷ ποταμῷ. Κουάρτος δὲ πρεσβύτερος ἐκ τοῦ κάστρου Καπούνης, ὑπὸ Σείου Ἀγγέλου ὀδηγηθεὶς, ἀπελθὼν ἔλαβε καὶ τὰ τούτων ἅγια λείψανα, Εὐσεβίου φημί καὶ Φήλικος, καὶ κατέθετο ταῦτα ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ, εἰς δόξαν Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυχρονίου.

Στίχ. Κτείνουσι πολλὰ Πολυχρόνιον ξίφη·

Πρὸς τὰ ξίφη δὲ λήφεται καὶ τὰ γέρα.

Οὕτως ἐπαρχίας μὲν ἔφυ τῆς Γαμφανίτου λεγομένης· ὁ δὲ τούτου πατὴρ Βαρδάνιος γεωργὸς ἦν· τὸν δὲ παῖδα γράμμασι ἐπαίδευσεν, καὶ τοῖς παισὶν ἐπακολουθεῖν αὐτὸν ἐκέλευσε· καὶ διὰ τὸ εἶναι μήκωθεν τὸ ὕδωρ, τῇ

εὐχῇ τοῦ παιδὸς πηγὴ ἀνεδόθη· πολλὴ γὰρ ἦν τῷ νεφῇ ἢ σύνεσις καὶ ἡ ἐγκράτεια. Ἐπεὶ δὲ εἰς μέτρον ἔφθασεν ἡλικίας, τοῖς ἀμπελικοῖς ἐργατουργοῖς ἑαυτὸν ἐνώσας, πρὸς τὴν Βασιλεύουσαν ἔρχεται· καὶ ἐργαζόμενος καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν τὰς ἀμπελούς, διὰ δύο ἢ καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφῆς ἐλάμβανε καὶ ὕδατος. Ὁ δὲ τούτου ἐργοδότης, Σαυμάσας τὸν τοῦ Θεοῦ ἐργάτην, καὶ αἰδεσθεὶς αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν, ἐφοδιάσας χρυσαίου ποσότητι, ἀπίστευτον, εἰπὼν: « Ἀπελθε εἰς τὰ ἴδια, ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενος », κρατήσας τὴν δίκελλαν αὐτοῦ πίστεως χάριν· ἥτις πολλὰ Σαυμάσια ἐτίλεσεν.

Αὐτὸς δὲ, μετὰ τοῦ ἐν χερσὶ χρυσαίου Ἐκκλησίαν κατασκευάσας, ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν Συνόδῳ εὐρεθείς, Ἀναγνωστῆς ὢν, δέχεται τὸ τοῦ Διακόνου καὶ Πρεσβυτέρου ἀξίωμα. Ἐπεὶ δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὸν βίον μετήμειψε, παραντίκα ἡ τοῦ Ἀρείου ἀφροσύνη ἤρξατο τοὺς πολλοὺς ἐκταράττειν· ὅθεν οἱ κακόδοξοι, φθόνῳ τηκόμενοι, εὐρόντες τὸν Ἅγιον τῷ Θυσιαστηρίῳ παριστάμενον, ἄφνω ἐκπηδήσαντες, τοῖς ξίφεσιν αὐτὸν κατέσφαξαν, καὶ κατέκοψαν· καὶ τῷ μυστικῷ καὶ Σείῳ αἵματι συμμίξαντες, Δυσίαν ἀκουσίως τῷ ἁγίῳ Θεῷ παρέπεμψαν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Σ' νοητὴν Θεοτόκε.

Χαῖρε δυαῖς, Ἀθλοφόρων ἔνδοξε· χαῖρε νικήσασα λαμπρῶς, τῶν τυράννων τὰς ἀπειλὰς· χαῖρε ἡ ἀνύσασα, δρόμον τὸν μακάριον· χαῖρε τρυφῆς αἰεὶ ἔνδον μένουσα· χαῖρε τρανῶς, παρεστῶσα Θεῷ Δεομακάριστε.

Ολολαμπεῖς, ἐπὶ γῆς βαδίζοντες, τοὺς τῶν δαιμόνων ὀφθαλμοὺς, καὶ τὰς ὄψεις τῶν διωκτῶν, Μάρτυρες ἠμβλύνατε, φέγγει τῷ τῆς χάριτος, καὶ ταῖς αὐγαῖς τῆς ἀθλήσεως, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνοῦντες, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ναοὶ Θεοῦ, πεφηνότες ἔνδοξοι, ζῶντος καὶ ζῶντες Ἀθληταί, τῇ δυνάμει τῇ τοῦ Σταυροῦ, ὄντως δυναμούμενοι, στίφος ἐτροπώσασθε, τῶν δυσμενῶν παμμακάριστοι, τὸν κραταιὸν ἐν πολέμοις, Θεὸν ὕμνοις γεραίροντες.

Θεοτοκίον.

Αῆραντε σὺ, ναὸς ἐχρημάτισας, καὶ παναγία κιβωτὸς, δεξαμένη τὸν Ποιητὴν, τὸν ἀπερινόητον, καὶ τὸν ἀπερίληπτον, ἐν τῇ γαστρὶ σου χωρήσασα, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

ᾠδὴ η'. Ἡ καμίνω Παῖδες.

Οτὴ δρόσῳ πάλαι τοῖς Παισὶ, τὴν φλόγα καταψύξας, ἐστῶτας ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐδυναμώσεν αὐτοῦ, τοὺς Μάρτυρας ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ισοβόλους καὶ ψυχοβλαβεῖς, Σωπείας τῶν τυράννων, ἐμφρόνως οἱ Ἀθλοφόροι, διεκρούσαντο, Χριστῷ, βωῶντες καὶ ψάλλοντες· Εὐλο-

γεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δραστηρίους φύλακας ἡμῖν, τὸν Σέργιον καὶ Βάικχον, τοὺς ὄντως στεφανηφόρους, ἐπεστήσατο Χριστὸς, φρουροῦντας τοὺς ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Γθυνόν μοι Δέσποτα Χριστέ, πρεσβείαις τῶν Μαρτύρων, τὴν τρίβον τῆς ἀρετῆς μοι, κατευμαρίζων καὶ σοί, κραυγαῖζειν ἀξίωσον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζω σέ τὴν ἀληθῆ, Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, τὸ Χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, προσκαμίζων σοὶ ἀγνή, πανάμωμε Δέσποινα· σέ γὰρ ὄντως πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χώνευ-
• **Ε**τηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθα-
• **Ε**ρώτερον χρυσῆ, ἀπέσιλβον λέγοντες· Εὐλογεῖ-
• **Ε**τε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
• **Ε**καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ ὕπνον τῆς ἀγνῆς.

Ολον τὸν Χριστὸν ἐκθήσασθε· κόσμον γὰρ ὅλον δι' αὐτὸν κατελίπετε. Καὶ νῦν Μάρτυρες, τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύοντες, ταῖς χορείαις τῶν ἄνω Δυναμέων, ἀνδρῶν τε μακαρίων, κατανοεῖτε ταῖς λαμπρότητας.

Νέμοις Ξυωρὶς πανάριστε, τῷ τοὺς ἐπαίνους πόθῳ σοὶ προσκομίζοντι, χάριν ἄνωθεν, καὶ τῶν πταισμάτων συγχώρησιν, δυσωποῦσα τὸν μόνον οἰκτίρμονα· πρὸς ὃν ἐπειγομένη, τῶν χαμαιζήλων κατεφρόνησας.

Αἴγλη τριλαμποῦς Θεότητος, πεφωτισμένοι αἱ ἀήττητοι Μάρτυρες, τὴν πολυθεον, ἀπατηλὴν ἀθεότητα, καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπώσαντο· καὶ νῦν τῆς ἀκηράτου, κατατρυφῶσιν ἀπολαύσεως.

Δρόμον τὸν καλὸν τελέσαντες, τὴν εὐσεβῆ τε πίστιν σώζειν σπουδάσαντες, τὴν ἀσαλευτον, παραλαβεῖν ἠξιώθητε, βασιλείαν πανένδοξοι Μάρτυρες, διάδημα τοῦ κάλλους, καὶ εὐπρεπείας περιεκείμενοι.

Θεοτοκίον.

Ω τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου! τὸν τοῦ Θεοῦ γὰρ Λόγον σάρκα γενόμενον, μόνη τέτοκας, ὑπερφυῶς Μητροπαρθενε, τὸν τὰ

σύμπαντα θείῳ βουλήματι, σοφῶς διακρατοῦντα, καὶ κυβερνῶντα καὶ συνέχοντα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὺπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολου-
• **Τ**μένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος. Καὶ νῦν
• **Τ**καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κα-
• **Τ**τασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον, ἵνα σε Θεο-
• **Τ**τόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Αδελφικῆ συνδούμενοι, τῇ στοργῇ καὶ τῇ πίστει, οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρος, Σέργιος ὁ θεόφρων, καὶ Βάικχος ὁ αἰδιμος, σὲ Χριστέ δυσωποῦσιν, εἰρήνην σὴν δωρήσασθαι, κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, καὶ Βασιλεῖ, κατ' ἐχθρῶν βαρβάρων τρόπαια νίκης, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεςιν, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομητορ ἄχραντε, δυσωποῦσα μὴ παύση, ὑπὲρ ἀχρειῶν σου δούλων, ὅπως εὐρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἢ κρίνῃ, γένος βροτῶν, ὡς Θεὸς παρέχων τὰ κατ' ἀξίαν· σὲ γὰρ προστάτιν ἅπαντες, ἔχομεν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Ἰδιόμελα, δευτερεῖντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α΄. Γερμανοῦ.

Δαυτικῶς ἀνεβῶν, Σέργιος, καὶ Βάικχος οἱ Μάρτυρες· Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφῆς ἐπὶ τὸ αὐτό; οὐ δεσμούμενοι φύσεως σχέσει, ἀλλὰ πίστεως τρόπῳ. Ὅθεν οἱ Ἅγιοι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησαν· καὶ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν· καὶ πρεσβεύουσι τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ΄.

Εἴτι καλόν, εἴτι τερπνόν, ἢ αὐτάδελφος γνώμη τῶν Μαρτύρων σου Κύριε· οὐς γὰρ ἢ φύσις σαρκικούς ἀδελφούς οὐκ ἐγνώρισε, τούτους ἢ πίστις ἀδελφὰ φρονεῖν μέχρις αἵματος κατηνάγκασεν. Ὁ Θεός, ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ΄. Ἀνατολίου.

Προφητικῶς ταῖς Ἁγίοις συνελθόντες, τὸν ὕμνον βοήσωμεν· Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό; οὐ φύσεως ἀκολουθία, ἀλλὰ πίστεως ἐνώσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· τὰ γὰρ φθαρτὰ βδελυξάμενοι πάντα, ἦραν τὸν σταυρὸν ἐπ' ὧ-

μων, καὶ ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ Σέργιος καὶ Βάικχος οἱ γενναῖοι Μάρτυρες· καὶ παρρησίαν ἐν ἕρανοῖς κεντημένοι, πρεσβεύουσιν αὐτῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ καταπεμφθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Υ'ποδησάμενος Σέργιος, ἐν ἑταιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, τὰ τῶν ἡλῶν ὑπόδηματα, τῷ αἵματι τῶ τῶν ποδῶν ἀπορρέοντι, τὸν ὄφιν τὸν ἐπιτηροῦντα τὴν πτέρναν ἡμῶν ἐξετύφλωσε, καὶ τὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο. Διὸ εὐχαῖς αὐτοῦ Χριστέ ὁ Θεός, καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ ἡμᾶς ἐλέησον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρ'ῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὀλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι· Χαῖρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ' Σταυροθεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἀμναῖς ἡ κηύσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης φιλάνθρωπε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Καθαρῶσα παλαι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὑμῶν ἀγῶνας, Μάρτυρες παγκόσμιοι, σήμερον φαιδρῶς σορίζεται, καὶ πιστῶς ἑορτάζει ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν, ὡς κόσμον βασιλειον περιφέρουσα τὴν αἰσχύνην, τὴν ἐπὶ τοῖς θείοις ὑμῶν ἀύχεσιν ἐπιτεθεῖσαν παικτικῶς· δι' ἧς δόξης κατηξιώθητε τῆς ἐπουρανίου, καὶ τῆς ἀτελευτήτου μακαριότητος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ τε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ολὴν, τὴν ζωὴν μου ἐν κακοῖς, καταδαπάνησας ὁ τάλας, νῦν κατελείφθην Ἄγνη, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως· προσεγγίζοντα βλέπων δὲ τὸν θάνατον οἴμοι; τρέμω τὸ κριτήριο τοῦ σου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ· οὐπερ, ἐξελοῦ με Παρθένε, καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Ἦ' Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους, ὑπομείνας πολλοὺς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καὶ ὀλολύζουσα· Οἴμοι τέκνον γλυκύτερον! ἀδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν ἐκπληρῶν;

Ὅθεν, Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἔλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς σύνθητες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια,

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ε'γκρατεία τὸ σῶμά σου, Πελαγία νεκρώσασα, τὴν ψυχὴν ἐζώσασα καὶ ἐκόσμησας, καὶ οἰκητήριον Πνεύματος, σαυτὴν ἀπετέλεσας, καὶ συνήφθης μυστικῶς, τῷ νυμφίῳ καὶ Κτίστη σου· ὃν ἐκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν αἰσεβάστον μνήμην σου.

Τὸ ὠραῖον τοῦ σώματος, εἰς τὸ πρῶτον ἀζώμα, Πελαγία ἐνδοξε μετερρύθμισας· οὐχὶ χρωμάτων τοῖς ἀνθεσιν, ἀρετῶν δὲ κάλλεσι, κατεποίκιλας σαυτὴν, καὶ τοῦ Κτίστου γεγένησαι καθ' ὁμοίωσιν, ἐκτενῶς δυσωποῦσα ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν αἰσεβάστον μνήμην σου.

Τῶν δακρύων αἰάβαθρον, καθ' ἑκάστην προσεύουσα, εὐδίας ἐπλησας τὰ οὐράνια· διὸ ὡς μύρα πολύτιμα, Χριστῷ προσηνέχθησαν, εἰς ὁσμὴν τὴν μυστικὴν, τῆς αὐτοῦ ἀγαπήσεως ἐκχεόμενα· διὰ τοῦτο δυσώπει ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν αἰσεβάστον μνήμην σου (*).

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ο'που ἐπλεόνασεν ἡ ἀμαρτία, ὑπερπερίσσευσεν ἡ χάρις, καθὼς ὁ Ἀπόστολος διδάσκει· ἐν προσευχαῖς γὰρ καὶ δάκρυσι Πελαγία, τῶν πολλῶν πταισμάτων τὸ πέλαγος ἐξήρανας, καὶ τὸ τέλος εὐπρόσδεκτον τῷ Κυρίῳ, διὰ τῆς μετανοίας προσήγαγες· καὶ νῦν τούτῳ πρεσβεύεις, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον.

Ε'πομβρίαις τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου Πανάχραντε, τὴν ἐμὴν διανοίαν καταδρόσι-

(*) Τὸ χειρόγραφον, ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω, ἔχει ἕτερα Προσόμοια, πρὸς τὸ « Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος ». Ἐλλείπει δὲ ἐκεῖ καὶ τὰ ἐν τοῖς Ἀποστίχοις Δοξαστικῶν.

σον· ἢ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα, ἀποξήρανον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, ταῖς αἰζώοις πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ως ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένοσ καὶ Μήτηρ σε, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐπωδύρετο καὶ θρηνηθεῖσα ἐφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σε δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην εἰσῆς ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστήναι, συνανιστῶν, τοὺς προπάτορας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Μελετίου Ἱερομάρτυρος Βλαστοῦ.

Μετὰ τὸ ἀρνήσασθαι σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, ἀνεδείχθης καθαρὸν δοχεῖον, τοῦ δι' εὐσπλαγχνίαν τοῖς ἀνθρώποις συγκαταβάντος φιλανθρώπου Λόγου· ὅθεν καὶ πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω αἰκεῖν σε ἤξιώσεν ὡς ὑπεράγαθος. Ταῦ οὐράνια πάντα συγχαίρεισι, τὴν πρὶν σε ἀσέμνωσ βιώσασαν, νῦν καθορῶντα Χριστῆ ἄσπιλον κειμήλιον, τοῦ ἐν οὐρανοῖς ἀπὸ τῆς γῆς σε μεταθέντος, καὶ πάντας πιστοὺς φρουροῦντας τῇ μνήμῃ σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Ἦθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ Ἡσὺ Υἱοῦ, Ἀγαθὴ καὶ Παναμίωμε, πόρρωθε ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδιάς μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρυόμενον, καταπιεῖν με κἀκιστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένοσ ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίτως φρικτῶσ ἐκύησεν. Ἐκλαίει κρᾶζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶσ σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν σοὶ Μήτηρ ἀκριβῶσ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας Ἔτος, ἢ ἡ Ἀκροστιχίς: Πόθῳ γεραίρω τὴν σοφὴν Πελαγίαν.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Γεωργίου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Προθεῖσα, ὡσ πανδαισίαν σήμερον, τὴν Δεῖαν μνήμην αὐτῆς, τῇ οἰκουμένη πάσῃ μυστικῶσ, Πελαγία προτρέπεται, κατατρυφήσαι ἅπαντας, τῶν ἐδεσμάτων τῶν ἀγῶνων αὐτῆς.

Ο πόθος, ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἔφεςιν, ἐν τῇ ψυχῇ σε Σεμνή, κατωκηκῶσ ἐπύρσευσε τὸν νῦν, καὶ τὴν φλόγα τοῦ πνεύματος, ἀνάψας σε ἐφώτισε, καὶ τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἔφλεξεν.

Θαλάσσης, τῆς ἀμαρτίας κλυδῶνα, ὑπεκφυγοῦσα σεμνή, τῷ γαληνῷ λιμένι τοῦ Χριστοῦ, Πελαγία προσώρμισαι· διὸ τῇ μετανοίᾳ σου, ἐπεκληρώσω τὸν Παραδεισον.

Θεοτοκίον.

Γαλήνη, τῶν ἐν τῷ βίῳ Ἀχραντε, χειμαζομένων βροτῶν, ἡ ἀσφαλῆσ καὶ ἀγκυραστερῶσ, καὶ λιμὴν καὶ κυβέρνησις, αὐτῇ ὑπάρχεις πάντοτε, χειραγωγοῦσα καὶ διέπουσα.

Ὡδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ.

Ανέπτῆσ εἰς οὐρανοῦσ, ἡ τοῦ Χριστοῦ περιστερὰ πτέρυξι, τῆς ἐγκρατείας σαυτὴν, πόνοις τε πολλοῖσ ἀνυψώσασα.

Γλύοσ τῆσ τῶν παθῶν, σὺ τὸ δυσῶδες τῷ Χριστῆ ὕδατι, ἀποσμηχθεῖσα σεμνή, μύρον Πελαγία ἐδείχθης αὐτῷ.

Ρόμφαία τῷ πονηρῷ, θανατηφόροσ ἀληθῶσ γέγονεν, ἡ πρὸς Θεὸν σου σεμνή, ἔμπυροσ ἀγάπη καὶ ἔφεςις. Θεοτοκίον.

Ως δρόσοσ ἐωθινή, ἡ εὐφροσύνη σου Ἀγνή, σταζουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμινον, τῶν σε ἀνυμνούντων σβεννύει αἰεὶ. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ, ἡ Ἐκκλησία σου
» Ἐ Χριστῆ κρᾶζουσα· Σὺ μου ἰσχυὸσ Κυ-
» ριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Μετανοίας τῇ δρόσῳ τὴν τῶν παθῶν, ἀποσβέσασα φλόγα τὴν σεαυτῆς, ζωὴν ἀνατεθεικασ, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρί σου· διὰ τοῦτο κόσμον, φυγεῖσα ἐμόναςασ, ἐν ἐρήμῳ βίον, Ἀγγελῶν ζηλώσασα· ὅθεν σοῦ τὸ τέλος, μετὰ δόξης μεγάλης, θεόθεν τιμῶμενον, ἐπεγνώσθη τοῖσ πέρασι. Πελαγία πανένδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖσ ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσῶν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν, τῷ σαλῶ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου· καὶ ὡς θερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην μου ἔχων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος· ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρὸς βεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Καθελκόμενον Λόγος ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκαιᾶ, ὀρώσα ἢ Μήτηρ σου, τὴν ψυχὴν ἐτιτρώσκετο· καὶ κοπτομένη σπλάγχνα, ἐθρήνει κραυγάζουσα, καὶ συνοχῇ καρδίας, ἐβόα στενάζουσα· Οἴμοι τῆ τεκούσῃ, σὲ Υἱὲ καὶ Θεέ μου! πῶς θέλων ὑπέμεινας, τοῦ προσώπου ραπίσματα, καὶ ἐμπτύσματα βέβηλα, ἀδικόν τε θάνατον νῦν, ἐπὶ ξύλου ἡλοῖς προσπηγνύμενος; Ὅντως ταῦτα πάσχεις, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἦ δὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ὡς θυμίαμα ὑπέρτιμον Πελαγία, τῆς ἐγκρατείας ἀνθραξίν ὀλοκαυτωθεῖσα, εὐωδία γέγονας, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, εἰς ὀσμὴν δραμοῦσα, τοῦ μύρου αὐτοῦ.

Τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν Πελαγία, τῆς ἀμαρτίας ὕλην πρῶην γενομένην, ὄλην μετερρύθμισας, εἰς κάλλος ἀνόθευτον, οὗ ὁ σὸς νυμφίος, ἠράσθη Χριστός.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἐνσπείρασα Πελαγία, ἐν τῇ ψυχῇ σε χάρις σπινθῆρα τοῦ λόγου, τὴν φλόγα μετέωρον, ἀνῆψε τῆς πίστεως, καὶ τὴν ἀμαρτίαν ἐκώλυεν. Θεοτοκίον.

Ράβδος ἔφυς Θεοτόκε ἐξ ἧς τὸ ἄνθος, τὸ νοητὸν ἐβλάστησε, θείας εὐωδίας, πληρῶσαν τὰ σύμπαντα, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, μύρον ὦν ἀκένωτον τίμιον.

Ἦ δὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Νάμασι μυστικοῖς, πιανθεῖσα τοῦ Πνεύματος, ἐξήνησας ἐν τῇ πίστει, ἀρετῶν εὐφορίαις, καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Σὺ Κύριε τὸ φῶς, τῶν ἐν σκότει κειμένων βροτῶν· σὺ ἔλαμψας ἐν καρδίᾳ, τῆς Ὁσίας τὴν αἴγλην, τῆς θείας ἐπιγνώσεως.

Οἱ πόνοι σου σεμνή, Πελαγία ἐν δάκρυσιν, σπειρόμενοι εὐφροσύνης, καὶ χαρᾶς ἀφθοκίαν, ἐν οὐρανοῖς συνήθρισαν.

Θεοτοκίον.

Γνωστή σου ἀληθῶς, ἡ χάρις ἀναδέδεικται, Πανάχραντε παραδόξως, ἐνεργοῦσα δυνάμεις, καὶ τέρατα ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Ἦ δὴ ε'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Φανείσης, τῆς ἀνεσπέρου αἴγλης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ψυχῇ Πελαγίας, ὁ τοῦ σκότους ἄρχων ἀπεσοβήθη, καὶ ὠκίσθη, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις καὶ πίστις αὐτοῦ.

Ἡ παλαι, παγιδευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὄφους, παγίς αὐτῷ ἀνεδείχθη, τὴν αὐτοῦ συνέχουσα δυναστείαν, καὶ πατοῦσα, τὴν αὐτοῦ πανουργίαν δυνάμει Θεοῦ.

Νυμφίον, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἀγαπήσασα, ταῖς ἀρεταῖς κοσμηθεῖσα, καὶ πεποικιλμένη πόνοις ἐνθέοις, τοῦ νυμφῶνος, τοῦ αὐτοῦ Πελαγία ἠξίωσαι. Θεοτοκίον.

Ἰδεῖν σου, Θεοτόκε τὴν δόξαν τὴν ἄφραστον, παλαι ὠδίνησαν θείως, οἱ Προφῆται πάντες· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, ἡμῖν ὠφθη, τοῖς παθοῦσί σε Κόρη πανάμωμε. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
» κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρέυσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸ σῶμα τὸ σὸν, νησεῖαις κατατήξασα, ἀγρύπνοις εὐχαῖς, τὸν Κτίστην καθικέτευες, τοῦ λαβεῖν σῶν πράξεων, τὴν τελείαν Μητρὸν συγχώρησιν· ἦν καὶ ἔλαβες ἀληθῶς, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα. Ὁ Οἶκος.

Ὅσοι ἐν βίῳ ἀμαρτίαις ἐμολύνθητε, ὡς ὁ τάλας ἐγώ, ζηλώσωμεν τὴν μετανοίαν, τὸν ὀδυρμόν τε μετὰ δακρῶν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας, ἵνα ταχὺ ἐκ Θεοῦ τὴν συγχώρησιν λάβωμεν· καθάπερ ἡ μακαρία, ἐτιζῶσα, τὸν ῥύπον ἀπέπλυνε τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἔλαβεν ἐκ Θεοῦ τὴν τελείαν συγχώρησιν, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα.

Συναξάριον.

Τῇ Η΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Στίχοι.

Ἀἰσχρὸς πλυθεῖσα, καὶ λιποῦσα τὸν σάλον,
Πρὸς ὄρμον ἦκεις οὐρανοῦ Πελαγία.

Ὁ γδοάτη ὑπάλυξε βίου πέλαγος Πελαγία.

Ἀὕτη ἡ Ἁγία ὑπῆρχεν ἐπὶ Νουμεριανοῦ Βασιλέως, ἐκ πόλεως Ἀντιοχείας, ταῖς ὀρχήστραις καὶ ταῖς θρα-

τροκοπίαις σχολάζουσα, και παλλακευμένη τῇ πέλει, και συναύγουσα ἐκ τῆς πονηρᾶς ταύτης ἐργασίας πλοῦτον ἀπειρον. Αὕτη, κατηχηθεῖσα παρά τινος Νόνου ἐπισκόπου, αἰγίου ἀνδρός, και Σερμῶς μετανοήσασα, και βαπτισθεῖσα, ἀποβάλλεται πάντα ὡς σκύβαλα· και περιβαλεμένη τρίχινα, και εἰς ἀνδρα μετασηματισθεῖσα, και λαβοῦσα, κατέλαβε τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· και ἐγκλείσασα ἑαυτὴν ἐν κελίῳ, τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς θαρσύντως ζήσασα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Πελαγίας τῆς Παρθένου.

Στίχ. Κρημνῶ φυγῆσα κρημνὸν αἰσχύνῃς μέγαν, Κρημνεῖς τὸν ἐχθρὸν εὐφυνῶς Πελαγία.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, γένους ἐνδόξου. Μαθὼν δὲ ὁ ἄρχων τῆς ἐκεῖσε πόλεως, ὅτι Χριστιανὴ ἔστιν, ἀπέστειλε στρατιώτας τοῦ κρατῆσαι αὐτήν· οἱ δὲ, ἀπελθόντες, περιεκύκλωσαν τὸν οἶκον αὐτῆς, βουλόμενοι ἀρπάσαι αὐτήν. Ἡ δὲ Ἁγία, μαθοῦσα τοῦτο, ἤτησάτο μικρὸν περιμεῖναι· τῶν δὲ πεισθέντων, σταῖσα πρὸς Ἀνατολάς, ἐν ᾧ τόπῳ εἴωθει προσεύχεσθαι, ἀνατείνας τὰς χεῖρας, και τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄρασα εἰς τὸν οὐρανὸν, προσηύξατο ἐπὶ πολὺ πρὸς Θεὸν μὴ παραδοθῆναι τοῖς στρατιώταις, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀγνήν και ἱερεῖον ἁμωμον. Ταῦτα εἰπούσα, και σεμνῶς αὐτὴν περιστείλασα, ἐκρήμνισεν ἐκεῖθεν ἑαυτὴν, και οὕτω τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταϊσίας τῆς πόρνης.

Στίχ. Ἐκ τοῦ ρύπου σμηχθεῖσα τῆς ἀσωτίας, Φαῖδρα πρόσεισι τῷ Θεῷ Ταϊσία.

Αὕτη ἐκ παιδὸς παρά τῆς ἰδίας μητρὸς ἐργαστήριον κατέστη τοῦ διαβόλου. Παρὰ δὲ Παφνουτίου τοῦ Σιδωνίου ἀγρευθεῖσα, και τελείαν πληροφορίαν λαβοῦσα, ὅτι ἔστι μετάνοια, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ τοῖς δεομένοις διανείμασα, λιτρῶν ὄντα τετρακοσίων, και ἑαυτὴν ἐγκλείσασα ἐν τινι κελίῳ, και δακρύνουσα, και στεναζούσα ἐκ βάζους καρδίας, ἔλεγεν· Ὁ πλάσας με ἔλεσόν με. Ἐν τούτοις διετέλεσεν ἔτη τρία· ἐκεῖθεν δὲ ἐξελθοῦσα κελεύσει τῷ Ἀββᾶ, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἐτελειώθη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Πέλο. γος θείων, κατορθωμάτων ὄφθῃς ὡς ἀληθῶς, ὄλην τοῦ ἐχθροῦ βυθίσασα ἐν αὐτῷ, τὴν ἰσχύν· διὸ ἀνέμελπες· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῆς ἐγκρατείας σῶμα και τὴν ψυχὴν, θείως ὡς χρυσὸν ἐχώνευσας καθαρὸν, και τὸ πρῶτον κάλλος ἔδειξας, ὀβρυζοθέν σεμνῇ, Πελαγία τῇ ἄκρᾳ ἀσκήσει σου.

Λουτρῷ τῷ θείῳ, ἐκδυσάμενη ὄλον σὺ ἀληθῶς, ὃν περ παλαιὸν ἐνδέδυσσο τῶν πασῶν, και φθειρόμενόν σου ἄνθρωπον, τὸν νέον ἔνδοξε ἠμφιάσω, Χριστῷ συμμορφούμενον.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν τῷ θρόνῳ, τῷ Πατρικῷ ὀχοῦμενος Λόγος Θεοῦ, ξένως ἐπὶ σοὶ ἐσκήνωσε και

φρικτῶς, Θεοτόκε και ἀνήγαγεν, ἡμῶν τὸ φύραμα, ἑαυτῷ συνυψώσας ὡς εὐσπλαγχνος.

ᾠδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Ἄμπουσιν ἀκτῖνες φαειναί, τῶν θαυμασίων σου, καθάπερ ἥλιος, και τὴν τοῦ βίου σου ἀπάσαν, ὑπεμφαίνουσι λαμπρότητα· και τὴν ἀσπράψασαν ἐν σοὶ, τῆς θείας πίσεως ἐκβοῶσι, πάσῃ τῇ κτίσει αὐγὴν Πελαγία σεμνῇ.

Ἄλυτον δεσμὸν τὸν εἰς Χριστὸν, πιστῶς συνδήσασα, προσεκολλήθης αὐτῷ, και ἀδιάσπαστος ἔμεινας, τῇ ἐνώσει τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ᾧ και ἡμῶσθης νοητῶς, ταῖς προσβολαῖς τῷ ἐχθρῷ, Πελαγία, ἐκ τῆς καρδίας σου ἐκδιώξασα.

Γνωσὶν δεξαμένη ἀληθῆ, ἐν τῇ καρδίᾳ σου, διὰ τοῦ Πνεύματος, σαφῶς κατέλιπες ἀπάσαν, τὴν τοῦ βίου ματαιότητα· διὸ κατέπληξας βροτοὺς, ἐν τῇ ἀθρόᾳ Σεμνῇ, μεταθέσει, και οὐρανοὺς εὐφροσύνης ἐπλήρωσας.

Θεοτοκίον.

Ἦμνοῦσι πανάχραντε Ἀγνή, τὰ μεγαλεῖά σου, αἱ νοεραὶ στρατιαί, ἀνακηρύττουσιν ἅπαντες, Πατριάρχαι και Προφῆται τρανώς, σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, και τῶν Μαρτύρων χοροὶ, και Ὅσιων ἅπαν τὸ πλῆθος· μεθ' ὧν προσκυνουμέν σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες·
» Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.
ᾠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ἰδεῖν ἐπεθύμησας ὄντως, τοῦ ἐραστοῦ Χριστοῦ τὸ κάλλος, δι' ὃν ἐσταυρώθης τῷ κόσμῳ, και τὸ ὠραῖον ἄνθος τοῦ σώματος, Ὅσια κατεμάρανας, και τὴν τοῦ βίου ἐβδελύξω στοργὴν.

Ἄπαν τὸ τοῦ σώματος ἄχθος, ἀποθεμένη Πελαγία, διὰ ἐγκρατείας και πόνων, πρὸς οὐρανίους σκηναὶς ἀνέδραμες· ἐν αἷς τοῦ ποδουμένου σοὶ, ἐπαπολαύεις κάλλους ἐνδοξε.

Νῦν τοὺς σὲ τιμῶντας ἐκ πόθου, πάντας Ὅσια ἐποπτεύοις, και τοὺς τὴν ἐτήσιον ταύτην, ἐπιτελοῦντάς σου μνήμην πρέσβευε, τῷ Ποιητῇ και Κτίστη σου, ἵνα μετάσχωμεν τῆς δόξης αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Ἦμνῶ σου τὸν τόκον Παρθένε, και μεγαλύνω σου τὴν χάριν· σὺ γὰρ φωτισμὸς τῆς ψυχῆς μου, ὑπάρχεις ὄντως και ἡ παράκλησις, ἡ ταχινὴ βοήθεια, και σωτηρία και ἀντίληψις.

Ὁ Εἰρμός.

- Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
- σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη,
- Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ
- ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Υπογραμμὸς ὁ βίος σου, Μοναζόντων ἐδείχθη, καὶ ἀκριβῆς ἀνόρθωσις, τῶν δεινῶς πεπτωκότων, αἰοῖδιμε Πελαγία· τῶν παθῶν γὰρ τὴν νύκτα, φυγοῦσα προσεπέλασας, τῷ Ἠλίῳ τῆς δόξης, Χριστῷ σεμνῇ, Ἀσκητῶν ἐκλάμψασα ὀμηγύρει· μεθ' ὧν σου τὴν ὑπέρλαμπρον, ἐορτάζομεν μνήμην. Θεοτοκίον.

Χαρμονικῶς τὸ Χαῖρέ σοι, τοῦ σεπτοῦ Ἀρχαγγέλου, οἱ λυτρωθέντες Πάναγνε, τῆς ἀρχαίας κατάρτας, διὰ τοῦ θείου σου τόκου, εὐχαρίστως βοῶμεν· Χαῖρε Ἀδάμ ἡ λύτρωσις· χαῖρε Εὐάσ ἡ λύσις· χαῖρε δὲ ἡς, ἅπαν ἡμῶν βρότειον ἐθεώθη· χαῖρε δὲ ἡς ἐτύχομεν, οὐρανῶν βασιλείας.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Θ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρονίκου, καὶ τῆς συμβίου αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια, Τοῦ Ἀποστόλου γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῷ καλαίμῳ τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος τοὺς βροτοὺς ἀνείλκυσας ἀξιάγαστε, τοῦ Διδασκάλου τοῖς νεύμασιν, ὑπέικων Ἰάκωβε, τοῦ φωτίσαντος τὴν σὴν, κατὰ πάντα διάνοιαν, καὶ Ἀπόστολον, καὶ σεπτὸν θρηγόρον σε παμμακάρ, ἀναδείξαντος τῆς τούτου, ἀκαταλήπτου Θεότητος.

Η' τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐπὶ σὲ καταβέβηκε, τοῦ πυρὸς ἐν εἴδει, καὶ σὲ μακάριε, θείον δοχεῖον εἰργάσατο, συντόνως ἐλαύνοντα, ἀθείας τὴν ἀχλὺν, καὶ τὸν κόσμον φωτίζοντα, τῇ λαμπρότητι, τῶν πανσόφων σου λόγων μυστολέκτα, Ἀποστόλων ἡ ἀκρότης, Χριστοῦ αὐτόπτα Ἰάκωβε.

Α'στραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας, ἀγνωσίας ἐνδοξε, κατε-

φώτισας· οὐς ἀναδείξας Ἰάκωβε, υἱὸς διὰ πίστεως, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, τούτου πάθος ἐζήλωσας, καὶ τὸν θάνατον, καὶ τῆς δόξης ἐγένου κληρονόμος, ὡς σοφὸς καὶ θρηγόρος, ὡς μαθητῆς ἀληθέστατος (*).

Καὶ τῶν Ὁσίων γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ολην ἀποθέμενοι βιωτικὴν τυραννίδα, καὶ πλοῦτον μισήσαντες, καὶ τρυφήν τὴν ρέουσαν βδελυξάμενοι, τὸν σταυρὸν ἤρατε, ὡς ζυγὸν ἐνθεῶν, καὶ Χριστῷ ἠκολουθήσατε, καὶ πρὸς οὐράνιον, χλὸν θυμαστῶς ἐσκηνώσατε· ἐν οἷς συναγαλλόμενοι, μέμνησθε ἡμῶν τῶν ἐκ πίστεως, ὑμῶν μεμνημένων, καὶ πόθῳ ἐκτελούντων εὐλαθῶς, τὴν ἱεράν καὶ σεβάσιμον, μνήμην ὑμῶν Ἁγιοί.

Ολως ἀγαπήσασα, σὲ ἐκ ψυχῆς τὸν Δεσπότην, ὀπίσω σου ἔδραμε, δυσὲς ἡ αἰοιδίμος καὶ ὁμόζυγος, καὶ τερπνὰ ἅπαντα, καὶ δεσμὸν ἄλυτον, ὡς ἰστὸν ἀράχνης ἔλυσε· διὸ καὶ ἔτυχε, σοῦ τῆς βασιλείας Ἀθάνατε. Αὐτῶν ἐν ταῖς δεήσεσιν, ἱλασμὸν οἰκτίρμον παράσχω μοι, τῶν πλημμελημάτων, καὶ δεῖξόν με ἀνώτερον παθῶν, τῶν ἐνοχλούντων μου Δέσποτα, τὴν ψυχὴν ἐκάστοτε.

Παίδων ἐστερήθητε, τῆς ποθεινῆς ξυνωρίδος, προστάξει τῇ κρείττονι· καὶ τῷ βίῳ μένοντες ἀπαράκλητοι, τὴν φωνὴν ἤρατε, τὴν γενναιοτάτην, τοῦ Ἰωβ καὶ ἀνεκράξατε· Κύριος ἔδωκε, Κύριος καὶ πάλιν ἀφείλετο. Διὸ καὶ τὸ ποθούμενον, ἔργον εὐχερῶς διηνύετε· καὶ πρὸς ἐρημίας, καὶ τόπους τοὺς ἀγίους ἐν χαρᾷ, μεταναστεύοντες ὥφθητε, ζευγὸς ἱερώτατον.

Δόξα. Τῷ Ἀποστόλῳ. Ἦχος δ'. Θεοφάνους.

Τὴν τοῦ Θεοῦ Πνεύματος σαφῶς χάριν δεξιόμενος, τῆς ἱερωτάτης χορείας τῶν Ἀποστόλων συναριθμῶς Ἰάκωβε γέγονας· ὅθεν καὶ οὐρανόθεν τὴν φερομένην ποτὲ πνοὴν βιαιάν, πυρίνη γλώσση ἐμπνευσθεῖς, τὴν τῶν ἐθνῶν ἀκανθώδη ἐφλεξας ἀθεότητα· Χριστὸν τὸν Θεὸν, Θεοκῆρυξ ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Οκριτῆς ἤδη πάρεστι· τὸ κριτήριον ἔτοιμον· ὁ πρὸς τοῦτο φέρων θάνατος ἤγγικεν· οἱ ὑπουργοὶ ἐτοιμότατοι· τὰ πάντα ἡ-

(*) Ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω Προσομίῶν τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερα, πρὸς τὸ: Ἐδωκας σημείωσιν. Τὰ δὲ ἐφεξῆς τοῦ Ὁσίου Προσόμοια, μετὰ τοῦ Κανόνος αὐτοῦ, τάττει ἐν ταῖς Ἀποδείπνοις.

τρέπιστα· τί οὖν μέλλεις ὦ ψυχὴ; τί βραδύνεις μὴ κρᾶζουσα; Ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Θεὸς τῆ ἐλέους ταῖς πρεσβείαις, τῆς Μητρός σου οἴκτειρόν με, καὶ πάσης ῥῦσαι κολάσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η αἰμὰς ἡ κυήσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἁμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκίῳ ἐν αἵματι· τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ σύμπαντα· σύ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σου τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δ ὄξα. Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. αΐ.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπτον ἡμέραν τῆς σῆς μνήμης, σὲ ἀνυμνοῦντες Ἰάκωβε ἔνδοξε, οὐχ ὡς Ἀλφαίου υἱόν, ἀλλ' ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ κήρυκα τῆς αὐτοῦ ἀρρήτου σαρκώσεως. Ὄθεν τῷ δεσποτικῷ θρόνῳ, σὺν Ἀσωμάτοις αἰεὶ παριστάμενος, καὶ Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Χαίραις ἀσκητικῶν.

Ρῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας ἐχθρῶν, νῦν τὴν ψυχὴν μου, Θεομήτορ πανάμωμε, ἐν σοὶ γὰρ καὶ ἐν τῷ τόκῳ, τῷ σῷ Παρθένε ἀγνή, πᾶσα κατηργήθη τοῦ ἀλάστορος, ἰσχύς καὶ ἠφάνισται, τῶν δαιμόνων βρατεύματα· καὶ σωτηρία, καὶ τῶν πόνων ἀνάπαυσις, τοῖς πιστεύουσι, τῷ σῷ τόκῳ γεγένηται. Ὄθεν καὶ γὰρ κραυγάζω σοι· Πολέμησον Δέσποκα, τοὺς πολεμοῦντας αἰεὶ με, καὶ δίκην τέττης ἀπαίτησον, τῆς πρὶν ἐπιηρείας, δι' ἧς πάσης μοι κακίας, πρόξενος ὦφθησαν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Βλέπουσα ἡ αἰμὰς τὸν αἰμὸν, Θεοῦ τὸν αἶροντα τοῦ κόσμου τὰ πταίσματα, ἐν ξύλῳ ἀνηρημένον, καὶ πεπληγμένον πλευραίν, θρηνηδοῦσα ταῦτα, ἀπεφθέγγετο· Υἱὲ πῶς ἠνέσχου, θανατωθῆναι ὡς ἄνθρωπος, Θεὸς ὑπάρχων, καὶ Δεσπότης τῆς κτίσεως, εἰ καὶ πέφηνας, σαρκοφόρος θελήματι; τίνας χάριν ἐτάχυνας, τὸν δρόμον ποιήσασθαι, καὶ ἐγκατέλιπες μόνην, τέκνον ἐμὸν τὴν τεκοῦσάν σε, ἀγνώως εὐεργέτα; Δόγον δός μοι, μὴ βραδύνης, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον: Ἀπόστολε Ἄγιε.

Τοῦ Ὁσίου Ἦχος αΐ. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς: Χριστὸ μαθητὴν υἱὸν Ἀλφαίης σέβω. Θεοφάνης.

ᾠδὴ αΐ. Ἦχος πλ. βΐ. Ὡς ἐν ἠπεύρω.

Χεῖρα μοι δίδου θεόπτα καὶ μαθητὰ, τοῦ Χριστοῦ Ἰάκωβε, τὴν σεπτὴν σου ἑορτὴν, εὐφημεῖν ὀρμήσαντι καὶ φῶς, τῇ καρδίᾳ μου ταῖς σαῖς, πρεσβείαις ἔλλαμψον.

Ρεῖθροις ἐνθέου σοφίας περικλυσθεῖς, ποταμὸς ἐξώρμησας, Παραδείσου τῆς τρυφῆς, καὶ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ῥοαῖς, εὐσεβείας ἀληθῶς, Σοφὴ κατήρδευσας.

Γερωτάτη χορεία τῶν Μαθητῶν, τοῦ Χριστοῦ Ἰάκωβε, συνετάγης συμπληρῶν, ἀριθμὸν τῶν δωδεκά· μεθ' ὧν, τῷ Δεσπότη παριστῶς, ἡμῶν μνημόνευε. Θεοτοκίον.

Σε Παναγία Παρθένε τὸν οὐρανόν, ὁ τανύσας Κύριος, καὶ τὴν γῆν θυμαλιῶν, οὐρανὸν ἐπίγειον ἐκ σου, προελθὼν μετὰ σαρκὸς, ἡμῖν ἀνέδειξε.

Ὁ Κανὼν τῶν Ὁσίων, ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις « Δημητρίου ».

ᾠδὴ αΐ. Ἦχος πλ. δΐ. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Προκαθαρθεῖς σε τὴν ψυχὴν Ἀνδρόνικε, ταῖς γενικαῖς ἀρεταῖς, καὶ θεϊκοῦ πόθου, πυρωθεῖς τοῖς ἀνθραξι, ταῖς τῆς σαρκὸς ἐξέκλινας, πυρακτώσεις· τὴν δρόσον, τὴν θείαν εἶχες γὰρ ἄνωθεν, σὲ καταδροσιζούσαν πάντοτε.

Τῆ τοῦ Δεσπότου προσταγῇ πειθόμενος, ὡς πατριάρχης ποτέ, ὁ Ἀβραάμ Πάτερ, τὴν σὴν γῆν κατέλιπες, καὶ συγγενῶν ἠλόγησας, γυναικός τε καὶ πλούτου, μακρὰν ἐγένου καὶ ἔρημον, μάκαρ καταμόνας κατώκησας.

Τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολὴν πεπλήρωκας, πάντα πωλήσας τὰ σα, καὶ τοῖς πτωχοῖς νείμας, δι' αὐτῶν τὴν ὄνησιν, τοῦ μαργαρίτου εὕρηκας, τῆ τιμίου καὶ τοῦτον, λαβὼν ἐπλήτησας ἄφθονον, πλοῦτον τὴν τῶν μύρων ἀνάβλυσιν.

Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται βουληθεῖς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ τοῦ Ἀδαμ Πλαστουργός, καὶ ὁ δρακί φέρων, Θεοτόκε σύμπαντα, ταῖς σαῖς ἀγκαλαῖς φέρεται ὡ φρικτοῦ μυστηρίου! καὶ νήπιος ἀναδέδεικται, πάντων τῶν αἰώνων ὁ Κύριος.

Τοῦ Ἀποστόλου. ᾠδὴ γΐ. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος.

Τῷ Θεοῦ Πνεύματος σαφῶς, δεδεγμένος τὴν χάριν, τοῖς ἐν σκότει ὡς ὄρθρος, ἀνε-

δείχθης πρωϊνός, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, καταγγέλ-
λων, πᾶσι τὴν ἐμφάνειαν.

Ο' ποῦς σου ἔσται προφανῶς, ἐν εὐθύτητι
Μαίκαρ, περὶ τὸν Βασιλέα, τὸν εὐθύν τε
καὶ χρηστὸν, χορεύων περιχαρῶς, καὶ βαδίζων
τρίβον τὴν οὐράνιον.

Γίον τὸν ἀναρχον Θεοῦ, τὸν τὰ πάντα
ποιῶντα, Δεϊκῆ ἐξουσία, ἀπλανῆ μυστα-
γωγὸν, τὴν γνῶσιν τὴν ἀληθῆ, σὲ μουῦντα, ἔσχη-
κας Ἰάκωβε. Θεοτοκίον.

Μαρία πάντων ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σὲ πεποι-
δῶτων, ἡ τεκοῦσα τὸν Λόγον, σαρκω-
θέντα δι' ἡμᾶς, ποικίλων με πειρασμῶν, καὶ
κινδύνων, Πάναγνε διάσωσον.

Τῶν Ὀσίων. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ε'ξωστρακίσθη τῆς Ἐδέμ, τῆ συμβουλῆ τῆ
τῆς Εὐσας, ὁ Ἀδάμ· σὺ δὲ πεισθεὶς συμ-
βουλίᾳ, τῆς συζύγου σου σοφῆ, τοῦ Παραδεί-
σου γέγονας, ἔνδον σὺν ταύτῃ χαίρων, πάντοτε
μαίκαρ Ἀνδρόνικε.

Ο' κεκρυμμένως καὶ σοφῶς, οἰκονομῶν πᾶν-
τα Λόγος, καὶ βροτοὺς πρὸς σωτηρίαν
ἰθύνων, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν, τοὺς ποθεινοὺς
μεθίστησι, παῖδας ὑμῶν τοὺς δύο, τρίβος εὐ-
δειῖαν δεικνύς ὑμῖν.

Τῆς ἐπικήρης καὶ φηαρτῆς, ἠλογηκότες ἀγαί-
πης, τοῖς ἐν γῆ καταλιπόντες, δὲ ταύτην,
συνεδέθητε στοργῇ, πνευματικῇ Μακάριοι· ὅθεν
καὶ νῦν οἰκεῖτε, ἔνθα Δικαίων σκηνώματα.

Θεοτοκίον.

Η' ἀσυγκρίτως Χερουβιμ, καὶ Σεραφίμ ὑπερ-
τέρα, ἡ Θεὸν ἀνερμηνεύτως τεκοῦσα, καὶ
τὴν βρότειον ἀράν, εἰς εὐλογίαν τρέψασα, ὕμνοις
αἰεὶ τιμάσθω· αὐτῇ ἡμῶν γὰρ πεποιθήσῃς.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**' στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς
» ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
» ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῆς Ἐκκλη-
» σίας στήριζον· ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, Ἅγιος
» μόνε φιλόανθρωπε. Κάθισμα τῆ Ἀποσόλη.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν τὴν ὄντως παιδαγωγὸν, ἔσχηκῶς
σὲ μουῦσαν τὰ ὑπὲρ νοῦν, σοφίαν ἐμώρα-
νας, τῶν Ἑλλήνων θεόπνευστε, καὶ ἐθνῶν ἐγέ-
νου, φωστήρ καὶ διδάσκαλος, εὐσεβείας λόγοις,
ῥυθμίζων τοὺς ἀφρονάς· ὅθεν οἱ ῥυσθέντες, δια-
σῆ τῆς ἀπάτης, ἀξίως ὑμνήμεν σε, καὶ πιστῶς
μακαρίζομεν. Θεηγόρε Ἰάκωβε, πρέσβευε Χρι-
στῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεςιν δωρίσα-
σθαι, τοῖς ἐορταζούσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὀσίου.

Τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου τὸν ἐλαφρόν, ὀλοφύ-
χως ἐπ' ὤμων ἀναλαβὼν, αὐτῷ ἠκολού-
θησας, θεοφόρε Ἀνδρόνικε· καὶ κοσμικοὺς θο-
ρύβους, καλῶς βδελυξάμενος, ἐν ταῖς ἐρήμοις
Μαίκαρ, προθύμως ἐξέδραμες· ἔνθα καὶ τὸν δρό-
μον, τῆς ἀσκήσεως Πάτερ ἀμέμπτως διήνυσας,
τῷ Θεῷ συγγινόμενος· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι·
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζούσι πόθῳ, τὴν
ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο'ς παναίμωνος νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀ-
πείρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον
ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου παναίμωνε,
ἀνομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ
δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦ-
σον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ῥῦσαι,
λαμπρὸν οἰκητήριον, δι' ἀρετῆς ἀπαρτίσασα,
Φωτοδόχε ἀκήρατε· δίωξον τὸ νέφος τῶν πα-
σιῶν, καὶ τῆς ἀνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φω-
τὸς ἀνεσπέρου πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ
ἀμναὶς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε
δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἀνεβόα· Ὁ μὲν κόσμος
ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ
σπλάγγνα μου φλέγονται, ὀράσης σου τὴν σταύ-
ρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, δια σπλάγγνα ἐλέους.
Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ
πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγγνίσθητι καὶ δώρησαι
οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν τοῖς δούλοις σου,
τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.
Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ δ'· Χριστὸς μου δύναμις.

Αὐτὸς σε Κύριος, ὁ μόνος Ἅγιος, τῆ σῆπτη
ὀμηγύρει τῶν Μαθητῶν, Μαίκαρ συνηριθ-
μησε, τὴν εὐαγῆ σου καὶ λαμπραὶν, πολιτείαν
προορώμενος.

Θαυμάτων ἐμπλεως, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος,
γεγονῶς Θεοκήρυξ ἐκ τῶν βροτῶν, νό-
σους ἐφυγάδευσας, καὶ πονηρίας πνευμάτων,
τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσας.

Η θεῖα ἔλλαμψις, ἐπιφοιτήσασα, τῇ καρ-
διά σου Μαίκαρ θεολαμπῆ, ταύτην ἀπειρ-
γάσατο, καὶ δεκτικὴν τῶν ὑπὲρ νοῦν, χαρισμά-
των κατεσκευάσατε. Θεοτοκίον.

Τῷ θεῷ τόκῳ σου Παρθένη πάναγνε, τῶν
Ἄγγέλων αἱ τάξεις καὶ τῶν βροτῶν,
ἦνῶνται συστήματα· τὸν εἰρηνάρχην γὰρ Χρι-
στὸν, καὶ σωτῆρα πάντων τέτοκας.

Τῶν Ὁσίων. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οἱ ἰδρωῖτες τῶν πόνων σου, οἱ ἐκ τῆς σαρκός σου ἐναποστάξαντες, ἱερώτατε Ἀνδρόνικε, εἰς ὄσμήν σοι μύρου μετημείφθησαν.

Ὅσπερ φοίνιξ ὑψίκομος, σὺ ἐν ταῖς ἐρήμοις Πάτερ ἐξήνθησας, καὶ Θεῷ ἐκαρποφόρησας, γλυκυτάτους πόνους τῶν καμαίων σου.

Τῶν δακρύων τοῖς χεύμασι, τὴν τῆς ἐρημίας γῆν κατεδρόσισας· καρποφόρον δὲ ἀπέδειξας, τὴν ψυχὴν σου πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας ὁ Κύριος, κόλπους τοὺς Πατρῶους, τὴν σὴν κατώκησε, μήτραν Κόρη τὴν πανάχραντον, καὶ τὸν κόσμον ὅλον ἀνεκαίνισεν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε'. Τῷ Δείῳ φέγγει σου.

Ἡλίῳ Μάκαρ τῷ νοσητῷ, σύνοικος τελῶν καὶ τὰς αὐγαῖς, σὺ τὰς ἐκεῖθεν δεχόμενος, ὅπερ κατ' οὐσίαν πρῶτος ἐχεινος ἐστὶ, δευτερος κατὰ χάριν γέγονας ἔνδοξε.

Νοῦν καθαρῶτατον ἐσχηκώς, καὶ εἰλικρινῆ σὺ τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν καρδίαν κησάμενος, τὸν σεσαρκωμένον Θεὸν ἐώρακας, τὸν ἀκαταληψία κατανοούμενον.

Ἦποχωρεῖ σοι τῷ Μαθητῇ, πᾶσα προφητεία καὶ πᾶσα, νομοθεσία Πανόλβιε· τὸν γὰρ ταύταις πάλαι προχαραττόμενον, αὐτόπτως ἠξιώθης Μάκαρ Δεάσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ Παρθένε προφητικῶς, ἔσχεσ ἐν γαστρὶ σου, τὸν ἐπὶ πάντων Δεσπότην καὶ Κύριον· ὃν ἀφράστῳ τρόπῳ σεμνῇ γεγέννηκας, παρθένος μετὰ τόκον ἀφθορος μείνασα.

Τῶν Ὁσίων. Ὁρθρίζοντες βρωμέν σοι.

Ἦμνήσωμεν Ἀνδρόνικον ἄσμασι, πάντες πιστοὶ, καὶ τὴν τούτου σύνοικον, Ἀθανασίαν δοξάσωμεν.

Ὀυδὸλως ὥσπερ γέγραπται δέδωκας, σοῖς ὀφθαλμοῖς, ὑπνον οὐδὲ ἄνεσιν, τοῖς σοῖς κροτάφοις Ἀνδρόνικε.

Ἐδόξασε τοῖς μύροις σε Κύριος, Μάκαρ τῆς σου, πόνους προσδεξάμενος, ὡς θυμὰ ὄντως εὐπρόσδεκτον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἕνα τῆς Τριάδος ἐκύησας, Κόρη φρικτῶς, καὶ γαλακτι ἐθρεψας, βρωτῶν τὴν φύσιν τὸν τρέφοντα.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε'. Τῆ βίβη τὴν θάλασσαν.

Ὀἰ πόδες ὠραῖοί σου, τὴν εἰρήνην ἀπλανῶς, ὡς εὐαγγελιζόμενοι, τὴν εἰρήνην τὴν ὄν-

τως ὑπερφυᾶ, καὶ νοῦν ὑπερέχουσαν, Μαθητὰ τοῦ Κυρίου πανσεβάσμιε.

Νοεῖν τὸ μυστήριον, καὶ κηρύττειν τὸ φρικτὸν, τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, ἠξιώθης Ἰάκωβε πρωτουργοῦς, ἀκτῖνας δεξάμενος, παρ' αὐτοῦ τοῦ Ὑψίστου παμμακάριστε.

Ναὸς Θεοῦ ἐμψυχος, ἀνεδείχθης καὶ ναοῦς, τοὺς τῶν δαιμόνων ὠλεσας, καὶ ναοῦς ἐδομήσω τῇ τοῦ Χριστοῦ, δυνάμει καὶ χάριτι, Ἀποστόλων τὸ Δεῖον ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Ἀπάντων δεσπόζουσα, τῶν κτισμάτων ὡς Θεὸν, τὸν ἀγαθὸν γεννήσασα, τῶν πταισμάτων με Πάναγνε τὰς ἕλαις, εἰς τέλος ἐξάλειψον, εὐσπλαγχνία χρωμένη τῆ τεχθέντος ἐκ σῆ.

Τῶν Ὁσίων. Χατῶνά μοι παράσχου.

Τῆς φύσεως τὸ χαῦνον οὐδαμῶς, τὴν πρόθεσιν ἠμβλυνεν, ἦν περ ἐκέκτησο, πρὸς τῶν πόνων ὧ Ὁσία τὰ σκάμματα.

Ἀμείψασα τὸ ἔνδυμα σοφῶς, τὴν φύσιν ἐλάμβανες· ὅθεν ἀνύποπτον, τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας διήνυσας.

Ἐγνώρισας τὸν σύζυγον τὸν σὸν, ὁδῶ προρευόμενον, ὧ καὶ συνώδευσας, μηδαμῶς τι πρὸς αὐτὸν ὀμιλήσασα.

Θεοτοκίον.

Ρημάτων Γαβριήλ σοι τὴν φωνὴν, Κόρη νῦν προσάγομεν· Χαῖρε ὁ Κύριος, μετὰ σοῦ εὐλογημένη βρωντές σοι.

Ὁ Εἰρμός.

» Χατῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε
» Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ὀς ἐωσφόρον ἐκλάμποντα πᾶσαν κτίσιν, τὸν τοῦ Χριστοῦ αὐτόπτην τε καὶ Δηγόρον, ὑμνοῖς Ἰάκωβον εὐφημήσωμεν, γεραίροντες τὴν τούτου πανήγυριν σήμερον· πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν οὐρανόθεν τῆ Λόγου μυηθέντα τὴν γινώσκον, καὶ τρανῶς τοῖς ἐν γῆ τὸ Εὐαγγέλιον κηρύξαντα, Ἰάκωβον τὸν μέγαν προφητημένος, τοῦ Ἀλφαίου τὸν γόνον, ἀνευφημῆσαι, σὲ δυσωπῶ καταπέμψαι μοι χάριν, Χριστέ Ἰησοῦ, ὁ πλήσας Πνεύματος Θεοῦ τὸν σοφὸν Μαθητὴν σου, καὶ κήρυκα τοῦτον πᾶσι τοῖς πέρασι δωρησάμενος, καὶ πρέσβιν πρὸς σὲ εὐπρόσδεκτον· πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆς Θ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου.

Στίχοι.

Τὸν σταυρὸν Ἰακώβος αἴρων ἠδέως,
Ὡς ἔστι Σῶτερ ἅξιός σου δεικνύει.

Ἄμφ' ἐνάτην Ἰακώβος ἐνὶ σταυρῷ τετάυσο.

Ὁς ἦν ἀδελφὸς Ματθαίου τοῦ Τελώνου καὶ Εὐαγγελιστοῦ. Οὗτος ὁ Ἀπόστολος, ἐξελθὼν εἰς τὸ κήρυγμα, πάντα τὰ τῶν εἰδῶλων τεμένη, ζήλω θείῳ πυρποληθείς, κατέστρεψε, νόσος ἀπελάσας καὶ πονηρίας πνεύματα· διὸ καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἔθνων, Σπέρμα θείου, αὐτὸν ὠνόμασε. Διαδραμῶν ἐν τῇ σύμπασαν ὡς ἐραστής τῷ Χριστοῦ, ἔκαστος καὶ τὸ πάθος καὶ τὸν θάνατον ἐζηλώσει, σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρονίκου, καὶ Ἀθανασίας τῆς συμβίβου αὐτοῦ.

Στίχ. Σύσκηνον Ἀνδρόνικος Ἀθανασίαν

Κόσμῳ τ' ἐν ἀσκήσει τε καὶ πάλῳ ἔχει.

Οὗτος ὁ Ὁσιος Ἀνδρόνικος ἦν ἐξ Ἀντιοχείας τῆς μεγαλῆς, ἀργυροπράτης τὸ ἐπιτήδευμα, εὐλαβὴς πάντοτε, καὶ πλήρης ἀγαθῶν ἔργων, καὶ πλούσιος. Ἐγήμε δὲ γυναῖκα τὴν Ἀθανασίαν, σιμνήν καὶ Θεοφιλῆ καὶ αὐτὴν οὖσαν· μετ' ἧς ἐπ' ἀγαθῶν συμφωνήσας, εἰς τρία διεῖλον αἰεὶ τὸν βίον αὐτῶν· καὶ τὸ μὲν ἐν μέρος τοῖς πτωχοῖς ἀφθούως παρεῖχον· τὸ δὲ ἕτερον, δάνειον παρεῖχον ἀμισθὶ τοῖς χρεῖαν ἔχουσι· τὴν δὲ τρίτην μερίδα, λόγῳ τοῦ ἀργυροπράτης, καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων ὠκονόμουν. Ἔτεκον δὲ δύο παῖδας, ἄρρον καὶ θῆλον· τεχθέντων δὲ αὐτοῖς τέττων τῶν δύο παιδῶν, ἐκ ἑτι προσέθετο προσεγγίσει ἀλλήλοις, ἀλλ' ἦσαν ἀμφοτέροι ἐν σωφροσύνῃ καὶ προσευχαίᾳ, καὶ ταῖς τῶν πτωχῶν καὶ νοσούντων· εὐπορίαις ἐνδείκxως σπουδαζόντες.

Μετὰ δὲ δώδεκα ἔτη τῆς αὐτῶν συνοικήσεως, ὄντων τῶν τέκνων αὐτῶν ἐν ἐκαίῃ τῇ ἡλικίᾳ, ἡ ἀγάλλειν τοὺς γονεῖς εἶχον, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τεθνήκασιν ἀμφοτέρα· ὁ δὲ μακάριος Ἀνδρόνικος, οὐδὲν ἀγενὲς ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἐνδείκxμένος, τὴν μακαρίαν μάλλον φωνὴν τοῦ Γ' ὡς ἐξέβόησεν: Αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἡ δὲ τούτου συμβίβου Ἀθανασία ἀπαρამύθητον ἔσχε τὴν λύπην· ὅθεν καὶ ταφέντων τῶν παιδῶν ἐν τῷ Μαρτυρείῳ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, οὐκ ἠθέλησεν ἐκεῖθεν ἐξελθεῖν, λέγουσα: Συναποθανοῦμαι καὶ αὐτῇ, καὶ συνταφίσσασθαι τοῖς τέκνοις μου.

Λαβόντος οὖν τοῦ Πατριάρχου τὸν μακάριον Ἀνδρόνικον ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ χάριν παραμυθίας, ἡ γυνὴ οὐκ ἠνέσχετο τῷ Μαρτυρείῳ ἐξελθεῖν, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ γοερῶς κοκτομένη. Μεσοῦσης δὲ τῆς νυκτός, ὦφθα αὐτῇ ὁ Μάρτυς Ἰουλιανὸς ἐν σχήματι Μοναχοῦ, λέγων αὐτῇ: Τί ἔχεις ὦ γυναῖκα; τί οὐκ ἔαρ ἡμεῖν τοὺς ὧδε; Ἡ δὲ ἀποκριθεῖσα, ἔφη: Μὴ βαρυνθῆς, Κύριέ μου, κατὰ τῆς δούλης σου, ἐπι σφοδρὸν πόνον κίχτημαι· δύο γὰρ μόνα τέκνα ἔχουσα, σήμερον ἀμφοτέρα ἐξεκόμισα. Ὁ δὲ λέγει αὐτῇ: Μὴ κλαῖε περὶ αὐτῶν· λέγω γὰρ σοί, γυναῖκα, ὅτι ὁν τρόπον ἀπαιτῆ ἡ φύσις τῷ ἀνθρώπῳ τὴν βρωσίαν, καὶ ἀδύνατον μὴ δοῦναι ἑαυτῷ φαγεῖν, οὕτω καὶ τὰ νῆπια ἀπαιτῶσι τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, λέγοντα· Δικαιοκρίτα, ἀντὶ τῶν ἐπιγείων ὧν ἐστερήθημεν, μὴ στερήσης ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων.

Ἡ δὲ ἀκούσασα, κατενόγη, καὶ μετίβαλε τὸ πένθος εἰς χαρὰν, λέγουσα: Ἄρα ζῶσι τὰ τέκνα μου ἐν οὐρανοῖς· τί κλαίω; καὶ στραφεῖσα, ἐζήτηε τὸν λαλήσαντα αὐτῇ Ἀββᾶν· καὶ περιελθοῦσα ὄλον τὸν ναόν, οὐκ εὗρε. Καὶ λέγει τῷ Συρωρῷ: Ποῦ ἴσθιν ὁ Ἀββᾶς, ὁ εἰσελθὼν ἐν ταῦθα ἄρτι; Λέγει αὐτῇ ὁ Συρωρὸς: Ὁρᾶς πάσας τὰς θύρας ἡσφαλισμένας, καὶ λέγεις, ποῦ ἴσθιν ἄρτι; Ἐγὼ δὲ ὁ Συρωρὸς, ὅτι ὄπτασίαν εἶρακεν. Ἡ δὲ, φόβῳ συσχέδασα, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ διηγήσατο τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἃ εἶδε, καὶ ἠτήσατο βαλεῖν αὐτὴν εἰς Μοναστήριον.

Ὁ δὲ, (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἦν τοῦτο ποθῶν) ἀσμίμως τὸν λόγον δεξάμενος, δίδωκε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ τοῖς πτωχοῖς, καὶ τοὺς ὠνητούς τῶν δούλων ἠλευθέρωσε· τὰ δὲ λοιπὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ ἀνέθετο τῷ πενθερῷ αὐτῷ, παραγγείλας αὐτῷ ποιῆσαι νοσοκομεία, καὶ ξενοδοχεῖα Μοναχῶν. Αὐτὸς δὲ, μικρὰ ἐφόδια λαβὼν, ἐξῆλθε νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως· αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ μόνον. Ἡ δὲ μακαρία Ἀθανασία, μακρόθεν ἰδοῦσα τὸν οἶκον αὐτῆς, ἀναβλίσασα εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν· «Ὁ Θεὸς, ὁ εἰπὼν τῷ Ἀβραάμ καὶ τῇ Σάρρᾳ: Ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἄν σοι δεῖξω· αὐτὸς ταυὺν ὀδήγησον ἡμᾶς εἰς τὸν φόβον σου. Ἴδου γὰρ καταλείψαμεν τὸν οἶκον ἡμῶν ἀνεωγμένον διὰ τὸ ὄνομά σου· μὴ κλείσης ἡμῖν τὴν θύραν τῆς βασιλείας σου». Καὶ κλαύσαντες ἀμφοτέροι, ἀπῆλθον.

Φθάσαντες δὲ εἰς τοὺς ἀγίους τόπους, προσεκύνησαν, καὶ συνέτοχον πολλοῖς Πατράσι. Καὶ ἐκεῖθεν ὑποστρέψαντες, ἐπορεύθησαν ἀμφοτέροι εἰς τὸν Ἀββᾶν Δανιὴλ. Καὶ αἰτήσαντων αὐτῶν ἀναθεῖναι τὴν Ἀθανασίαν ἐν Μοναστηρίῳ, ἀπίστευεν αὐτῶν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ταβερνησιωτῶν. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, δεξάμενος τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα παρὰ τοῦ γέροντος, ἔμεινε παρ' αὐτῷ ἔτη β'. Διελθόντων δὲ τῶν δώδεκα ἐτῶν, παρεκάλεσε τὸν Ἀββᾶν Δανιὴλ συγχωρῆσαι ἀπελθεῖν αὐτὸς εἰς προσκύνησιν τῶν ἀγίων τόπων. Ὁ δὲ, ποιήσας εὐχὴν, ἀπέλυσε αὐτόν. Ὁ δὲ οὖν δὲ Ὁσιος Ἀνδρόνικος κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐκάθισεν ὑποκάτω φυτῶν, ἵνα ἀναψύξη τοῦ καύματος· καὶ ἰδοὺ, κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀπερχομένη καὶ αὐτῇ εἰς τοὺς ἀγίους τόπους ἐν ἀνδρικόῳ σχήματι, συνήτησε τῷ ὁμοζυγῷ αὐτῆς Ἀνδρόνικῳ. Καὶ ἀσπασαμένων ἀλλήλους, ἐκείνη μὲν ἀνεγνώρισεν αὐτόν, ἐκεῖνος δὲ οὐκ ἔγνωρισεν αὐτήν, διὰ τὸ μαρμαρῆσαι τὸ κάλλος αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἀγῶν ἀσκήσεως, καὶ ὡς Αἰθίοπα αὐτὴν φαίνεσθαι.

Λέγει οὖν αὐτῷ ἐκείνη: Ποῦ ἀπέρχῃ, κύριε Ἀββᾶ; Λέγει αὐτῇ: Εἰς τοὺς ἀγίους τόπους. Λέγει αὐτῷ: Ἐκτε βούλομαι καὶ γὰρ ἀπελθεῖν. Λέγει οὖν αὐτῇ: Θέλεις ὀδεύσαι ἡμᾶς ἀμφοτέρους ὁμοῦ; Λέγει αὐτῷ: Ὡς κελύεις· πλὴν ὡς μὴ ὄντος μου, οὕτως ὀδεύσωμεν σιωπῶντες. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος ἔφη: Ὡς κελύεις. Λέγει αὐτῷ: Ὀντως οὐκ εἶ Μαθητὴς τοῦ Ἀββᾶ Δανιὴλ; Λέγει αὐτῇ: Ναί. Καὶ λέγει αὐτῷ: Οὐκ Ἀνδρόνικος ὀνομάζῃ; Λέγει αὐτῇ: Ναί. Εἶπεν αὐτῷ: Αἱ εὐχαὶ τοῦ γέροντος συνοδεύσουσιν ἡμῖν. Λέγει ὁ Ἀνδρόνικος: Ἀμήν. Καὶ συνώδευσαν ἀμφοτέροι.

Προσκυνησάντες δὲ τοὺς ἀγίους τόπους, ἐπέστρεψαν σιωπῶντες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Καὶ λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος (οὕτω γὰρ μετωνομάσθη ἡ Ἀθανασία) τῷ Ἀνδρονίκῳ: Θέλεις ἵνα μείνωμεν ὁμοῦ εἰς κελίον; Λέγει ὁ Ἀνδρόνικος: Ὡς κελύεις· ἀλλὰ θελω πρῶτον ἀπελθεῖν, καὶ λαβεῖν τὴν εὐχὴν τοῦ γέροντος. Λέγει αὐτῷ: Ὑπαγε, καὶ μένω σε εἰς τὸ Ὀκτωκαιδέκατον· καὶ ἐὰν ὑπομῖνης μῆναι μετ' ἐμῆ σιωπῆως, ὡς ὀδεύσαμεν, ἐλθέ· εἰ δὲ μὴ,

οὐκ ἐλεύση. Ὁ δὲ ἀπελθὼν, ἀνήγγειλε τῷ γέροντι τὰ περὶ τοῦ πράγματος. Ὁ δὲ γέρον ἐπέειπεν αὐτῷ: Ὑπάγε, ἀγάπη τὴν σιωπὴν, καὶ μείνον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Μοναχὸς γὰρ ἐστίν, ὡς δεῖ εἶναι. Ἐπαναλύσαντος δὲ αὐτοῦ, ἔμειναν ὁμοῦ ὁ, τε Ἀνδρόνικος, καὶ ἡ αὐτοῦ σύζυγος, ἀλλὰ ἰβ'. ἔτη, καὶ οὐκ ἐγνωσθη αὐτῷ, ὅτι ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐστι. Πολλάκις δὲ ἤρχετο ὁ γέρον εἰς ἐπίσκοψιν αὐτῶν, διαλεγόμενος αὐτοῖς τὰ περὶ ωφελείας.

Ἄπαξ οὖν ἀνελθόντος τοῦ γέροντος, καὶ συνταξαμένου αὐτοῖς, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτόν, ἰδραμὲν ὀπίσω αὐτοῦ ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος· καὶ καταλαβὼν αὐτόν λέγει· Ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος ὑπάγει πρὸς Κύριον. Καὶ ἐπαναλύσας ὁ γέρον, εἶπεν αὐτόν πυρετῷ συνεχόμενον· καὶ ἤρχετο κλαίειν ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος. Λέγει αὐτῷ ὁ γέρον· Ἀντί τοῦ χαρῆναί σε, ὅτι ἀπέρχη ἀπαντῆσαι τῷ Θεῷ, κλαίεις; Ὁ δὲ ἔφη: Οὐ κλαίω, εἰ μὴ διὰ τὸν Ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ἀλλὰ ποίησον ἀγάπην καὶ μετὰ τὸ θάψαι με, εὐρήσεις πιττάκιον κείμενον πρὸς κεφαλῇ μου, καὶ ἀνάγνωθι αὐτό, καὶ δὸς αὐτὸ τῷ Ἀββᾶ Ἀνδρονίκῳ. Καὶ ποιησάντων εὐχὴν, ἐκοινωνήσῃ, καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἦλθον δὲ κηδεῦσαι αὐτόν· καὶ ἰδοὺ τῇ φύσει εὐρήθη γυνή, καὶ ἠκούσθη εἰς ὄλην τὴν Λαύραν· καὶ πέμψας ὁ γέρον, ἀνήνεγκεν ὄλην τὴν Σκήτην, καὶ τοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον οἰκοῦντας Ἀδελφούς· καὶ ἀνῆλθον πᾶσαι αἱ Λαῦραι Ἀλεξανδρείας, καὶ πᾶσα ἡ πόλις συνῆλθε, καὶ οἱ σκηπιῶται λευκοφοροῦντες· οὕτω γὰρ ἐστὶν ἔθος ἐν τῇ Σκήτῃ. Μετὰ κλάδων οὖν καὶ βατῶν ἐξεκόμισαν τὸ τίμιον λείψανον Ἀθανασίας, δοξάζοντες τὸν Θεὸν τὸν τοσαύτην ὑπομονὴν παρασχόντα τῇ γυναικί.

Ἐρμεινε δὲ ὁ γέρον τὰ ἑβδομα τελῆσαι τῆς μακαρίας Ἀθανασίας· καὶ μετὰ ταῦτα ἠθέλησε λαβεῖν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, λέγων· Μετὰ τῆς κυρίας μου τελουτήσω. Καὶ πάλιν συνταξαμένου τοῦ γέροντος, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτόν, φθάνει αὐτόν ἀδελφός, λέγων· Ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος πυρετῷ συνέχεται. Καὶ πάλιν ἐπιμψεν ὁ γέρον ἐν τῇ Σκήτῃ, λέγων· Δεῦτε ἀνέλθετε, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος ἀκολουθεῖ τῷ ἀδελφῷ Ἀθανασίῳ. Οἱ δὲ ἀνῆλθον, καὶ κατέλαβον αὐτόν ζῶντα· καὶ εὐλογηθέντων αὐτῶν παρ' αὐτοῦ, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἐγένετο οὖν ἔνστασις μεταξὺ τοῦ Ὀκτωκαιδεκάτου, καὶ τῶν σκηπιωτῶν περὶ τοῦ λειψάνου αὐτοῦ, πότερον τῶν μαιρῶν λήψεται αὐτό. Μόλις οὖν κατέπεισεν αὐτοὺς ὁ γέρον ἰᾶσαι αὐτὸ ἐκείσε συνταφῆναι μετὰ τῆς συναγωγιστοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίας· καὶ οὕτως ἐπαύσατο τῆς φιλονεικίας ἀμφότεροι, δοξάζοντες τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν.

Ἡ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ποπλίας.

Στίχ. Ρυσθεῖσα κόσμου τῆς πλάνης ἡ Ποπλία, Πῶλου πρόσεισι φωλεοῖς ὡς στρουθίον.

Ἄστη, κατὰ τοὺς καιροὺς Ἰουλιανοῦ τοῦ ἀσεβοῦς γενομένη, γάμου τὸ πρῶτον ἐπὶ μικρὸν κοινωνήσασα, καρπὸν ἕξιόν τῷ Θεῷ προσήνεγκε, τὸν Πρεσβύτερον Ἰωάννην, (ὃς πολλάκις πρόστη τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αἰετὴν ἡγεμονίαν δι' ἅκρην ταπεινώσιν ἔφευγεν· ὕστερον δὲ, διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφὴν αὐτοῦ τὴν ἀγαθὴν, τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας Διάκονος ἐχηματίσθη) καὶ χοροῦ ἱερῶν Παρθένων ἐξῆρχε.

Τοῦ γούν Ἰουλιανὸς τότε τῇ Ἀντιοχείῳ ἐπιδημήσαντος, καὶ πολλὴν δεισιδαιμονίαν κεκτημένου, καὶ πάντας ἐκκαλουμένους τοῖς δαίμοσι σέβας προσενεγκεῖν, αὕτη ἡ τιμία γραῦς, τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ παρόντος, ἀπήρχετο ψάλλειν γηγωνότερον οὖν ταῖς Παρθένοις: Τὰ εἰδῶλα τῶν ἰθύνων ἀργύριον καὶ χρυσεῖον, ἔργα χειρῶν

ἀνθρώπων. Διὰ ταῦτα ἐκρυβεῖσα, κατὰ τῶν παρεῶν τύπεται σφοδρῶς, ὡς τε καὶ τὴν γῆν φοινηθῆναι τῷ ταύτης αἵματι· ὁ δὲ θάνατος αὐτῆς ἐν τῷ ὑποστρέφειν τὸν παραβάτην ἐταμειύθη. Ἀλλὰ σφαγέντος ἐκείνου ἐν τῷ πολέμῳ τῷ κατὰ τῶν Περσῶν, αὕτη, διαρκίσασα χρόνον μικρὸν, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἀπέλιπεν.

Ἡ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου.

Στίχ. Εἰς ὕψος ἀρθείς ἀρετῶν Θεῖος Πέτρος, Τὸν χῆν ἀπεκδύς, ὕψος οὐρανοῦ φθάνει.

Ὁυτος ὁ μακάριος ἀνὴρ ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆν Θεοφίλου, ὁρμώμενος ἐκ τῆς τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας, Θεοφίλου καὶ Εὐδοκίας γέννημα, καὶ κάλλι καὶ μεγέθει καὶ βίωμῃ σώματος σεμνυόμενος· ὃς δι' αὐτὸ τοῦτο Κόμης ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ζώννυται. Διαπρίψας δὲ ἐν τῇ στρατείᾳ χρόνον οὐχὶ συχόν, πάντων καταφρονήσας, τὸν μονήρη βίον μετέρχεται, τὴν κόμην ἐν τινι Μοναστηρίῳ Δαφνῶνι προσαγορευομένῳ κειράμενος, καὶ Πέτρος ἀντὶ Λέοντος ὀνομασθεῖς. Ἐπειτα ἐν τῷ Ὀλύμπῳ γέγονεν· εἶτα τοὺς ἀγίους τόπους κατέληφεν· εἰθ' οὕτω τὴν Λαοδικεῖαν καὶ τὴν Ἀτάλειαν. Πάντα δὲ πόνον τὸν ἐκ τῆς ὀδοικορίας, καὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν τὸν ἀπαίδευτον θυμὸν ὑπενεγκῶν, αὕτις κατὰ τὸν Ὀλυμπον γίνεται. Ἐπεὶ δὲ τὸ τῆς πολιτείας αὐτοῦ καὶ ἀρετῆς ὕψος τοῖς Βασιλεῦσι καταδήλον γέγονε, πείθει αὐτόν Βασίλειος ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ γενέσθαι· ἐν ἣ πολλὰ κατὰ Θεὸν ἀγωνισάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ παρέθετο.

Ἡ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δωροθέου Ἐπισκόπου Τύρου.

Δωροθέος ὁ αἰοίδιμος Ἐπίσκοπος γέγονε πόλειως Τύρου, πᾶσαν γραφικὴν ἐπιστάμενος ἱστορίαν· καὶ ἦν μὲν φυγὼν διὰ τὸν διωγμὸν. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν Διοκλητιανοῦ, καὶ Λικινίου, καταλαβὼν πάλιν τὴν Τύρον, ἐποιμαίνει τὴν Ἁγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, μέχρις Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου· καὶ ἐπὶ οὐ φανερῶς, ἀλλὰ κρυπτῶς τὸ πρότερον, διὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, ἐφόνευεν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ ὁ Ἰουλιανὸς τοὺς Χριστιανούς, ἀκούσας ὁ Ἅγιος Δωροθέος, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Τύρου, καὶ κατέλαβε τὴν χώραν τῆς Θράκης· ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ τοὺς ἐιδωλόλατρας ἐξέφυγε· κρατηθεὶς γὰρ παρὰ τῶν Ἰουλιανοῦ ἀρχόντων, καὶ πολλὰς τιμωρίας ὑπομείνας, καὶ γέρον ὢν (ἑκατὸν γὰρ ἑπτά ἔτων ὑπῆρχεν), ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, τὴν μακαρίαν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέθετο.

Ἡ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ δικαίου Ἀβραάμ, καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Λῶτ.

Στίχ. Τίς οἶκος ἐστίν; Ἀβραάμ τεθνηκός· Οὐ κόλπος ἄλλοις οἶκος, ὡς τῷ Λαζάρῳ.

Ἐπὶ τῷ Λῶτ οὐρανὸς Σηγῶρ νεά, Εἰς ὃν φθάσας, πέφευγεν ὡς πῦρ τὸν βίον.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἄποστ. Ὡδὴ ζ'. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶν.

Ἄλλῳ φωτοχυσία, πεπυρσευμένος Ἀπόστολε, τοὺς ἐν ζόφῳ θειῶ, ἀγνωσίας κεκρατημένους ἐφώτισας, Εὐλογητὸς εἰ κράζοντας, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπαίσι καὶ φρουκτωρίαις; λελαμπρυσμένον τοῦ Πνεύματος, τῶν ἐθνῶν ἢ πληθὺς, σπέρμα θεῖον σὲ ὀνομαίξει κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φρονήσει κεκοσμημένος, θεοδωρήτω κατέλυσας, τὴν τοῦ κόσμου σοφίαν θεοφρόνως, κραυγάζων Ἰακώβ· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αγίων ἀγιωτέρα, Παρθενομήτορ γεγένησαι, συλλαβοῦσα Θεόν, ὃν ὑμνοῦντες ἀπαύστως κραυγάζομεν· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τῶν Ὁσίων. Παῖδες Ἑβραίων.

Πάλαι καυχώμενον ἀμέτρως, τὸν ἀρχέκακον συλλήψεσθαι τὴν κτίσιν, ὡς στρουθίον οἰκτρὸν, κατέρραξας δυνάμει, θωρακισθεὶς τοῦ Πνεύματος, καὶ Σταυροῦ τῆς πανοπλίας.

Φέρων ἐπ' ὤμων τὸν σταυρόν σου, ἠκολούθησας Κυρίῳ ὀλοψύχως, καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ, τετύχηκας τῆς θείας, ὡς πληρωτὴς Ἀνδρόνικε, τῶν αὐτοῦ διαταγμάτων.

Δείκνυσι χάρις ἡ τῶν μύρων, τὴν πρὸς Κύριον σὴν Πατέρα παρήρησιαν· τῶν ὑδάτων καὶ γὰρ, τὴν χύσιν ἐκμμεῖται, εἰς σωτηρίαν πάντοτε, τῶν πιστῶν προχεομένη.

Θεοτοκίον.

Γνα θεώση μου τὴν φύσιν, ὁ παντέλειος ἀρήτῳς νηπιάζει· καὶ ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς, προέρχεται ὁ λόγος, παραγαγὼν τὰ σύμπαντα, καὶ συνέχων καὶ κρατύνων.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ἡ Νόμων πατρῶων.

Γερομύστης τὰ οὐράνια, μεμυημένος μάκαρ ὄντως μυστήρια, διεληλυθας τὴν σύμπασαν, οἰκουμένην κηρύττων μεγαλοφώνως, λόγον τὸν τῆς πίστεως Χριστοῦ, καὶ διδασκων Ἀπόστολε, τὴν ἀπόρρητον χάριν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζεις, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Οὐλβιος ἔφυς καὶ μακάριος, ἠξωμένος πάσης μακαριότητος, ὡς συνόμιλος καὶ σύναικος, γεγονὼς τοῦ Δεσπότη, καὶ τὴν ἐσχάτην ὄντως εὐκλήριαν πλουτήσας· καὶ τῷ Λόγῳ γηθόμενος, ἀνέμελπες Τρισμάκαρ· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υπὲρ τοῦ κόσμου πρέσβις ἄριστος, πρὸς τὸν Σωτῆρα στῆθι μάκαρ Ἰακώβ, ἐξαιτούμενος τὴν ἄνωθεν, καὶ πλουσίαν εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τοῖς εὐφημοῦσί σε πιστῶς, τῶν πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, καὶ ψυχῶν

σωτηρίαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσι, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὺ σωτηρίας πᾶσι πρόξενος, Θεογεννητορ ὥφθης μόνη πανύμνητε, τὸν σωτήριον γενήσασα, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον· δι' οὗ κόσμος σέσωσται τῆς πάλαι κατάρας, καὶ τοῖς πίστει κραυγάζουσιν, εὐλογίαν πηγάζει· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ὁσίων. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ταῖς τῶν δακρύων ἐπιρροαῖς καταρδεύσας, τῆς ψυχῆς τὴν ἄρουραν ἐδρέψω, τὴν ἐκ τῶν θουμάτων, ἀντίδοσιν πλουσίαν.

Τραυματισθεῖσάν μου τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, προσβοῶ σοι· Τῷ θείῳ σου φαρμάκῳ, ταύτην θεραπεύσας, Θεράπον τοῦ Κυρίου.

Τὴν ὑπεράρχιον οἱ πιστοὶ ἀνυμνοῦμεν, εὐσεβῶς Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐκ τοῦ μη ὄντος, παραγαγοῦσαν πάντα. Θεοτοκίον.

Οξεύτως ἐξ οὗ ἀπετημήθη, λίθος ὁ συντρίψας, βωμοὺς τοὺς τῶν εἰδῶλων.

Ὁ Εἰρμός.

• Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι,
• στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ
• ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ θ'. Ἀπορεῖ πᾶσα.

Εφαναὶς κόσμῳ, ὡς περ ἀστραπὴ διατρέχων, τοὺς ἐν τῷ σκοτει πάλαι, καὶ σκιᾷ τῆς ἀγνοσίας καθημένους, ἔλκων πρὸς τὸ φῶς τὸ αἰδύτον, τοῦ σαρκωθέντος μονογενοῦς Υἱοῦ, οὗ αὐτόπτης ἐγένου Μάκαρ, καὶ δραστικὸς ὑπηρέτης· ὃν μεγαλύνομεν.

Βραχίον Μάκαρ, τὴν ἐξ οὐρανοῦ φερομένην πνοὴν ἐδέξω· γλῶσσάν τε πυρίπνοον πλουτήσας καταφλέγεις, δίκην ἀικανθῶν τὴν ἄθεον κόσμου σοφίαν, φωτιστικαῖς αὐγαῖς τοῦ κηρύγματος Χριστοῦ, λαμπρῶν, καὶ τὴν ἀχλὺν διαλύων Θεομακάριστε.

Οραϊσμένος κάλλει, ἀσυγκρίτῳ θεόφρον, τῷ τοῦ Δεσπότη, καὶ πεποκιμμένος λαμπηδόνας ἐξαστράπτεις, καὶ περιχαρῶς Ἰακώβ, περιπολεύεις περὶ τὸν θρόνον, ὄντως τοῦ Κτίστου καὶ Θεοῦ, ἐνθα τῶν Ἀποστόλων, χορεῖαι μακαριώτατε. Θεοτοκίον.

Ος ἀπειράνδρως ἔσχε, ἐν γαστρὶ σου τὸν Λόγον, οὕτως ἀφθόρως τίκεις, διαμένουσα Παρθένο Θεοτόκε, τὸν Ἐμμανουὴλ ὑπάρχοντα, τοῦτο κἀκεῖνο· καὶ γὰρ ὁμοῦ Θεός τε

καὶ ἄνθρωπος ἐστὶ. Τοῦτον διπλοῦν τῇ φύσει εἰδότες, σὲ μεγαλύνομεν.

Τῶν Ὁσίων. Κυρίως Θεοτόκον.

Μετέστης τῶν προσκαίρων, χαίρων πρὸς τὰ ἄνω, καὶ σὺν Πατράσιν Ἁγίοις σκηνώσας ἡμῶν, τῶν μεμνημένων σου Πάτερ, μέμνησο πάντοτε.

Εκβλύζεις τὴν τῶν μύρων, χάριν ἀκενώτως, καὶ τοῖς προστρέχουσι πᾶσι παρέχεις πιστώως, τῶν νοσημάτων τὴν λύσιν, Πάτερ Ἀνδρόνικε.

Προσδέχου μου τὸν ὕμνον, ὦ δυαὶς Ὁσίων, καὶ ἀμοιβὴν μοι παράσχου τὴν σὴν πρὸς Θεὸν, ἰκετηρίαν ἡταισιμάτων, ἐκλυτρουμένη με. Θεοτοκίον.

Υπέγραψε σὴν μήτραν, παῖλαι τοὺς τρεῖς Παῖδας, μὴ καταφλέξασα κάμινος, Κόρη ἀγνή· καὶ γὰρ ἀφλέκτως ἐδέξω, πῦρ τῆς Θεότητος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**υρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ δια σου σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἁσωματίοις χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποικτιελάριον. Γυναῖκες ἀκουτίστητε.

Ος μύστης καὶ Ἀπόστολος, καὶ ὑπηρετὴς ἄριστος, Χριστοῦ τοῦ μόνου Δεσπότη, Ἰάκωβε θεοκήρυξ, τῆτον δύναι ἰκέτευε, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ ἰλασμόν πανεύφημε, ἀμαρτιῶν τοῖς τελοῦσι, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Θεοτοκίον.

Σὲ οἱ Προφήται ἅπαντες, Παρθένε προηγόρευσαν, στάμνον καὶ ράβδον καὶ πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, καὶ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, λυχνίαν χρυσαυγίζουσαν· ἡμεῖς δὲ σὲ Θεοτόκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ελάμψας Ἀπόστολε, φωτοειδὴς ὡσπερ ἥλιος, ταῖς ἀκτίσι τῷ πνεύματος· καὶ πᾶσαν κατηύγασας, οἰκουμένην μάκαρ, τῇ θεογνωσίᾳ· καὶ ἀπέδιώξας ἀχλὺν, πολυθείας, θείῳ κηρύγματι. Διό σου τὴν ὑπέρφωτον, καὶ ἀξίεπαικον σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Εν ὕψει καθήμενος, θεογνωσίας Ἰάκωβε, ὑπεδέξω τοῦ Πνεύματος, τὴν χάριν φανεῖσάν σοι, τοῦ πυρὸς ἐν εἶδει· καὶ γλώσση πυρίνη, πᾶσαν κατέφλεξας σαφῶς, τῆς ἀσεβείας ἕλην πολυθεῶν. Διό σε ὡς Ἀπόστολον, καὶ θε-

γόρον γεραίρομεν, τὴν ἀγίαν σου σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν.

Εβρόντησας Πάνσοφε, τῇ οἰκουμένη διδάγματα, ἱερά καὶ σωτήρια· καὶ πᾶσαν ἐκάθηρας, εἰδωλομανίας, τὴν κτίσιν Θεόφρον· καὶ κατεφώτισας λαοὺς, θεογνωσίας ταῖς ἐπιλάμψεσιν· εἰδώλων τὰ τεμένη δὲ, καταστρεψάμενος χάριτι, Ἐκκλησίας εἰς αἴνεσιν, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡγεῖρας (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπτον ἡμέραν τῆς σῆς μνήμης, σὲ ἀνυμνοῦντες Ἰάκωβε ἐνδοξε, οὐχ ὡς Ἀλφαίου υἱόν, ἀλλ' ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ κήρυκα τῆς αὐτοῦ ἀρρήτου σαρκώσεως. Ὅθεν τῷ δεσποτικῷ δρόνῳ, σὺν Ἀσωμάτοις αἰεὶ παριστάμενος, καὶ Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε κτλ.

Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου, ἡ γ' καὶ ε'. Ὠδὴ.

Τῆ Ι. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.

ΕἰΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια,

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν (**).

Ηλίου λαμπρότερον, λελαμπρυσμένη ἡ μνήμη σου, τοῖς πιστοῖς ἐξανέτειλε, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρονιτωρίαις, Εὐλάμπιε μάκαρ, καὶ παθημάτων τὴν ἀχλὺν, καὶ τῶν δαιμόνων νύκτα διώκησα· διό σε μακαρίζομεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς φωστῆρα παγκόσμιον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Σιδήρῳ ξέομενος, καὶ ταῖς λαμπάσι φλεγόμενος, καὶ εἰρκτῇ συγκλειόμενος, ξύλω ἀναρτώμενος, καὶ θηρίοις βρώμα, διδόμενος μάκαρ, ἀπαρασάλευτος τὸν νῆν, διεφυλάχθης

(*) Τὰ ἀνωτέρα Προσόμοια μετεγράφησαν ἐνταῦθα ἐκ τῶν χειρογράφων τῆς ἐν Χαλκῇ Μονῆς τῆς Θεοτόκου.

(**) Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερα Προσόμοια ἀντὶ τῶν παρόντων· ὁμοίως καὶ Κανόνα ἕτερον ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Θεοφάνους ὄντα ποίημα, καὶ φέροντα Ἀκροστιχίδα, Τὴν αὐτὰ ἀδελφον αἰνέσω ξυνωρίδα· εἰς Ἦχον δ'. πρὸς τὸ, Θαλάσσης τὸ Ἐρυθραίου πέλαγος.

τῆ Δεία χάριτι, καὶ νίκης διαδήματι, κατεκοσμήθης Εὐλαμπιε· διὰ ταῦτο τὴν μνήμην σου, χαρμοσύνως γεραίρομεν.

Τὴν Εὐάν τὸν τρώσαντα, καὶ Παραδείσου ἐξώσαντα, πολυμήχανον ἔτρωσας, τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι, τοῦ Παμβασιλέως, Χριστοῦ Εὐλαμπία, καὶ ὑπομείνας στερόως, σώματος τρώσιν καὶ πᾶσαν βάσανον· διὸ μεθέξει κρείττονι, Δείας Δεώσεως ἔτυχες, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύουσα, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μόναχοῦ.

Τῆ φιλαδελφία ἢ ὁμωνυμία συγκραθεῖσα, καὶ ἡ ἀγνεία τῆ ἀπαθεία συμμιχθεῖσα, ἀβλαβῶς διεφύλαξε τῆς γνώμης τὸ εὐτόνον· ὅπου γὰρ Θεὸς ὁ παθούμενος, κόσμος ὅλος καταπεφρόνεται. "Ὡ τοῦ Δαύματος! ὁ ὄφεις νενέκρωται, καὶ ὁ εἰς ὕψος ἀδικίαν λαλήσας, ὑποχθόνιος αὐταδέλφαις Μάρτυσι καταπέπτωκεν, Εὐλαμπίῳ τῷ σοφῷ, καὶ Εὐλαμπία. Τούτοις εὐστοχωτάτοις ἄσμασι βοήσωμεν· Οἱ καλῶς ἐν Χριστῷ τὸν δρόμον τελέσαντες, αἰτήσασθε τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Χαῖρε ἠλιόμορφε, ἠλίου ἄδυτον ὄχημα, ἢ τὸν Ἥλιον λάμπασα, τὸν ἀπερινόητον· χαῖρε νοῦς ἀστράπτων, Δείαις φρυκτωρίαις, ἢ λαμπηδῶν τῆς ἀστραπῆς, ἢ διαυγαίζουσα γῆς τὰ πέρατα· ἢ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἢ παγκαλλῆς καὶ πανάμωμος, ἢ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τῆς πιστοῖς ἐξαστραίψασα.

"Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρ'ήγγυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγείσης σου, τῆς πλευρᾶς Πολυέλεε, Ἀδάμ τοῦ προπάτορος· καὶ ἡ ἀπωσμένη φύσις τῶν ἀνθρώπων, ρανίσιν αἵματος τοῦ σου, καθαγιαζεται ἀνακραίζουσα· Δόξα τῆ εὐσπλαγχνία σου· δόξα τῆ Δεία σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς Τριάδος φωτι, ἢ αὐταδέλφαις ξυνορίαις λαμπρυνθεῖσα, τῶν τυράννων τὴν ὠμότητα κατέβαλεν· ὅθεν καὶ τὴν φλόγα καταπατοῦντες, χορευόντες ἔψαλλον· Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἅμα; Καὶ πρὸς ἔνθεον δόξαν ἀποβλέποντες, οὐρανοῦ δόξης κατηξιώθησαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες, τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν,

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καὶ εἰς βάραθρον, ἀπωλείας ὠθεύμενον, οἰκτεῖρησον Δέσποινα, καὶ στερέωσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρᾳ· καὶ ταῖς βουλαῖς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσασα καταξίωσον, ποιεῖν με τὰ προσάγματα, τοῦ σου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ὅπως τύχω ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

"Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμος, Θεοῦ ἐδείχθης Πανάμωμε, τοῦ Σταυρῷ ὁμιλήσαντος, καὶ πάθη μειώσαντος, τοῖς τιμίσι τούτου, πάθεσι καὶ πόνοις, οὓς περ ὑπέμεινεν ἐκὼν, διὰ τὸ σῶσαι βροτοὺς ἐν χάριτι· διὸ καμὲ δυσώπησον, σωθῆναι σαῖς παρακλήσεσι, Μητροπάρθενε Δέσποινα, τῶν Ἀγγέλων ὑπέρτιμα.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Οἱ Μάρτυρές σου.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ὁ παρῶν τῶν Ἀγίων, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς:

Τὴν λαμπρὰν ὕμνῳ Μαρτύρων ξυνορίδα.

Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Ταῖς φανοτάταις ἀκτίσι τῆς τριλαμποῦς, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἐλλαμπόμενοι αὐγῆς, φωτισμὸν αἰτήσασθε ἡμῖν, τὴν πανέορτον ὕμῶν, μνήμην γεραίρουσιν.

Ἡλιακῶς ἀπαστραπτει μαρμαρυγᾶς, ἢ σπητή καὶ εὐσημος, τῶν Μαρτύρων Ἑορτή, καὶ τῆς γῆς τὰ πέρατα αἰεὶ, καταυγάζει μυστικῶς, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Νέω ἐν σώματι Μάρτυς τὸν παλαιόν, τῆς κακίας ἄρχοντα, κατεπάλαισας στερόως, ὑπομείνας βάσανα καὶ πῦρ, καὶ δεινῶν ἐπιφοραῖς, μάκαρ Εὐλαμπιε.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι Παρθένης προγονικῆς, καταδίκης ἄχραντε, τῆ γεννήσει σου σαφῶς, ἐν φωναῖς ἁσμάτων σε αἰεὶ, μακαρίζομεν πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ.

Αγῶνας ἠνυσσας στερόως, ὑπομείνας βασιάνους, καὶ πικρᾶς τιμωρίας, τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, νευρούμενος πραφανῶς, ταῖς ἐλπίσιν, ἐνδοξε Εὐλαμπιε.

Μαρτύρων εὐκλειαν φαιδραῖν, περικείμενον Μάρτυς, καθορῶσά σε ὄλην, ταῖς βασιάνους,

νοῖς ἑαυτὴν, ἐκδέδωκεν ἢ σεμνὴ, Εὐλαμπία, ἀδελφὰ φρονουῦσά σοι.

Ποθήσας Μάρτυς τὸν Χριστὸν, τὰ ὀρώμενα πάντα, εἰς ἕδρην ἐλογίσω, τῶν τυραννούντων ὀρμᾶς, Εὐλάμπιε ἀθλητὰ, ὀλεθρίους, πίσει τροπωσάμενος. Θεοτοκίον.

Ρῦσθῆναι πάσης πονηρᾶς, ἐναντίων ἐφόδου, καὶ παθῶν ψυχοφθέρων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, τοὺς σὲ τιμῶντας αἰεὶ, Θεοτόκε, πάντα γνε ἰκέτευε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ,
» τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν βασάνων τὰ νέφη τὰ χαλεπὰ, Ἀθληταὶ παριδόντες καρτερικῶς, ὡς ἥλιος χάριτι, τοῦ Σωτῆρος ἐλάμψατε· ἀδελφικῆ στοργῆ δὲ, ἐνθέως συνδούμενοι, ἐφ' ὁμοίοις πόνοις, λαμπρῶς ἐδοξάσθητε· ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον χάριν, ἐξ ὑψους ἐδέξασθε, θεραπεύειν νοσήματα. Ἀθλοφόροι αὐταδέλφοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντημένην πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τε φόρτῳ, ὀφθείσαν ὑπέραντλον, καὶ ἐν πυθμένι ἁδοῦ, ἐλθεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, τὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίσει κραυγάζω σοι: Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγγνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Αγρίων χάσματα, θηρῶν ἐφίμωσας, ἐπικλήσεσι θείαις Ἀγγελικῆ, δόξη καλλυνόμενος,

καὶ μαρτυρίου ἱεραῖς, φωταυγίαις· λαμπρυνόμενος.

Ναὸν σε ἔμφυχον, ναὸν πανάγιον, ἢ τοῦ Πνεύματος χάρις Μάρτυς σοφὲ, εὐρατο Εὐλάμπιε· ὧ κραταιούμενος ναοὺς, τῶν εἰδῶλων κατηδάφισας.

Υπῆρξας ἄσειστος, ἀκαταπτότης, ἀπερίτρεπτος πάσαις ἐπιβολαῖς, χαλεπῶν κολάσεων, κραταιουμένη ἐν Χριστῷ, Εὐλαμπία παναοίδιμε.

Μαρτύρων αἵμασι, καλλωπιζόμενοι, καὶ ὁμόνοιαν πίσει ἀδελφικῆ, σώζοντες Μακάριοι, τῶν διωκτῶν τὰς ζοφεραῖς, ἐπινοίας διεκρούσασθε.

Θεοτοκίον.

Νοήσας πόρρωθεν, ἐμφαντικώτατα, Ἀββακούμ σε ἐκάλει ὄρος Ἀγνὴ, ἀρεταῖς κατὰ σκίον, ἐξ οὗ ἐπέφανεν ἡμῖν, ὁ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθὲ.

Ως ὄρθρος ἐλαμψας εὐπρεπῆς, ὡς ἡμερινὸς ὄντως ἀστήρ, ὡς φαινότατος ἥλιος, ἁθλῶν καὶ σημείων μαρμαρυγαῖς τοὺς πιστοὺς, ἐνθέως καταυγάζων, Μάρτυς Εὐλάμπιε.

Μεγίστοις πόνοις ἐγκαρτερῶν, καὶ τὰς ἀνευδότους τῶν δεινῶν, ἐπιφορὰς λογιζόμενος, Μάρτυς ὡς ἡδίστους τρυφὰς Εὐλάμπιε, τὰς θείας ἀντιδόσεις, χαίρων κεκλήρωσαι.

Αιμάτων ρεῖθρα Μάρτυς σεμνὴ, χέουσα ἐκτῆσω τῆς τρυφῆς, σὺ τὸν χειμάρρην πανεύφημε, καὶ τὴν δι' αἰῶνος δόξαν ἀμάραντον, καὶ τὴν ἐν Παραδείσῳ, τερπνὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ρομφαῖαι πᾶσαι τοῦ δυσμενοῦς, ἄχραντε πανάμωμε Ἀγνὴ, ὄντως εἰς τέλος ἐξέλιπον· σὺ γὰρ τὸν ἀπάντων Θεὸν ἐκύησας, τὸν Σταυρῷ καθελόντα, τούτου τὸ φρύαγμα.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καὶ σρεβλούμενοι δεινῶς, καὶ τοῖς θηρσὶ ριπτόμενοι, καὶ μεληδὸν κοπτόμενοι καὶ πυρὶ, ἐνύλῳ φλεγόμενοι, τὴν ἀμώμητον πίστιν οὐκ ἠρνήσασθε.

Υψούμενα κύματα, τῶν κολάσεων σφοδρῶς, δικαστικαῖς προστάξεσι, τὸ σταθρὸν τῆς γνώμης τῶν Ἀθλητῶν, βυθίσαι οὐκ ἴσχυσε· τῇ γὰρ θείᾳ παλάμῃ ἐκρατύνοντο.

Ροαῖς ἀπεπνίξατε, Φαραῶ τὸν δυσμενῆ, τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος· τὴν δὲ Χριστοῦ ἠρδεύσατε εὐσεβῶς, ἀήττητοι Μάρτυρες, Ἐκκλησίαν, τῇ πίσει ἀναθάλλουσαν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὄμβρος κεκένωται, ἐν τῇ μήτρᾳ σε Θεός,
 δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον· καὶ τὸν χειμᾶρ-
 ρουν ἅπαντας τῆς τρυφῆς, ἐπότισε Δέσποινα,
 καὶ τὴν κτίσιν φθαρεῖσαν ἐκαινούργησεν.

Ὁ Εἰρμός.

Τοῦ βίου τὴν θαλάσσαν, ὑψουμένην κα-
 θ' ὄρων, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
 εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀ-
 νάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τοὺς γενναίους Μάρτυρας, καὶ ἀδελφοὺς κα-
 τὰ σάρκα, τὸν σοφὸν Εὐλάμπιον, καὶ Εὐ-
 λαμπίαν τιμῶμεν· οὗτοι γὰρ τῶν τυραννούντων
 μηχανουργίας, ἡσχυνῶν τῇ δυναστείᾳ τῆ
 ζαυρωθέντος· ἀνεδείχθησαν διόπερ, Μαρτύρων δόξα,
 ὁμοῦ καὶ καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν δυάδα πιστοὶ τῶν Ἀθλοφόρων σήμερον
 ἐν ὧδαῖς ἱεραῖς καὶ ὕμνοις εὐφημήσωμεν·
 ὅτι τῶν εἰδώλων καθεῖλον τὴν πλάνην, πολυ-
 θεΐας τὸ πῦρ κατασθέσαντες, καὶ δαίμονας
 ἡσχυναν· τῶν δὲ τυράννων τὸν θυμὸν οὐκ ἔ-
 πτηξαν, ξίφη τε καὶ πῦρ μὴ δειλιάσαντες, οὔτε
 θηρίων ὀρμᾶς ἀγρίων, ἀγωνισάμενοι καλῶς,
 Εὐλάμπιος ὁ εὐκλεῆς σὺν τῇ σεπτῇ Εὐλαμπίᾳ,
 ἀδελφοὶ συναθλοὶ δειχθέντες, Μαρτύρων δόξα,
 ὁμοῦ καὶ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων
 Μαρτύρων Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.

Στίχοι.

Καὶ προφθάσασά τὴν τομὴν Εὐλαμπία,
 Εὐλαμπίῳ τμηθέντ' κοινωνεῖ στέφους.

Τμήθησαν δεκάτῃ Εὐλάμπιος ἡδὲ ἀδελφή.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ ἐν
 Νικομηδείᾳ τῇ πόλει, ἡγεμονεύοντος Μαξίμου. Κα-
 τεκρῦπτοντο δὲ πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν ἐν τῷ ὄρει, οἵτινες
 ἀπέστειλαν τὸν Ἅγιον Εὐλάμπιον ἀγοράσαι ἄρτους ἐν τῇ
 πόλει. Ὁ δὲ, ἀπελθὼν, καὶ ἰδὼν γράμματα προτεθειμένα
 τῶν βασιλικῶν διατάξεων, καὶ ταῦτα ἀναγινώσκων, ἐκρα-
 τήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν· καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ
 βασιλέως, ὡμολόγησεν ἑαυτὸν Χριστιανόν. Καὶ εἰσελθὼν
 ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, ὡς θύσων, ἐπέταξε τῷ Ἄρει πε-
 σεῖν· καὶ πεσὼν, συνετριβή. Τιμωρῆμεν δὲ αὐτοῦ, Εὐ-
 λαμπία ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, εἰς τὸ μέσον ἔλθουσα, ἐδυσώπει
 τὸν Ἅγιον Εὐλάμπιον εὐξασθαι ὑπὲρ αὐτῆς τοῦ συμμαρ-
 τυρῆσαι αὐτῷ. Ἐμβληθέντων δὲ εἰς λέβητα καχλάζοντα,
 καὶ μηδὲν ἀδικηθέντων, ἐπίστευσαν ἄνδρες διακόνσιοι, καὶ
 σὺν αὐτοῖς ἀπεκεφαλίσθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων δικαιοσίων
 Μαρτύρων, τῶν συναναίρεθέντων τῷ Ἄγιῳ Εὐ-
 λαμπίῳ.

Στίχ. Ἄνδρῶν τετραπλὴν οἶδα πεντηκοντάδα,
 εἶπει τελειωθεῖσαν· ὧ θείου τέλους!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
 μῶν Βασιανοῦ.

Στίχ. Ὁ Βασιανός, τὸν κάτω λιπὼν βίον,

Χαίρων πρὸς αὐτὴν τὴν ἄνω χωρεῖ βάσιν.

Οὗτος ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Βασιανός ὑπῆρχεν ἐξ ἀ-
 νατολῶν τῆς Σύρων χώρας· Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας
 Μαρκιανοῦ τοῦ εὐσεβεστάτου ἦλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει·
 καὶ τοσοῦτον διέλαμψεν ἀρεταῖς καὶ θαύμασιν, ὡς καὶ
 ναὸν κτίσαι ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τὸν βασιλεῖα, ὃς καὶ μέχρι
 τῆς σήμερον ἐστίν. Ἐπληθύνθη δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθη-
 τῶν αὐτοῦ, ὡς εἰς τριακοσίους· ἐξ ὧν ἦν καὶ ἡ ἀγία Μα-
 τρώνα. Οὕτω δὲ βιώσας, καὶ πολλοὺς τῷ Θεῷ προσαγα-
 γῶν, καὶ νόσους θεραπεύσας, καὶ θαυμάτων ἀπείρων αὐ-
 τουργῶν γεγονώς, ἐν βαθυτάτῳ γήρα πρὸς Κύριον ἐξε-
 δήμευσεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
 μῶν Θεοφίλου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Τὴν κλῆσιν ἔργοις Θεόφιλος δεικνύων,
 Θεανδρικῆς ἠθλήσεν εἰκόνας χάριν.

Οὗτος ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Θεόφιλος, πρὸ τριῶν
 σταδίων Τιβεριουπόλεως (Στρουμίτης) γεννηθεὶς
 παρὰ εὐσεβῶν γονέων καὶ Χριστιανῶν, τριετῆς ὢν, τῷ ἀγίῳ
 Βαπτίσματι ἀνεγεννήθη. Λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ γονεῖς, ἀνέ-
 δραμον πρὸς τὸ Σελέντιον ὄρος· καὶ εὐρόντες τὸν Ὁσιον
 Πατέρα ἡμῶν Στέφανον, καὶ τὴν ἐκείνου εὐλογίαν δεξά-
 μενοι, οἴκαδε ἀνεχώρουν. Ἐκτοτε ἐν σχολάζῳ ἦν ὁ παῖς
 τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν. Εἰς τρισκαίδεκατον δὲ φθάσας χρό-
 νον, πρὸς τὸν ὀσιώτατον ἀνέδραμε Στέφανον. Ὁν καὶ ἰδὼν,
 Τίνος χάριν ὧ τέκνον, ἔφη, πρὸς ἡμᾶς ἐλήλυθας; Ὁ δὲ
 παῖς ἀπεκρίνατο· Κέκληκάς με Πάτερ, καὶ ἀφείς τὲς γο-
 νεῖς ἦλθον πρὸς σέ, Πότε τέκνον, (ὁ Ὁσιος ἔφη) καὶ τί
 σοι εἶρηκα; Ἐν τῷ Ἀγριδίῳ περιπονοῦντι μοι εἶρηκας·
 Τέκνον Θεόφιλε, ἀπεμάκρυνας τῆ Κυρίας λέγοντος « Ἄρον
 τὸν σταυρόν σου, καὶ ἀκολούθει μοι ». Ἐπὶ
 τῷ πληγίῳ τὴν καρδίαν, ἠκολούθησόν μοι μέχρι τῆ πυλῶ-
 νος· καὶ αὐτὸν μὲν εὐρον κεκλεισμένον, σὺ δὲ ἐξῆλθες ἀπὸ
 τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ εὐρέθην μόνος· καὶ δοκεῖ μοι, Πά-
 τερ Ἄγιε, ὡς τὸ προσόν σοι τῆς ὀμιλίας δίδωσί μοι ἐν-
 νοεῖν, ὅτι ἦς αὐτὸς σὺ ὁ καλίσσας με. Ἀλλὰ μὴ ἀποστρέ-
 ψης τὸν δόλον σου ζητοῦντα τὴν σωτηρίαν. Ὁ δὲ Ὁσιος,
 τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, προσελάβετο τὸν Παῖδα, ἀνάγων καὶ
 ἐκπαιδεύων τὴν τῆ μονῆρας βίβ ἀκολοθεῖαν καὶ ἀσκησιν.

Τριῶν οὖν ἡδὴ ἐνιαυτῶν παρφορηκότων, προσκαλεσάμε-
 νος ὁ Ὁσιος τὸ τῆς Λαύρας Ἠγουμένον, παρέδωκε τὸν
 Παῖδα· ὃς λαβὼν τοῦτον, ἀπέκειρεν ἐν τῇ ὑπ' αὐτὸν Λαύ-
 ρᾳ. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ οὐκ ἠμέλουν ἀνερευνῶντες, καὶ
 σπεύδοντες εἰς τὴν τοῦ κρυπτομένου ἀνεύρεσιν. Ὅψι δὲ
 ποτε μετὰ παραδρομὴν χρόνων τινῶν τὰ περὶ τοῦ παιδὸς
 μαθόντες, προσῆλθον τῷ Ἠγουμένῳ, περιπαθῶς ἐξαιτούμε-
 νοι ἐμφανισθῆναι αὐτοῖς τὸν υἱόν. Ὁ δὲ, πρῶτον μὲν οὐ
 μικρῶς ἐπὶ τούτῳ δυσχεράνας, οὐδόλως κατένευεν. Ὡς δ'
 τὴν συνέχευαν αὐτὲς ἀθυμίαν ἑώρα, καὶ τὸ τῆς θλίψεως
 ὑπερβολικὸν καὶ ἀφόρητον, καὶ μὴ θέλων, ὑπέδειξεν αὐτοῖς
 τὸν υἱόν· ὃν οἱ τεκόντες ὡς εἶδον οὕτως ἔχοντα, εἰς θρη-
 νον χαρᾶ σύμμικτον τραπέυτες, ἐνηγαλίζοντο, καὶ κατη-
 σπάζοντο, τί μὴ λέγοντες, καὶ τί μὴ πράττοντες τῶν ἱκα-
 νῶν καὶ αὐτῶν σχεδόν τῶν ἀψύχων καθάπτεσθαι;

Τίως ἐπί τισιν ἡμέραις συνηθόμενοι τῷ υἱῷ, καὶ τῆς
 ἐνέστης αὐτῷ χάριτες ἀκριβῶς αἰσθόμενοι, ὄρκους ἐμποδῆν

ἤρξαντο τὸν Ἡγουμένον, μεθ' ἑαυτῶν ἔχειν καὶ τὸν παῖδα, σὶκαδὲ ὑποστρέφοντες ἐφ' ᾧ ἔκπαλαι ποθοῦντας στήσαι καὶ ἀνεγείραι Μοναστήριον ἐξ οἰκείων ἀναλωμάτων, νῦν καιροῦ καλοῦντος δέον ἀπαρτισθῆναι. Ἀνανεύοντος δὲ πρὸς τοῦτο τοῦ Ἡγουμένου, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς τὸ πᾶν προσαναθεμένου, νηστεία τριημέρῳ καὶ παννύχῳ ἀγρυπνία ἐκ Θεοῦ τὴν περὶ τούτου λύσιν λήψεσθαι κοινῶς ἐψηφίσαντο. Καὶ τούτου γενομένου, ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου Κύριε! φωνὴ ἑαρθρὸς ἐν τῷ ναῷ ἠκούσθη ἀνωθεν, τὸν ζητούμενον ἀπολυθῆναι παρακαλεῦσά. Ὅν καὶ παραλαβόντες οἱ γονεῖς μετὰ καὶ Ἀδελφῶν τινῶν τῆς Μονῆς, ὑπέστρεψαν σὶκαδὲ χαίροντες. Καὶ τῆς Μονῆς τάχει πολλῶ κατασκευασθείσης, ἣν ὁ Ἅγιος Θεόφιλος ἐν αὐτῇ ἀσκητικῶς διάγων χρόνοις ἱκανοῖς.

Ἐπεὶ δὲ ὁ κοινὸς πάντων ἐχθρὸς οὐδέποτε ἤρεμι, τὸν δυσώνυμον Σῆρα ὑπελθὼν Λέοντα, βασιλέα τὸν Εἰκονομάχον, ἀνέπεισε παραστῆσαι ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν Ἅγιον· καὶ ὁμολογήσαντα τὴν τῶν Ἀγίων εἰκόνων προσκύνησιν βουνεύροις τύπτεσθαι προσέταξεν. Εἶθ' οὕτω καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δεσμευθῆναι, καὶ τὴν ἐπὶ Νίκαιαν ἄγεσθαι τρίβον. Τὸν δὲ στυλίτην Λογγίνον, ὑπτιον ἐπὶ γῆς ἀπλωθῆναι, ἐπιθῆναι τε τῇ τούτου κεφαλῇ τὰς εὐρεθείας αὐτῶ ἱεράς εἰκόνας, καὶ καταφλεχθῆναι.

Ὁ δὲ Ἅγιος, ἦδη τὴν Νίκαιαν καταλαβὼν, παρέστη τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ τότε μὲν τοῦ Θεοφίλου τὸ πεπαρβρῆσασμένον καὶ ἐλεγκτικὸν μὴ φέρων ὁ δυσσεβὴς, σταυροειδῶς ἐπὶ δυσὶ στύλοις διαταθῆναι τούτον ἐκέλευσε, καὶ βουνεύροις ξηροῖς τὰς τούτου σάρκας καταξαινεσθαι ἔμπροσθεν τε καὶ ὀπισθεν. Ὅτε δὲ κρουνηδὸν τὸ αἷμα κατερχόμενον εἶδε, καὶ τὴν γῆν φοιτισσομένην, ἐγερθεὶς τοῦ Σρόνης αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ ἐπὶ πολλὰς τὰς ὥρας τὰς ὄψεις τοῦ Ἁγίου ἔτυπτε.

Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι τύπτειν αὐτὸν, σιδηροῖς ὑποδήμασι πεφυρακτωμένοις προσέταξεν ὑποδεθῆναι, καὶ τρέχειν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Τότε ὁ Ἄρχων ὑπατικός, αἰδεσθεὶς τὴν τοῦ Ἁγίου ἀρετὴν, Ἀρά γε, φησὶ, Θεόφιλε, σὺ μόνος καὶ οἱ κατὰ σὲ μωραίνετε εἰς τὸ προσκυνεῖν τὰς εἰκόνας, ἢ ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡμεῖς οἱ δοκοῦντες κρατεῖν; Ὁ Ἅγιος εἶπεν· Εἰ θέλεις, ἐκ τῶν Γραφῶν γυμνάσωμεν τὸ ζητούμενον· οἶδα γάρ, ὅτι ἀκριβῶς ἐπίστασαι τὰς Γραφάς. Καὶ εἰς εὐλόγως πείσης με, ἀπεδαλοῦμαι προσκυνεῖν τὰς εἰκόνας· εἰ δὲ πεισθῆς, προσκυνήσεις αὐτάς. Ὁ ἄρχων εἶπεν· Ἀναμφιβόλως.

Τότε ὁ Ἅγιος, περιχαρὴς γενόμενος, ἤρξατο διαλέγεσθαι περὶ τιμῆς καὶ σχέσεως τῶν Ἀγίων εἰκόνων. Καὶ πεισθεὶς ὁ Ἄρχων, φησὶ· Τίμιε Γέρον, ἐγὼ σπουδάζω ἔχω, πείσαι τὴν βασιλέα συνελθεῖν τῇ διαγνώσει ταύτῃ, εἰ ἄρα δυναθῶ· σὺ δὲ τὸ ἀφείσιμον παρ' ἐμοῦ λαβὼν, ὑπόστρεφε εἰς τὸ κελίον σου. Ὁ δὲ Ἅγιος, περίλυπος γενόμενος, ὡς μὴ πληρώσας τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον, ὅμως ἔχων τὰ στίγματα, ἔχαιρε. Καὶ ὑποστρέψας εἰς τὸ Μοναστήριον, χαρὰν οὐ μικρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἐπέβαλε τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ φίλοις, καὶ συγγενεῖσι, καὶ πᾶσι τοῖς πλησιοχώροις.

Ὀλίγου δὲ χρόνου διελθόντος ἐκ τῆς ἀθλητικῆς αὐτοῦ ἐπαυόδου πρὸς τὴν Μονὴν, ὁ αἰδιδιμος γνεὺς τὴν ἀπὸ τῶν γῆννων πρὸς τὰ οὐράνια αὐτοῦ μετάβασιν, καὶ καλῶς τὰ περὶ τῆς Μονῆς διαθέμενος, καὶ πάντας κατηχήσας καὶ εὐλογήσας, πρὸς ὃν ἐπόθει Κύριον ἐξεδήμησεν· ὅτι αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμνον.

Νεανίας τρεῖς ἐν χάριτι μιμούμενοι, τὸ πῦρ κατεπατήσατε, δροσιζόμενοι τῷ αὐτῷ Πνεύ-

ματος πυρὶ, καὶ ψάλλοντες Μάρτυρες Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐμομένης τῆς σαρκὸς ἢ πρὸς τὸν Κτίσαντα, ἀγάπη ἐκρατύνητο· οἱ γὰρ Ἅγιοι, ὀλατρόπῳ νεύσει πρὸς Θεόν, θεούμενοι ἔμελλον πιστῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Υπερείδων σου καρδίας τὰ κινήματα, ταῖς θεύαις ἀναβάσεσιν, ἐν ἀσαλεύτῳ, Ἀθλοφόρε πέτρα τῆς ζωῆς, ἀκλόνητος ἴστασο βωῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἢ κάμινος οὐκ ἔφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ, σὲ μὴ φλέξαν ὠκησεν ἐν σοὶ, καὶ πάντας ἐφώτισε βωῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Ὁραϊότατος ὠφθης ψυχῇ καὶ σώματι, τῶν βασάνων νιφάσι καταχωννύμενος, Μάρτυς ἀθλητᾶ, οὐδαμῶς δὲ ἠττώμενος, μέλπεις τῷ Δεσπότη, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥήτορευόντες ἅμα λόγον τὸν ἐνθεον, ἐξεφαύλισαν πόθῳ δόγμα τὸ ἄθεον, οἱ ἀδελφικῆ, ἀγχιστεία συνδούμενοι, Μάρτυρες τοῦ πάντων, Θεοῦ καὶ Βασιλέως.

Ἰερεῖα καὶ θεῖα ὀλοκαυτώματα, ἐθελόθυτοι ἄρνες ἄμωμα σφαίγια, κάρπωμα δεκτᾶν, τῷ Θεῷ προσηνέχθητε, ἐν ἐπουρανίῳ, τραπέζῃ Ἀθλοφόροι.

Διαυγῆ σε ἀστέρα φωτοειδέατατον, ἱαμάτων ἀκτίσι καταλαμπρύνοντα, πάντων τὰς ψυχὰς, ἀθλοφόρε Εὐλάμπιε, πίστει ἐγνωκότες, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε Κόρη χαῖρε πανάμωμε· ὁ λιμῆ τῶν ἐν ζάλῃ χαῖρε Θεόνυμφε· τῶν ἀμαρτωλῶν, χαῖρε τὸ ἱλαστήριον· χαῖρε ἡ τεκοῦσα, Θεὸν σεσαρκωμένον. Ὁ Εἰρμός.

Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ ῥᾶς, Χριστὲ μόνῳ τῷ βουλεσθῆαι· Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ἰδεῖν τὴν δόξαν τοῦ Παντοκράτορος, ἐπιποθῶν, καὶ κάλλος δὲ αὐτοῦ τὸ ἀμήχανον, ἀδοξίαν τοῦ βίου παρέδραμες, ἀτιμον ὑπομείνας, θάνατον ἐνδοξε, δόξαν προξενούντά σοι αἰεὶ, Μάρτυς Εὐλάμπιε.

Ὡς φῶς, ὡς λύχνος ἀειλαμπέστατος, τοῖς ἐν νυκτὶ τοῦ βίου καθωράθης Εὐλάμπιε·

ἀγνώσιας τὸ σκότος ἐδίωξας· ἔλυσας παθημάτων τὴν ἀμαυρότητα, φέγγει ἰαμάτων, Ἀθλητὰ Θεομακάριστε.

Στολαῖς βαφείσαις ὑμῶν ἐξ αἵματος, μαρτυρικοῦ ὠραίου ἐαυτοὺς περιστεύσαντες, στεφηφόροι Κυρίῳ παρίστασθε, μέλποντες σὺν Ἀγγέλοις· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Τριάς, ἡ παντοουργὸς καὶ παντοδύναμος.

Ἡμῶν τῶν πίστει τὴν αἰσιέβαστον, καὶ ἱεράν καὶ πλήρη φωτισμοῦ καὶ λαμπρότητος, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, τελούντων ὑμῶν, μνήμην καὶ προσκυνούντων, πίστει τὰ λείψανα, μέμνησθε παντοίων πειρασμῶν, πάντας λυτράμενοι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς δοχεῖον τοῦ ἀναλάμψαντος, Θεοπρεπῶς ἐκ σοῦ τῆς καθαρᾶς Παναμώμητε, τῆς ψυχῆς μετὰ τὰ ὄμματα φώτισον, σκότος τῆς ἀγνώσιας ἀποδιώκυσσα, καὶ τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀχλὺν, ἐξαφανίζουσα.

Ὁ Εἰρμός.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τόλμα Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγχε, ὠράθη βροταῖς, Λόγος σαρκακωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, Στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αξίως ἐποφείλαμεν, ὑμνεῖν τοὺς οὐρανόφρονας, Εὐλαμπιον Εὐλαμπίαν, τοὺς ἱεροῦς ἀθλοφόρους, ὡς ἀγαθὸν ἀδελφούς Μάρτυρας, καὶ τὴν αὐτῶν ὑπέρλαμπρον, μνήμην τελεῖν ἐν ἁσμασιν· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξίλεονται τὸ Θεῖον.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ράνισαι τοῦ ἐλέους σου, κατάρδευσον Πανάμωμε, τὴν ἐκτακτεῖσαν ψυχὴν μου, τῆς ἀμαρτίας τῆ καύσει· καὶ σκοτισθέντα πάθεισι, τὸν νοῦν μου φωταγωγήσον, τοῦτον σαφῶς ἐθύνουσα, πρὸς αὐτὸν Θεωρίαν, τοῦ σοῦ Υἱοῦ Θεοτόκε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς συνήθως, καὶ Ἀπάλυσις.

(*) Ἐγράφετο πρότερον « Καὶ τὰς ζητήσεις ποιοῦμενον, καὶ ἀποροῦντα, φθάνεις Κανθακην τὸν ἀξιάγαστον ». Ὁμοίως καὶ εἰς τὸ τέταρτον Γραπ. τῆς δ'. Ὡδῆς, ἀντὶ τῆς Διέσεως, ἐγράφετο Κανθακην· τὸ κύριον δηλ. τῆτα ὄνομα, ἀρσενικῶς σχηματισθὲν ἡμαρτημένως τρώντι, ἀπεδίδοτα εἰς τὸν εὐνοῦχον, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Κανθακην, τὴν τῆς Αἰθιοπίας βασίλισσαν, κατὰ τὸν ἱερὸν Ἱστοριογράφον (Ἠράξ η'. 27.). Τὸ ἐξ ἀποιασθήσασαι αἰτίας μικρὸν τοῦτο ἀμάρτημα τοῦ Ἱεροῦ διεσάλλισαι καὶ διασῆσαι, μετὰ μεγάλης εἰρωνείας

Τῆ ΙΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων· καὶ τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐπισκόπου Νικαίας, τοῦ Ποιητοῦ καὶ Γραπτοῦ.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμ. τοῦ Ἀποστόλου τρία, Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο Διακόνους ἑπτὰ κατελεγμένους, ὡς πλήρης σοφίας τε καὶ θείας χάριτος, διακονεῖν μάκαρ Φίλιππε, ταῖς τῶν Ἁγίων, ἅμα Στεφάνῳ χρείαις προκέχρισαι· ὅθεν ἀναιρούμενον, τοῦτον θεώμενος, ἐπὶ Σαμαρείαν ἔδραμες, προστάξει θεία, Θεοῦ τὸν Λόγον κηρύττων ἐνδοξε, καὶ καταυγάζων τοὺς ὑπάρχοντας, ἐν τῷ σκότει τοπρὶν· οὓς ἐτέλεσας, διὰ Πνεύματος Θεοῦ, τῆς ἡμέρας υἱοῦ πάνσοφε.

Θεοσημείας χειρὶ σου τελουμένας, οἱ δῆμοι θεώμενοι, τυφλῶν ἀνάβλεψιν, καὶ παρεμμένων ἀνόρθωσιν, καὶ ἀκαθάρτων, οὐπὲρ κατώκουν πνευμαίων δίωξιν, ἐξίσταντο Φίλιππε, καὶ συνηλαύνοντο, πρὸς τὴν σωτήριον κἀθαρσιν, ἐξ ἀπιστίας, πιστοὶ ἐξαίφνης ἀποδεικνύμενοι· ἅπερ ὁ Θεὸς ὡς ἀκήκοεν, Ἀποστόλων χορὸς ἐπευφραίνεται, ὅτι καὶ Σαμαρείας, ἡ πληθὺς Θεῷ προσήνεκται.

Αρμα τοῦ Λόγου ὑπάρχων θεηγόρε, ἐφ' ἄρματος βλέψας τε προσεποχόμενον, καὶ τὰς ζητήσεις ποιούμενον, τὸν τῆς Κανθακῆς, φθάνεις εὐνοῦχον τὸν ἀξιάγαστον (*), καὶ τήτω τὴν δῆλωσιν, καὶ τὴν σαφήνειαν, τῶν ποθουμένων Μακάριε, καθυποδείξας, πείθει τὴν θείαν αἰτήσαι καθαρσιν· ἧς μετασχόντα, θεῖον κήρυκα, ὁ παντοουργὸς Θεὸς ἀπειργάσατα, πάσης Αἰθιοπίας, καὶ Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

καὶ πικροτάτου σαρκασμοῦ, εἰς τῶν ἡμετέρων λογίων, ὡς ὁ παλαι ἀναιδεάτατος καὶ πατραλοῖας Χαμ τοῦ οἰκείου πατρὸς τὴν γυμνασίαν. Ἐτερος δὲ τις τῶν ἰλλογιμωτέρων καὶ σεμνοτέρων ἀνδρῶν παρετήρησε μὲν καὶ αὐτὸς τὸν παράδοξον τοῦ αὐτῷ ὀνόματος μετασχηματισμῶν, φυλάττων ὁμῶς τὸ πρὸς τοῦ θεοῦ Πατρός ἀπειλούμενον σέβας, οὕτω λίγει περὶ αὐτοῦ. « Πατέρες τινὲς, εἴτε διὰ τὰ ἀντίτυπα αὐτῶν ἔφερον οὕτως, εἴτε διὰ μνημονικὸν ἀμάρτημα, ἐνόμισαν, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ εὐνοῦχου ἦτο Κανθακῆς » (Αὐγουστ. Καλμ. λεξ. τῆς ἀγ. Γρα-

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αὐτοκίνητον ὄργανον, ταῖς πνοαῖς ὑπηχούμενον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχηρημάτισας τῇ πυριφθόγγῳ γὰρ γλώττη σου, τὰ θεῖα ἐβρόντησας, καὶ κατέφλεξας ἐχθρῶν, δυσσεβῶν τὰ ζιζάνια, τῶν μὴ χρώμασιν, ὑλικαῖς προσκυνοῦντων τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ ἡμῶν τὸ εἶδος, καὶ τῆς ἀχράντου Μητρὸς αὐτοῦ.

Ὡς φωστήρ διαυγέστατος, τῷ πυρσῷ τῶν δογμάτων σου, καταλάμπεις ἅπασαν τὴν ὑψηλίον. Δαυϊτικῶς τὴν κινύραν σου, κινῶν ἐμελωδίσσας, τῶν Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ, ἀξίεπαινα ἄσματα, καὶ ἐξέπεμψας, εἰς τὴν ἠπειρον πᾶσαν· διὰ τοῦτο, ἐδοξάσθης ἐπαξίως, ἱερομύστα Θεόφανες.

Ἰερέων ἐν τάγμασιν, Ἀσκητῶν ὀμηγύρεσι, καὶ χοροῖς Μαρτύρων σὺ καταλέλεξαι, ὑπὲρ Χριστοῦ μέχρις αἵματος, στερόρως ἀνθισάμενος, παρανόμου δικαστοῦ, διελέγχων ἀπόνοϊαν, καὶ προστάγματι, ἀσεβοῦς Βασιλέως τῷ μετώπῳ, ὡς ἐν τίτλῳ διεγράψης, σημειωθεὶς θεῖα χάριτι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απορῶ καὶ ἐξίσταμαι, τί ποιήσω ὁ ἄθλιος, ὅταν τέλος φθάσῃ, τὸ τῆς ζωῆς μου λοιπὸν· ποῦ μοι ὁ δρόμος ὁ ἄκαιρος; ποῦ τὰ ἀξιώματα; ποῦ ὁ πλοῦτος; ποῦ τρυφή; ποῦ ἡ δόξα ἢ πρόσκαιρος; ποῦ τῆς φύσεως, τὸ καινότερον ἄνθος; Ἀλλὰ δεῦρο, πρὸ τοῦ τέλους ὧ ψυχῆ μου, τῇ Θεοτόκῳ προσπέσωμεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὴν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεψεν, ἀμναῖς ἡ κηῖσασα ἐπωδύρετα, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότετε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρητήθης μακρόθυμε; πῶς ταῖς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

φῆς, Ἄρθρ. Κανδάκη) — Ἐκ δὲ τῶν Πατέρων, οὗς αὐτὸς σημειεῖ, πρῶτος πάντων ἐστὶ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, οὕτω λέγων: « Φίλιππος εἰμι, γένου Κανδάκης » (Λόγ. μ. εἰς τὸ Βάπτισμα). Εἶτα, Εὐθύμιος ὁ Ζυγαθηνός, ἐρμηνεύων τὸ, Λίθιο πῖα προφθάσει χεῖρα αὐτῆς τῷ Θεῷ (Ψαλμ. ἐξ. 31.), λέγει: « Ἐξέτεινε γὰρ εἰς Χριστὸν τὸν Κανδάκην, ὃν καὶ χεῖρα αὐτῆς (τῆς Αἰθιοπίας) ὁ λόγος ἐκάλεσε ». Σημειοὶ πρὸς ταῦτα καὶ τρίτον, Ἀθανάσιος. (γρ. Ἀναστάσιον) Συναίτην, Βιβλ. 5. ἴσως τῶν Ἀναγωγικῶν θεωριῶν, ἀλλ' οὐχ εὐρέθη τὸ βιβλίον τοῦτο — Σὺ δὲ σημειώσον, ὅτι καὶ εἰς τὸ Ἐξαπεσταλάριον τὸ ὁ Κανδάκης Εὐνοῦχος, γραφόμενον πρότερον, ὁ Κανδάκης Αἰθίοψ, ἐλαμβάνετο ἀρσενικῶς· ἤδη δὲ, μεταδληθέντος καὶ ἐνταῦθα τοῦ Αἰθίοψ εἰς τὸ Εὐνοῦχος, νοεῖται δηλῶς· ἦεν, ὁ τῆς Κανδάκης Εὐνοῦχος.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος γ΄. Ἀπόστολε Ἅγιε. Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς: Τὸ τῷ Φίλιππῳ θεῖον αἰνέσω κλέος. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῳ.

Ταῖς φανοτάταις ἀκτίσι ταῖς τοῦ Χριστοῦ, ἀστραφθεῖς θεότητος, κατὰ μεθεξιν σοφῆ, φῶς ὠράθης δεύτερον πιστοῦς, ἱερῶς φωταγωγῶν, ἐνδοξε Φίλιππε.

Ὁ ὑπερούσιος Λόγος ἐσιωθῆς, ὄλον τὸ ἡμέτερον, ἱερόν σε Μαθητὴν, ἱερῶς προβάλλεται σοφῆ, ἀνιέρω σκοτασμῷ, ἔθνη λυτρούμενον.

Τῇ τῶν χειρῶν ἐπιθέσει τῶν ἱερῶν, Μαθητῶν ἐκλέλεξαι, σὺν Στεφάνῳ καὶ λοιποῖς, ἱερός Διάκονος ὡς ὢν, πλήρης Πνεύματος Θεοῦ, πάνσοφε Φίλιππε.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα δημιουργῶν, ὡς αἰτίαν ἔσχε σε, τῆς σαρκώσεως αὐτοῦ, Θεομητορ ἄχραντε· διὸ, κατὰ χρέος οἱ πιστοὶ σὲ μακαρίζομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος καὶ Εἶρμός ὁ αὐτός.

Τὴν τῆς ἐμῆς διανοίας ταῖς σαῖς λιταῖς, ζῶφον ἐξαφάνισον, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μέλπῳ ἐνδοξε τὴν σὴν, φωτοφόρον ἑορτήν, Πάτερ Θεόφανες.

Ταῖς θεῖκαῖς λαμπηδόσι τὴν σὴν ψυχὴν, αὐγάσθεις Θεόφανες, τῶν παθῶν ταῖς ἠδοναῖς ἐγκρατείας ἐφλεξας πυρὶ, μελωδῶν ἐλικρινῶς· Ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ.

Ὁ ἱάπερ ἀνθραξ ἐν κόσμῳ ἐκ τῆς Σιών, ἀνατεῖλας δεδειξαι, καὶ κατέφλεξας πυρὶ, ἐξαφθεῖς ἐν Πνεύματι Θεοῦ, τῶν αἰρέσεων σοφῆ, τὴν ὕλην ἅπασαν.

Θεοτοκίον.

Φαινοτάταις ἀκτίσι τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Θεοτόκε φώτισον, τὴν ζοφώδημου ψυχὴν· καὶ παθῶν τὸν τάρραχον τῇ σῇ, μεσιτεία πρὸς Θεόν, κόπασον Δέσποινα.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ γ΄. Οὐκ ἔστι Ἅγιος.

Γαίους ἐτέλεσας φῶτος τοὺς ἐν σκοτει ἀγνοίας, ἐνυπάρχοντας Μάκαρ, ἐν σημείαις

φοβεροῖς, ὡς οὐρανὸς ὑψηλός, τὴν τοῦ Λόγου, δόξαν διηγούμενος.

Φυλῆς Ἰουδα τὸν Χριστὸν, ἀνατείλαντα Μάκαρ, ἱερῶς καταγγέλλων, τῷ τῆς χάριτος φωτὶ ὑπέδειξας ὃν Μωσῆς, καὶ Προφῆται, πάλαι προκατήγγειλαν.

Ιὸν ψυχόληθρον φυγεῖν, καὶ σωτήριον χάριν, ὑποδέξασθαι πείθεις, μελιρρύτοις λαλιαῖς, τοὺς ἀπωσθέντας μακρὰν, ἀγνωσίᾳ, Φίλιππε θεάπνευστε. Θεοτοκίον.

Λυχνία ὠφθης μυστικῆ, τὸ λαμπάδιον Κόρη, περιφέρουσα ὄντως, τὸ φωτίσαν τοὺς νυκτὶ, τῆς ἀγνωσίας τὸ πρὶν, συσχεθέντας, ἄκρα ἀγαθότητι.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Δογματῶν θείας ἀστραπαῖς, ἐξαστραπτῶν παμμακάρε, ἐφυγάδευσας πάσαν, τῆς αἰρέσεως ἀγλὺν, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἀναμέλπων. Ἅγιος εἶ Κύριε.

Υπάρχων ἔμπλεως Σοφῆ, Θείου Πνεύματος ὠφθης, διατρέφων πλουσίως, εὐσεβείας γλυκασμῷ, τῷ λόγῳ, τῷ ζωτικῷ, τὰς καρδίας, τῶν προσανεχόντων σοι.

Εἰς ὄρος θείων ἀρετῶν, ἀνεληθὼν Ἱεράρχα, καὶ εἰς γνόφον εἰσδύσας, συνανεκράθης Θεῷ, καὶ διανοίας πλαξίν, ἐκομίσω, νόμον τὸν τῆς χάριτος. Θεοτοκίον.

Ιδοὺ ἡ κλίμαξ Ἰακώβ, ἣν ἐώρακε πάλαι, ἰδρυμένην ἐν ἡ περ, ἐπιστήρικτο Θεός, ἡ φωτοφόρος ἀγνή, Θεοτόκος, ὠφθη παρθενεύουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ,
» τῆς ὁμολογίας σου.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μιμητῆς γενόμενος, τοῦ Διδασκάλου, δι' αὐτὸν τὸν Ἀπόστολε, ταῖς τῶν Ἀγίων τῶν αὐτοῦ, χρεῖαις πιστῶς διηκόνησας· ὅθεν σε πάντες, πιστοὶ μακαρίζομεν. Ὁ Οἶκος.

Τοὺς σωτηρίους τοῦ Χριστοῦ, καὶ ζωοποιούς λόγους, καὶ τὰ θαυμαστά ἔργα, ἀκούων τε καὶ βλέπων, φῶς ἐφωτίσθης δι' αὐτῶν τὸ τῆς ἀληθείας· καὶ χαίρων αὐτῷ πεπιστευκῶς μακάριε, προθύμως καὶ τοῖς ἄλλοις ἐκήρυξας, βοῶν· « Ἡ σωτηρία τῶν βροτῶν ἐπεφάνη· ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε τῆς δικαιοσύνης ». Διὸ πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ Σοφῆ καὶ θείαν πίστιν, πλείστοις ἐγένου λύχνος καὶ πυρσός, καὶ φέγγ-

γος τῶν ἐν σκότει· ὅθεν σε πάντες πιστοὶ μακαρίζομεν.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ελατῆρ τῶν δαιμόνων ἀναδειχθεῖς, καὶ φωστήρ τῶν ἐν σκότει ἀποφανείς, ἔδειξας τὸν Ἥλιον, ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντα· καὶ ναοὺς εἰδῶλων, συντρίψας ἀνήγειρας, ἐκκλησίας Μάκαρ, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν· ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ τὴν θείαν σου μνήμην, πιστῶς ἐορτάζομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Ὡ Ἀπόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ τὰς ἀκοὰς, τῶν πιστῶν ἐνηδύνων ταῖς διδαχαῖς, ταῖς σαῖς Παναοίδιμε, ἐτροπώσω τὸν τύραννον· καὶ καλῶς τὸν δρόμον, τελέσας τῆς πίστεως, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ἠξίωσαι· ὅθεν κατὰ χρέος, τὴν ἀγίαν σε μνήμην, τιμῶμεν αἰοίδιμε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, θεοφόρε θεόφανες. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκαλίαις ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε Παναγία Παρθένε, ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου· Δέσποινα Παρθένε Ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανύμνητε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η Παρθένος καὶ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπέξυλου ὀρώσα τὸν Ποιητὴν, ἔστενε δακρύουσα, καὶ πικρῶς κατετρύχετο, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, σπαραίττουσα τύπτουσα, καὶ πρὸς αὐτὸν βοῶσα, πικρῶς καὶ κραυγάζουσα· Οἶμοι! ὦ Υἱέ μου, πῶς ἐνέγκω σὸν πάθος, τοὺς ἡλούς, τὴν λόγχευτιν, καὶ τὸν ἄδικον θάνατον; ἀλλὰ σπεῦσον ἐγερθῆναι, τοῦ ἰδεῖν σε Υἱέ καὶ Θεέ, καὶ τοῦ θρήνου παύσασθαι καὶ πόνου, καὶ τοὺς ὑμνοῦντάς σου τὰ πάθη, πταισμάτων λύσιν κομίσασθαι.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ δ΄. Χριστός μου δύναμις. Ἰδὼν τελοῦντά σε, ὁ Σίμων Θαύματα, καὶ σημεῖα μεγάλα ὑποκρίθεις, Φίλιππε βα-

πτίζεται· μὴ τὴν κακίαν δὲ φυγῶν, ἀπώλεια παραδίδοται.

Πολλὰς δυνάμεις σε, τελούντα βλέποντες, οἱ τὴν πόλιν οἰκοῦντες κήρυξ Χριστοῦ, Σαμαρείας Φίλιππε, τῆς ἐπιγνώσεως τὸ φῶς, γεγηθότες ὑποδέχονται.

Πορεύου ἔφη σοι, Κυρίου Ἄγγελος, τὰς πορείας εὐθύνων τοῦ ἱεροῦ, Φίλιππε Αἰθίοπος, τοῦ ἐπιγνῶναι τὴν ὁδὸν, τῆς τοῦ Λόγου σωματώσεως.

Ο ἱερώτατος, Αἰθίοψ βλέψας σε, συνετίζοντα τοῦτον, σοῦ τῇ χειρὶ, Φίλιππε βαπτίζεται, καὶ πλήρης Πνεύματος ὄφθεις, κήρυξ Δεῖος ἐχρημάτισεν. Θεοτοκίον.

Υἰοὺς ἐτέλεσε, Θεοῦ πανάμωμε, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων ὁ σὸς Υἱός, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, σωματωθεὶς καὶ γεννηθεὶς· διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ασκῆσει πάνσοφε, Πάτερ Θεόφανες, σεαυτὸν ἐκκαθάρας ὅλος φωτός, ἔμπλεως γεγένησαι, ὅλος Θεοῦ χωρητικός, ὅλος Πνεύματος συμμετοχος.

Λιμῶ τηκόμενος, δειναῖς βαλλόμενος, ἐξορίαις Παμμακάκω ἀθλητικῶς, πάσχων ἐκαρτέρησας, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἀγαλλόμενος.

Αἴψα ἐνδοξε, τοῖς κατορθώμασι, τεθηγμένη ἐδείχθης οἷα Θεοῦ, μάχαιρα συγκόπτουσα, αἰρετικῶν τὰς μηχανάς, Δεῖω Πνεύματι ῥωννύμενος. Θεοτοκίον.

Λυχνία πάμφωτος, ἡ Δεῖα τράπεζα, τοῦ Θεοῦ τὸ χωρίον ἡ κιβωτός, ῥάβδος ἡ βλαστήσασα, ἄνθος ἐν κόσμῳ τὸν Χριστὸν, σὺ ἐδείχθης Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ εἰ. Τῷ Δεῖω φέγγει σου.

Θυμὸν ἀνέμων μὴ πτοηθεὶς, μέσον ὡς ἀρνίον ἀληθῶς, Φίλιππε λύκων πεπόρευσαι, τούτους μεταπλάττων πρὸς τὴν εὐσέβειαν, τῆς χάριτος τῷ λόγῳ μακαριώτατε.

Επί σφαγὴν ἤχθη ὡς ἀμνός, ὁ Ἐμμανουὴλ, καθὼς φησὶν, ὁ Ἡσαΐας ὁ ἔνθεος· ὅπερ ἐννοῆσαι μὴ σθένων Φίλιππε, ὁ ἱερός Εὐνοῦχος πρὸς σοῦ διδάσκειται.

Γερολόγον σε Μαθητὴν, ἕνα Διακόνων τῶν ἑπτὰ, ἐκλελεγμένον ἐπέγνωμεν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας Δεῖον Σεμέλιον, καὶ πάντων τῶν ἐν σκότει, φωστῆρα Φίλιππε. Θεοτοκίον.

Οἱ Θεοτόκον σε ἀληθῶς, καθομολογοῦντες πειρασμῶν, καὶ δυσχερῶν ἐξαιρούμεθα,

σοῦ ταῖς πρὸς τὸν πάντων Θεὸν καὶ Κύριον, Παρθένε μεσιτείας Θεοχαρίτως.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ταῖς φωτοβόλοις σου ἀστραπαῖς, Πάτερ Ἱερώτατε ἀχλὺν, τὴν ζοφεράν ἐξηφάνισάς, τῶν αἰρετιζόντων Θεογνωσίας φωτὶ, ἀυγαζῶν διδαχαῖς σου κόσμου τὰ πέρατα.

Τῶν δυσσεβῶν οἱ προασπισταί, σὲ τὸν ἀξιάγαστον ὄντα, δειναῖς αἰκίαις ἐτίτρωσκον· ὃν Ἀγγέλων τάξεις περιεπτύσσοντο, Χριστοῦ ὡς Ἱεράρχην καὶ Δεῖον Μάρτυρα.

Υπῆρξας Πάτερ φωτοειδής, τῶν πεπλανημένων ὁδηγός, ἀδικουμένων κυβέρνησις, τῶν σαλευομένων Πάτερ Θεόφανες, ἐδραῖωμα καὶ τεῖχος ἀκαταμάχητον.

Θεοτοκίον.

Η καλλονὴ ἡ τοῦ Ἰακώβ, ἣν Θεὸς ἠγάπησε σαφῶς, καὶ κατοικεῖν ἠρετίσατο, πιστῶν δὲ τὸ κλέος καὶ καταφύγιον, Παρθένε Θεοτόκε σὺ ἀναδέδειξαι.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδὴ εἰ. Τῆ βίβη τὴν θαλασσαν.

Ναμάτων τοῦ Πνεύματος, πληρωθεὶς ὡς ποταμὸς, Δεῖας Ἐδέμ πεπόρευσαι προσεπικλύζων κύματι γαληνῷ, τῆς γῆς τὰ πληρώματά, καὶ ἀρδεύων καρδίας Ἀξιάγαστε.

Ανοιξας τὸ στόμα σου, ἐπληρώθης Μαθηταί, πνευματικῆς συνέσεως, καὶ διανοίξας φάρυγγος πονηροῦ, τὴν πτύξιν ἀνέσπασας, ἀναρίθμητα πλήθη καὶ διέσωσας.

Ισχύς καταβέβηται, ἀοράτω δυσμενοῦς, καὶ παντελῶς ἠφάνισται, σοῦ ἐν ἰσχυῖ Πνεύματος τὸν Χριστὸν, κηρύττοντος Φίλιππε, σταυρωθέντα καὶ ἔθνη προσκαλούμενον.

Θεοτοκίον.

Νομίμων τῆς φύσεως, δίχα τέτοκε Χριστὸν, τὸν πλαστουργὸν τῆς φύσεως, καὶ ὑπὲρ φύσιν ἔμεινεν ἀληθῶς, παρθένος ἀμίαντος, ἡ Ἀγία σου Μητὴρ Ὑπεράγαθε.

Τοῦ Ὁσίου, ὁ αὐτός.

Υπάρχων ὡς ἥλιος, Θεαυγεῖς μαρμαρυγὰς, Παμμακάκω ἐξαπέστειλας, ἀνυμνῶν τῶν Μαρτύρων τοὺς αἰκισμούς, στρεβλώσεις καὶ μάστιγας, καὶ τοὺς ξένους ἀγῶνας Ἱεράρχα Χριστοῦ.

Τὴν πάναγον Δέσποιναν, εὐφημῶν εἰλικρινῶς, τῇ γλώσσει σου Θεόφανες, ἐκελεύσασας λόγους φωτοειδεῖς, πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ σοφῶν τὰς καρδίας ἰλαρύνοντας.

Γραφεῖς σου τὴν πάνσεπτον, καὶ σεβάσμιον Σοφὴν, ὅψιν τυράννων γράμμασιν, ἐξαλεί-

φεις τὰ τούτων θεοστυγῆ, καὶ ἄθεα δόγματα, καταγγέλλων, τιμαῖσθαι τὴν εἰκόνα Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα βουλήματι, συστησάμενος Θεός, καὶ περιέχων Πάναγνε, περιγραφῆ τοῦ σώματος ἐν ταῖς σαῖς, ἀγκάλαις βασταζέται, ὁ τῆ θεία οὐσία ἀπερίγραπτος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῷ βίου τὴν θαλάσσαν, ὑψουμένην κα-
» **Τ**σορῶν, τῶν πειρασμῶν, τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι· ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ανεφάνης Ὅσιε, τῆ Ἐκκλησίᾳ, ὡσπερ ἄλ-
λος ἥλιος, ταύτην φωτίζων ἀστραπαῖς, τῶν σῶν δογματῶν Θεόφανες, ὡς θυπηόλος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΑ΄. τῆ αὐτῆ μηνός, Μνήμη τῆ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἑνὸς τῶν Ἑπτὰ Διακόνων.

Στίχοι.

Ἦν περ δικιόνησας ἐν γῆ πραγμάτων,
Ἐν οὐρανοῖς Φίλιππε μισθὸν λαμβάνεις.

Λειτουργὸς λάβε μισθὸν ἐν ἐνδεκάτῃ γε
Φίλιππος.

Οὗτος ἐκ Καισαρείας τῆς κατὰ Παλαιστίνην ὀρμώμε-
νος, καὶ γάμψ προσομιλήσας, τέσσαρας θυγατέρας προφητεύσας ἐκέκτητο. Τούτου ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ Δεῖος Λουκάς ἐν ταῖς Πράξεσιν ἀπεμνημόνευσεν. Ὑπὸ δὲ τῶν Ἀποστόλων ἐν ταῖς χρείαις τῶν Ἁγίων Διάκονος καταστάς, ἅμα Στεφάνῳ καὶ τοῖς λοιποῖς, οὗτος τὴν Σαμαρείαν ἐμαθήτευσε, καὶ Σίμωνα τὸν μάγου ὑποκριθέντα ἐβάπτισεν. Ὑπὸ Ἀγγέλου δὲ ἀρπαγείς, τὸν Αἰθίοπα καταλαβὼν ἐνούχον, κατηγήσας ἐβάπτισεν. Εἶτα εἰς Ἄζωτον ὑπὸ Ἀγγέλου ἀπενεχθείς, ταύτην τῷ λόγῳ κατεφώτισε· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Τράλλην κατέλαθεν ἐν ἧ θαύματα ἐργασάμενος, καὶ ἐκκλησίαν δειμάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆ Ὁσίῃ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοφάνους, ἀδελφῆ τῆ Ἁγίῃ Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ.

Στίχ. Ὁ Γραπτὸς ἐν γῆ τὴν θείαν Θεοφάνης,
Καὶ κλήσιν ἐστὶν ἐκθανῶν Γραπτὸς πόλῳ.

Οὔτοι, γονέων ὑπάρχοντες εὐσεβῶν, τὴν Παλαιστίνην αἰκούντων, καὶ τὴν φιλοξενίαν ἐπιμελουμένων, τῆ τῶν γονέων σπουδῇ πᾶσαν φιλοσοφίαν ἐξεπαιδεύθησαν, τὴν τε ἱεράν καὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸν μοναστὴν ὑπῆλθον βίον, εἰς οὗτω χειροτονοῦνται πρεσβύτεροι. Θεοφίλου δὲ τοῦ δυσσεβοῦς κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων λυττήσαντος, καὶ κωλύοντος ταύτας προσκυνεῖν, ἀπεστέλλονται οὗτοι οἱ πάνσοφοι παρὰ τοῦ τνηκαῦτα πατριαρχοῦντος τῆς Ἁγίας Πόλεως πρὸς τὸν μισόχριστον Βασιλέα μετὰ Λιβέλλου· οὗ

κατὰ πρόσωπον στάντες, καὶ θεομάχον αὐτὸν ἀπελέγξαντες, ἐγκλείονται ἀμφοτέρω ἐν τῇ εἰρκτῇ ἐπὶ πολὺν χρόνον· εἶτα τὸν μακάριον Θεόδωρον ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ὁ ἀνόσιος ἐφ' ἑαυτὸν καλέσας, καὶ τύφας σφοδρῶς, καὶ ταῖς ὀφεισιν αὐτοῦ ἐγκολάσας στίχους λάμβους, πάλιν τῆ φρουρᾷ παραπέμπει.

Θεοφάνη δὲ τὸν Ἅγιον, τὰ αὐτὰ τῷ ἀδελφῷ πεπονθότα, εἰς Θεσσαλονικὴν ὑπερορίζει· ὅς, μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ δυσσεβοῦς Θεοφίλου, ἀνακληθεὶς ὑπὸ Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας τῶν εὐσεβῶν Βασιλέων, προβάλλεται Μητροπολίτης τῆς κατὰ Νίκαιαν Ἐκκλησίας παρὰ Μεθοδίου Πατριάρχου, τοῦ τὴν χριστιανομάχου αἵρεσιν καταλύσαντος. Καὶ οὕτω Θεοφιλῶς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ ποίμνιον κυβερνήσας, τῆς παρουσίας ζωῆς ὑπεξίσταται.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζηναῖδος καὶ Φιλονίλλας τῶν αὐταδέλφων.

Στίχ. Εἰρηνικῶς ὑπνωσαν εἰρήνης φίλοι,

Ἡ Φιλονίλλα Ζηναῖς τε αἱ δύο.

Αὗται ὑπῆρχον ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, συγγενεῖς Παύλου τοῦ Ἀποστόλου· καὶ καταλιποῦσαι τὴν θρησκείαν, καὶ τὴν ὑπαρξὴν αὐτῶν ἀπαρνησάμεναι, τὴν ἰατρικὴν ἐν τῷ δοκεῖν μετερχόμεναι τέχνην, τῆ ἀληθείᾳ ἀποστολικὸν ἔργον ἐπλήρουν. Ἦρχοντο οὖν ἐν Δημητριάδι τῆ πόλει, καὶ ἐν τινι σπηλαίῳ εἰσελθοῦσαι, τὸν βίον διῆγον. Ἐκείσε δὲ, ἡ μὲν Ζηναῖς, πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν θεραπεύουσα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· ἡ δὲ Φιλονίλλα, μακροτάταις νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις ἑαυτὴν ἐκδοῦσα, θαυμάσια πλεῖστα ἀπετελεῖ. Καὶ τῆ τῆς φύσεως ἀκολουθίᾳ δουλεύουσα, τῆς προσκαιροῦ ζωῆς ἀπανέστη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Νεκταρίου, Ἀρσακίου, καὶ Σισινίου.

Στίχ. Ὁ Νεκτάριος οὐ τὸ τοῦ μύθου Λόγε,
Ἀληθινὸν δέ, σῆς τρυφῆς νέκταρ πίνει.

Τὸν Χριστὸν ἐν γῆ Ἀρσακίος δοξάσας,
Πρὸς αὐτὸν ἐλθὼν, ἀντεδοξάσθη πλέον.

Ἀσινὲς ἦσαν πνεῦμα τὸ Σισινίου,
Οὐ σικιασθὲν μηχαναῖς τῶν δαιμόνων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὠδὴ ζ΄. Δροσοβόλον μὲν.

Επεβίβασεν ὡς ἵππον σε ταρασσοντα, ἐ-
θνῶν θαλάσσας Φίλιππε, ὁ Ὑπέρθεος, κεφαλὰς συνθλῶντα τῶν ἐχθρῶν, καὶ μέλποντα τούτῳ ἐμμελῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σαφηνίζων τὸ πρὸ πάντων ἀποκείμενον, αἰώ-
νων σὺ μυστήριον, μυστολέκτης τε, χρημα-
τίσας Φίλιππε σοφέ, ἐμύησας ἔθνη καὶ λαοὺς, καὶ μυστηρίων ἐναγῶν ἐναπεκαθήρας.

Ωφθης ἐνδοξος ἀστὴρ μέγιστε Φίλιππε, καὶ
Τράλλης ἐγκαλλώπισμα· ἐν ἧ τὸ σῶμα, τὸ σεπτὸν σου κείμενον τελεῖ, θαυματῶν πα-

ραΐδοξα σοφέ, εἰς φωτισμὸν τῶν εὐσεβῶς μακαριζόντων σε. Θεοτοκίον.

Κυοφόρον σε Παρθένον ὀνομάζομεν, Μαρία θεονύμφευτε, οἱ σωζόμενοι διὰ σοῦ ἡμέρας καὶ νυκτός, ἐχθρῶν ἐπηρείας βλαβεράς, καὶ πειρασμῶν παντοδαπῶν, καὶ ψυχικῶν μολυσμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ορθοτομήσας τὸν λόγον, μαστίγων πεῖραν ὑπέμεινας, ἐξορίας πικρὰς καὶ κακώσεις, κραυγᾶζων θεόφανες· εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ ποταμοὶ σοῦ τῶν λόγων, τῶν μελιρρύτων θεόφανες, τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς, εὐφροσύνης ἐνθέου ἐπλήρωσαν, ὑμνολογούντων ἄσμασι, τὸν θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν δρόμον σου Ἱεράρχα, τετελεκῶς μεταβέβηκας, ἐν ὑψίστοις Χριστῶ, σὺν Ἀγγέλοις κραυγᾶζων θεόφανες· εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Εν σοὶ τὸ μέγα ἐπράχθη, Παρθενομητορ μυστήριον· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν γαστρὶ σε σκηνώσας ἐπέφανεν· ὃ γεγηθότες ψάλλομεν· Ὁ θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ἡ. Ἐκ φλογός.

Λόγω θείῳ Παμμακάρι καθαπέρ ἄλατι, κεκλημένος τῆς πλάνης ἐναπεκάθηρας, σῆψιν χαλεπὴν, καὶ καρδίας ὑγίωσας, σέβειν καὶ δοξάζειν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εστερέωντο βάσεις χλωῶν τῷ λόγῳ σε, καὶ βοῶντα μεγάλη φωνῇ ἐξήρχετο, πνεύματα σοφέ, τῶν ἐχόντων ἀκάθαρτα, φέρειν τὴν δοθεῖσαν, μὴ σθένοντά σοι χάριν.

Οἱ Σαμαρείαν παλαι οἰκοῦντες Φίλιππε, τὸ τῆς χάριτος φέγγος ὑπὸ σοῦ δέχονται, βλέποντες πολλὰ, ἐκτελοῦντά σε θαύματα, Πνεύματος δυνάμει, πηγῆς τῶν χαρισμάτων.

Θεοτοκίον.

Σαλευθεῖσαν κακία τοῦ πολεμήτορος, τὴν ψυχὴν μου Παρθένε ἀγνή στερέωσον, ἢ τὸν θεϊκὴ ἐπιβλέψει σαλεύοντα, πάντα δεξιμένη, καὶ μὴ σαλευομένη.

Τοῦ Ὁσίου. Νόμων πατρῶν.

Νόμων πατρῶν παμμακάριστε, τῆς ἀληθείας φέρων τὸν ἐννομώτατον, βασιλεύοντος κατέπτυσας προσταγῆς ἀλογίστου, τοῦ ἀναιροῦντος Πάτερ τοῦ Κυρίου τὴν μορφήν, εὐσεβῶς κατασπάζεσθαι· ἦν λαβῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐπέφανεν ἐκ Κόρης Παρθένου· ὃν ὑπερυψοῖμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ονοῦς ὁ θεῖος, ἢ τῷ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου λύρα ἢ παναρμόνιος, ἀηδῶν ἢ καλλικελάδος, τῶν πιστῶν ἢ ἀκρότης, ὀρθοδόξιας στῦλος καὶ ἐδραῖωμα σοφέ, Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, Μοναζόντων τὸ κλέος θεόφανες, Πατέρων ἢ δόξα, μέλπων ἀνεδείχθης, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ημυροθήκη ἢ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου Πάτερ σὺ ἀναδέδειξαι· προφορᾶ τῶν μυριπνῶν σε καὶ σοφῶν διδαγμάτων, ἐξαφανίζεις πλάνης δυσωδεστάτην φθοράν· καὶ μυρίζεις τοῖς λόγοις σε τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, κραυγᾶζων ἀσιγήτως ἐν ὕμνοις· Σε ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεοῦ τὸ ὄρος τὸ πῖοτατον, ὃ ὁ προπάτωρ παλαι Δαυῖδ προέγραψε, μελωδῶν προφητικώτατα, σὺ εδείχθης Παρθένης· ἐξ οὗ ἐτήθη, λίθος ὁ ἀκρόγωνος Χριστός, καὶ συνέτριψεν ἅπασαν, τὴν ἰσχὺν τῶν εἰδώλων· αὐτὸν ἀκαταπαύστως ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**όμων πατρῶν οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ συνημμένοι, ὃ ἔκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελπον τὸν ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις. Ἰδὼν τὰ παλαι σοὶ ἐλπίζόμενα, καὶ τοῦ Θεοῦ λαβῶν τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον, περὶ ἧς τῆς ἀνθρώπου ἐδίδαξας, Φίλιππε θεηγόρε, τέρπου καὶ χόρευε, θεοῦ ἀπολαύων, φωτισμῷ καὶ παρακλήσεως.

Ος φῶς ὡς ἄστρον ὡς μέγας ἥλιος, φωτιστικαῖς ἀκτίσιν οἰκουμένην ἐπέδραμες, διαγγέλλων τὸ ἔνθεον κήρυγμα· Τραῖλιν δὲ τῆς Ἀσίας, πόλιν ἐπέφθασας, ἧς ἐπιτροπεύσας, ἐν αὐτῇ Μάκαρ κεκοίμησαι.

Σταυρὸν καὶ θάνατον καὶ τὴν ἔγερσιν, τοῦ Λυτρωτοῦ τοῖς πέλας καὶ τοῖς πόρρω κατήγγειλας, οὐρανὸς χρηματίσας κατάστερος, θείαις φωτοχυσίαις ἀγλαϊζόμενος, Φίλιππε Ἀπόστολε, Χριστοῦ ἀξιοθαύμαστε.

Η γῆ τὸ σῶμά σου τὸ πολυάθλον, μαρμαρυγᾶς ἐκπέμπον ἰαμάτων ἐκάλυψεν· οὐρανὸς δὲ τὸ ἅγιον πνεῦμά σου, μετὰ τῶν Ἀποστόλων φέρει γηθόμενον· μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησο, σοφέ τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν προσάγει σοι χαριστήριον, πᾶσα πνοὴ
βωῶσα χαρμωδῶς καὶ λέγουσα· Χαῖρε
Ἐρόνε Ὑψίστη πυρίμορφε· χαῖρε Θεοῦ χωρίον
εὐρυχωρότατον· χαῖρε Ἀποστόλων, εὐπρεπὲς
Ἀγνὴ στεφάνωμα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Υπερμαχοῦντα ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλη-
σίας, ὁ βροτοκτόνος βλέπειν οὐκ ἰσχύων
σε, πειρασμούς σοι ἐπεκτείνει· ὅμως ἀκλινῆς
μεμένηκας, ἀνδρειοφρόνως πρὸς βασιλεῖς σκαιεὶς
ἀνθιστάμενος καλῶς, πείθων προσκυνεῖν τὴν
εἰκόνα Χριστοῦ Θεόφανες.

Τῶν σῶν ἀγώνων εἴληφας ἀξίως τὰ γέρα,
καὶ στεφηφόρος, νῦν ἐν Οὐρανοῖς μετ'
Ἀγγέλων συνευφραίνῃ· ἐνθα Προφητῶν τὸ σύ-
στημα, καὶ Ἀποστόλων, καὶ τῶν Μαρτύρων
ὄντως στρατεύμα μάκαρ· ἐνθα Πατριαρχῶν
αἱ χορεῖαι Πάτερ Θεόφανες.

Μὴ ἐπιλάβῃ ἐν ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσ-
βείαις, τῶν ἐκτελούντων, σοῦ τὴν παν-
σεβάσμιον ἡμέραν Ἱεράρχα, πάσης ἀπειλῆς
λυτρήμενος, ἀπαγωγῆς τε δεινῆς τῶν ἐναντίων,
καὶ θλίψεων πολλῶν, σῶζων καὶ περιέπων ἐκ
βλάβης, Πάτερ Θεόφανες.

Θεοτοκίον.

Υπερμαχοῦσα Ἄνακτι πιστῶς, ἐν πολέμοις
κατὰ βαρβάρων, δίδου νικητήρια Παρ-
θένε Θεοτόκε, σκέπουσα παντοίας βλάβης
ἐχθρῶν εὐλογημένη, δεδοξασμένη Μητέρα, ἀπεί-
ρανδρε Κόρη· ἵνα τὸν σὸν Υἱὸν ἀνυμνοῦντες,
σὲ μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀ-
- » ξίαν ἱλιγγιᾶ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος,
- » ὑμνεῖν σε Θεοτόκε· ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα
- » τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας,
- » τὸν ἐνθεὸν ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προ-
- » στατίς, σὲ μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἰθυτενεῖς ποιούμενος, ὁ Κανδάκης Εὐνοῦχος,
ταῖς τρίβους ἐπὶ ἄρματος, Ἡσαίου τὴν βί-
βλον, ἀναγινώσκων ἠπόρει· ὃν ὁ Φίλιππος φθά-
σας, ὑπὸ τῆς Δείου Πνεύματος, τῶν ἀπόρων τὴν
λύσιν, μυσταγωγεῖ· καὶ βαπτίσας κήρυκα ἀπο-
στέλλει, τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, πάση Αἰθιοπία.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίον ὁμοῦ.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρεστῶς Ἱε-
ράρχα, μετὰ τῆς Θεομήτορος, καὶ πανά-
γνου Παρθένου, ἐκδυτωπῶν μὴ ἐλλίπης, νίκην

κατὰ βαρβάρων, τῷ σταυροφόρῳ Ἄνακτι, καὶ
εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ψυχικὴν, σωτηρίαν πάν-
σοφει τοῖς τελοῦσι, τὴν μνήμην σου Θεόφανες,
δοῦναι τὸν Εὐεργέτην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ ἄλλα κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ παρόντος Μηνός, εἰ τύχοι ἐν
Κυριακῇ, ἢ τῇ πρώτῃ μετ' αὐτὴν ἐρχομένη, ψάλλεται ἡ
Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν εἰς τὴν Οἰκουμενι-
κὴν Ζ'. Σύνοδον ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων τοδεύτερον κατὰ
τῶν Εἰκονομάχων, ἐν ἔτει 787, ἐπὶ τῆς βασιλείας Εἰ-
ρήνης, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρο-
γεννήτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὸ, Μα-
κάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα,
ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀ-
ναστάσιμα γ'. καὶ Ἀνατολικὸν α'. καὶ τῶν Ἀ-
γίων Πατέρων Στιχηρὰ προσόμοια ε'.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Ταῖς ἑπτὰ Συνόδους ταῖς τῶν Πατέρων, κα-
τὰ διαφόρους καιροὺς συστάσας, εἰς ἓνα
συνήθροισεν ἐνὶ Κανόνι τῷ δε, μάλα καλῶς ὁ
Πατριάρχης, ὁ Γερμανὸς ὁ νέος (*), γράφων
ὁμοῦ τε καὶ κρατύνων, τὰ δόγματα τὰ τούτων·
ὃς καὶ πρέσβευε αὐτοὺς ἀγρυπνοῦς, τῆς σωτη-
ρίας τῷ Κυρίῳ προβάλλεται, καὶ τοῦ ποιμνίου
συμποίμενας.

(*) Ὁ Πατριάρχης οὗτος, ὁ κατὰ μὲν τὸν Ἱστορικὸν καὶ
Χρονολογικὸν κατάλογον τῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πα-
τριαρχῶν Γερμανὸς β'. ταττόμενος, Νέος δὲ ἐπωνομασθεὶς,
ὡς πρὸς τὸν παλαιὸν ἐκείνου Ἁγίου Γερμανὸν τὸν Α'. τὸν περὶ
τὰς ἀρχὰς τοῦ ὀγδόου αἰῶνος πατριαρχεῦσαντα, καὶ κατὰ
τὴν 12 Μαΐου ἑορταζόμενον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὃς τις καὶ
περὶ τῶν ἐξ Οἰκουμενικῶν Συνόδων συνέγραψεν· οὗτος, λέγω,
ὁ Νέος Γερμανὸς, Μοναχὸς ὢν ἐκ Ναυπλίας τῆς Πελοποννή-
σου, ἀνὴρ ἐπ' ἀρετῇ καὶ λόγοις ἐπισημότητος, προεβιάσθη εἰς
τὸν Πατριαρχικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἑρόνον τῷ 1228
ἔτει, ὅτε ἡ μὲν Κωνσταντινούπολις αὕτη ἐκυριεύετο πρὸ 22
ἡδὴ ἐτῶν ὑπὸ τῶν Λατίνων, ὁ δὲ αυτοκρατορικὸς αὐτῆς
ἑρόνος ἦτο μετατεθειμένος εἰς Νικαίαν. Ποιμάντας δὲ τὴν Ἐκ-
κλησίαν εὐκλεῶς καὶ Θεοφιλέως ἔτη 13 καὶ μῆνας 6, ἐξεδή-
μησε πρὸς Κύριον — Ἰπὸ τοῦ Γερμανοῦ τούτου, πρὸς τοῖς
ἄλλοις αὐτοῦ ἱεροῖς συγγράμμασιν, ἐμελουρήθη καὶ Κανὼν
γλαφυρώτατος, περὶ τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων
διαλκυσθάνων, ὃς τις σῶζεται μὲν εἰς τὰ χειρόγραφα, ψαλλό-
μενος ἐν τοῖς Μοναστηρίοις τοῦ Ἁγίου Ὁρους, κατὰ τὴν Κυ-
ριακὴν τῶν Πατέρων μετὰ τὴν 13 τοῦ Ἰουλίου μηνός, ἐξεδύ-
θη δὲ καὶ εἰς τὸν Συναξαριστὴν τοῦ Νικοδήμου, ἐν τῷ τέλει
τοῦ αὐτοῦ μηνός — Σημειωτέον δὲ, ὅτι τὸ χειρόγραφον, ἀντὶ
τῶν παρόντων Προσομίων, ἔχει τὰ καὶ εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν
Πατέρων, μετὰ τὴν Ἀναλήψιν τοῦ Σωτῆρος, ψαλλόμενα.

Τὸ τοῦ Νόμου γράμμα παισὶν Ἑβραίων, ἐ-
δετο τιμίαν τὴν ἑβδομάδα, σκιαῖ προσ-
απέχουσι, καὶ λατρεύουσι ταύτη· ἦν περ Πα-
τέρες συνδραμόντες, ἐν ἑπτάδι Συνόδων, νεύσει
Θεοῦ τοῦ ἐν ἑξάδι-ἡμερῶν σύμπαν τότε, ἀπαρ-
τίσαντος, καὶ τὴν ἑβδόμην εὐλογήσαντος, σε-
μνοτέραν εἰργάσασθε, ὄρον ἐκθέμενοι Πίστews.

Τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐκ τῶν πραγμάτων, τῆς
κοσμογενείας οὖσαν αἰτίαν, τρανῶς πα-
ρεδώκατε τρισόλβιοι Πατέρες· τρεῖς γὰρ καὶ
τέσσαρας Συνόδους, μυστικωτάτῳ λόγῳ δέν-
τες, καὶ ἔκδικοι φανέντες, τοῦ ὀρθοδόξου λόγου,
τὰ στοιχεῖα τὰ τέσσαρα ὄντα, καὶ τὴν Τριάδα
ἐνεφῆνατε, κτίσασαν ταῦτα, καὶ κόσμον ποιή-
σασαν.

Ἦρκεσε καὶ μία ζωὴν ἐμπνεῦσαι, τῷ κει-
μένῳ γόνῳ τῆς ὑπουργούσης, Προφήτου
ἀνάκαμψις Ἐλισσαιῆ τοῦ πάνυ· ὁμῶς ἀνέκαμ-
ψεν ἑπτάκις, καὶ συνέκυψε τούτῳ, οἷα προόπτῃς
προαγγέλλων, τὰς ὑμῶν συνελεύσεις· αἷς τὴν
νέκρωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐψυχώσατε, θανα-
τώσαντες Ἄρειον, καὶ τοὺς ἐκείνῳ συγκά-
μνοντας.

Τὸν διηρημένον Χριστοῦ χιτῶνα, καὶ διερ-
ρηγμένον κυσὶν ὑλάκταις, σοφῶς συνερ-
ράψατε σεβάσμιοι Πατέρες, βλέπειν τὴν γύ-
μνωσιν τὴν τούτου, μηδαμῶς ἐνεγκόντες, ὡς
περ ὁ Σῆμ τε καὶ Ἰάφεθ, τὴν πατρῶαν τὸ πά-
λαι, καταισχύναντες τὸν πατραλοῖαν, καὶ τοὺς
ἐκείνῳ συμφρονήσαντας Ἄρειον, τὸν τῆς μαρίας
ἐπώνυμον.

Τοὺς Μακεδονίους καὶ Νεστορίους, καὶ τοὺς
Εὐτυχεῖας καὶ Διοσκόρους, Ἀπολλιναρίους
τε Σαβελλιοσεβήρους, λύκους βαρεῖς ἀποδει-
χθέντας, ἐν δέρμασι προβάτων, πόρρω τῆς
Ποίμνης τοῦ Σωτῆρος, ὡς ἀληθεῖς Ποιμένες,
ἀπηλάσατε γυμνοὺς κωδίων, τοὺς τρισαθλίους
κατασησαντες ἄριστα· ὅθεν ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Δ ἕξα. Ἦχος πλ. β΄.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σαλ-
πιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφη-
μήσωμεν· τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκ-
κλησίας, μέλος ἑναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα
μίαν ἀπαραλλάκτον, οὐσίαν τε καὶ θεότητα·
τοὺς καθαιρέτας Ἄρειου, καὶ Ὀρθοδόξων προ-
μάχους· τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ,
ἐλεθηῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ α΄. τοῦ Ἦχου.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρὸν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέ-
ρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γ ἐνέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀκούσας Ἄβραμ, ὅτι ἠχμαλώτεται Λωτ̄ ^{Κεφ. 12.}
ὁ ἀδελφιδόυς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους ^{12.}
οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ,
καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν. Καὶ
ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ
παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐπάταξεν αὐ-
τοὺς, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς ἕως Χοβαλ, ἧ ἔστιν
ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκοῦ. Καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν
τὴν ἵππον Σοδόμων· καὶ Λωτ̄ τὸν ἀδελφιδόυν
αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα
αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλ-
θε δὲ Βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ,
μετὰ τὸ ὑποσρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ
Χολοδογόμορ καὶ τῶν Βασιλέων τῶν μετ' αὐ-
τοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· (τοῦτο ἦν πε-
δίον Βασιλέων) καὶ Μελχισεδέκ Βασιλεὺς Σα-
λήμ ἐξήνεγκεν ἄρτον καὶ οἶνον· ἦν δὲ Ἱερεὺς
τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἄ-
βραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἄβραμ τῷ Θεῷ
τῷ Ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν
γῆν. Καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ Ὑψίστος, ὃς πα-
ρέδωκε τοὺς ἐχθροὺς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· ^{Κεφ. 18.}
Ἰδε ^{18.}
τε, παρεδώκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσ-
ελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε
Κύριος τοῖς πατράσιν ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ
τῷ Ἰσαάκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐταῖς αὐ-
τὴν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτοῦ. Καὶ
εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων·
Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς
ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς· καὶ ἰδοὺ ἐστὲ σήμερον
ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ
Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν προσθεῖη ὑμῖν, ὡς
ἐστὲ, χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογήσαι ὑμᾶς, καθότι
ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας
σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετοὺς, καὶ
κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν· χιλιάρ-
χους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πεντηκοντάρχους,
καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς
κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐντειλάμην τοῖς κριταῖς
ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε
ἀνά μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δι-
καίως ἀνά μέσον ἀνδρῶν, καὶ ἀνά μέσον ἀδελ-
φοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀνά μέσον προσηλύτου αὐτοῦ.
Οὐκ ἐπιγνώση πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν
μικρὸν καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς. Οὐ μὴ
ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου· ὅτι ἡ κρίσις
τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς Υἱοὺς Ἰσραὴλ: Ἴδε Κύριος τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανός τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλὴν τῆς Πατέρας ὑμῶν προέλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς· καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτούς, ὑμᾶς, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμίσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, ὃς τις ἐθαυμαζέει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον· ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ, καὶ ὄρφανῷ, καὶ χήρᾳ· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῆ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεὸς σου, ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὰ συνήθη. Δόξα, Ἦχος γ'.

Α'ποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγονάτε Ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ Ἀγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε. Μεθ' ὧν καὶ Μακεδόσιον, Πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχεῖα καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε καὶ Σεβήρον τὸν Ἀκέφαλον. Ὡν τῆς πλάνης αἰτήσασθε, ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει διατηρεῖν δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σέ θαρρόμεν, εἰς σέ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ. Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες πιστῶς ἐορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρονῶς καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ συναῖδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς Πίσεως

Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τῆτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοῖς Θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νεῦσον παρακλήσεσι, σὼν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σέ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεντήμεθα. Μὴ αἰσχυνηθῶμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον.

Δόξα. Τῶν Πατέρων, Ἦχος πλ. δ'.

Υ'περδεδοξασμένος εἶ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας, πολυεύσπλαγχε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία· ἀντὶ δὲ τῆ Ἀμώμῃ, λέγομεν τὸν Πολυέλεον. Καθίσματα Ἀναστάσιμα, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως, κατὰ τὴν συνήθειαν.

Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων εἰς 5'.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Υ'μνῷ μακάρων συνδρομὴν τὴν ἐβδόμην.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Υ'μολογῆσαι τὴν ἐβδόμην ἄθροισιν, ἐφιεμένῳ μοι νῦν, τὴν τῶν ἑπτά δίδου, χαρισμάτων σύνοδον, τοῦ Παρακλήτε Κύριε, τὴν σοφίσασαν ταύτην, γλωσσοπυρσεύτως, καὶ βλάσφημον, πᾶσαν γλωσσαλγίαν σιγάσασαν.

Μεῖζων ἀρχῆθεν ἀριθμῶν ὁ ἔβδομος· δημιουργίας καὶ γὰρ, τῆς τοῦ Θεοῦ πάσης, πρωτοτύπως γέγονεν, ἡ παντελὴς κατάπαυσις, εἰς ἐβδόμην ἡμέραν· καὶ νῦν πασῶν τῶν αἰρέσεων, λῆξις εἰς ἰσάριθμον Σύνοδον.

Νενικηκὼς τὸν θεομάχον Ἀρείον, ἐν τῇ Νικαίᾳ τὸ πρὶν, ποιμαντικῇ ράβδῳ, ὀρθοδόξοις ἔθνε, τὴν Ἐκκλησίαν δόγμασιν, ἃ χρο-

ρὸς τῶν Πατέρων· καὶ νῦν ἐν ταύτῃ κατήσχυνε, τοὺς Εἰκονομάχους ὁ σύμμαχος.

Θεοτοκίον.

Ὡς οἱ Πατέρες εὐσεβῶς ἐδίδαξαν, ὁμολογοῦμεν πιστῶς, Παρθενικὴν μήτραν, ἀνωδίνως τέξασαν, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον· προσκυνουμέν τε τούτου, στηλογραφοῦντες τὴν μὸρφωσιν, καὶ τιμητικῶς ἀσπαζόμεθα.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχαίς.

Μὴ σαλευθῆναι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀρράγη Ἐκκλησίαν, ὑπ' αὐτοῦ μυσταγωγούμενοι θεῖοι, Ποιμενάρχαι τοὺς αὐτὴν, παρασαλευσαι θέλοντας, ὡς Ἀντιχρίστῃ μοίρας, τῶν εὐσεβῶν παρεσάλευσαν.

Ανακαθαίρει βολεροὺς, καὶ βορβορώδεις χειμάρρους, ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου ἀντλήσας, καὶ διψῶντα τὸν λαόν, τὸν τοῦ Χριστοῦ κορέννυσι, τῶν διδαχῶν τοῖς ρείθροις, ὁ τῶν Πατέρων κατάλογος.

Κατὰ τῶν ὄντως μισητῶν, Χριστιανοκατηγόρων, συνδρομὴ τῶν φιλοχρίστων ἐβδόμη, ἐν τῇ πόλει τῇ λαμπρᾷ, τῶν Νικαέων γέγονεν, ἧς Βασιλεῖς Εἰρήνη, καὶ Κωνσταντῖνος συνήγοροι.

Θεοτοκίον.

Απας ἀπέστῳ δυσσεβῆς, ὁ τὴν εἰκόνα μὴ σέβων, τὴν σεπτὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ ταύτην, μὴ κηρύττων τὸν Χριστὸν, θεανδρικῶς κηύσασαν, καὶ τῷ πυρὶ πεμπέσθῳ, κατακαϊόμενος ἄπαυστα.

Κάθισμα, Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας σαφῶς, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, μακαριώτατοι, Πατέρες θεόφθογγοι· τήξαντες τὰς αἱρέσεις, τῶν βλασφημῶν γλωσσαλγῶν· σβέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν δυσφημῶν συγχύσεις· διὸ ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχύ ἡμᾶς πρόφθασον, Παρθενομητορ ἀγνή· ἐχθρῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν βλασφημούντων εἰς σέ, καὶ μὴ προσκυνέντων σε· δραῦσον τὰς γλωσσαλγίας, τῶν αἱρέσεων πάσας· γνώτωσαν ὅτι μόνη, Θεομήτωρ ὑπάρχεις, πρεσβείαις σου Ὀρθοδόξων, τὸ σύστημα σώζουσα.

Ῥδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ρῆμα Θεοῦ, ἔχοντες βέλος καὶ μάχαιραν, πάντας ἄρδην, τούτους κατασφάττουσι, τοὺς δυσμενεῖς, τύπῳ σταυρικῷ, τοὺς μὴ σεβομένους, ἐπίσης τὰ ἐκτυπώματα. Χριστοῦ τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἁγίων τε πάντων, οἱ Πατέρες οἱ θεοειδέστατοι.

Ὡσπερ ἑπτὰ, σάλπιγγες Ἰεριχούντια, εἰς ἐβδόμην, τείχη κατηδάφισαν, περιδρομὴν οὕτως αἱ ἑπτὰ, Σύνοδοι πᾶν στίφος, κατὰ Θεοῦ ἐπαιρόμενον, κατήγαγον εἰς χάος, συνδρομὴν εἰς ἐβδόμην, τῶν εὐήχων σαλπίγγων τοῦ Πνεύματος.

Νεανικὴν, ἐνστασιν ἐπίδεικνύμενος, καὶ τῷ θεῖῳ, ζῆλῳ πυρπολούμενος, ὁ Πατρικὸς δῆμος Ἡλιοῦ, οἷα τῆς αἰσχύνης, τοὺς ἱερεῖς ἐθανάτωσε· διὸ σὺν παρρησίᾳ, τοῦ Χριστοῦ τὴν εἰκόνα, σχετικῶς προσκυνεῖν ἐδογματίσει.

Θεοτοκίον.

Σὺ μου ἐλπίς, Πάναγνε σὺ μου καὶ ὕμνησις, σὺ λιμῆν μου, σὺ μου καὶ κυβέρνησις, ἡ τὸν Θεόν, Λόγον τοῦ Πατρὸς, σεσωματωμένον, ἀσυνδυάστως κηύσασα· διόσου ἀδιστακτως, προσκυνῶ τὴν εἰκόνα, τῇ ἰσχυΐ σου ἐδυναμούμενος.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Υψηλῇ διανοίᾳ, συνδιασκεψάμενοι ἀνεθεμάτισαν, τοὺς Εἰκονομάχους, ὡς ἀλλόκοτα τούτους φρονήσαντας, οἱ σεπτοὶ Πατέρες· καὶ τὴν τιμὴν Χριστοῦ τῷ τύπῳ, ὡς εἰκὸς ἀπονέμειν ἐθέσπισαν.

Νῦν καιρὸς εὐφροσύνης, ἄρτι σωτηρίας ἡμέρα ἐπέφανεν· εὐφρανθῶμεν τοίνυν, καὶ Χριστῷ εὐφροσύνως βοήσωμεν· τὴν εἰρήνην διδου, τὴν σὴν ἡμῖν λιταῖς Πατέρων, τῆς ἐβδόμης Συνόδου Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Διὰ σπλάγγνα ἐλέους, ἀπὸ τῆς Παρθένου ὁ Υἱὸς γεγέννηται, τοῦ Θεοῦ ἀτρέπτως, τὸ ἀλλότριον φέρων ὡς ἴδιον· καὶ μορφῇ τῇ τούτου, περιγραπτὸς ὁράται θελῶν, κατ' ἑσῖαν ὁ ὢν ἀπερίγραπτος.

Ῥδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ρανάτωσαν γλυκασμὸν, τὰ ὄρη καὶ ἀγαλλίασιν· αἰρετικῶν ἢ πληθὺς, ἀπεσκορακίσθη γὰρ, πικρὸν ἢ προχέουσα, ἰὸν τῶν εἰκόνων, τῶν ἁγίων τὴν ἀθέτησιν.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, συμφώνως ἑορταζέτωσαν, τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεοῦ, τὴν μεγαλειότητα· καὶ γὰρ μεγαλύνεται, καταβαλλομένη, τοὺς αὐτὴν κατασμικρύνοντας.

Θεοτοκίον.

Μητὸς Υἱὸς ὁ Πατὴρ ἀμήτωρ τοπρὶν ἀπάτωρ δέ, θεοπρεπῶς γεννηθεὶς, καὶ ἀναγεννήσας με· διὸ τὴν γεννήσασαν, σὺν τῷ γεννηθέντι, εἰκονίζων κατασπάζομαι.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Χειρόγραφον εἰκόνα.

Ο ἕκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς ἀρρήτως, ἐκ γυναικὸς ἐτέχθη διπλοῦς τῇ φύσει· ὃν εἰδότες, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα· αὐτὸ δὲ εὐσεβῶς ἀνιστοροῦντες, σέβομεν πισῶς· καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀληθινὴν πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως. Ὁ Οἶκος.

Θέλων ὁ πανοικτίρμων Θεὸς ἡμᾶς διεγείρειν αἰεὶ πρὸς μνήμην τελείαν τῆς αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως, τὴν ὑπόθεσιν ταύτην παρεδωκε τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τῆς χρωματουργίας τῶν εἰκόνων, τὴν σεβάσμιον ἀνατυποῦσθαι μορφήν ὅπως ταύτην ἐπ' ὄψεσιν ὀρῶντες, πιστεύωμεν, ἅπερ λόγῳ ἀκηκόαμεν γνωρίζοντες σαφῶς τὴν πράξιν καὶ τὸ ὄνομα, τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἄλλοις τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν· καὶ Χριστὸν τὸν στεφοδότην στεφάνου παρεχόμενον τοῖς Ἁγίοις Ἀθληταῖς τε καὶ Μάρτυσι· δι' ὧν ἄρτι τρανότερον τὴν ἀληθινὴν πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν Ἁγίων καὶ μακαρίων Πατέρων, τῶν ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων τὸ δεύτερον, ἐπὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλοχρίστων Βασιλέων, Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, κατὰ τῶν δυσσεβῶς, καὶ ἀμαθῶς, καὶ ἀπερισκέπτως τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἰδωλολατρῆν εἰπόντων, καὶ τὰς σεπτάς καὶ Ἀγίας εἰκόνας καταβαλόντων.

Στίχ. Ὑπέρμαχοι σοὶ τοῖς λόγων ὄπλοις, Λόγε, Ἐχθρὸς τροπῆνται τῶν σεβασῶν εἰκόνων.

Η ἁγία αὕτη καὶ οἰκουμένη ἐβδόμη Σύνοδος γέγονεν ἐν Νικαίᾳ τὸ δεύτερον, ἐπὶ Κωνσταντίνου Βασιλέως, καὶ Εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ Πάπα Ῥώμης, Ταρασίου Κωνσταντινουπόλεως, Πολιτιανοῦ Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας Θεοδωρήτου, καὶ Ἡλία Ἱεροσολύμων. Ὑπῆρχον δὲ οἱ συνελθόντες Ἅγιοι Πατέρες, τριακόσιοι ἐξήκοντα πέντε. Οὗτοι πάντες συνῆλθον κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, καὶ ἀνεθεμάτισαν ἐγγράφως πᾶσαν αἵρεσιν, καὶ τοὺς τῶν αἵρέσεων ἐξάρχους, εἶτα καὶ τοὺς Εἰκονομάχους ἅπαντας· ἐγγράφως ἐκθέμενοι καὶ τυπώσαντες, ὅτι ὁ τῆς Ἀγίας εἰκόνας μὴ προσκυνῶν ἀλότριός ἐστι τῆς τῶν Ὀρθοδόξων πίστεως· ὅτι ἡ τῆς εἰκόνας τιμὴ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει· καὶ ὅτι ὁ προσκυνῶν καὶ τιμῶν τὴν εἰκόνα, προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν. Καὶ οὕτω διαταξάμενοι, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν κρατύναντες, ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ Ἐπισκοπὴν ἀπῆλθε.

Ταῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων πρῆσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ΄. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ητῶνται τοῖς δόγμασιν, αἵρεσιάρχαι τῶν Δεηγόρων ἀνδρῶν, τῶν τὸ σέβας τῶν

τύπων, τοῖς ἀρχετύποις μεθαρμοζόντων ὀρθῶς, καθάπερ ἔφη ὁ Μέγας Βασιλεῖος. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ναοὶ καλλωπίζονται, παιδραῖς εἰκόσι κατακοσμούμενοι νῦν διὰ τοῦτο ὁ κόσμος, ἐν ἐκκλησίαις, τῷ ὑπὲρ πάντας βροτῆς, ὡραίῳ κάλλει, συμπάλλει τοῖς ψάλλουσιν. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ φῶς ἀνατέταλκε, μακρὰν τὸ σκότος, οἱ δυσσεβεῖς ἐκποδῶν διὰ τοῦτο τὰ πάντα, φωτὸς πλησθέντα, τὸν φωτοδότην Χριστὸν, μετ' εὐθυμίας ὑμνοῦσι καὶ λέγουσιν. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Η πάναγνος Δέσποινα, ἡ μόνη πάντων τῆς σωτηρίας ἐλπίς, ἡ φρικτῶς τετοκυῖα, τὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων Χριστὸν, ἐν ταῖς ὠλέναις αὐτὸν βρέφος φέρουσα, συμπροσκυνεῖται γραπτῶς, ὡς οἱ Πατέρες φασίν.

Ὡδὴ η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Νομοθετεῖ μὲν ἄριστα, τῶν Πατέρων ὁ σύλλογος, τοῖς Θεοσεβέσι, σχετικὴν προσκύνησιν, καὶ τὴν ἀναστήλωσιν, τῆς ἱερᾶς εἰκόνας Χρισθ· οἱ φιλευσεβεῖς δὲ, τὴν ἐτήσιον μνήμην, ὡς παῖδες ἐκτελοῦμεν, εὐπειθεῖς τὴν ἐκείνων, καὶ πόθῳ τὴν εἰκόνα, Χριστοῦ καταφιλοῦμεν.

Επταπλασίως ἕκαμπτον, ταπεινοὺς ὑψηλόφρονες, καὶ τῶν φιλαρέτων ταῖς ὁρμαῖς ἀνέκοπτον, δι' ὧν ἐνδιέβαλλον, εἰς τὰς ἐνθέους πράξεις αὐτῶν· ἀλλ' οἱ τῆς ἐβδόμης, συνελθόντες Σύνοδος, Πατέρες ἐν Νικαίᾳ, τὴν ὀφρὺν τὴν ἐκείνων, αὐτίκα κατασπῶσιν, ἑπταπλασιωτέρως.

Βέλη νηπίων γίνονται, ψαλμικῶς γηραιόφροσι, τῶν νησιοφρόνων αἱ πληγαὶ καὶ μάστιγες· τῇ θείᾳ δυνάμει δὲ, ἐξασθενουσί γλῶσσαι πολλαί, τῶν τὰς βλασφημίας, εἰς τὸ ὕψος λαλούντων· καὶ πᾶς τις τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, Θεὸν ἕνα γινώσκει, πανταίτιον καὶ μόνον. Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται νήπιος, ἐκοντὶ διὰ ἔλεος, ὁ Δημιουργὸς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, τηρῶν μετὰ τόκον σε, κεκαθαρμένην ὄλην Ἀγνή, καὶ τὴν ῥυπωθεῖσαν, ἐκκαθαίρων εἰκόνα· διό περ ἐν εἰκόσι, συμμορφοῦταί σοι φύσει, βροτὸς γεγεννημένος, Θεὸς ὑπάρχων φύσει.

Ὡδὴ θ΄. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ο μέγας τῇ ἰσχυῖ καὶ τῇ βουλῇ, ὁ τὸ πᾶν συγκρατῶν ἀκατάληπτε, μόνε Θεέ, κράτιστε παντάρχα Παμβασιλεῦ, τὴν Ἐκκλησίαν κράτυνον, τῇ ὀρθοδοξίᾳ σε συντηρῶν, Πατέρων

πάνενδόξων, παραδειγματισάντων, κακοδοξίαν παρακληήσεσι.

Μεγάλων ἤξιώθητε τῶν τιμῶν, ἐπὶ γῆς οὐρανόφρονες Ἅγιοι· ὅτι Χριστοῦ, τύπον ἐτιμήσατε σχετικῶς· καὶ νῦν σκιάν ἐκθέμενοι, καὶ τὸ περικάλυμμα τῆς σαρκός, αὐτὸν αὐτοπροσώπως, εἰς πρόσωπον ὁράτε, καὶ τῶν μειζόνων ἀξιούμενοι.

Ἦν ἵνα παιδευθῶμεν πανστρατιάς, βαρβαρῶδους ἰππείας ἠρέθισας, ρύμην αὐτὸς, θραῦσον καὶ τὸ θράσος τὸ καθ' ἡμῶν· καὶ Βασίλει συμμάχησον, τῷ τεθαρρήκότι σοι Πανουργέ, ταῖς εὐπαρρήσιαστοῖς, πρεσβείαις τῶν Πατέρων, ὧν ἐκτελοῦμεν τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Νοῆσαι τὸ μυστήριον ἕδαμῶς, τῆς φρικτῆς σελοχείας δεδύνηται, βρότειος νοῦς, ἀλλ' οὐδ' ὑψηλόνους ἀγγελικὸς, ὅτι Θεὸν ἐγέννησας, σὺ σεσαρκωμένον ὑπερφυῶς· διό σε Θεοτόκον, εἰδότες σὺν ἐκείνῳ, καθιστοροῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Πατέρες οὐρανόφρονες, οἱ Συνόδῳ ἐβδόμῃ, συναθροισθέντες δέησιν, ἐκτενῆ τῇ Τριάδι, προσάξατε τοῦ ρύσθῆναι, ἐκ πάσης αἰρέσεως, καὶ κρίσεως αἰωνίου, Βασιλείας τε τυχεῖν, οὐρανῶν τοὺς τὴν ὑμῶν, σύναξιν θείαν ὑμνοῦντας.

Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις ὑπεράγαθε, Κύριε τῆς Μητρός σου, καὶ τῶν ἐν ἑπτὰ Συνόδοις, ἀθροισθέντων Πατέρων, τὴν Ἐκκλησίαν στήριξον, καὶ τὴν Πίστιν κράτυνον· καὶ οὐρανῶν Βασιλείας δεῖξον πάντας κοινωνοὺς, ὅταν ἔλθῃς ἐπὶ γῆς, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τῶν Πατέρων προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλὴν ἀποθέμενοι.

Ολὴν συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι τὸ οὐράνιον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν· ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλόγητός εἰ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ολὴν εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστα-

τον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, οἱ χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, Πίστιν θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὅσιους αὐτοῦ.

Ολὴν συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐμπειρίαν, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικιώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λυμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ἦ τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσει καὶ φύσιν· καὶ τὸ μυστήριον τῆς Θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὡς θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλίται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών, οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερσυλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ, οἱ μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων Ὡδὴ ε'.

Κοινωνικόν: Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆ ΙΒ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου, καὶ Ἀνδρονίκου.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ τρεῖς, ἐν ἐνὶ φρονήματι, τῇ τρισαγίῳ Θεότητι, αἰεὶ λατρεύον-

τες, ἀπειλὰς τυράννων, καὶ πληγαὶς αἰκίσεων, ὑπέμειναν τῇ πίστει ῥωννύμενοι, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ ὁ σύναθλος Ἀνδρόνικος, καὶ τῆς νίκης, στεφάνους ἐδέξαντο.

Χριστὸν ἐνδυσάμενοι Σταυρὸν, ὡς ὄπλον δὲ φέροντες, ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν Ἅγιοι, στερόνως καθείλετε, τῶν ἐχθρῶν τὰ θράση· καὶ τῆς νίκης ἐνδοξοὶ, βραβεῖα ἐκ Θεοῦ ἐκομίσασθε, αὐτῷ πρεσβεύοντες, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῷ πόθῳ φλεγόμενοι Χριστοῦ, Ἀθλοφόροι ἐνδοξοὶ, ἀκαταγώνιστοι ὤφθητε· ξίφος οὐ κάμινος, οὐ θυμὸς τυράννων, οὐ ποινὰὶ κολάσεων, οὐ θάνατος ὑμᾶς ἐξεφόβησεν· ἀλλ' ἐκτελέσαντες, τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως, ἐπαξίως, στεφάνους ἐδέξασθε.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ γῆς τερπνὰ καταλίπετε· καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἄραντες, διὰ βασιάνων πολυπλόκων, αὐτῷ ἠκολουθήσατε· καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων πολλῶν, μὴ ἀρνησάμενοι αὐτὸν, ὑπ' Ἀγγέλων τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐδέξασθε, τὰς κεφαλὰς ὑμῶν στεφθέντες, καὶ πεπαρόρησιασμένη τῇ ψυχῇ, φαιδρῶς εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν συνελήλυθατε. Πρόβε, τὸ κλέος τῶν Μαρτύρων, Τάραχε, τῶν δαιμόνων ὀλοθρευτὰ, καὶ Ἀνδρόνικε, νίκη τῶν Πιστῶν, παρόρησιαν ἔχοντες, τῷ Σωτῆρι τῶν ὄλων πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καὶ εἰς βάραθρον, ἀπωλείας ὠθούμενον, οἰκτείρησον Δέσποινα, καὶ στερέωσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρᾳ· καὶ ταῖς βουλαῖς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσασα καταξίωσον, ποιῆν με τὰ προστάγματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν· ὅπως τυχῶ ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὠλόλυζε κρᾶζουσα, πικρῶς τῷ ἐκ σπλάγχνων, αὐτῆς προελθόντι· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα κατεπλήττετο· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλόνηρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος α'. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Τὸ τριστέλεχον ἄθροισμα, αἱ ἰσάριθμοι τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡσπερ ἀστέρες φαεινοὶ

ἐκ τῆς Ἑώας φανέντες, τὴν κτίσιν συγκαλοῦσι, πρὸς ἱεραὴν πανήγυριν, Πρόβος καὶ Τάραχος σὺν Ἀνδρονίκῳ τῷ σοφῷ· τὰς γὰρ σάρκας αὐτῶν θηρίοις παρέδωκαν· καὶ τῷ αἵματι τὴν γῆν πορφυρώσαντες, στεφηφόροι ἐν οὐρανοῖς, μετ' Ἀγγέλων χορευῆσιν, αἰτούμενοι ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλόνηρωπον Θεόν, πλημμελημάτων ἄφεσιν δωρηθῆναι, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐὐν οὐρανίων ταγματῶν.

Μεταβολὴν μοι τοῦ βίου, Παρθένε δώρησαι, ἀπὸ τῶν ἐμπαθῶν μου, μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς θείας ἀπαθείας, νεῦσιν ὁμοῦ, καὶ οἰκείωσιν ἄρρητον, πένθος χαρμόσυτον βρῦειν μου τὴν ψυχὴν, ἀετνάως μοι παρέχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Α'ναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν ἄμνον, ἢ ἄμωμος Παρθένος, θρηνηδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου τέκνον, τί τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θείαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρὶ, ἐπὶ ξύλου προσηλώθησιν σαρκί;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α'.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρῶν, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς:

Μέλψοιμι τῶν σῶν Μαρτύρων Σῶτερ κλέος.

Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Μαρτυρικαῖς ἠγλαῖσμένοι χάρισι, τῷ στεφοδότῃ Χριστῷ, ἐν οὐρανοῖς πόθῳ, Μάρτυρες παρίστασθε, φωτὶ καταυγαζόμενοι, τρισηλίου λαμπάδος, καὶ πάντας καταφωτίζετε, πίστει τοὺς ὑμᾶς μακαρίζοντας.

Εν διωγμῷ τῆς εὐσεβείας ὤφθητε, πᾶσαν διώκοντες, τὴν δυσσεβῆ πλάνην, Μάρτυρες ἀήττητοι, γενναίοις ἀγωνίσμασιν, ὡς καλοὶ στρατιῶται, ὡς Ἐκκλησίας εἰρήσιατα, καὶ τῆς ἀληθείας κραταίωμα.

Λελογισμένη διανοία Πάνσοφοι, ἀποκρουσάμενοι, τὴν πονηρὰν ζάλην, καὶ τὴν ἀγριαίνουσαν, τῆς ἀσεβείας θάλασσαν, ταῖς τοῦ Πνεύματος αὔραις, πρὸς τοὺς λιμένας ἐφθάσατε, τοὺς ἐπουρανίους γηθόμενοι.

Ψυχᾶς Μαρτύρων τὰ ὑμῶν συγχαίρουσι, Μάρτυρες πνεύματα, ἐν οὐρανοῖς ὄντως, Πρόβε καὶ Ἀνδρόνικε, καὶ Τάραχε μακάριε.

ἀνδρικῶς γὰρ τοὺς πόνους, τῆς μαρτυρίας ἠνύσατε, νίκαις θεϊκαῖς κλειζόμενοι.

Ο τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, Λόγος συνάναρχος, Παρθενικὴν μήτραν, βουληθεὶς κατώκησε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως γέγονε· καὶ παθῶν ἰκνουσίως, Μαρτύρων θεῖα στρατεύματα, πίστει ἐναθλεῖν παρεσκευάσεν.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ισχυρῶς τῷ διώκτῃ, ἀντιταχθεὶς Τάραχε, καὶ τὴν συντριβὴν τοῦ προσώπου, φέρων στερρότατα, μύλας συνέθλασας, τῶν νοσημένων λεόντων, ἀριστεύς γενόμενος, σθένει τῷ Πνεύματος.

Μεγαλόφρονι γνώμῃ, τοὺς αἰκισμοὺς ἠνεγκας, κώτου καὶ γαστρὸς Μάρτυς Πρόβε, διατεινόμενος, καὶ συμφλεγόμενος, τοῖς ὀβελίσκοις τὰ στέρνα, καὶ τὸ θεολόγον σου, στόμα τυπτόμενος.

Ιερεῖον καθάπερ, ἀναρτηθεὶς ἔφερε, πόνους Ἰδριμυτάτων μαστίγων, Μάρτυς Ἀνδρόνικε, πύρρος κατάφλεξιν, καὶ ἐκριζώσει ὀδόντων, καὶ τῆς θεολόγου σου, γλώσσης ἀφαίρεσιν.

Τριφεγγεῖς ὡς ἀστέρες, ταῖς νοηταῖς λάμπεις, ἅπασαν ἐν δόξῃ τὴν κτίσιν, καταφωτίζετε, σκότος διώκοντες, τῆς πολυθέου ἀπάτης, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, θεοειδέστατοι.

Θεοτοκίον.

Ως καλὴν ὡς ὠραίαν, ὡς ἐκλεκτὴν Ἀχραντε, Λόγος ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας, σὲ ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν ἀμόλυντον, καὶ θεοδόχον γαστέρα, βουληθεὶς κατώκησεν, ὁ ὑπερούσιος.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ
• τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον,
• ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης,
• τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Τῆς Ἁγίας Τριάδος τὴν κραταιάν, ὀπλισάμενοι πίστιν νεανικῶς, Ἀνδρόνικος Πρόβος τε, καὶ ὁ πάνσοφος Τάραχος, τῆς πολυθέου πλάνης, τὸ κράτος διέλυσαν, καὶ λαοὺς πρὸς θεῖαν, ἀγάπην συνέδησαν· ὅθεν τὰ τῆς νίκης, κομισάμενοι γέρα, χοροῖς συνευφραίνονται, ἀσωμάτων Δυναμέων· οἷς ἐν πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πᾶσι, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἄσπιλε ἀμόλυν-

τε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασον δέομαι· καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ῥύπου με καθάρων, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν, τῷ εὐσεβῶς προσκυνοῦντι, τὸν πανάγιον τόκόν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὄρωσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Αυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο, καὶ συνοχῆ καρδίας, ταῖς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ σταυρῷ Ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θελῶν ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολὴν τε, οἴμοι! καὶ ἦλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

ᾠδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Νόμον τὸν σὸν, Λόγε τηροῦντες οἱ Μάρτυρες, τῶν ἀνόμων νόμους ἐβδελύξαντο, τῆς ἀθετεῖν σε τὸν Ποιητὴν, ἐγκελευομένους, δαιμόνων ἐπιτηδεύμασι, καὶ πᾶσαν ὑποστάντες, τρικυμίαν βασιάνων, οὐρανοῦ γαλήνης ἐπέτυχον.

Στέργων Χριστοῦ, φέρειν ζυγὸν ἐπαυχένιον, τὸν αὐχένα, χαίρεις συντριβόμενος· τὸν δὲ Σταυρὸν ῥάβδον κραταιᾶς, Τάραχε παμμακάαρ, δυνάμεως ἐπαγόμενος, τῶν ῥάβδων ταῖς νιφάδας, ὑποφέρεις κραυγάζων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ως δυνατὸς Θεῷ, γενόμενος Πνεύματι, τῶν κνημῶν σου, φέρεις τὴν ἐπώδυνον, καρτερικῶς, Πρόβε συντριβὴν, καὶ τὴν τῶν ὀμμάτων, ἀφαίρεσιν φωτιζόμενος, τῇ γνώσει τῆς Τριάδος, τελεώτατον Μάρτυς, καὶ ταῖς ἄνω χοροῖς συναπτόμενος.

Νεανικῶς, Μάρτυς Ἀνδρόνικε ἵστασο, πρὸ βημάτων, ἀνταγωνιζόμενος, τῷ δυσμενεῖ, λίαν καρτερώς· ὅθεν κατατέμνων, ταῖς κνήμας σου εὐτονώτερον, εἰργάζετό σε κάραν, τὴν αὐτοῦ συμπατοῦντα, καὶ πορείαν τὴν ἄνω στελλόμενον.

Θεοτοκίον.

Μόνη Θεόν, φέρεις ἐν μήτρᾳ σαρκούμενον, τὸν τὸ εἶναι, πᾶσι παρεχόμενον· ὃν ἐν σταδίῳ οἱ ἀκλινεῖς, καθομολογοῦντες, ἐνήθλησαν θεῖοι Μάρτυρες· Παρθένε Θεοτόκε, τῶν Ἀγγέλων τὸ θαῦμα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα πανύμνητε.

Ἐδὴ ἐ. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Α κλινεῖς ὁδοιπόροι, τρίβου τῆς στενῆς καὶ τραχείας γεγόνατε, πειρασμῶν νιφάδας, ὡς ἀφρούς θαλαττίους ὠθούμενοι, ἀρράγεις ὡς πύργοι, ὡς ἐπὶ πέτραν τὴν καρδίαν, Ἀθλοφόροι ἐδράσαντες πίστεως.

Ρητορεύων τὰ θεῖα, καὶ θεολογῶν τὰ σωτήρια δόγματα, τῶν χειλέων φέρεις, τὰ σπαράγματα γνώμης στερότητι, ἀποφράττων στόμα, κατὰ Θεῦ Τάραχε μάκαρ, βλασφημίαν λαλοῦν τοῦ ποιήσαντος.

Τετραχῶς τεταμένος, καὶ ταῖς ἐκ μαστίγων πληγαῖς συνεχόμενος, τῆς ψυχῆς ἐδήλου, τὸ γενναῖον ὁ Πρόβος ἀνάστημα· στεφηφόρος ὅθεν, ἀναδειχθεὶς σὺν τοῖς συναθλοῖς, Βασιλεῖ τῶν αἰώνων παρίσταται.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα τῶν ἄνω, πέφυκας Δυναίμεων, Λόγον κυήσασα, τοῦ Πατρὸς Παρθένε, τὸν συνάναρχον καὶ συναῖδιον· οὐ ταῖς φρυκτωραῖς, οἱ Ἀθληταὶ καταυγασθέντες, ἀθείας τὴν νύκτα παρέδραμον.

Ἐδὴ ε΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ρεμφαία τοῦ δυνατοῦ, γενόμενοι διὰ πίστεως, καρδίας τῶν ἀσεβῶν, ἀνδρείως ἐτρώσατε, ἀνταγωνισάμενοι, κατ' αὐτῶν γενναίως, Ἀθλοφόροι μεγαλώνυμοι.

Ως παλαί τὸν Δανιὴλ, ἐν λάκκῳ θῆρες ἠδέσθησαν· οὕτω καὶ νῦν τοὺς στερόρους, ὀπλίτας τῆς χάριτος, ἐν σταδίῳ ἐπτήξαν, κατευλαθηθέντες, τὰ σεπτὰ τούτων παθήματα.

Νυγεῖσάν σου τὴν πλευράν, ἐξεικονίζων ὁ Τάραχος, εἰσδέχεται ταῖς πλευραῖς, κεντήματα Δέσποτα, καὶ ὄξος ποτίζεται, καὶ πυρὶ τὴν κάραν, ὠμοτάτως καταφλέγεται.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν προαιώνιον ἄχραντε, καὶ τέτοκας ἐν σαρκί, τὸν φύσει ἀπρόσιτον, καὶ γάλα ἐπότισας, τὸν τροφέα πάντων, Θεομῆτορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τριαδὸς ἡμῖν, τὴν δόξαν ἐφανίσαντες, γενναῖσι Χριστοῦ, ὀπλίται θεῖοι Μάρτυρες, σὺν Ταράχῳ Πρόβος τε καὶ Ἀνδρόνικος ἤλεγξαν ἅπασαν, τῶν τυράννων ἀθεότητα, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντες.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Ἰησοῦ τὰ πάθη γενναίως μιμησάμενοι, ἅμα σὺν Ταράχῳ τῷ σοφῷ, ὁ Πρόβος τε καὶ Ἀνδρόνικος, χαίροντες ἤχθησαν ἐν σταδίῳ, παρανόμων ἐλέγχοντες ἀθείαν. Ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐκ πόθου τιμῶντες τὴν μνήμην αὐτῶν, ἐν ὕμνοις ἀνευφημοῦμεν, καὶ πιστῶς τῆς ἀγῶνας κηρύττομεν· ἐθαυμάστως γὰρ ὁ Κύριος, ὡς φωστῆρας ἐν κόσμῳ, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντας.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου, καὶ Ἀνδρόνικου.

Στίχοι.

Εἶπει Τάραχος, Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος
Ἦραντο νίκην, γῆν προβαίντες ταράχου.

Τμήθη δωδεκάτη Πρόβος, Ἀνδρόνικος, Τάραχος τε.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐν ὑπατεία Διοκλητιανοῦ, καὶ Φλαβιανοῦ ἡγεμόνος. Καὶ ὁ μὲν Τάραχος προβεθηκῶς ἦν τὴν ἡλικίαν, Ῥωμαῖος τὸ γένος, Στρατιώτης τὴν τύχην. Ὁ δὲ Πρόβος, ἐκ Σίδης τῆς Παμφιλίας. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, πόλεως Ἐφείων τῆς Ἰωνίας.

Καὶ ὁ μὲν Τάραχος θλάται λίθοις τὰς σιαγόνας καὶ τὸν αὐχένα· τὰς χεῖρας πυρὶ καταφλέγεται, καὶ ἀναρτᾶται ἐπὶ ξύλου, καὶ καπνῷ πυργηρῷ ὑποβάλλεται· ὄξος ἐπὶ τῶν ῥινῶν δέχεται, καὶ ὀδελίσκοις πεπυρακτωμένοις τοὺς μαστοὺς ὑποκαίεται· ξηρῷ τὰ ὠτα ἐκτέμνεται· τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἀποσύρεται· θηρίοις ἐκδίδεται, καὶ τελευταῖον μαχαίρα κατακοπεῖς μελῆδόν, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθειν.

Ὁ δὲ γενναῖος Πρόβος νεύροις ὠμοῖς τύπτεται· σιδήροις πεπυρακτωμένοις τοὺς πόδας κατακαίεται· ξύλῳ ἀναρτᾶται· τὸν νῶτον καὶ τὰς πλευρὰς πυρωθεῖσιν ὀδελίσκοις κατακαίεται, καὶ ἐτέραις σουβλαῖς τὰς κνήμας διατέμνεται. Καὶ τελευταῖον, μαχαίραις καὶ αὐτὸς κατακοπεῖς, τὸ μακάριον τέλος ἀπνεύγκατο.

Ἀνδρόνικος δὲ ὁ θεῖος ξύλῳ ἀναρτᾶται, καὶ σιδήροις ὀξείσι τὰς κνήμας χαράσσειται, καὶ τὰς πλευρὰς κατακεντᾶται· ἄλατι τὰς ὠτειλάς ἀνατρίβεται· τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ χεῖλη ἐκτέμνεται· καὶ σχεδὸν τὸ σῶμα κατακοπεῖς μαχαίραις καὶ αὐτὸς, τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ παρατίθειν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας καλλινίκου Μάρτυρος Δομνίνης.

Στίχ. Μέλη Δομνίνα καὶ περ ἐξαρθρουμένη,
Οὐκ ἦν ἀληθῆ πίστιν ἐξαρνουμένη.

Αὕτη ἠγωνίσαστο ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ παρασταῖσα Λυσία τῷ ἡγεμόνι ἐν τῇ Ἀναζαρβέων πόλει, τύπτεται ἐν πρώτοις βουνεύροις ὠμοῖς, καὶ σιδήροις πυρωθεῖσι τοὺς πόδας καταφλέγεται. Εἰθ' οὕτω θλάται ῥάβδοις, καὶ ἐξαρθροῦται τὰς ἀρμονίας· καὶ τῇ εἰρκτῇ ἀπορρίψασα, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθειν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Παρθένου.

Η Ἁγία αὐτὴ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου καὶ Οὐάλληριανοῦ, ἐκ πόλεως Ῥώμης· ἦν δὲ μονάζουσα μετὰ ἑτέρων Παρθένων ἐν Μοναστηρίῳ τινί. Διαβληθεῖσα οὖν τῷ Ἡγεμόνι, καὶ παραστᾶσα ἔμπροσθεν αὐτοῦ μετὰ κλοιοῦ σιδηροῦ, τύπτεται εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ γυμνοῦται, καὶ ὑπὸ πυρὸς κατακαίεται, ἐπιβραίνουμένων ἐπάνω αὐτῆς πίσης, καὶ ἐλαίου, καὶ τειάφης. Εἶτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ τοὺς μαστοὺς τέμνεται, καὶ τοὺς ὀνυχας ἀνασπᾶται. Καὶ μετὰ ταῦτα, τὰς χεῖρας κόπτεται καὶ τοὺς πόδας· εἶτα τοὺς ὀδόντας ἐκρίζουται· καὶ τελευταῖον τὸ διὰ εἴφους τέλος δέχεται.

Ἐαῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ωτίων ἀφαίρεσιν, ὑπέστης χαίρων Τάραχε ἔνδοξε, ὡς εὐήκοος δούλος, τοῦ κλίναντός σοι οὖς εὐμενέστατον, καὶ ταῖς εὐχάσ σου πληρώσαντος, κράζοντος· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καὶ ταῖς βασιάνοις καταικιζόμενοι, σταθηρᾶ διανοίᾳ, τοῖς παρανόμοις ἀντικατέστητε· καὶ νικηφόροι γενομένοι ψάλλετε· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επλήσθη τὸ πνεῦμά σου, ἐνθέου δρόσου καὶ ἀναψύξεως, ὀπηνίκα τὰς χεῖρας, πυρὶ καὶ κάραν καταφλεγόμενος, ὡσπερ οἱ Παῖδες ἐκραύγαζες Τάραχε· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τὸν Πατέρων ἡμῶν.

Ραντίσματι Ἁγιοι, σεπτῶν αἱμάτων πλάνης τοὺς ἀνθρακας, κατασβέσαντες, δρόσον, ἡμῖν ἐνθέου βλύζετε χάριτος· καὶ ἰαμάτων προχέετε νάματα, τοῖς εὐφημοῦσιν ὑμῶν, τὴν μνήμην πάντοτε. Θεοτοκίον.

Κενοῦται ἐν μήτρᾳ σου, πατρῶων κόλπων μὴ ἀφιστάμενος, ὁ πληρέστατος Λόγος, καὶ σὰρξ ὁράται, καὶ βρέφος τίκτεται· ὃ μελωδοῦμεν Παρθένε γηθόμενοι· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Λελαμπρυσμένοι στίγμασι, καὶ ὠραῖαι ἐν κάλλεσι, τῆς καλλοποιοῦ Μακάριοι ἀθλήσεως, Κυρίῳ παρίσασθε, σεφανήφοροι πάντοτε, αἴγλης τῆς ἐκείθεν, πεμπομένης πλεσίως, πληρούμενοι καὶ πόθῳ, μελωδοῦντες ἀπαύστως· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τρεῖς αἰῶνας.

Εν ἑαυτῷ μαινόμενος, ὁ παράφορος τύραννος, ὡς νενικημένος ταῖς ὑμῶν ἐνστάσεσι, τομῶς ἀποφαίνεται, θανατωθῆναι ἔξοιξέ ὑμᾶς, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν μελωδοῦντας, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο τῆς Τριάδος πρόμαχοι, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες, οἱ τῆς ἀθείας τὸν κρυμὸν σκεδάσαντες, τῇ θέρμῃ τῆς πίστεως, τὰ τῶν πιστῶν προπύργια, ἄνθη τὰ τερπνὰ τοῦ νοσητοῦ Παραδείσου, λιμένες τῶν ἐν ζάλῃ, οἱ ἀκλόνητοι στύλοι, Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος, καὶ Τάραχος τιμάσθων.

Θεοτοκίον.

Σὺν Ἀσωμάτων τάξεσι, σὺν Μαρτύρων στρατεύμασι, σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, καὶ Προφήταις ἅπαντες, τὴν πάντων δεσπόζουσαν, τῶν ποιημάτων Δέσποιναν, ὡς τῶν Χερουβὶμ ἀγιωτέραν καὶ μόνην, Θεοῦ ἀγνὴν Μητέρα, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς θεοσεβῆσιν ἑμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τέτους ἰδῶν· Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν
» ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
» τε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ισχυσαν σώμασι φθαρτοῖς ἀφθαρσίαν τοῖς ἀγῶσι προσκτήσασθαι, οἱ γενναιοτάτοι, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοιώθησαν, τὴν βασιλείαν τῆ Θεοῦ, λαβόντες ἀσάλευτον, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ Ἀνδρόνικος Χριστοῦ οἱ θεράποντες.

Ωφθητε ἀνθρακες πυρὶ, τῷ αὐτῷ μυστικῶς ἀναπτόμενοι, καὶ κατεφλέξατε, ὑλῶδη πλάνην Μεγαλομάρτυρες· καὶ ἀναλάμψαντες ὡς φῶς, τὴν κτίσιν ἀυγάζετε, καὶ περισώζετε, ἐκ κινδύνων καὶ παθῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σήμερον ἄγει ἑορτὴν, ἐτησίαν καὶ λαμπραὴν καὶ χαρμόσυνον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, τὴν θείαν ταύτην ὑμῶν πανήγυριν· καὶ συναγάλλονται ὑμῖν, Προφῆται Ἀπόστολοι, καὶ πάντες Μάρτυρες, Ἀθλοφόροι νικηταὶ μεγαλῶνυμοι.

Ηρῆθητε πρὸς φωτειδῆ, Παραδείσου Ἀθλοφόροι σκηνώματα, περιβαλλόμενοι λαμπρὰν ἐσθῆτα, ἣν ἐξυφάνατε, πολυειδέσιν αἰκισμοῖς· καὶ θρόνῳ παρίστασθε, τοῦ Παντοκράτορος, ὑπὲρ πάντων ἐκτενῶς ἰκετευόντες.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Σῶτερ ὁ τεχθεὶς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἀφθορον, μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθίσῃς κρῖναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων ὡς Θεός καὶ φιλάνθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐφριξε πάσα ἀκροῖα, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ
συγκατάβασιν· ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν
κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπό-
γασρός, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἀχραν-
τον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Πολυειδεῖς οἱ Μάρτυρες, αἰκισμοὺς ἐνεγκόν-
τες, πολλῶν ἐπάθλων ἔτυχον, καὶ βρα-
βείων τῆς νίκης, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος,
Τάραχος ὁ Θεόφρων, καὶ Πρόβος καὶ Ἀνδρό-
νικος, οἱ στερόροι Ἀθλοφόροι, ὧν τὴν σεπτήν,
ἐκτελοῦντες μνήμην, τούτους τιμῶμεν, ὑπὲρ ἡ-
μῶν πρεσβεύοντας, τοῦ ῥυσθῆναι πταισμάτων.

Θεοτοκίον.

Ἀμαρτιῶν πελάγει με, καὶ παθῶν ἐν τῇ
ζάλῃ, διηνεκῶς ποντούμενον, πρόφθασον
Θεοτόκε, τῇ παναλκιῇ σου δυνάμει, καὶ διάσω-
σον τάχος, καὶ πρὸς λιμένα ἴθυνον, μετανοίας
με ὅπως, δοξολογῶ, σὸν Υἱόν, ὃν ἔτεκες ἀπόρ-
ρήτως, καὶ σὲ τὴν Θεομήτορα, εὐλαβῶς με-
γαλύνω.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, κτλ. Ζήτει, εἰς τὸν
Ἐσπερινόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομήτορ μετά-
βαλε, τῆς ψυχῆς μου πανάμωμε, εἰς ῥῶσιν
καὶ δύναμιν, τοῦ φόβῳ καὶ πόθῳ, ποιεῖν τε καὶ
πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκ-
φύγω τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον· καὶ κληρὸν τὸν
οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ
ἀπολάβοιμι, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρήγνυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγεί-
σης σου, τῆς πλευρᾶς Πολυέλεε, Ἀδαμ
τοῦ προπάτορος, καὶ ἡ ἀπωσμένη, φύσις τῶν
ἀνθρώπων, ῥανίσιν αἵματος τοῦ σοῦ, καθαγια-
ζεται ἀνακραΐζουσα· Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου,
δόξα τῇ θείᾳ σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύ-
ναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς συνήθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κάρπου
καὶ Παπύλου.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Καρπούς προσεπήνοχας Θεῷ, τῇ διδασκα-
λίᾳ σου, τοὺς σεσωσμένους Ἀοίδιμε, σαυ-
τὸν δὲ κάρπωμα, ἱερὸν προσῆξας, μαρτυρίου
αἵματι, παμμακάρι φοινηθεὶς ἱερώτατε· διὸ ἰ-
κέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρή-
νην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν νῦν ἐπερείσαντες Χριστῷ, ἀκλινεῖς ἐδεί-
χθητε, ταῖς προσβολαῖς τῶν κολάσεων,
οἰκείοις αἵμασι, πλάνης τοὺς προμάχους, ἄρδην
κατακλύσαντες, καὶ ἔνδον Παραδείσου σκηνώ-
σαντες, ὡς ἱερώτατοι, ἱερεῖα ὡς ἀμώμητα, ὡς
τῆς θείας, ἀμπέλου βλαστήματα.

Πυρὸς δυνατώτερον τὸν νοῦν, ἔξαφθέντες
Μάρτυρες, ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίσαντος,
Κάρπε καὶ Πάπυλε, νοητοὶ φωστῆρες, τὸ πῦρ
ἀπεσθέσατε, εἰδῶλων βδελυρῶν θεία χάριτι,
δρόσῳ τῆς πίστεως, καὶ αἱμάτων ταῖς προσχύ-
σεσι, τὸν χειμάρρουν, τρυφῆς ἐκκληρώσασθε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἄξιος ἐν θεόπταις, τοὺς οὐρανοὺς σὺ εἶ-
δες Ὅσπερ ἀνεωγμένους, καὶ τὸν Κύριον ἐν
θρόνῳ καθημένον, καὶ Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ
περικύκλω αὐτοῦ· καὶ παρὰ σοῦ παλιν ἡμεῖς
φωτισθέντες, τὸ ἱερὸν σε ποιῆμιον, Κάρπε βοᾶ-
σοι· Αἴτησαι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀ-
νατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον Ἀ-
γαθὴ, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνο-
χλοῦντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρίστατο τῷ ξυλῷ ποτέ, καιρῷ τῷ τῆς
σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν παρθένο
Μαθητῇ, καὶ κλαίουσα ἐβόα· Οἴμοι! πῶς πά-
σχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἡ ἀπάθεια;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρῶν, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς:

Κάρπῳ τὸν αἶνον σὺν Παπύλῳ προσφέρω.

Θεοφάνους (*).

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῳ.

Καταυγασθῆναι τῇ αἴγλῃ τῆς σῆς Χριστέ, ἀνάρχου Θεότητος, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν, καὶ δοθῆναι λόγον μοι αἰτῶ, τῆ ἀξίως τῆς σοφούς, ὑμῆσαι Μάρτυρας.

Απαρνησάμενοι πᾶσαν τὴν γεραὴν, Ἀθληταὶ ἀπόλαυσιν, ἐπτερώσατε ὑμῶν, τὸν νῦν πρὸς οὐράνιον ὁδόν, δι' ἀσκήσεως τὸ πρὶν, καὶ νῦν δι' αἵματος.

Ραδίως ἠχῆτε πάντα πρὸς πειρασμόν, ὑποστηῆναι Πάνσοφοι, δυναστεία θείκῃ, δι' ἧς καὶ τὴν ἀπασαν ἰσχὺν, τῶν ἐχθρῶν καταβαλόντες, κλέος ἤρασθε. Θεοτοκίον.

Παλαιωθέντα τὸ πρὶν με τῇ συμβουλῇ, τοῦ δολίου ὄφους, ὀλωλότα ὁ Θεός, καθορᾶν μὴ φέρων με ἐν σοὶ, κατοικήσας τῇ Σεμνῇ ἐκαινοποίησεν.

ᾠδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ.

Ως τὸ τοῦ Κτίσθη ἀληθῶς, κατ' εἰκόνα τηροῦντες, οὐκ ἐκάμψατε γόνυ, ἀντιθέοις τῶν ἐθνῶν, σεβάσμασιν· ἀλλ' εὐχῇ, ἀηττήτῳ, ταῦτα κατεστρέψατε.

Τῇ δυσσεβεῖ τῆ δικαστοῦ, οἱ γεναῖοι προσταξεί, αἰσθητῶς γυμνωθέντες, ἐνεδύσαντο Χριστόν· δι' ὃν καὶ ὡσπερ κριοὶ, πεδηθέντες, ἤγοντο ἀλύσεσιν.

Ορῶν τὸ ἀτρεπτον ὑμῶν, πρὸς αὐτόν τῆς ἐλπίδος, ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν νυκτὶ ἀγγελικαῖς, ἐπιστασίαις θαρρῆϊν, ἐν βασιάνοις, Ἐνδοξοὶ προτρέπεται. Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Δέσποινα δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου τῷ πλήθει, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, θραπεύσασα θερμῇ, πρεσβείᾳ σου πρὸς Θεόν, καὶ τὰ πάθη, ἴασαι τοῦ σώματος.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν

(*) Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἐν τῷ χειρογράφῳ Ἀκολουθία τῶν Ἀγίων τούτων ἐστὶν ἑτέρα, τὰ μὲν Προσόμοια πρὸς τὸ, Ὡς γεναῖον ἐν Μάρτυσιν· ὁ δὲ Κανὼν πρὸς τὸ, Σοῦ ἢ τροπαιοῦχος δεξιᾶ· ποίημα μὲν τοῦ Ἰωσήφ, φέρων δὲ Ἀκροστιχίδα ταύτην: Κάρπον τε καὶ Πάπυλον ἄσμασι στέφω. Οὐτε ὁμως Κοντάκιον ὑπάρχει ἐκεῖ, οὐτ' Ἐξαποστοτεῖλιον, εἰμὴ μόνον ἐν τῷ Ἐσπερινῷ τὸ αὐτὸ Δοξαστικόν.

• σου ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα, Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Οπλοὶς πίστεως καθωπλισμένοι, διελύσατε τὰς παρατάξεις, τῶν ἀθέων Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· καὶ ἀφθαρσίας τὸ στέφος ἐδέξασθε, Μαρτυρικὸν διανύσαντες διάυλον. Κάρπε Πάπυλε, Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰτήσασθε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνῃ πάντα γαγε Παρθενομήτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγελέλου ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θρασασμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις, θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

ᾠδὴ δ΄. Χριστός μου δύναμις.

Αρίστην ἔνδοξοι, Θεῷ προσήξατε, Ἀθλοφόροι θυσίαν τὸν εὐκλεῆ, πίστει Ἀγαθόδωρον, ἀποκρουσάμενοι ἐχθροῦ, τὴν ἀπάτην ἀγαπήσει Χριστοῦ.

Γῶ τοῦ ὄφους, μανεῖς ὁ τύραννος, δεσμευθῆναι σε φήσας καὶ τὰς πλευράς, Κάρπε καταξέεσθαι, αὐθις δὲ φλέγεσθαι πυρὶ, τὸ στερόν σου οὐ διελυσε.

Νυμφῶνα Πάπυλε, ἐπιποθήσας ἰδεῖν, τοῦ Δεσπότη πρὸς ὕψος ἀναρτηθεῖς, ξεέσθαι οὐ δέδοικας, οὔτε πυρὸς ἀπειλοῦντος, ὑπεχώρησας θρασέσειε.

Θεοτοκίον.

Ορῶν ἐκ σπλάγχων σου, Θεὸν ἐρχόμενον, ὁ Ἀδάμ ὡς ἐν ζόφῳ τῷ τῶν παθῶν, Δέσποινα ἐβόᾳ σοὶ· Σῆ μεσιτεία τῶν δεινῶν, τοῦ θανάτου με ἐξάρπασον.

ᾠδὴ ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθῆ.

Νηπίων ὡσπερ τῶν ἀσεβῶν, βέλη τὰς τῶν λίθων βολίδας, δέσμιος ὢν σὺ λελόγισαι, Πάπυλε τρισμάκαρ, ἐνδεδυμένος, στολὴν, τῆς πίστεως τὴν ὄντως ἀκαταμάχητον.

Νεκρὸς γεγένηται ὁ ἐχθρὸς, ἐν τῇ καρτερίᾳ σου μάκαρ, καὶ σταθηρᾶ γενναϊότητι· κράτος γὰρ θεόθεν, περιεβάλου σαφῶς, δι' οὗ διττοὺς πολέμους Κάρπε ἐνίκησας.

Στόματα θηρών ὡς Δανιὴλ, Μάρτυρες ἐφρά-
ξατε ὄπλοις, ἐνθέοις Κάρπε καὶ Πάπυλε·
τούτους δὲ κηρύττειν Θεοῦ ὑπάρχειν ὑμᾶς, γεν-
ναίους Ἀθλοφόρους, πίστει ἐδείξατε.

Θεοτοκίον.

Υἰὸν Θεοῦ τὸν Ἐμμανουὴλ, τίκτειν Ἡσαΐας
σὲ μόνην, προανεφώνει Ἀμόλυντε, τὸν
δὲ εὐσπλαγχνίαν καταξιώσαντα, ἡμῖν ὁμοιω-
θῆναι, καὶ ἀπαλλάξαι φθορᾶς.

ᾠδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Νευρούμενοι Πνεύματι, καὶ τὴν δρόσον παρ'
αὐτοῦ, δεχόμενοι Ἀήττητοι, ἐμβληθέντες
ἀσβέστῳ ἐκκαυστικῇ, οὐδόλως ἐφλέχθητε, ἀλ-
λά ταύτην ὡς λίθους ἀπειργάσασθε.

Νάμασι κατήρδευσας, διδαγμάτων τὰς ψυ-
χαῖς, τῶν εὐσεβῶν Ἀοίδιμε· καὶ διὰ τοῦ-
το ἄφθονον ὁ Χριστὸς, πηγὴν σε ἀνέδειξε, τῶν
θαυμάτων ἐν κόσμῳ παναοίδιμε.

Προθύμως ἀνέκραζον, ὡς ἐκ στόματος ἐνός,
οἱ Ἀθλοφόροι Κύριε· οὐ λιμὸς οὐδὲ θλί-
ψις οὐ διωγμὸς, τῆς σῆς ἡμᾶς Δέσποτα, δυνη-
θῆ ἐκχωρίσαι ἀγαπήσεως.

Θεοτοκίον.

Α'δάμ τὸν προπάτορα, γυναικεία συμβουλή,
πάλαι μὲν ἐθανάτωσε· νῦν δὲ Θεὸς ἐν
μήτρᾳ σου χωρηθεῖς, ἐζώωσε Δέσποινα, καὶ
κίον φωτὸς αὐθις ἀπειργάσατο.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψυμένην καθο-
» ρῶν, ὧν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος, δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ω'ς θησαυρὸν πολυτελῆ ὁ Δεσπότης, καὶ
κρήνην βρύουσαν κρουνούς ἰαμάτων, ταῖς
ἐπὶ γῆς παρέσχετο τὰ λείψανα ὑμῶν, νόσους
μὲν καθαίροντα, παθημάτων ποικίλων, χάριν
δὲ βραβεύοντα, ταῖς ψυχαῖς ἀεννάως· διὸ συμ-
φώνως Κάρπε τὴν ὑμῶν, Πάπυλε πόθῳ, τελού-
μεν πανήγυριν.

Ὁ Οἶκος.

Η' προαιώνιος Θεοῦ Σοφία τε καὶ Λόγος,
νοός μου τὴν ὁμίχλην ἀπέλασον, καὶ δι-
δοῦ λόγον σοφίας ὡς Θεός, τοὺς μιμησαμένους
διὰ πόθον ὀλικῶς τὰ θεῖά σου παθήματα, ἀ-
νυμῆσαι προθύμως, ὡς ὑπὸ σοῦ, Δέσποτα τῶν
ὄλων, ἐπαξίως τῶν ἀγῶνων ταῖς ἀμοιβὰς ἀπο-
ληφομένους. Ἐνταῦθα γὰρ πιστῶν οἱ δῆμοι κυ-
κλοῦντες τῶν λειψάνων τὴν σορὸν, τὴν εὐεξίαν
ῥέπονται αἰεὶ, συμφώνως ἐπιτελοῦντες, Πάπυ-
λε, Κάρπε, ὑμῶν τὴν πανήγυριν.

Συναξάριον.

Τῆς ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων
Μαρτύρων Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθοδώρου,
καὶ Ἀγαθονίκης.

Στίχοι.

Κάρπῳ, Παπύλῳ, τοῖς Θεοῦ καρποῖς δύο,
Πᾶς πυλεῶν τμηθεῖσιν ἠναίγη πολου.

Ἀγαθοῶρον δωρεῶν πληθὺς μένει,
Πρὸς πληθὺν ἀθλήσαντα δεινῶν μαστίγων.

Οὐκ ἐμποδῶν σοι, Μάρτυς Ἀγαθονίκη,
Τὸ θῆλυ πρὸς τὸ θεῖον ἐκ ξίφους τέλος. •

Κάρπον σὺν Παπύλῳ δεκάτῃ τρίτῃ ἔκτανε
χαλκός.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ
Δεκίου βασιλείας, καὶ Οὐαλλεριανοῦ ἀνθυπάτου Ἀ-
σίας, ἱατροὶ τὴν τέχνην· ὧν ὁ μὲν Ἅγιος Κάρπος Ἐ-
πίσκοπος ἦν Θυατείρων· ὁ δὲ Παπύλος Διάκονος, ὑπ' αὐ-
τοῦ τοῦ Κάρπου χειροτονηθεῖς. Κρατηθέντες οὖν παρὰ τῷ
Ἀρχόντῳ, καὶ ἐρωτηθέντες, ὡμολόγησαν ἐνώπιον πάντων
τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ· καὶ ἀναγκασθέντες θῦ-
σαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθέντες, προσεδέθησαν ἱπ-
ποῖς, καὶ περιεπάτου ἐμπροσθεν τοῦ ἄρματος, συρόμενοι
πρὸς τὰς Σάρδεεις· καὶ κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλου, ξέον-
ται. Τότε καὶ ὁ Ἅγιος Ἀγαθοῶρος, δούλος ὧν τῶν Ἁ-
γίων, καὶ ἀκολουθῶν αὐτοῖς, Θεοῦ Ἀγγέλου ἐνισχύσαν-
τος, καὶ αὐτὸς τὸν Χριστὸν ὡμολόγησε· καὶ κρεμασθεὶς,
ράβδοις τύπτεται σφοδρῶς· καὶ οὕτω τυπτόμενος, τὸ πνεῦ-
μα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Ὁ δὲ Ἅγιος Κάρπος κρεμάμενος ὑπεμειδίασε· καὶ ἐ-
ρωτηθεὶς παρὰ τοῦ Ἀρχόντος, Τίνας χάριν, ὦ Κάρπε, ἐ-
μειδίασας; εἶπεν· Ὅτι εἶδον τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου μου,
καὶ ἐχάρην. Ὁ δὲ Παπύλος δεσμεῖται πάλαις τέσσαρσι,
καὶ εἰς ὕψος αἵρεται, καὶ λίθοις βάλλεται, ἀσπλαγῆς ἐκ
πάντων διαμείνας.

Μετὰ ταῦτα ἀχθέντες οἱ Ἅγιοι ἄμα, ὑπτιοὶ ἐπὶ τριβό-
λοις σύρονται, τυπτόμενοι ἀνωθεν, καὶ θηρίοις βορᾷ ριπτό-
μενοι· καὶ λέων τότε, ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθηγγόμενος καὶ
ὠρούμενος, διακάλυε τοὺς διώκοντας τῆς τοιαύτης ὡμότη-
τος. Οἱ δὲ βύσαντες τὰ ὄτα, καὶ κρηπίσιν αὐτοὺς σι-
δηραῖς καθηλώσαντες, ἐν τῇ καμίνῳ ἐναπέριψαν· ἐνθα
καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Παπύλου ἀδελφὴ Ἀγαθονίκη, εὐξαμένη,
συνεισῆλθεν αὐτοῖς. Ἐπὶ δὲ τὸ πῦρ, καταβράχυντος ὑποῦ
ἐσβέσθη, καὶ οἱ Ἅγιοι ἀφλεκτοὶ καὶ ἀσπλαγεῖς διέμειναν,
ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Φλωρεντίου.

Στίχ. Ὡ θάρσος οἶον Μάρτυρος Φλωρεντίου!
Πρὸς τὴν φλόγα τρέχοντος, ὥσπερ πρὸς
δρόσον.

Ο' Ἅγιος Μάρτυς Φλωρεντίος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Θεο-
σαλονίκης. Χριστιανὸς δὲ ὧν, καὶ ζηλωτὴς τοῦ κα-
λοῦ, ὑβρίζε καὶ διεβάλλεν ἐπὶ πάντων τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλ-
λήνων, ἐπιστήριζε δὲ τοὺς Χριστιανούς τῇ πρὸς Χρι-
στὸν πίστει, καὶ παντοίως ὠδήγει πρὸς τὴν τῶν θεῶν
αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργασίαν. Οὕτω δὲ ποιῶν, ἐκρατήθη παρὰ
τοῦ τῆς χώρας Ἡγεμόνος· καὶ ἐρωτηθεὶς, τὸν μὲν Χριστὸν

παρρησία ὡμολόγησεν ἐνώπιον πάντων, ὄντα Θεὸν προαιωνίου καὶ Ποιητὴν τοῦ παντός· τοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων θεούς, ξύλα, λίθους, χρυσοῦν, ἄργυρον, χαλκόν, σίδηρον, εἶδωλα ἄψυχα καὶ ἀναίσθητα· καὶ ταῦτα εἰπὼν, τύπτεται σφοδρῶς. Ἔπειτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ ξίσται· καὶ πυρᾶς ἀναφθίσης μεγάλης, ἐμβάλλεται ἐν αὐτῇ, χαίρων δὲ καὶ προσευχόμενος ἐν αὐτῇ, καὶ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διοσκόρου.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ Διόσκορος αἰσχύνει Δία,

Τὸν μὴ λαβόντα ψυχαπωλείας κόρον.

Οὗτος ἤλθεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, γίνος μὲν ἔλκων τῶν Σκηνοπολιτικῶν, τῆς δοκούσης δὲ κατὰ τὰς πόλεις τῶν βουλευτῶν ἀξίας ἐπειλημμένος. Οὗτος, ἠγασάμενος τὰ τοῦ βίου πάντα ὡς σκύβαλα, ἵνα Χριστὸν κερδήσῃ μόνον, παρρησιαίζεται· καὶ παραστάς Λουκιανῷ τῷ Ἀρχοντι, καὶ τούτου καταβροντήσας, μᾶλλον δὲ καταγελάσας, εἰς οὐδὲν ἦν τι θέμενος τὰς αὐτοῦ ἀπειλάς τε καὶ θωπείας. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος καὶ πῦρ αὐτῷ προσῆγε, καὶ στρεβλωτήρια, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν βασάνων εἶδη περιενούει, καὶ πάντα ὑπῆρχον εἰς οὐδὲν καὶ ἀνευέργητα, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκτέμνει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικήτα Πατρικίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Θλίψεις ὑποστάς εἰκόνων θείων χάριν,

Χαίρει χαρὰν Νικήτας, οἶαν οἱ Νόες.

Οὗτος γεννᾶται ἐν τῇ Παφλαγόνων χώρα παρὰ εὐσεβῶν καὶ φιλοθεῶν γονέων· φασὶ δὲ αὐτὸν ἀπόγονον εἶναι Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης. Ἐκδοθεὶς δὲ εἰς διδασκάλους καὶ παιδευθεὶς, ἐν τῇ Βασιλευούσῃ εἰσῆλθε, δεκαεπτὰ χρόνων ὑπάρχων. Εἰρήνης δὲ τότε τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας κρατούσης, καὶ τὸν παῖδα ἀναμαθούσης ἐνουῶν εἶναι, ὡς παρὰ τῶν γονέων ἐνουχιθέντα, ἀνελάβετο· καὶ δι' ὀλίγου πρῶτος ἐν τοῖς οἰκείαις πάντων γίνεται· καὶ φθάσας τὸ τῶν Πατρικίων ἀξίωμα, στρατηγὸς Σικελίας προβάλλεται.

Ἐκτοτε οὖν καλῶς καὶ θειοτάτως βιώσας, καὶ βουλόμενος ἀποκαρῆναι, οὐ συνεχωρεῖτο παρὰ τῶν κρατούντων, τοῦ τε Νικηφόρου, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σταυρακίου. Ὑστερον δὲ, κρατήσας τῆς βασιλείας ὁ Μιχαὴλ, μόλις οὗτος παρακληθεὶς, κατένευσε. Μοναχὸν μὲν γενέσθαι, τῆς πόλεως δὲ μὴ ἐξελθεῖν. Ἄλλ' ἐξ τὴν λεγομένην Χρυστὴν πύλην δούς αὐτῷ Μονῆν, τὴν λεγομένην Χρυσονίκην, ἐν ταύτῃ προσμένειν ἐκέλευσε. Πεντήκοντα δὲ χρόνων ἦν, καθ' ἃν καιρὸν ἀποκαρῆς, τὸ μοναχικὸν ἐνεδύσατο σχῆμα. Ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ διήγειν ἄχρι τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου.

Ὡς δὲ ἴωρα τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων εἰκόνων γινόμενα, ἐξελθὼν τῆς πόλεως, εἰς προάστειον ἀπῆλθεν, ὃν αὐτὸς ἐν τῇ Μονῇ ἰδωρήσατο, καὶ συγκατέμιξεν ἑαυτὸν τοῖς ἐσχάτοις ἀδελφοῖς, συνεισθίων καὶ συγκοπιῶν αὐτοῖς. Ἐπεὶ δὲ τινες διαβολεῖς, τῷ Σεμαχῷ χαριζόμενοι, προστήγγειλαν εἰκόνα κεκτῆσθαι τοῦτον τοῦ Σωτῆρος, ἦν ἐκ πίστεως ἀπὸ Ῥώμης ἔλαβεν, ἀπιστάλη τῶν τῆς τάξεως αὐτοῦ τις, λόγοις οὐκ ἀνεμείνεις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλαῖς ἐκφοδῶν, καὶ ἀπαιτῶν δοθῆναι οἱ τὴν σεβασμίαν εἰκόνα. Ὡς δ' οὐκ εἶχε τοῦτον καταπειθῆ, ὀψίποτε ἀποκρινάμενος· Ὡς οὐκ ἐμὴ αὕτη ἡ σεβασμία εἰκὼν, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῖς ἱερείς τῆς Ἐκκλησίας ἀφωρισμένην κειμηλίους ἀρπάσας ἐκεῖνος ἕτερον ἀδελφόν, ἐπὶ τὸ δειχθῆναι αὐτῷ τὸ ζητούμενον, εἰσῆλθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· καὶ λαβὼν τὴν σεβασμίαν

εἰκόνα, ὡς μῦσός τι ἔρριψεν ἀτίμως ἐν τῷ βεριδαρίῳ αὐτοῦ (*). Ὁ δὲ Ἅγιος τοῦτο ἰδὼν, ἐκ βάθους ἐπέταξεν, ἀρχὴν πειρασμῶν τοῦτο λογισάμενος. Ἐπεὶ δὲ ἀποχωρεῖν ἔμελλε ὁ ἀποσταλεὶς, ἐξησφαλίσατο, μηδὲ ὡς τὸν Ἅγιον ἐξέρχασθαι τῶν ἐκείσε.

Θεοφίλου δὲ μετὰ ταῦτα τὴν βασιλείαν κατασχόντος, ἕτερου Σεμαχοῦ, καὶ τούτου τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων εἰκόνων οὐκ ἀμελῶς μετιρροχόμενου, ἀπιστάλη καὶ πρὸς τὸν Ὁσίον Θεοδόσιόν τις, οὕτως εἰρηκῶς ἐνώπιον τῶν παρευρεθέντων· Ὁ Βασιλεὺς κελύει σοὶ δι' ἐμοῦ, ἢ τῷ Πατριάρχῃ Ἀντωνίῳ κοινωνῆσαι, καὶ ταῖς εἰκόσι μὴ προσκυνεῖν, ἢ τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ἐξορισθῆναι τῶν ὧδε. Καὶ ὁ Ἅγιος· « Τὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου εἰκόνα οὐ παύσομαι αἰεὶ προσκυνῶν, κἄν ὑμεῖς ἀπαρίσκησθε. Τὸν δὲ Ἀντωνίου, εἶπερ ἐν τῷ καθεστηκότι εἰμί, οὐκ ὀνομάσω Πατριάρχην, ἀλλὰ μοιχόν. Λοιπὸν ἐξόριζε, σφάττε, ποιεὶ ὁ βούλει ». Καὶ οὕτως ἐξώρισαν αὐτὸν ἐκεῖθεν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τρεῖς ἀδελφοὺς, εἰς ἕτερον εἰσῆλθε προάστειον ἀγχοῦ περὶ κείμενον· καὶ διαβιβάσας ἐκεῖσε τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν ἄχρι τῆς Πεντηκοστῆς, καταλαμβάνει τὸ Παντείχιον.

Ἐπεὶ δὲ δόγμα ἐξετέθη, μὴ ὑποδέχεσθαι τοὺς φεύγοντας Χριστιανούς, στενοχωρηθεὶς ὁ Ἅγιος, πρὸς Ἐπίβολον ὑπέστρεψεν. Ὡς δὲ καὶ ἐκεῖσε διὰ τὴν τῶν Ἀγαρηνῶν ἔφοδον ἐδυσχεραίνεν, ἦλθε πρὸς αὐτὸν τις Νικόλαος προγενῆς ὢν αὐτῷ, λέγων οὐ μικρὰν εὐρήσειν ἀνάπαισιν, εἶπερ ἀφικέσθαι βουληθῆ πρὸς τὸ παρ' αὐτῷ ὄν προάστειον, Ζουλουσᾶν οὕτω καλούμενον, καὶ ἐκεῖσε παρεγένετο. Ἀλλὰ μετὰ χρόνον τινα μῆνυμα γέγονεν αὐτῷ, ἢ κοινωνῆσαι, ἢ μετανάσθην γενέσθαι.

Μεταβὰς οὖν ἐκεῖθεν, ἀφίκετο πρὸς Κατισίαν· καὶ τοπίον μικρὸν εὐρῶν, ἐξωνήσατο τοῦτο, καὶ εἰς ὄνομα τῶν Ἀσωμάτων δευράμενος ναὸν, χρόνους ἱκανοὺς μετὰ τῶν συνόντων αὐτῷ ἀδελφῶν καλῶς καὶ θειοτάτως διαβιβάσας ἐν αὐτῷ, τελευταῖον εἰς τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν ἀφίκετο Μεναστήριον· ἐν ᾧ καὶ τοὺς Μοναχοὺς κατηχήσας, καὶ ἐπευξάμενος, τὴν ἑαυτοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημίαν προγονοῦς ἐξεδήμησε, πολλὰ καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον θαύματα πεποιηκῶς, περὶ τὰ ἐβδομήκοντα πέντε ἔτη γεγονώς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βενιαμὴν τοῦ Διακόνου.

Εν ταῖς ἡμέραις Ἰσδιγέρδου τοῦ υἱοῦ Γορωράνη, βασιλέως Περσῶν, ὁ Βενιαμὴν, Διάκονος ὢν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς Πέρσας καὶ Ἑλληνας μεταβαλὼν πρὸς Θεογνωσίαν, ὡς κακοποιὸς διεβλήθη· διὸ καὶ τυφθεὶς, ἐμβάλλεται τῇ εἰρκτῇ. Δύο δὲ ἐνιαυτῶν παραδραμόντων αὐτῷ ἐν τῇ φυλακῇ, Πρίσβις Ῥωμαίων ἀφικόμενος πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν, μαθὼν περὶ τούτου, τὸν βασιλέα ἠτήσατο ἀφεθῆναι τὸν Βενιαμὴν. Ὁ δὲ βασιλεὺς, εἰ βούλοιο ἀποσχέσθαι, ἔφησε, τοῦ διδάσκειν τὸν Μάγους τὸν Χριστιανισμόν. Καὶ ὁ Πρίσβις· Φυλάττειν ἐξάπαντος τὰ προστεταγμένα, ὡς βασιλεῦ, ἀναγκαῖον, ἀπεκρίνατο.

Ὁ δὲ Βενιαμὴν, ὡς τῶν τοῦ Πρίσβεως ἠκροάσατο παραινήσεων, Ἀδύνατον, ἔφησε, μὴ μεταδεῦναι με φωτὸς, οὐ μετέλαβον· Ὅσης γὰρ τοῦτο ἀξίον τιμωρίας, ἢ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων διδασκαλία περὶ τοῦ κατακρύφαντος

(*) Τὸ Βεριδαρίον, ἢ ὀρθότερον ἴσως Βηριδαρίον, φαίνεται ὑποκοριστικὸν πρὸς καταφρόνησιν, γινόμενον ἀπὸ τῆς Βηριδέας, ὅπερ δηλοῖ εἶδος ἠποδημάτων, ἃ ἡμεῖς ἐμβάδας λέγομεν, κατὰ τὸν Βαρίνον, ἢ τὰ κυρκιστὶ τσουράπια καλούμενα ἀπὸ σιαγιάκι.

τὸ τάλαντον, σαφῶς ἡμῖν παριστᾷ. Ἀλλὰ τούτων μὲν εὐ-
δὲν τηνικαῦτα γνούς ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσεν αὐτὸν τῶν δε-
σμῶν ἀφελθῆναι· ἐκεῖνος δὲ πάλιν τὰ συνήθη ὀρῶν διετέ-
λει. Οἷς χαλεπήνας ὁ βασιλεὺς, εἴκοσι καλάμους ὀξύνας,
τοῖς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐπέπηξεν ὄνυξιν. Ἐπεὶ
δὲ ἰώρα, ὡς παίγιον τὴν τιμωρίαν ἠγούμενον, ἕτερον κά-
λαμον ὀξύνας, ἐπέβαλε τῷ παιδογόνῳ τούτου μορίῳ, καὶ
τοῦτο συνεχῶς εἰσάγων τε καὶ ἐξάγων, ἀφορήτους ἀλγηδό-
νας τῷ Ἁγίῳ εἰργάζετο. Μετὰ δὲ τὴν τιμωρίαν ταύτην
ὁ Σηριώδης καὶ ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος, ράβδον παχίαν ὄζου
ἔχουσαν πανταχόθεν, εἰσωσθῆναι διὰ τῆς ἔδρας τούτου ἐ-
κέλευσε· καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο ὁ γεν-
ναῖος ἀγωνιστής.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Ἀντιγόνου, διὰ πυρὸς τελειωθέντος.

Στίχ. Τεθνήξομαί σοι, τῆς ἐκεῖθεν, Χριστέ μου,

Τὴν ὧδε καῦσιν Ἀντίγονος προκρίνων.

Ταῖς τῶν ἀγίων σε πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν.

Ποδῶν Μάρτυρες καθήλωσιν ὑπέστητε, κρη-
πίσι πανσεβάσμιοι, πορευόμενοι ἐν ὁδῷ
καὶ ἄδοντες Θεῷ, καὶ κέντρα συντρίψαντες ὡς
χοῦν, τῆς ἀσεβείας, εὐσεβῆ πίστιν ἰδρύσατε.

Υπὲρ ἡλίον ἀθλοῦντες ἀνελάμψατε, Μάρτυ-
ρες ἀξιάγαστοι· καὶ τῆς πλάνης δὲ τῶν
εἰδῶλων ἀπασαν ἀχλὺν, σαφῶς ἐδιώξατε πι-
στοῖς, Θεογνωσίας φωτισμὸν, αἰεὶ δωρούμενοι.

Λαβροτάτην φλόγα μέλλουσαν ἀνάπτεσθαι,
τοῦ ταύτη ἐμβληθῆναι ὑμᾶς, ἡ πανόλβιος
καθορώσα ἔκραζε Χριστῷ, Χοροῦ μὴ στερήσης
με τῶν σῶν, Ἀγαθονίκη Ἀθλητῶν, ὁ τῶν Πα-
τέρων Θεός. Θεοτοκίον.

Ως ἀκένωτον πηγὴν σε πάντων Δέσποινα,
κατέχομεν οἱ δοῦλοί σε καὶ βοήθειαν, καὶ
στερρόν ὀχύρωμα ἀγνῆ, καὶ τεῖχος καὶ σκέπη
ἀγαθὴν· μὴ στερηθῆμεν αἰεὶ, σῆς ἀντιλήψεως.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὀσίοις.

Πρὶ παραδοθέντας Κάρπον καὶ Πάπυλον,
καθορώσα ἡ Μάρτυς Ἀγαθονίκη Σερμῶς,
πόθῳ πρὸς αὐτοὺς συνεισηλθε χορεύουσα, οἱ
καὶ τὴν Τριάδα, τυποῦντες ἐφρουροῦντο.

Ρῆσιν τὴν τοῦ Δεσπότητος ἀναλαβόντες Σο-
φοί, ὑπὲρ τῶν ἀναιρούντων καθικετεύετε·
ὅθεν καὶ ὑμεῖς ἐκτμηθέντες τὰς κάρας ὁμοῦ,
ἐν χερσὶ Κυρίου, παρέθεσθε τὸ πνεῦμα.

Οἱ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων ὑμῶν Πανεύφημοι,
ὀραντισμὸς τε καὶ ἄκος ἡμῶν γεγόνασι·
καὶ εἰδωλικὴν πλάνην κατεξωλόθρευσαν, Θεοῦ
τῶν ἀπάντων, γνησίως κηρυχθέντος.

Θεοτοκίον.

Συμπαθῆς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἡ τε-
κούσα Σωτῆρα ἴδε τὴν κάκωσιν, καὶ τὸν

στεναγμὸν τοῦ λαοῦ σου καὶ τάχυνον, τοῦ πα-
ρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτειρηθῆναι. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς Ὀσίοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ δικαίου Συσίαν ὑδατι ἐφλεξας· ἀ-
» παντα γὰρ δρᾶς, Χριστέ μόνῳ τῷ βύβλεσθαι.
» Σε ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Φωτὶ τῷ Δεῖῳ νῦν πλησιάζοντες, πρεσβευ-
τικαῖς αὐγαῖς τὴν Ἐκκλησίαν φωτίζετε,
τὴν ἐσκοτισμένην ἐξ ἀγνοίας δεινῆν, δόξαν Εἰ-
κονομάχων ἀποδιώξαντες, καὶ τῇ ὀρθοδόξῳ,
πρὸς Θεὸν πίστει στηρίζαντες.

Εχθρῶν δαιμόνων στίφη διώκετε, καὶ πει-
ρασμῶν ἡμᾶς ἀπολυτροῦσθε μακάριοι,
μαλακίας πάσης τε καὶ νοσήματος, τοὺς ἡμῶν
τῷ τεμένει πίστει προστρέχοντας, νεύσει ἀπαλ-
λάττετε Θεοῦ, Κάρπε καὶ Πάπυλε.

Ροὴν δακρύων μου μὴ ἀπώσθηθε, ὡς ξυνωρὶς
Ἁγίων Ἀθλοφόρων, ὡς ἔχοντες, παρρη-
σίαν νῦν πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν· σκότους
με ἀφαρπάσαι, τοῦτον αἰτήσασθε, καὶ τοῦ ἀ-
κηράτου φωτισμοῦ καταξιώσατε.

Θεοτοκίον.

Ωδὴν προσάγω σοι πόθῳ Δέσποινα, ἐκ ρυ-
παρῶν χειλέων μου ὁ τάλας καὶ δέομαι,
τοῦ βορβόρου ρῦσαι με τῶν ἔργων μου· πάντα
δὲ τοὺς ἐν πίστει, ἀνευφημοῦντάς σε, τῆς ἐκ
δεξιῶν τοῦ σου Υἱοῦ δόξης ἀξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολ-
» μᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
» σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις Στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Συνόντες παμμακάριστοι, Θεῷ τῷ Παντο-
κράτορι, καὶ ἀστραπαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, λαμ-
πόμενοι Ἀθλοφόροι, Κάρπε Χριστοῦ Ἱεράρχα,
καὶ Πάπυλε αἰοῖδιμε, στεφανηφόροι Μάρτυρες,
τῶν τὴν ὑμῶν ἐκτελούντων, μέμνησθε πάμφω-
τον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην Θεομήτορα, ἀπαύστως μακαρίσω-
μεν, οἱ σεσωσμένοι τῷ ταύτης, ὑπερφυεῖ
Δεῖῳ τόκῳ, ἀξιοχρέως μέλποντες, τὴν Θεοτόκον
Δέσποιναν· λύτρον ἡμῖν γὰρ τέτοκε, πλημμελη-
μάτων ἀρχαίων, Χριστὸν Τριάδος τὸν ἕνα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, καὶ Κελσίου· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κ ὕριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς προσόμοια Στιχηρά.

Τῶν Μαρτύρων τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Οἱ τῆς πίστεως πρόμαχοι, τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐκομίσαντο, ὁ γενναϊόφρων Ναζάριος, ὁ μέγας Προτάσιος, σὺν Κελσίῳ τῷ σοφῷ, ὁ θεόφρων Γερβάσιος· οὓς ὑμνήσωμεν, ὡς γενναίους ὀπλίτας, ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμους, ὡς ἐθελόβυτα θύματα.

Εὐφημείσθω Ναζάριος, καὶ τιμάσθω Προτάσιος, καὶ ὁ θεῖος Κέλσιος, καὶ Γερβάσιος· οἱ εὐκλεῶς ἐναθλήσαντες, καὶ πλάνην μειώσαντες, καὶ Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς ἱερώς ἀριθμούμενοι, καὶ θεούμενοι, κατὰ μέθεξιν θεῖαν· καὶ τῆς νίκης, τοὺς στεφάνους ἐκ παλάμης, ζωαρχικῆς κομισάμενοι.

Ο θεόφρων Ναζάριος, τῷ ἐνθέῳ κηρύγματι, πόλεις διερχόμενος κατεφώτιζεν· ὃν μιμησάμενος Κέλσιος, τὸ κλέος ἐκτήσατο, τῶν ἐνθέων ἀρετῶν, συμπατήσας τὸν δόλιον. Τούτους ἅπαντες, ἐν αἰνέσει τιμῶμεν, ὡς ἀστέρας, ὡς φωστῆρας τῶν ἐν σκότει, καὶ ἰατροὺς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία ὅμοια (*).

Ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, ἔλλαμφθεις τὴν διάνοιαν, φωτοφόρος γέγονας, Ἀξιόγαστε, καταφαιδρύνων τὰ σύμπαντα, τῷ κάλλει τῶν λόγων σου, καὶ διδάσκων ἀνυμνεῖν, τοῦ Σωτῆρος τὰ θαύματα, ἃ εἰργάσατο, θεϊκῆ δυναστεία, καὶ τὰ πάθη, ἃ ὑπέστη ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν ὡς φιλόανθρωπος.

Εκκλησία λαμπρύνθητι, καὶ τὰ τέκνα σου κάλεσον, ὑψηλῷ κηρύγματι, συνευφραίνεσθαι· ἢ γὰρ κιθάρα τοῦ Πνεύματος, ἢ λύρα ἢ ἔνθεος; συγκαλεῖται μυστικῶς, εἰς ἐστίασιν ἅπαντας, τὰ μελλιόρρυτα, καὶ θεόφθεγκτα ταύ-

(*) Τὰ ἐν τῷ χειρογράφῳ φερόμενα προσόμοια τοῦ Ὁσίου Κοσμᾶ διαφέρουσι τῶν παρόντων· ὁμοίως καὶ ὁ ἐκεῖ Κανὼν τῆ ἐνταῦθα, ἀνώνυμος μὲν ὢν κἀκείνος, ἀκροσιχίζων δὲ ἔτω· Κοσμᾶν ἐπαινώ τὸν μελουργὸν προφρόνως. Τάττεται δὲ ἡ ὅλη τοῦ Ὁσίου Ἀκολουθία κατὰ τὴν προλαβῆσαν ἐβ'. τοῦ παρόντος Μηνός.

της τῶν ἁσμάτων, μελωδήματα προθεῖσα, Κοσμᾶς ὁ θεῖος καὶ ἐνδοξος.

Σάλπιγξ γέγονας Ὅσιε, κελადῶν τὰ σωτήρια, τοῦ Χριστοῦ παθήματα, καὶ τὰ θαύματα, καὶ τῆς Πανάγνου τὴν κοίμησιν, καὶ πάντας εὐφραίνουσα, ἠδυφθόγοις σου Κοσμᾶ, καὶ εὐήχοις τοῖς ῥήμασι· διὸ πάντες σε, κατὰ χρέος τιμῶμεν ἀνυμνοῦντες, τὴν πανεύφημον καὶ θεῖαν, καὶ ἱεράν σου μετὰστασιν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Βυζαντίου.

Τὰ θύματα τὰ λογικά, Ναζάριον, Προτάσιον, Γερβάσιον, καὶ Κέλσιον εὐφημήσωμεν· ὅτι πᾶσαν τυράννων μανίαν, σὺν τοῖς εἰδωλοῖς κατήρησαν. Διὸ ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν Χριστέ ὁ Θεός, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Κ ὕριε εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Δέδοικα τὴν τῆς ἀποφάσεως ὥραν, ἐν ἀμείλια τὸν βίον μου, ὅλον δαπανήσας ὡς ἄλλος, τῶν ἀνθρώπων οὐδεὶς πώποτε· ἀλλὰ προφθάσασα νῦν, πρὸ τέλους Μητροπάρθενε, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, τὴν ψυχὴν μου ἐλευθέρωσον. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Αναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς, καὶ Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονε, πῶς τὰς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἢ τσαυτή σου δέ, πτωχεῖα ὑπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἢ Πανἄμωμος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Εν προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις, καὶ ἀγρυπνίαις πολλαῖς, τὰ τῆς σαρκὸς τελείως, ἀπενέκρωσας πάθη· ψυχὴν δὲ ἀπαθεία, μάκαρ Κοσμᾶ, ἐναρέτοις ἐν πράξεσιν, εὐσεβοφρόνως ἐζώωσας καὶ ζωὴν, πρὸς ἀγήρω μετὰβέβηκας. Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Τοῖς θεοφθόγοις σου λόγοις, τὰς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, ἐναρμονίως Μάκαρ, Ἔορτὰς συνεγράψω, εὐρύθμοις μελωδίαις, καὶ τῆς σεπτῆς, καὶ πανάγνου Θεόπαιδος, ὡς ἐτησίως γεραίρωνται παρ' ἡμῶν, καὶ κοσμῶνται σὲ τοῖς ἁσμασιν.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσει κρίσιν.

Ος παριστάμενος μάκαρ τῷ οὐρανίῳ φωτὶ, τοὺς ἐπὶ γῆς ὑμνοῦντας, τὴν σεπτὴν καὶ φωσφόρον, καὶ θεῖαν Ἐορτὴν σου, φαίδρυνον σαῖς, φωτοβόλοις πρεσβείαις Κοσμᾶ, καὶ τὴν

τῶν Σλίψεων νύκτα, καὶ τῶν παθῶν, τὴν ὀμί-
χλην διασκέδασον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δαυϊτικοῖς ἄσμασι, τὸν πνευματικὸν ἄσμα-
τογράφον, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἐξε-
χύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου Ὅσιε Πάτερ, καὶ
ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σου, κάλαμος γραμματέως
ὄξυγράφου, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σω-
τήρια, δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν
καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον,
ἄσματικῶς δοξολογεῖν διδασκόμεθα, αἰτούμενοι
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡτὲ παραδόξῃ Δαύματος.

Ηῦθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ
σου Υἱῶ, Ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθι
ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν
ζητοῦντα καὶ ὠρῶμενον, καταπιεῖν με κἀκι-
στον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δρά-
κοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σου,
ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Ω τοῦ παραδόξου Δαύματος! ὦ μυστηρίου
καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρ-
θένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεπεν, ἐν μέ-
σῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίως φρι-
κτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαιε κρᾶζουσα· Οἴμοι τέκνον
φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος,
Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε,

Καὶ τοῦ Ὁσίου: Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν ἀναγινώσκον-
ται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ ἐφε-
ξῆς δύο τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:
Πιστῶς ἀνυμνῶ Μάρτυρας γεσηφόρους. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου.

Πιστῶς ἐναθλήσαντες, καὶ τὸν ἀγῶνα τε-
λέσαντες, τῆς νίκης τὸν στέφανον, συνα-
νεδήσασθε, θεῖοι Μάρτυρες· τὴν θεῖαν ὑμῶν
μνήμην, ὅθεν ἐορτάζομεν, ἐπαγαλλόμενοι.

Ιστίῳ πτερούμενοι, Πνεύματος Θεοῦ τὸ πέ-
λαγος, ἀβρόχως διήλθετε, Μάρτυρες ἐνδο-
ξοί, τῶν κολάσεων· καὶ νῦν πρὸς θεῖον ὄρμον,
τῆς ἀνω λαμπρότητος, κατεσκηνώσατε.

Σταυρὸν ὡσπερ θώρακα, ἐνδεδυμένοι Μα-
κάριοι, ἐχθρὸν τὸν ἀσώματον, κατεπαλαί-

σατε, μετὰ σώματος, βασιάνους πολυπλόκους,
καὶ θάνατον ἄδικον, καθυπομείναντες.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην χωρήσασαν, τὸν προαιώνιον Κύ-
ριον, ἐν μήτρᾳ πανάμωμον, Κόρην ὑμνή-
σωμεν, ὅτι γέγονεν, οὐρανῶν πλατυτέρα, Θεὸν
σωματώσασα, δι' ἀγαθότητα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Ως θεῖος, ὡς φωτοφόρος Ὅσιε, πᾶσιν ἐξέ-
λαμψας, φωταγωγίαις μάκαρ τῶν λαμ-
πρῶν, καὶ πανσόφων ῥημάτων σε· ὑφ' ὧν κατα-
φωτίζεσθαι, πάντας εὐχαῖς σου Κοσμᾷ αἴτησαι.

Τριάδος τῆς ὑπερθέης γέγονας, σάλπιγγξ θεό-
φθογγος, ἀναφωνῆσα πᾶσι τὰ σεπτά, καὶ
σωτήρια δόγματα, καὶ ταῖς ψυχαῖς εὐφραίνουσα,
τῶν ὀρθοδόξων Παναοίδιμε.

Ουδὼς, τοῖς σοῖς βλεφάροις δέδωκας, ὑ-
πνον μακάριε, ἕως οὗ ὄντως ἐφθασας
σαφῶς, ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον· παρ' οὗ τὴν
χάριν εἴληφας, τῆς ἀληθοῦς Πάτερ νοήσεως.

Θεοτοκίον.

Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον ἔμεινας· αὐτὸν
γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ὄλων καὶ
Θεὸν, ἀσυνήθως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα
σώματι, Θεογεννητορ Μητροπάρθενε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ γ'. Τῆς σῆς ὑμνολόγους.

Ως βότρυες θεῖοι γεγονότες, ἀμπέλου τῆς
θείας ἀληθείας, ἀθλήσεως προχέουσιν, οἴ-
νον ἡμῖν οἱ Μάρτυρες, πνευματικῶς εὐφραίνον-
τα, τὰς διανοίας ἐν χάριτι.

Στερρῶς ἀντετάξω τῷ διώκῃ, Ναζάριε Μάρ-
τυς τοῦ Χριστοῦ, προστάττοντι κибδηλοῖς
σε, θύειν θεοῖς πανόλβιε, τῷ ὡς ἀρνίον θύε-
σθαι, ἐτοίμως ἔχοντι ἐνδοξε.

Αινέσεως πάντες συμφωνία, ὑμνήσωμεν σῆ-
μερον πιστῶς, Ναζάριον, Προτάσιον, Γερ-
βάσιον καὶ Κέλσιον, τῆς ἀληθείας Μάρτυρας,
γεγεννημένους ἐν Πνεύματι. Θεοτοκίον.

Νόμος προετύπε ἡ σκηνή σε, γενήσεσθαι μελ-
λουσαν Ἀγνή, Θεῷ ἅγιον σκηνῶμα, ἐν ᾧ ὁ
ἰλασμός ἡμῶν, ἀγιασμὸν δωρθέμενος, πᾶσιν ἡμῖν
ἐπελεύσεται.

Τοῦ Ὁσίου. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Επ' ὧμων ἄρας Σοφὲ, τὸν τοῦ Κυρίου σου
σταυρὸν ἐκραζες· Κόσμῳ κἀγὼ ἐσταύ-
ρωμαι, σάρκα καθηλώσας τῷ φόβῳ σου.

Ως χεῖμαρρος τῆς τρυφῆς, πᾶσι προχέεις τὰ
σεπτά νόματα, ἄρδων αἰεὶ Ὅσιε, φρένας
καὶ ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.

Η χάρις ἡ τοῦ Θεοῦ, ἐπισκιάσασα ἐν σοὶ Πάνσοφε, ἄλλον ἡμῖν ἔδειξε, θεῖον Χρυσόρροον τοῖς φθέγμασι. Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμε. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐύφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σὲ Χριστέ κρᾶζουσα· Σύμου ἰσχύς Κύριε, καὶ » καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τεσσαρῶν ἱερῶν, ἀθλησάντων Μαρτύρων, τὴν θεῖαν καὶ σεπτὴν, ἑορταζόμεν μνήμην, τρυφῶντες τὰ θαύματα, καθ' ἑκάστην ὡς ναίματα· ἅπερ βρῦουσιν, ἐκ τῶν τιμίων λειψάνων, ἀποπαύοντες, ταῖς τῶν πιστῶν ἀσθενείας, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ηλύρα τῆς σεπτῆς, καὶ Ἀγίας Τριάδος, Κοσμάς ὁ ἱερός, μελωδῶν ἰδοὺ ἤκε, τὸ μέλος τὸ Τρισάγιον. Σὺν αὐτῷ ἔν βοήσωμεν· Ὁ Πατήρ, Υἱὸς καὶ Θεῖον Πνεῦμα τὸν κόσμον, σὺ εἰρήνευσον, καὶ τὸν Σατάν ὑπὸ πόδας, ἡμῶν ταχὺ σύντριψον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτί σου ἀγαθὴ, τὴν ἐν σκότει ψυχὴν μου, καταύγασον Ἀγνή, καὶ τὴν πώρωσιν λύσον, καὶ δίδαξον πράττειν με, τοῦ Υἱοῦ σου τὸ θεῖον· ὅπως ἄφεςιν, τὴν τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, εὖρω πάνταγε, καὶ τοῦ πυρὸς τῆ ἀσβέστου, ῥυσθῶ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συναναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος, οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρμον πλαστούργημα;

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ δ΄. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Υπὲρ ἔννοιαν ὁ πόθος, τῶν Ἀγίων Μαρτύρων σου, ὑπερβαίνει πάντα, Λόγε λόγισμὸν τὰ παλαισμάτα, καὶ οἱ ἀνδρεῖοι ἀγῶνες καὶ τὰ ἔπαθλα, ἃ παρέσχες νομίμως, αὐτοῖς ἐναθλήσασιν.

Μίαν γνώμην διάφοροι, αἰκίζόμενοι σώμασιν, οἱ Χριστοῦ ὀπλίται, ὑπερβολικῶς ἐπεδείξαντο, ἓνα Θεὸν ἐν σταδίῳ ὠμολόγησαν, καὶ πολυθεον, πλάνην σαφῶς ἐξηφάνισαν.

Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, Κελσίου τε, τῶν σεπτῶν Μαρτύρων, Ἄγγελοι τὴν πάλιν ἐθαύμασαν, πῶς ἐν σαρκὶ τῷ ἀσάρκῳ

συμπλεκόμενοι, κατηδάφισαν τοῦτον εἰς γῆν ἀνδρικώτατα.

Ος γενναῖοι στρατιῶται, ὡς ἀήττητοι Μάρτυρες, οἱ Χριστοῦ ὀπλίται, ὡς τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχοι, ταῖς οὐρανίους σκηνώσεις ἐκκληρώσασθε, καὶ χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, αἰεὶ ἐπαγαλλεσθε. Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας τοὺς πατρώους, ὁ ὑπέρθεος ἄχραντε, Θεοτόκε κόλπου, κόλποις σου ἀχράντοις καθέζεται, θεῖαν καθέδραν τοῖς πᾶσιν ἀγαθότητι, ἐτοιμαζῶν καὶ δόξαν, αἰεὶ διαμένουσαν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Οξυγράφου ὡς κάλαμος σοῦ ἡ γλῶσσα, παναληθῶς γεγένηται, ἄριστα Παμμακάρι, γράψασα ὡς πίνακι, Χριστοῦ τὰ σεβάσμα, καὶ σωτηριώδη παθήματα.

Ανυψούμενος ὡς φοῖνιξ ταῖς θεωρίαις, τῶν ἀρετῶν ὑψίκομον, δένδρον καθωραῖτης, γλυκασμὸν σωτήριον, παρέχων τοῖς μέλπουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υψηγορία τῶν λόγων σὲ Θεοφάντορ, ταῖς τῆς Πανάγνου ὑμνήσας, καὶ πάντων Ἀγίων, Ἐορταῖς λαμπρότατα, κραυγάζων γηθόμενος. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Οκατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφήν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλούτῳ Μήτηρ αἰεπάρθενε, ἐκ σοῦ καθ' ὑπόστασιν, ὅλον προσλαβὼν τὸ ἡμέτερον.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Αικίαις τὸ σῶμά σου, Ναζάριε ὠμίλησε, στρέβλαις καὶ βασάνοις πολυπλόκοις· μύρον εὐώδες ὅθεν πηγάζει ἡμῖν, κατευωδιάζον τὰς ψυχὰς, πίστει ἀδιστακτῶ σε, τῶν τιμῶντων πανεύφημε.

Ρανίσιν αἱμάτων σου, κατέσβεσας τοὺς ἀνδρακας, τῆς πολυθείας Ἀθλοφόρε· θεῖων θαυμάτων πυρὶ δὲ πάνσοφε, ὕλην παθημάτων χαλεπῶν, φλέγεις θεῖα χάριτι, τοῦ Σωτῆρος Ναζάριε.

Τὰ ἄνθη τὰ πνεόντα, ὁσμὴν ἐνθέου γνώσεως, τῆς θεογνωσίας τοὺς λειμώνας, τοῦ Παραδείσου δένδρα τὰ ἔγκαρπα, τοὺς περικαλλεῖς καὶ φωταυγεῖς, Μάρτυρας ὑμνήσωμεν, καὶ πιστῶς μακαρίσωμεν.

Υμνεῖσθω Ναζάριος, μεγαλυνέσθω Κελσῖος, ἅμα Προτασίῳ ὁ γενναῖος, ἀνευφημείσθω πίστει Γερβασίος, οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἀκλινεῖς, στῦλοι καὶ θεμέλιοι, ἀρράγαγεῖς χρηματίσαντες.

Θεοτοκίον.

Ρομφαία τὸ πρότερον, ἢ τὴν Ἐδέμ φυλάττουσα, νῶτα τοῖς πιστοῖς Ἀγνὴ παρέχει, σημειουμένοις τιμίῳ αἵματι, πάλαι κενωθέντι ἐκ πλευρᾶς, λόγχης ἐκκεντήματι, τοῦ ἐκ σοῦ ἀνατείλαντος.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ ὡς περ παμφαῆς, ἕωςφόρος ἀνέτειλας· σὺ ῥήμασι καταυγάζεις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, βολίσι τῶν ῥημάτων σου.

Σὺ ὡς περ ἀριστεύς, τῇ σφενδόνῃ χρησάμενος, τῶν λόγων σου Θεομάρκα, τὰ τῶν αἰρετιζόντων, κατέβαλες φρουράγματα.

Τὶς ὄντως ἐξείπειν, τοὺς σοὺς πόνους δυνήσεται, ἀγῶνάς τε καὶ ἰδρωτάς, ἐκουσίως οὐς ἔτλης, σαρκὸς ἔξω γενόμενος;

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐκ ἀγγελικὸς, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, τὸ ἀφραστον ἐρμηνεῦσαι, καὶ παράδοξον θαῦμα, τοῦ τόκου σου Παναάχραντε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ 5'. Τὴν θείαν ταύτην.

Αἰσαὶ πορεῖαι ἐν ὕδασι, ἐγένοντο παμμάκαρ Ναζάριε, καὶ οὐκ ἐγνώσθη σου, τούτοις τὰ ἴχνη ἐν Πνεύματι, οὐ τῇ δυνάμει πάντας ἐχθροὺς κατήσχυνας.

Σωμάτων πάθη ἀνιάτα, τῇ θείᾳ ἐθεράπευσας χάριτι, Μάρτυς Ναζάριε· μύρον εὐώδες πηγάζεις δὲ, τοῖς τῷ σεπτῷ λειψάνῳ, σοῦ προσπελάζουσι.

Σοφῶς ὁ θεῖος Προτάσιος, ὁ μέγας τε σὺν τούτῳ Γερβάσιος, πλουτοῦν ἐπίκηρον, καὶ δυναστείαν πατήσαντες, τῆς αἰώνιᾳ δόξης κατηξιώθησαν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους Κόρη ἐκαίνισας τῆς φύσεως Παρθένε κηύσασα, Θεὸν ἀθάνατον, σάρκα θνητὴν ἐνδυσάμενον, ἵνα θνητοὺς θεώσῃ δι' ἀγαθότητα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Σὺ τὸν Ἄβελ, παρεζήλωσας φέρων τὰς ἀπαρχὰς, τῶν σῶν λόγων, ὡς θρημμάτων θυσίας Κοσμᾶ προφανῶς, προτιθεὶς εἰς βρωσιν, τῶν ἀσμάτων τὰ μέλη τὰ κάλλιστα.

Μαρτυρία, συνειδήσεως ἔτλης τὸν βίον σου, Μυσιαζῶν, Ἰσακὶ ὡς περ ἄλλον τὸ πρόθυμον, Ἀβραάμ ἐνθέως, ἀληθῶς μιμησάμενος Πάνσοφε.

Αναβάσεις, ψυχοσώστους ὑπέθου ὡς κλίμακα, Πατριάρχης, ἦν ἑώρα τὸ πάλαι Κοσμᾶ τηλαυγῶς, ἀνελευκῶν πάντες, ἠδυφθόγοις βαθμίσι σου εὐθετα.

Θεοτοκίον.

Μὴ ἐλλίπης, ἰλεοῦσθαι Παρθένε τῶν δούλων σου, τὸν Υἱόν σου, τὰς οὐλὰς ἐξαλείφειν πταισμάτων ἡμῶν, τῶν ὀρθᾶ φρονούντων, Θεοτόκον σε Κόρη πανύμνητε. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**βόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει
» δεόμενος· Ἐκ φθορᾶς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Κοντάκιον, Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ, τὴν τετράριθμον δόξαν, ὑμνήσωμεν πιστοὶ, εὐφημίαις ἀσμάτων, Ναζάριον Προτάσιον, καὶ Γερβάσιον Κέλσιον· οὗτοι ἤθλησαν, μέχρι τομῆς καὶ θανάτου· οὗτοι στέφανον, τῆς ἀφθαρσίας λαβόντες, αἰτοῦσι σωθῆναι ἡμᾶς. Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἀθλοφόρων τὴν ἀθλήσιν, τὰ παλαιήματα, καὶ τὸν ἐνδοξον θάνατον, δεῦτε φιλέορτοι ἅπαντες ὕμνοις ἐγκωμίων καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν τὴν τετράριθμον φάλαγγα, τὸν σοφὸν Προτάσιον, σὺν τούτῳ Γερβάσιον, καὶ τὸν θεῖον Ναζάριον, ἅμα Κελσίῳ τῷ θρηγώρῳ, καὶ νέῳ πεφηνότι· ὅτι πᾶσαν τῶν Ἑλλήνων ἀπετέφρωσαν μαρίαν, καθομολογῶντες τὸν Χριστὸν, Θεὸν μέγαν, πρὸ τῶν αἰώνων βασιλεύοντα σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι· νῦν δὲ μετὰ θάνατον αἰτοῦσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, καὶ Κελσίου.

Στίχοι.

Τὸν Ναζάριον καὶ συνάθλους τρεῖς ἅμα,
Θεῷ προσῆξε Ναζαρηνῷ τὸ ξίφος.

Σὺν τρισὶ Ναζάριος τμήθη δεκάτη γε τετάρτη· οὗτοι ἤθλησαν ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐπὶ Νέρωνος τοῦ Βασιλέως, παρὰ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου ὀδηγηθέντες πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος Ναζάριος, διὰ τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας διερχόμενος, καὶ κηρύσσων, πολλοὺς πρὸς τὴν πίστιν ἐχειραγώγησε. Διὰ δὲ χρόνων δέκα κατήντησεν εἰς τὴν πόλιν Πλακεντίαν, ἐνθα κατέλαβε τὸν Ἅγιον Προτάσιον καὶ Γερβάσιον, βεβλημένους ἐν φυλακῇ ὑπὸ Ἀνουλίου ἀρχοντος· κακεῖ κηρύττων, ἐξωθεῖται τῆς πόλεως· καὶ ἔλθων εἰς πόλιν λεγομένην Κίμελιν, προσλαμβάνεται τὸν Ἅγιον Κέλσιον, τριετὴν οὗτα παῖδα, καὶ αὐτίκα παρὰ Δεινοβίου φρουρεῖται. Εἶτα ἐκείθεν ἀπολυθεὶς, ἔρχεται μετὰ Κελσίου εἰς τὰς πόλεις Τιβερίου, εὐαγγελιζόμενος· καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Νέρωνος, δεσμεῖται, καὶ θηρίοις ἐκδίδεται. Περισωθεὶς δὲ, πάλιν καταλαμβάνει τὴν Μεδιόλανον, καὶ εὐρίσκει ἐν τῇ εἰρκτῇ περιόντας τοὺς Ἁγίους, Γερβάσιον καὶ Προτάσιον.

καὶ αὐθις παραπέμπεται ἐν Ῥώμῃ παρὰ Ἀνουλίου. Ἐνθα σωτηρίας γίνεται αἷτιος τῷ πρὸς πατρὸς αὐτῆ πατρί· καὶ εἰς Μεδιολανον ὑποστρέψας, τέμνεται τὴν κεφαλὴν, ἅμα Γερβασίῳ, Προτασίῳ, καὶ Κελσίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ, Ἐπισκόπου Μαΐουμα τοῦ Ἀγιοπολίτου.

Στίχ. Ἀπῆλθε Κοσμᾶς ἔνθα πᾶσα τερπνότης,
Μέλη λιπῶν τέρποντα τὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁ ὅτος ὁ Ἅγιος προσλαμβάνεται, κομιδῇ νέος ὢν, παρὰ τοῦ Πατρὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς υἱοποιητός· ὃς πλούτῳ πολλῶ κομῶν καὶ κοσμικῇ δόξῃ, προσελάβετό τινα τῶν Ἀσηκριτῶν, ἄνδρα πολυμαθῆ καὶ σοφόν, Κοσμᾶν καὶ αὐτὸν καλούμενον· ὃ τὸν τε υἱὸν αὐτοῦ Ἰωάννην, καὶ Κοσμᾶν τὸν υἱοποιητὸν παραδούς, πᾶσαν σοφίαν θείαν τε καὶ ἀνθρωπίνην ἐκδιδάσκειν αὐτὰς ἐπακρίδωσατο. Οἱ δὲ, δεξιᾶς τυχόντες φύσεως, πᾶσαν ἐν βραχεῖ γραμματικὴν τε καὶ φιλοσοφίαν ὑπ' αὐτοῦ διδαχθέντες, ἐτι δὲ ἀστρονομίαν καὶ γεωμετρίαν ἐξασκήσαντες, ἅπασιν αἰδέσιμοι· ἀνεδείχθησαν· ὃς δὲ τὴν ἐν ἅπασιν αὐτῶν τελειότητα βούλεται μαθεῖν, ἀπὸ τῶν αὐτοῖς ποιηθέντων συγγραμμάτων ἀκριβῶς εἴσεται. Εἶτα εἰς Λαύραν τοῦ Ἁγίου Σάββα παραγεγόμενοι, τὸν Μοναδικὸν ζυγὸν ὑπέρχονται· καὶ ὁ μὲν μακάριος Ἰωάννης, Πρεσβύτερος χειροτονεῖται παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων· ὁ δὲ αἰόδιμος Κοσμᾶς, πολλὰ παρακληθεὶς ὑπὸ πάσης τῆς Συνόδου, Ἐπίσκοπος Μαΐουμα (*) προχειρίζεται. Καλῶς οὖν πολιτευσάμενος, καὶ τὸ ἑαυτοῦ ποιμνιον ἐπὶ νομᾶς σωτηρίους ὀδηγήσας, καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σιλβανοῦ.

Στίχ. Μετῆλθεν αὐχὴν Σιλβανοῦ τομὸν ξίφος.
Κἀντεῦθεν ὠφθη Σιλβανὸς τομεὺς πλάνη.

Ὁ ὅτος ὄρμητο ἀπὸ τῆς Γαζαίων χώρας, ἀνὴρ πρᾶος, τῇ πίστει ἀκέραιος, τῆς κατὰ Γάζαν Ἐκκλησίας

(*) Αὕτη ἦν πόλις παραθαλασσία τῆς Παλαιστίνης, κατὰ τὴν ἄκραν τῆς Ἰουδαίας, ἐκ μέρους τῆς Αἰγύπτου, κειμένη, ἐν ἣ ἦσαν αἱ ἀποθήκαι τῶν πραγματειῶν, καὶ ὁ ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς πόλεως Γάζης, ἀρ' ἧς καὶ ἐξήρτητο, δύο μίλια ἀπέχουσα ἐκείνης, καὶ λιμὴν Γαζαίων καλεσμένη πρότερον. Μετὰ δὲ τὴν τῶν κατοίκων αὐτῆς ἐπιστροφὴν ἐκ τῆς εἰδωλολατρίας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ εὐσεβὴς οὗτος Βασιλεὺς, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς τοιαύτης ἐπιστροφῆς, κατέστησε τὴν πόλιν αὐτῶν ἀνεξάρτητον καὶ αὐτόνομον, μετονομάσας αὐτὴν Κωνσταντιανῶν, ἐκ τοῦ ὀνόματος Κωνσταντίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ἄλλὰ τῆς ὀνομασίαν ταύτην ἠκύρωσεν ἔπειτα Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης· ὃς τις, ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτῆς καὶ πάντα τὰ προνόμια, καθυπέταξεν αὐτὴν ἐκ νέου εἰς τῆς Γάζης τὴν διαδικασίαν· κατὰ δὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κυβέρνησιν διέμεινε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς Γάζης, ἔχουσα ἴδιον αὐτῆς Ἐπίσκοπον (Σωζὸμ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Βιβλ. ε. β. καὶ ἄλλοι).

Τὸ δὲ ὄνομα Μαΐουμα, σημαίνει εἰς τὴν τῶν Φοινίκων διάλεκτον ἑορτὰς τῆς παίγνια, ἀτινα ἐποιοῦν ἑορτάζοντες οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς Παλαιστίνης, παράγεται ἐκ τῆς Φοινικικῆς λέξεως Μαῖμ (Maim), ἧτις δηλοῖ Ἐδατα· καθότι οἱ ναῦται καὶ ἀλιεῖς, παίζοντες ἐν ταῖς ἀκροθαλασσίαις, ἠγωνίζοντο διὰ μυρίων εφοπῶν καὶ πολλῆς δεξιότητος, ἵνα πίπτωσιν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐν τῷ ὕδατι, πρὸς τέρψιν τῶν θεατῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ πρᾶγμα ἦν ἀπλή καὶ παρρηγὸς παιδιὰ· μετὰ ταῦτα δὲ κατέστη ἑορτὴ κανονικῆ, ὑπὸ τῶν Ἀρχόντων τεταγμένη, ἐν ἡμέραις ῥηταῖς, χάριν τῆ λαοῦ.

Πρεσβύτερος, γηραλός τὴν ἡλικίαν. Ὁς παραστάς ἐπὶ τοῦ Καισαρείων δήμου, μαστίζεται πικρῶς, καὶ τὰς πλευρὰς καταξάινεται. Εἶτα ἐπὶ τῶν ἐν Ζωόροις τοῦ χαλκοῦ μετᾶλλων καταδικασθεὶς, ἐπισκοπικῆς λειτουργίας παρὰ τῶν πιστῶν ἀξιοῦται. Μετὰ δὲ τινα χρόνον, διὰ τὸ βαθὺ γῆρας καὶ τὴν ἀσθένειαν ὢν τεταριχυμένος, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πέτρου τοῦ Ἀυσελάμου.

Στίχ. Τὸ πῦρ ὑπελθὼν ἐνθέῳ ζήλῳ Πέτρος,
Τὸ τῆς πλάνης πῦρ σβεννύει τῆς δυσθέης.

Ὁ ὅτος ὑπῆρχεν ἀπὸ τῶν ὀρίων Ἐλευθερουπόλεως, κώμης Ἀνείας καλουμένης, ἀνδρείος μὲν καὶ ἀκμάζων τὴν ψυχὴν, νέος δὲ καὶ ῥωμαλέος τῷ σώματι. Πλείστα δὲ ἀνδρυσάμενος ἐν τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας ἀθλοῖς, καὶ πάντων καταφρονήσας τῶν ἐπιγείων, ἐν τῷ ἔκτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, δῶμα εὐπρόσδεκτον ἐγένετο τῷ Θεῷ, τὸν διὰ πυρὸς ἀγῶνα τελείσας.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐπὶ πέτραν, θείας γνώσεως ἐρείσαντες, τὰς βάσεις Ἐνδοξοῖ, τῶν καρδιῶν ὑμῶν, ἐχθρῶν μηχανήμασιν, οὐ παρετράπητε, ἀναμέλποντες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Φῶς ἀνέσπερον, ἀθλήσασι δι' αἵματος, ὑμῖν ἀνέτειλε, καὶ εὐφροσύνη σαφῶς, ὑμᾶς διεδέξατο Μεγαλομάρτυρες, ἀναμέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ἡγιάσατε, προθύμως διερχόμενοι, πόλεις μακάριοι, ὁμολογοῦντες Χριστὸν, τυράννων ἐνώπιον, καὶ πᾶσαν ἴασιν, παρεχόμενοι, τοῖς δεομένοις χάριτι, τοῦ Σωτῆρος Ἀθλοφόροι.

Θεοτοκίον.

Φωτεινότατον, παλάτιον εὐράμενος, Θεὸς τὴν μήτραν σου, ταύτην κατώκησεν, υἱὸς ἐργαζόμενος, φωτὸς Παναίμων, τοὺς κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ἐπὶ τὸ ὄρος ἀνελθὼν, Πάτερ ἀρετῶν ἐκομίσω, νόμον Θεοῦ καὶ ὡς Μωσῆς, πλανηθέντας ἐφείλκυσας εὐθετα, μελωδῶν ἀξιάγαστε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Ἄμην αἰρέσεως δεινὴν, ἔστησας φαρμάκῳ τῶν λόγων, τῶν σῶν δογματῶν μελωδῶν, ἐπινίκιον ὕμνον τῷ Κτίσαντι· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Πηγὴ θεόβρυτος ἡ σὴ, Πάτερ ἀναδεδεικται γλῶσσα, φλογιζομέναις ἐκ παθῶν ταῖς ψυχαῖς, αἱ πιούσαι κραυγάζουσιν· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Ως κιβωτόν σε καὶ σκηνήν, κλίνην τε τῷ Λόγου ὑμνοῦμεν, κῆπον ἀνθούντα τὸν Χριστόν, τὴν τερπνὴν εὐωδίαν, ᾧ ψάλλομεν· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν Μαρτύρων· Ὡδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ορθρίζοντες πρὸς τὸν ἐκ Παρθένου, ἐκλάμψαντα παραδόξως μέγαν Ἥλιον, Μάρτυρες ἀήττητοι, φῶς ἐχρηματίσατε, καὶ τὸ τῆς πλάνης χάριτι, σκότος ἐλύσατε, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρώμη σου ἡ παλαιὰ τοὺς ἀγῶνας, κηρύττει Ναζαρίε πολυάθλε· ἡ Κωνσταντινούπολις, ἄδει τὰ τεράστια, τὸ ἱερόν σου λείψανον, πίστει κατέχουσα, καὶ, Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο θεὸς Ναζάριος πηγάζων, τὰ μύρα τῆς χάριτος προτρέπεται, πάντας τοὺς προστρέχοντας, πίστει ἀπαρύσασθαι, εἰς φωτισμὸν καὶ καθαρσιν, ἀνακραυγάζοντας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υμᾶς τοὺς γενναίους Ἀθλοφόρους, Ναζάριον, Κέλσιον, Προτάσιον, αὐθὶς τὸν Γερβάσιον, πρέσβεις πρὸς τὸν Κύριον, δυνατωτάτης ἔχοντες, πόθῳ κραυγάζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σαρκεὶ ἐνωθεῖς σοὶ κατ' ἐσίαν, ὁ πᾶσι τὸ εἶναι παρεχόμενος, ὅλον με ἀνέπλασεν, ὅλον ἀνεκαίνισε, παλαιωθέντα Πάναγνε, ταῖς παραβάσεσι· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Αὐτρωτὰ τοῦ παντός.

Καθαρθεῖς τὴν ψυχὴν παναοίδιμε, ἀνεδείχθης δοχεῖον τοῦ Πνεύματος· καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, κατεφώτισας πάντας, μέλπειν ἀξίως· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῖς ἐπαίνοις σε στέφειν μὴ σθένοντες, πρὸς τοὺς σοὺς ἀποβλέποντες Ὅσιε, χάριν αἰτούμεν ἄνωθεν, δωρηθῆναι ποθοῦσι νῦν ἐξυμνησαι, τὴν σὴν εὐσημον μνήμην μακάριε.

Νῦν αὐλίζη τοῖς ἄνω γηθόμενος, σὺν χοροῖς τῶν Ἀγίων Πανόλβιε, ὧν τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς τε, καὶ τοὺς ἄθλους ἀνύμνεις, πόθῳ κραυγάζων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Γλασμὸν τῶν πταισμάτων μοι δώρησαι, καὶ κακῶν ἀποχὴν παναμώμητε, ταῖς μητρι-

καῖς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε Παρθένε εὐλογημένη, τῶν πιστῶν ἢ βεβαία ἀντίληψις.

Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὐτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεθήσαντας, συγκαταβαῖς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν·
» Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.
Τῶν Μαρτύρων· Ὡδὴ Δ'. Εὐα μὲν.

Γσχῆτι νευρούμενοι Χριστοῦ τοῦ λύσαντος, τὴν κακίαν τῷ ἀλάστορος, κλίναντες τῆτι τὸν αὐχένα, τὸ τέλος δια ξίφους ἐδέξασθε, λυθέντες τῆς σαρκὸς Μεγαλώνυμοι· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ωραῖοι ἐν σίγμασι σαρκὸς γεγόνατε, καὶ Ἀγγέλοις ὠμοιώθητε· νῦν δὲ παρίσασθε τῇ πάντων, γηθόμενοι αἰεὶ ὠραιότητι, μεθέξει σαφῶς καλλυνόμενοι, ὠραιοτάταις Πανσεβάσμοι.

Σημείοις καὶ τέρασιν ὑμᾶς ἐκόσμησε, καὶ πρὸ τέλους παναοίδιοι, καὶ μετὰ τέλος ὁ Δεσπότης, Ναζάριε, Προτάσιε, Κέλσιε, Γερβάσιε ἀήττητοι Μάρτυρες· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ηγίασται πόθῳ τὴν ὑμῶν ἡ σύμπασα, ἐκτελοῦσα μνήμην σήμερον· χαίρουσι Μάρτυρες καὶ πάντες, Προφήται σὺν ἡμῖν ἑορτάζουσι· μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε, τὸν εὐεργέτην Παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοὶ τοῦ Θεοῦ Γαβριήλ, προσάγομεν, γεγηθότες Κόρη πάναγνε· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη, Μαρτύρων Ἀποστόλων τὸ καύχημα, καὶ πάντων τῶν πιστῶν τὸ διάσωσμα, Παρθενομήτορ ἀπειρόγαμε.

Τοῦ Ὁσίου, ὁ αὐτός.

Γδοῦ νῦν ἐπέλαμψεν ἡμῖν εὐφρόσυμος, Θεία μνήμη καὶ πανάγαθος, πάντας εὐφραίνουσα ἀξίως, Κοσμᾶ τοῦ Θαυμαστοῦ καὶ Θεόφρονος, τοῦ Θεοῦ Μελωδοῦ καὶ τρισμάκαρος· ἦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Χάριν ἰαμάτων εἰληφῶς Πανόλβιε, ἐν μεθέξει Θεοῦ Πνεύματος, λύσον τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, τὰ νέφη τῶν παθῶν ἀποδιώξον· πρὸς τρίβους εὐθυπορεῖν με εὐόδωσον, ταῖς οὐρανίου ἀξιάγαστε.

Νόμοις καθεπόμενοι τοῖς σοῖς Μακάριε, ἐξυμνησαι προεθέμεθα, σὴν πρὸς τὰ ἄνω ἐκδημίαν, βεβαίας ἀντιδόσεις ἐλπίζοντες, λαμβάνειν παρὰ σοῦ ἀξιῦμνητε, τὸν στεφοδότην ἱκετεύοντος.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῇ δυνάμει σου· λύσον τὸ βί-

ρος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἢ κόσμῳ δικαιοσύνης τὸν Ἕλιον, ἀνερμηνεύτως ἀνατείλασα. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» **Κ**ατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνηθης· ὅθεν σε πάν-
» τες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Μαρτύρων.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Τὴν τετρακτὺν χορείαν τῶν Ἀθλοφόρων,
Ναζάριον Γερβάσιον σὺν Κελσίῳ, ὕμνοις
ἐγκωμίων καταστέψωμεν, καὶ τὸν κλεινὸν
Προτάσιον· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξιλῆν-
ται τὸ Θεῖον.

Ἐτερον τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίον ὁμοῦ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Υμνωδίων ἐν κάλλεσι, τῆς ἡδίστης σου γλώτ-
της, καὶ θεοφθόγοις ἄσμασι, τὴν ἀγνὴν
καὶ παρθένον, ἀνύμνησας Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ
κυρίως· μεθ' ἧς Κοσμᾶ θεόληπτε, παρστωῶς
τῇ Τριάδι, σοῦ μιμητὴν, κατὰ νοῦν καὶ πράξιν
καὶ θεωρίαν, καμὲ γενέσθαι πρέσβευε, ἱερώ-
τατε Πάτερ.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ προσόμοια
τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Οπαμφαέστατος λύχνος, καὶ τηλαυγέστα-
τος, ἢ μελουργὸς κιθάρα, ἢ νευρὰ τῶν
εὐσήμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, πᾶσιν ἡμῖν,
ταῖς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικαῖς εὐχίας,
καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ
Ὁσίου αὐτοῦ.

Ομουουργέτης, ἢ λύρα, τοῦ Θείου Πνεύ-
ματος, ἢ ἀηδὼν ὁ τέττιξ, ὁ τῶν θείων
ἁσμάτων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἄδει τερπνῶς,
ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν θεοπνεύστοις τοῖς
ὕμνοις δοξολογεῖν, τὴν Τριάδα τὴν ὑπέρθεον.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ
πάντων.

Σὺν ταῖς αἰῶσις ἐσίαις, ὡς παρισάμενος, τῷ
τῶν ἀπάντων Κτίσει, καὶ Θεῷ θεῖε Πάτερ,
Κοσμᾶ τῶν ἐκτελέντων, μνήμην ποιῶ, τὴν φαι-
δράν σου πανήγυριν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων
καὶ πειρασμῶν, καὶ παντοίων περιστάσεων.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δαυτικαῖς ἄσμασι, τὸν πνευματικὸν ἁσμα-
τογράφον, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἐξε-
χύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου Ὁσιε Πάτερ, καὶ

ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σου, κάλαμος γραμματέως
ὄξυγράφου, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σω-
τήρια, δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν,
καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον,
ἁσματικῶς δοξολογεῖν διδασκόμεθα, αἰτούμενοι
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ηθὴ τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθῆ σου
Υἱῶ, Ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθι ἀπέ-
λασον τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητῆντα
καὶ ὠρύομενον, καταπιεῖν με κάκιστον λέοντα, ὄ-
φιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονη-
ρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τῆς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου
καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρ-
θένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέ-
σῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίως φρι-
κτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κράζουσα· Οἶμοι τέκνον
φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος,
Σταυρῷ προσήλωσεν;

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΕ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Λουκιανοῦ,
Πρεσβυτέρου τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια,

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Λόγον θείας γνώσεως, πεπλουτηκῶς δια πί-
στεως, τῆς πιστῆς ἐβεβαίωσας πολὺπλοκα
βάσανα, καὶ θυμὸν τυράννων, φέρειν θαρσα-
λέως, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ ἀφθαρσίαν
καὶ ἀγαλλίασιν· διό σε μακαρίζομεν, Λουκιανὲ
ἀξιάγαστε, καὶ τὴν θείαν σε σήμερον, ἐκτελου-
μεν πανήγυριν.

Είρκτην πολυχρόνιον, καὶ βιαϊότατον θάνα-
τον, ἐκαρτέρησας Ὁσιε, ἱμάσι πεδύμενος,
καὶ λεπτοῖς ὄσπρακοῖς, κεντούμενος μάκαρ, καὶ
ἀσιτία χαλεπῇ, μακρᾶ τε δίψῃ ἐκπιεζόμενος·
διό σε ἡ οὐράνιος, τρυφῇ σαφῶς διεδέξατο, ὡς
ἀήττητον Μάρτυρα, Ἀθλητὰ γενναιοτάτε.

Κόλπος σε θαλάττιος, Λουκιανὲ εἰσδεξάμε-
νος, μεθ' ἡμέρας τριάκοντα, τῇ χέρσῳ ἐκ-
δίδωσιν, Ἰωάνν ὡς πάλαι, θηρὸς ὑπουργία,
πρὸς θεοτίμητον ταφὴν, καὶ ἰαμάτων θείαν

ἀνάβλυσιν, Μαρτύρων ἀκροθίνιον, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραϊώμα· διὰ τοῦτο τιμῶμέν σε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε· καὶ πάντα τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἀμαρτίας, ἐναποκάθαρσον Ἄγνη, καὶ τοῦ νοός μου στῆσον τὸ ἄστατον, ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω ὁ ἄθλιος, καὶ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπησα, Χριστὸς ἡ πάνταγνος Δέσποινα, καὶ νεκρῶν τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλαγχνῶν, αὐτῆς προελθόντα· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἐκπληττομένη θρηνοῦσα ἔλεγε· Τέκνον μου ποσεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σε· μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Σοῦ Λουκιανέ παμμακάρε μέλπω κλέος.

Ποίημα Θεοφάνους (*).

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Σοφία καὶ χάριτι καὶ δυνάμει, πνευματικῆ Λουκιανέ, ἐκλάμπσας ἐφώτισσας, λαοὺς καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν, Χριστοῦ Μάρτυς ὠδήγησας.

Οπλοῖς εὐσεβείας σε θωρακίσσας, ὁ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, φορέσας ὡς εὐσπλαγχνος, ἀήττητον εἰργάσατο, ἐχθρῶν Μάρτυς παλαίσμασιν.

Υψος πρὸς οὐράνιον τοὺς εἰς βάθος, κακοπιστίας Ἀθλητὰ, πεσόντας ἀνείλκυσας, δικτύοις τῶν ἐνθέων σου, δογμάτων ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Λόγω τὸν αἰῶνιον Πατὸρ Λόγον, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ Λόγον, ἀσπόρως συνέλαβες, Ἄγνη καὶ ἀπεκύησας, ἡμῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ γ΄. Τόξον δυνατῶν.

Οἶκον ἀρετῶν λαμπρότητι, Μάρτυς τὴν ψυχὴν σου Θεῷ ἀπετέλεσας· τῶν εἰδώλων δὲ τὰ τεμένη, προσευχαῖς σου κάτηδάφισας.

Υμνεῖς πειρασμοῖς κυκλόμενος, Μάρτυς καὶ βασάνων, ἀλγεινοῖς πιεζόμενος, τὸν τοιούτων ὡς εὐεργέτην, ἀγαθῶν σε ἀξιώσαντα.

Σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας, Μάρτυς τὴν ψυχὴν δὲ ἀσφαλῶς διετήρησας, θῦμα ἄμωμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον.

Κόρης βρέφος ἀποτίκτεται, ὁ δημιουργήσας τοὺς αἰῶνας βουλήματι· ἦν ὑμνοῦμεν ὡς Θεοτόκον, καὶ ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**όξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο

» ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.
Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ τὰς τῶν πιστῶν, ὑπαλείφων καρδίας Λουκιανέ, ἀθλεῖν παρεσκεύασας, καὶ τροποῦσθαι τὸν τύραννον· καὶ καλῶς τὸν δρόμον, τελέσας τὸν ἐνθεον, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ἠξίωσαι· ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, τιμῶμεν αἰοίδιμε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες. Ἀθλοφόρε πανεύφημε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ος Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σε· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὀρώσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρῦσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῆ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίσασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολήν τε, οἴμοι! καὶ ἦλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σε Σῶτερ, τοῖς θείους παθήμασι.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ καθηήμενος ἐν δόξῃ.

Ισχυρὸς κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεδείχθης μακάριε, καὶ πολλῶν ἀλείπτῃς, θείους πρὸς ἀγῶνας ἐκάστοτε· ὑπομονῇ δὲ βασάνων τὴν

(*) Τὸ Χειρόγραφον ἔχει καὶ ἑτέραν Ἀκολουθίαν κατὰ τὴν σήμερον, τοῦ Ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ νέου, εὗ ὁ Κανὼν ἀκροστιχίζει οὕτω: Καίροις τὸ θείον τῶν Μοναζόντων κλέος. Ψάλλεται δὲ ἡ Ἀκολουθία αὕτη ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

ἀνίσχυρον, ἐταπείνωσας, Μάρτυς ἰσχὺν τοῦ ἀ-
λάστορος.

Απλωθεὶς ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἰμάσι τεινόμε-
νος, καὶ λιμῶ καὶ δίψει, τῇ πολυχρονίῳ
τηκόμενος, καὶ λεπτοτάτοις ὀστράκοις ἐκκεν-
τούμενος, ἐκαρτέρησας, Λουκιανὲ ἀξιάγαστε.

Νόμον θεῖον καταγγέλλων, ἀνομοῦντας ἐ-
πέστρεψας, καὶ πιεῖν προθύμως, πόμα
μαρτυρίου ὑπέδειξας· μεθ' ὧν εἰς θείας ἐπαύ-
λεις κατεσκήνωσας, ἐντρυφῶν τῷ ξύλῳ, τῆς
ζωῆς Παναοίδιμε. Θεοτοκίον.

Εκ γαστρὸς σου ἀναλάμψας, τῆς Θεότητος
Ἡλίου, τοὺς ἐν σκότει Κόρη, τῆς πολυ-
θείας ἐφώτισε, τοὺς ἐν σκιᾷ τοῦ θανάτου κα-
τελάμπρυνεν· ᾧ κραυγαῖζομεν· Δόξα Χριστέ
τῇ δυνάμει σου.

Ωδὴ ε΄. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Πυρπολήσας Ὅσιε, ἀκάνθας τῶν παθῶν, δι-
ιδρώτων ἀσκητικῶν, ταῖς βροαῖς κατέσβε-
σας τῶν ἀγῶνων σου, ἀσεβείας κάμινον, γεν-
ναϊόφρον παμμακάριστε.

Αίκισμοῖς βαλλόμενος, κφάσιν ἀλγεινῶν, δια-
μένεις πρὸς τὸν Θεόν, ἀτενίζων Ἅγιε σώ-
ζειν δυνάμενον· οὐ χερσὶ τὸ πνεῦμά σου, ἐναπέ-
σου εὐφραίνόμενος.

Μακρυνθέντας ἠλεγχει, Θεοῦ τοὺς δυσσε-
βεῖς, καὶ μακραις καὶ ὀδυνηραῖς, ἀλη-
δόσιν ἐνδοξε περικυκλῆμενος, τῷ Χριστῷ προσ-
ήγγισας, οὐ τὸ πάθος ἐξεκόνισας.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον ἄφθορος, διέμεινας Ἄγνη, καὶ
φθορᾶς γένος τῶν βροτῶν, ὡς Θεὸν γεν-
νήσασα ἠλευθέρωσας· διὰ τοῦτο πίστει σε, ὄρ-
θοδοξως μακαρίζομεν.

Ωδὴ ς΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Αβρόχως, τῶν βασιάνων διέβης τὸν κλυδω-
να· τῇ παναλκείῃ δὲ παλάμη, ἐκ βυθοῦ
τὸ σῶμά σου διεσώθη, τοῖς ποθοῦσιν, ἀσωτῆς
Θεομάκαρ ὀρώμενον.

Αγάπη, τοῦ Χριστοῦ πυρπολούμενος Ἐνδοξε,
μέχρι θανάτου ἀντέστης, τοῖς τυράννοις
πάνσοφε· διὰ τοῦτο, βασιλείας οὐρακῶν ἠξιώ-
θης γηθόμενος.

Κητώας, ἐκ γαστρὸς Ἰωνᾶν ὁ ῥυσαίμενος,
τριμερεύσαντα σώζει, σὲ βυθοῦ θαλάσ-
σης καθυπηρεγούντων, ἐναλίω, σοὶ θηρῶν μεθ'
ἡμέρας τριάκοντα.

Θεοτοκίον.

Αγνήν σε, περιστεράν καὶ μόνην ἀμίαντον,
ὁ καθαρὸς εὗρε Λόγος, καὶ ἐκ σου τε-

χθῆναι εὐδόκησε, Παναγία, Θεομήτορ Παρθένε
πανάμωμε. Ο Εἶρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ Δαιμόνων λυθρῆ
» κεκαθαρμένη, τῷ δὲ αἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ῥέυσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὸν ἐν ἀσκήσει τὸ πρότερον λαμπρυνθέντα,
καὶ ἐν ἀθλήσει τὸ δεύτερον φαιδρυνθέντα,
πάντες ὡς φωστῆρά σε φαιδρότατον, Λουκιανὲ
τοῖς ὕμνοις, ἐνδόξως σὲ γεραίρομεν. Πρεσβεύων
μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Γνώσει τῇ θεῖα καθωπλισμένος, καὶ τὸν νῦν
θεῖα δόξη ἐλλαμφθεῖς, Ἀθλητᾶ, τῷ Πνεύ-
ματι φωτιζόμενος, μάχαιρα ὠφθης ἐσίλωμένη,
τὰ ζιζάνια πάντα ἄρδην ἐκτέμνων, αἰρετικῶν
τὰ ἀλλόφυλα δόγματα ἐνδοξε· καὶ κήρυξ τῆς
ἀληθείας, πρὸς ζωὴν ὑπαλείφων ἅπαντας, τοὺς
εὐσεβῶς προσιόντας σοι, ἐκ κινδύνων δὲ λυτρεῖ-
σαι καὶ θλίψεων. Πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ
πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου
Μάρτυρος Λουκιανοῦ, Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας
τῆς μεγάλης.

Στίχοι.

Ἄρτου στερήσει Λουκιανὸς ἀντέχει,
Τοῦ ζῶντος ἄρτου μὴ στερηθῆναι θέλων.

Λιμῶ Λουκιανὸς δεκάτη θάνατον ἠδέετε πέμπτη.
Ὁύτος, εὐσεβῶν γονέων ὑπάρχων υἱός, μετὰ τὴν τούτων
ἀποβίωσιν, πάντα τοῖς δεομένοις σκορπίσας, τῇ μελέ-
τῃ τῶν θείων γραφῶν ἐσχόλαζε· διὸ καὶ πολλοὺς Ἰουδαίους
καὶ Ἕλληνας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπισπάσατο πίσιν. Κα-
ταλιπὼν δὲ τὴν οἰκίαν πόλιν, καὶ τὴν Νικομηδείαν κα-
ταλαβῶν, τοὺς φόβῳ κολάσεων καταλιγωρούοντας τῆς πί-
στως ὑπέλειπε πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Εἰς κάλλος δὲ γράφειν
ἐπιστάμενος, βιβλίον κατέλιπε τῇ Νικομηδείῳ Ἐκκλησίᾳ,
γεγραμμένον σελίσιν τρισσαῖς, (εἰς τρεῖς στήλας διηρημέ-
νης τῆς σελίδος,) περιέχον πᾶσαν τὴν παλαιὰν τε καὶ τὴν
νέα Διὰθήκην. Τσοῦτον δὲ γέγονεν ὑπὲρ ἀνθρώπου, ὡς
τε τὴν πόλιν διερχόμενος, οἷς μὲν ἠέλεε θεωρητὸς ἦν, τοῖς
δὲ λοιποῖς ἀθεώρητος.

Περὶ τούτου μαθὼν ὁ Μαξιμιανός, καὶ αἰσχυρθεὶς τὸ
πρόσωπον ὀφθῆναι αὐτοῦ, ὑπὸ παραπετάσματι αὐτῷ δια-
λέγεται· καὶ γνοὺς τὸ τῆς γνώμης αὐτοῦ ἀμετάθετον,
μακρὸν αὐτῷ καταδικάζει λιμῶν. Ἐπὶ πολλὰς οὖν ἡμέ-
ρας, βρώσεως καὶ πόσεως μὴ μεταλαβῶν, ἐν τῇ φρουρᾷ
ἐτελεύτησε· τὸ δὲ σῶμα τούτου προστάξει τοῦ Ἡγμένου
ἑρρίφῃ ἐν τῇ θαλάσῃ· δειφίς δὲ τοῦτο προστάξει Θεοῦ
ἐπὶ τῶν ὤμων φέρων, τῇ χερσὶ παρέπεμψε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Σαβίνου Ἐπισκόπου.

Στίχ. Ἰσαγγελον Σαβίνος εὐ βιούς βίον,

Θανῶν συνήθη τῷ χορῷ τῶν Ἀγγέλων.

Ο μακάριος Σαβίνος, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν, γέγονεν Ἐπίσκοπος. Εἶτα τοὺς Δορυβους μισῶν, ἐμάκρυνε φυγαδεύων· καὶ τοσοῦτον ἠγωνίσασθε, ὡς καὶ Σαυμάτων πολλῶν αὐτουργός γενέσθαι, καὶ νόσους ἀπελαύνειν, καὶ Δαίμονας φυγαδεύειν, ἔτι δὲ καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Πολλοὺς δὲ ὠφελήσας, καὶ πείσας κόσμον ἀφείναι καὶ γονεῖς, καὶ Χριστῷ δουλεύειν, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βάρσου, Ἐπισκόπου Ἐδέσσης.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν οὐκ ἐν Ἐδίσσει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Φοινίκῃ, καὶ ἐν Αἴγυπτῳ, καὶ Θηβαΐδι διέλαμψεν· ἐν τούτοις γὰρ πᾶσιν ἐξάκουστος γέγονε. Καὶ ὁ τότε Βασιλεὺς Βαλεντινιανός, διὰ τὸ εἶναι τὸν Ἅγιον ζηλωτὴν τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, πρῶτον μὲν εἰς Ἀραβίαν τὴν νῆσον οἰκᾶν αὐτὸν προσέταξεν. Ἐπειδὴ δὲ ἔγνω συρρέοντα πρὸς αὐτὸν πλήθη οὐκ ὀλίγα, εἰς Ὁξύριχον τὴν Αἴγυπτίαν ἐξέπεμψε πόλιν. Ὡς δὲ κάκει τὸ τοῦτου κλέος συνήγειρεν ἅπαντας, ἔσχατον εἰς φρούριον τοῖς ἐκεῖσε γειτονεύουσι βαρβάροις ὁ τῶν οὐρανῶν ἅγιος ἀπήχθη Πρεσβύτες. Ἐν δὲ τῇ Ἀράβῳ φασὶ τὴν ἐκείνου μέχρι καὶ σήμερον διατηρεῖσθαι κλίνην, πλείστης ἠξιομύνην τιμῆς· ἐν ταύτῃ γὰρ οἱ νοσοῦντες κατακλιόμενοι, ὑγίαιν διὰ τῆς πίστεως δρέπονται. Μυρία δὲ σημεῖα ἐργασάμενος, ὡς προεῖρηται, πρὸς Κύριον μετὰ παρρησίας ἀπῆλθε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως Μοναχοῦ τινος καὶ Μάρτυρος, καὶ ὠφέλιμος διήγησις περὶ αὐτοῦ.

Μοναχός τις ἦν ἐν σκίπῃ, ὑπέκων Πατρὶ ἐπὶ χρόνου τινάς. Οὗτος, φθόνῳ τοῦ μισοκάλου δαίμονος, τῆς ὑπακοῆς ἐκπεσὼν, ἐξῆλθε, χωρὶς αἰτίας τινός ἐπιβλαβοῦς, ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶ γέροντος, καταφρονήσας καὶ τοῦ ἐπιτιμῆς, ἐπιτιμηθεὶς διὰ τὴν τῆς ὑπακοῆς ἀθέτησιν. Κατελθὼν δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πόλει, ἐκρατήθη παρὰ τῶ ἐκεῖσε Ἄρχοντος, ἀποδυθεὶς καὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα, ὡς κατεπίγαντος αὐτὸν θύσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐδόλως εἶχε τοῦτον καταπειθῆ, βουνεύροις μὲν πρῶτον ἔτυψεν ἀφειδῶς· εἶθ' αὐτῷ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔριψε ἀποτμηθῆναι προσέταξεν. Ὅν καὶ λαβόντες οἱ παριστάμενοι, ἀπέτεμον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸ σῶμα αὐτοῦ ἔξω τῆς πόλεως ῥίψαντες τοῖς κυσὶ. Τοῦτον φιλόχριστοί τινες, νυκτὸς καταλαβούσης, ἀνελάβοντο, καὶ μύροις καὶ ὀθονίοις εἰλίσσαντες, ἔθεντο ἐν γλωσσοκόμῳ, καὶ ἀπέθεντο ὡς Μάρτυρα ἐν τῷ τοῦ Ναοῦ Θυσιαστηρίῳ.

Ἐπιτελούμενης οὖν τῆς Δείας Μυσταγωγίας, καὶ τοῦ Διακόνου ἀναβῶντος τὸ, Ὅσοι κατηχοῦμενοι προέλθετε, οἱ κατηχοῦμενοι προέλθετε· πάντων ὁρώντων, αὐτομάτως τὸ γλωσσοκόμον ἐξήρχετο, ἀνευ ἀνθρωπίνης χειρός· καὶ ἔμεινεν ἐν τῷ Νάρθηκι τῆς Ἐκκλησίας ἄχρι τῆς ἀπολύσεως· καὶ πάλιν αὐτομάτως εἰσερχόμενον ἴστατο ἐν ᾧ προετυπώθη τόπῳ ἴστασθαι. Τοῦτο γινόμενον ἐξέπληττε τοὺς ὁρώντας. Ὅπερ ἀναμαθῶν καὶ τις τῶν εὐδιακρίτων, ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου, καὶ ταχῆαι τὴν λύσιν ἐδέξατο. Ἄγγελος γὰρ ἐπιστάς, φησὶ πρὸς αὐτόν: Τί ἐκθαμβος γέγονας ἐπὶ τῷ γεγεννημένῳ; οὐκ ἔλαβον οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, ὡς εἶσα, ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν οἱ καθεστῆς Μα-

θηταὶ τούτων; Οὗτος οὖν ὁ τὸ αἷμα αὐτοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας ἀδελφός, καὶ ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ μὴ συγχωρούμενος κείσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, ὑπὸ Ἀγγέλου διώκεται ἄχρι τοῦ Νάρθηκος. Τοῦ δεινός γὰρ τοῦ συνασκητοῦ σου τῆς ὑπακοῆς ἐκπαισῶν, ὡς μαθητῆς αὐτοῦ γεγῶνός, καὶ εὐλόγως δεσμευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐκείθεν ἀπανίσταται διδεδεμένος· καὶ ὡς μὲν Μάρτυς, τὸν στέφανον ἔλαβεν ὡς δὲ τὸν δεσμὸν ἔχων, οὐ συγχωρεῖται ἔνδον κείσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, εἰ μὴ ὁ δῆσας λύσει αὐτόν.

Ταῦτα μεμαθηκώς ὁ Δείος Πρεσβύτες, λαβὼν τὴν βέβδον ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ἀσκητὴν· καὶ ἐξυφάνας αὐτῷ τὸ πᾶν τῆς ἱστορίας, συγκατήλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν· καὶ τὸν ναόν, ἐν ᾧ τὸ λείψανον ἐναπέκειτο τοῦ Μάρτυρος, καταλαβόντες, καὶ τὴν θύκην παρανοίξαντες τοῦ Μάρτυρος, τὴν συγχώρησιν ὁμοῦ ἐποίησαντο· καὶ τοῦτον κατασπασάμενοι, ἔστησαν εἰς δοξολογίαν· καὶ τῆς Δείας Μυσταγωγίας τελειωθείσης, μεμνηνηκεν ὁ Μάρτυς ἀσάλευτος ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ κείμενος ἔκτοτε καὶ μέχρι τοῦ νῦν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥαδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ρύμην ῥημάτων σοφῶν, τύραννος διώκτης μὴ φέρων, καὶ θανατοῖ σε καὶ βυθῷ, θαλαττίῳ προσρίπτει τὴν ἄνω σοί, προξενῶν ὡς οὐκ ὦστο, βασιλείαν εἰς αἰῶνας καὶ Δεῖαν δόξαν.

Μὴ προσκυνήσας ταῖς γλυπτοῖς, γόνυ τε μὴ κάμψας εἰδώλοις, εἰς πῦρ ἐβλήθης θλιβερόν, εἰς βασιάνων εἰσηλθὲς τὴν κάμινον, δροσιζόμενος Πνεύματος, δροσοβόλῳ δυναξείᾳ θεοφρον Μάρτυς.

Νενεκρωμένους καὶ βυθῷ, τῆς Ἑλληνικῆς ἀδείας, καταποθέντας τοὺς λαοὺς, ζωφόροις σου λόγοις ἀνείλικυσας, μελωδῶν Ἀξιάγαστε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπὸς, τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ Δυναμίεις βροτῶν τε συστήματα, ὁ ἡμᾶς λυτρωσάμενος, τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας Εὐλογημένη.

Ῥαδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Λιμῷ νοπτῷ τοὺς ἐκτακέντας, τῷ ἄρτῳ τῶν λόγων σε ἐξήριξας, μόνον σέβειν Κύριον, ἄρτον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καθυποδείξας Ἐνδοξε, ᾧ πάντες ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πατήσας δειναῖς μηχανουργίας, ἐχθροῦ τοῦ ἀπάτεωνος τῆ ἀθλήσει σου, ἠρῆς πρὸς περιδοξόν, ὕψος Ἀξιάγαστε, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας, βῶν τὰ τάγματα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο ξένων πραγμάτων τελεσθέντων, ἐν σοὶ Λουκίανέ Μάρτυς αἰοῖδιμε! κόλπος γὰρ

Σαλαττίος, σώμα σου τὸ ἅγιον, ἐφ' ἱκανὸν δε-
ξαίμενος οὐκ ἐλυμήνατο, τῇ χέρσῳ διασώζει δὲ
σῶον, ρεῖθρα ἰαμάτων, ἐκβλύζον τοῖς ποθοῦσι.

Θεοτοκίον.

Καὶ γλώσση Παρθένε καὶ καρδία, ἀγνήν
Θεοτόκον σε κηρύττομεν· Κύριον γὰρ
ἔτεκες, σάρκα περικείμενον, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς
φύσεσι κατανοήμενον· ὃν πᾶσαι ἕρανῶν αἱ Δυ-
ναμίεις, ἀνυμνολογῶσιν, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ Τόκος
» τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν
» τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἴκου-
» μένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον
» ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῆτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Δ'. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Λάμπει σου Σοφὴ τὸ ἱερόν μνημόστυνον, ταῖς
ἀκτίσι ταῖς τοῦ Πνεύματος, νέφος παθῶν
διασκεδάζον, φωτίζον εὐσεβῶν τὰ συστήματα,
καὶ φλέγον τῶν δαιμόνων στρατεύματα· ὃ ἐκ-
τελοῦντας ἡμᾶς φύλαττε.

Ελύθης τοῦ σώματος δεσμῶν Μακάριε, καὶ
πρὸς ὕψος ἐπουράνιον, χαίρων ἀνέπτῃς
καὶ ἐπώφθῃς, ὠραῖος τῶν στιγμάτων τερπνῶ-
τησι, Θεῷ τῷ Ποιητῇ ὧ παρίστασαι, μετὰ
Μαρτύρων εὐφρανόμενος.

Ο Μάρτυς ἡμῶν Λουκιανὸς συνήγαγε, εὐφρ-
μησαι τούτου σήμερον, ἄθλους λαμπροὺς
καὶ τοὺς ἀγῶνάς, τὴν μέχρι τελευτῆς γενναϊό-
τητα, θαυμαίων τε τὴν χάριν τὴν ἀφθονον· ὃν
ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Σοφίας δοχεῖον ὑπὲρ νοῦν τῆς κρείττονος,
ἀνεδείχθης Κόρη Πάναγνε, ἔμψυχος Δρόνος
τε καὶ πύλη· διό σε τῶν βροτῶν τὰ συστήματα,
Ἀγγέλων τε δοξάζει στρατεύματα, μόνῃ τῶν
πάντων ὑπερέχουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» κατάραν εἰσφύκισατο· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε, τῷ τῆς κνοφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πᾶν-
» τες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Πνευματικῆς ὡς ἔμπλεως, χάριτος καὶ σο-
φίας, Λουκιανὲ πανεύφημε, τὴν Θεό-
πνευστον Μάρτυς, Γραφὴν ἠρμήνευσας πᾶσαν·
πλάγῃ δὲ τῶν Ἑλλήνων, ἠλεγξας τὴν πολυ-
θεον, καὶ ψευδώνυμον γινώσκῃ· τὴν δὲ Χριστοῦ,

Ἐκκλησίαν ἠψφρανας ἀβλοφόρε, παιδρύνων ἐν
τοῖς λόγοις σου, Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐγένου Πάναγνε, τῆς Θεότητος ὅλης·
τὸν τῆς Τριαδος ἕνα γὰρ τέτοκας ἀπορ-
ρήτως, διπλοῦν τῇ φύσει Παρθένε, ἐν μιᾷ ὑπα-
στάσει· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, σῶσαι τοὺς σὲ
ὑμνοῦντας, ἐκ πειρασμῶν, καὶ κινδύνων Δέ-
σποινα Θεοτόκε· σοὶ γὰρ τὸ Χαῖρε κράζομεν,
προστασία τοῦ κόσμου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΣ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ
Ἐκατοντάρχου, τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια,

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν βροτὸν χρηματίσαντα, καὶ Σταυρῷ ὁ-
μιλήσαντα καὶ ἡλίου ἔλλαμψιν ἀμαυρώ-
σαντα, καὶ ἐκ πλευρᾶς ἀναβλύσαντα, σωτήριον
ἄφεσιν, κατιδὼν μετὰ Ληστοῦ, τοῦ εὐγκώμονος
Ἐνδοξε, ὠμολόγησας, καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην
ἐκουσίως, ὑπομείναντα τὰ πάθη, δι' εὐσπλαγ-
χίαν ἀμέτρητον.

Τὴν κατάκαρπον ἄμπελον, ἐπὶ ξύλου θεώ-
μενος, ἠρτημένην Ἐνδοξε καὶ πηγάζουσαν,
οἶνον ζωῆς καὶ ἀφέσεως, τὰ χεῖλη ὑπέθηκας
τῆς καρδίας καὶ πιῶν, εὐφροσύνης πεπλήρω-
σαι, τὴν κατάπικρον, ἀπιστίαν ἐμέσας ὡς
ἐχέφρων, ὡς τοῦ χειρόνος τὸ κρεῖττον, περιφα-
νῶς προελόμενος.

Θανάτῳσας τὸν τύραννον, εὐτολμία τῶν λό-
γων σου, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον κῆτομό-
λησας, οὐ δειλιάσας πανεύφημε, Λογγίνε τὸν
θάνατον, τὴν ἀθάνατον ζωὴν, προξενούντά σοι
χάρτι· ὅθεν πίστει σου, τὴν πανέορτον μνήμην
ἐκτελοῦμεν, δυσωποῦντές σε πρεσβεύειν, ὑπὲρ
ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εν τῷ πάθει σου Χριστέ, τὸν ναὸν θεωρή-
σας διαρράγέντα Λογγίνος ὁ Ἐκατονταρ-
χος, Υἱὸν Θεοῦ σε εἶναι τοῖς Ἰουδαίοις ἐκήρυτ-
τεν· ὅθεν οἱ δεινοὶ, τὴν θείαν κίραν αὐτοῦ
τεμόντες τῷ ξίφει, ἐν κοπρίᾳ ἐρρίψαν· γυνὴ δὲ

ταύτην εύρουσα, τὰς κεκλεισμένας κόρας αὐ-
τῆς τῶν ὀμμάτων ἀνέωξε· μεθ' ἧς καὶ ἡμεῖς
βοῶμέν σοι· Ὁ τοῦτον στεφανώσας, ὑπὲρ σοῦ
ἀθλήσαντα, ταῖς αὐτοῦ ἰκυσίαις, καὶ ἡμῶν τα-
ῖς ὄμματα τῆς καρδίας φώτισον, τοῦ δοξαῖζειν σε
Θεόν, τὸν ἐν σταυρῷ προσηλωθέντα, εἰς τὸ σω-
σαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ λην ἀποθέμενοι.

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ
τάλας μόνος ἐπλημμέλησα, τὰ καὶ λόγῳ
ἀφθεγκτα, καὶ ἀνούσματι, μηδαμῶς ἄχραντε,
φορητὰ πέλοντα· διαὶ τοῦτό σου καὶ δέομαι·
Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι με-
τανοίαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι στεναγ-
μούς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διαὶ τῶν, συντρίβων
τὴν καρδίαν μου αἰεὶ, κράζω τὸ, Ἥμαρτον, ἡ-
μαρτον, ἰλάσθητι σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν,
τὴν σὴν διεληλύθε, Παναγία Δέσποινα,
ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμπαντα, ἀπορρήτω
λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑ-
ψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν τε γεύμενον, πλευ-
ραὶν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλού-
μενον· καὶ ὀδυρομένη, ὠλόλυξες βοῶσα μητρι-
κῶς· Τί τοῦτο, τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν
μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστηκῶς, καὶ τὰ γενό-
μενα σκοπῶν, τὸν σταυρωθέντα ἐπὶ ξύ-
λου, Θεὸν καὶ ἀνθρώπον ἑωρακῶς, ἐβόας πρὸς
αὐτόν· Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου μνησθητί μου Κύ-
ριε. Διὸ καὶ ὁ Σωτὴρ ἐφώνει σοι· Μακάριος εἰ
Λογγίνε, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεάν
καὶ γενεάν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πάσαν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένη ἀ-
νατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀ-
γαθῆ, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνο-
χλοῦντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολυμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρώσα ἡ παναίμω-
μος, Θεοτόκος, κρεμαμένη μητρικῶς, ὠ-
δύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον
τούς πάθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀγίου οὗτος οὗ ἡ Ἀ-
κροστιχίς:

Τὸ Λογγίνε μέγισον ὑμνήσω κλέος. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς θείαις, φωτοχυσίαις Ἐνδοξε, περιλαμ-
πόμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλων τάξεσι Χριστῷ,
τῷ Θεῷ παριστάμενος, τὴν φωτοφόρον μνήμην
σου, τοὺς ἐκτελοῦντας καταφαίδρυνον.

Οὐδέν σε, τῆς πρὸς Θεὸν ἐνώσεως, Μάρτυς
ἐχώρισε, κεχωρισμένον πάσης σαρκικῆς,
ἠδονῆς διαὶ πίστεως, καὶ καθαρῶς τῷ ἔρωτι,
τῷ ἀκροτάτῳ ἐνηδόμενον.

Λατρεύων, Θεῷ τῷ ζῶντι ἐνδοξε, Λογγίνε
πάνσοφε, νεκροῖς ξοάνοις μάκαρ οὐδα-
μῶς, σὺ λατρείαν προσένειμας· διὸ πρὸς ἀτε-
λεύτητον, θανατωθεὶς ζωὴν κατήντησας.

Θεοτοκίον.

Ο Λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐν μήτρᾳ σου, λόγῳ
συνεῖληπται, τῆς ἀλογίας ῥύσασθαι βρο-
τούς, βουληθεὶς ἀγαθότητι, Παρθενομητὰρ ἄ-
χραντε, εὐλογημένη παναμώμητε.

Ῥοδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Γνωρίσας ἐπὶ Σταυροῦ, Υἱὸν Θεοῦ τὸν ἀλη-
θῆ Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν πάσχοντα, τούτῳ
ὀλοφύχως ἐπίστευσας.

Γῆ ὡσπερ πίων ἡ σὴ, ψυχὴ λαβοῦσα λογικὰ
σπέρματα, στάχυν Σοφῆ ὠριμον, θείας
εὐσεβείας ἐβλάστησεν.

Γστὶν τῷ τοῦ Σταυροῦ, τὸ τῶν βασάνων
διελθὼν πέλαγος, τοὺς γαλιθαῖους ἐφθασας,
ἐνδοξε λιμένας γηθόμενος. Θεοτοκίον.

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, ταῖς τῶν παθῶν
ἐπαγωγαῖς ἴασαι, Μήτηρ Θεοῦ πάναγνε,
καὶ πρὸς σωτηρίαν κατεύθυνον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
» **Χ**ριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
» καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Σταυρωθέντα κατεῖδες τὸν Δευρωτὴν, καὶ
αὐτοῦ ταῖς αἰκτίσι καταυγασθεὶς, σκό-
τος τὸ βαθύτατον, τῆς ἀγνοίας ἀπέφυγες, καὶ
πρὸς θείαν γνῶσιν, σαυτὸν μετερρύθμισας, πε-
στωθεὶς ὡς ἔστι, Θεὸς ὁ ἐρώμενος· ὅθεν κατὰ
ἀθλήσας, ταῖς χοραῖς ἠριθμήθης, Λογγίνε μα-
κάριε, τῶν Μαρτύρων γηθόμενος· μεθ' ὧν πάν-
τοτα ἐνδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν

πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένη τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζαλῇ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην Παναίωμε, ἀμαρτιῶν τῷ φόρτῳ, φανείσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα Ἄδου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν· φθάσον Θεοτόκε, τῇ Σερμῆ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δούλος σου Δέσπονα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς Στερωθῆσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε θακρῦουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγαλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σε τὴν σαύρωσιν, ἥνπερ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ΄ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένη ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾠδὴ δ΄. Ἐπαρθένητα σε ἰδοῦσα.

Ο χυρώτατον κτησάμενος ἐν τῇ πίστει, τὸν λογισμὸν μακάριε, ἀνίσχυρον πλάνης, ἔλυσας ὀχύρωμα, Λογγίνε καὶ ἔκραζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υψωθέντα καὶ τῷ ξυλῷ προσηλωθέντα, τὸν ἀπαθῆ Στεώμενος, Κύριον τῆς δόξης, τοῦτον ὠμολόγησας, Υἱὸν Θεοῦ ἔνδοξε, πάσχοντα οἰκτιρῶ Σελήματι.

Μαρανόμενον τὸν θάνατον τῷ θανάτῳ, τοῦ ἀπαθούς Στεώμενος, ἔσπευσας Λογγίνε, δι' αὐτὸν τεθνήξασθαι, καὶ ζῆν μετὰ θάνατον, σὺν τοῖς εὐκλεῶς ἐναθλήσασιν.

Θεοτοκίον.

Ενωθέντα καθ' ὑπόστασιν ἐν γαστρὶ σου, καὶ γεγονότα ἄνθρωπον, ἄχραντε τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον τέτοκας, διπλοῦν ταῖς Σελήσεσι, καὶ ταῖς ἐνεργείαις δεικνύμενον.

ᾠδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Πῆς πάσης ἀληθῶς, γεγονώς παρεπίδημος, ἐν στίγμασιν Ἀθλοφόρων, ὠραιώθης Λογγίνε, καὶ γῆν πραέων ἔκτισας.

Πσχυσας τοῦ Σταυροῦ, τῇ δυνάμει φραζάμενος, ἀνίσχυρον τῶν τυράννων, Ἀθλοφόρε Λογγίνε, τροπώσασθαι ἀπόνους.

Στήσας ἐν ἀσφαλεῖ, Σερμλίῳ καρδίας σου, Ἄηττητε τὰς κινήσεις, πειρασμῶν ἐπικλύσει, ἀσάλευτος διέμεινας. Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην τὸν Θεὸν, ἀπειράνδρως κηύσασαν, ὑμνήσωμεν Θεοτόκον, δι' αὐτῆς οἱ σωθέντες, καὶ πόθῳ μακαρίσωμεν.

ᾠδὴ ε΄. Οὕσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ορῆτε, καὶ τὴν γῆν σαλευθεῖσαν Στεώμενος, ἐν τῇ τοῦ πάθους ἡμέρᾳ, ἀπιστίας στάσεως ἐσαλεύθης· καὶ τῇ πίστει, ἐνδρῦθης Λογγίνε τοῦ πάσχοντος.

Νόησιν, ἀληθῆ καὶ τελείαν καὶ ἔμφρονα, ἀναλαβεῖν ἠδυνήθης, καθορῶν τὴν κτίσιν ἀλλοιουμένην· καὶ πρὸς θείαν, ἠλλοιωθῆς Λογγίνε ἐπίγνωσιν.

Υπέστης, χαλεπὴν τιμωρίαν γηθόμενος, καὶ τὸν αὐχένα τῷ ξίφει, ἀδιαστάκτῳ γνώμῃ τμηθεὶς Λογγίνε, διακόπτεις, κεφαλὰς δυσμενῶν διὰ πίστεως. Θεοτοκίον.

Μάρανον, καὶ προρρίζους Παναίωμε ἔκτιλον, τὰς ἀκανθώδεις ἐννοίας, τῆς ἐμῆς καρδίας· καὶ καρποφόρον, ταύτην δεῖξον, μεσιτεία σου Κόρη Παναίωμε. Ὁ Εἰρμός.

• Οὕσω σοι, μετὰ φωνῆς ἀνέσεως Κύριε, ἡ
• Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λυθροῦ
• κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνως γέγηθεν ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ αἰαδίου ἀθλητοῦ, Λογγίνου ἀνακραυγάζουσα· Σὺ μου τὸ κράτος, Χριστέ καὶ στερέωμα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἔρανὸν σκότει πολλῶ, τὴν γῆν τε σειομένην, καὶ πέτρας ῥηγνυμένας, καὶ τε τὸ καταπέτασμα σχισθὲν εἰς δύο Στερωθῶν ἐν τῷ θείῳ πάθει τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀθλητῆς, Θεῷ Υἱὸν αὐτὸν ἐγνώρισε, πάσχοντα τῇ οἰκτιρᾷ εὐσπλαγχνίᾳ, ἀπαθῆ δὲ ὄντα τῇ Θεότητι καὶ δόξῃ, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ συνέχοντα τὰ πᾶν καὶ διακρατῶντα, ὡς Θεὸν ἀληθινὸν καὶ Βασιλέα· ὅθεν ἐν χαρᾷ Λογγίνος ἀνακραυγάζει· Σὺ μου τὸ κράτος Χριστέ καὶ στερέωμα.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΣ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου.

Στίχοι.

Υἱὸν Θεοῦ λέγων σε Χριστέ καὶ πάλιν, Λογγίνος ὡς πρὶν τέμνεται τὸν αὐχένα.

Ἐκτη καὶ δεκάτη Λογγίνου ἄορ κατέπεφεν.

Επί Τιβερίου Καίσαρος ἦν οὗτος, ἐκ τῆς χώρας Καππαδοκῶν, Ἐκατοντάρχης ὑπάρχων ὑπὸ τὸν Πιλάτον τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας. Προσετάγη δὲ παρ' ἐκείνου ὑπηρέτησαι εἰς τὰ τίμια πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν σταύρωσιν, καὶ μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἑκατὸν στρατιωτῶν φυλάξαι τὸν τάφον μετὰ τῆς Κουστωδίας, ἧτις ἦν τάγμα στρατιωτῶν. Ἰδὼν δὲ τὰ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ γενόμενα θαύματα, τὸν σεισμόν, τὴν τοῦ ἡλίου εἰς σκότος μεταβολήν, τοὺς ἀνοιγέοντας τάφους, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν νεκροὺς ἐκπηδήσαντας, καὶ τὰς σχισθείσας πέτρας, ἀνεβόησε μέγα, εἰπὼν Ἄληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος· ὅθεν καὶ τὰ διδόμενα αὐτῷ ἀργύρια παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἐπὶ διαβολῇ τῆς Ἀναστάσεως, ἀπεσίεατο μεθ' ἑτέρων δύο στρατιωτῶν, οἱ ὕστερον σὺν αὐτῷ ἐμαρτύρησαν.

Καταλιπὼν οὖν τὴν ἐπικειμένην αὐτῷ στρατείαν, καὶ τὴν οἰκίαν χώραν καταλαβὼν, ἀποστολικῶς τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυττε Θεόν. Πισθεὶς δὲ ὁ Πιλάτος, μᾶλλον μενούν διαφθαρεὶς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων χρήμασι, διὰ γραμμάτων κατηγορεῖ τοῦ Λογγίνου πρὸς τὸν Τιβέριον, ὡς κατέλιπε τὴν οἰκίαν στρατείαν, καὶ ὡς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ διάγει, τὸν Χριστὸν καταγγέλλον Θεόν. Τέμνεται οὖν αὐτίκα τὴν κεφαλὴν μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ δύο στρατιωτῶν, τοῦτο τοῦ Τιβερίου κελεύσαντος, καὶ ἤχθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐκ Καππαδοκίας εἰς Ἱερουσαλήμ, τοῦ πληροφορίαν λαβεῖν τὸν Πιλάτου καὶ τοὺς Ἰουδαίους τῆς αὐτοῦ ἀναιρέσεως, ἐφ' ᾧ τὸν Πιλάτου λαβεῖν τὰ συμπεφωνηθέντα· καταχώννυται δὲ πρὸ τῆς πόλεως ἡ τιμία αὐτοῦ κεφαλὴ ἐν κόπρῳ τινί.

Χρόνοις δὲ πολλοῖς ὕστερον, γυνή τις ἐκ Καππαδοκίας, τὴν ἐνέργειαν ἀποδαλοῦσα τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὴν ὀπτικήν ἀπολίεσσα δύναμιν, τὰ Ἱεροσόλυμα κατέλαβε μεθ' υἱοῦ μονογενοῦς, ὡς ἐν ταῖς Ἁγίαις τόποις εὐρεῖν δυνησομένη τῆς πηρώσεως ἴασιν. Προσθεθείσης δὲ αὐτῇ καὶ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ παιδός, διπλὴν ἐτραγῶδει τὴν συμφορὰν. Ὅσαρ δὲ ταύτη ἐπιφανεῖς ὁ μακάριος Λογγίνος, καὶ ὅς εἴη γνωρίσας αὐτῇ, καὶ ἐνθα κίκρυπται ἡ τούτου κεφαλὴ μνηύσας, προτρέπει αὐτὴν ἀνορύξασαν ταύτην λαβεῖν, καὶ οὕτω τυχεῖν τῆς ἰάσεως, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐν δόξῃ ὄντα θεάσασθαι. Ἐπεὶ δὲ πρὸς ταῦτα πρόθυμος ἐγένετο ἡ γυνή, διῦπνισθεῖσα, καὶ τὴν κόπρον εὐροῦσα, καὶ ταῖς χεραὶ διασκάψασα, τὴν κεφαλὴν ἀνείλετο· καὶ ἐκ τῆς ἀβλεψίας, τὴν ὀπτικὴν ἐνέργειαν ἔλαβε, καὶ τὸν υἱὸν ἐν δόξῃ ὄντα ἰδεῖν συνόντα τῷ Ἁγίῳ, καὶ τῆς περ' αὐτῷ τιμῆς ἀπολαβόντα.

Ἐν μιᾷ οὖν αερωῷ τὸ, τε λείψανον τοῦ παιδός καὶ τοῦ Ἁγίου τὴν κεφαλὴν κατατίθει· τοῦτο γὰρ παρ' αὐτῆ προσετέτακτο· καὶ τὴν Καππαδοκίαν κατέλαβε, παθοῦσα τῷ Σαοῦλ παραπλήσια, ὅς, τὰς πατρικὰς ἀνάς ζητῶν, βασιλείαν εὐρατο· καὶ αὐτῇ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν πῆρωσιν ἀποβαλεῖσθαι ζητοῦσα, καὶ τούτου τετύχηκε, καὶ θερμὸν προσέτην τὸν Ἅγιον ἔκτοτε εὐρατο. Ὅθεν καὶ ναὸν τῷ Μάρτυρι περικαλλῆ ἀνεγείρασα, καὶ ἐπὶ τὸ Μαρτυρικὸν καταθεῖσα λείψανον, πηγὰς ἰαμάτων καὶ αὐτῇ καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς κατεπλούτησεν, εἰς ἀξίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων δύο Μαρτύρων, τῶν συνανααιρεθέντων τῷ ἁγίῳ Λογγίνῳ.

Στίχ. Φθαρτὴν στρατείαν ἐνλελοιπιῦσα ἔιφει,

Δυσὶ συναθλῶν ἐστρατεύθη Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λεοντίου, Δομετίου, Τερεντίου, καὶ Δομνίου.

Στίχ. Τρεῖς Λεόντιε τοὺς συναθλοῦντας ἔχων, Λεόντιόν τι τῆς πυρᾶς ἄλλη μῆσον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαλοῦ.

Στίχ. Μαλὸς βραχεῖαν γῆς λιπὼν παροικίαν, Πόλου κατοικεῖ τὴν μακρὰν κατοικίαν.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μαλὸς, καταλιπὼν πλοῦτον καὶ συγγένειαν, ἐν ἐρήμοις καὶ ἀοικήτοις τόποις προσεκαρτέρει, νηστείας καὶ ἀγρυπνίας καὶ πάσαις ἄλλαις κακοπαθείαις χαίρων. Ἦν δὲ τὸ εἶδος αἰεὶ χαροποιός· θαύματα ἐξαισία τῇ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ ἐργαζόμενος, λεπροὺς καθαρίζων, δαίμονας ἀπελαύνων, τυφλοῖς τὸ βλέπειν χαρίζόμενος· καὶ ταῦτα μὲν ἐποίει ἐτι ζῶν. Ἀπελθὼν δὲ πρὸς Κύριον, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ τῇ γῇ καταλιπὼν, εὐῶδες μύρον ἀπὸ τούτου πηγάζειν, εἰς ἴασιν καὶ ἀποτροπὴν παντός ἐναντίου συναντήματος, καὶ νοσημάτων ἀνηκίστων, ἐκ Θεοῦ χάριν εἴληψε· τοὺς γὰρ δοξάζοντάς με, φησὶν ὁ Κύριος, δοξάσω· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νομίμως Μάρτυς, ἐναθλήσας ἀνδρεία γνῶμη ψυχῆς, πάσας ἀνομούντων ἡσχυνας ταῖς βουλαῖς, καὶ νομίμως ἐστεφάνωσαι, Εὐλογημένος εἰ ἀναβῶν, τῆς δόξης ὁ Κύριος.

Ηθεῖα χάρις, ἐπιφοιτῶσα τοῖς λειψάνοις σου, πᾶσαν ἀλγηδόνα λύει τῶν εὐσεβῶς, προσιόντων σοι Μακάριε, καὶ κηρυττόντων σε, ἀληθείας ἀήττητον Μάρτυρα.

Σαρκὸς θνησκούσης, οὐκ ἐφείσω Λογγίνε διὰ Χριστόν· θύειν ἀπηρνήσω δαίμοσι καὶ σαυτὸν, τῷ Θεῷ θυσίαν ἄμωμον, χαίρων προσήγαγες, διὰ ξίφους τμηθεὶς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ως καθαρίν σε, ὁ καθαρὸς Λόγος κατώκησε, Κόρη, διὰ σοῦ καθᾶραι τοὺς μολυσμῆς, τῶν ἀνθρώπων προελόμενος· εὐλογημένος γὰρ ὁ καρπός, τῆς κοιλίας σου πέφυκεν.

ᾠδὴ η'. Χείρας ἐκπετάσας.

Κοιμίσας τὸ πρὶν ταῖς τῆς σαρκὸς, κινήσεις ἔνδοξε, ταῖς ἐγρηγόρσεις, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον ὑπνώσας, τὸν γλυκὺν ὕπνον αἰοῖδιμε, θανατωθεὶς διὰ Χριστόν, τὸν ἐπὶ ξύλου Σταυροῦ, ἀφυπνώσει θεῖα, νεκροῖς τὴν ζωὴν ἀναβλύσαντα.

Αόγη κεντηθέντα τὴν πλευρὰν, Μακαρίωτατε, καὶ αἷμα βλύσαντα, Θεὸν ἐώρακας ἄνθρωπον, διὰ σπλάγγνα χρηματίσαντα, καὶ κατετρώθης τῷ αὐτοῦ ἠδίστῳ ἔρωτι, ἀναμείλων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εσβεσας πυρὰν ἐδωλικὴν, αἱμάτων ρεύμασι, Λογγίνε πάνσοφε, καὶ κατενέπρησας

ξάνα, και ἀνίδρυτα σεβάσματα, τῷ Δεῖω ζήλω τὴν ψυχὴν ἀναφλεγόμενος, και κραυγάζων Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ο ἴμματα καρδίας φωτισθεῖς, ταῖς Δεῖαις λάμψεσι, τοῦ ἀμαυρώσαντος, ἡλίου πάνσοφε ἔλλαμψιν, τὴν ἀχλὺν Λογγίνε ἔλιπες, τῆς δυσσεβείας και φωστήρ, ὡφθης φωτίζων ἡμᾶς, τοὺς βρωῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Στόματι και γλώσση και ψυχῇ, ἀνακηρύττω σε Θεογεννήτριαν, και ἱκετεύω σε Ἄχραντε· Τὴν καρδίαν μου καταύγασον, τῷ φωτισμῷ σου, και δεινοῦ σκότους με λύτρωσαι, ἐκβοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβησαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες·
• Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ δ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ισχύς μου και ὕμνησις Λόγος, ὁ ἐν Σταυρῷ χεῖρας ἀπλώσας, Μάρτυς τοῖς ἀνόμοις ἐβόας· αὐτοῦ τὸ πάθος τὸ παμμακάριστον, ἐξεικονίζων θάνατον, ἐθελουσίως καθυφίσταμαι.

Ως περικαλλῆς ἀθλοφόρος, χαριτωθεῖς μάρτυς Λογγίνε, ὄλος ὠραιότατος ὡφθης, και τῷ ὠραίῳ Λόγῳ παρίστασαι, τὰς ἀμοιβαῖς τῶν πόνων σου, πλουσιωτάτως κομιζόμενος.

Σὲ τὸν διαυγία φανέντα, ἡλίον ἄδυτον Λογγίνε, και μαρμαρυγαῖς ἰαμάτων, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν φωτίζοντα, και τὴν ἀχλὺν σκεδάζοντα, τῆς ἀγνωσίας μακαρίζομεν.

Η ῥθης πρὸς μονὰς οὐρανόους, και τοῖς χοροῖς συνηριθμήθης, πάντων τῶν ἀγίων Μαρτύρων μεθ' ὧν Λογγίνε Μάρτυς μνημόνευε, τῶν εὐσεβῶς τὴν μνήμην σε, ἐορταζόντων παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον ὡφθης, τοῦ ἀνεσπέρου Θεοτόκε, δι' οὗ οἱ ἐν σκότει και σκιᾷ, τῆς ἀμαρτίας φῶς ἐθεάσαντο· διό μου φωταγωγῆσον τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

• **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθης, • Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διό • ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ο ῥῶν τὸν πάντων Κύριον, και Θεὸν ἀφουνοῦντα, ἐπὶ Σταυροῦ θελήματι, κλονουμένην τε πᾶσαν, καιρῷ τοῦ πάθους τὴν κτίσιν,

ἀθλοφόρε Λογγίνε, Ληστῇ σὺν τῷ εὐγνώμον, ὠμολόγησας τοῦτον, Υἱὸν Θεοῦ, ὑπὲρ οὗ και χαίρων ἐσφαγιάσθης· και νῦν ὡς Μάρτυς ἄριστος, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις.

Θεοτοκίον.

Κενοῦται ἐν τῇ μήτρᾳ σου, ὁ πληρέστατος Λόγος, κόλπων πατρῶν ἄχραντε, οὐκ ἔκστας ἀπορόρητος, και σὰρξ ὄραται και βρέφος, τίκτεται Θεοτόκε. Ὅν ἐκτενωῶς ἱκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, και πειρασμῶν, και πταισμάτων Δέσποινα και γεέννης, τοὺς εὐσεβῶς κηρύττοντας, τοῦ Θεοῦ σε Μητέρα.

Και ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν, και Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΖ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ὡσηε και τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. και ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων. Στιχηρὰ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Πατρός, τὸ ἐκπορευόμενον, διὰ τῆς σῆς γλώττης ὠρίσε, Χριστοῦ τὴν μέλλουσαν, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, παρθεσίαν ἔσεσθαι, ἐπὶ ἀνακαινίσει τῆς κτίσεως· και νῦν τὴν ἐκβασιν, θεωροῦντες τῶν πορόρησεων, σοῦ Προφήτα, τὴν μνήμην γεραίρομεν.

Τῇ γνώμῃ πορνεύουσαν τὸ πρὶν, ἀπὸ σοῦ Φιλάνθρωπε, φύσιν ἡμῶν μνηστευσάμενος, τῆς βεβηλώσεως, ἐλυτρώσω ταύτην, σεαυτῷ, καθ' ἐνωσιν, συνάψας ὑπὲρ νοῦν ἀδιάρρηκτον· και τούτου σύμβολον, ὁ Προφήτης σου γενόμενος, τὰς πρὶν πόρναις, σωφρόνως ἠγάγετο.

Προφήτα Δεσπέσιε τὰς σὰς, ῥήσεις νῦν θεωμένος, πεπληρωμένος τῇ χάριτι, και παριστάμενος, τῷ Θεῷ τῶν ὄλων, ὑπὲρ πάντων πρέσβευε, τῶν πίστει ἐκτελούντων τὴν μνήμην σε, τῆτοις αἰτέμενος, τῶν πταισμάτων τὴν συχώρησιν, και εἰρήνην, και βίβη διόρθωσιν.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οἱ τῶν πόνων ἰδρωτές σου, τῆς ἀσκήσεως ἔνδοξε, πρὸς Μαρτύρων σταδίον ἐκκαλούμενοι, πλήρη Ἀνδρέα τὴν ἔφεσιν, ἐν σοὶ ἐναπέθευτο, οὗς εὐκαίρως εἰς Θεόν, ἐπεδειξω

στερρότατα· ἀλλὰ πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν αἰσιδέαστον μνήμην σου.

Λίθος ἄλλος ὑπέριτος, γεγωνῶς διὰ πίστεως, οὐχ ὑπέστης θραύσιν δεινῶς τυπτόμενος· ἀλλ' ἐπὶ γῆς κυλιόμενος, τῆς πίστεως Ἐνδοξε, ὀμαλίστας τὴν ὁδόν, εὐεπίβατον τέθεικας· καὶ κατέστρεψας, τῆς δοκίσεως μάκαρ Κοπρωνύμου, φαυλοτάτην δόξαν, ὡσπερ σεσαθρωμένον θημέλιον.

Αποστόλων τοῖς δόγμασι, τεθραμμένους Μακάριε, καὶ Πατέρων ἐνθέων τοῖς διδάγμασι, τοῦ σαρκωθέντος ἐτίμησας, Θεοῦ τὸ ὀρώμενον, ἐν συμβόλοις ἱεροῖς, καὶ σεπτοῖς τοῖς μορφώμασιν· ὅθεν ἔνδοξε, ὑπὲρ τούτου ἀθλήσας ἀνεδείχθης, εὐσεβείας ὑποφύτης, καὶ τῶν Μαρτύρων καλλώπισμα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μυριάκις πανάχραντε, ὑπεσχόμην μετανοίαν, τῶν ἐμῶν ποιήσασθαι παραπτώσεων, ἀλλ' οὐκ ἔα με ἢ φαύλη μου, τῶν κακῶν συνήθεια, διὰ τοῦτό σοι βωῶ, καὶ προσπίπτω καὶ δέομαι· Σύ με Δέσποινα, ἐξελῶ τῆς τοιαύτης τυραννίδος, σπῆγῶσα πρὸς τὰ κρείττω, καὶ σωτηρίας ἐχόμενα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμνάς ἢ κηύσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐλθὸν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκίω ἐν αἵματι, τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ πέρατα, σύ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σῆ τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προφήτου.

Ἦχος β'. Τοῦ Προφήτου σε τὴν μνήμην Κύριε.

Καὶ τοῦ Ὀσιομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ασκητικῶς προγυμνασθεῖς ἐν τῷ ὄρει, ταῖς πανοπλίαις ὤλεσας παμμάκαρ τοῦ Σταυροῦ· αὐθις δὲ πρὸς ἀθλήσιν, ἀνδρικῶς ἀπεδύσω, κτείνας τὸν Κοπρώνυμον, τῷ τῆς πίστεως ξίφει· καὶ δι' ἀμφοῖν ἐστέφθης ἐκ Θεοῦ, Ὀσιομάρτυς Ἀνδρέα αἰοῖδιμε.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς: Ὡσπὲρ μέλω τοὺς θεοπνεύστους λόγους.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'. Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ.

Ως θεηγόρος ἀληθῶς, ὡς Προφήτα Ὡσπὲρ τῷ ζωοδότῃ παρεστῶς, ἐκτενῶς ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, ἅπαντας τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Σοῦ τῆς ψυχῆς τὸ ὀπτικόν, ἐκκαθάρας μολυσμῶν, κατηξιώθης προορᾶν, τηλαυγῶς τὰ μέλλοντα, καὶ προλέγειν ἀψεύστως, ἄριστα τὰ ἐκβησόμενα.

Η τῆς προγνώσεως πηγὴ, ἢ σοφία τοῦ Θεοῦ, τὸν θεηγόρον Ὡσπὲρ, προφητείας ποταμὸν, ἀνεδείξε τοῖς πᾶσι, βρύαντα θεία διδάγματα.

Θεοτοκίον.

Επιφανέντα τὸν Χριστὸν, ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς, ἐκ τῆς Αἰγύπτου προφανῶς, ὁ Πατήρ ἐκάλεσεν, Ὡσπὲρ ὡς προεῖπε, πάλαι ὁ θεοπτικώτατος.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὀσιομάρτυρος, ἔχων Ἀκροστιχίδα τὴν δε:

Ἀνδρείας ὑμῶν τὸν φερώνυμον πόθῳ. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Ανδρικῶς τὰ πάθη τῆς σαρκός, Πάτερ δουλωσάμενος, τῷ λογισμῷ ἀνδρείας ὡς ἐπώνυμος, τυράννων ὠμότητα, κατεπαλαισας, καὶ νομίμως ἐνήθλησας· ὅθεν σε συμφώνως, πίστει συνελθόντες μακαρίζομεν.

Νοητῶς ὡς ἀνθραξ πυρωθεῖς, θέρμη Θεοῦ Πνεύματος, τὸν παγετὸν τῶν παθῶν διεσκέδασας· κρουνοῖς τῶν αἱμάτων δὲ, πῦρ ἀπέσβεσας, δυσσεβείας ἀλλότριον, μέγιστε Ἀνδρέα, Ὁμολογητὰ θεομακάριστε.

Δεσμευθεῖς τῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, Πάτερ ἐκ νεότητος, τὸν σὸν σταυρὸν ἀναλαβὼν γηθόμενος, τῷ τῷ ἠκολούθησας, ἀρνησάμενος σεαυτὸν διὰ πίστεως, καὶ ὁμολογίας, καὶ τελειοτάτης ἐναθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Ράθυμιας ὑπνώ τὴν ψυχὴν, πάντοτε βαρούμενος, ἐπὶ τὴν σὴν Παρθενομήτορ ἄχραντε, προστρέχω ἀντίληψιν· πρὸς ἐγρήγορσιν μετανοίας διέγειρον, τῆς αἰωνιζούσης, τότε βυθὸν με κολάσεως.

Τοῦ Προφήτου. ᾠδὴ γ'. Στερέωσόν με Χριστέ.

Μησίει θεοπρεπεῖ, δεδιδαγμένος ταῖς θείαις ἐκφαντορίας, ἐθνῶν τὴν κλησιν, σαφῶς προηγόρευσας Προφήτα, Πνεύματι Ἁγίῳ τρυπούμενος.

Ε'σόμενα προορᾶν, ὡς ἐνεστῶτα Θεόφρον ἤξιωμένοι, τῶν Ἰουδαίων, σαφῶς τὴν ἀπόπτωσιν προεῖπας, καὶ τῶν νομικῶν τὴν διάβασιν (*).

Λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ, οὐκ ἐν πολέμῳ καὶ τόξῳ καὶ πανοπλίᾳ, ἀλλ' ἐν Κυρίῳ, Θεῷ Παντοκράτορι προέφη, σάρκωσιν τοῦ Λόγου σημαίνων ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε χαῖρε σεμνή, ἢ συλλαβῆσα τὸν Λόγον σωματωθέντα, τὸν τῷ ἰδίῳ, ἡμᾶς λυτρωσάμενον ἐκ πλάνης, αἵματι ἀγίῳ καὶ σώματι. Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ε'ρείσας τοῦ νοός σου τὰς βάσεις Πάτερ, ἐν πέτρᾳ τῆς ἀγάπης Χριστοῦ, οὐδόλως, προσπνεύσει σεσάλευσαι ἐναντίας, βοῶν τῷ Κτίστῃ σου. Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Γ'άσεις καὶ πρὸ τέλους καὶ μετὰ τέλος, πηγάζεις θεωρήσιμον τοῖς ἀσθενούσι, καὶ πνεύματα ἀκάθαρτα ἀπελαύνεις, Ἀνδρέα Ὁσιε, βοῶν τῷ Κτίστῃ σου. Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Α'σκήσεως τοῖς δάκρυσι λελουμένος, ἐν αἵμασι Μαρτύρων ἐκαλλωπίσθης· καὶ ὁλος ὠραιότατος δεδειγμένος, βοῶν ἀνέδραμες, πρὸς τὸν ποθούμενον. Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ἐν ὁμοιώματι γεγονότα, Πατὴρ τὸν ὁμοῖσιον Θεὸν Λόγον, ἐκήυσας Παναίμωνε ὑπὲρ λόγον, παρθένος μείνασα, μετὰ τὴν κήσιν· διὰ τοῦτο πιστεῖ σε μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

- » **Ε**'ν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας,
- » ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· ἠψφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
- » καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σου Κύριε.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Υ'πέκλινας τὸ οὖς, τῷ λαλοῦντι Προφήτα, καὶ πάντων μυηθεῖς, τῶν μελλόντων τὴν γνώσιν, Χριστοῦ προσήμανας, παρουσίαν τὴν ἐνθεον· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἑορτάζοντες, τὸν Αὐτρωτὴν ἀνυμνοῦμεν, τὸν σὲ μεγαλύναντα.

(*) Τὸ χειρόγραφον, ἀντὶ τῶν τριῶν τούτων λέξεων: σαφῶς, προεῖπας, διάβασιν, ἔχει: τρανώς, ἐδήλους, ἀφαιρίσιν.

Δόξα, Τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Φερωνύμως Ἀνδρέα ὡς ἀληθῶς, κραταιούμενος πίστει τῇ εὐσεβεῖ, Μάρτυς ἀξιάγαστε, ὡς Χριστῷ συνεπόμενος, Μοναστῶν τὰς χορείας, ἐφαίδρυνας πράξεις, καὶ Ὁσίων τῆς δόξης ἐδείχθης ἐφάμιλλος· ὅθεν καὶ Μαρτύρων, ὑπελθὼν τῆς ἀγῶνας, γενναίως ἐνήθησας, καὶ νομίμως ἠρίζευσας. Πρωτοκλήτε ὁμώνυμε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρησασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· Ἐν ἐμοὶ θαυμαστῶσόν, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ ἀπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον· καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Καθελκόμενον Λόγε ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκαιᾶ, ἐρώσα ἡ Μήτηρ σου, τὴν ψυχὴν ἐτιτρώσκετο· καὶ κοπτομένη σπλάγχνα, ἐθρήνει κραυγάζουσα· καὶ συνοχῇ καρδίας, ἐβόα στεναζούσα· Οἶμοι τῇ τεκούσῃ, σὲ Υἱὲ καὶ Θεέ μου! πῶς θέλων ὑπέμεινας, τοῦ προσώπου ραπίσματα, καὶ ἐμπτύσματα βέβηλα, ἀδικόν τε θάνατον νῦν, ἐπὶ ξύλου ἡλοῖς προσπηγνύμενος; Ὅντως ταῦτα πάσχεις, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Τῆ Προφήτου. Ὡδὴ δ'. Κατενόησα Παντοδύναμε.

Ω'σπὲρ τὸ θεωπτικώτατον, ὄμμα τῆς Ἐκκλησίας, κινδύνων σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε. **Τ**ὸ λαμπρότατον καὶ σερότατον, τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, πρεσβεύων σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ο' Κριτὴ πάντων παριστάμενος, ὡς ἐνθεος Προφήτης, παθῶν με ρῦσαι ταῖς ἰκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Υ'περβέβηκας ἀειπάρθενε, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις, τὸν Κτίστην τούτων κυοφορήσασα. Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Υ'πήκοος, γεγονὼς τῶν Χριστοῦ διατάξεων, τὸ τούτου ὁμοίωμα, Πάτερ σεπτῶς προσεκύνησας· ὅθεν ὁ παράνομος, σὲ πολυτρόποις αἰκίαις ἐθανάτωσε.

Μυρίπνοος, ἀρετῶν εὐωδία γενόμενος, ἐν τάφῳ νῦν κείμενος, εὐωδιαῖς τὰ πρόσωπα, τῶν προσπελαζόντων σοι, ἐν ἀδιστακτῷ καρδία Πάτερ Ὅσιε.

Νοσήσαντα, Μαμωνᾶν τὸν παγκράκιστον Ὅσιε (*), ἀθλίως τὴν αἴρεσιν, ἐν παρρησίᾳ διηλεξας, πρόμαχος γενόμενος, τῶν Ὀρθοδόξων Ἀνδρέα ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ως εὐφορον, ἐγεώργησας χάριτος ἄσταχυν, τὸν τρέφοντα ἅπαντας, τοὺς ὀρθοδόξως τιμῶντάς σε, Δέσποινα πανύμνητε, τὸν ἐκ τῆς σῆς σαρκωθέντα μήτρας Κύριον.

Τοῦ Προφήτη. Ὠδὴ ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Συμπαθῶς κινούμενος ἐδίδαξας ἡμᾶς, τὴν τοῦ Θεοῦ μακρόθυμον, εὐσπλαγγινίαν καὶ χρηστότητα, δι' ἧς φεῖδεται πάντων, Προφήτα Δεσπέσιε.

Θανατώσας θάνατον ἀνέστη ὁ Χριστὸς, ὡς ἡ σοφὴ σου πρόρρησις, Θεοφάντορ προεμήνυσε, καὶ ζωὴν ταῖς ἐν Ἄδου ψυχαῖς, ἐδώρησατο.

Εκ βυθοῦ πταισμάτων με Προφήτα Ὡση, προσευχαῖς ἐξάρπασον, παρρησίαν ἀκατάγνωστον, πρὸς Χριστὸν κεκτημένος, Δεόφρον πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ο τῶν ὄλων Κύριος καὶ πάντων βασιλεὺς, ὁ τῷ Πατρὶ συναναρχος, ὑπὸ χρόνον γεγονε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ σὰρξ ἐχρημάτισεν.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ὁ φωτισμός.

Τὸν σκοτασμὸν, βδελυξάμενος Πάτερ τῆς ἀμαρτίας, ὄλος ἀναλάμψει τῆς ἀπαθείας φῶς καθωράθης, καὶ φωτίζεις τοὺς πίσει, προσ-

(*). Περὶ τῆς αἵρέσεως τοῦ Μαμωνᾶ τούτου λέγει καὶ Θεοφάνης ὁ μελωδὸς εἰς τὸ γ'. Τροπ. τῆς α'. Ὠδὴς τῆς Κανόνος τῆς Ἁγίου Νικηφόρου (Ἰουνίου 2.) « Νοσήσας τῷ Μαμωνᾶ τὴν αἴρεσιν, Λέων ὁ δειλάιος ». Καὶ τινὲς μὲν θέλουσιν, ὅτι ὁ Μαμωνᾶς οὗτος ἦν ψευδομόναχος τις (καὶ ἴσως Ἑβραῖος), ὁ λέοντι τῷ Ἰσαύρῳ συμβουλευσας τὴν τῶν Ἁγίων εἰκόνων καταδύρεσιν. Ὁ δὲ ῥηθεὶς Ἁγιος Νικηφόρος Μαμωνᾶν ὀνομάζει τροπικῶς τὸν Κοπρώνυμον, οὕτω λέγων: « Ἐπειδὴ δὲ τινα » παρὰ τοῖς χριστομάχοις περιθρῦλλεῖται, ἅπερ ὁ τῷ ψεύδους » πατήρ ἐμπνεύσει, φέρε καὶ ταῦτα δισκεψώμεθα. Κατα- » ψεύδονται γάρ, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν » αὐτοῦ ὕδριν, χρόνους μηκίστους, καὶ παρατεταμένην ζωὴν, » καὶ βίον εὐπαθῆ μεμετρεῖσθαι τῷ Μαμωνᾶ, (τῷ Κοπρώνυμῳ » μὲν) καὶ εὐμερίας εἰς ἄκρον ἐλάσαι, νίκας τε κατὰ βαρ- » βάρων αὐτῷ καὶ ἀνδραγαθήματα... »

» Μαμωνᾶν ἐδοξε τῷ Δεῖῳ Νικηφόρῳ ὀνομάσαι τὸν Κοπρώνυμον, ὡς τὸτο σημαῖον κατὰ Σύρος πλοῦτον, θησαυροῦς, » ζωῆς μακρὰν βιοτήν, καὶ βίον ἡδονῶν παντοίων καὶ τέρψεων » ἐμπλεων. Πρὸς ταῦτα δὲ τὰ κατὰ κόσμον ἐπαγωγὰ, ταῖς » κακῶς εἰσηγήσει τῶν κατεσχημένων τῆ τῶν Εἰκονομάχων » Δεοστυχεῖ αἵρέσει, ἐφρίξας καὶ Λέων ὁ Ἀρμένιος τὴν δια- » νοιαν, νεόσηκε τὴν αὐτὴν τοῦ Μαμωνᾶ (κατὰ τὴν μετα- » φοράν τοῦ Δεῖου Νικηφόρου) Κοπρώνυμου αἵρεσιν, καὶ ἐξε- » μάνη ὁ παμδέθλος κατὰ τῶν ἱερῶν διατυπωμάτων ». (Πα- » ρικθολὴ Νικηφ. Κωνσταντινῆ. ἐκ τῶν τῆ Θεοφάνης χρονικῶν).

ιόντας τῷ Δεῖῳ τάφῳ σου, ταῖς τῶν ἱαμάτων αὐγαῖς Δεῖα χάριτι.

Ολος Θεοῦ, καταγώγιον ὄφθης καλῶς βιώσας, καὶ γενναιοφρόνως ἀθλήσας Πάτερ καὶ νῦν ἐν τάφῳ κατακείμενος μένεις, σῶος μάκαρ καὶ ἀδιάλυτος, πάντων διαλύων πιστῶν τὰ νοσήματα.

Νεανικῶς, ἀριστεύσας παμμακάκαρ κατὰ δαιμόνων, καὶ κατὰ ἀνθρώπων αἰρετιζόντων, αἰωνιζούσης ἡξιώθης εὐκλείας, καὶ στεφάνων Ἀνδρέα ὅθεν σε, μετὰ πόθου πάντες πιστοὶ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φέρεις Χριστὸν, ἐν ἀγκαλαῖς ἀρρήτῳ κυφορία, ἐναγκαλιζόμενον τοὺς κακία, καδυπαχθέντας καὶ τῷ πλάνῳ ἀθλίως, δουλωθέντας Κόρη πανύμνητε ὅθεν ὡς Θεοῦ σε Μητέρα δοξάζομεν.

Τῆ Προφήτη. Ὠδὴ ε'. Τὸν Προφήτην διέσωσας.

Προθεσπίζων τὰ μέλλοντα, Ὡση παμμακάκαριστε, τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Λόγου, ἐδήλωσας καθόδον.

Νεκρωθέντας τοῖς πταίσμασιν, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, ἐκ τῶν κενεῶνων τοῦ Ἄδου, ὡς ἔφης ἀνήγαγε.

Νομικῶν τὴν ἀναίρεσιν, Ἰουδαίων τὴν ἐκπτώσιν, καὶ τῶν ἐθνῶν τὴν στάσιν, Προφήτα ἐδήλωσας.

Θεοτοκίον.

Εκ γαστροῦ σου ἀνέτειλε, Θεὸς Λόγος Πανάμωμε, σὰρκα δι' ἡμᾶς ἀπορρήτως, φορέσας ὡς εὐσπλαγγνος.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Εν φρουρᾷ σε ὁ ἄνομος ἔθετο, ὑπὲρ τῆ Δεσπότου Ἀνδρέα φρουρούμενον, καὶ τὸ αὐτῆ φυλάττοντα, ἀπαράτρωτον ἐνθεον θῆλημα.

Ρῆγνυμένης σαρκὸς οὐκ ἐφρόντισας, ταῖς κατατομαῖς τῶν μαστίγων Μακάριε ἀλλ' ὡσπερ ἄλλου πάσχοντος, ἐκαρτέρεις ἐνθέως ῥωννύμενος.

Ως πολύτιμος ὄλθος κρυπτόμενος, Πάτερ φανεροῦσαι ὑπ' ὄψεσι κείμενος, ὡς εὐσεβῶν καὶ θαύμασι, πάντα καταπλουτίζεις τοὺς τιμῶντάς σε.

Θεοτοκίον.

Νοεράν σε λυχνίαν προέβλεπε, πάλαι ὁ Προφήτης τὸ θεῖον λαμπαδῖον, Χριστὸν Ἀγνή βασιάζουσιν, δι' οὗ πάντες ἡμεῖς ἐφωτίσθημεν.

Ὁ Εἰρμός.

Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ἐπικάλοῦμαι Ἄβυσσον. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος.

Εορτάζει σήμερον, ἡ Βασιλεύουσα πόλις, εορτήν ὑπέροχον, τῆς φωτοφόρου σου μνήμης, ἅπασαν προσκαλουμένη πόλιν καὶ χώραν· χαίρει γάρ, ὡς κεκτημένη θησαυρὸν μέγαν, τὸ πολυάθλόν σου σῶμα, Ἀνδρέα Μάρτυς, ὀρθοδοξίας φωστήρ.

Ὁ Οἶκος.

Αντί ἔπλων, σταυρὸν ἀράμενος πανένδοξε, ἀντί θώρακος δέ, τὴν πίστιν ἐνδυσάμενος, πρὸς πάλιν ἐξήλθες ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρωμένων, Μάρτυς, αὐτόκλητος, καὶ τούτων κατέβαλες τὰς παρατάξεις σθένει τοῦ Πνεύματος· οὐ ἐμφορηθεὶς πλουσίως Ὅσιε, καί μοι παράσχου βραχεῖαν χάριν, φωταγωγοῦσάν μου τὸν νοῦν, ἀξίως τοῦ ὑμνήσαι σε τοὺς γενναίους ἀγῶνας, ὀρθοδοξίας φωστήρ.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ὡσηέ.

Στίχοι.

Θεὸν τυποῖς μνηστῆρα γῆς πορνευτρίας,
Πόρνη συναφθεῖς, ὃν Προφήτα νῦν βλέπεις.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Ὡσηέ νέκυν κτερεῖξαν.

Ος ἐρμηνεύεται σωζόμενος, ἢ φύλαξ, ἢ σκιάζων. Οὗτος ἦν υἱὸς Βεθρεὶ ἐκ Γαλεμῶθ, φυλῆς Ἰσαάκ· καὶ πολλὰ προφητεύσας κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ· καὶ ἔδωκε τέρας ἦξειν τὸν Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀνθρώποις συναναστραφῆναι, ὅταν δύνῃ ὁ ἥλιος ἐν Σηλώμ, καὶ μερισθῇ εἰς δύο μέρη· καὶ γενήσονται δώδεκα δρύες, ἀκολουθοῦσαι καὶ ὑπακούσαι τῷ ἐπὶ γῆς φανερωθέντι Θεῷ, καὶ δι' αὐτοῦ σωθήσεται πᾶσα ἡ γῆ (*).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάτυρος Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.

Στίχ. Ἀμφοῖν ποδῶν σῶν Ἀνδρέα τμηθεῖς ἕνα,
Ἀθλήσεως σῆς ἐκπεραίνεις τὸν δρόμον.

Οὗτος ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Ἀνδρέας γέννημα καὶ θρέμμα γέγονε τῆς εὐνομοτάτης τῶν πόλεων Κρήτης, γενέων εὐσεβῶν καὶ φιλαρέτων· καλῶς δὲ ἀνήγετο ἐν αὐτῇ, καὶ διάπυρος τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν κατίστη ἐργάτης. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, ὁρῶν τὸ τοῦ Θεοῦ ποίμνιον λυμαινόμενον ὑπὸ τῆς τῶν Εἰκονομάχων αἰρέσεως, ἤγουν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τυράννου καὶ τῆς συμμορίας αὐτοῦ, ἐλθὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρήρσιάζεται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ ἀπτότως ἐλέγχει. Ὁ δὲ, τὴν παρρησίαν οὐκ ἐνεγκὼν, ἐγκόπτει αὐτίκα λέγοντι τῷ γενναίῳ, καὶ συλλαβεῖν αὐτὸν τοῖς παρεστῶσι διακελεύεται. Οὗτοι δὲ ἄρα, φονώσας χερσὶ καὶ βαρβαρίας εὐθὺς ἐφορμήσαντες, οἱ μὲν αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς,

(*) Περὶ τοῦ τέρατος τούτου μηδὲν ἀναφέροντος τοῦ Πραξίτου ἐν τῇ προφητείᾳ αὐτοῦ, δὴλον ὅτι ἠρνήσθη αὐτὸ ὁ Συναξαριστὴς ἐκ τινος ἀποκρύφου βιβλίου, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα εἰς τὰ Συναξάρια τῶν προφητῶν.

οἱ δὲ τῶν χειρῶν λαβόμενοι, ἄλλοι τῆς ἐπωμίδος, καὶ τοῦ χιτωνίσκου ἕτεροι, ὑβριστικῶς μάλα, καὶ ὅπως ἂν μάλιστα τῷ κελεύσαντι χαρίσωνται, πρὸς τὴν γῆν καταβαλλοῦσι τὸν τὴν διάνοιαν ὑψηλόν· καὶ οὐ πρότερον μεθίσαν ἔλκοντες, ἕως αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, μετὰ τὸ ἀμύνασθαι ἀποχρώντως τὴν παρρησίαν τοῦ Ἀθλητοῦ, ἀνεθῆναι τούτου ἐκέλευσε.

Τοῦ δὲ Ἁγίου, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα διεξιόντος τῷ Βασιλεῖ περὶ τῶν Ἁγίων εἰκόνων, καὶ ὅτι· « Εἰ τοὺς εἰς τὰς βασιλικὰς στήλας ἐξυδρικότας, προσθέντος, ὦ Βασιλεῦ, ὡς εἰς αὐτοὺς ὑμᾶς παροινήσαντας, ἐσχάταις περιβάλετε τιμωρίας, πόσης ἀπειλῆς θεϊκῆς ἐν μεθέξει γενήσεσθε οἱ κατὰ τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ ἐνυβρίζοντες »· λίαν ἐκκαυθεὶς ὁ τύραννος, γυμνωθῆναι τὸν Ἅγιον κελύει, καὶ σχοινίοις διαταθέντα σφοδρῶς μαστίζεσθαι· οὐ γενομένου, τὸ ὑποκείμενον ἔδαφος τοῖς ἐξ αὐτοῦ ρύαξι τοῦ αἵματος ἐφοινίσσεται.

Ἀνεθείς δὲ, καὶ μήτε δωρεαῖς ἢ ἀπειλαῖς ἐνδοῦς ὁ γενομένος, λίαν ὠμῶς καὶ αὐθις αἰκίζεται, καὶ τὰς πλευρὰς διορτυτταται, καὶ τὸ στόμα λίθοις θλάται, καὶ τῇ φυλακῇ παραπέμπεται. Ἐνθεντοὶ καὶ τῇ ἐξῆς παραστάντα τὸν Ἅγιον, ἐπὶ εὐτολμότερον ἐθεῖτο, ταῖς μαστίξι καὶ αὐθις ἐκέλευε παῖειν. Οὐ γενομένου, κατεξέοντο μὲν αὐτοῦ αἱ σάρκες, καὶ διορτυττοντο ταῖς πληγαῖς, καὶ τὰ πλείω τῶν σαρκῶν ὑψηροῦντο. Τέλος δὲ, σχοινίοις τοὺς μακαρίους δεθεῖς πόδας, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ πάσης ἔλκεται τῆς λεωφόρου, εἰς τὸν τῶν κακούργων τόπον ῥίψαι τῶν ἐλκόντων ἐπειγομένων.

Οὕτω δὲ τοῦ Μάρτυρος ἐλκομένου, ἰχθύας ἄρτι τις τῆς θαλάσσης ζωγράφος, τοὺς μὲν ὠνίους τῇ ἀγορᾷ προθεῖς, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τινος κινήθεις δαίμονος, καὶ κοπίδα μακελικὴν ἐκείθεν ἀρπάσας, πατέρου ποδὸς τοῦ ἱεροῦ σώματος μέσῳ κατενεγκὼν, ἔστησε τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον τῷ Μάρτυρι, καὶ πρὸς τὰς ἐκείθεν μονὰς παραπέμπει· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον εἰς τὸν τῶν κακούργων ἀπορρίπτεται τόπον.

Ἀναμίξ δὲ τῶν ἐκείσε σωματῶν ὑπάρχων μέχρι πολλοῦ, δώδεκα τινὲς ἄνδρες, δαίμοσι κάτοχοι, ἐκ διαφόρων τόπων τῆς πόλεως ὡς ἐκ συνθήματος ἀπειλόντες, εὗρον τὸ σῶμα ἀνεπιμέλητον, καὶ ἀτίμως κείμενον, τὸ κομιδῇ τίμιον. Οἱ τινες τούτου προσψάσαντες, τὴν ἱασιν ἐτρύγησαν αὐθωρὸν, μισθὸν τῆς εὐρέσεως τὴν θεραπείαν δεξάμενοι· καὶ τούτο λαβόντες, ἐν ἱερῷ τόπῳ, ὦ Κρίσις ὄνομα, καταθάπτουσιν, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου.

Στίχ. Αἰῖρουσα Χριστοῦ τῷ φίλῳ Πόλις πύλας,
« Λάζαρε δεῦρο » χριστομιμήτως λέγει.

Ο μακάριος καὶ αἰδέιμος καὶ ἐν Βασιλεῦσι πιστότατος Λέων, ζῆλῳ θεῷ κινήθεις, ὥσπερ ἐκ τινος ἐπιπνοίας, πρῶτον μὲν ναὸν δευμάμενος κάλλιστον τῷ Δικαίῳ, καὶ μετὰ ταῦτα ἀποστείλας ἐν τῇ νήσῳ Κύπρου εἶρε τὸ Ἅγιον ἐκείνου λείψανον ἐν τῇ Κιτιέων πόλει, ὑπὸ γῆν κείμενον, χιλιεστοῦ τάχα παρωχηκότος χρόνου, ἐν μαρμαρίνῳ λάρνακι, ἐν ᾧ ἐγκόλαπτο γράμματα ἑτερόγλωσσα· « Λάζαρος ὁ τετραήμερος καὶ φίλος Χριστοῦ ». Αὐτίκα οὖν ἀράμενος τὸν τίμιον θησαυρὸν, καὶ ἀργυρᾷ σερῷ ἐνθήμενος, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπέθετα.

Εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ λειψάνου τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Στίχ. Κρύπτουσα νεκρὸν Λαζάρου Ῥώμη Νέα,
Ἄλλη παρ' ἡμῖν δεικνυται Βηθανία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων αὐταδέλφων Μαρτύρων καὶ Ἀναργύρων, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, Λεοντίου, Ἀνθίμου, καὶ Εὐτρόπιου.
Στίχ. Ἐκ τῆ γένους Ἀραβας· ἐκ δὲ τοῦ ξίφους, Θεοῦ ἀριστεῖς οἶδα τοὺς Ἀναργύρους.

Λεοντίου τμηθέντος, ὤλετο πλάνος
Λεοντομήμυξ, ὡς Ἰωβ βίβλος λέγει.

Ἀνθιμος, Εὐτρόπιος, ἐκτεμημένοι,
Ἀνθῆσι λαμπρὸν καὶ πανευπρεπὲς μάλα.

Τρεῖς εἰσὶν αἱ συζυγίαι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, ἀμφοτέρων τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι καλουμένων, καὶ τὴν Ἱατρικὴν μετερχομένων, καὶ τὴν προσηγορίαν τῆς ἀναργυρίας ἔχοντων. Οἱ μὲν γὰρ ὑπῆρχον υἱοὶ Θεοδότῃς, γυναικὸς εὐλαβοῦς καὶ πιστῆς, οἱ τινες ἐν εἰρήνῃ ἐκαμύθησαν, καὶ κατετίθησαν ἐν τόπῳ καλουμένῳ Φερεμαῖν. Οἱ δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ διήγον, ἔχοντες Διδασκαλον φθονερὸν· ὃς μετὰ δόλου ἀναγαγὼν αὐτοὺς εἰς ὄρος, ὡς δῆθεν βοτάνας συλλέγοντας, λίθοις φονεύει. Οἱ δὲ, ὧν καὶ ἡ παρούσα μνήμη, ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ἀραβίας, τῆς Ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἐν πείρᾳ ὄντες. Διήρχοντο δὲ κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἀναργύρως τοὺς ἀσθενοῦντας θεραπεύοντες, καὶ προφάσει τῆς τέχνης τὸν Χριστὸν καταγγέλλοντες.

Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ παρεγένοντο ἐν Αἰγαίς, πόλει τῆς Λυκαίας, καὶ παραστάντες Λυσία τῷ ἡγμόνι, καὶ τυφθέντες ἀνηλιῶς καὶ ἀπανθρόπως, τῷ τῆς θαλάσσης βυθῷ ἀποβρίπτονται. Περιωθέντες δὲ θείᾳ ῥοπῇ, καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς εὐρεθίντες, αὐθις ἐν καμίνῳ πυρὸς ἀποβρίπτονται, καὶ ἀσπλαγεῖς διαφυλαχθέντες, σταυρῷ ἀναρτῶνται, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται οἱ μακάριοι αὐτοὶ πεντάδεσφοι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προφήτου. Ὠδὴ Ζ΄. Ἀβραμιᾶοι Παῖδες.

Ἰπερφυεῖ φωτισμῷ, Ὡσπὲρ τὸν νοῦν φωτιζόμενος, τῶν μελλόντων μάκαρ τὴν γνώσιν ἐπλούτησας, τῷ Δεσπότη κραυγαζῶν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σὺ ἐν χερσὶ Προφητῶν, ὡμοιώθης πληθύνας ἀθάνατε, ταῖς ἀράσις Σῶτερ ποιικίλως μορφούμενος, τοῖς σοὶ πίστει βοῶσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἰσραὴλ σὺ πηγὴ, σωτηρίας προχέουσα νάματα, ποταμὸν εἰρήνης Χριστὸν προκηρύττουσα, Ὡσπὲρ ὧ βοῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐξ ἀνάρχου Πατρὸς, ἀναλάμψας ἐκ σοῦ σεσωμάτωται, Θεομητορ Κόρη, δι' ἄφαντον ἔλεος, ὃν ὑμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀντίθεου πρόσταγμα.

Ἰψαύμενα κύματα τῆς πονηρίας, τὸν νοῦν οὐκ ἐσαλεύσαν, τὸν σὸν Ἀνδρέα Ὁσίε,

ἐν πέτρᾳ τῆς γνώσεως, Χριστοῦ ἰστάμενον· ὁ δὲν πᾶσιν ἀκλυστος λιμὴν, χειμαζόμενοις σαφῶς γεγένησαι.

Μωραῖς συζητήσεσιν ὁ δολιόφρων, τὸν νοῦν σκοτιζόμενος, συλῆσαι ἐπειράτό σε, δογμάτων λαμπρότησι καλλωπιζόμενον· ὦφλησε δὲ γελῶτα Σοφῆ, πλησθεὶς αἰσχύνης τῇ παρήρσιᾳ σου.

Ὁ νῆς σε ταῖς νεύσει ταῖς θειοτάταις, καθωραϊζόμενος, Ἀνδρέα ἀξιάγαστε, ἀξέρα ὀλόφωτον, πᾶσί σε ἔδειξε, θαύμασιν ἐκάστοτε πιστοῦς, φωταγωγοῦντα ἀνευφημοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐχρημάτισας Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐν ᾧ τὴν κατοίκησιν ἀρρήτως ἐποιήσατο, Παρθένε πανύμνητε, ὁ οὐρανοῦς κατοικῶν· καὶ δι' ἀγαθότητα πολλὴν, βροτὸς γενέσθαι καταδεξάμενος.

Τοῦ Προφήτου. Ὠδὴ ἦ. Τὸν ἐν φλογὶ πυρὸς.

Ἰπερ κατάληψιν, ἡ Προφήταις δοθεῖσα, παρὰ τῆς θείας δωρεᾶς, προγνωστικὴ ἐνέργεια, καὶ μελλόντων γνώσις! Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στόμα θεόπνευστον, κεκτημένος καὶ γλωσσῶσαν, θεηγοροῦσαν Ὡσπὲρ, θεοσεβείας αἰγληντε, φωταγωγοῦσαν μέλπεις· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λόγοις καὶ πράγματι, προφητεύων ἐλέγχεις, τὸν ἐκπορευόμενον λαόν, συμβολικῶς Πανόλβιε, ἐκδιδάσκων μέλπειν· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁ συναϊδιος, τοῦ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ἐκ τῆς ἀγίας σου γαστρὸς, σωματωθεὶς ἐπέφανεν, Ἀγνή τοῖς βοῶσιν· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμινος ποτὲ.

Πάθη τῆς σαρκὸς, Σοφῆ προθανατώσας, ἀσκητικοῖς ἐπ' ἀγωνίσμασιν, ἤθλησας στερρότατα, τοῦ Σωτῆρος τὸ ὁμοίωμα, καὶ τῆς Παρθένου, πάντων τε, Ὁσίε τῶν Ἁγίων, τιμητικῶς ἀσπαζόμενος.

Ὁ ἰμανιδῶς, κατὰ Χριστοῦ λυττῶντες, θῆρες ὡς ἄγριοι ἐπέθεντο, Πάτερ θανατώσαί σε· ὅθεν σύροντες καὶ παίοντες, ἀπέρριψαν εἰς βάραθρα, Μάρτυρα ἀληθείας, σε προφανῶς ἐργαζόμενοι.

Θαύμασι πιστοῦς, ὡς νάμασιν ἀρδεύεις, καὶ φυγαδεύεις Παμμακάριστε, πονηρίας πνεύματα, καὶ καθαίρεις ἀρρώστηματα, τὴν χάριν

τῶν ἰάσεων, ἄνωθεν δεδεγμένος, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ωφθης οὐρανῶν, Παρθένη πλατυτέρα, Θεὸν ἐν μήτρᾳ σου χωρήσασα, τὸν πᾶσιν ἀχωρητὸν ὃν ἰκέτευε λυτρώσασθαι, στενοχωρίας ἄχραντε, Δέσποινα ψυχοφθόρου, τοὺς εὐσεβῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Προφ. Ὡδῆ. Δ΄. Χαίροις τὸ τῆς παρθενίας.

Γέρας ὡς Προφήτης εἴληφας, Ὡσηὲ δεξάμενος, στέφανον εὐπρεπείας, παρὰ τοῦ Θεοῦ παμμακάριστε.

Ολω τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τοῦ Χριστοῦ Πανάριστε, δίδου ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοῦτον εὐμενῆ τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Υμνοῖς σὺν Ἀγγέλων τάγμασιν, Ὡσηὲ παρέστηκας, τὸν Δεσπότην γεραίρων, ζήσας πολιτείαν ἰσαγγελον.

Θεοτοκίον.

Σῶσαι βουληθεῖς τὸν ἄνθρωπον, ὁ Σωτὴρ καὶ Δεσπότης, ἐξ ἀχράντου Παρθένου, σάρκα τὴν ἡμῶν ἐνεδύσατο.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀναρχοῦ Γεννήτορος.

Πατέρα Ὁσίου, τὸν δρόμον σου ἐτέλεσας, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τηρήσας ἄμωμον· διὴν ἐναθλήσας νομίμως, στέφος διπλοῦν ἄνωθεν ἐδέξω, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, ἀσκητῆς ἀκαταγώνιστος.

Ος κρίνον ἠδύπνοον, ὡς ῥόδον Πάτερ ἦνθησας, ἐν λειμῶνι τῆς θείας σαφῶς ἀσκήσεως· καὶ εὐωδιάζεις ὡς κέδρος, μαρτυρικῶς κατηγλαϊσμένος, Ἀνδρέα πανόλβιε, Μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα.

Σημείοις καὶ τέρασι, σαφῶς ὠραϊζόμενος, ἀδιαλύτος μένεις πάντων ἐπ' ὄψεσι, κείμενος παμμακάρι· Ἀνδρέα, καὶ τὰς ψυχὰς φωτίζων τῶν πίστει, θερμῇ προσιόντων σοι, καὶ αἰεὶ μακαριζόντων σε.

Ημέραν ἐόρτιον, καὶ θυμηδίας ἔμπλεων, τὴν ἀγίαν σου μνήμην ἄγοντες σήμερον, πίστει ἐκβοῶμέν σοι Πάτερ· Ταῖς πρὸς Θεὸν ἀγίαις λιταῖς σου, πασῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν τοῦ βίου περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον, ἢ μήτρα σου γεγένηται, τῷ φωτίσαντος κόσμον αὐγαῖς Θεότητος, καὶ τῆς ἀγνώστιας τὸ σκότος, ἀπὸ τῆς γῆς παν-

ἀμωμα Κόρη, τελείως διώξαντος· διὰ τῆτό σε δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

Αναρχοῦ Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Προφήτου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθῶμεν.

Ως λίαν ὑπερθαύμαστος, Ὡσηὲ θηγὸς, ἢ ἐκ Θεοῦ δοθεῖσά σοι, πνευματέμφορος χάρις, δι' ἧς προεῖπας Προφήτα, ἐμφανῶς τοῦ Σωτῆρος, τὴν ἐκ Παρθένου σάρκωσιν, τὸν σταυρὸν καὶ τὰ πάθη, καὶ τὴν σεπτὴν, θείαν ἐξανάστασιν, Ἰσραὴλ δὲ, τοῦ ὄντως ματαιόφρονος, ἐξολόθρευσιν ἄρδην.

Τοῦ Ὁσίου, ὁμοιον.

Ανδρέαν τὸν καλλίνικον, εὐφημήσωμεν πάντες, ἐνθέςως ἐορτάζοντες, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, οἱ εὐσεβεῖς μετὰ πόθου· οὗτος γὰρ τοῦ Σωτῆρος, τὰ σεπτὰ ἐκτυπώματα, τῶν Ἀγίων τε πάντων, πανευσεβῶς, τιμῶν ἀνεκέρυξεν· ὅθεν στέφος, ἐν οὐρανοῖς ἐδέξατο, σὺν Ἀγγέλοις χορευῶν.

Θεοτοκίον.

Σε προεδήλου Πάναγγε, προσελθεῖν ἐκ λαγῶνων, στερητικῶν ἢ ἀνικμοσ, ῥάβδος τοῦ Γερέως, βλαστήσασα παραδόξως· σὲ Προφήται καὶ νόμος, Μητέρα προεκήρυττον, τοῦ Δεσπότη τῶν ὄλων καὶ Ποιητοῦ· ὃν δυσώπει Πάναγγε Παναγία, σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ἀχραντε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν. Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΗ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Στιχηρὰ.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε ὀνομάσω Ἀπόστολε; οὐρανὸν, ὅτι τὴν δόξαν, διηγῆσω τοῦ Θεοῦ· ἀστραπὴν, ὅτι τὸν κόσμον καταυγάζεις φωτισμῷ· νεφέλην, ἐπομβροῦσαν θεία νάματα· κρατῆρα, τῆς σοφίας ἐνθεώτατον, οἶνον ἡμῖν ἀναβρῦοντα, τὸν τὰς καρδίας εὐφραίνοντα· Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσείπω Θεόληπτε; ποταμόν, ἐκ Παραδείσου προερχόμενον ἡμῖν· κιβωτὸν τῆς διαθήκης, ἣν διέθετο Χριστός· φωστῆρα, νοητὸν φῶς ἀπαστράπτοντα· λυχνίαν, Ἐκκλησίαν καταυγάζουσαν· ἄρτου ζωῆς, θείαν τράπεζαν, ποτήριον θείου πόματος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν Θεόπτα καλέσωμεν; λειτουργὸν τῶν μυστηρίων, δραστικώτατον Χριστοῦ· τῆς σκηνῆς τῆς νοουμένης, ἀρχιτέκτονα σοφόν, τὰς πλάκας, λατομοῦντα τὰς τῆς χάριτος, τὸν νόμον, γεγραφότα τὸν καινότετον, τὸν ἐκ Σιών προερχόμενον, καὶ διὰ σοῦ κηρυττόμενον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσωμεν Ἐνδοξε; θησαυρὸν τῶν οὐρανίων, χαρισμάτων ἀσφαλῆ· ἰατρὸν καὶ τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἀκριβῆ· τοῦ Παύλου, συνεργάτην καὶ συνέκδημον· τὰς πράξεις, Ἀποστόλων ἐκτιθέμενον. Πολλὰ Λουκᾶ τὰ ὀνόματα, ἢ ἀρετὴ σοι πεποιήκεν. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε Θεορόημον προσφθέξωμαι; Μαθητὴν ὅτι ἡμῖν, εὐηγγελίσω τὸν Χριστόν· ἰατρὸν ὅτι τὰ πάθη, θεραπεύεις τῶν ψυχῶν· λυχνίαν, νοητὸν φῶς ἀπαστράψασαν· κρηπίδα, καὶ θεμέλιον τῆς πίστεως· σὺ γὰρ ἡμῖν διεχάραξας, τὸ πάνσεπτον Εὐαγγέλιον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσείπω Θαυμασίε; θεωρὸν τῶν τῆς σοφίας, διδαγμάτων ἀψευδῆ; συγγραφεὶα πρακτικόν, τῆς Ἀποστόλων διδασχῆς, καὶ στύλον, εὐσεβείας ἀκατάσειστον, ἢ πύργον Ἐκκλησίας ἀκατάλυτον. Πολλὰ σου τὰ προτερήματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ανατολίου.

Απόστολε Χριστοῦ, καὶ τῶν θείων δογματῶν Συγγραφεῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραϊώμα, σὺ ὡς ἀληθῶς, τὰς ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνοίας καρδίας, εἰδυσάσας ἐν τῷ βυθῷ τῆς ἀπώλειας, ἐλύσας θηγορίας, διέσωσας ὡς ἐκ σάλου τρακυμίας, ὁπαδὸς γενόμενος τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς Παύλου, ἀλλὰ καὶ μιμητῆς· Ὅθεν αἰτοῦμέν σε, Λουκᾶ ἀξιάγαστε, τῶν Ἀντιοχείων τὸ ἐγκαλλώπισμα· Πρέσβευε τῷ

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξ Προσομοίων, τὰ μὲν τρία ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἑσπεριῶν, τὰ δὲ λοιπὰ τρία εἰς τοὺς Αἴνους. Τὰ δὲ ἐφεξῆς Προσόμοια τῶν Ἀποστίχων ὁμοίως καὶ τὰ τῶν Αἰκῶν, ἐλλείπουσιν ἐν τῷ χειρογράφῳ παντελῶς. Ἔχει δὲ καὶ ἕτερον Κανόνα ἀνώωμεν, πρὸς τὸ Ἄσμα ἀναπέμφωμεν λαεῖ.

Σωτῆρι καὶ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει ἐκτελούντων τὴν αἰεσέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τριάς ἀπειροδύναμε, μονὰς ἢ Τρισυπόστατος, ταῖς πρεσβείαις τοῦ σεπτοῦ σου Μαθητοῦ, καὶ θείου Ἀποστόλου, καὶ τῆς Ἀειπαρθένου, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαιροῖς ἀσκητικῶν.

Χάρις τοῖς χεῖλεσί σου Ληκᾶ, πυρίνη γλῶσση ἐξεχύθη Ἀπόστολε, καὶ γλῶσσα πυρός ἐδείχθης, λόγους ἐκπέμπων φωτός, ταῖς φωτὸς ἀξίαις τῷ κηρύγματι, βολίδας φλεγούσας· δὲ ταῖς τὸ σκότος παθήσασι, γραφῶν διδασκῶν, τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὁσμη ζωῆς, τοῖς ζωὴν ὄντως θέλουσιν, ὡφθης ὡς Παῦλος ἔφησεν, ὃν ἔσχεσ διδάσκαλον· ὁσμη θανάτου δὲ παλιν, ταῖς μὴ ζωὴν ἀγαπήσασιν. Ἄλλ' ἡμῖν εἰρήνην, καὶ ζωὴν καὶ φῶς παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εἴγνωμεν ἐκ τῶν λόγων τῶν σῶν, καθάπερ ἔφησ τὴν τῶν λόγων ἀσφάλειαν, ὧν ἔθης ἐνθέως Μύστα· ἐπεὶπερ γράψαι ἡμῖν, περὶ τῶν πραγμάτων ἐπεχείρησας, ὧν πεπληροφόρησαι, καὶ καθὼς σοι παρεδωκαν, οἱ πρὶν αὐτόπται, ὧν καὶ σὺ ἴσος γέγονας, ὑπέρτης τε, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, ὃν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, εἰς Ἐμμαῖς ἔβλεψας, καὶ καιομένη καρδίᾳ, μετὰ Κλεόπα συνέφαγες. Αὐτῆ θείας θέρμης, καὶ ἡμῶν τῶν σὲ τιμώντων, τὰς ψυχὰς πλήρωσον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Χαῖρε ὁ μόνος γράψας ἡμῖν, τὸ Χαῖρε χαίρων τῆς Ἀγνῆς εὐαγγέλιον· καὶ ταύτην Κυριωτόκον, εἰπόντα τὸν Βαπτιστὴν, ἐκ γαστροῦ αὐτῆς γράφεις, καὶ τὴν σύλληψιν· καὶ Λόγον τὴν σάρκωσιν, πειρασμοὺς, καὶ τὰ θάματα, λόγους, καὶ πάθη, τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, καὶ τὴν ἔγερσιν, ἣν περ εἶδες, καὶ ἄνοδον, Πνεύματός τε τὴν καθοδὸν, Κηρύκων τὰς πράξεις τε, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Παύλου, οὐ περ εἰδείχθης συνέκδημος, ἀκέστορ καὶ Μύστα, καὶ φωστῆρ τῆς Ἐκκλησίας, ἣν φρούρει πάντοτε.

Εἶτα τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Στίχ. Εἰξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου.

Ἦχος δ'. Βασιλείου.

Τῷ τῆς σοφίας ἀλιευτικῷ καλάμῳ, τῆς νοητῆς θαλάσσης, τὸν βυθὸν ἀνιχνεύων, ἐκ θανάτηφόρου βυθοῦ, τὰς τῶν πιστῶν ψυχὰς ἐζώγησας, Λουκᾶ παμμοκάριστε. Ὅθεν τῷ Παύλῳ μαθητευθεῖς, ὅλην ἐκάθηρας τὴν αὐταῦ

καρδίαν, τῇ ἐπιλάμψει τοῦ Πνεύματος· καὶ τοῖς δόγμασί σου τὰ ἔθνη φωτίσας τὰ τῶν παθῶν νοσήματα, τοῖς θαύμασιν ἰάτρευσας, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Πάνσοφε Ἀλιεῦ, Ἅγιε Μαθητὰ, ἐργάτα τοῦ Σωτῆρος, καὶ θρίαμβε τῶν αὐτοῦ παθημάτων· ὁ τὴν κτίσιν τῇ πίστει διαδραμῶν, καὶ τῆς πλάνης τὰ ἔθνη συναγαγὼν, καὶ Θεῷ προσενέγκας, ὡς θυμίαμα καλὸν, εἰς οὐρανὸς εὐδωθήης. Διὸ παριστάμενος τῷ Κριτῇ, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἡμᾶς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, λυτρωθῆναι κολάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ποιητῆς καὶ λυτρωτῆς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τῷ Θεοῦ Μητρίτε, καὶ Παρθένω ἀληθῶς, βωῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄.

Απόστολε Ἅγιε, καὶ Εὐαγγελιστὰ Λουκᾶ, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεχάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου, ὁ παρῶν, εἰς ς΄.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἡ κεκομμένη.

Τῆς ἀνωτάτω σοφίας τὸ στόμα σου, κρατῆρα θεῖον σοφῆ, πάντες ἐπιστάμενοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ, τὸν μέγαν καὶ ἀπόρρητον, τῆς χάριτος πλουτοῦντες θησαυρὸν, προθύμως ἀρυσόμεθα, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντές· Ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

Μυσταγωγῶν σε Χριστὸς τὰ οὐράνια, καὶ θεοπνεύστους γραφάς, ἀμέσως διανοίγων

σοι Ἀπόστολε Λουκᾶ, καὶ μύστην ἀναδείκνυσι, καὶ κήρυκα σοφὸν τῶν ὑπὲρ νῦν, εὐτόνως ἀνακράζοντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δοδόξασται.

Χειροτονεῖ σε τῷ Παύλῳ συνέκδημον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, Λουκᾶ παμμακαρίστε, τῇ χάριτι αὐτοῦ ἐνθέως διαλάμποντα, ἐπόμενόν τε ἴχνεσιν αὐτοῦ, καὶ συνανακράζοντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀνεκφράστου καὶ θείας συλλήψεως, τῆς πανυμνήτου Ἀγνῆς, τὸν τρόπον διεσάφησας, Ἀπόστολε Λουκᾶ· τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐλήλυθε σαφῶς γὰρ ἐπ’ αὐτήν, καὶ Λόγος ἐπεσκίασεν, ὃ συμφώνως ψάλλομεν· Ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

ᾠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σοῦ τὸ Εὐαγγέλιον, Λουκᾶ θεσπέσιε ἄνωθεν, Ἀνατολήν, ἐπισκεψαμένην, τοὺς ἀγθρώπους παρίστησι.

Πράξεις ἐνθεώτατα, διαπραττόμενος Ἄριστε, πανευσεβῶς, τὰς τῶν Ἀποστόλων, γραφικῶς ἀνιστόρησας.

Παῦλος ὁ μακάριος, τῶν ἐγκωμίων σοι ἔπλεξε, τὰς ἀπαρχάς, καὶ τῆς σῆς ἐπαίνους, ἐπιστέλλων ἐξεθετο.

Θεοτοκίον.

Σὲ νῦν μακαρίζουσιν, ὡς προεφήτευσας Ἀχραντε, αἱ γενεαὶ, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σοῦ νῦν σωζόμεναι.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων
» σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων,
» καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ος συνέκδημος Παύλου ἀναδεχθείς, τοὺς ποικίλους κινδύνους καρτερικῶς, ὑπέμεινας πανεύφημε, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε· καὶ τὸν δρόμον ἀθλήσει, τελέσας τῆς πίστεως, σὺν αὐτῷ ἐν ὑψίστοις, εὐφραίνῃ μακάριε· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον κηρύξας ἐφώτισας, τὴν ὑφήλιον ἅπασαν. Λουκᾶ πανσεβάσμιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πάθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν ἀκατάφλεκτον βάλτον, τὸν λογικὸν Παραδεισον, τῆς Εὐσας τὴν ἀνάκλησιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις,

τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

ᾠδὴ δ'. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Ω'ς ὠφθης τῇ αἴγλῃ, πεφωτισμένος τοῦ Πνεύματος, ἤξιώθης χερσὶ σε τῆς νόμης αὐτοῦ, τοῖς θεοφίλοις ἀριστα διατυπώσασθαι, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Η' χάρις εὐροῦσα, τοῦ Παρακλήτου σε σκήνωμα, ἐξεχύθη πλουσίως σοῖς χεῖλεσι· καὶ τῆς εἰρήνης κήρυκα πᾶσιν ἀνέδειξε, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Α'γώνων τῷ Παύλῳ, ὡς κοινωνὸς ὠφθης Ἐνδοξε, καὶ στεφάνων ἐνδίκως ἠξίωσαι, τῆς βασιλείας· ἔνθα νῦν συναγαλλόμενοι, κραυγάζετε συμφώνως· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εὐρών σου τὸ κάλλος, τῆς διανοίας ὁ Κύριος, ὡς ταῖς θείαις ἀκτίσιν, ὠραίως διαλαμπούσης, κήρυκά σε προχειρίζεται, τοῖς πίστει μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Καθεῖλε δυνάστας, ἀπὸ τῶν θρόνων ὁ Κύριος, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ ὡς ἔφησε· τοὺς δὲ πεινῶντας, θείων ἀγαθῶν ἐνέπλησεν, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Φῶς τὸ νοητὸν, τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, τῶν μολυσμάτων ἐκ τῶν πρὶν καθαρθεῖς, ἀγάπης νόμῳ, τοῖς πᾶσι Λουκᾶ μετέδωκας.

Σὺ ταῖς ἀστραπαῖς, ταῖς τῆς χάριτος πανόλβιε, κατηγασμένος καθωράθης σαφῶς, πυρίνη γλώσση, ἐνθέως Λουκᾶ φβεγγόμενος.

Παύλῳ τῷ σοφῷ συνοδεύειν ἐπεπόθησας· ἀγαπητὸς γὰρ προσηγόρευσαι, ὡς ὑπηρέτης, Εὐαγγελιατὰ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ἀληθῶς, παρθεσίας τὸ κειμήλιον, ἡ τῆς Προμήτορος ἀνάκλησις, καὶ τῆς κατάρτας, ἡ λύσις τῆς τοῦ Προπάτορος.

ᾠδὴ ε'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Εἰς ὄρος τῶν ἀρετῶν Ἀποστόλε, ἀναβαῖς τῷ ποθουμένῳ ὠμίλεις· καὶ ὡς Μωσῆς θεογράφου, ταῖς πλάκας, ἐγγεγραμμένας δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, ἐδέξω μακάριε διτταῖς, Λουκᾶ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλε.

Τὸν κόσμον σαῖς διδαχαῖς ἐφώτισας, οἷα ῥήτωρ τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας· ταῖς γὰρ αὐγαῖς, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, πεπυρσευμένος

ὠράθης Θεόληπτε, καὶ γέγονας ὡς περ ἀστήρ, δαδουχῶν οἰκουμένης τὰ πέρατα.

Ταῖς νόσους νῦν τῶν ψυχῶν Θεόπνευστε, ἰατρεύεις τῶν σωμάτων ὡς παλαι, ἐμπιστευθεῖς, οὐρανόθεν τὸ δῶρον, καὶ ὡς πλουτήσας τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· ὁ Παῦλος γὰρ σε μαρτυρῶν, ἰατρὸν γεγονέναι παρίστησιν.

Θεοτοκίον.

Ε'πέβλεψεν ἐπὶ σέ ὁ Κύριος, τὴν ἐμὴν ἀνακαινίζων οὐσίαν, ὡς δυνατὸς, μεγαλεῖα ποιήσας, Θεογεννητορ ὡς ἔφησ Πανάμωμε· καὶ ἔσωσέ με διὰ σοῦ ἐκ φθορᾶς ὡς Θεὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
» ἀπαγγεῶ μου ταῖς θλίψεις, ὅτι κακῶν,
» ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ
» προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μαθητῆς γενόμενος τοῦ Θεοῦ Λόγου, σὺν τῷ Παύλῳ ἄπασαν, ἐφωταγώγησας τὴν γῆν, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπεδίωξας, τὸ θείον γράψας, Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Ὁ Οἶκος.

Ω'ς ἰατρὸς καὶ μαθητῆς Λουκᾶ ἠγαπημένος, μυστικῇ χειρουργίᾳ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς με καὶ τὰ τοῦ σώματος ὁμοῦ ἴασαι, καὶ δός μοι κατὰ πάντα εὐεκτεῖν, καὶ σοῦ τὴν παναοιδιμον γηθόμενος γεραίρειν πανήγυριν· ὄμβροισ τε θακρύων, ἀντὶ μύρων τὸ σεπτὸν σου καὶ πάντιμον σῶμα καταβρέχειν· ὡς στήλη γὰρ ζωῆς ἐγγεγραμμένη τῷ ναῷ τῷ θαυμαστῷ τῶν Ἀποστόλων πᾶσιν ἐκφωνεῖ, καθάπερ καὶ σὺ τὸ πρῶτον, τὸ θείον γράψας Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Στίχοι.

« **Ε**ἰς Ἐμμουὺς βλέπειν σε καὶ πρὶν εἰργόμην, (Ἄθικᾶς λέγει,) τρανῶς σε νῦν Χριστὸν βλέπω ».

Ὁ γδοάτη δεκάτη πέρατος βίβη ἔμμορε Ἀθικᾶς.

Λουκᾶς, ὁ μέγας Εὐαγγελιστῆς, ἦν ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Συρίαν Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, Ἰατρὸς τὴν τέχνην, καὶ ἄκρως τὴν ζωγραφικὴν ἐπιστάμενος ἐπιστήμην. Οὗτος, ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας διάγων καὶ ἰατρεύων, ἐπὶ Τίτου Κλαυδίου Βασιλέως, ἐνέτυχε τῷ Ἁγίῳ Παύλῳ τῷ Ἀποστόλῳ· καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ, ἀπόσατο τὴν πατρίαν πλάνην καὶ τὴν περὶ τὰ σώματα θεραπείαν ἀρεῖς, τὴν τῶν ψυχῶν προσελάβετο. Συνεγράφατο δὲ καὶ τὸ κατ'

αὐτὸν Εὐαγγέλιον πρὸς Θεόφιλον τινὰ Ἡγεμόνα, πιστεύσαντα εἰς Χριστὸν, ὑπαγορεύσαντος αὐτῷ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου. Ἐπειτα ἐξέβηκε καὶ τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων πρὸς τὸν αὐτὸν Θεόφιλον. Μετὰ δὲ τὸ ἐγκαταλιπεῖν τὸν Παῦλον, πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα διδάξας, ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας, ὡς φασὶν, ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο. Ἐφ' οὗ δὲ τόπῳ κατετίθη τὸ σῶμα αὐτοῦ, δοξάζων ὁ Θεὸς τὸν ἴδιον Σεράποντα καὶ ἐργάτην, κολλούρια, ἢ κολλύρια ἔβρεξεν ἐπάνω τοῦ μνήματος αὐτοῦ, σύμβολον τῆς αὐτοῦ ἐπιστήμης· ἔθεν καὶ γνωριμώτερος γέγονεν ὁ τάφος αὐτοῦ τοῖς πᾶσιν.

Ὁ δὲ Κωνσταντῖος, ὁ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου υἱός, μετακομίζει ἐκ Θηβῶν τὸ λείψανον αὐτοῦ, δι' Ἀρτεμίου τοῦ μεγάλου Δουκὸς Αἰγύπτου καὶ Μάρτυρος, καὶ κατατίθησιν αὐτὸ ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὑπὸ τὴν ἱεράν τράπεζαν, μετὰ Ἀνδρέου καὶ Τιμοθέου.

Φασὶ δὲ αὐτὸν πρῶτον τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ ζωγραφικῆς τέχνης ἐκ κηροῦ, καὶ ἑτέρας δύο ζωγραφῆσαι, προσεγγαίνε τε αὐτὰς τὸν Ἀπόστολον τῆ Μητρὶ τοῦ Κυρίου, εἰ ἀριστόν ἴστιν αὐτῇ· καὶ αὐτὴν ἀποδέξασθαι καὶ εἰπεῖν τὸ, Ἡ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος εἴη δι' ἐμοῦ μετ' αὐτῶν. Ὁσαύτως καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Κορυφαίων τὰς ἁγίας εἰκόνας. Καὶ ἐξ ἑκείνου εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐξενεχθῆναι τὸ τοιοῦτον καλὸν καὶ εὐσεβὲς καὶ πάντιμον ἔργον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μαρίνου τοῦ γέροντος.

Στίχ. Γέρον Μαρίνος ἐξελέγχει γραῦν πλάνην, Τόλμη νεάζων, καὶ τελειοῦται ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν τῷ Εὐφράτῃ.

Στίχ. Ἐκ τοῦ παρατρέχοντος ὡς ὄναρ βίου Ἰουλιανὸς ἄσμενος παρατρέχε.

Ὁ ὅτος ὁ ἐν ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἰουλιανὸς, καταλιπεὶν τὸν κόσμον, ἀπῆλθεν ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· καὶ εὐρῶν ἐκίσει σπηλαιον, τὸν μοναστήν ἐν τούτῳ διῆγε βίον· Τούτου πολλοὶ ζηλώσαντες, προσεβύβησαν τῷ σμικροτάτῳ σπηλαίῳ, καὶ καλύβας πηξάμενοι γύρωθεν, μέχρι τῶν ἑκατὸν γεγόνασι, σιτιζόμενοι τὰ παραπλήσια τῷ διδασκαλῷ. Οὗτος ὁ Ζαυμαίσιος καὶ δράκοντα ἀπέκτεινε, καὶ ὕδωρ ἐν γῆ ἀνδρῶ βλύσαι πεποιήκεν. Οὗτος, καὶ εἰς τὸ Σίναϊον ὄρος ἔλθων, ἐν τῇ Πέτρᾳ, ἢ Μωσῆς ὁ νομοθέτης εἶδε τὸν Θεόν, ὡς ἦν δυνατὸν ἰδεῖν, ἐκκλησίαν ᾠκοδόμησε, καὶ μέχρι τοῦ νῦν περίστιν. Ἄλλα καὶ τὴν τοῦ δυσσεβοῦς καὶ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ ὑποτροφήν ἀπὸ τῶν Περσῶν πολλοὶ δεδιότες, ἐπεὶ παρεκάλεν, γινώσκοντες αὐτὸν τοῦ Θεοῦ δούλον γνήσιον, οὗτος ἐπὶ δεκάτην ἡμέραν τὴν πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἁγίαν προσευχὴν ἐπεκτείνας· « Οὐ μόνον διὰ σέ, ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐτέρων πολλῶν παννύχους παρακλήσεις καὶ δεήσεις, ὁ μισρός καὶ δυσσεβὴς Ἰουλιανὸς ἀποσφάττεται ».

Μετὰ δὲ χρόνους τινάς, τοῦ μακαρίου Μελετίου ἐξ Ἀντιοχείας διωχθέντος, προσεκαλέσαντο τινες τὸν μακάριον τούτον, εὐχῆς καὶ παρακλήσεως καὶ παρηγορίας πολλῶν ἕνεκα· καὶ συνθέμενος καὶ ἀπερχόμενος, προσεδίχθη ἐν ὁδῷ παρὰ γυναικὸς φιλοθείου. Καὶ ἐπεὶ, κατακλιθέντος εἰς δεῖπνον τοῦ Ἁγίου, ὅπερ εἶχεν ἑπταετὲς παιδίον ἢ γυνὴ μονογενὲς, ἐν τῇ τραπέζῃ ἀσχολούμενον, μικρὸν ἐξ ὀφθαλμῶν παρελθὼν, συνέβη πεσεῖν ἐν τῷ φριάτῃ· ἢ τιμία γυνὴ, γνοῦσα μὲν τούτο, μηδὲν δὲ τὸ παράπαν ἀλλοιωθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ φριάρ σκεπάσασα, μεγαλοψύχως διηκόνει·

καὶ τὸν Ἅγιον τὸ παιδίον ἐπιζητοῦντα, παρεκρούσατο διὰ νόσον ἐπισυμβᾶσαν. Τοῦ δὲ ἐπιμελῶς τὸ παιδίον ἐπιζητοῦντος ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔλθει, καὶ εὐλογίας ἀπολαῦσαι, γνωστὸν ἐγένετο τὸ συμβάν. Εὐθέως δὲ τῆς τραπέζης ἐξαναστάς, καὶ τὸ κάλυμμα τοῦ φριάτος ἀπορρίψας, ὡς εἶδε τὸ παιδίον ἀλλόμενον ἐν τοῖς ὕδασι ὑγιές, καὶ οἷα παίζοντι τῇ χειρὶ προσεικός, ἀναχθῆναι τούτο διὰ τινος τῶν παρευρεθέντων ἐκέλευσε· καὶ τούτου γενομένου, καὶ τὸ παιδίον ἐρωτώμενον, οὐδὲν τι δεινὸν παθεῖν ἔφασκε, διὰ τὸ κουφίεσθαι τούτο καὶ ἀνέχεσθαι ὑπὸ τοῦ προσομιλοῦντος αὐτῷ ἐν τοῖς ὕδασι καὶ προσπαίζοντος γέροντος.

Ἀφικόμενος δὲ εἰς Ἀντιόχειαν, κατήχη ἐἰς τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος ποτὲ ἑναπεκρύπτετο, καὶ πλήθους οὐκ ὀλίγου συβρέυσαντος πρὸς τὸ σπήλαιον, χάριν τῆς ἐκ τοῦ Ἁγίου ὠφελείας καὶ εὐλογίας, λαύρῳ πυρετῷ συσχεθεὶς οὗτος, ἔκειτο ἀδρανὲς τι πνέων καὶ σχεδὸν ἄπνους. Ὡς δὲ οἱ περὶ αὐτὸν ὄχλευν, πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐξωθεν προσμένοντας λέγοντες, καὶ ἐπιδομένους τῆς εὐλογίας, « Ἐάν συμφέρῃ ἡμῖν ἡ ὑγεία, ἀπεκρίνατο, δὴν ταύτην πάντων ὁ Κύριος »· καὶ προσευξάμενος, ἀνέστησεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκ τοῦ λαυροτάτου πυρετοῦ, διὰ τὴν τοῦ πλήθους ὠφέλειαν.

Ὁδεύοντι δὲ αὐτῷ ἐν τῇ ὁδῷ ποτὲ, καὶ ἐπὶ τὰ Βασιλεια ἀπερχομένων, κατακαίμενός τις ὢν, προσεγγίσας τῇ σιαύρᾳ αὐτοῦ, εὐθέως ἀνέστη, ἀκολουθῶν αὐτῷ, ὡς ὁ πάλαι χολὸς τῷ Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ· καὶ εὐ τούτο μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ὑποστηρίξας αὐτὸν, ὑπέστρεψεν ἐπὶ τὴν ἀσκητικὴν αὐτοῦ παλαιστραν, διὰ τῆς Κύρου τὴν πορείαν ποιούμενος. Οἱ δὲ τῆς πόλεως Κύρου, κρατήσαντες τὸν Ἅγιον εἰς παράκλησιν, ἔλεγον· « Τοῦ Θεοῦ δούλε, Ἀστέριον τινὰ, ἀντὶ τοῦ Ἐπίσκοπου ἡμῶν προσδοκῶμεν, δυσσεβῆ καὶ ὀλέθριον. Πρόσμενον μεθ' ἡμῶν, καὶ βοηθήσον εἴτι δύνασαι, μὴ ποτε τῇ στωμύλῳ αὐτοῦ γλώσση αὐτὸς ἐν λόγοις τισὶ διαστρέψῃ ἡμᾶς ». Ὁ δὲ, προσμείνας, καὶ εὐχὴν παννύχιον ὀλίγων συνελθόντων ἐκτελέσας, Σεπλάτῳ ὀργῇ τούτου ἀπέκτεινε, μιᾶς καὶ μόνης ἡμέρας ζωὴν ἐπώδυνον εἰσάσας τούτῳ. Ὑποστρέψας δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ χρόνους ἰκανοὺς διαρκέσας σὺν αὐτοῖς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὡπῶς Λουκᾶ τε καὶ Κλεόπα, ἐμφανίζεται Δεσπότης ἐκ τοῦ τάφου! ἀνασταῖς γὰρ αὐτούς, ἐδίδασκε κραυγάζειν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τρίβον τοῦ βίου διατρέχων, συνοδεύοντα τὸν Λόγον εὔρες Μακάρα, οὐρανίων σκηνῶν, ἀνοίγοντά σοι πύλας, Εὐλογητὸς εἶ κρίζοντι, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λύρα τοῦ Πνεύματος ἐδείχθης, μελωδήματα θεόθεν φθεγγομένη, τῆς ἀνθρώπους Λουκᾶ, φωτίζουσα βωώντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ Ἄσωματος ἐβόασοι Παρθένε· σὺν αὐτῷ δὲ πιστοὶ, βωωμένσου τῷ τόκῳ· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

ᾠδὴ ἡ. Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ.

Θεογράφοις, ὡς πλάκας δεδεγμένοι, τὰς σὰς βίβλους πιστῶς κατατρυφῶμεν, τοῦ φωτισμοῦ τῆς χάριτος Πανόλβιε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψῶντες, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ως ὄργανῳ, τῇ γλώττῃ σου τὸ πνεῦμα, κεχηρημένον, φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους, μυσαγωγῶν τῆς χάριτος τὰ δόγματα, Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψῶντας, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Συνεδέθης, τῇ σχέσει μετὰ Παύλου, Θεοῦ ῥήμον, Λουκᾶ τῷ Θεηγόρῳ, καὶ ξυνωρὶς πανέντιμος ἐδείχθητε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψῶντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοπλόκῳ, σαγήνῃ σου τῶν λόγων, Θεοκήρυξ, τοὺς πλάνη κρατούμενους, πρὸς φωτισμὸν τῆς πίστεως ἐζώγησας, Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψῶντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ελισάβετ, Μητέρα σε Κυρίου, προσεφώνει, Προφήτις δεδειγμένη, τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον βαστάζουσα· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε, βοῶσα εἰς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βᾶτῳ, πυρὶ τὸ τῆς Παρθένου, τῷ Μωϋσεῖ
• μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
• ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Δ΄. Ὅρους παρῆλθες.

Εστῆς Λουκᾶ τῆς ἐφέσεως, τὸ τῶν ὀρεκτῶν οἷα φθάσας τὸ ἔσχατον, καὶ τέλει μακαρίου σαφῶς ἐπέτυχες, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Λάμπας τῷ κόσμῳ ὡς ἥλιος, ἐνθεαστικῶς τῇ Τριαδί παρίστασαι, σὺν Παύλῳ τῷ Θεόπτῃ, Λουκᾶ πανεύφημε· μεθ' οὗ σε Θεοφάντορ, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Αἴγλη Λουκᾶ τῇ φωσφόρῳ σου, τοὺς σοὺς ὑμνητὰς φαδρυνθῆναι δυσώπησον, καὶ κόσμῳ τὴν εἰρήνην παμμακάρε βράβευσον, ὅπως σε Θεγόρε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Χαίρων Λουκᾶ νῦν παρίστασαι, τῷ Παμβασιλεῖ τῷ στεφάνῳ κοσμούμενος, τῆς Θείας εὐπρεπείας καὶ ὠραιότητος· διό σε Θεοῦ ῥήμον, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐδέξω τὸν ἄσαρκον, φύσιν τὴν ἐμὴν ἀναπλάσαι βηλόμενον, καὶ τῆτον σαρκωθέντα Παρθένη τέτοκας· διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ρους παρῆλθες τῆς φύσεως, τὸν Δημιουργόν συλλαβοῦσα καὶ Κύριον, καὶ πύλη

• σωτηρίας τῷ κόσμῳ γέγονας· διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Λουκᾶ Χριστοῦ Ἀπόστολε, μύστα τῶν ἀπορρήτων, καὶ τῶν ἐθνῶν Διδάσκαλε, μετὰ Παύλου τοῦ Θείου, καὶ τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, ἧς τὴν Θεῖαν εἰκόνα, ἐκ πόθου ἀνιστόρησας, ἐκδυσώπει Θεόπτα, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μακαριζόντων σε καὶ τιμῶντων, τὴν ἱεράν σου κοιμησίαν, πάνσοφε Μυστολέκτα.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων Ἄνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ Σατᾶν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ Ἄδης, μὴ ἀπώλεια· ἀλλὰ τῷ τοῦ Υἱοῦ σου, τότε φρικτῷ, ἀνευθύνως βήματι παραστῶμεν· ὡς Θεομήτωρ γὰρ Ἀγνή, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Νεφέλην σε φωτός.

Χριστοῦ τὸν Μαθητὴν, τὸν τοῦ Εὐαγγελίου συγγραφέα σοφώτατον, Σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὸν ὠραῖον χαρακτήρα ἔμψυχον πιστοῖ, οὗ ἐν ταῖς Ἐκκλησιαῖς ἀπάσαις ὁ ἔπαινος, Λουκᾶν τὸν Ἀπόστολον ἐν ὑμνοῖς τιμήσωμεν· αὐτὸς γὰρ ἐκήρυξε τοῦ Θεοῦ τὰ παράδοξα θαύματα, φωτίσας τοὺς ἐπὶ γῆς, Θεολογίας ἀκτίσι διὰ τῆς χάριτος.

Ψυχῶν ἰατρικὴν, ὑπὲρ τὴν τῶν σωμάτων ἐκμαθὼν, ἐπιστήμην σοφὴν, κατ' ἄμφω παγκαλλῆς ἀνεδείχθης, τὴν Θεοῦ σοφίαν ἐμπνευσθεῖς· ἐν ἧ καὶ Θεραπευῶν ψυχᾶς καὶ τὰ σώματα, Λουκᾶ παμμακάριστε, καλεῖς πρὸς ἐπίγνωσιν· πτεροῖς πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἀνθρώπους ἐκάστοτε· ἀνάγεις εἰς οὐρανόν, καὶ ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις τῶν εὐφημούντων σε.

Αγκίστρῳ λογικῷ, τοὺς ἐν βάθει ἀγνοίας, ὡς ἰχθύας εἰσδύσαντας, ἐλκύσας εἰς ἐπίγνωσιν Θεῖαν, τῷ Χριστῷ ὀψώνιον καλόν, προσηγάγω Παμμακάρε, τιμὴν ἀξιοχρεῶν, ζῶν τὴν ἀκήρατον, λαβόντας καὶ ἀληκτον· διό καὶ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ἐχρημάτισας, σοφὸς Εὐαγγελιστῆς, καὶ συγγραφεὺς τῶν πραχθέντων ἔργων τῆς χάριτος.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον τοῦτο.

Ἦχος πλ. δ΄. Λέοντος Μαΐστορος.

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, τὸν ἀληθῶς ἰατρὸν πνευματικόν, καὶ τοῦ Σωτῆρος μαθητὴν,

Λουκᾶν τὸν αἰοίδιμον ἐν ῥῥαῖς εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ἀθείας τὴν νόσον, τῷ ἐπιχρίσματι τῆς Χριστοῦ κολυμβήθρας ἐθεράπευσε· καὶ ποταμούς θροβύτων ναμάτων ἐκ στόματος, ἐψυχωμέναις χώραις, τοῦ Εὐαγγελίου κατήρδευσεν· ὅθεν ἐξῆλθε προφητικῶς ὁ φθόγγος αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκουμένην· καὶ πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος ὁ αὐτός.

Δαυτικῶς συνελθόντες οἱ πιστοὶ ἐν ἄσμασι, τῷ μυστικῷ ῥήτορι τοῦ Λόγου, Λουκᾶ ἐκβοήσωμεν· Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος γραμματέως ἐδείχθη, Χριστοῦ τοῦ ὀξυγράφου, ὠραίζουσα τὰς ὄψεις, πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν ἐθνῶν, τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ἐν ἣ ἀνεκήρυξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τῶν συναποστόλων σου τὰς Πράξεις συνεγράψω. Διὸ παριστάμενος τῇ Τριάδι καὶ Θεῷ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, κτλ.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου ἡ γ΄. καὶ ε΄. Ὡδή.

Κοινωνικόν: Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τῆ ΙΘ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰωὴλ· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐάρου.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄. καὶ ψάλλομεν προσόμοια Στιχηρά.

Τρία τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Τὸ Θεῖον Πνεῦμα ἐκκέχυται, ὡς ὁ σεπτὸς Ἰωὴλ, προφητεύων ἐθέσπισε, παρ' αὐτοῦ κινούμενος, ἐφ' ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας, καὶ μυστηρίων θείων φανέρωσιν, ἀποκαλύπτει· καὶ προφητεύουσιν, οἱ τὴν ἐνέργειαν, τὴν αὐτοῦ δεξάμενοι, καὶ θείκῃ, αἴγλη φωτιζόμενοι, καὶ θεία χάριτι.

Θεγορίας ἀνάπλεως, ὁ θαυμαστὸς Ἰωὴλ, ὡς πηγὴ ἐκπορεύεται, τὰς ψυχὰς ἀρδύουσα, ἐκ τοῦ οἴκου σου Δέσποτα, καὶ γλυκασμὸν ἡμῖν ἀπεστάλαξε, τὰς διανοίας καταγλυκαίνοντα, ὅλος μεταρσίος, γεγονῶς τῷ πνεύματι, δι' ἀρετῆς, ἀνακουφιζόμενος, πρὸς θείον ἕψωμα.

Προφητικῆ παρρησίᾳ σου, καὶ νοεῶς πρὸς Θεόν, Ἰωὴλ οἰκειότητι, δι' ἧς τὰ οὐράνια, κατοπτεύεις θεάματα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἐξελέωσαι τῶν ἐκτελούντων πίστει τὴν μνήμην σε, λίσιν αἰτούμενος, τῶν πταισμάτων ἔνδοξε, καὶ μετοχῆν, θείων ἀπολαύσεων, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. β΄. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ἄθλους θρασάμενος, τῶν καλλινίκων Μαρτύρων, θάρσους θείου ἔμπλεως, γεγονῶς εἰσέδραμες εἰς τὸ στάδιον, καὶ Χριστὸν Οὐάρε, δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, γεγονότα ἀνεκήρυξας, μὴ πτήξας θάνατον, μηδὲ τὰ προκείμενα βάσανα· διὸ καταικιζόμενος, καὶ ἀνηλεῶς συγκοπτόμενος, ἔχαιρες τελείω, νοῖ ἀποσκοπούμενος σοφῆ, τὴν διαμένουσαν εὐκλειαν, τοῖς Θεὸν ποθήσασιν.

Σάρκας σὺν τοῖς αἵμασι, καταπιπτούσας ἑώρας, καὶ ὡς ἄλλου πάσχοντος, Ἀθλητὰ διέκεισο γενναιότατε· προσδεθείς ξύλω γὰρ, σπαραγμούς ἠνεγκας, ὑπ' ἀνόμων καρτερώτατα· Θεοῦ εἰς χεῖρας δέ, πνεύμα σου τὸ θείον παρέδωκας, ἐκπλήξας τοὺς ὀρώντάς σε, ταῖς ἀπεριτρέπτοις ἐνστάσεσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, μεγάλως ἀριστεύσαντα σοφῆ, καὶ καθελόντα τὸν τύραννον, Οὐάρε τοῖς πόνοις σου.

Ἀλείφουσα μύροις σε, ἡ θαυμαστὴ Κλεοπάτρα, ὑπὸ γῆν κατέθετο, καὶ ναὸν πανάγιον ἀνεδείματο, ἑορτὴν ἄγουσα, θαυμαστὴν Οὐάρε, καὶ πιστῶς σε λιτανεύουσα· ἧς τὸ παιδάριον, νοσητῆ στρατεία κατέλεξας, καὶ δόξη κατεκάλυπας, καὶ χοροῖς Ἁγίων συνέταξας· οὐ περ τῆς μερίδος, ἀξίωσον ἡμᾶς τοὺς εὐσεβῶς, τὴν σὴν τελούντας πανήγυριν, Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ μάλας, μόνος ἐπλημμέλησα, τὰ καὶ λόγῳ ἀφθεγκτα καὶ ἀκῆσματι, μηδαμῶς Ἀχραντε, φορητὰ πέλοντα· διὰ τοῦτό σου καὶ δέομαι· Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι μετάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διὰ τούτων, συντρίβων τὴν καρδίαν μου αἰεὶ, κράζω τὸ, Ἡμαρτον Κύριε, ἰλάσθητι σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελέλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἐβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμψαντα, ἀπορρήτω λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν τε γεύμενον, πλε-

ραίν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλούμενον· καὶ ὄδυρομένη, ὠλόλυζες βοῶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο, τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς: Χρησμούς Ἰωὴλ τοῦ Προφήτου Σαυμάσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Χορὸς ἡμῖν, τῶν Προφητῶν συνευφραίνεται, ἐγκωμιαζόμενου σου, τοῦ οὐρανόφρονος, Ἰωὴλ Θεοφάντορ· μεθ' ὧν ἡμᾶς σωθῆναι, μακάρι δυσώπησον.

Ρῆμα Θεοῦ, προκαταγγέλλων Θεσπέσις, τὴν χαλεπὴν ἐμήνυσας, ὀργὴν καὶ ἔνδικον, τὴν ἐκ τῆς ἀσεβείας, συμβᾶσαν τῷ λαῷ σου, τῷ ματαιόφρονι.

Η Σαυμαστή, καὶ φωτοφόρος τοῦ Πνεύματος, ζωποῖός ἐπίπνοια, σοὶ ἐπεσκίασε, καὶ μελλόντων τὴν γνῶσιν, ἐνέπνευσα Προφήτα, μακαριώτατε.

Θεοτοκίον.

Σε ἡ σκηνή, τοῦ μαρτυρίου προέγραψε, πολυειδῶς τυπούμενον, ἀποδεικνύουσα, τὸν ἐκ σῆ σαρκωθέντα, ἀτρέπτως Θεομητορ, πάναγνε Δέσποινα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα: Ἀθλῆς ἐπαινεῖν Οὐάρε κλέος μέγα. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Αναφανεῖς ἐν τῷ ὕψει τῆς τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίας Οὐάρε, ὡσπερ ἥλιος φαιδρὸς, ἀστραπαῖς ἐλάμπρυνας τῶν σῶν, παλαισμάτων τὰ τῆς γῆς μακάρι πληρώματα.

Θεῖας ἀγάπης Παμμακάρι κατασχεθεῖς, τῷ γλυκίστῳ ἔρωτι, ἀπηνήσω σεαυτὸν, καὶ πρὸς πᾶσαν βίασαν σαρκὸς, προσεχώρησας ἀτερρώως ἀγωνισάμενος.

Λελογισμένως τῶν θείων ἀγωνιστῶν, τοῖς δεσμοῖς συνέδησας, Ἀθλοφόρε σεαυτὸν, καὶ τῆς πλάνης ἔλυσας δεσμὰ, σταθηρᾷ ὑπομονῇ πολλῶν κολάσεων.

Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος Λόγος σου ἐν γαστρὶ, ὑπὲρ λόγον ὤκησε· καὶ τεχθεῖς θεοπρεπῶς, τῶν Μαρτύρων Ἀχραντε χορούς, ἐπεσπάσατο· μεθ' ὧν ὑμολογοῦμέν σε.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς.

Μυέμενοι τοῖς σοῖς σοφοῖς δόγμασι, νησεῖαν Προφήτα καὶ Θεραπείαν, εὐσεβῶς ἀνακηρύττομεν, εἰς τὸν οἶκον Κυρίου πορευόμενοι.

Οἱ ταῖς σοῖς διδαχαῖς ἀκολουθήσαντες, ἐξ ὅλης καρδίας καὶ διανοίας, ἐν κλαυθμῷ τε καὶ δεήσεσι, τὸν Θεὸν ἐκζητοῦμεν Ἀξιάγασε.

Υπέφηνας ἡμῖν τοῦ Παντοκράτορος, Δεσπότου Προφήτα μακροθυμίαν, καὶ τὴν θείαν ἀγαθότητα, διετραίνωσας τούτου καὶ χρηστότητα.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Ἀγνὴ Θεὸν καὶ ἔτεκες, τὸν Λόγον ἀφράστως σεσαρκωμένον, ἐν Προφήταις τὸν λαλήσαντα, καὶ τελέσαντα τούτων τὰ κηρύγματα.

Τοῦ Μάρτυρος. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Υπῆλθες γνώμη σταθηρᾷ, τοὺς ἀνδρείους ἀγῶνας, νευρωθεῖς ταῖς ἐλπίσι, τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, καὶ τῶν Μαρτύρων Χριστοῦ, ταῖς πανσόφοις, Μακάρι παραινέσεις.

Στρατὸν Ἀγίων Ἀθλητῶν, ἐναθλοῦντα νομίμως, καθορῶν τὴν ἐκείνων, ἐπεδειξῶ ἀνδρικῶς, στερότητα ὀμιλῶν, πολυτρόποις, Οὐάρε κολάσεις.

Εν παρατάξει ἱερᾷ, Οὐάρε ὡς γενναῖος, στρατιώτης εὐρέθης, καὶ κατέσφαξας πληθύν, ἀνδρείας ξίφει σοφῆ, πολεμίων, νίκαις κλειζόμενος.

Θεοτοκίον.

Παρθένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας, τὸ βαρύτερον σκότος, καὶ τὰ νέφη τῶν παθῶν, τῷ φωτισμῷ τῆς ἐν σοὶ, δυσωπῶ σε, χάριτος ἀπέλασον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου,
• ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
• Ἀγαθὲ καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ,
• τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν μολυσμῶν προκαθαρθεῖς τῆς καρδίας, δοχεῖον ὄφθης καθαρὸν θεωρήρημον, τοῦ Παναγίου Πνεύματος Προφήτα Ἰωὴλ· ὅθεν καθυπέδειξας, ἀληθείας τὴν γνῶσιν, καὶ προανεκήρυξας, τῷ Σωτῆρος καὶ Κτίστου, τὴν ἐν σαρκὶ ἐπέλευσιν ἐν γῆ, τὴν ἐπ' ἐσχάτων φανεῖσαν τοῖς ἔθνεσιν.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς ἄθλους τῶν σεπτῶν, θεωρήσας Μαρτύρων, καὶ τούτων τὰ δεσμὰ, ἀσπαζόμενος πόθῳ, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, μαρτυρίου Παν-

θαύμαστε· ἐπὶ ξύλου γάρ, ἀναρτηθεὶς τὰς αἰ-
κίσεις, ἐκαρτέρησας, ἕως εἰς χεῖρας Κυρίου, τὸ
πνεῦμα παρέδωκας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αὐμψευτε Ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἡ μόνη
τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κιν-
δύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων,
πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας,
Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον,
ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἄσπιλος ἀμναῖς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα,
κρεμαίμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὄρωσα, θρη-
νοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς
ἐνέγκω σε, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβα-
σιν, καὶ τὸ ἐκούσιον πάθος, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ιλέως γενῆ Κύριε, τοῖς εὐσεβῶς πρὸς σέ μετα-
νοῆσιν, ὡς μόνος οἰκτίρμων καὶ πολυέλθεος.

Ως προήγγειλας Ἐνδοξε, παρὰ Θεοῦ ἐκκέ-
χεται τὸ Πνεῦμα, ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἡδὴ
πιστεύσασαν.

Η τοῦ Πνεύματος καθόδος, τοὺς Μαθητὰς
σοφίσασα Κυρίου, τοὺς σοὺς θεηγόρους
λόγους ἐτέλεσε.

Θεοτοκίον.

Αελυτρωμένοι Πάναγνε, τῶν ζοφερῶν τοῦ
Ἄδου κενεῶνων, τῷ θείῳ σου τόκῳ, σέ
μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Χριστὸς μου δύναμις.

Αγίοις στίγμασι, καλλωπιζόμενος, ὠραιότα-
τος ὠφθης καὶ τῷ Θεῷ, Οὐάρε ποθοῦ-
μενος, τῷ στεφανώσαντι τὴν σὴν, κορυφὴν ἀ-
ξιοθαύμαστε.

Ικρίῳ ἔνδοξε, πρῶσαναρτώμενος, καὶ εἰς γῆν
τεταμμένος τοὺς χαλεποὺς, πάθος ἐκαρτέ-
ρησας· δι' ὧν τὴν ἀπονον ζωὴν, ἐκκληρώσω ἀ-
γαλλόμενος.

Νομίμως βλέποντες, οἱ θεῖαι Μάρτυρες, ἐνα-
θλοῦντά σε Μαίκαρ ὑπομονῆς, λόγοις πα-
ρεθάρρυνον· μεθ' ὧν τοὺς πόνους τοὺς μακροὺς,
διανύσας μεμακάρισαι.

Θεοτοκίον.

Ιλύος Δέσποινα, παθῶν ἀνάγαγε, καὶ τῆς τα-
λαικωρίας τῶν λογισμῶν, τῶν ἀλλατριούν-
των με, Θεοῦ τοῦ μόνου καθαροῦ, ἵνα πιστεῖ
μακαρίζω σε.

Τῆ Προφήτου. Ὡδὴ ε΄. Τῆς νυκτὸς διεληθούσης.

Τὴν Χριστῆ παρουσίαν, Ἰωὴλ ὁ θεῖος, διαρ-
ρήθην πᾶσι προέλεγεν· Ὅτι ἔξει καὶ αὐ-

σε, ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐκ τῆς τῶν εἰδώλων
κακότητος.

Ολικῶς ἀνανεύσας, ἔνδοξε Προφήτα, πρὸς
τὰ ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, Προφητείας
τὴν χάριν, εἴλκυσας ἐκεῖθεν, καὶ δικαιοσύνην
ἐκκήρυξας.

Υπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων, πρέσβευε σωθῆναι, πᾶ-
σης ἐπηρείας πανόλβιε, Ἰωὴλ καὶ τῆς θείας,
χάριτος καὶ αἴγλης, καταξιοθῆναι δυσώπησεν.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένη, Δέσποινα τοῦ κόσμου,
τοὺς σέ Θεοτόκον κηρύττοντας, ἐξ ἀμέ-
τρων πταισμάτων, πρέσβευε ῥυθῆναι, καὶ
βιωτικῶν περιστάσεων.

Τοῦ Μάρτυρος. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Νευροῦσαι νεύσει θεικαῖς, καὶ τοὺς ἀνε-
δότους σπαραγμοὺς, φέρεις γενναίῳ φρο-
νήματι. Οὐάρε σπαραττῶν τὴν τοῦ ἀλάστορος,
καρδίαν τοῦ κακίαν δημιουργήσαντος.

Ο περιδέξιος Ἀθλητῆς, βλέπων ἐκπιπτέσας
εἰς τὴν γῆν, τὰς ἑαυτοῦ σάρκας ἔχαιρε,
τὰς αἰωνίζουσας νοῖ λαμπρότητας, καὶ θείας
ἀντιδόσεις προφανταζόμενος.

Υμῶν σε Κύριε ὁ Θεός, καὶ δοξολογῶ καὶ
προσκυνῶ, τῶν ἀγαθῶν ἀξιούμενος, τῶν
ἠτοιμασμένων τοῖς σέ ποθήσασιν, ὁ Μάρτυς ἐν
τῷ πάσχειν Οὐάρος ἔκραζεν.

Θεοτοκίον.

Αναφανείσα τῶν Χερουβὶμ, καὶ τῶν Σερα-
φίμ ὡς ἀληθῶς, ἀγιωτέρα Πανάμωμε,
πάντας τοὺς πιστῶς σε νῦν μακαρίζοντας, ἀ-
γίασον καὶ σῶσον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Τῆ Προφήτου. Ὡδὴ ε΄. Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων.

Ρέσι τῶν ὁγμάτων, πηγαὶ τῆς θεηγο-
ρίας, καὶ τὸν ψυχοτρόφον γλυκασμὸν, ζαΐθ-
σιν Ἐνδοξε, ἀρδεύσαι, τὴς πιστῶς σε τιμώντας.

Ορος σε τῆς προφητείας, γλυκύτητα ἀπο-
στάζον, καὶ θεοσεβείας Ἰωὴλ, κήρυκα
πάνσοφον, γκαρίζομεν, θεηγόρε Προφήτα.

Φρούρησον σαῖς ἱεσίσαις, Θεῷ Προφήτα ὡς ἔ-
χων, θείαν παρρήσιαν πρὸς Θεὸν, τὴς πόθῳ
ὑμνούντάς σε, τὴν ἔνδοξον, καὶ αἰοδιμον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Φώτισον ἡ φῶς τεκοῦσα, τὸ ἄδυτον τὰς
καρδίας, τῶν δοξολογούντων σε πιστῶς,
ἄχραντε Δέσποινα, καὶ τὸν ἐκ σοῦ, ἀπορρή-
τως τεχθέντα.

Τοῦ Μάρτυρος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ρημάτων ἠλάγησας, παρανόμου δικαστοῦ,
καὶ τὴν πυρᾶν ὑπέμεινας, τῶν ἀνυποΐζων

πόνων καρτερικῶς, πολυάθλε Οὐάρε, πρεσβευ-
τὰ τῶν ἐν πίστει ἀνυμνούντων σε.

Οὐκ ἔληξε τύραννος, ὁ παράφρων ταῖς πλη-
γαῖς, ἀνηλεῶς συγκόπτων σε, ἕως Θεοῦ
εἰς χεῖρας τὴν ἱεράν, ψυχὴν ἐναπεδώκας, καλ-
λοναῖς λαμπρυνθεῖσαν τῶν ἀγώνων σου.

ΓΨώθης μιμούμενος, ἐπὶ ξύλου τὸν Χριστόν,
καὶ ἐν αὐτῷ κρεμάμενος, τὴν σὴν ψυχὴν
παρέδωκας τῷ Θεῷ, τῷ σὲ στεφανώσαντι, Ἀ-
θλοφόρε νομίμως ἀριστεύσαντα.

Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Δέσποινα, ἐν πελάγει τῶν δει-
κῶν, χειμαζομένην πάντοτε, τὴν ταπεινὴν
ψυχὴν μου· καὶ γαληνὸν, πρὸς ὄρμον ἀνάγαγε,
ἀδιστακτῶς γνῶμη μακαρίζουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῆ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο-
» **ρ**ῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένισου προσδραμῶν, βῶ σοι Ἀ-
» νάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΘ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆ Ἁγίας Προ-
φήτου Ἰωὴλ.

Στίχοι.

Ὁ γῆς Ἰωὴλ ἐκτραγωδήσας πάθῃ,

Μετήλθεν ἐκ γῆς εἰς τόπον κρείττω πάθους.

Ἐννεακαδεκάτῃ μόρος ἀμφ' ἐκάλυψεν Ἰωὴλ.

Ος ἐρμηνεύεται ἀγάπη Κυρίου, ἡ ἀρχὴ ἢ ἀπαρχὴ Θεοῦ.
Οὗτος ἦν ἐκ σπέρματος Ρουβὶμ, ἀγροῦ τοῦ Μεθο-
μορρῶν· καὶ προφητεύσας περὶ λιμοῦ καὶ ἐκλείψεως θο-
σιῶν καὶ πάθους δικαίου Προφήτου, δι' αὐτοῦ ἀνακαινι-
ζαμένης εἰς σωτηρίαν πάσης τῆς γῆς, ἀπέθανε, καὶ ἐτά-
φη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Οὐάρου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Στίχ. Ἐσμούς ἀπείρους καρτεροῦντος Οὐάρου,
Σατὰν πλάνης ἔξαρχος, Οὐαί μοι! λέγει.

Οὗτος ἐπὶ Μαξιμιανῷ τοῦ Βασιλέως ἦν, στρατευόμε-
νος ἐν Αἴγυπτο, γένους ὧν ἐπιστήμων καὶ λαμπρῶν
καὶ εὐσεβῶν. Ἐγκλιθεῖντων δέ τινων Ἀγίων, ἐπτά τὸν
ἀριθμὸν, ἐπὶ χρόνον πολὺν, ἐπεμελεῖται αὐτῶν ὁ Ἅγιος Οὐά-
ρος καθ' ἑκάστην. Ἐνός δὲ τῶν ἐπτά ἀναπαυσάμενου, κα-
τέταξεν αὐτὸν ὁ Ἅγιος ἀντ' ἐκείνου· καὶ πρὸς τὸν Ἡγε-
μῆνα μετὰ τῶν λοιπῶν ἀγχείς, τύπτεται ῥοπαλίσ, καὶ ἐ-
κὶ πολὺ ζέεται τὰς πλωρὰς, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς βασί-
νοις, ἐπὶ πέντε ὥραις παραταθείσας, τὴν ψυχὴν τῷ Κυ-
ρίῳ ἀποδίδωαι.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Σαδῶδ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἑξήκοντι καὶ ἑκατὸν
Μαρτύρων, ἐν Περσίδι τελεωθέντων.

Στίχ. Σαδῶδ ὁ δεῖος τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει,
Θεοῦ Σαθαῶδ νῦν παρίσταται θρόνῳ.

Δεκάς δεκαπλῆ Μαρτύρων συμμαρτύρων,

Καὶ δις δέκα θνήσκουσι πληγέντες ξίφει.

Βασιλεύοντος Σαβωρίου ἐν τῇ τῶν Περσῶν χώρα, ὁ ἐν
Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν οὗτος, Ἐπίσκοπος ἐκείσε ὧν, ἐν
μα τῶν ὑπὸ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐνορία, καὶ τὸν τοῦ
Χριστοῦ λαὸν ἐκδιδάσκων τὰ εἰς ψυχικὴν ὠφέλειαν συν-
τείνοντα, τινὰς δὲ καὶ τῶν Περσῶν βαπτίζων, διεβλήθη
τῷ Βασιλεῖ· καὶ προσαχθεὶς αὐτῷ, καὶ μὴ πεισθεὶς προσ-
κυνῆσαι τῷ Ἡλίῳ καὶ τῇ Σελήνῃ, τῷ τε ὕδατι καὶ τῷ
πυρὶ, πρῶτον μὲν τύπτεται ῥάβδοις· εἶτα τέμνεται ἀπὸ
τοῦ μετώπου ἄχρι τῶν ὀνύχων, καὶ ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοῦ
δέρματος αὐτοῦ λῶρον ἓνα, ἔχοντα τεσσάρων δακτύλων
πλάτος· καὶ αὐτὸς βουνεύροις τύπτεται, καὶ ἐπ' ἀκαυθῶν
καὶ σκολόπων κυλίεται, καὶ εἰς κοιλίαν αὐτοῦ ἀποσφίγ-
γουσι. Ταῦτα δὲ πάντα γενναίως ὑπομείνας, τὸν Βασι-
λεῖα πλέον ἐξέμνη.

Πληθεὶς δὲ εἰς φυλακὴν, πάλιν ἀγεται εἰς ἐρώτησιν.
Τῷ γῆς δὲ εὐρεθεὶς ἐν ὄλῳ τῷ σώματι, ἐκρεμάσθη κατὰ
κεφαλῆς, καὶ ὀβελίσκοις πεφυρακτωμένοις κατατιτρώσκε-
ται ἔλου τὸ σῶμα. Καὶ ἐπεὶ ὁ Ἅγιος εἰς οὐδὲν ταῦτα ἐ-
λογίζετο, ἤκουσε δὲ καὶ τοῦ Βασιλέως ἐπαπειλοῦντος, ὅτι
ἐμελλε σκορπίσειν τὰ μέλη τούτου, « Πιστεύω τῷ Θεῷ
μου, ἀντέφησεν, ὅτι οὕτω διαμεριούνται οἱ Χριστιανοὶ
τὰ λείψανά μου· καὶ ὅς ἐάν ἐπικαλίσσηται τὸν Θεὸν ἐν τῷ
ὀνόματι μου, σωτηρίαν εὐρήσει »· καὶ παρעוθὺς τὴν γλῶτ-
ταν τέμνεται. Ὄμματα δὲ καὶ χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτεί-
νας, καὶ καθ' ἑαυτὸν προσευξάμενος, φωνῆς ἐξ οὐρανοῦ
ἤκουσε λεγούσης· « Ἡ αἵτησίς σε πεπλήρωται,
καὶ ἰδοὺ ἐσηλαλῶν »· καὶ φεισθεὶς αὐτῷ γλώσσης
ἑτέρας, ἰδόξαζε τὸν Θεόν. Ταῦτα βλέποντες οἱ λαοί, ἐξε-
πλήσσοντο, καὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν
Χριστόν ἀνδρες χίλιοι ἐβδομήκοντα, καὶ ἕτεροι διακόσιοι.

Ἰδὼν δὲ ὁ Βασιλεὺς, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτοῦ προσέρχον-
ται τῷ Χριστῷ, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπομηθήναι
προσέταξεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἕτεροι οὐκ ὀλίγοι ἀνεβόησαν λέ-
γοντες· « Βασιλεῦ, καὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ
ἐσμὲν », καὶ κατ' αὐτῶν ἀπεφύνατο· καὶ λαβόντες αὐ-
τοὺς οἱ στρατιῶται, ἐπήγαγον ἐπὶ τὸν τῆς σφαγῆς τόπον·
καὶ προσευξάμενος ὁ Ἅγιος, καὶ κατασφραγίσας αὐτοὺς,
ὄντας τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν εἴκοσι, αὐτὸς πρῶτος ἀπετηθέθη
τὴν κεφαλὴν, καὶ καθεξῆς οἱ λοιποί.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέη-
σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆ Προφήτου. Ὠδὴ ζ'. Ὁ τὴν κἀμινον πάλαι.

Η ἐκπορευομένη, ἐκ τοῦ οἴκου Κυρίου, καὶ
ἠποτιζουσα κρήνη, ὡς πρόσφης προῆλθε,
Προφήτα πανσεβάσμιε.

Τὸν χειμάρρουν τῶν σχοίνων, σιτοφόρον εἰρ-
γάσω, τῆς τρυφῆς ὁ χειμάρρους, Ἰωὴλ ὡς
προεῖπεν. Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Οτὰ πάντα ποιήσας, γεννηθεὶς ἐκ Παρθέ-
νου, διεσώσατο κόσμον, εὐσεβῶς ἀνυμνεῖν-
τα· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Δροσοδόλον μὲν.

Αμπρυνθέντα σε ἀγώνων ἐπιδόσεις, ἢ
Κλεοπάτρα ἐνδόξε, συνεχόμισεν, εὐραμέ-

νη κλέος διὰ σοῦ, τῆς πίστεως ἄξιον σαφῶς, ἧς ἐνεδείξατο Σερωῶς, εἰς σὲ τελείῳ νοί.

Επιχέουσα σοὶ δάκρυα καὶ μύροις σε, ἐντίμοις ἐπαλείφουσα, κατακρύπτει σε, ὑπὸ γῆν ἢ πάνσεμνος γυνή, ἐνθάψαντα πλάιην πονηράν, καὶ ταῖς ἐκ τάφου ἀστραπαῖς, φωταγωγοῦντα ἡμᾶς.

Οὐκ ἐνέδωκεν ὁσίως Σεραπεύουσα, σὲ τὸν Χριστοῦ Σεράποντα, ἡ αἰμίνηστος, ἕως ὠφθῆς πρόξενος αὐτῆ, Σοφῆ βασιλείας ἑβραίων ἧς ῥξιώθη διὰ σοῦ, σὺν τῷ φιλιάτῳ υἱῷ.

Θεοτοκίον.

Συντριβέντα με ἀμέτροις παραβάσεσι, Παρθένη μεσιτεία σου, καινοποίησον, ἰατρευσά μου τὴν ψυχὴν, καὶ λόγον παρέχουσα βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Τῆ Προφήτου. Ὡδὴ ἡ. Τὸν παῖλαι δροσίσαντα.

Υπέδειξας Ἐνδοξε, μετανοίας τοὺς τρόπους ἐμφανῶς, τὸν εὐσπλαγχνον Κύριον, ἐγγυώμενον τοῖς πίστει πρὸς αὐτόν, προσιοῦσι καὶ ψάλλουσιν· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεράπων γενόμενος, τοῦ Κυρίου Προφήτα Ἰωὴλ, τὰ τούτου μυστήρια, ἐπιστεῦθης προφητεύων τοῖς λαοῖς, ἀνυμνεῖσι καὶ λέγουσιν· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τῆς αἰῶνας.

Αφέσεις προχέουσι, τοῦ Ἰῆδα Σαυμάτων ποταμοί, Ἀπόστολοι ἐνδοχοί, τοῦ Κυρίου ὡς προέφη Ἰωὴλ, τοὺς βροῶντας ἀρδεύοντες· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπόστασιν σύνθετον, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις τὸν Χριστόν, Πανάμωμε τέτοκας, διαμείνασα Παρθένος καθαρὰ· ὃν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐκ φλογός τοῖς Ὁσίοις.

Μητρικῶν ὑπακίσεως Μάρτυς δεήσεων, οὐρανίῳ στρατεία λαμπρῶς ἐστράτευσας (*), παῖδα τὸν σεπτόν, καὶ τῆς σῆς συμμεθέξοντα, ἔδειξας εὐκλείας, ἀρρήτῳ συμπαθεία.

Εξ Αἰγύπτου σε ὄλθον ὡς περ πολῦτιμον, μετηγάγετο Μάρτυς καταπλουτίζοντα, Σείαις δωρεαῖς, Κλεοπάτρα ἰάσεων, πᾶσαν Παλαιστίνην, τὴν πόθῳ σε τιμῶσαν.

Γενηθῶς τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς διήνυσας, Στρατιῶτα γενναῖε τοῦ Παντοκράτορος·

καὶ ὡς νικητῆς, παρ' αὐτοῦ ἐστεφάνωσαι, Οὐάρε παμμακάρα, τῶν Ἀθλοφόρων κλέος.

Θεοτοκίον.

Αμαρτίας συνάπτω ἐφ' ἀμαρτήμασι, καὶ τὸ μέλλον οὐ φρίττω φρικτὸν κριτήριον· ἴασαι Ἀγνή τῆς ψυχῆς μου τὴν πώρωσιν, καὶ τῆ σῆ πρσβεΐα, ἐπίστρεψόν με σῶσον.

Ὁ Εἰρμός.

Εκ φλογός τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστέ μόνῳ τῷ βέλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ Σ'. Ἡ ἐν οὐρανοῖς.

Μετὰ Προφητῶν ὡς ὑποφήτης, χαρμονικῶς ἐν ἑβραίοις, νῦν εὐφραίνῃ σκηνώμασιν.

Ανωθεν ἡμᾶς νῦν ἐποπτεύοις, τοὺς εὐσεβῶς σε δοξολογοῦντας, Θεηγόρε πανόλβιε.

Σύντομον ὁδὸν τῆς σωτηρίας, ὁ Ἰωὴλ διὰ μετανοίας, Σεοφρόνως ὑπέδειξεν.

Θεοτοκίον.

Ωρθώσας ἡμᾶς τοὺς πεπτωκότας, Μήτηρ Θεοῦ, εὐσπλαγχνον Δεσπότην, καὶ Σωτῆρα γεννήσασα.

Τοῦ Μάρτυρος. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ισχυὴν καθεῖλες τῆ πολεμήτορος, τὴν Σεϊκὴν σαφῶς περιζωσάμενος δύναμιν, Ἀθλητὰ γενναϊότατε Οὐάρε· ὅθεν σε εὐφημοῦμεν, ἴασιν ἀφθονον, ἐκ τῶν σῶν λειψάνων, οἱ πιστοὶ ἀπαρυόμενοι.

Ως φῶς ὡς ὄρθρος ὡς μέγας ἥλιος, πάσῃ τῇ γῆ ἡ μνήμη σου ἐξήπλωται Οὐάρε, σελασφόροις φωτίζουσα λάμπησι, σοῦ τῶν σεπτῶν ἀγῶνων, πάντας πανεύφημε, καὶ τὸν σκοτασμόν τῶν καρδιῶν ἀποδιώκουσα.

Σὺν σοὶ ἀστράπτοντα ὡς ἑώρακε, δόξη πολλῇ τὸν ἴδιον υἱὸν ἢ φιλότεκνος, τὸν τῶν ὀλων Θεὸν ἐμεγάλυνε· σὲ δὲ γνησιωτάτως, Μάρτυς ἐδόξασε, μέγιστον προστάτην, ἐμφανῶς καταπλουτήσασα.

Η γῆ ἐν ἧ σου τὸ καρτερώτατον, σῶμα σοφῆ κατάκειται ἐνθέως ἠγίασται· ἀλλὰ διδου ἡμῖν ταῖς πρσβεΐαις σου, λύσιν ἀμαρτημάτων, βίου διόρθωσιν, Οὐάρε καὶ πάντων, δυσχερῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Φανείς Παρθένε ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, τῆς φωτεινῆς νεφέλης, τῆς Αἰγύπτου τὰ ξόανα, παντέλει ἀπώλεια παρέδωκε· πλήθους δὲ Ἀθλοφόρων, ταύτην ἠξίωσε, φέρειν μιμουμένων, τὰ αὐτοῦ σεπτὰ παθήματα.

(*) Ὁρθότερον ἴσως, ἠρίθμησας· καὶ ὅρα τὸν εἰς πλάτος Συνεχάριστην τοῦ Νικοδήμου.

Ὁ Εἰρμός .

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη, βροτοῖς, Λόγος
σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
οὐρανίαις, στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν .

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνθηες,
καὶ Ἀπόλυσις .

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ .

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου .

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ .

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκείραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσμία .

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν .

Οὐρανίαις ἐλλάμψεσι, φωθηθεὶς τὴν διά-
νοϊαν, τὸ τῆς πλάνης ἔφυγες σκότος· Ἐν-
δοξε, καὶ τῷ φωτὶ προσεπέλασας, Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ταῖς χάρισιν αὐτοῦ, καταυγά-
ζεις τὰ πέρατα· διὸ πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ
κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦν-
τας, τὴν αἰσέβαστον μνήμην σου .

Ἐπιπνοῖα τοῦ Πνεύματος, μυθεῖς γνῶσιν
ἔνθεον, τὸν τῶν ὄλων Κτίστην ἔγνωσ Ἀρ-
τέμιο· καὶ τοὺς τῇ κτίσει λατρεύοντας πανσό-
φως διήλεγξας, καὶ ὠδήγησας λαοὺς, εἰς Θεοῦ
τὴν ἐπίγνωσιν· δι' ὃν ἤθλησας, καὶ τὸ στέφος ἐ-
δέξω τῶν καμάτων, λυτρωθῆναι ἱκετεύων, δια-
φθορᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε .

Πολυτρόποις κολάσεσι, χαλεπαῖς μαστιγώ-
σεσι, παραδοὺς αἰκίζεσθαι τὸ πολυάθλον,
καὶ καρτερώτατον σῶμά σου, θεόφρον Ἀρτέ-
μιο, οὐκ ἠρήσω τὸν Χριστόν· οὐ ξοάνοις ἐπέ-
δυσας· ἀλλ' ὑπέμεινας, ὡς περ πάσχοντος ἄλ-
λου, ἀναμένων, ταῖς μελλούσας ἀντιδόσεις, καὶ
τὴν ἀθάνατον εὐκλειαν .

Δόξα, Ἦχος β'. Τοῦ Στουδίτου .

Τὸν νοερόν φωστῆρα τῆς πίστεως, Ἀρτέμιον
τιμῆσωμεν, ὅτι ἤλεγξε Βασιλέα τὸν ἐχθι-
στον· καὶ τῷ αἵματι τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, τὴν
Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐπορφύρωσεν· ὅθεν καὶ ἀπέ-
λαβε, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν τὴν ἀφθονον, τοῦ
ἰᾶσθαι ταῖς νόσους, τῶν πιστῶς προστρεχόντων,
ἐν τῇ σορῷ τῶν λειψάνων αὐτοῦ .

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον· Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε .

Σκέπη, καὶ ἀντίληψις ἡμῶν, τῶν Χριστια-
νῶν σὺ ὑπάρχεις, καὶ προσφυγὴ κραταιά,

Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἀλλὰ καὶ νῦν καὶ αἰεὶ,
τῇ ἀγρύπνῳ δεήσει σου, μὴ παύσῃ πρεσβεῦειν,
σώλεσθαι τοὺς δούλους σου, ἐκ περιστάσεως,
πάντες, ὅτι σὲ μετὰ Θεόν, ἔχομεν ἀντίληψιν
μόνην, οἱ Χριστιανοὶ καὶ καταφύγιον .

Ἦ Σταυροθεοτοκίον .

Ὅτε, ἡ πανάμωμος ἀμνάς, ἄρνα τὸν αὐτῆς
ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρὸς σφαγὴν, θρήνοις
ἐνεκόπτετο, βοῶσα ὀλολυγμοῖς· Τί σοι δῆμος
ἀχάριστος, γλυκύτατον τέκνον, ἤδη ἀνταπέ-
δωκεν, ὃ ἀπολαύσας ποτέ, οἶμοι! σῶν πολλῶν
δωρημάτων; πῶς δὲ καὶ τὸν πόνον ἐνέγκω, ὅτι
θέλων ταῦτα νῦν ὑφίστασαι;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου .

Δόξα, Ἦχος πλ. δ' .

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλο-
φόρου αὐγάζεται ἀκτίσι· καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ
Ἐκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν ὠραϊζομένη, Ἀρτέμιο
βοᾷ σοι· Θεράπον Χριστῆ, καὶ προστάτα θερ-
μότατε, μὴ ἐλλίπης πρεσβεῦων ὑπὲρ τῶν δού-
λων σου .

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον· Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος .

Ἦ Σταυροθεοτοκίον· Τριήμερος ἀνέστης .

Ἦ Πάναγνος ὡς εἶδὲ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρε-
μάμενον, θρηνωδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς·
Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον,
πῶς φέρεις πάθος ἐπονεϊδίστον;

Ἀπολυτίκιον· Ἦχος δ'. Ὁ Μάρτυς σου Κύριε .

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ .

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀ-
κροστιχίς:

Τὴν σὴν νέμοις μοι πλουσίαν χάριν Μάικαρ .

Ἰωσήφ .

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε .

Τὸν ἀγῶνα Μάρτυς τὸν καλόν, ὡς ἀγωνισά-
μενος, καὶ τοὺς λαμπροὺς στεφάνους νο-
μισάμενος, τῷ φωτὶ παρίστασαι, φωτιζόμενος
κατὰ μέθεξιν αὔλων· ὅθεν δυσωποῦμεν, φωτι-
σον ἡμᾶς ταῖς ἱεσῖαις σου .

Ἦ φαιδρά σου Μάρτυς ἑορτῇ, πάντας συνε-
κάλεσε, χαρμονικῶς εἰς πανδαισίαν σῆ-
μερον, προθεῖσα τοὺς ἄθλους σου, τὰ παλαι-
σματα, καὶ τὴν ἀνδρείαν ἐνστασιν· ὧν κατα-
τρυφῶντες, πίστει σε καὶ πόθῳ μακαρίζομεν .

Νεκρωθέντα Μάικαρ ἐν σταυρῷ, τὸν ἀκατα-
νόητον, σωματικῶς κατανοήσας Κύριον,
τῆς ζωῆς τὸν αἴτιον, ἐθελήσιον ἐπεπόθησας νέ-

κρωσιν, τὴν διὰ βασάνων ὄθεν ἀθανάτου δόξης ἔτυχες.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθεὶς ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, Λόγος ὁ ἀσώματος, ὑπερβολῇ φιλανθρωπίας Πάναγνε, πάθει προσωμίλησε, καὶ ἀπάθειαν τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγαγεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

ᾠδὴ γ΄. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Μαρτύρων καλλωπίζεσθαι, τοῖς στεφάνοις Ἐνδοξε, ἐπιποθῶν ὑπήνεγκας, τῶν μαστιγῶν καὶ τῶν σρεβλώσεων, τὰς πικρὰς ἀληγηδόνας θεία χάριτι.

Οὐκ ἔσεισε τὸν πύργον σου, τῆς καρδίας Πάινσοφε, ἡ σφοδροτάτη πρόσρηξις, τῶν βασάνων· καὶ γὰρ ἐστήρικτο, νοητὴν ἐπὶ πέτραν τὴν ἀσάλευτον.

Κρίῳ ἀναρτώμενος, καὶ νιφάσι πάντοθεν, τῶν σπαραγμῶν κυκλούμενος, σοῦ τὸ ὄμμα πρὸς τὸν δυνάμενον, ἐνητένιζες σώζειν Ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Σεσάρκωται βουλήματι, ἐξ αἱμάτων Δέσποινα, σοῦ παναχράντων Κύριος, διασώζων τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ Μαρτύρων τοὺς δῆμους ἐπεσπάσατο.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στερειύουσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσίας σου· ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδία μου.
Κάθισμα, Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς.

Τὸν στρατιώτην τῷ Χριστῷ τὸν ἀήτητον, καὶ καθαιρέτην τῷ ἐχθρῷ γενναιοτάτον, τὸν ἐν μεγίστοις τέρασιν ἐκλάμψαντα, ἅπαντες Ἀρτέμιον, εὐφημήσωμεν πίστει· βρῦει γὰρ ἰάματα, τοῖς προστρέχουσι πόθῳ, καὶ καταπαύει πάθη χαλεπά, καὶ τῶν ἐν θλίψει ἀνθρώπων προΐσταται.

Δ ὄξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται ἀγίως αὐτῷ, Δέσποινα ἐν κόλποις σε, σαρκικῶς ὁ Θεὸς γὰρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τέτοκίᾳ, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσα σε Χριστέ, Οἶμοι! ποθεινότε, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θείων σταυροῦσαι; Ὑμνῶν σε Μακρόθυμε.

ᾠδὴ δ΄. Ἐλγλυθας, ἐκ Παρθένου.

Μιμούμενος, τὸν ταθέντα ἐν ξύλῳ θελήματι, ὑψώθης τεινόμενος, καὶ ὠμοτάτως ξεόμενος, καὶ ἀποδύόμενος, τοὺς δερματίνους χιτῶνας τῆς νεκρώσεως.

Οἰ πόνοι σου, τῆς σαρκὸς καὶ δεινῶν ἡ ἐπίτασις, τὴν ἄπονον λήξιν σοι, Μάρτυς σαφῶς προεξένησαν· ἧς νῦν ἐμφορέμενος, ἅπαντα πόνον κουφίζεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κοινοῦ, γεγονότι τῶν ἄθλων λαμπρότησι, χειρὸς δι' Ἀγγέλου σοι, πέμπει τροφήν ὁ οὐράνιος, ἄρτος ἡ ζωὴ ἡμῶν, ἐνδυναμῶσάν σε Μάρτυς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Παρθένον σε, μετὰ τόκον ἀμίαντον ἄφθορον, Θεὸς συνετήρησεν, ὁ εὐδοκήσας ἐν μήτρᾳ σου, ὄλον με τὸν ἄνθρωπον, ἀναλαβέσθαι δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

ᾠδὴ ε΄. Μεσίτης Θεοῦ.

Λαμπὰς φωταυγῆς, καθωράθης Πνεύματος Ἀρτέμειε, πιστοὺς καταυγαῖζουσα, καὶ τῆς πονηρίας ἀπελαύνουσα, τὰ ζοφώδη καὶ σκότους, πεπληρωμένα πνεύματα.

Ο πέτρα ζωῆς, τῆς ψυχῆς τὰ βήματα πηξάμενος, ταῖς πέτραις σφιγγόμενος, καὶ τοῖς ἀλγεινοῖς περικυκλούμενος, ἀληθῆς Ἀθλοφόρος, ἀκλόνητος διέμεινας.

Κόρυθα ἰσχυρῶν, ὠπλισμένος Πνεύματος δυνάμεσι, τριβόλων ὀξύτητος, Μάρτυς ἀθλοφόρε κατεφρόνησας, ἐν αὐτοῖς συμπατήσας, τὰ κέντρα τοῦ ἀλάστορος.

Θεοτοκίον.

Σταυρὸν καὶ ταφήν, ὁ ἐκ σοῦ θελήματι τεχθεὶς δι' ἡμᾶς, ὑπομείνας Δέσποινα, Μάρτυρα στερρότατον Ἀρτέμιον, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὡς κραταιὸς εἰργάσατο.

ᾠδὴ ς΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Κοινοῦ καὶ θύμα ὀλόκληρον, Μάρτυς προσενηνοχας σαυτὸν Ἀρτέμειε, τῷ ἐκουσίᾳ σταύρωσιν, εἰς ἡμῶν δεξαμένῳ ἀνάκλησιν.

Ανευδότης πληγαῖς συντριβέντος σου, σώματος Ἀρτέμειε τοῦ καρτεροῦ σοφέ, τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, διετήρησας πίστει ἀλώθητον.

Νοσημάτων ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι, Μάρτυς καὶ παθῶν, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς ἐπὶ σοὶ προστρέχοντας, μιμητὰ τοῦ Σωτῆρος Ἀρτέμειε.

Θεοτοκίον.

Χειμαζόμενον σαλῶ τῶν θλίψεων, καὶ κλυδωνιζόμενον ἐπαναστάσεσι, τρικυμιῶν διάσωσον, Θεοτόκε Παρθένε τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλῆμενος, τὴν
• ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου,
• ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός
• με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Τὸν εὐσεβῆ καὶ στεφηφόρον Μάρτυρα, τὸν
κατ' ἐχθρῶν νίκης ἀράμενον τρόπαια, συν-
ελθόντες ἐπαξίως νῦν, ἐν ὑμνωδαίαις εὐφημήσω-
μεν, Ἀρτέμιον τὸν μέγιστον ἐν Μάρτυσι, Σαυ-
μάτων τε δοτῆρα πλεσιώτατον· πρεσβεύει γὰρ
Κυρίῳ, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τίς τοὺς ἀγῶνας ἐξαρκέσει ἐξειπεῖν Ἀθλο-
φόρε, ἢ τοὺς πόνους τοὺς σοὺς, οὓς περ
ἀνδρείως ὑπέμεινας διὰ τῆς πίστεως τοῦ Κυ-
ρίου, καὶ τῆς χάριτος ἧς περ κατηξιώθης; οὐκ
ἐξαρκεῖ διηγῆσασθαι ζῶμα ἀνθρώπινον· σοφίαν
γὰρ ἐνδεδυμένος καὶ ἀνδρείαν, τὸν πλοῦτον ἐ-
μίσησας καὶ τὴν ἀξίαν τὴν πρόσκαιρον, στρα-
τιώτης φανείς γνησιώτατος. Καὶ νῦν πρεσβεύεις
Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆς Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Με-
γαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Στίχοι.

Ὁ πάντα λαμπρὸς Ἀρτέμιος ἐν βίῳ,
Τμηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς ὑπέρτατον κλέος.

Εἰκαδὶ Ἀρτέμιος πυκινόφρων αὐχένα τμήθη.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἀρτέμιος, Δούξ καὶ Αὐγουστάλιος
Ἀλεξανδρείας γενόμενος, καὶ Πατρικίος ἐτιμήθη ὑπὸ
τοῦ μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου. Τοῦ δὲ ἀποστάτου
Γεουλίου δραξαμένου τὴν βασιλείαν, καὶ τοὺς Χριστι-
ανούς τιμωρουμένου ἐν Ἀντιοχείᾳ, αὐτόκλητος εἰς τὸν ἀγῶ-
να ὁ μακάριος ἔρχεται· καὶ τὴν παρανομίαν αὐτοῦ διε-
νίγησας, τύπτεται βουνεύροις ὡμοῖς, καὶ τριβόλοις ὀξείσι
τὸν νῶτον ξέεται, καὶ ὀγκίνους τὰς πλευράς καὶ τὰ βλέ-
φαρα διαπείρεται, καὶ ὑπὸ λιθεζῶν μεγίστης πέτρας διαι-
ρεθείσης μέσον ἐμβαλλεται· καὶ τῆς πέτρας μέσον ἀπολει-
φθεὶς, ὀφθαλμῶν στερεῖται, τὰ ἔγκατα γῆ συναυνεται,
καὶ τελευταίον τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευταίην.

Μερικῶν Σαυμάτων τοῦ Ἁγίου διήγησις.

Ἄνθρωπος, διδύμος ἔχων λίαν ἐξωγλωμένους, ἦλθε πρὸς
τὸν Ἅγιον κλαίων, καὶ τὴν ὑγίαν ἐπιζητῶν. Ἐπεσεν οὖν
ἐν στρωμνῇ μέσον τοῦ ναοῦ· καὶ μικρὸν ἀφουπνώσαντα,
λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἅγιος· Ὑπόδειξόν μοι τὸ πάθος σου.
Ὁ δὲ ἐσχημάτισεν ἑαυτὸν εἰς ὑπόδειξιν· καὶ τοῦ ὄγκου
τῶν διδύμων ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ εὐφυῶς περιδραξάμε-
νος, ἐσφιγξεν ὄσης δυνάμειος εἶχεν· ὁ δὲ ἀσθενῶν μεγα-
λῶς ὀδυνηθεὶς, καὶ τὸ, Οὐαί! ἀνακράξας, ἐξυπνος γενό-
μενος, εὗρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Ἄλλος δὲ πάλιν, κήλας (σπάσιμον) ἔχων δύο ἐν τοῖς
διδύμοις, ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ παννυχίας, ἀνε-
κλήθη πρὸς ὑπνον. Φανείς δὲ αὐτῷ ὁ Ἅγιος, καὶ τὸ πά-

θος γυμνώσας, καὶ ψηλαφήσας ταῖς χερσὶ, κατεσφράγισεν
αὐτόν· καὶ νύξας τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, ἀπῆλθεν. Ὁ δὲ ἀσθε-
νῶν, ἐξυπνος γενόμενος, εὗρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ.

Ἄλλος δὲ πάλιν, ὑδροκλήην ἔχων μεγάλην, τῷ Ἁγίῳ
προσῆλθε· καὶ τούτου κατὰ τοὺς ὑπνους ὁ Ἅγιος μετὰ
ξίφους τὸ πάθος περισχίσας, δυσωδίαν οὐ μικρὰν τοῦ ὑ-
γροῦ κενωθέντος προσέφερον. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ ἀ-
σθενῶν, εὗρε μὲν ἑαυτὸν ὑγιῆ, τοὺς δὲ χιτῶνας αὐτοῦ καὶ
τὸ ἔδαφος δυσωδίας καὶ σήψεως πολλῆς καὶ ὑγρότητας
γέμοντα.

Ἄλλος δὲ πάλιν, νεωστὶ ἀπὸ Ἀφρικῆς ἐλθὼν, τοῦ κα-
παλόγου τῶν Σαυμάτων τοῦ Ἁγίου, ἀπότινος διηγουμέ-
νου αὐτὰ, ἠκροάσατο· καὶ ἐν τῇ Ἀφρικῇ συγγενῇ κεκτη-
μένος, βάρει τῶν διδύμων τὸ ζῆν ἀπολεγόμενον, ἀδιστα-
κτως πιστεύσας, καὶ τὰ πρὸς παννυχίδα ἐπιτήδεια συλλέ-
ξας, ἔδραμε πρὸς τὸν Ἅγιον· καὶ πληρώσας τὴν παν-
νυχίδα, καὶ ἔλαιον ἐκ τῆς φωταγωγῆς λαβῶν, ὑπέστρεψεν,
εἴθνα προσδεχθεὶς καταμεινὼν ἦν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τῇ νυκτὶ
ἐκείνῃ, καταλαβὼν τὴν Ἀφρικῆν, καὶ τῇ κλίτῃ τοῦ πά-
σχοντος ἐπιστάς, φησὶ πρὸς αὐτόν· « Ἐπειδὴ ὁ σὸς συγ-
γενὴς περὶ σοῦ ἐν τῷ Βυζαντίῳ με ἠξίωσεν, ἔσο ἀπὸ τοῦ
νῦν ὑγιῆς. » Ὁ δὲ, διῦπνισθεὶς, εὗρεν ἑαυτὸν ἐν ἀληθείᾳ
ὑγιῆ, καὶ τῷ παντοκράτορι Θεῷ ἐδίδου δόξαν.

Μὴ γνοὺς δὲ παρά τινος τὸ τοῦ Σαυματος γέγονεν ἐ-
ξαίσιον, τὴν ἡμέραν σημειωσάμενος, καὶ τῷ μνηυθέντε
προσγενεὶ τὴν αὐτοῦ ὑγίαν δηλώσας, ἐξέπληξε τούτου ἀ-
κούσαντα, ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ νυκτὶ, ἐν ἣ ἡ παννυχίς ἐγένε-
το ἐν τῷ Βυζαντίῳ, ἐν Ἀφρικῇ τὸν νοσοῦντα ὁ Ἅγιος
ίασατο. Καὶ δραμῶν πρὸς τὸν ναόν αὐτοῦ αὐθις, ἀξίαν
ἐδίδου τὴν εὐχαριστίαν· καὶ τοῖς παροῦσι τὸ Σαῦμα ἐκ-
διηγούμενος, γράφει παρευθὺς τῷ ἱαθῆντι τὴν τε ἀκολου-
θίαν τοῦ πράγματος, καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου ὄνομα.

Ἄλλος δὲ πάλιν, ἐν τοῖς αὐτοῖς παιδογόνοις βάρει οὐ φο-
ρητῷ πιεζόμενος, καὶ προσμένων τῷ τοῦ Ἁγίου ναῷ, οὐ
μικρῶς ὄχλει τὴν ἴασιν ἐπιζητῶν. Ὁ δὲ Ἅγιος φανείς,
λέγει πρὸς αὐτόν· « Ἀπελθε εἰς τὸν χαλκία Ἰωάννην τὸν
γειτονοῦντά σοι, καὶ τῆς κήλης σου τῷ ἄκμονι τούτου ἐπι-
θείσεις, αὐτὸς ἐκπυρῶσας τὴν σφύραν, καὶ δούς αὐτῆν
μετὰ δυνάμειος, εὐθὺς ἴασεται. » Τοῦ δὲ πρὸς τὴν ὄπα-
σίαν πάσχοντος, καὶ μὴ βουλομένου τούτο ποιῆσαι, ὁ Ἅ-
γιος αὐθις αὐτῷ τὰ αὐτὰ ἐπισκῆπτει. Ὁ δὲ καὶ ἔτι ἐδυ-
σχέραινε. Καὶ πάλιν φανείς ὁ Ἅγιος, ἔφη αὐτῷ· Πίστευ-
σον ἀδελφε, εἰ μὴ ποιήσεις ὅπερ σοι εἶπον, οὐκ ἂν ποτε
ἱαθῆσῃ. Ὁ δὲ, καὶ μὴ θέλων, προσῆλθεν ἐξ ἀνάγκης τῷ
χαλκί· καὶ τῆς κήλης ἐπιθείσης τῷ ἄκμονι, ἐπεὶ τῇ
καταβάσει τῆς πεπυρωμένης σιδηρᾶς σφύρας, συνεστάλη
πρὸς ἑαυτόν, ἀφανὲς τὸ πάθος γέγονεν· ἐφ' ᾧ τὸν ἄκμονα
καὶ μόνον ὑπὸ τῆς σφύρας κρουσθῆναι. Κάκεινοι τὸ πα-
ράδοξον ἐκπλαγέντες τοῦ Σαυματος, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν
τῷ Θεῷ, δοξάσαντι τὸν Μάρτυρα, ἀνέπεμψαν.

Ἄλλα καὶ ἐκ πίστεως τις κηρούς λαβῶν καὶ ἔλαιον,
τὴν πρὸς τὸν Ἅγιον διώδευε τρίβον· καὶ διερχόμενος, ἠ-
ρωτήθη παρά τινος τῶν τὴν ραπτικὴν τέχνην μετερχομέ-
νων· Ποῦ πορευῆ, προσφιλέστατέ μοι, κηρούς φέρων καὶ
ἔλαιον; Τοῦ δὲ περιπαθῶς φήσαντος· Εἰς τὸν Ἅγιον Ἀρ-
τέμιον ἀπέρχομαι λειτουργήσων· μικρὸν ἐκείνου παρελ-
θόντος, ἀνεκράξεν ὁ ράπτης γελοίως λέγων· Ὁ δεῖνα, ὑ-
ποστρέφων φέρε μοι μίαν κήλην. Ὁ δὲ, ἀφικόμενος πρὸς
τὸν Ἅγιον, καὶ τὴν θείαν ἐκτελείσας Μυσταγωγίαν, ὑπέ-
στρεψεν οἴκαδε.

Ἐν ὄσῳ δὲ τὴν προκειμένην αὐτῷ τρίβον ὤδευε, καὶ
οἱ διδύμοι τούτου ὑποχαλᾶν κάτω ἤρξαντο· καὶ διὰ τοῦ
διαστήματος, δι' οὗ τὸν προσφιλεῖ ῥάπτην καταλαβεῖν ἐμύλ-
λε, τούτων ἐξογκωθέντων, μόλις ἠδυνήθη πρὸς αὐτὸν ἀφι-
κῆσθαι. Καὶ ἐπεὶ ἀφῶνος, καὶ σχεδὸν ἄπνους ἦν, καὶ εἰς

λόγους καὶ μάχαις ἄμφω τὰ μέρη γεγόνασιν, ἐξ αἰτίας τοῦ γέλωτος τὴν κήλην τῷ ῥάπτῃ ἀποκομίσει, τοῦ παθόντος ἐνισταμένου τηλικούτου πάθους βάρει ὑποπεσεῖν καὶ διαβεβαιουῦντος, μὴ ἄλλως παθεῖν, εἰ μὴ τὰ ληρώδη ἐκεῖνα καὶ γέλωτος ἄξια ἐξεφωνήθησαν ῥήματα· καὶ τούτων οὕτω διαμαχομένων, καὶ τῶν παρευρεθέντων πυθανομένων μαθεῖν περὶ τῆς μάχης, τοὺς διδύμους ἔχων βεβαρημένους, διηγούμενος, τὸν τρόπον καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους, εἰς βεβαίωσιν τούτου καὶ τῆς ἀληθείας, κουφίσας ἃ ἐνεδέδυτο μετὰ θυμοῦ, πρὸς τὸ ὑποδειχθῆναι τοῖς ὀρώσιν ὃ πέπυθε, διὰ τῆς ἐπιλαλιάς τοῦ ῥάπτου, εὔρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ.

Ὁ δὲ ἐταῖρος αὐτοῦ ῥάπτῃς τὸ, Οὐαί! ἀνακράξας, ὑπέδειξε πᾶσι τὴν ἀθρόως ἐξόγκωσιν ἐπελοῦσαν τῶν διδύμων. Πάντες δὲ οἱ παρευρεθέντες τὴν ἀθρόαν μεταβολὴν καὶ διάβασιν εἰς ἐκεῖνον ἰδόντες τοῦ πάθους, ἐκθαμβοὶ γεγόνασιν. Ἀνέπεμφαν δὲ τῷ Θεῷ, καὶ τῷ Σεράποντι αὐτοῦ τὴν εὐχαριστίαν. Τῷ δὲ ἀναδεξαμένῳ τὸ πάθος, Θάρσει, ἔλεγον, καὶ μὴ λυποῦ ἀδελφεῖ· δικαία ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ· ὃ γὰρ ἐζήτεις, ἔλαβες.

Τραῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Α ἡττητον φρόνημα, ἀρράγεστατήν, ψυχῆς καρτερότητα, Ἀρτέμιε κτησάμενος, ἐχθρῶν πανουργεύματα, Μάρτυς κατήργησας, μέλπων ἐμμελέστατα· Ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ρ ὁαῖς τῶν αἱμάτων σου, τὴν ἐπηρμένην, βασάνων κατέσβεσας, πυρᾶν Θεομακάριστε, καὶ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος περιχεόμενος, χαίρων ἀνεκραύγαζες· Ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ι ἄσεων χάριτας, ἀναπηγάζων, παθῶν ὑπεκαύματα, σθεννύεις Δεῖα χάριτι· διώκεις δὲ πνεύματα ἐπιστασίαις σε, ἔνδοξε Ἀρτέμιε· διὸ μεγαλοφώνως σε μακαρίζομεν. Θεοτοκίον.

Νεκροῖς τὸν πηγάσαντα, ἀθανασίαν, Παρθένης πανάμωμος, Δεοπρεπῶς ἐκύησας· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τοῦ θανατῶσαι ἡμῶν, πάθη τὰ τοῦ σώματος ἀγνή, καὶ αἰωνίου καταξιῶσαι ζωῆς.

Ὡδὴ η'. Κάμινος ποτέ.

Μάστιξι σφοδραῖς, Ἀρτέμιε τὸ σῶμα, ἐκδαπανώμενος ὑπήνεγκας, ἐναποσκοπούμενος, τὴν ἀντίδοσιν τὴν μέλλουσαν· ἦν νέμει σοι κραυγάζοντι, ἔνδοξε ὁ Δεσπότης· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Αῖμασι τοῖς σοῖς, ἡ γῆ καθηγιασθή, καὶ ἰατρεῖον ἀναδέδεικται, σῶμα τὸ πολυάθλον, πᾶσαν νόσον, πᾶσαν κακῶσιν, πᾶσαν δαιμόνων πάντοτε, βλάβην ἀποδιῶκον, ἐκ τῶν πιστῶς προσφευγόντων σοι.

Κόσμος Ἀθλητῶν, ἐδείχθης τὰ ἐν κόσμῳ, εὐσεβοφρόνως ἀπώσαίμενος, καὶ τὰ ὑπερ-

κόσμια, βραχυταίῳ ἔξωνούμενος, τιμίῳ σε Ἀρτέμιε, αἵματι ἀνακραζῶν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Α κλυστος λιμὴν, χειμαζομένοις ὤφθης, καὶ θαλαττεύουσιν ἐκάστοτε, κινδύνοις καὶ θλίψεσι, καὶ παθήμασιν Ἀρτέμιε· ἐν ᾧ διασωζόμενοι, χάριτι μελωδοῦμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Ρ εὔσαντας ἡμᾶς, πικρᾶ τοῦ ξύλου βρώσει, καὶ συμπτωθέντας ὀλισθήμασι, Πάναγνε ἀνέπλασας, Πλαστοουργὸν ἀποκυήσασα, καὶ Λόγον ἐνυπόστατον, Ἀχραντε· ὃν ὑμνοῦμεν, πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**άμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ Δεῖῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ Πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ι δεῖν ἐφίεμενος, τὰ κάλλη τὰ οὐράνια, τὰ φαινόμενα κόσμου κάλλη παρέδραμες, καὶ καλλοποιῖα τῶν ἄθλων, ὠραῖσθεις, Ἀρτέμιε Μάρτυς, καλῶν τὸ ἀκρότατον, εὐφραίνόμενος κατεῖληφας.

Ω ὁ ῥθρος ὡς ἥλιος, ἡ μνήμη σου φωτίζουσα, τῶν Πιστῶν τὰς καρδίας μάκαρ ἀνέτειλε· σὺ γὰρ καὶ φῶς καὶ ἡμέρας, φωτοειδῆς, ὠφθης κληρονόμος, σκεδιάζων Ἀρτέμιε, τὴν ὀμίχλην τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σ κερτήσωμεν σήμερον, πνευματικῶς χορεύουτες, Ἀρτεμίου τῆ μνήμῃ τοῦ Δείου Μάρτυρος· ψάλωμεν Θεῷ ἐν αἰνέσει, τῷ θαυμαστῷ, ὄντι ἐν Ἀγίοις, καὶ καθαγιαζόντι, τοὺς ἐν πίστει τοῦτον σέβοντας.

Η ῥήκη σου βρύουσα, ἀπαύστως τὰ ἰάματα, τοὺς πιστοὺς προσκαλεῖται πόθῳ ἀρύσασθαι, εἰς σωματικὴν εὐρωσίαν, εἰς ψυχικὴν, ὄντως σωτηρίαν, παμμακάκαρ Ἀρτέμιε, πρεσβευτὰ τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φ ωτί με καταύγασον, τοῦ σοῦ προσώπου Κύριε, ῥαθυμίας τῷ σκοτει συγκαλυπτόμενον, ἔχων δυσωποῦσάν σε Λόγε, τὴν ἀληθῆ, ἀγνήν σου Μητέρα, Ἀγγέλων λαμπρότητας, καὶ τὸν ἔνδοξον Ἀρτέμιον. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεός καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Παρεστηκῶς Ἀρτέμει, τῇ Ἁγίᾳ Τριαδί, καὶ ἀστραπαῖς λαμπόμενος, ταῖς ἐκεῖθεν πλουσίως, ἐξ οὐρανοῦ ἐποπτεύεις, τοὺς τιμῶντάς σε πόθῳ, Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε, συμμαχῶν θείους ὄπλοις, ὡς τοῦ Χριστοῦ, στρατιώτης ἄριστος ἀθλοφόρε, τῷ σταυροφόρῳ Ἀνακτι, κατ' ἐχθρῶν πολεμίων.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένη Πάναγνε, Θεοτόκε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ Ἀθλοφόρων τὸ κλέος, κράτος, τεῖχος καὶ σκέπη, καὶ ὄχυρόν προπύργιον, φυλαττε καὶ προστατίς, καὶ βοηθός, ἐν κινδύνοις φάνηθι τοῖς σοῖς δούλοις· καὶ γὰρ ἐν σοὶ καυχώμεθα, προστασία τοῦ Κόσμου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου συνήθως,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ μεγάλου.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια,

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο ἱλαρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ὅτε σε ὁ ἐνθεὸς ἔρωσ κατέτρωσε, καὶ ἱεραῖς ἀναβάσειν, ἀπαναστήναι, τῶν κοσμικῶν σε θορύβων ἔπεισε· τότε ὀπλισάμενος Σταυροῦ τὴν δύναμιν, πρὸς τὴν δαιμόνων ἐχώρησας, Παμμακάριε πάλην, καὶ ἀνεπλέξω νίκης διαδήμα· καὶ νῦν αὐλίξῃ, ταῖς λαμπρότησι, τῶν Ἀγίων· μεθ' ὧν ἡμῖν αἴτησαι, φωτισμὸν καὶ εἰρήνην, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ταῖς φωτοβόλοις ἀκτίσι παραδόξως, Πάτερ ἀξιόγαστε τῶν ἱαμάτων σου, φωταγωγεῖς τὴν ὑψηλίον, τῶν νοσημάτων, διασκεδάζων σκότος βαθύτατον· ἐντεῦθεν σε ἦλιον ἄλλον γνωρίζομεν, καὶ Μοναζόντων ἐδραῖωμα, καὶ ποδηγήτην, τῶν σωζομένων Θεῖῳ ἐν Πνεύματι· καὶ νῦν τὴν μνήμην ἐκτελοῦμέν σου, τὴν φωταυγῆ καὶ σωτήριον, Ἰλαρίων πταισμάτων, διὰ σοῦ λύσιν λαμβάνοντες.

Δὲ ἐγκρατείας τοῦ σώματος τὰ πάθη, Πάτερ καθυπέταξας τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς· καὶ ἀπαθείας ταῖς πτέρυξι, κεκοσμημένος,

χάριν ἐδέξω ἰᾶσθαι Ὅσιε, ἀνθρώπων ἐν Πνεύματι τὰ ἀρρώγηματα, καὶ ἀπελαύνει τὰ Πνεύματα τῆς πονηρίας, καὶ διασώζειν τοὺς προσιόντας σοι· ὅθεν χοροὶ σε μακαρίζουσι, Μοναζόντων σοφὲ ἀξιόγαστε, καὶ τιμᾶ πᾶσα κτίσις, Ἰλαρίων τοὺς ἀγῶνάς σου.

Δόξα, Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Εκ νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα, ὑπέθου σεαυτὸν Ἰλαρίων, τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ· καὶ τὸν βίον ζηλώσας τοῦ θείου Ἀντωνίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἀφομοιούμενος, κατέτηξας τὴν σάρκα, σκιρτώσαν ὡς περ πῶλον, ὡς ὄφειλε τῇ ψυχῇ καθυποτάσσεσθαι, καὶ τῆς ἀσκήσεως δρόμον ἐξετέλεσας. Ἀλλ' ὦ μακαριώτατε Πάτερ, καὶ θαυματουργὲ θεοφόρε, τοῖς τὴν μνήμην σου ἐκ πόθου τελοῦσιν, αἴτησαι ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ολὴν, τὴν ζωὴν μου ἐν κακοῖς, καταδαπάνησας ὁ τάλαν, νῦν κατελείφθην Ἀγνή, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως· προσεγγίζοντα βλέπων δέ, τὸν θάνατον, οἴμοι! τρέμω τὸ κριτήριον τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ· οὐπερ, ἐξελοῦ με Παρθένε, καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ανθραξ, ὃν προεῖδεν ὁ κλεινός, πρῶν Ἡσαΐας σαρκουῖται, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρὸς νεύματι τοῦ φύσαντος αὐτὸν Γεννήτορος· καὶ τεχθεὶς σφαγιαίζεται, ἐκὼν ὁ τοῦ κόσμου, αἴρων ἀμαρτήματα ἀμνός ὡς ἀμωμος· ὅθεν, ἡ ἀμνάς καὶ Παρθένος, τοῦτον ἐν Σταυρῷ καθορῶσα, λύπῃ τῇ ῥομφαίᾳ ἐτίτρώσκετο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Πνεύματος Ἁγίου πλήρης γενόμενος, ὁ Ὁσῖος Ἰλαρίων, τὰς τῶν δαιμόνων ἐπινοίας κατήγησε· τῷ Σταυρῷ γὰρ ὀπλισάμενος, καὶ ἐν τούτῳ θάρρῶν, πᾶσας τὰς νόσους λόγῳ ἐθεράπευσε, ψυχῶν μὲν τὰ πάθη, σωμάτων δέ πᾶσαν μαλακίαν. Αὐτοῦ ταῖς ἐκείσιν Χριστέ, κατάπεμψον καὶ ἡμῖν τὴν εἰρήνην σου ὡς φιλόνηθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Εγὼ εἰμι Πανάμωμε, δένδρον τὸ ἄκαρπον τοῦ θείου λόγου, καρπὸν σωτήριον μηδὲλως φέρων, καὶ δεικῶ τὴν ἐκκοπήν, μήπως εἰς τὸ πῦρ βληθῶ τὸ ἄσβεστον· ὅθεν δυσωπῶ σε· Τούτου ῥῦσαί με, δείξασα καρποφόρον, ἄχραντε τῷ Υἱῷ σου, τῇ μεσιτείας σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ φέρω τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐγρήγορσιν πᾶσι διδόντα, ξύλω ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς παλαί, ἐκ παραβάσεως καρποῦ, ὑπνῶ ὀλεθρίῳ ἀφυπνώσασι, θείαν καὶ σωτήριον ἐγρήγορσιν, παράσχῃς· ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρηνηδοῦσα· ἦν μεγαλύνομεν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ΄.

Ταῖς τῶν δακρῦν σου ῥοαῖς.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Τὸ φαιδρὸν ὕμνῳ, παμμάκαρ, σῶν θαυματίων.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Τὸν φωσφόρον καὶ φωτεινὸν, βίον σου Μακάριε, περιχαρῶς εὐφημεῖν προθυμούμενος, τῇ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἰλαρότητι φαιδρυνθῆναι με πρέσβευε, καὶ τῆς ἀμαρτίας, Πάτερ τὴν κατήφειαν ἀπέλασον.

Ολοτρόπως Μάκαρ τῷ Θεῷ, χαίρων προσεχώρησας, ἔξω σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου γενόμενος, καὶ τὸν νοῦν ἀθόλωτον, τεταμένης δι' ἐγκρατείας ἐτήρησας, τὸ τῆς ἀπαθείας, ἐν Θεῷ ἐντεῦθεν μνηστευσάμενος.

Φανοτάταις σὺ μαρμαρυγαῖς, περιαιυγαζόμενος, τῆς ἀρχικῆς καὶ ἀκτίστου Θεότητος, πατρικῆς ἠλόγησας, ἀθείας καὶ πολυτάραχον ἀγνοίαν, ταύτης ἀπεστράφης, μόνῃ τῇ Τριάδι συντασσόμενος.

Θεοτοκίον.

Ανατείλας Ἥλιος ἐκ σῆ, Μήτηρ ἀειπαρθένε, ὁ ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων νοούμενος, καὶ τῷ ὀρωμένῳ δέ, παραδόξως περιγραφόμενος σώματι, τῷ τῆς εὐσεβείας, φέγγει τοὺς ἀνθρώπους κατεφώτισεν.

ᾠδὴ γ΄. Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως.

Ιώμενος παθῶν ταῖς ἐπαναστάσεις, συντόνοις ταῖς ἀσκήσεσιν Ἰλαρίων, ἐμάρανας αἰοῖδιμε ἀνακραίζων· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Δερματίνους νεκρώσεως τοὺς χιτῶνας, ἀπέξεσας τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας, καὶ ὑφάνας ἱμάτιον σωτηρίου, βοῶν τῷ Κτίστη σου· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Ρωννύμενος ἐλπίδι τῶν αἰώνων, καὶ Θεῷ προσαγόμενος θεοφόρε, παλάμαις τῆ θεοφρονος Ἀντωνίου· ὃν καὶ μιμούμενος, φωστὴρ γεγένησαι, Ἰλαρίων θαύμασι, λάμπων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα τῇ βουλήσει μόνῃ μορφώσας, τὸν ἄνθρωπον ἠξίωσε μορφωθῆναι, πλαττόμενος ἐν μήτρᾳ σου Θεομήτορ· ὃ νῦν κραυγάζομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλὴν σου Κύριε.

Ὁ Εἰρμός.

Εν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα με ἐπ' ἐχθρούς μου· εὐφραίνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Αντωνίου τοῦ θείου ἐζηλωκῶς, τὸν ἐνάρετον βίον πνευματικῶς, ἐπ' ὤμων σου ἔλαβες τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου σου· καταλιπὼν τοῦ βίου, τὴν ἅπασαν μέριμναν, τῇ τῶν παθῶν νεκρώσει, τῷ πνεύματι ἐζήσας· ὅθεν καὶ τὴν κτίσιν, παραδόξων θαυματίων, ἐπλήρωσας Ὅσιε, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι. Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐσας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκημένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπραχθή, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεςις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὸ καὶ βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὄρωσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνηε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῇ καρδίας ταῖς κόμας ἐσπάρατε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμαίρητε; πῶς καὶ θύλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρήσιν πλευρᾶς, χολὴν τε οἶμοι! καὶ ἦλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείαις παθήμασι.

ᾠδὴ δ'. Ὑμῶ σε ἀκοῇ γὰρ Κύριε.

Νεκρώσας, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, τὸν χειμαρρῶν τῆς ἀνομίας, Ἰλαρίων Ὅσιε (*), δαιμόνων τε αἰς μεθοδείας φυγῶν, ἐν γαλήνῃ Θεοῦ Πνεύματος, μετὰ δικαίων Πάτερ ἀναπέπαυσαι.

Υδάτων, ἐπιρροίαις Ὅσιε, ἀρδευόμενος τῶν δακρῶν, τὴν τῆς ψυχῆς ἄρῃαν, πολυκαρπον τῆ γεωργία σαφῶς, τοῦ Σωτῆρος πᾶσιν ἔδειξας, τῶν Ἀσκητῶν πληθύνας τὰ συστήματα.

Μεθέξει, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κρατυνόμενος Ἰλαρίων. ποιηρίας πνεύματα κατέρραξας· καὶ τῆ δυνάμει Χριστοῦ, ἀσθενοῦντας ἐθεράπευσας, προφητικὴν πλουτήσας καθαρότητα.

Θεοτοκίον.

Ναάν σε, καὶ πασταῖδα ἔμφυχον, Θεομητορ εὐλογημένη, καὶ νοσητὴν τράπεζαν, καὶ λυχνίαν κατανοοῦμεν, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει ἐξανέτειλε, τῆς πατρικῆς οὐσίας τὸ ἀπαύγασμα.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Ὡς ἀστραπή, καθαρότητι βίβη καὶ πολιτεία, τῆ τῶν Ἀσωμάτων ὁμοιουμένη, λάμψας ἐν κόσμῳ, τὸν τοῦ σκότους προστάτην, ἀπελαύνεις Θεομακάριστε, τῷ τῆς εὐσεβείας φωτὶ λαμπρυνόμενος.

Παντοδαπαῖς, διαλαίμπων Θεόφρον θαυματουργίαις, καὶ χάριτι θείᾳ πεφωτισμένος, πᾶσιν ἐγνώσθης, θησαυρὸς Ἰλαρίων, ἰαμάτων Πάτερ θεόληπτε, ἄλλος τις Προφήτης Θεοῦ γνωριζόμενος.

Αἴγλη τῶν σῶν, ἰλαρώτατε Πάτερ κατορθωμάτων, τὸς ἐσκοτισμένας ἐχθροῦ δυγάμεις καταδιώξας, καὶ τῆς τούτων μανίας, ἀφαρπάσας τοὺς σοὶ προστρέχοντας, θείαις θαδουχίαις, πρὸς πίστιν ἐφώτισας.

Θεοτοκίον.

Μίαν ἡμῖν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις καθορωμένην, ὑπόστασιν μόνῃ εὐλογημένη, τίκτεις ἀφράστως, τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, σαρκωθέντα δι' οἴκτον ἄφατον. Τοῦτου οὖν δυσώπει, φρουρήσας τοὺς δούλους σου.

(*) Ἦ ἕναρθρος λέξις, τὸν χειμαρρῶν, φαίνεται ὡς ἐπεξηγηματικὴ τῶν πρὸ αὐτῆς, τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς. Τὸ δὲ χειμαρρῶν, ἔχει πληθυντικὴν οὐσίαν: τῶν χειμαρρῶν τῆς ἀνομίας, τὴν παρακλήν Ὅσιε, μᾶλλον συμφωνοῦνταίς τοῦ Δαυὶδ, ἀφ' ὧν ἐλήφθη: Καὶ χειμαρρῶν ἀνομίας ἐξέταραξάν με (Ψαλμ. ιζ'. 4.). Ἀλλ' ἴσως ἦν ὀρθότερα ἢ αὐτῶν, ἐὰν τὸ ἄρθρον « τὸν » μεταβάλλεται εἰς τὸν σύνδεσμον « καὶ » συνδέοντα τὰς δύο μετοχὰς: νεκρώσας καὶ φυγῶν.

ᾠδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Μοναρχία λατρευῶν Θεότητος, τὸ τῆς ἀναρχίας πολυαρχον ἠλεγξας, εἰδωλικὴν δυσσέβειαν, καταργήσας Θεόφρον τῆ χάριτι.

Ανατείλας ὡς φοίνιξ ἐξήνθησας, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, τῆ τῶν καρπῶν γλυκύτητι, κατευφραίνων πιστῶν τὰ πληρώματα.

Καθαιρέτης ἐδείχθης ἀήττητος, τῶν τῆς ποιηρίας πνευμάτων αἰοίδιμε, πλουτοποιῶν χάρισματα, πρὸς Θεοῦ Ἰλαρίων δεξάμενος.

Θεοτοκίον.

Απειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διακωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλόμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος.

Ὡς φωστῆρα ἄδυτον, τοῦ νοητοῦ σε Ἡλίου, συνελθόντες σήμερον, ἀνευφημοῦμεν ἐν ὕμνοις Ἐλαμψας τοῖς ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοσίας, ἀπαντας ἀναβιβάζων πρὸς θείον ὕψος, Ἰλαρίων τοὺς βοῶντας· Χαίροις ὦ Πάτερ, τῶν Ἀσκητῶν ἢ κρηπίς.

Ὁ Οἶκος.

Ερασθεῖς τῶν τοῦ Χριστοῦ θείων παραγγελμάτων, καὶ μισήσας σαρκὸς καὶ κόσμου τὴν ἀπόλαυσιν, προσῆλθες προθύμως αὐτῷ, καὶ ἐγένου ἀστήρ, φωτίζων τὰ πέρατα πάντα, τῆ αἴγλη τοῦ Πνεύματος· διὸ προσπίπτων καθικετεῦέ σε· Φώτισον καί μου τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς, τοῦ ἀνυμνεῖσαι τοὺς σοὺς ἀγῶνας, οὓς ἐπεδείξω ἐπὶ γῆς διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν· ἧς περ νῦν ἀπολαύων, μνήσθητι τῶν ἐκβοῶντων· Χαίροις ὦ Πάτερ, τῶν Ἀσκητῶν ἢ κρηπίς.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ μεγάλου.

Στίχα.

Ἐν δάκρυσι πρὶν καὶ πόνοις σπείρας καίτω, Ἰλαρίων θέρριζε νῦν χαίρων ἄνω.

Ὑστατα Ἰλαρίων κοιμήσατο εἰκάδι πρώτῃ.

Ὁ Ὅσιος οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν τῇ Γαζαίων πόλει γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς, υἱὸς γεννητορῶν ἀπίστων. Ἐρωτὶ δὲ παιδεύσεως ἀφίκετο εἰς Ἀλεξάνδρειαν· καὶ παιδευθεὶς, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν δεξάμενος, ζηλωτὴς τοῦ μεγάλου Ἀν-

τωνίου γέγονε, καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῷ χρόνον οὐκ ὀλίγον· καὶ ὑποστρέψας ἐν τῇ πατρίδι, μετὰ τὴν τῶν αὐτοῦ γονέων τελευτήν, τὰ προσόντα αὐτῷ πάντα τοῖς πτωχοῖς διένειμαν. Εἶτα καταλαβὼν τὴν ἔρημον, καὶ ἄκραν ἀσκησὶν ὑπελθὼν, πολλῶν θαυμάτων γέγονεν αὐτουργός· καὶ πολλὰς διαμείψας πόλεις καὶ τόπους καὶ χώρας, οὕτω τὸν βίου διήνησε, βίους τὰ ὅλα ἔτη ἐγδοήκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Γαίτου, Δασίου, καὶ Ζωτικῷ.

Στίχ. Εἰς ἀλμυρὸν θαλόντες ἄνδρες τρεῖς ὕδωρ, Γλυκὺν τρυφῆς πίνουσι χεϊμάρρου ἄνω.

Ὅσοι οἱ Ἅγιοι, ἐν Νικομηδείᾳ διάγοντες, καὶ παρρησιασάμενοι, τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπικείμενα κατέστρεψαν. Ὡς δὲ ἐγνώσθησαν, πᾶσαν πείραν βασάνων ὑπέμειναν, ἐπὶ ξύλου ἀναρτηθέντες, καὶ τὰς πλευράς καταξανθίντες τριχίνοις ὑφάσμασιν. Εἶθ' οὕτω, λίθων ἐν τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ἐξαρτηθέντων, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπερρίφθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων νεοφανῶν Μαρτύρων, Ἀνδρέου, Στεφάνου, Παύλου, καὶ Πέτρου.

Στίχ. Τρεῖς ὁ Στέφανος σὺ στεφανίτας ἔχεις, Τοὺς σοὶ συναθλήσαντας ἐξ ἑνὸς ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδότης, καὶ Σωκράτους Πρεσβυτέρου.

Τὴν Θεοδότην, ἐκ ξίφους τετμημένην, Θεῷ δοτὴν ἔγνωμεν ἀγνήν θυσίαν.

Ὁ Σωκράτης ἔσπευδεν ὀφθῆναι, Λόγε, Τετμημένος σοὶ Σωκράτης στεφοκράτης.

Ἡ Ἁγία Θεοδότη ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Βασιλέως, εὐγενῶν γονέων ὑπάρχουσα, ἐκ τῆς χώρας τοῦ Πόντου. Ἐν ἀσκητηρίῳ δέ τιμι ἀπελθοῦσα, καὶ ἠουχάζουσα, διεγνώσθη· καὶ κρατηθεῖσα παρὰ τοῦ Ἀρχοντος τῆς Καππαδοκίας, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἐμολογίαν κρεμασθεῖσα, ξέεται, καὶ εἰς φούρνον ἐκπυρωθέντα ἐμβάλλεται. Τῇ τοῦ Χριστοῦ δὲ χάριτι διασωθεῖσα, ἀγεται παρὰ τοῦ Ἀρχοντος ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, εἶτα ἐν Ἀγκύρᾳ, ἐνθα ἦν ὁ Πρεσβύτερος Σωκράτης· ὅς, τῶν Ἑλλήνων πάνδημον ἑορτὴν ἐκτελούντων τοῖς δαίμοσι, καὶ προσκυνούντων τοῖς εἰδώλοις, ζήλου πληθεῖς, καὶ τὸν βωμὸν καταστρέψας τῶν θυσιῶν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. Ἡ δὲ Ἁγία Θεοδότη, ἀναγκασθεῖσα θυσαὶ τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεῖσα, διὰ ξίφους τρωθεῖσα, τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐκράτης ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Αἶμα τραχίλη τοῖς πρὶν ὄμβροισι δακρῶν Κιρῶν, συνισᾷς εὐκρατον κράσιν Μάικαρ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὤδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ρῆμάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ τῶν θαυμάτων ἡ χάρις ἢ ἔνθεος, εἰς πᾶσαν ἐξελέλυθε, τὴν γῆν Πάτερ Ὅσιε, θεοσεβείας πυρσῶ, πᾶσιν ἐπιλάμπουσα πιστοῖς, τῶν ἰαμάτων τὴν ἰλαρότητα.

Σταυρῷ τειχιζόμενος, τῷ τοῦ Σωτῆρος, ἀλώβητος ἔμεινας, ἀλόγως ἐφορμήσαντος, δαιμόνων φρυάγματος ἐπὶ σὲ Πάνσοφε· οἶδε γὰρ ὁ ὕψιστος Θεός, περιφρουρεῖν τοὺς αὐτοῦ θεράποντας.

Ὁ στυλὸς ἀκράδαντος, οὐρανομήκης, ὡς πύργος ἀσαλευτος, ὠράθης δι' ἀσκήσεως, πυρσεύων τὰ θαύματα, διδοὺς ἰάματα, βρύων θεία δόγματα πηγῆς, ἐξ ἀεννάου τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν.

Θεστοκίον.

Νεφέλη Παρθένος σε, δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον ἔτεκε, παρθένος διαμείνασα, τῷ πάθει τῆ σώματος προσομιλήσαντα, ἄνθρωπον γενόμενον Χριστέ, δι' εὐσπλαγχτίαν καὶ συγκατάβασιν.

Ὤδὴ η'. Κεῖμινος ποτέ.

Θρόνος ἀληθῶς, αἰσθήσεως ἐγένεθ, θεία συνῆσει λαμπρυνόμενος, καὶ θείοις προστάγμασι, θεοφρόνως ὀδηγούμενος, καὶ ἀρετῇ λαμπόμενος, Ὅσιε Ἰλαρίων, τῶν Ἀσκητῶν ἐγκαλῶπισμα.

Ἄρμα μυστικόν, τὸ ὄνομα βαστάζων, τὸ τῆ Κυρίου ὠφθῆς Ὅσιε, δι' ἔργων λαμπρότητος, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξεως, καὶ καθαρᾶς βιώσεως, Ὅσιε Ἰλαρίων, τῶν Ἀσμάτων ὁμόσκηνε.

Υἱόθετηθεῖς, τῇ χάριτι τῇ θείᾳ, συγκληρονόμος Θεοῦ γέγονας, καὶ πλοῦτον οὐράνιον, βασιλείαν ἀδιάδοχον, ἀπειλήφας Θεσπέσιε, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεστοκίον.

Μύρον νοητὸν, ἐκκενωθὲν Παρθένε, ὠνομασμένον Υἱὸν τέτοκας (*), ἀτροῖς τῆς Θεότητος, τοὺς βροτοὺς εὐωδιαζόντα, καὶ τῆς φθορᾶς ρύόμενον, κράζοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Κεῖμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ Πιστοὺς δροσίζουσα ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὤδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἁγίων σκηνώματα, χοροβατεῖν ἠξιώσαι, τὴν ζωὴν διανύσας ἀγίως Ὅσιε· καὶ ὡς πεφηνότι δικαίῳ, σοὶ τριλαμπές, ἀνέτειλε φέγγος, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, εὐφροσύνη σε ἐδέξατο.

(*) Ἐλήφθη ἐκ τοῦ Ἀσματος, ἐνθα ἡ Νύμφη λέγει· Καὶ ὁ σμῆ μύρων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα, μύρον ἐκκενωθὲν ὀνομάσου (ἀ. β).

Τῶν ἄθλων τὸ ἔπαθλα, παρὰ Θεοῦ δεξιόμενος, καὶ ζωῆς αἰωνίου σαφῶς λαβόμενος, καὶ τῆς καλλονῆς Ἰλαρίων, τῆς ὑπὲρ νοῦν, Πάτερ εὐμοιρήσας, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, τὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Οὗς κέδρος ὑψίκομος, δι' ἀρετῆς ὑψούμενος, ἐν αὐλαῖς Ἰλαρίων Θεοῦ πεφύτευσαι· καὶ ὡς κεκλεισμένος δὲ κήπος, ὡς εὐθαλής, Παραδεισος ὠφθης, ὡς πηγή ἰάματα, Ἰλαρίων ἀναβλύζουσα.
Θεοτοκίον.

Νυμφῶν ἐχρημάτισας, τῆς ὑπὲρ νοῦν σαρκώσεως, τῆς τῆ Λόγου Παρθένε Θεογεννήτρια, περιβεβλημένη ἐν δόξῃ, τῶν ἀρετῶν, καὶ πεποικιλμένη· διό σε πανάμωμε, Θεοτόκον καταγγέλλομεν.
Ὁ Εἰρμός.

» **Α**νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκορπισμένα· διό τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ ἱλαρὸν σε Πάτερ, καὶ καθαρῶτατον ὄρων, τῆς διανοίας ὁ πάντων, γινώσκων τὰς ἐνδυμήσεις, φωστῆρα κόσμῳ δεικνύει, σὲ Μοναζόντων τὸ κλέος.
Θεοτοκίον.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποτεκοῦσα Παρθένε, τοῦτον ἱκέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας, μερίδος τοὺς σοὺς οἰκέτας.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Οἷλος ἀνακείμενος, διὰ παντός τῷ Κυρίῳ, σάρκα μὲν ἐνέκρωσας, ἀρετῶν ἀσκήσασιν ἐκ νεότητος· τῆς ψυχῆς ὄμμα δέ, θεωρίας Πάτερ, φωτοβόλοις ἀνεπτέρωσας· διό γεγόμενος, θείων δεκτικὸς διαδόσεων, ἰάσεων χαρίσματα, καὶ θεοσημείας ἐπλήτησας, πᾶσι διανεμῶν, τοῖς χηρῶν πλουσίας δωρεάς, καὶ παρρησία δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγλην τὴν τρισηλίον, φωτιστικῶς δεδεγμένος, Ἰλαρίων Ὅσιε, αἰσθητὸς ὡς ἥλιος διεληλυθας, τὰ τῆς γῆς πέρατα, διασπείρων πᾶσι, τὰς ἀκτῖνας τῶν θαυμάτων σου· διό Προφήτην σε καὶ θαυματουργὸν ἀνεκῆρυττον, καὶ θεῖον καὶ θεόληπτον, οἱ τῆς εὐποΐας μετέχοντες, καὶ τῶν ἰαμάτων, θεόφρον ἀπολαύοντες τῶν σῶν, καὶ σωτηρίαν καρπούμενοι, ταῖς διδασκαλίαις σου.

Βίη τὴν τερπνότητα, καὶ τὰ ὀρώμενα πάντα, ὑπερβάς τῇ χάριτι, καὶ πρὸς τὰ νοούμενα καὶ ἀσαλευτα, μεταβάς Ὅσιε, καθαρῶν τῷ μόνῳ, καθαρῶ τε προσωμίλησας, νοὸς ὀξύτητι, καὶ τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, ὡς Ἀγγελος ἐβίωσας, καὶ μετὰ τῆς ὕλης ὀρώμενος· καὶ νῦν τῷ Δεσπότη, τῶν ὄλων παριστάμενος Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος β'.

Τὸ ἱλαρὸν σου Πάτερ, καὶ καθαρὸν τοῦ βίου ἰδὼν ὁ Χριστὸς, τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον, μονὴν πεποιήται ἐν σοὶ, καὶ γέγονας οἰκητήριον θεῖον· καὶ διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις ἐν οὐρανοῖς αὐλίξῃ μακάριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Οἷλος, ἡδονῶν φθοροποιῶν, ὅλος πεπλησμένος παντοίων, κακῶν γεγέννημαι, ὅλος ὁ ταλαίπωρος, ἐκ παίδων βέβηλος, ἕως γήρωσ μεστός εἰμι, κακῶν τῶν συνήθων· ἀλλὰ ἢ τὸν αἶροντα τὰ ἀμαρτήματα, κόσμου ἀπόρρητως τεκοῦσα, τοῦτον καθικέτευε δοῦναι, τῶν πλημμελημάτων μοι τὴν ἄφεσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ξύλῳ, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὀρώσα ἡ ἀπειρόγαμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; Σπεῦσον, καὶ δοξασθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχῳσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθεΐαν, πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὅσιων συμμετοχε καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Οἱ λόγοι μου ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμύαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, δέξηταί μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Η Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, Σταυρῷ κρεμάμενον ἐθελουσίως, κατανουῶσά σε τὴν δύνα-

στείαν, λύπη συνείχετο Χριστέ, και ὄδυρομένη
ἀνεβόα σοι· Τέκνον, μή με λίπης τὴν τεκούσάν
σε· δός μοι λόγον Υἱέ μου, μή με σιγῶν παρελ-
θῆς, Λόγε Θεοῦ τὴν δούλην σου.

Και τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,
και Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΒ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου και Ἰσαποστόλου Ἀβερκίου,
Ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως τοῦ Θαυματουργοῦ
και τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐ-
φέσῳ (*).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
και ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,
τρία τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ολος, ἀνακείμενος Θεῷ, θείων πληρωτῆς
προσταγμάτων, ὠφθης Ἀβέρκιε· χάριν
δὲ δεξάμενος, ἐξ ὕψους Ἁγιε, νοσημάτων ἀπήλ-
λαξας, ποικίλων ἀνθρώπου, δαίμονας ἀπήλα-
σας, βωμούς κατέρραξας· γνῶσιν ἐνεφύτευσας
θείαν, τοῖς τῆ ἀγνώσιᾳ ἀθλίως, πρῶην κινδυ-
νεύουσι μακάριε.

Θείων, διδαγμάτων ἀστραπαῖς, ἔλυσας πο-
λύθεον νύκτα, Πάτερ Ἀβέρκιε· ὄρθρος δὲ
ἀνέτειλας, υἱοῦς ἡμέρας τελῶν, τοὺς ἐν ζόφῳ
ὑπόρχοντας, τὸ πρὶν Ἱεράρχα, θαύματα πα-
ραδόξα ἐπιδεικνύμενος· ὅθεν τὴν ἀγίαν σε μνή-
μην, πίστει ἐορτάζομεν πάντες, ἀνυμνολογοῦν-
τές σε θεόπνευστε.

Σκεύει, ἐν ἐνὶ θαυματουργῶν, οἶνόν τε και
ἔλαιον Πάτερ, και εἶδος ἕτερον, ἠνώσας
τηρούμενα ἐν τῷ προέρχεσθαι, ἀμιγῆ θεία χά-
ριτι· θερμῶν δὲ ὑδάτων, χάριν δι' ἐντευξέως,
βλύσαι πεποίηκας, νόσους θεραπεύουσας πᾶ-
σας, τῶν προσερχομένων ἐν πίστει, και μακα-
ριζόντων σε Ἀβέρκιε.

(*) Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι οἱ ἐν Ἐφέσῳ οὗτοι Ἁγιοὶ Παῖ-
δες ἑπτὰ ἐορτάζονται και κατὰ τὴν δ'. τοῦ Αὐγούστου· και
ἡ μὲν τῶν δύο τούτων ἐορτῶν ἐτάχθη ἴσως διὰ τὴν ἐν τῷ
σπηλαίῳ ἀφύπνωσην αὐτῶν ἐπὶ Δεκίου, ἡ δὲ, διὰ τὴν ἐκεῖθεν
πάλιν ἐξέγερσιν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ· ἀθλῶν ὅμως παν-
τάπασι διὰ τί και κατὰ τὴν α'. Σεπτεμβρίου ἀναφέρονται ἐν
τῷ πρώτῳ Ἰδιομέλῳ τῶν Ἀποστίχων. Σημειωτέον προσέτι,
ὅτι τὸ χειρόγραφον ἔχει τὰ αὐτὰ μὲν Προσόμοια τοῖς ἐνταῦθα,
ἕτερον δὲ Κανόνα, πρὸς τὸ, Ἀρματηλάτην Φαραῶ, ἀ-
νώνημον και ἄνευ Ἀκροστιχίδος. Ἐλλείπει δὲ ἐκ τοῦ χειρο-
γράφου και τὸ ἐνταῦθα Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίχων.

Και τρία τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Παρανόμου προσταγματος, τῷ Θεῷ πειθαρ-
χήσαντες, Παῖδες οἱ μακάριοι κατεφρό-
νησαν· και δεσμευθέντες διελύσαν, τῆς πλάνης
τὸν σύνδεσμον· και ἀξίαν κοσμικὴν, ἀπώσα-
μενοι ἔλαβον, τὸ ἀξίωμα, τὸ αὐτοὺς περιδόξως
ἐκτελέσαν, και τὴν ἄνω προξενῆσαν, τῆς βα-
σιλείας ἀπόλαυσιν.

Εαυτοὺς πρὸς τὰ σκαίμματα, τῆς ἀθλήσεως
Ἁγιοι, καρτερῶς γυμνάζοντες κατεκρύ-
πτεσθε, ἐν τῷ σπηλαίῳ δεήσεσιν, ἀπαύστοις
τὸν Κύριον, ἰκετεύοντες ἰσχὺν, χορηγήσαι και
δύναμιν· οἷς δὲ κρίμασιν, ὁ φιλόκθρωπος οἶδεν
ἀφύπνωσαι, ἐν εἰρήνῃ ὑμᾶς πάντας, θαρχει-
κῶς ἐγκελεύεται.

Μυστηρίῳ μυστήριον, τοῖς Ἁγίοις προστί-
θεται· ὡς γὰρ τελευτήσαντες, οὐκ ἠσθά-
νοντο· οὕτω και νῦν ἐγειρόμενοι, σαφῶς κατε-
πλήττοντο· εἰς γὰρ πίστωση νεκρῶν, ἀναστά-
σεως γέγονε, τὸ τελούμενον· ὅπερ γνόντες οἱ
ταύτην ἀθετοῦντες, στερεοῦνται ἐν τῇ πίστει,
δοξολογοῦντες τοὺς Μάρτυρας.

Δόξα, Ἦχος γ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Αρχιερεῦ Ὅσιε, παμμακάριστε Πάτερ, θαυ-
ματουργέ θαράπον Χριστοῦ Ἀβέρκιε, προ-
φητικῶ ἐκλάμψας βίῳ, και ἀποστολικῶν ἀξιο-
θεῖς χαρισμάτων, τῷ Σωτῆρι λειτουργῶν, σὺν
Ἀγγέλοις ἀπαύστως, πρέσβευε ρύσθηται ἀπὸ
πάσης ἀπειλῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Αγγέλων χαρμονὴ τῶν θείων Κύρη πέφυ-
κας, τῶν Ἀποστόλων δόξα, και Προφη-
τῶν ἐκσφράγισμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιστῶν ἢ
προστασία, και ὁδηγὸς σωτήριος· διὰ τούτο σε
προσκυνοῦμεν Παρθένε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε,
κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ὠλόλυζες βοῶσα·
Ποθεινότατόν μου τέκνον, ποῦ σου ἔδω τὸ κάλ-
λος τὸ φωσφόρον, τοῦ καλλωπίσαντος, τῶν ἀν-
δρῶπων τὸ γένος;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, ἐν κυμβάλοις ψαλμικοῖς,
και ἐν φωναῖς ἀλαλαγμοῦ, αἶνον Θεῷ ἀ-
ναπέμψωμεν, τῷ πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως,
τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐμφανίσαντι, και τῆς πρὸ
τριακοσίων δύο και ἑβδομήκοντα τετελευτηκό-

τας χρόνων (*), Ἁγίου Παῖδας ἑπτά, δι' ἰκεσίας εὐσεβοῦς Βασιλέως ἀναστήσαντι ἐκ χοῦς, εἰς πτώσιν ἀπίστων ἐχθρῶν, καὶ αἰσχύνῃ αἰώνιον, δόξαν δὲ καὶ ἔπαινον τῶν φοβουμένων αὐτόν· οἶδε γὰρ Κύριος, δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας· θῆλημα γὰρ ποιεῖ τῶν φοβουμένων αὐτόν ἐν ἀληθείᾳ, ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Χαῖρε Θεοτόκε Δέσποινα· χαῖρε Θεοῦ καθάρων, οἰκητήριον ἄχραντε· χαῖρε θείον ὄχημα, τοῦ Λόγου θεοχώρητε· τὸ θεότευκτον χαῖρε παλάτιον· θεοπάροχον χαῖρε θησαύρισμα· θαλάμος ἔμφυχος, Θεοῦ θεία τράπεζα, καὶ κιβωτὴ, καὶ δοχεῖον ἄμωμον, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν σταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κρᾶζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἱεράρχου: Κανόνα πίστεως. Καὶ τῶν Μαρτύρων: Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἁγίων.

Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἀβερκίου μέγιστον ἐξάδω κλέος. Ἰωσήφ.
Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Αἴγλη παιδρᾶ, τῆς Τρισηλίου Θεότητος, καταυγασθεῖς Ἀβέρκιε, φῶς ἐχρημάτισας, τοὺς ἐν σκότει φωτίζων, καὶ πᾶσαν τῶν δαιμόνων, λύων σκοτόμαιναν.

Βίον ἐν γῆ, ἔσχεσ Παμμακάκω οὐράνιον, μετὰ σαρκὸς ὡς ἄσαρκος, πολιτευσάμενος, καὶ τὰ πάθη νεκρώσας, καὶ τῆς ἱερωσύνης, χάριν δεξάμενος.

Εἴχων ἐν σοί, Πάτερ τὸν λόγον φθεγγόμενον, τῆς ἀλογίας ἔλυσας, τοὺς ματαιόφρονας, τῶν δαιμόνων τεμένη, καὶ ξόανα τῆς πλάνης, καταστρεψάμενος.

(*) Οἱ χρόνοι οὗτοι, κατὰ μὲν τὸν Συναξαριστὴν τοῦ Νικοδήμου, ἀριθμῶνται 198, κατ' ἄλλους δὲ, 184 μόνον.

Θεοτοκίον.

Ρήτορικαί, γλῶσσαι σοῦ λέγειν οὐ σθένουσι, τὴν ὑπὲρ λόγον σύλληψιν· Θεὸν γὰρ τέτοκας, ἐν σαρκὶ Παναγία, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, δι' ἀγαθότητα.

Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Τὴν ἐπτάφωτον Μαρτύρων σέβω χάριν. Ἰωσήφ.
Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν θείαν καὶ φωταυγῆ πανήγυριν, ὑμῶν τοὺς σέβοντας, ὡς τῷ μεγάλῳ Μάρτυρες φωτὶ, παρεσῶτες δεόμεθα, περιφανῶς πρεσβεύσατε, παθῶν ἀχλύος ἐκλυτρώσασθαι.

Ηνίκα τὸ δυσσεβὲς καὶ ἄλογον, ἔγνωτε πρόσταγμα, παρακελεῦον θῦσαι βδελυκτοῖς, τῷ Θεῷ τοῖς προστάγμασιν, ὠχυρωμένοι Μάρτυρες, ἀπαρασάλευτοι γεγόνατε.

Νηστεῖαις καὶ προσευχαῖς προσείχετε, κατὰ τακρυπτόμενοι, καὶ ἑαυτοὺς πρὸς πάλιν δυσμενῶν, ἐτοιμάζοντες Ἁγία· ὅθεν ὑμᾶς ὁ Κύριος, ἀπαρατρώτους διεφυλάξεν.

Θεοτοκίον.

Εύρών σε καθαρωτέραν Πάναγνε, πάσης τῆς κτίσεως, ὁ καθαρὸς ἐνώκησεν ἐν σοί, ἐξοικίσαι βουλόμενος, τὴν ἐν Ἀδαμ οἰκήσασαν, παρανομίαν ὡς φιλόανθρωπος.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Καὶ λόγοις ἱεροῖς καὶ ἐπιδείξεισι, θαυμάτων Ἀβέρκιε παραδόξων, τῆς τῆ πλάνῃ θαλαττεύοντας, σωτηρίας πρὸς ὄρμον καθωδήγησας.

Ιάσεις ἐνεργῶν, τελῶν ἐξαισία, δαιμόνων ἀπειργῶν τὰς φαντασίας, σωτηρίας πᾶσιν αἴτιος, τοῖς πλουτοῦσι προστάτην σε γεγένησαι.

Ο λόγος ἱερὸς ὁ βίος ἐνθεος, ὁ τρόπος τοῖς θαύμασι διαλάμπων, ἡ ζωὴ σου Πάτερ ἐνδοξος, καὶ ὁ θάνατος τίμιος γεγένηται.

Θεοτοκίον.

Υπάρχων ὁ Θεὸς τὸ πρὶν ἀόρατος, ὡράθη Παρθένε δι' εὐσπλαγχνίαν, ἐκ γαστρὸς σου σωματούμενος· διὰ τοῦτό σε πιστεῖ μακαρίζομεν.

Τῶν Μαρτύρων. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Προσήχθητε Βασιλεῖ, ὁμολογῆσαι δυσσεβῆ Μάρτυρες, τὸ τοῦ Θεοῦ ὄνομα, τοῦ ἐν οὐρανοῖς βασιλεύοντος.

Τὴν πίστιν περιφανῶς, ἐνδεδυμένοι ὡς φαίδρον θώρακα, τοῖς τοῦ ἐχθροῦ βέλεσιν, ἄτρωτοι ἐμείνατε Μάρτυρες.

Αντέστητε ἀνδρικῶς, τῷ παρανόμῳ Βασιλεῖ Ἁγιοί, σέβας ὑμῖν ἄλογον, φέρειν τοῖς εἰδωλοῖς προστάττοντι.

Θεοτοκίον.

Φορέσας με ἐκ τῶν σῶν, θείων αἱμάτων ὁ Χριστὸς Ἄχραντε, καταστολὴν χάριτος, πάλαι γυμνωθέντα ἐνέδυσεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
• Χριστέ κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε,
• καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τοῦ Ἱεράρχου,

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ιεράρχης ἐδείχθης χρίσμα σεπτὸν, περικείμενος Πάτερ θεουργικῶς, καὶ πάντας ἐν χάριτι, τελειῶν ἱερώτατε· δωρεαῖς δὲ θείων, θαυμαίων κοσμούμενος, ἐνεργεῖς σημεῖα, καὶ θαύματα ἀπειρα, νόσους θεραπεύων, καὶ τὴν δαίμονας φλέγων, καὶ πλήθη πλανώμενα, ἐπιστρέφων Ἀβέρκιε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορταίζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ως στύλοι ὑπάρχοντες, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τὰ τεῖχη ἐρρήξατε, τῆς ἀπιστίας σοφοί, ἐπτάφωτοι Μάρτυρες· ὅθεν πρὸ τοῦ θανάτου, τὴν Ἑλλήνων μανίαν, πάλιν δὲ μετὰ πότμον, τῆς αἰρέσεως ζάλην, ἐλάσαντες πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκαίνισας Ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν ἐν πάθει, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγεῖρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθε σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σε· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ δ΄. Ὑμνῶ σε· ἀκοῆ·

Μεγάλως, σὴν καθέδραν Ὅσιε, κατεκόσμησας Ἱεράρχα· μεγάλοις γὰρ θαύμασι διέπρεψας, καὶ πολιτεία λαμπρᾷ· διὰ τοῦτο σε Ἀβέρκιε, ὁ Θεὸς ἡμῶν μεγάλως ἐδόξασεν.

Ελέους, θελήτην τὸν Κύριον, ἐπιστάμενος Θεοφόρε, θερμῶς, αὐτὸν ἤτησας, εἰς ἱαστήν καὶ σωτηρίαν πολλῶν, τῶν θερμῶν ὑδαίων ἐκβλυστήν, τὴν θαυμαστὴν ποιήσασθαι Ἀβέρκιε.

Γονίμους, τὰς ἀγόνους χάριτι, ἀπετέλεσας διανοίας· ἐνθέμενος ταύταις γὰρ, Ἀβέρκιε τοῦ λόγου σπὸρον σαφῶς, ὡς καλῶν σπορευῆς ἐθήρισας, στάχυν ἐκατοστεύοντα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Γάσω, συντριβὴν Πανάμωμε, καὶ τὴν πάλαι ταλαιπωρίαν, τῶν γηγενῶν τέξασα, τὸν βαστάσαντα τὰς νόσους ἡμῶν, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον θεόνυμφε.

Τῶν Μαρτύρων. Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον.

Ωραιώθησαν οἱ Παῖδες ὠραιότατως, τῷ τοῦ παντός Δεσπότη, οἰκειούμενοι· ὅθεν, πᾶσαν ἀπεκρούσαντο, κακίαν τοῦ ὄφους.

Τὰς πλουσίας ἐκδεχόμενοι ἀντιδόσεις, πάντα τὸν πλοῦτον πᾶσι, πενομένοις κενούσιν, ὄλβον ἀντικτώμενοι, οἱ Ἅγιοι ἀφθαρτον.

Οἰεὺγένειαν τὴν ἄνω ἠγαπηκότες, ἐξ εὐγενῶν γονεῶν, γεννηθέντες ἐδόλωσ, εἴλοντο δυσγένειαν, κακῶν ἐπισύρεσθαι. Θεοτοκίον.

Νέον βρέφος ἀπεκύησας τὸν προόντα, γενηρακότα κόσμον, νεουργοῦντα Παρθένε, θείαις ἐπιγνώσεσι· διό σε δοξαζόμεν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ ε΄. Ὁ φωτισμός.

Στήσας τοὺς σοὺς, ἐπὶ πέτραν καρδίας Θεόφρον πόδας, τοὺς ὑποπεσόντας τῇ ἀπωλείᾳ, καὶ σέβας λίθοις ἀπονέμοντας μάκαρ, θείοις λόγοις σέβειν ἐδίδαξας, πέτραν Ἰησοῦν, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τὸν ἱατρὸν, τῶν ποικίλως νοσοῦντων καὶ σωτηρίαν, πάντων πλανωμένων τὴν ὁδηγίαν, τὴν μυροθήκην, τῶν σεπτῶν χαρισμάτων, τὸ δοχεῖον τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τὸν ἱερομύστην, τιμῶμεν Ἀβέρκιον.

Οἶνος ἐνὶ, τῇ προσάξει σε σκευεῖ μετὰ ἐλαίῳ, ἄμιγῃ παραδόξως, ἐκκενοῦται τὴν ὑπερβάλλουσαν, χάριν σου δηλοῦντα, θεόφρον Ἀβέρκιε.

Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοί, παραδόξως Παρθένε καινοτομοῦνται· τίκεις γὰρ ἀσπόρως Θεὸν Σωτῆρα, καὶ διαμένεις παρθενεύουσα παλιν· ξένον θαῦμα! ὅθεν Μητέρα σε, τοῦ Ἐμμανουὴλ εὐσεβῶς καταγγέλλομεν.

Τῶν Μαρτύρων. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Μαξιμιλιανόν, Ἰωάννην, Ἰαμβλίχον, Μαρτίνον τε τοὺς φωστῆρας, τοὺς τὰ πέρατα πάντα, φωτίζοντας τιμήσωμεν.

Αινέσωμεν πιστοί, Ἀντωνῖνον τὸν ἑνδοξον, Ἐξακουστωδιανόν τε, Διονύσιον πόθῳ, τὸν πάνσοφον δοξαζόντες.

Ρέοντων και φθαρτῶν, ἀντηλλάξασθε Ἅγιοι, τὰ ἀφθαρτα καὶ μηδὲως, παλαιούμενα ὄθεν, ἀξίως μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον

Τὴν πῶρωσιν Ἄγνη, τῆς ψυχῆς με διάλυσον, καὶ δίδου μοι εὐαισθήτως, τοῦ Υἱοῦ σου προσέχειν, τοῖς θείοις ἐπιτάγμασιν.

τῆ Ἱεράρχου. Ὡδὴ ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Εξ Ἐώας εἰς Δύσιν ἐπέδραμες, τῆς δαιμονικῆς καὶ δεινῆς ἐνοχλήσεως, τὴν Βασιλίδα Ὅσιε, ἀπολύων δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Ξένος κόσμος ὄφθεις ἱερώτατα, ξένα καὶ ἐφρικτὰ ἐπετέλεσας θαύματα, καὶ περιῶν ἐν σώματι, καὶ τῶν τῆ δε ἀπάρας Ἀβέρκιε.

Αἴσραπόμορφος Πάτερ ὀρώμενος, ταῖς δαιμονικαῖς καθυπέταξας φάλαγγας, ζέγειν τὴν σὴν Ἀβέρκιε, ἀπειλήν μὴ σθενίσας θεόπνευσε.

Θεοτοκίον.

Διὰ σὲ Παναγία Θεόνυμφε, οἱ νενεκρωμένοι ζωῆς ἠξιώθημεν καὶ τῆ φθορᾷ δουλεύοντες, ἀφθαρσίαν σαφῶς ἐπλουτήσαμεν.

τῶν Μαρτύρων. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Υπερθεν, εἰδωλικοῦ πελάγους ἐκπλέοντες, οἰακίζόμενοι ὄπλω, τοῦ Σταυροῦ λιμένας τοὺς αἰώνιους, Ἀθλοφόροι, νῦν ἐφθάσατε θέσει θεούμενοι.

Ραίνοντες, σταλαγμοῖς τῶν δακρῶν τὸ ἔδαφος, τῆ πρὸς Θεὸν ἱκεσία, ἐκοιμήθητε χρόνοις πλείοσι· καὶ τὴν πάντων, ἀναστάντες δηλοῦτε ἀνάστασιν.

Ω θαῦμα! πῶς οἱ πλείοσι χρόνοις ὑπνώσαντες, τὴν ἐσομένην τῶν πάντων, ἀβεβαίαν πλείστοις ἀνάστασιν, βεβαιοῦνται, αἰρετικῶν ἐμφράττοντες στόματα.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον, τῆς σαρκός μου Παρθένε τὸ φρόνημα, ἢ τὴν Ζωὴν τετοκυῖα, τὴν θανάτῳ θάνατον καθελοῦσαν, καὶ τοὺς Παῖδας, παραδόξῳ ἐγέρσει δοξάσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ Δαιμόνων λύθρη
» κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἱεράρχου,

Ἦχος πλ. δ'. Ως ἀπαρχᾶς.

Ως ἱερεᾶ μέγιστον, καὶ Ἀποστόλου σύσκηνον, ἢ Ἐκκλησία γεραίρει σε ἅπασα, ἢ τῶν πιστῶν Ἀβέρκιε· ἦν ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, περιφύλαττε μάκαρ, ἀκαταγώνιστον, ἐξ αἰρέσεως πάσης, καὶ ἄσειστον παλυθαύμαστε.

Ὁ Οἶκος.

Ως πολὺς σου ὁ πλοῦτος τῆς χάριτος! ἀριθμὸς δὲ οὐκ ἔστι τῆς δόξης σου· ἐκ μὴ ὄντων γὰρ πάντα παρήγαγες, ὀρατὰ καὶ ἀόρατα Κύριε. Αὐτὸς εἶν φιλόανθρωπε, δώρησαι τῆ βεβήλω καρδίᾳ μου αἴνεσιν θείαν, ὃ ὑπ' Ἀγγέλων ἀπαύστως ὑμνούμενος, ἵνα τὸν Ἱεράρχην τιμήσω, τὸν ὡς ἀληθῶς πολυθαύμαστον.

Συναξάριον.

τῆ ΚΒ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἰσαποστόλου Ἀβερκίου, Ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Δοὺς Ἀβέρκιος χοῦν χεῖρ Ἰσητῶν νόμῳ,
Θεὸς Θεῷ πρόσεισι τῷ φύσει, θέσει.

Εἰκῆδι δευτερὴ Ἀβέρκιος ὦχετο γαίης.

Οὗτος γέγονεν Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος, Φρυγίας Σαλουταρίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου Ἀντωνίου, θαυμάτων πολλῶν καὶ ἰάσεων αὐτουργός. Οἴνου γὰρ καὶ ἐλαίου μετὰ καὶ ἐτέρου εἶδους ἐν ἀγγεῖῳ βληθέντων ἐνί, ἀσυγχυτοῦ φυλαχθῆναι αὐτῶν τὴν κράσιν πεποίηκε δι' εὐχῆς· καὶ λίθον μέγιστον προσέταξεν ἀνακομισθῆναι παρὰ τοῦ δαίμονος ἀπὸ Ρώμης εἰς Φρυγίαν· ὃν καὶ ἀντὶ στήλης τῷ τάφῳ αὐτοῦ προσέπηξε· καὶ θερμὰ ὕδατα διὰ προσευχῆς ἀπὸ τῶν τῆς γῆς λαγόνων ἐξήνεγκεν. Οὕτω βιώσας ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ τὸ λοιπόμενον τῆς ζωῆς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ, Μαξιμιλιανοῦ, Ἰαμβλίου, Μαρτινιανοῦ, Διονυσίου, Ἀντωνίου, Ἐξακουστωδιανοῦ, καὶ Ἰωάννου.

Στίχ. Παῖδες λιπόντες πρὸς μικρὸν μακροῦς ὕπνου,

Ἐπνώσαν αὐθις τὸν μετ' εἰρήνης ὕπνον (*).

τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου Ἐπισκόπου, καὶ Ἡρακλείου, Θεοδότῃς καὶ Γλυκερίας, Ἄννης καὶ Ἐλισάβετ.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ σεπτὸς Ἀλέξανδρος αὐχένα,
Καὶ Μάρτυς ἐστίν, οὐ θύτης Χριστοῦ μόνου.

Θεοδότην ἀγγουστὴν καὶ Γλυκερίαν,
Θεοῦ γλυκειᾶς ἠγαπηκυίας δόσεις.

« Στῶμεν καλῶς, καὶ θῶμεν αὐχέναν ξίφει »
Ἄθληφόροι λέγουσιν ἀλλήλαις δύο.

Ο Ἅγιος Μάρτυς Ἀλέξανδρος, Ἐπίσκοπος ὢν, καὶ πολλοὺς διδάσκων καὶ ἐπιστρέφων καὶ βαπτίζων, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος· καὶ πολλὰ τιμωρηθεὶς καὶ ἐεσθίει, καὶ ἀναγκασθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, οὐκ ἐπέισθη. Ἰδὼν δὲ τὴν καρτερίαν αὐτοῦ Ἡράκλειος ὁ στρατιώτης.

(*) Τὰ δὲ Συναξάρια αὐτῶν ἄρα εἰς τὴν τετάρτην τῆς Αἰγυπτου.

ἐπίστεισε τῷ Χριστῷ, καὶ πολλὰ καὶ αὐτὸς τιμωρηθεὶς πρότερον, ἀπετηνήθη τὴν κεφαλὴν. Θαυματουργήσας δὲ ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, εἶτι δὲ καὶ γινόμενος ἐκ τῶν πληγῶν ὑγιής τῇ τοῦ Κυρίου ἐπισκέψει καὶ χάριτι, ἐπεσπάσατο πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν καὶ γυναῖκας τινὰς τέσσαρας, Θεοδότῃν καὶ Γλυκερίαν, Ἄνναν καὶ Ἐλισάβετ· αἷτινες, ἐνώπιον τοῦ Ἡγεμόνος ἐλέγησασαι τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην, τὰς κεφαλὰς ἀπετηνήθησαν. Ὑστερον δὲ πάντων καὶ ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, τῷ ἔϊφει κρουσθεὶς, ἐτελειώθη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὁ δὴ ζ'. Εἰκόνος χρυσεῖς.

Οὗς θεὸς ποιμὴν, ὡς θαυματῶν αὐτουργὸς τυφλοῖς τὸ βλέπειν, ἐντεῖξει Πάτερ ἐχορήγησας, τὴν ἀκοὴν τοῖς κωφεύουσι, καθαρσὶν λεπροῖς, εὐδρομίαν τοῖς χωλοῖς ἀναμέλπουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κηρύττει τὸ σὸν, τερατουργήμα σοφὸν εἰς τὸν αἰῶνα, θαυμάτων ὑδάτων ἢ ἀνάβλυσις, βωμὸς τῷ τάφῳ σου κείμενος, ὃν ἐκ τῆς Ῥωμαίων μεγίστης, μετηνέγκατο πόλεως, τὸ πονηρὸν ἐξελαθὲν πνεῦμα Ἀβέρκιε.

Λαοῦ ταπεινοῦ, προηγῆσω ὑψηλὸς ἐν θεωρίαις, καὶ ἐνεργείαις καὶ δυνάμεσιν, ἀποδειχθεὶς Ἱερώτατε, καὶ τοῦ ὑψηλοῦ Βασιλέως, θεραπευτῆς, ὃ κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ετέχθη ἐκ σῆ, ὃν ἐγέννησε Πατὴρ πρὸ τῶν αἰώνων, διτταῖς οὐσίαις καὶ θελήσειν, ὅλα Θεὸς τε καὶ ἄνθρωπος, Κόρη γνωριζόμενος πᾶσι, τοῖς ἐν πίστει κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Σὺν Ἰαμβλίχῳ, Ἐξακουστωδιανόν, Μαρτινιανόν, ἅμα Ἀντωνίνῳ καὶ τὸν εὐκλεῖ, Ἰωάννην Διονύσιον, Μαξιμιλιανόν, τοὺς τοῦ Χριστοῦ τιμήσωμεν Μάρτυρας.

Εἰγκεκρυμμένοι, τῷ τὰ κρυπτά εἰδοὶ ἠύχεσθε, παῦσαι φανερόν τὸν φθόνον τοῦ δυσσεβοῦς, κεκρυμμένως· καὶ θαυρόντες δὲ, τὴν φοβερὰν τυποῦτε ἀνάστασιν.

Βίαις οὐδόλως, παρανομούντων κατεκάμφθητε, σέβας τοῖς εἰδώλοις νεῖμαι θεοστυγές· διὰ τοῦτο πίστει σέβομεν, ὑμῶν τὰ λείψανα, ἀγιασμόν λαμβάνοντες Ἅγιοι.

Θεοτοκίον.

Οφθῆς Ἀγγέλων, Θεοκυῆτορ ὑπερέχουσα· ὠφθῆς Ἀθλητῶν κραταίωμα ἀληθῶς· ὠφθῆς πάναγνε διάσωσμα, τῶν γινωσκόντων σε, παναληθῆ τοῦ Λόγου λοχεύτριαν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὁδὴ ἡ. Τὸν ἐν καμίνῳ.

Οπεριδέξις, Ποιμὴν, ἢ ἀκένωτος πηγὴ τῶν ἰαμάτων, Ἐκκλησίας ὁ στύλος, ὁ τῶν Πιστῶν στηριγμὸς, ὁ μέγας ἀστήρ ὁ πολύφωτος, ὁ ἱερομύστης, Ἀβέρκιος τιμάσθω.

Σὺ ὡσπερ φοίνιξ ψαλμικῶς, ἐξανθήσας ἐν αὐλαῖς Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐπληθύνθης ὡς κέδρος, καὶ ὡς ἐλαία Σοφὸς, ἐφάνης ἐλαίῳ τῶν ἔργων σου, πάντων ἰλαρύνων, τὰ πρόσωπα ἐν πίστει.

Ορῆς ἐπάνω πρακτικῆς, πολιτείας ἐμφανῶς καθάπερ πόλις, ἐγνωρίσθης κειμένη, καὶ βυθισθεῖσαν τὸ πρὶν, τῇ πλάνῃ Ὅσιε τὴν πόλιν σου, πόλεως τῆς ὄνω, δεικνύεις κληρονόμον.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ ἡ κλίνη Σολομῶν, ἣν κυκλοῦσι δυνατοί, ὡς αἱ προρρήσεις, νῦν Γραφῆς τῆς ἀγίας, ἐν ἧ Χριστὸς ὁ Θεὸς, σαρκῶσει θεῖα ἀνεπαύσατο, ἡ εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη.

Τῶν Μαρτύρων. Χ εἶρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Χαίρει Ἐφεσίων ἡ λαμπρά, σαφῶς Μητρόπολις, ὑμᾶς πλουτήσασα, πρὸς τὸν Πανάγαθον Ἅγιοι, πρεσβευταῖς καὶ ἀντιλήπτορας, ξένον ὀφθέντας ἐπὶ γῆς, τοῖς πᾶσι θεάμα, τῇ ἐγέρσει τῇ παραδόξῳ, δι' ἧς ἐδοξάσθητε.

Αἰγρυπνοὶ ὠράθητε ἡμῶν, μετὰ τὴν κοίμησιν, πάνσοφοι φύλακες, κατακοιμήσαντες κύματα, ἀπιστίας καὶ ἐμφράττοντες, αἰρετιζόντων ἐμφανῶς, ἄθεα στόματα, παραδόξως νεύσει Θεοῦ ἐκτελοῦντες θαυμάσια.

Ρήγνυται ὑμῶν πρὸ τῶν ποδῶν, ὁ πλάνος κείμενος, νεκρὸς ἀναίσθητος, ὁ πρὶν καυχώμενος ἄμετρα, καὶ οἰήσει σκοτιζόμενος, καὶ μεγαλύνεται Χριστὸς, ὁ μεγαλύνων ὑμᾶς, ὃ βρωμέν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ιερολογίαις ἱεραῖς, ὑμνολογήσωμεν τοὺς Παῖδας σήμερον, οὓς περ κατέστεψε Κύριος, ἀμαράντοις διαδήμασι, καὶ ἐμεγάλυνε, πολλῶν θαυμάτων λάμπησι, μελωδοῦντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Παρθένε τὴν ἐμὴν, ψυχὴν θαρραλέως, καὶ τὸν ἐνόητα μοι, παθῶν ἀπόπλυνον βόρβορον· καὶ τῷ βήματι παράστησον, τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, ὅλον σωζόμενον, ἵνα μέλπω· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμὸς.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ

» εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγαῖζοντες·
» Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.
Τοῦ Ἱεράρχου.

ᾠδὴ 9. Τὸν Ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ως φωταυγής σου ὁ βίος, ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες ὡς λίαν θαυμαστή ἢ πρὸς Θεόν, νεύσεις ἐμοῦ καὶ οἰκειώσεις, ὡς μεγίστη ἢ χάρις, ἢ ἄνωθεν δοθεῖσά σοι σοφέ· διὰ τοῦτο ἐν πίστει, τιμῶμέν σε Ἀβέρκιε.

Σὲ τὸν ὁμόσκηνον πάντων, τῶν Ἀγίων Μαρτύρων, τὸν σύνθρονον τῶν Δείων Μαθητῶν, Πατριαρχῶν τὸν ὁμότιμον, Προφητῶν καὶ Οἰσίων, καὶ τῶν ἐπουρανίων Λειτουργῶν, τὸν συνόμιλον πίστει, γεραίρομεν, Ἀβέρκιον.

Η παναγία σου μνήμη, ἀπλουμένη ἐν κόσμῳ, φωτίζει τῶν ἀνθρώπων τὰς ψυχὰς, φέγγει πλουσίῳ ἐν χάριτι· ἦν τελῆντες ἐκ πόθου, παθῶν ἡμᾶς καὶ σκότους πειρασμῶν, ταῖς πρεσβείαις σου ῥῦσαι, δεόμεθα Ἀβέρκιε.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικὴν σε λυχνίαν, ὁ Προφήτης προβλέπει, λαμπάδιον τὸ Δεῖον ἀληθῶς, ἐν ἑαυτῇ ἐπιφέρουσαν, Παναγία Παρθένε, τὸν μόνον ὑπερούσιον Θεόν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαντα.

Τῶν Μαρτύρων. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Γδοῦ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερτινόν, Δαυὶδ ὁ Δεῖος ἀνεβόα· ἀλλ' ἢ οἰκεῖν ἐν ὁμονοίᾳ, ἀγίους Παῖδας σεπτὰ σκηνώματα, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην ἔνωσιν, τετηρηκότας ἀδιάσπαστον.

Ωφθητε ἐπτώροφος οἶκος, Μάρτυρες Δεῖοι τῆς Τριάδος ἔνδον ἐν σπηλαιῷ θανόντες, καὶ τῶν εἰδώλων οἴκου συντρίψαντες, καὶ πρὸς γαλὸν οὐράνιον, εὐσεβοφρόνως μετοικήσαντες.

Σκίρτησον Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, στύλους ἐπτά βαστάζοντάς σε, ἔχουσα Κυρίου τοὺς Παῖδας, δι' ὧν πεπτῶκει τείχη ἀνίδρυτα, κακοπιστίας χάριτι, τῆ τὴν ζωὴν νεκροῖς ἐμπνέοντος.

Ημεροφαιῖς ὡς ἀστέρες, πᾶσαν τὴν γῆν φωταγωγεῖτε, Δείων ἀρετῶν καὶ θαυμάτων, φαιδραῖς ἀκτίσι Παῖδες μακάριοι· διὸ ἡμῶν φωτίσατε, τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον.

Φέρεις ἐν ἀγκαλαῖς τὸν πάντα, Δεῖα κατέχοντα παλάμη· ὄν περ ἐκδυσώπει Παρθένε, ἐμὲ τὸν μόνον ὄντα κατάκριτον, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον, ἐναγκαλίσασθαι καὶ σῶσαί με.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» **Λ**σθ Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χρι-

» στὸς συναΐψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἱεράρχου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθῶμεν.

Επιτελῶν Ἀβέρκιε, τέρατα καὶ σημεῖα, Δερμῶν ὑδάτων ἐκβλυσιν, σαῖς εὐχαῖς ἀπειργάσω· καὶ τῇ προστάξει σου Πάτερ, ἐν ἐνὶ σκευῇ οἴνος, μετὰ ἐλαίου εἰδός τε, ἕτερον βεβλημένα, Δεῖα ῥόπη, ἀμιγῆ προείρχοντο παραδόξως, καιρῷ ἰδίῳ ἕκαστον, εἰς Χριστοῦ δόξαν Δεῖαν.

ἕτερον τῶν Μαρτύρων, καὶ Θεοτοκίον ὁμοῦ.

Σὺν Ἰαμβλίχῳ μέλψωμεν, Ἰωάννην Μαρτῖνον, καὶ Ἀντωνῖνον ἄσμασι, Μαξιμιλιανόν τε, καὶ Διονύσιον ἄμα, τῷ κλεινῷ Ἐξακούστῳ, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες, τὴν λαμπρὰν αὐτῶν μνήμην· ὅπως εὐχαῖς, τούτων καὶ πρεσβείαις τῆς Θεοτόκης, πταισμάτων λύσιν εὐρωμεν, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἱεράρχου τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Εχρῖσε, σὲ Ἀρχιερέα ἢ χάρις τῆ Παρακλητικῆ Ἀβέρκιε, πλάνης καθαιρούντα τεμένη, καὶ ἀνιστῶντα τῇ χάριτι, ναὸς Θεοῦ ἱερῆς, εἰς δόξαν τε καὶ αἴνεσιν, τοῦ τεχθέντος ἐκ Παρθένου, καὶ τὰ πάντα ἀγιάσαντος.

Θαύμασι, Πάτερ ἐβεβαίωσας πάντας, λόγους τοῦ Δεῖου κηρύγματος, καὶ τοὺς πλανωμένους ἀνθρώπους, πρὸς Δεῖαν γνῶσιν ἐπέστρεψας, φωταγωγὸς ἀπλανῆς, Ἀβέρκιε δεικνύμενος, καὶ δαιμόνων καθαιρέτης· διὰ τοῦτο εὐφημοῦμέν σε.

Μέγιστος, πᾶσιν ὡς περ ἥλιος Πάτερ, τῇ οἰκουμένη ἀνέτειλας, λάμπεισι πανσόφων σου λόγων, καὶ ἰαμάτων λαμπρότησι, φωταγωγῶν τοὺς πιστοὺς, καὶ σκότος παθῶν πάντοτε, ἐκδιώκων συνεργείᾳ, τοῦ Ἁγίου μάκαρ Πνεύματος.

Δόξα, Ἦχος γ'.

Αρχιερεῦ Ὅσιε, παμμακάριστε Πάτερ, θαυματουργέ θαράπον Χριστοῦ Ἀβέρκιε, προφητικῶ ἐκλάμψας βίῳ, καὶ ἀποστολικῶν ἀξιωθῆς χαρισμάτων, τῷ Σωτῆρι λειτουργῶν, σὺν Ἀγγελοῖς ἀπαύστως, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Αγγέλων χαρμονῇ τῶν Δείων Κύρη πέφυκας, τῶν Ἀποστόλων δόξα, καὶ Προφητῶν ἐκσφράγισμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιστῶν ἢ

προστασία, καὶ ὁδηγὸς σωτήριος· διὰ τοῦτό σε προσκυνοῦμεν Παρθένε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ὠλολυζες βοῶσα· Ποθεινότατόν μου Τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ κάλλος τὸ φωσφόρον, τοῦ καλλωπίσαντος, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Δεῦτε τὸ μνημόσυνον, τοῦ Θεαδέλφου τιμήσωμεν, ἱερώς οἱ θεόφρονες· ζυγὸν γὰρ δεξάμενος, τοῦ Χριστοῦ προθύμως, τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, καὶ βασιλείας κήρυξ γεγένηται, καὶ τούτου τὴν ἀνέκφραστον, οἰκονομίαν πιεζέεται. Δι' αὐτοῦ Παντοδύναμη, ἔλασμον ἡμῖν δώρησαι.

Πάντα περιήχησε, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, τῶν ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, δι' ὧν φωτιζόμεθα, ἀρετῆς ἐνθέου, πρὸς πᾶσαν ἰδέαν, καὶ ὁδηγούμεθα πιστῶς, πρὸς τῆς Τριάδος θείαν ἐπίγνωσιν· διὸ ἐκδυσωποῦμέν σε, ὡς Ἱεράρχης ἱκέτευε, Ἰησοῦν τὸν φιλόανθρωπον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πόρρωθεν προβλέπων σου, τὴν πολιτείαν Ἰακώβε, ἀδελφόν σε προσήκατο, Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος, ὁ σοφὸς προγνώστης, Ἱεροσολύμων, ἱεροφάντορα πιστόν, καὶ ποιμενάρχην προχειρισάμενος, καὶ μύστην τὰ ἀπόρρητα, ἱερουργοῦντα μυστήρια. Ὁν καὶ νῦν καθικέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Λίματι τοῦ Μαρτυρίου, τὴν ἱερωσύνην κατεποίκιλας, Ἱερομάρτυς Ἀπόστολε· τῷ γὰρ πτερυγίῳ τῷ ἱερῷ παρεστῶς, Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας, Δημιουργὸν ὄντα τοῦ παντός· ὄθεν ὑπὸ Ἰουδαίων ῥιφείς, οὐρανίων θαλάμων ἠξίω-

σαι. Ἀδελφόμενε Ἰακώβε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθῇ, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, εἰ καὶ πτερυγίῳ παρέστη, τοῦ Ἱεροῦ ὁ Ἰακώβος, ἀλλὰ παρρησίᾳ λαλήσας, Θεὸν Λόγον σε ἐκήρυξε, Δημιουργὸν τοῦ παντός, κόσμῳ ἐπιδημήσαντα· οὐ ταῖς πρεσβείαις καὶ νῦν παράσχου, τὸν φωτισμὸν ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν τῷ ξύλῳ ἡ κῆρα, τοῦ Ἀποστόλου συντέτριπται, ἀλλ' ἐν Παραδείσῳ τῷ ξύλῳ, τῷ τῆς ζωῆς σοι προσήνεκται· τῶν γὰρ προσκαίρων λυθεῖς, αἰωνίως ἀγάλλεται· οὐ ταῖς πρεσβείαις ταῖς Ἐκκλησίαις, τὴν εἰρήνην σου κατάπεμψον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Κύριε, σὲ ὁμολογήσας γενναίως, ὁ Ἀδελφός Θεὸς γέγηθεν, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τῷ ὑψίστου, εἰλικρινῶς ὁ ἀοίδιμος· τοὺς δὲ δυσφήμους ἐχθροὺς, κατήσχυνε καὶ ἔπαυσε· διὰ τοῦτο καὶ ἐναθλήσας, σοὶ παρέστη ἀγαλλόμενος.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, Ἀδελφὸς χρηματίσας καὶ διάδοχος, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τὸν ὑπὲρ αὐτῆ θάνατον ἠγάπησας, καὶ τὸ μαρτύριον οὐκ ἐπησχύνθης, Ἰακώβε ἐνδοξε. Αὐτὸν ἱκέτευε ἀδιαλείπτως, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Πῶς μου, τῆς συντετριμμένης καρδίας, τοὺς στεναγμοὺς Θεονύμφευτε· πρόσδεξαι Παρθένε Μαρία, καὶ μὴ ἀπίσθη πανάμωμε, τὰς τῶν χειρῶν μου ἀγνὴ ἐπάρσεις ὡς φιλάγαθος· ἵνα ὑμῶ καὶ μεγαλύνῳ, τὸν μεγαλύναντα τὸ γένος ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Ὡς τοῦ Κυρίου μαθητῆς, ἀνεδέξω Δίκαιε τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς Μάρτυς ἔχεις τὸ ἀπαράτρεπτον, τὴν παρρησίαν ὡς Ἀδελφόμενος, τὸ πρεσβεῦειν ὡς Ἱεράρχης. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχης, καὶ τῆ Ἀποστόλης ὁ παρῶν εἰς 5'.

Ποῖημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν δόσιν, τὴν ἀγαθὴν Ἰάκωβε, καὶ δῶρον τέλειον, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων τοῖς βροτοῖς, χορηγεῖσθαι διδάσκεις σαφῶς ἢ μετασχεῖν Ἀπόστολε, τὴς σὲ ὑμνῆντας καθικέτευε.

Τῆ αἴγλη, σὺ φωτισθεὶς Ἰάκωβε, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, καὶ σὺν αὐτῷ τὴς νόμους ἐκτιθεὶς, Ἐκκλησίας ῥυθμίζεις ἔθνῶν, ὡς τῆ Χριστοῦ Ἀπόστολος, Ἱεροφάντορ παμμακάριστε.

Χορείαν, τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σαφῶς ἐκόσμησας, Ἀρχιερεὺς ὡς πρῶτος γεγωνῶς, αὐτουργία τοῦ Λόγου χρισθεὶς, ὡς μαθητῆς Θεαδέλφος, ἱεροκήρυξ μυστικώτατος.

Θεοτοκίον.

Πηγὴν σε, τῶν ἰαμάτων ἔχοντες, ἀπαρυσόμεθα, ὡς τὴν πηγὴν τεκοῦσαν τῆς ζωῆς, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ τῶν ψυχῶν τὴν ἴασιν, καὶ τῶν σωμάτων τὴν ἀνάκτησιν.

ᾠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνεται ἡ φυλὴ, ἡ τοῦ Ἰουδα ἐπὶ σοὶ σήμερον, ταῖς τοῦ Χριστοῦ βλέπουσα, σὲ μαρμαρυγαῖς ἀπαστράπτοντα.

Αστέρα Θεολαμπῆ, σὲ Ἐκκλησία τῶν ἐθνῶν ἔχουσα, τὸν εὐκλεῆ Κήρυκα, θείαις δαδουχίαις λαμπρύνεται.

Τὸν νόμον τὸν τῆς ζωῆς, τῆ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ τέθεικας, ζωοποιῶ Πνεύματι, σὺ νομοθετῶν καὶ φθεγγόμενος.

Θεοτοκίον.

Οὐ ἔτεκες ἐν σαρκὶ Παρθενομήτορ ἐκ Πατρὸς λαμπραντα, τοῦτον Ἀγνὴ Ἰάκωβος, ὡς Θεὸς τῶν ὄλων ἐκήρυττε. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
• **Χ**ριστέ κράζουσα. Σὺ με ἰσχύς Κύριε,
• καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Απόστολε Χριστοῦ, καὶ αὐτόπτα καὶ Μάρτυς, Ἰάκωβε σοφέ, Ἀδελφόθεε μάκαρ, τὴς πίστει ἐορτάζοντας, τὸ σεπτὸν σου μνημόσυνον, ἐλευθέρωσον, τῶν συνεχόντων πταισμάτων, ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Συγγενὴς κατὰ σάρκα τοῦ Ἰησοῦ, χρηματίσας πρὸς τοῦτου χάριν πολλὴν, Ἀπό-

στολε εἴληφας, καὶ τοῖς πᾶσι μετέδωκας, φωτισμοῦ καὶ γνώσεως, πανσόφου Ἰάκωβε, καὶ εἰδώλων πλάνην, ριζόθεν ἀνέσπασας ὅθεν οἱ τοῦ σκότους, προϊστάμενοι πλάνοι, ἀδίκως σε κτείνουσι, τὸν Σωτήρα κηρύττοντα· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν αἰγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὗς πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπειρανδρος Μήτηρ τῆ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου πανύμνητε, ἀνομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γεγόμενον, σπεῦσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ῥῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· δίωξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἄνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἀχραντε.

ᾠδὴ δ'. Δ' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον.

Επεβίβασας εἰς θάλασσαν σοῦ τοὺς ἱππους, τοὺς Ἀποστόλους Σῶτερ, καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν, ἐλκυσαντες Κύριε.

Ακηλίδωτον ὡς ἔσοπτρον δεδειγμένος, καὶ πρωτοργὸς ἀκτίνας, τῆς ἀκτίστῃ Τριάδος, ἀκριβῶς δεξαίμενος, τοῖς πᾶσιν ἐξέλαμψας.

Κυλιόμενόν σε λίθον ἡ προφητεία, ἠγιασμένον βλέπει, καὶ συντρίβοντα πλάνης, σαθρὰν ματαιότητα, ἰσχυῖ τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Υποδὺς Παρθενομήτορ τὴν σὴν γαστέρα, ὁ πρὸ αἰῶνων Λόγος, γεννηθεὶς ἀπορρήτως, ἐκ Πατρὸς Ἰάκωβον, Ἀπόστολον δείκνυσιν.

ᾠδὴ ε'. Σ' Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε φωτὸς, ἀστραπὴν τὸν Ἰάκωβον, ἀνέδειξας φρυκτωροῦσαν, καὶ βροτοὺς τῆς ἀγνοίας, καὶ πλάνης ἀπαλλάττουσαν.

Σὲ Κύριε φωνῆ, ἐλευθέρῳ ἐκήρυξεν, ὁ δίκαιος ἀδελφός σου, μιμητὴς τε τοῦ πάθους, ἐγένετο κτεινόμενος.

Τὴς βρότειός σοι νοῦς, ἐγκωμίων ἐφύμνιον, δυνήσεται προσκομίζεῖν, ἀρετῆς λαμπρυνθέντι, ταῖς χάρισιν Ἰάκωβε; Θεοτοκίον.

Σὲ θεῖον ἀληθῶς, εὐρηκῶς ἐνδιαίτημα, κατώκησεν ὡ Παρθένε, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὁ Λόγος προμηθούμενος.

ᾠδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Στολήν σε, τῆς νομικῆς ἐνέδυσσε κρείττονα, καὶ Ἱεράρχην δεικνύει, Ἀαρῶν τοῦ πά-

λαι τιμιωτέραν, ὁ δὲ οἶκτον, εἰς ἀδελφότητά σε δεξάμενος.

Οργανον, ἐνεργείαις κρουόμενον Πνεύματος, πᾶσαν διάνοιαν δέλγον, καὶ Θεῷ προσάγον τοὺς σωζομένους, ἐκ δουλείας, χαλεπωτάτης γέγονας ἄριστον.

Δαψήσας, τῆ τῆς ζωῆς ἐξέπιες ναίματος, καὶ ποταμούς ἀναβλύζεις, θεωρήμοσύνης τῆς σῆς κοιλίας, ἀλλομένης, τῆ οἰκουμένη τῷ Θεῷ Πνεύματι. Θεοτοκίον.

Εὐα μὲν, παρακοῆ τὸν θάνατον ἔτεκεν ἢ Θεοτόκος ζωὴν δὲ, συλλαβοῦσα τέτοκε τὴν ἀγήρω, καὶ τὸ παλαι, ὑπὲρ πάντων ἀπέτισεν ὄφλημα. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύ-
» θρου κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἶκτον, ἐκ τῆς
» πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Ο τοῦ Πατρὸς μονογενῆς Θεὸς Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰακώβε θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, καὶ πιστὸν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν ὅθεν σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γόνον σε τοῦ Ἰωσήφ, καὶ Ἱεροσολύμων τὸν πρῶτον Ἱεράρχην, Ἰακώβε θεόπτα, καὶ τοῦ Κυρίου ἀδελφόν, ὕμνοις ἐγκωμίων ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς, καὶ πίστει ἀνακράζομεν. Δώρησαι ἡμῖν δώρημα τέλειον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, καὶ ἀπέλασον τὴν θλίψιν τὴν ἐπερχομένην καὶ ἐνεστῶσαν ἐκ πλήθους πταισμάτων ἐπῆραν γὰρ οἱ ἐχθροὶ καθ' ἡμῶν τὴν πτέρναν, καὶ ἐκύκλωσαν ἡμᾶς Ἰσμαηλίται ὦν θραῦσον ταχὺ τὰ τόξα ἱεροφάντορ, ἵνα σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΓ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Στίχοι.

Κληθεὶς ἀδελφός τοῦ κατακρίτου ξύλω,
Θνήσκεις δὲ αὐτόν, παμμακάαρ, κρουσθεὶς ξύλω.

Ἐισθλὸν Ἀδελφοθέον τριτάτη ξύλω εἰκάδι
πλήξαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἰακώβος ὁ Ἀδελφοθέος, πρῶτος Ἐπίσκοπος ἐν Ἱεροσολύμοις ἐγένετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου

χειροτονθεὶς, καὶ πρῶτος τὴν θείαν Λειτουργίαν ἔγραψε καὶ ἐξέθετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ταύτην διδαχθεὶς ἦν τινα Λειτουργίαν ὑστερον συντομωτέραν ἐποίησεν ὁ μέγας Βασιλεὺς, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ θείος Χρυσόστομος, διὰ τῶν τῶν ἀνθρώπων ἀσθένειαν. Ποιμαίνων δὲ τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίαν, καὶ πολλοὺς διδάσκων ἐκ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων, καὶ ἐπιστρέφων αὐτοὺς ἐπὶ τὸν Κύριον, εἰς ὄργην ἐκίνησε τοὺς Ἰουδαίους. Κρατήσαντες οὖν αὐτόν, ἔρριψαν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ Ἱεροῦ, καὶ ἀπέκτειναν.

Περὶ δὲ τοῦ λέγεσθαι Ἀδελφοθέος, φέρεται τοιοῦτος λόγος ἐκ παραδόσεως. Τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ, μερίζοντος τὴν γῆν αὐτοῦ τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς παισὶ, καὶ βουλομένου μερίδα ποιήσασθαι καὶ τῷ ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου Ἰῶ καὶ Θεῷ, οἱ μὲν ἄλλοι οὐ κατεδέξαντο ὁ δὲ Ἰακώβος, λαβὼν αὐτόν εἰς τὴν μερίδα συγκληρονόμον, ἐκλήθη οὐ μόνον Ἀδελφοθέος, ἀλλὰ καὶ Δίκαιος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Εὖρες μεταστάς τὴν παλαιὰν ἀξίαν,

Ἰγνατίε Πρόεδρε Ῥώμης τῆς Νέας.

Ο ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἰγνατίος υἱὸς μὲν γέγονε Μιχαὴλ βασιλέως καὶ Προκοπίου τῆς βασιλείου, ἀδελφὸς δὲ Θεοφίλου, καὶ ἔγγονος Νικηφόρου τοῦ βασιλέως. Εὐνοῦχος δὲ γενόμενος, εἶτα καὶ Μοναχὸς ἀποκαρεῖς, καὶ Ἠγουμένος τῆς τοῦ Ἀρχαγγέλου Μονῆς, τῆς τότε μὲν ἐπικαλουμένης τοῦ Ἀνατέλλοντος, οὖν δὲ Σατύρου, προχειρίσθη ἔπειτα Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐκράτησε τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἔτη ἑνδεκα καὶ μῆνας πέντε καὶ μετὰ ταῦτα ἐξεβλήθη ὑπὸ Μιχαὴλ βασιλέως, ἀντ' αὐτοῦ Πατριάρχην προβαλομένου Φώτιον τὸν πρωτοσπαθῆριον, καὶ πρωτασκηρίτην, γενόμενον πρότερον Μοναχόν. Εἶτα ἐξεβλήθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ Βασιλείου βασιλέως, καὶ ἀποκατέστη πάλιν Ἰγνατίος καὶ ἐκράτησεν ἔτη δέκα, καὶ πάλιν ἐξεβλήθη καὶ ἐγένετο Στέφανος ὁ ἐν Ἁγίοις. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰγνατίος, ἀπελθὼν ἐν τῇ Σατύρου Μονῇ, ἐν εἰρήνῃ ἀνεκαύσατο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Ῥωμαίου.

Στίχ. Ἐρημον ἠγάπησας οἰκεῖν παμμακάαρ,

Θεῷ ὀμιλεῖν καταμόνας τῷ μόνῳ.

Τρεῖς τινες ἠγιασμένοι γέροντες, Σέργιος, καὶ Ἰγνίνος, καὶ Θεόφιλος, ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀσκληπιοῦ, τοῦ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ τῆς Συρίας, ὁμονοήσαντες ἐπ' ἀγαθῷ ποτὲ λογισμῷ, σκοπὸν ἔσχον ἄχρι τέλους τὴν περιγίον ταύτην διελθεῖν καὶ τῆς πορείας ἀρξάμενοι, ἀλλεπάλληλα εὕρισκον θεία, πῆ μὲν ἐξ ἀνθρώπων, πῆ δὲ ἐκ θηρίων, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, καὶ αὐτῆς ἔστιν ὅτι τῆς ἐκ τῶν ἀγρίων βοτανῶν τροφῆς ὑστερούμενοι.

Τέως ὁδὸν ἡμερῶν οὐκ ὀλίγων διαβιβάσαντες, κατέλαβον τόπον τινα, πορείαν ἀνθρώπου μηνύοντα ὃς τῆς καὶ ὠδηγήθησαν εἰς σπήλαιον ἀπελθεῖν, φαινόμενον ἐγκάτοικον ἔχειν ἄνθρωπον, διὰ τὸ κεκοσμημένον εὐρεθῆναι ὃ εἰσελθόντες, προσεκαρτέρουν ἰδεῖν τὸν τούτου οἰκῆτορα. Μετὰ μικρὸν δὲ, εὐωδίας τινὸς αἰσθόμενοι, εἶδεν ὁμοίωμα ἀνδρὸς ἑστειλισμένον ταῖς οἰκείαις θρηξίν. Οὗτος δὲ ἦν ὁ ὅσιος τοῦ Θεοῦ Μακκάριος ὁ Ῥωμαῖος.

Ἐρχόμενος δὲ οὗτος ἐπὶ τὸ σπήλαιον, ἤθετο μακροθεῖν αὐτῶν καὶ ῥίψας ἑαυτὸν ὁ γέρον χαμαὶ, προσηύδατο καὶ κράζας φωνῇ μεγάλῃ, λέγει: Εἰ ἀπὸ Θεοῦ ἐστί, ἐμφανισθήτε μοι· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ δαίμονος, ἀπάσθητε ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ ταπεινοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ἀπεκρίναντο:

Ευλόγησον ἡμᾶς, δοῦλε τοῦ Θεοῦ· χριστιανοὶ ἐσμεν, καὶ τῷ διαβόλῳ ἀπεταξάμεθα. Τότε ὁ γέρον ἀναστάς, ἔρχεται πρὸς αὐτούς· καὶ διαχωρίσας τὰς τρίχας ἀπὸ τῆς ἔψεως αὐτοῦ, ευλόγησεν αὐτούς.

Ἦσαν δὲ αἱ τρίχες αὐτῆ λευκαὶ ὡσεὶ χιῶν, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ, ὡς δέρμα χελώνης· ἐκ δὲ τοῦ πολλοῦ γήρους κεχαλασμένα ἦσαν αἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ· καὶ οἱ ὄνυχες τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ πλείον ἔχον τῆς σπιθαμῆς· αἱ δὲ τρίχες τοῦ πώγωνος αὐτοῦ, μέχρι τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἦρξατο οὖν ἐρωτᾶν αὐτούς καὶ λέγειν· Πόθεν ἐστὶ, τεκνία μου; καὶ διὰ τί ἐληλύθατε ἐνταῦθα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ πάντα τὸν σκοπὸν αὐτῶν. Ἀπεκρίθη δὲ ἐκεῖνος· Τεκνία μου, οὐκ ἐστὶν ἐν γεννητοῖς τις δυνάμιμος κατανοῆσαι τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ γὰρ ὁ ἀνάξιός ἐσπύδασα τοῦτο ποιῆσαι, καὶ διὰ νυκτὸς ἐφάνη μοί τις, λέγων· Μὴ Σελήσης πειράσαι τὸν πλάσαντά σε. Οὐ δύνασαι γὰρ πλέον διελεῖν τῆ τόπου τούτου. Ταῦτα ἀκούσαντες ἐκεῖνοι, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.

Καὶ ἦν λοιπὸν πρὸς ἐσπέραν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Τεκνία μου, ὑποχωρήσατε μικρὸν· ἔχω γὰρ δύο παιδία ἐνταῦθα, πρὸς ἐσπέραν ἐρχόμενα· μήπως ξενισθέντα ἐν ὑμῖν, ἀδικήσωσιν ὑμᾶς. Καὶ ἰδοὺ δύο λέοντες, ἐλθόντες ἐκ τῆς ἐρήμου δρομαῖοι, ἔπεισον εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ ὠρούμενοι· ἐκεῖνοι δὲ πάλιν ἀπὸ τοῦ φόβου ἔπεισον χαμαί. Ὁ δὲ γέρον, ἐπιθείς τὰς χεῖρας τοῖς θηρίοις, λέγει πρὸς αὐτά· Τεκνία μου, ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀνθρώπων ἐληλύθασι τινες πρὸς με, ἀλλὰ μηδὲν αὐτὲς βλαΐψητε. Καὶ εὐθὺς στραφίς πρὸς τοὺς Μοναχοὺς, λέγει· Δεῦτε ποιήσωμεν, ἀδελφοί, ἐσπερινὸν ὕμνον. Καὶ ὡς ἀνέστησαν ἑτοι περιδείξ, δραμόντες οἱ λέοντες, περιέλειχον τοὺς πόδας αὐτῶν.

Τῇ δὲ ἐξῆς λέγουσι τῷ Ἀγίῳ· Εἰπὶ ἡμῖν τίμιε Πάτερ, πῶς ἐνταῦθα ἐληλύθας; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἐγὼ υἱὸς ἐγεγόνην Ἰωάννου τινὸς Ῥωμαίου Συγκλητικῆς, καὶ ἐμνηστεύσαντό μοι οἱ γονεῖς γυναῖκα, ἐμοῦ μὴ βουλομένου, καὶ ἐγένοντο οἱ γάμοι· καὶ ὅτε ἡμᾶς ἐγκλείειν ἐμελλόν εἰς τὸν κοιτῶνα, τοῦ λαοῦ παίζοντος καὶ ὀχλοῦντος οὐ μικρῶς, ἐξῆλθον μόνος ἐγὼ σιωπηλῶς, καὶ ἐκρύβην ἐν οἰκῆματι γυναικὸς χήρας ἐφ' ἡμέρας ἑπτὰ, θηνούτων ἐκείνων καὶ ζητούντων με. Μετὰ δὲ ταῦτα, μέσης νυκτὸς ἀναστάς, ἦλθον παρὰ τὴν ὁδὸν· καὶ εὐρώντινα γηραιὸν, εἶπεν πρὸς αὐτόν· Ποῦ πορεύῃ Πάτερ; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπέ μοι· Ὅπου αὐτὸς ἔχεις τὸν νοῦν σου, ἐκεῖ πορεύομαι. Καὶ ἠκολούθησα αὐτῷ· καὶ διὰ τριῶν ἐτῶν ἦλθον ἐνθάδε σὺν αὐτῷ.

Πρότινων οὖν ἡμερῶν τῆς πρὸς τὰ ἐνταῦθα ἀφίξέως μου, κοιμωμένων ἡμῶν, ἅμα τῷ διῦπνισθῆναί με, ἀπῆλθεν ἐξ ὀφθαλμῶν μου, καὶ ἠρξάμην κλαίειν, καὶ λυπεῖσθαι. Ὁ δὲ εὐθὺς ἐφάνη μοι, λέγων· Ἐγὼ εἰμι Ῥαφαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος· μὴ οὖν δευλιάσης, ἀλλὰ δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἦδη γὰρ διήλθες τὰ σκοτεινά, καὶ ἐληλύθας εἰς τὸ φῶς· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἦρθη ἐξ ὀφθαλμῶν μου. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ἠρξάμην ὀδεύειν, καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας ἦλθον ἐνθάδε, καὶ εὗρον ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ λέαιναν νεκράν, καὶ τὰ δύο λεοντάρια ἐπ' αὐτῇ κλαίοντα καὶ κοπτόμενα, μὴ εὐρίσκοντα θηλάσαι· καὶ λαθῶν, ἔθρεφα αὐτὰ ἐκ τῶν ἀκροδρύων, ὡς γνήσιά με τέκνα· τὴν δὲ λέαιναν ὀρύξας, κατέχωσα ὑπὸ τὴν γῆν.

Καὶ μετὰ τὸ ποιῆσαί με χρόνους δύο, ἐξελθὼν ὤραν ἐδομήην, ἐκάθισα μετὰ τῶν σκυμνίων τούτων, καὶ ἰδοὺ σουθάριον ἐν τῇ γῇ εἶδον κείμενον, φιλωτάτου πάνυ καὶ ἀερίον, καὶ ἐξέστην ἐν τῇ διανοίᾳ μου· καὶ εἶπον· Πόθεν ἐστὶ τούτο; Τῇ δὲ ἐξῆς εὐρίσκω πάλιν πέδιλα σιρικὰ, καὶ ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκπλαγεῖς, καὶ περιβλεψάμενος, εἶδον γυναῖκα καθεζομένην ἐπάνω πέτρας, καὶ ἱματισμῷ χρο-

σῶ καὶ πολυτελεῖ κακοσημνήνην, καὶ εὐειδῆ ὄσασιν, καὶ λέγω αὐτῇ· Πόθεν παραγέγονας; καὶ τί ἐστὶ τὰ διαβολικὸν τοῦτο σχῆμα; Ἡ δὲ ἔκλαιε πικρῶς, λέγουσα· Ἐγὼ ἢ ταλαιπώρος θυγάτηρ εἰμι Ῥωμαίου τινὸς Συγκλητικῆς, καὶ ἠνάγκασάν με οἱ γονεῖς μου γάμῳ συζευχθῆναι, ἐμοῦ μὴ βελομένης· καὶ ἐκφυγοῦσα ἀπὸ τοῦ συνδέσμου, τούτων μηδενὸς ἐπιγινώσκοντος τὴν φυγὴν, πλανῶμαι ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἐν τοῖς ἐρήμοις τόποις πάρεμι, μὴ γινώσκουσα ποῦ ἀπέρχομαι. Μὴ οὖν βδελύξῃ με τὴν δούλην σου, ὅτι καὶ γὰρ πλάσμα Θεοῦ εἰμι. Αὕτη δὲ ἦν πειρασμὸς, καὶ διελεγτό μοι τίχη, καὶ γὰρ ἐκ ἧδειν. Εἶπον δὲ πρὸς αὐτὴν· Ποῦ βούλει ἀπελθεῖν; ἐπειδὴ καὶ γὰρ οὐκ εἶω σε ὡς εἶναι μετ' ἐμοῦ. Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ ἦλθον κατοικῆσαι. Καὶ λαθῶν αὐτὴν, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἤγαγον, καὶ δίδωκα αὐτῇ φαγεῖν ἐκ τῶν ἀκροδρύων ὧν ἦσθιον, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς κροσσυδὸν ἔρριον· καί μου ἢ ψυχὴ σύντρομος γέγονεν.

Ὀπηνίκα δὲ ἡ ἐσπέρα κατέλαβε, καὶ τὴν ἐσπερινὴν τελέσας εὐχὴν, ἀνεκλίθην εἰς τὴν γῆν ὀλίγον ἠσυχάσαι, ἦρξατό με ταρασσειν ὁ Σατανᾶς· καὶ ὁ μηδὲ ποτε ἐπιθυμίας τινὸς ἀμαρτίας σαρκικῆς, ἠρξάσθην τῆς γυναικὸς, καὶ ἠβουλήθην συγγενέσθαι αὐτῇ· καὶ ἰδοὺ ἄφνω ἀφανῆς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ. Γυνὸς δὲ, ὅτι ἡμαρτον ἐνώπιον τῆ Θεῶ, εἶπον· Ἠμαρτον ἐνώπιόν σου Κύριε, ἐλίησόν με· καὶ τελείως εἰς ἑμαυτὸν ἐλθὼν, εὗρον τὴν ἀμαρτίαν με, ὅτι πολλὴ ἦν σφάδρα· καὶ γὰρ οὐδὲ τὰ λευτάρια ταῦτα ἤρχοντο πρὸς με ἐπὶ ἡμέρας δέκα, καθὼς πρώην ἐποίουν.

Ἐσοκίησα οὖν μετανάστης γενέσθαι, μήπως πάλιν πλανηθῶ, καὶ ἀπορρίψω ἀπὸ προσώπου Κυρίου· καὶ ἀναστάς, ἐξῆλθον τοῦ σπηλαίου τούτου· καὶ περιπατήσαντός μου ὁδὸν ἡμερῶν δύο, ἐπίστη μοι Ἄγγελος Κυρίου, λέγων· Ποῦ πορεύῃ Μακάριε; καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀπὸ προσώπου τῶν ἀμαρτιῶν μου ἀποδιδράσκω. Καὶ εἶπέ μοι ὁ Ἄγγελος· Ἐνα πειρασμὸν βαστάσαι οὐκ ἠδυνήθης; Ἀπεστράφη εἰς τὸ κελλίον σου. Καὶ εἶπον αὐτῷ· Τίς εἶ Κύριε; Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι Ῥαφαὴλ, ὁ ὀδηγήσας σε ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀφανῆς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ.

Ἐγὼ δὲ ὑποστρέψας ἐν τῷ κελλίῳ τούτῳ, ἐκλίνα γόνυ πρὸς Κύριον, τεσσαράκοντα νυχθήμερα νηστὶς τελέσας· καὶ ἀναστάς, εἶδον τὴ σπηλαίου τούτου, ἔχον φῶτα εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας, καὶ ἄνδρα ἡμφιεσμένον πορφύραν, καὶ στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκ λίθων πολυτίμων, καὶ ἔφαλλεν ὠδὴν παραδόξον, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ, ὡς ὄχλου πολλῆ φάλλοντος· καὶ ὀπηνίκα τὴν ὠδὴν ἐπλήρωσεν, εὐωδία γέγονε φοβερά· καὶ εὐθὺς ὠφανῆς μοι ἐγένετο ὁ φανείς. Ανερχομένου δὲ αὐτῆ εἰς τὸν ἕρανόν, ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμοί· καὶ γὰρ ἐκπλαγεῖς, ἄφρωνος ἐγεγόνην, τεκνία μου, ἐπὶ ἡμέρας ἐβδομήκοντα. Ἦμην δὲ τότε τεσσαράκοντα ὀκτὼ χρόνων.

Ἰδοὺ ταῦτα ἠκούσατε, ἀδελφοί. Ἐὰν δύνησθε ὑπεμῖναι, μείνατε πρὸς ἡμᾶς· εἰδ' ὅ, ὁ Κύριος ὑμᾶς ὀδηγήσει. Καὶ ἀπέλυσεν, εἰπὼν· Σῶζεσθε ἐν εἰρήνῃ, πνευματικὰ τέκνα, ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενοι. Καὶ διέσωσαν αὐτὲς οἱ λέοντες ἡμέρας τρεῖς· οἱ καὶ καταφιλήσαντες τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν αὐτῶν, ὑπέστρεψαν πρὸς τὸν γέροντα.

Οἱ δὲ Μοναχοί, ὀδεύσαντες πρὸς τὴν οἰκουμένην ἡμέρας τινὰς, καὶ ποταμὸν καταλαβόντες, καὶ μικρὸν ἀφυπνώσαντες, ἠρπάγησαν ὑπὸ θείων Ἀγγέλων, καὶ ἀπετέθησαν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἐξυπνοὶ δὲ γενομένοι, καὶ κατανοήσαντες, ὅποιον καὶ πόσον διάστημα ὡς ἐν ἐνείρω διήλθον, ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Καὶ προσευξάμενοι ἐν συντόμῳ, καὶ προσκυνήσαντες ἅπαντας τοὺς ἁγίους τόπους, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Μονὴν αὐτῶν, ἐκδιηγούμενοι πρὸς τοῖς ἄλλοις οἷς ἔπαθον, καὶ εἶδον, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἄγιον Μακάριον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ως ἐν καμίνῳ, τῷ ὑπερῷῳ πυρσευόμενος, Θεοῦ παρουσίᾳ Πνεύματος μυστικῶς, ὁ Ἰάκωβος ἐβόησεν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Η ἐκ τοῦ ὕψους, πνοὴ βιαία τὸν Ἰάκωβον, γλώσση πυριμόρφῳ φθέγγεσθαι τοῦ Θεοῦ, μεγαλεῖα παρεσκεύασεν. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τῆς θεωρίας, τῆς πρακτικῆς σὺ ἐκτιθέμενος, δέλτον ἐκ πυξίδος ὡσπερ πνευματικῆς, τοὺς ἀνθρώπους ἐβελτίωσας· Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ο ἀναπλάσας, κόσμον ἐν μήτρᾳ σου Θεόνημφε, θείας λειτουργίας δείκνυσι τελεστήν, τὸν Ἰάκωβον κραυγάζοντα· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναίξιν, ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Ῥδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Χεῖρας ἐκπετάσας κραταιαῖς, τῆς Ἀποστόλου σου Σῶτερ εὐλόγησας, ἐπανερχόμενος Δέσποτα, πρὸς τὸν ἀναρχὸν Πατέρα σου, καὶ παρεσκεύασας αὐτὸς μετ' εὐφροσύνης βοᾶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ωσπερ ἐπηγγείλω ἀψευδῶς, τοῖς Ἀποστόλοις σου Πνεῦμα ἀπέστειλας· τούτου Ἰάκωβος Δέσποτα, τῇ λαμπρότητι λαμπόμενος, τὴν οἰκουμένην ἀστραπαῖς, καταγλαΐζει φαιδρῶς, καὶ κραυγάζει· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σοφίαν Ἰάκωβε σοφὴ, τὴν ἐνυπόστατον ἔσχες διδάσκαλον, μυσταγωγούσάν σε ἄρρητα, καὶ ἀνέκφραστα μυστήρια· καὶ πρὸς εὐσεβειαν λαοὺς, μέλπων διήγειρας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Ορος ἐκφανθεῖσαν νοσητὸν, Παρθένε ἀχραντε, Προφήτης βλέπει σε ἐκ σοῦ ὑπέριμος λίθος γὰρ, ἐκτμηθεὶς περιεσώσατο, τὴν οἰκουμένην ἀληθῶς, ἐνθέως ψάλλουσαν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄξιός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λαϊκῷ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναντι ἔσβεσαν, αἰρετὴν περιζωσαίμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Δεῦτε τὸν πρωτόθρονον πάντες, τῆς Ἐκκλησίας τὸν φωστῆρα, ἱεροῖς Ἰάκωβον ὕμνοις,

ὡς Ἱεράρχην καὶ Θεῖον κήρυκα, τὸν φερωνύμως Δίκαιον, ὀνομασθέντα μεγαλύνωμεν.

Θείας κοινωνῶν ὡς φανέντα, ἀτελευτήτου βασιλείας, καὶ Θεοῦ κληθέντα ἀδελφόν, καὶ πολιτείαν ἐπαληθεύσαν, προσηγορίᾳ δείξαντα, σὲ μεγαλύνωμεν Ἰάκωβε.

Θρόνῳ παριστάμενος μάκαρ, στεφανηφόρος τῆς Τριάδος, πίστει τοὺς τιμῶντάς σε πόσι, τῶν ἀκηραίων κατατρυφῆσαι γεῶν, Ἀρχιερεῦ Ἰάκωβε, τὸν σὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, ἀπειρογάμως Θεοφάντορ, ταῖς μυσταγωγίαις σου σαφῶς, Θεὸν διδάσκεις σσαρκωμένον Λόγον· εἰς ὃν περ καὶ πιεζύοντες, νῦν ἐπαξίως μεγαλύνωμεν.

Ἄξιός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» **Λ**ση Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας, ταῖς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ως Ἱεράρχης πρότιστος, τῆς καθῆς Διαθήκης, ὡς μέγιστος Ἀπόστολος, ὡς σοφὸς Ὑποφῆτης, καὶ Μάρτυς ὢν ἀληθείας, παρὰ πάντας πλουτήσας, ἐξαίρετον ἀξίωμα, ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, νῦν πρὸς αὐτόν, λίθοις ἀναιρούμενος μετετέθης· παρ' οὗ ἡμῖν Ἰάκωβε, λύσιν αἴτει πταισμάτων.

Θεοτοκίον.

Η φοβερὰ τῆς κρίσεως, καὶ μεγάλη ἡμέρα, νῦν ἐπὶ θύραις ἔστηκεν· ὄρα πρόσεχε, νῆφε, ψυχὴ μου καὶ ἐκ καρδίας, πρόσπεσον τῇ Παρθένῳ, καὶ μόνῃ Θεομήτορι, δάκρυσιν ἐκβώσασα· Πάσης Ἀγνῆ, τιμωρίας ρύσαι με δυσωπῶ σε, καὶ δεξιόις προβάταις με, σὺνταξῶν τοῦ Υἱοῦ σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία προσόμοια Στιχηρᾶ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν εὐσεβούντων τὰ πληθῆ, νῦν ἱεραῖν ἔορτην, χαρμονικῶς τελούντες, ἀλαλοῦμεν πάντες, πιστῶς ἀνευφημοῦντες, ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς, τὸν Θεοῦ ἀδελφὸν σήμερον, καὶ μαθητὴν τῷ Κυρίῳ, ὅστις αἰεὶ, ἐκετεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς κατὰ σάρκα Κυρίου, ἐπιδημίας Σοφῆ, ἀδελφὸς ἀνεδείχθης, μαθητῆς καὶ ἀπόπτως, τῶν θείων μυστηρίων, φυγὰς σὺν αὐτῷ, ἐν Αἴγύπτῳ γενόμενος, σὺν Ἰωσήφ τῇ Μητρὶ τε τοῦ Ἰησοῦ, μεθ' ὧν πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, σὲ ἐξελέξατο, ἱερατεύειν πρῶτον, ἐν Σιών τῇ ἀγίᾳ, Χριστῷ τῷ εὐεργέτῃ, ὡς ὄντα αὐτοῦ, τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως, καὶ ἀδελφὸν συνοδίτην καὶ ὀπαδόν, τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ Ἰακώβε.

Δόξα, Ἦχος α'. Βυζαντίου.

Εν τῇ πυρίνῃ αἴγλῃ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος φωτισθεῖς, τῆς εὐσεβείας ὠφθης θείας ζηλωτῆς, Ἀδελφόθεε Ἰακώβε· ὅθεν καὶ στολὴν σε νομικῆς ἱερωσύνης, ὡς Ἀαρὼν τῆ παλαι, τιμιωτέραν ἐνέδυσεν ὁ δὲ οἶκτον εἰς ἀδελφότητα δεξάμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, Ἀποστόλων ἐνδοξε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Δοξολογία Μεγάλῃ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου, Ῥδὴ γ' καὶ ε'.

Ἀπόστολος. Ἀδελφοί, γνωρίζω ὑμῖν.

Ζῆτει Κυριακῇ κ'.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ.

Ζῆτει τῇ γ' τῆς ιε'. Ἑβδομάδος τοῦ Ματθαίου.

Κοινωνικόν: Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Τῆ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κ ὕμνε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Εθραίων ὠμότητι τὴν σὴν, ἀνδρείαν ἀντέθηκας, Μάρτυς Ἀρέθα πανεύφημε· καὶ θεία χάριτι, κηφόρος ὠφθης, καὶ χορὸν προσήγαγες, Μαρτύρων τῷ Χριστῷ στρατευόμενον, ἐκ πάσης ἐνδοξε, ἡλικίας συγκροτούμενον, καὶ ἐκ γένους, παντὸς συνιστάμενον.

Αρέθα πανένδοξε τερπνὴν, χορείαν στησάμενος, τῶν ἱερῶν συμμαρτύρων σου, μεθ' ὧν ἠγωνίσαι, τὸν καλὸν ἀγῶνα, καὶ τὸν δρόμον ἤνυσας, τῆς σῆς ἀνδρειοτάτης ἀθλήσεως, Χρι-

στὸν δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παρθένοι νεάνιδες Χριστοῦ, ἔρωτι πυρούμεναι, τῆς ἀσθενείας τῆς φύσεως, ἐπλαθόμεναι, καὶ δυνάμει θεία, προφανῶς ῥωννύμεναι, τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ κατεπαίτησαν, μὴ δειλιάσασαι, τῶν βασάνων τὸ ἐπίπονον, καὶ καμίνου, τὸ πῦρ μὴ πτοούμεναι.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Α'σματικῶς τὸν ποιμενάρχην, σήμερον πισοί, ὁμοφρόνως τιμήσωμεν, Ἀρέθαν τὸν ἐνδοξότατον, μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῆ· ὅτι ἠλεγξε βασιλέα παρανομήσαντα, καὶ τὸ αἷμα ἐξέχεεν ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ὁμολογίας· ὅθεν καὶ πύρρον νέφος κατέφλεγεν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, διελέγχον τῶν παρανόμων τὴν ἀσέβειαν. Διὸ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς σοὺς Ἀθλοφόρους ἐνισχύσας πρὸς σὴν δοξολογίαν, καὶ ἡμᾶς διάσωσον ὡς τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐκ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν,

Τὸν ῥύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε· καὶ πάντα τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἀμαρτίας, ἐναποκάθαρσον Ἀγνή, καὶ τοῦ νοοῦ μου στῆσον τὸ ἄστατον· ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος αἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Γδών σε ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη φιλόνηρωπε, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον, αἰκτίνας ἀπέκρυψε, τῆς δικαιοσύνης, Ἥλιε Χριστέ μου, καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδονήθη φόβῳ τῆς κράτους σου· ἡ Μήτηρ σου τὰ σπλάγχνα δέ, τιτρωσκαμένη ἐβόασα· Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, δόξα τῇ Εὐσπλαγχνία σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν πονηρὰν καὶ ἄπιστον, κακοβουλίαν Ἐθραίων προδιαγνόντες, ἐν τῇ τοῦ πνεύματος τόλμῃ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρῆσαι ἠγωνίσασθε· ὡς γὰρ ἔκπαλαι ἐν νόμῳ, τὸν ἐξ Αἰγύπτου σώσαντα, ἐν ἐρήμῳ παρώργισαν, καὶ τοῦτον σταυρῷ κατεδίκασαν, οὕτω νῦν καὶ ἐν ὑμῖν, ἔργῳ τὸν λόγον παρήλθον· καὶ ἀπιστίαν ζηλώσαντες ὑμᾶς τῷ πυρὶ κατεδίκασαν. Ὑμεῖς δὲ ὁμοφρόνως, ἀνδρείως τῇ καρτερίᾳ ἐναθλήσαντες, φοβεροὶ ἐν Μάρτυσιν ἀνεδείχθητε. Παρρησίαν ἔχοντες πρὸς Θεὸν, αἰτήσαθε ῥυθῆναι, ἐκ πταισμάτων πολλῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Εξάρπασόν με Δέσποινα, χεῖρός τοῦ δράκοντος τοῦ βροτοκτόνου, τοῦ πολεμοῦντός με ἐν ὑποκρίσει, καταπιεῖν ὀλοτελῶς· συντριψὸν τὰς μύλας τούτου δέομαι, καὶ τὰ μηχανήματα διαλύσον, ὅπως ῥυσθῆῖς τῶν τούτου ὀνύχων, μεγαλύνω τὴν δυναστείαν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ορφῶσά σε σταυρῶμενον, καὶ θανατούμενον ἢ Θεοτόκος, οἶμοι! ἐκραύγαζε, πῶς τὰς ὀδύνας, φέρεις γλυκύτατε Υἱέ; βαλλεῖ τὴν καρδίαν μου ἢ λόγγη σου, φλέγει δὲ τὰ σπλάγχνα μου τὸ πάθος σου· ὁμῶς ὑμολογῶ σε· θέλων γάρ ταῦτα πάσχεις, σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'. Τὰς ἀλγηδόνas.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἀναγινώσκειται ἡ συνήθης Στιχολογία, εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οὗτος, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς:

Μαρτυρικὴν σύνοδον θεοτερπέα μελψομεν ὕμνοις.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Μάρτυς ἀθλοφόρε τῷ Χριστοῦ, Ἀρέθα παμμακάριστε ταῖς ἐκείαις σου, καὶ τῶν σὺν σοὶ Μαρτύρων, τὸν νοῦν μου καταύγασον, ὅπως ὑμῶν ὑμνήσω, τὴν φωσφόρον καὶ ἔνθεον μνήμην.

Ανω τὸ πολίτευμα σαφῶς, ἐν οὐρανοῖς κτησάμενος Θεομακάριστε, Χριστοῦ τῇ ἐκμιμήσει, σαυτὸν παραδεδώκας, πόθῳ τοῦ μαρτυρίου, τοῖς ἀνόμοις Ἑβραίοις θεόφρον.

Ρῆμα παραβάς τὸ τοῦ Θεοῦ, Ἑβραῖος ὁ παράνομος, καὶ ἀδικώτατος τὴν θεολεκτον ποιήμην, Χριστοῦ ἐλυμήνατο· ὁμῶς ἐσπράττει δίκην, τῇ δικαίᾳ καὶ θείᾳ προνοίᾳ.

Τρίβον διοδεύων ἀληθῶς, πρὸς οὐρανὸν τὴν φέρουσαν, Χριστῷ προσήγαγες, Μαρτύρων Ἐκκλησίαν, Ἀρέθα πανεύφημε, πάσης ἐξ ἡλικίας, καὶ ἐκ γένους παντὸς ἠθραισμένην.

Θεοτοκίον.

Υμνοῖς τὴν πανάχραντον πιστοῖ, Παρθένον εὐφημήσωμεν, τὴν Θεομήτορα, τὴν κεχαριτωμένην, τὴν σκέπην τὴν ἔνθεον, τὸν εὐδίων λιμένα, τὴν ἀπάντων πιστῶν σωτηρίαν.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ρωννυμένην ὀρῶντες, τῇ τοῦ Σταυροῦ χάριτι, σοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, Ἑβραίων παῖδες

παράνομοι, φθόνῳ τηκόμενοι, ἐν αἰκισμοῖς πολυτρόποις, ἀφειδῶς ἠκίζοντο, μόνε Φιλάνθρωπε.

Γὰβόλον τὴν γλῶσσαν, εἰ δυσσεβεῖς ἔχοντες, καὶ σὲ βλασφημοῦντες, τὸν τούτων τοὺς προγεννήτορας, ἐλευθερώσαντα, τῆς παλαιᾶς τυραννίδος, τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας, Σῶτερ κατέσφαξαν.

Καταμόνας ὁ πλάσας, θεουργικῶ νεύματι, σὺ τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας, τίς τῆς προνοίας σου, βάθος δυνησεται, καταλαβεῖν ὅπως ποιήμην, ἦν Χριστέ συνήγαγες, λύκοις παρεδωκας;

Η θεόφρον σου ποιήμην, βαρβαρικοῖς ξίφεσι, κατατεμνομένη, προθύμως ἐπεκαλεῖτό σε· Δέξαι τὰ πνεύματα, καὶ ταῖς ψυχὰς ἡμῶν Σῶτερ, καὶ πρὸς φῶς ὀδήγησον, τῆς βασιλείας σου.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με πάλαι, πρὸς τὴν ζωὴν Πάναγνε, πάλιν ἐπανήγαγες, μόνη τὴν ἐνυπόστατον, ζωὴν γεννήσασα· ἢ προσβαλὼν διεβράβη, προφανῶς ὁ θάνατος, ὁ δυσμενέστατος.

Ὁ Εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει καθοπλισθεῖς, καὶ τῇ πίστει τεγίχσας πόλιν τὴν σὴν, τοῖς ἔργοις κατήσχυκας, τοῦ τυράννου τὸ φρύαγμα· ὑπομονῆς δὲ τύπος, ἐνθίου γεγόμενος, τῷ Χριστῷ προσήγαγες, ἐν ταύτῃ ταῖς Μάρτυρας· ὄθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀρέθα αἰείμνηστε, τὴν πανέορτον μνήμην σε. Ἀθλοφόρε μακάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πτασμάτων λύτρωσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταίζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ος πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπειρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλητοῦ πανάμωμε, ἀνομιῶν με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γεγόμενον, σπεῦσον καὶ τῆς ταύτων, κακουργίας με ῥῦσαι, λαμπρὸν αἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· δίωξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἄνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέραν, πρεσβείας σου Ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ανελκόμενον Σῶτερ ἐν τῷ σταυρῷ, ἀγαθότητος πλούτῳ φύσει Θεὸν, ὁρώσα ἢ κτίσις σε, ἀκατάληπτε ἔτρεμε, καὶ κλονημένη πᾶσα, τῷ φόβῳ συνείχετο· ἀλλ' Ἰουδαίων δῆμος, Πιλάτῳ ἐκραύγαζεν Ἄρον ὡς κακοῦργον, καὶ σταυρῷ ἀναρτήσας, τοῖς ἡλοῖς καθήλωσον, καὶ τῇ λόγχῃ ἐκκέντησον, καὶ θανάτῳ κατάγαγε καὶ ταῦτα πάσχοντά σε δεινῶς, καθορῶσα ἔλεγεν ἡ Μήτηρ σου· Ὑμνολογῶ σου τὴν ἄκραν, Υἱὲ συγκατάβασιν.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Συναγωγή, κραταιουμένη τῷ Πνεύματι, καὶ χορεία, Δεῖα καὶ ὑπέρλαμπρος, μαρτυρικὸς δῆμος καὶ στρατὸς, ὁ τροπαιοφόρος, Ἄρεσαν ἔχων ταξίαρχον, ὑμνεῖσθω φιλοτίμως, ὑπὸ τῶν μελωδούντων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Υπὸ τῆς σῆς, συγκροτημένη συνέσεως, ἡ Θεόφρων, πόλις σὺ Πανόλβιε, τοῦ πολιᾶ, λάμπωντος σεμνῇ, πρὸς τοὺς παρανόμους, ἀνδρείως διηγωνίσαστο· καὶ νίκην ἀραμένη, μελωδεῖ τῷ Σωτῆρι· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμῳ καινῷ, ζωοποιοῦντι τῷ Πνεύματι, πεφραγμένη, νόμον τὸν τοῦ γραύματος, τὸν ἀναιροῦντα ἢ εὐσεβῆς, πόλις ὑπερέσχε, τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, καὶ τρόπων εὐγενείᾳ, τῷ Χριστῷ μελωδῆσα· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Οντως Θεοῦ, πόλις εἰδείχθης Ὑπέρτιμε, καὶ Μαρτύρων, Δεῖον ἐνδιαίτημα, καὶ περὶ σοῦ ἄδεται φαιδρῶς, νῦν δεδοξασμένα, μεγάλα καὶ ἀξιάκουστα· χορὸν γὰρ μελωδοῦντα, τῷ Δεσπότη προσῆγες· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Δαυϊτικῆς, ἐκ βασιλίδος βλαστήσασα, συγγενείας, τὸν παμβασιλεύοντα, τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ τῆ Πατρὸς, Λόγον ἀπορρήτως, καὶ ὑπὲρ νοῦν ἀναλάμψαντα, ἐγέννησας Παρθένε Θεοτόκον διό σε, θεοφρόνως πιστοὶ μακαρίζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ἥα τί με ἀπώσω.

Ο θεόλεκτος δῆμος, καὶ θεομακάριστος ἀγωνιζόμενος, καὶ θερμῶς ἀλλήλους, ἐνισχύοντες καὶ συνασπίζοντες, ὑπὸ τῶν ἀνόμων, ὑπὲρ Χριστοῦ σφαγιασθῆναι, εὐκλεῶς οἱ καλλίνικοι εἶλοντο.

Νευρωθέντες τῇ πίστει, καὶ τῆς εὐσεβείας τῷ ζήλῳ Σῶτερ πυρούμενα, οἱ θεράποντές σου, παρανόμων τὸν φόβον οὐκ ἔπτηξαν·

καὶ τῇ σῇ ἀγάπῃ, εἰλικρινῶς συνδεδεμένοι, ἑαυτοὺς ἐκουσίως παρέδωκαν.

Θεοῦ Δεῖα προνοία, καὶ τοῖς ἀνεφίκταις τῆς σοφίας κρίμασιν, ἀναθέντες πᾶσαν τὴν ζωὴν αὐτῶν δῆμος ὁ ἐνθεος, πρὸς τὰς παρανόμους, Ἑβραϊκὰς μαιφονίας, εὐθαρσῶς οἱ γενναῖοι ἐχώρησαν.

Επί σοὶ πεποιθότες, καὶ πεπιστευκότες ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, οἱ σοὶ Σῶτερ μύσται, οὐκ ἐρίζοντες οὐδὲ κραυγάζοντες, ὑπὸ τῶν ἀνόμων, ὑπὲρ τῆς σῆς ὁμολογίας, ἀνηρέθησαν οἱ γενναϊότατοι.

Θεοτοκίον.

Ο Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ὁ πρὸ τῶν αἰῶνων Πατρὶ συναΐδιος, εὐσπλαγχνίας πλούτῳ, ἐν γαστρὶ σου σκηνώσας ἐπτῶχεύσε, καὶ βροτὸς ἐφάνη, ἐπὶ τῆς γῆς σὰρξ χρηματίσας, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

ᾠδὴ ε'. Ἄισθητί μοι Σωτήρ.

Τῷ αἵματι τῆ Χριστοῦ, σημειωθέντες οἱ Ἄγιοι, τὰ αἵματα ἑαυτῶν, προθύμως ἐξέχσαν, οἱ ἐνδοξοὶ Μάρτυρες, καὶ νῦν βασιλεύειν, σὺν αὐτῷ κατηξιώθησαν.

Εἰρήνην προφητικῶς, ἐλάλουν γλῶσσαι ψελ-
ψελίσματα· ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν, νηπίων ψελίσματα· παρθένοι θεόφρονες, ὑπὲρ εὐσεβείας, ἑαυτὰς Θεῷ προσήνεγκαν.

Ραγήσεται σοὶ τὸ φῶς, ἀνατελεῖ τὰ ἱμάτια, πλουσίως παρὰ Θεοῦ, Ἄρεθα δεσπέσιε, πρὸς ὃν ἐξεδήμησας, ἀποσταζῶν ἔτι, τοὺς ἰδρωτάς τῆς ἀθλήσεως.

Πληθὺς σοὶ Μαρτυρικῆ, ἐνθέως Σῶτερ προσήνεκται, τὰ αἵματα διὰ σέ, προθύμως κενώσασα· καὶ αἰτεῖ τὴν ἄφεσιν, τῶν ἀμαρτημάτων, τοῖς αὐτὴν αἰεὶ δοξαζοῦσιν.

Θεοτοκίον.

Εξέλαμψεν ἐκ Σκῶν, ἡ τοῦ Ὑψίστου εὐπρέπεια, τὸ πρόβλημα τῆς σαρκὸς, καθ' ἑνώσειν ἄρρητον, ἐκ σοῦ Ἀπειρόγαμε, περιβεβλημένη, καὶ τὸν κόσμον κατεφώτισεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Γλαίσθητί μοι Σωτήρ, πολλαῖ γὰρ αἱ ἀνο-
» μίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνά-
» γαγε δεομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπά-
» κουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνης πρόξενος, ἡρῖν ἐπέστη, ἡ φωσφόρος σήμερον, τῶν Ἀθλοφόρων ἑορτῇ ἦν ἀνυμνοῦντες δοξαζομεν, τὸν ἐν ὑψίστοις ὑπάρχοντα Κύριον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν νοῦν μου φώτισον, Χριστέ, τῇ αἴγλῃ τῶν ἀγῶνων Ἀρέθα τοῦ γενναίου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων τῶν ἀθλησάντων σὺν αὐτῷ· πρῶτος γὰρ ἀπάντων ἀνεδείχθη ὁ ξερρός, παιδρῶς παραταξάμενος κατὰ τῶν ἀθετήτων τὴν σάρκωσιν σου, τοῦ ὑπὲρ φύσιν σαρκωθέντος καὶ τεχθέντος, ἵνα ἡμᾶς λυτρώσῃς τῆς πλάνης, καὶ δείξῃς ἀπλανῶς τοῖς βουλομένοις διοδοῦειν τὴν ὁδὸν τῆ μαρτυρίου· ἦν οἱ Ἀθληταὶ ἐβάδισαν, σὲ ἀνυμνοῦντες τὸν ἐν ὑψίσις ὑπάρχοντα Κύριον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆ Ἁγίης Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Στίχοι.

Τμηθεὶς, Θεῷ προσῆξε Μάρτυς Ἀρέθας
Πολλοὺς ὁμοίως Μάρτυρας τετμημένους.

Ἀρέθα εἰκάδι σὺν γνωστοῖσι τετάρτῃ τμηθῆς.

Οὗτος ἦν πρῶτος τῆς πόλεως Νεγρᾶς, ἐν Αἰθιοπία, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου, τῆς μὲν Αἰθιοπίας βασιλεύοντος Ἐλεσβαάν τοῦ Χριστιανικωτάτου, τῶν δὲ Ὀμηριῶν, Ἑβραίων τινός Δυναάν. Ἡ δὲ τοιαύτη χώρα παρά μιν τῇ Δεῖα Γραφῇ Σαβὰ λέγεται, παρά δὲ Ἕλλησιν Εὐδαίμων Ἀραβία. Τοῦ δὲ Ἐλεσβαάν τὸν Ἑβραῖον ὑπετάξαντος, καὶ φύλακας ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ καταστήσαντος, ἐπαναστὰς ὁ Ἑβραῖος, ἀνείλεν αὐτούς, καὶ πρὸς τὴν Νεγρᾶν πόλιν ἀνέδραμεν, ἦν καὶ πολιορκήσας, οὐ δυνάμει, ἀλλ' ἐπιπορκίαις, τοὺς ἐν αὐτῇ Χριστιανούς ἀπαντας ἀνείλεν ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας. Τότε ὁ Ἅγιος Ἀρέθας ἀντίστη γενναίως, πρῆτερον πάντας ἐπιστηρίξας τῇ πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν πίστει, καίτοι εἰς ἕσχατον γῆρας ἐλάσας, ὡς μηδὲ δύνασθαι περιπατῆσαι· ὥστε, καὶ ὅτε παρεδόθη πρὸς τὸ ἀποτιμηθῆναι τὴν κεφαλὴν, βασταζόμενος ἀπαχθεὶς ἔχαιρε· καὶ τὴν διὰ ἔφους ἀποτομὴν λαβὼν, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη μιᾶς γυναικὸς καὶ τοῦ βρέφους αὐτῆς, ἦν ἰδὸν τὸ βρέφος ἐν τῷ πυρὶ, ἐπιρρίψαν ἐν τῇ φλογὶ ἑαυτὸ, τελειοῦται.

Στίχ. Τῇ μητρὶ πρὸς πῦρ ἠσύχως τεφρουμένη,
Φωναῖς ὑποφελλίζον εἶπετο βρέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Σεβαστιανῆς.

Στίχ. Σεβαστιανῆ τῇ τομῇ βλύζει γάλα,
Οὐχ αἷμα καὶ σὰρξ ὡς περ οὔσα πρὸς
ἕξφοσ.

Επὶ τῆς βασιλείας Δομιτιανοῦ, ἐν πόλει Μαρκιανοῦ διαγεύσα ἡ ἁγία Μάρτυς Σεβαστιανῆ, διεβλήθη πρὸς Σέργιον ἡγεμόνα ὡς Χριστιανή. Ἡ, καὶ παραστᾶσα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐπεὶ ὠμολόγησε τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἶναι μαθήτρια, καὶ ὅτι τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἐξ ἐκείνου προσήκατο, καὶ ἔτοιμος εἶναι καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀποθανεῖν, ἐν πρώτοις μὲν σφαίραις μολυβδίναις τύπτεται κατὰ παντὸς τοῦ σώματος, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβάλλεται· ἐν τῇ καὶ ὤφθη ὁ Ἀπόστολος αὐτῇ, λέγων: Εὐθύμει, καὶ μὴ λυποῦ.

δεῖ γὰρ σε δέομιον ἀπελθεῖν ἐν τῇ πόλει σου διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἐμολογίαν. Καὶ τῇ ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ ἐξαγαγὼν αὐτὴν ὁ Ἄρχων τῆς φυλακῆς, καὶ κάμινον ἐκκαύσας σφοδρῶς, ἐν αὐτῇ βληθῆναι κατέκρινεν. Ἡ δὲ Ἁγία, ῥιφίσσα ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ἐφ' ἱκανὸν σταῖσα, καὶ ἀβλαβῆς διαμείνασα, ἐξῆλθεν, ὥστε θαυμάζειν πάντας καὶ ἐξίστασθαι. Προσευχομένης δὲ αὐτῆς, γέγονεν ἦχος μέγας ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ χαλαzai, ὡς τε καὶ τὸ πῦρ σβεσθῆναι, καὶ πολλοὺς κινδυνεύσαι, καὶ τὸν Ἡγεμόνα φεῦγειν μετὰ τῶν λοιπῶν.

Μετὰ ταῦτα λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ Ἡγεμὼν· Τίς εἶ; καὶ τίνα τὰ κατὰ σέ; καὶ ἐκ ποίας πόλεως τυγχάνεις; Ἡ δὲ Ἁγία ἰσιώπα. Μαθὼν δὲ ἐκ τῶν παρεστώτων, ὅτι ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἡρακλείας ἐστὶ, παρέπαμψεν αὐτὴν δέομιον τῷ ἐκείσε Ἡγεμόνι. Ἄγγελος δὲ Κυρίου φανείας αὐτῇ, λέγει: Θάρσει θυγάτερ Θεοῦ· δεῖ γὰρ σε Πομπιανῷ Ἡγεμόνι παραστῆναι· ἀλλ' ἐγὼ μετὰ σοῦ εἶμι. Καὶ ἀπελθούσα εἰς Ἡρακλείαν, παρέστη τῷ Ἡγεμόνι· ὃς καὶ κρεμάσας αὐτὴν ἐπὶ ξύλου, ἀφειδῶς ἔξεν ἄχρις ὠρῶν τριῶν· καὶ αἱ μὲν σάρκες αὐτῆς ἀποτεμνόμεναι, μύρου εὐωδίαν ἀπέπεμπον· ἐκείνη δὲ ξομένη, σιωπηλῶς προσήυχετο, ὡς τε λέγειν πάντας σῶμα ἄψυχον πάσχειν. Καταγαγὼν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ μαγκάνου, θηρίοις ἀφίησι πρὸς βορᾶν· καὶ λέων ἀπολυθεὶς παμμεγέθης, ἦλθε πλησίον τῆς Ἁγίας· καὶ ἀναλαβὼν ἀνθρωπίνην φωνὴν προστάξει Θεοῦ, ἐπὶ διορδῶσει τῶν ἀσεβῶν, τὴν μὲν Ἁγίαν εὐφύμει, τοὺς δὲ ἀνόμους ἤλεγγεν. Εἶθ' οὕτω λείαναν ἀπολύσας κατ' αὐτῆς, οὐδὲν τι ἤνυσεν· ἐλθοῦσα γὰρ καὶ αὐτῇ, ἔστη εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς Ἁγίας, καὶ ἴσαντο ἑκάτερα τὰ θηρία ὡσπερ ἀρνία ἄκακα.

Ἀπορήσας δὲ ὁ Ἡγεμὼν, δέδωκεν ἀπόφασιν κατ' αὐτῆς· καὶ ἐξαγαγόντες ἔξω τῆς πόλεως, ἀπέτιμον τὴν τιμίαν αὐτῆς κεφαλὴν, γάλα πηγάζασαν ἀντὶ αἵματος. Τὸ γοῦν ἅγιον αὐτῆς σῶμα σὺν τῇ κεφαλῇ ἐμβαλὼν ὁ δυσσεβῆς εἰς σάκκον, καὶ μόλυβδον τριακοσίων λιτρῶν, καὶ ἐπιμολῶς ἀσφαλισάμενος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης ἤκοντισεν. Ἄγγελος δὲ Κυρίου, τοῦ σάκκου διαρράγέντος, τὸ σῶμα τῆς Ἁγίας διεκέμισεν ἐν τόπῳ, λεγομένῳ Ῥησιστῷ. Ἀμμία δὲ ἡ Συγκλητικὴ, τοῦτο διαμνησθεῖσα, σινδῶσιν εἰλήσασα καὶ μυρίσασα, ἐν ἰδίῳ τόπῳ τοῦ Ῥηιστοῦ ἐναπέθετο.

Τραῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ Ζ. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Αιμάτων οἱ χεῖμαρροι, τῶν Ἀθλητῶν σου ἀναπηγαῖζουσι, τὰς ἰάσεις τοῖς πίστει, τὴν τούτων μνήμην καταγεραῖρουσι, καὶ σοὶ τῷ Κτίστῃ προθύμως κραυγαῖζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μητέρες οἰκτίρμονες, ὡς τετρωμένοι τῆς σῆς ἀγάπης Χριστέ, οὐκ ἐφείσαντο παίδων, ἀλλ' ἐν καμίνῳ καταφλεγόμενοι, σοὶ τῷ Δεσπότη ἐκραύγαζον λέγουσαι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εμῶραναν ἅπασαν, οἱ Ἀθλοφόροι τὴν τῶν ἀνόμων βουλήν, ὡς τῇ Δεῖα συνέσει, καὶ ἀγχινοῖα κατακοσμούμενοι, καὶ γεγηθότες ἐσφαττοντο ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπαδας ἀθλήσεως, καὶ παρθενίας φαιδρῶς ἀνάψασαι, εἰς τὸν Δεῖον νυμφῶνα, αἱ νικηφόροι ἀγαλλιώμεναι, σὺν ταῖς φρονίμοις Παρθένοις κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ψυχῶν καθαρτήριο, καὶ σωτηρίας ὑπάρχεις πρόξενος, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοῦ Μητέρα σε καταγγέλλουσι, καὶ τῷ Υἱῷ σου συμφώνως κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ ἡ. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Οὐκ ἐν τῷ νόμῳ πέφυκε, προφανῶς ἡ τελείωσις, ἀλλ' ἐν τῷ Χριστῷ ἡ σωτηρία δέδοται, ἐβόων οἱ Μάρτυρες, τοῖς Θεοκτόνοις λέγοντες· ὅθεν γεγηθότες, ἀναιρούμενοι πάντες, καὶ θνήσκουμεν προθύμως, καὶ αὐτῷ μελωδῆμεν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυσταγωγεῖ τὸ νήπιον, καὶ διδάσκει τοὺς ἄφρονας, πρὸς τὴν σὴν εἰκόνα, καθορᾶν τὴν ἄχραντον, καὶ πίστιν εἰσδέξασθαι, τῆς ἐν γῆ παρουσίας σου· καὶ διαλαθὸν τῶν παρανόμων τὰς χεῖρας, τὴν φλόγα ὑπεισηλθε, τῆ τεκούση συμψάλλον· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Επὶ τῆς γῆς οἱ Μάρτυρες, εὐσεβῶς ἠγωνίσαντο· καὶ ἐν ἕρανοῖς, παρὰ Χριστοῦ τὸν στέφανον, ἀξίως ἐδέξαντο, χαρμονικῶς ἀπαίραντες, τῶν εὐφραينوμένων, ἔνθα ἡ κατοικία, τῶν πίστει μελωδούντων, καὶ βοώντων ἀπαύστως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τὴν αἰῶνα.

Νενικηκότες Ἅγιοι, τὸν δεινὸν κοσμοκράτορα, καὶ τοὺς ὑπερβοῦντας, τοῖς αὐτῆ Δελήμασι, πρὸς τὸν Παντοκράτορα, καὶ τὸν τῶν ὄλων Κύριον, μετὰ παρρησίας καὶ χαρᾶς ἀνεκφράστου, μετέστητε βοῶντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Υἱόν σου Πανάχραντε, τῶν εἰλικρινῶς καὶ καθαρῶς βοώντων σοι, καὶ σὲ Θεομήτορα, ὁμολογόντων Πάναγνε, τῶν ἀμαρτημάτων, αἰτουμένη τὴν λύσιν, τυχεῖν τε σωτηρίας, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τήτους ἰδῶν· Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν
» ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
» τε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

ᾠδὴ Σ'. Ἐφριξε πάσα ἀκοή.

Μέτοχοι δόξης τοῦ Χριστοῦ, κοινωνήσαντες θανάτου γεγονάτε, Ἅγιοι Μάρτυρες· καὶ βασιλείας τῷ διαδήματι, κατεκοσμήθητε φαιδρῶς· Θεῷ δὲ παρίστασθε, ἡμῖν αἰτούμενοι, σωτηρίαν ψυχικὴν ἀξιάγαστοι.

Νόμιμοι ὠφθητε Χριστοῦ, στρατιῶται καὶ ἀήττητοι Μάρτυρες, Ἀρέθα πάνσοφε, καὶ σοὶ προθύμως οἱ συναθλήσαντες, σὺν Ἀθλοφόροις γυναιξί, παρθένοι νεάνιδες· διὸ δεόμεθα, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτεύσατε.

Ομίλος πρόκειται ἡμῖν, ἐκκλησία τε Μαρτύρων θεόλεκτος· δεῦτε φιλόθεοι, μετ' ἐγκωμίων τούτους ὑμνήσωμεν, ὡς νικηφόρους Ἀθλητᾶς, ὡς Θεῖους θειράποντας, ὡς ἐκτεύον-
τας, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλάνθρωπον.

Γθυνον Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν μου καὶ Κυβέρνησον Δέσποτα, τῶν θειραπόντων σου, ταῖς ἐκείαις τῶν ἀγαπώντων σε· καὶ καταξίωσον αὐτῶν, γενέσθαι συμμετοχόν, τὰς ἀμαρτίας μου, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Σκῆνωμα γέγονας Θεοῦ, τὸν ἀχώρητον ἐν μήτρᾳ χωρήσασα, καὶ τὸν πρὶν ἄσαρκον, σεσαρκωμένον ἡμῖν γεγέννηκας· ὃν νῦν δυσώπησον Ἄγνη, πταισμάτων συγχώρησιν, πᾶσι δωρήσασθαι, τοῖς ἐν πίσει σε αἰεὶ μεγαλύνουσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**φριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ
» συγκατάβασιν, ὅπως ὁ ὑψιστος, ἐκὼν
» κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενηκῆς ἀπὸ
» γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄ-
» χραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνουμεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αρέθα παναοίδιμε, σὺν τοῖς συναθλοῖς πρέσβευε. Χριστῷ βραβεῦσαι τῷ κόσμῳ, ὁπρῶνοιαν καὶ εἰρήνην, τῷ εὐσεβείας κράτορι, καὶ Βασιλεῖ θεόφρονι, Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε, καὶ ἰλασμόν τοῖς τελοῦσι, τὴν ἰσραὴν ὑμῶν μνήμη.

Θεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν ἀνεκαίνισας, τὴν φύσιν τοῦ Προπάτορος, ὑπερφυῶς συλλαβοῦσα, καὶ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως· ὑφ' οὗ ῥωσθέντες ἠθλησαν, χοροὶ Μαρτύρων μέλποντες, σὲ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν ἀπαρχὴν Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΕ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων καὶ Νοταρίων,
Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Οὶ τὸν δρόμον τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν
τηρήσαντες, μαρτυρίου στέφανον ἀνεδή-
σαντο, Μαρκιανὸς καὶ Μαρτύριος, οἱ πύργοι οἱ
ἄσειστοι, Ἐκκλησίας οἱ μαζοὶ, οἱ τὸ γάλα τὸ
ἄδολον, ἀναβλύζοντες, οἱ φαιδροὶ μαργαρίται
οἱ φωστῆρες, οἱ τὴν κτίσιν ταῖς ἀκτίσι, τῆς
εὐσεβείας πυρσεύοντες.

Μίαν γνώμην προφέρουσα, καὶ τὸ ἐν συμ-
φρονήσασα, ἡ δυὰς ἡ ἔνθεος, τὴν διαίρε-
σιν, τὴν τοῦ Ἀρείου διέλυσε, διδάσκουσα σέ-
βεσθαι, συναῖδιον Πατρὶ, τὸν Υἱὸν καὶ συνα-
ναρχον, καὶ τῷ Πνεύματι, ἐν μονάδι Τριάδα,
καὶ Μονάδα, ἐν Τριάδι μίαν φύσιν, τρισὶ προ-
σώποις ἀμέριστον.

Οπαδοὶ καὶ ὁμότροποι, μιμηταὶ καὶ ὁμό-
ζηλοι, τοῦ Ἱεροκλήρου Παύλου ὠφθητε,
καὶ τῇ ἐκχύσει τῆ αἵματος, ἐχθρῶς ἐβυθίσατε,
καὶ αἰρέσεων δεινῶν, ἐξηράνατε χεῖμαρρόν, καὶ
ἐδείχθητε, ποταμὸς εὐσεβείας καταρδεύων, τῷ
Χριστῷ τὴν Ἐκκλησίαν, Μαρκιανὴ καὶ Μαρτύριε.

Δόξα, Ἦχος α'. Γερμανοῦ.

Μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ γεγονότες, τῷ τῆς ὁμο-
σίου Τριάδος ὁμολογητοῦ καὶ κήρυκος, καὶ
σὺν αὐτῷ ὑπὲρ αὐτῆς διωκόμενοι Μακάριοι, τὸν
δια ξίφους θάνατον τῶν αἰρετικῶν γλωσσαλιῶν
προεκρίνατε· ὅθεν καὶ μαρτυρικοῖς στεφάνοις
κοσμηθέντες παρὰ Θεοῦ, καὶ παρρησίαν λαβόν-
τες, πρεσβεύσατε τῷ ῥυθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς
τιμῶντας τὴν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Γνώμη σαθρὰ ὀλισθήσας, γυμνὸς κατάκειμαι,
καὶ πρὸς τὴν σὴν Παρθένη, καταφεύγω
γαλήνην· ἐκ ζαλῆς ἐναντίας καὶ πειρασμῶν, πο-
λυτρόπων με λύτρωσαι, ἵνα ὑμῶν σε τὴν χάριν
θεοπρεπῶς, Θεοτόκε ἀειπάρθε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱός σου παθεῖν ἠνέσχετο, ἵνα
τῷ τούτῳ πάθει, τὴν ἀπάθειαν πᾶσι, πα-
ράσχη Θεοτόκε· ὅθεν αὐτόν, καθικέτευε πάν-

τοτε, παθῶν παντοίων με ῥύσασθαι, καὶ ψυχῆς,
καὶ τοῦ σώματος πρεσβείαις σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος γ'.

Οὶ νοεροὶ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, καὶ
Τριάδος ὑπέρμαχοι, Μαρκιανὸς καὶ Μαρ-
τύριος, τῷ θυρεῷ τῆς πίστεως τὰς αἰρέσεις
τρεψάμενοι, ὀρθοδοξίας φωτὶ τὸν κόσμον κατε-
φαιδρυναν. Παύλῳ δὲ πειθαρχοῦντες ἰσαπο-
στόλῳ, ποιμένι καὶ διδασκαλῷ τῶν ἀληθῶν
δογματῶν, Ἀρείου καὶ Νεστορίε καθεῖλον τὴν
διαίρεσιν, Σαβελλίου καὶ Σεθῆρου τὴν σύγχυ-
σιν ἐκτρεπόμενοι· καὶ τριαδικῶς θεολογῶντες
μονάδα, καὶ τὸν ἐκ Παρθένου σαρκωθέντα Θεὸν
ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις ἕνα Υἱόν, εὐσεβῶς πᾶσιν
ἀνυμνεῖν οἱ πανεύφημοι ἐκήρυξαν. Διὸ στεφά-
νευς τῆς νίκης οὐρανόθεν κομισάμενοι οἱ θεσπέ-
σιοι, αἰτοῦνται ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν γυναιξὶν ἁγία, Θεοτόκε Μήτηρ ἀνύμφευ-
τε, πρεσβευε ὃν ἔτεκες Βασιλέα καὶ Θεόν,
ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις.

Ορῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε,
κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ὠλόλυξες βῶσα·
Ποθεινότατόν με Τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ κάλ-
λος τὸ φωσφόρον, τὸ καλλωπίσαν τῶν ἀνθρώ-
πων τὴν φύσιν;

Ἀπολυτίκιον: Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκον-
ται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων
ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Ἄιττοις προσοίσω Μάρτυσιν μελωδίαν.

Ἰωσήφ.

Ωδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιοῖς.

Διόλου τῷ φωτὶ, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐλλαμ-
πόμενοι αἰεὶ, φωστῆρες ἀπλανεῖς, χρημα-
τίζετε Ἅγιοι· ὅθεν πίστει τὴν φωσφόρον, εὐρ-
τὴν ὑμῶν σήμερον, ἐκτελοῦντες φαιδρῶς ἀγαλ-
λόμεθα.

Ἰδεῖν τὸν ἐπὶ γῆς, ἀναλάμπαντα Λόγον, ἐκ
Παρθένου δι' ἡμᾶς, ποθοῦντες Ἀθηταί, τῷ Πα-
τρὶ ὁμοούσιον, τοῦτον καθομολογοῦντες, βιασ-
τάτον θάνατον, λογισμῷ στέρροτάτῳ ὑπέστητε.

Τοῦ Παύλου τοῦ σοφοῦ, θεηγόροι δειχθέν-
τες, ὁπαδοὶ καὶ φοιτηταί, ὁμότιμον Πα-

τρι, τὸν Υἱὸν ἐκηρύξατε· ὅθεν ξίφεσι τμηθέντες, τῇ πλημμύρᾳ τῆ αἵματος, Ἀθλοφόροι τὴν γῆν ἠγάσαστε.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀναρχὸν Υἱὸν, τοῦ Θεοῦ συλλαβοῦσα, ἐσωμάτωσας Ἀγνή, γενόμενον βροτὸν, διὰ ἔλκος ἀφατον· ὅθεν τοῦτον προσκυνοῦντες, εὐσεβῶς σε δοξάζομεν, τὴν αἰτίαν τῆς πάντων δεώσεως.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ορθοδοξία, λαμπρυνόμενοι Θείῳ ἐν Πνεύματι, τὸν Ἀρείῃ σκοτασμὸν, ὀλοσχερῶς διεφύγετε, Μάρτυρες γενόμενοι τοῦ Παντοκράτορος.

Ισον τὸν Λόγον, τῷ Πατρὶ δογματίσαντες Ἄγιοι, κατεκρίθητε θανεῖν, Μαρκιανὲ καὶ Μαρτύριε, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον, ζῶν ἠμετέθητε.

Στρατολογία, ἱερά τῶν Ἀγγέλων συνήφθητε, καὶ Μαρτύρων τοῖς χοροῖς, περιφανῶς ἠριθμήθητε· ὅθεν τὴν σεπτὴν ὑμῶν, μνήμην γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη, κροσσωτοῖς ἐν χρυσοῖς ὡς Βασίλισσα, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν νῦν παρίστασαι, Δέσποινα πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Ῥδὴ δ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ
 » καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τῆ Πατρὸς
 » ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ Θεῷ· ἢ γὰρ ἐστὶν Ἄγιος,
 » πλὴν σου Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητά.

Τὸν ὁμοῦσιον, τῆ πρὸ αἰῶνων Πατρὸς, Υἱὸν καὶ Κύριον, ἕνσαρκον Λόγον Χριστὸν, ἀνεκηρύξατε σαφῶς, ἀδαιρέτως Ἄγιοι· ὅθεν μέχρι αἵματος, ὑπὲρ τούτου ἀντίστητε, πᾶσαν στηλιτεύσαντες, τοῦ Ἀρείου δυσσέβειαν· διὸ ἐν παρρησίᾳ ὑπάρχοντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ακατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, Θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοὶ, Ἀγνή φρικτὸν μυστήριον· τὸν γὰρ ἀπερίγραπτον, συλλαβῶσα ἐκύησας, σάρκα περριθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου· ὃν πάντοτε Ἀγνή ὡς Υἱὸν σου, δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀπειρογάμος, Ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, Χριστὸν ὀρώσασε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογοῦσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου,

Οἰκτίρμον δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμῶ σου τὴν Δεῖαν συγκατάβασιν.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Ρώμαλέα διανοία, καὶ τελείῳ φρονήματι, τὴν ὀρθοδοξίαν, Μάρτυρες Κυρίου κρατύναντες, μαρτυρικῶς τὸν ἀγῶνα ἐτελέσατε, τῆς αἱρέσεως, τὸν σκοτασμὸν ἀπελάσαντες.

Οτὸν Λόγον μὴ κηρύξας, τῷ Πατρὶ ὁμοῦσιον, ὡς μανεῖς ἀφρόνως, Μάρτυρες νευραῖς ἀπηγχόνισται, τῶν ἱερῶν ὑμῶν πόνων καὶ βεβύθισται, τῶν αἱμάτων, ταῖς ἐπιρροαῖς Δεῖα χάριτι.

Στρατευθέντες τῷ Κυρίῳ, διὰ πίστεως Ἄγιοι, καὶ ἐνηθληκότες, τοῖς ἐπουρανίοις στρατεύμασι, συνηριθμήθητε· ὅθεν μακαρίζεσθε, σπρηγμὸς ἡμῶν, καὶ φωτισμὸς χρηματίσαντες.

Οἱ μαζοὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ τὸ γάλα προχέοντες, τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ τοὺς εὐσεβεῖς διατρέφοντες, Μαρκιανὸς ὁ γενναῖος καὶ Μαρτύριος, εὐφημείσθωσαν, χαρμονικοῖς μελωδήμασιν.

Θεοτοκίον.

Γερὸς παλαί Προφήτης, ὄρος Δεῖον ἐκάλεσεν, ἄρεταῖς Παρθένε, πάναγνε διόλου κατάσκιον, ἐξ οὗ σωτήριος Λόγος πεφανέρωται, εἰς ἀνάπλασιν, καὶ φωτισμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ῥδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Σοφωτάτων ὠφθητε, δογμάτων ὀπαδοὶ, Παύλου Δεῖου ἱεουργοῦ· οὗ τοὺς τρόπους Μάρτυρες ἐκμιμησάμενοι, καρτερῶς ἠθλήσατε, καὶ νομίμως κατεστέφθητε.

Ως ἀστέρες λάμπετε, ἐν ὕψει τῆς σεπτῆς, Ἐκκλησίας περιφανῶς, σκότος τὸ βαθύτατον ἀποδιώκοντες, τῆς Ἀρείου Ἄγιοι, γενναιοτάτοι αἱρέσεως.

Μακρυυθέντες Ἄγιοι, τῆ βίβ τῶν τερπνῶν, ὠκείωθητε τῷ Χριστῷ, βραχυτάτῳ αἵματι, καὶ τὴν ἀσάλευτον, βασιλείαν ἐνδοξοῖ, Ἀθλοφόροι ἐκκληρώσασθε.

Θεοτοκίον.

Αληθῶς Θεοῦ Υἱὸν, ἐκύησας Ἀγνή, ὁμοῦσιον τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματι Θεογεννήτρια· ὃν ἀπαύστως αἴτησαι, οἰκτιρηῖσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥδὴ ε'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Ρήμασι ποιμένος Θεοσόφου, σοφοὶ ἀκολούθουντες, τὴν ὀρθοδόξον πίστιν τηρεῖτε, Μαρκιανὲ, καὶ Δεῖε Μαρτύριε, ὑπὲρ ἧς ἐσφαγιάσθητε.

Τίμιος ἐνώπιον Κυρίου, ὁ θάνατος ὠράθη, ὑμῶν Ἄγιοι σοφοὶ ὀπλίται· ὅθεν τιμαῖς, ἐτησίαις ἐνδοξοῖ, ὑπὸ πάντων μακαρίζεσθε.

Υμᾶς τοὺς γενναίους Ἀθλοφόρους, Μαρ-
κιανὲ παμμακάρ, καὶ Μαρτίριε πηγὴν
Σαυμάτων, ἢ τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησία ἔχουσα,
αἰωνίως ἐπαγάζεται. Θεοτοκίον.

Στόματι καὶ γλώσση σε Μητέρα, παναλη-
θῶς Παρθένε, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὁμολογοῦ-
μεν· αὐτὸν Ἀγνὴ, ἐκτενωῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆ-
ναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ἦ**λθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ
» **Ἦ**κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἀ-
» **μαρτημάτων**· ἀλλ' ὡς Θεὸς, ἐκ φθορᾶς ἀνά-
» **γαγε**, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Αγωνισάμενοι καλῶς ἀπὸ βρέφους, Μαρ-
κιανὲ σὺν τῷ σοφῷ Μαρτυρίῳ, τὸν ἀπο-
στάτην Ἄρειον καθείλετε, ἄτρωτον τηρήσαντες,
τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, Παυλῷ ἐφεπόμενοι, τῷ
σοφῷ διδασκάλῳ· ὅθεν σὺν τήτῳ εὗρατε ζωὴν,
ὡς τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι ἄριστοι.

Ὁ Οἶκος.

Ὁς ὑπηρεταὶ εὐσεβῶς Θεοῦ τὸ φιλανθρω-
που, Δυὰς εὐλογημένη, προφθάσατέ με
τάχος, λυτρούμενοί με τῶν δεινῶν, λόγον μοι
σοφίας χορηγοῦντες, τὴν ὑμῶν ἀνευφημῆντι ἄ-
δλησιν, ἦν ὑπὲρ τῆς πίστεως, Ἅγιοι, γνώμη ἄ-
διστακτῶ ὑποστάντες, τῶν στεφάνων ἐτύχετε
τῶν ἐπουρανίων, χοροῖς τε τῶν Ἀθλητῶν καὶ
Ἀποστόλων, Διδασκάλων καὶ σεπτῶν Ἀρχιε-
ρέων συγχαίρατε αἰεὶ, ὡς κήρυκες Θεοῦ Λόγου,
ὡς τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι ἄριστοι.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων
Μαρτύρων καὶ Νοταρίων, Μαρκιανοῦ καὶ Μαρ-
τηρίου.

Στίχοι.

Χριστοῦ καλάμους τοὺς Νοταρίουσ νόει,
Εἰς αἷμα τὸ σφῶν ἐκ ξίφους βεβαμμένους.

Πέμπτη Μαρκιανὸν τάμον εἰκάδι Μαρτύ-
ριόν σε.

Παύλου τοῦ Ὁμολογητοῦ πατριαρχοῦντος Κωνσταντι-
νουπόλεως, μετὰ τὴν κοίμησιν Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ τῆς
βασιλείας Κωνσταντίου τοῦ Ἀρειανοῦ, ἐπεὶ αὐτὸς ὁ ἐν
Ἁγίοις Παῦλος, ὑπερόριος ἐν Ἀρμενίᾳ γενόμενος, τὸ μα-
κάριον τέλος εἰδέξατο, ἀποπνιγίς παρὰ τῶν Ἀρειανῶν,
καὶ αὐτοὶ δὲ οὗτοι οἱ Ἅγιοι διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν
ἀναιροῦνται μαχαίρα, καὶ δάπτονται ἐν τῇ Μελαυθονίᾳ
πύλῃ, ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει, τοποθεσία τοῦ Δευ-
τέρου· ὧν τὸν ναὸν μετὰ ταῦτα ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡ-
μῶν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐν βάθρων ἤγειρεν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Ἀναστασίου.

Ὁςτος, αὐτόκλητος πρὸς τοὺς τυράννους ἀπελθὼν, καὶ
τὸν Χριστὸν, ἀληθινὸν Θεὸν καὶ τοῦ παντός Ποιη-
τὴν κηρύξας πεπαρρησιασμένως, ἐξέπληξεν ἅπαντας· καὶ
τὸ ἀμετάθετον αὐτοῦ ἰδόντες, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ
ἀπέτεμον, καὶ τῇ θαλάσῃ ἐναπέριψαν. Γυνὴ δὲ εὐλα-
βῆς ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀναλαβοῦσα τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον,
μύροις καὶ ὀθονίοις εἰλήσασα, ἐν ᾧ κατεσκευάσεν εὐκτη-
ρίῳ οἴκῳ ἐναπέθετο· οὗ τῇ καταθέσει πολλαὶ ἰάσεις γε-
γόνασιν, καὶ μέχρι τοῦ νῦν γίνονται, εἰς δόξαν τοῦ φι-
λανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν. Ἀμήν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Οὐαλλερίνου.

Στίχ. Οὐαλλερίνος τὴν κείραν τμηθεὶς ξίφει,
Τομῆς βραχείας ὧ πόσα στέφη λάβοι!

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Σαβίνου.

Στίχ. Εἰσδύς τὸ πῦρ χόρευε, Μάρτυς Σαβίνε,
Θεῖαν χορείαν, πρόξενον Δείου στέφους.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Οὐαλλερίου καὶ Χρυσάφου.

Στίχ. Διττοῖς Ἀθληταῖς ἡ τιμωρία ξίφος,
Ἦγουμένοις τρύφημα τὴν τιμωρίαν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταβιθάς,
ἣν ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν ὁ Ἅγιος Πέτρος.

Στίχ. Ἦσοι, Ταβιθά, Πέτρος; εἰ γὰρ ἦν πάλιν,
Ἦγειρεν σε ἄν καὶ θανοῦσαν ὡς πάλαι.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέη-
σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Ἰχνηλατοῦντες καλῶς, τὸν ἱερόν Ποιμένα, ὀρ-
θοδοξία καλλυνόμενοι, χερσὶν ἀνηρέθητε,
κακοδοξούντων μάτην, πανευκλεεῖς ὀπλῆται.

Νομοθεσίας Θεοῦ, ἀπαρατρώτους πίστει,
διατηρῶντες Δεῖοι Μάρτυρες, νομίμως ἠθλή-
σατε, ὑπὸ χειρῶν ἀνόμων, ἀναιρεθέντες ξίφει.

Μετὰ ταφὴν ἱεράν, τῶν προσιόντων πίστει,
ὑμῶν τῷ τάφῳ τὰ νοσήματα, ἐνθάπτε-
τε Ἅγιοι, ταῖς πρὸς τὸν Ζωοδότην, ἀγίαις με-
σίτειασι.

Εκ τῶν πηγῶν μυστικῶς, τῶν ἱερῶν πλου-
τοῦντες, τὴν Δείαν χάριν τῶν ἰάσεων,
πιστοὺς καταρδεύετε, τῶν νοσημάτων πᾶσαν,
ξηραίνοντες πλημμύραν.

Θεοτοκίον.

Αελυτρωμένοι τῷ σῶ, Θεογεννήτορ τόκῳ,
τῆς αἰωνίου κατακρίσεως, τὸ Χαῖρέ σοι
κράζομεν αἰεὶ, εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη.

Ὡδὴ η'. Ἀντρωτὰ τοῦ παντός.

Ὁσπερ δύο ἄμνοι σφαγιαῖζεσθε, τὸν Ἄμνόν
τοῦ Θεοῦ ὁμοούσιον, Πατὸρ ἀνακηρύτ-
τοντες, καὶ τραπέζῃ τῇ ἄνω προσενεχθέντες,
Ἀθλητῶν ὀμηγύρει συντάττεσθε.

Δυναμούμενοι σθένει τῆ Πνεύματος, ἐξενεύρισαν πλάνης τὸ φρύαγμα· καὶ καρτερώς ἀθλησαντες, τοὺς δεινῶς παρεθέντας ταῖς ἀσθενείαις, οἱ σεπτοὶ Θεραπεύουσι Μάρτυρες.

Γατροὶ τῶν πιστῶν χρηματίζοντες, τῶν παίδων ἡμῶν Ἅγιοι Μάρτυρες, τὰ χαλεπὰ νοσήματα, καὶ τὰς ἐπαναστάσεις ταῖς ἐναντίας, Θεραπεύσατε θείαις δεήσεσιν.

Τριαδικόν.

Ανυμνοῦμεν Πατέρα ἀγέννητον, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μίαν οὐσίαν ἀκτίστον, καὶ Θεότητα μίαν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε βρωῶντες τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ντεκρωθέντας ἡμᾶς ἀνεζώωσας, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων κηύσασα, Θεοκυήτορ Δέσποινα, τῶν Μαρτύρων ἡ δόξα καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ διάσωσμα καὶ περιτείχισμα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**υτρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμη, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν·
» Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡδὴ 9'. Ἡμεῖς μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Γσχῆ νευρούμενοι Χριστοῦ, τὸν θάνατον ἀθλοφόροι οὐκ ἐπτήξατε, ἀλλὰ προθύμως υποθέντες, τοῖς ξίφεσιν ἀνέχοντας ἠνύσατε, γενναίως τὸν ἀγῶνα τὸν ἔνθεον· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ὡς δύο ἀστέρες φαεινοὶ, φωτίζετε οἰκουμένης τὰ πληρώματα, θείαις τῶν ἀθλῶν λαμπηδόσι, Μαρμιανὲ σοφὲ καὶ Μαρτύρις, τὸ σκότος τῆς ζοφώδους αἰρέσεως, τῆς τοῦ Ἀρείου ἀπελαύνοντες.

Στεφάνους τῆς δόξης ἐκ Θεοῦ, νικήσαντες τὸν τυφλόνου Μακεδόνιον, ἦδη εἰλήφατε ἀξίως· καὶ θρόνῳ τοῦ Δεσπότη παρίστασθε, ἡμῖν ἀμαρτιῶν ἐξαιτούμενοι, λύσιν τελείαν Ἀξιάγαστοι.

Ἡ μνήμη ἡ ἔνθεος ὑμῶν, ἀνέτειλε τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, πάντων φωτίζουσα καρδιάς, τῶν ταύτην ἐκτελούντων Μακάριοι· ἐν ἡ ἐκδυσωπεῖτε τὸν Κύριον, σκότους πταισμάτων ἡμᾶς ῥύσασθαι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον Ἀγνή ὑπάρχουσα, τῆς ψυχῆς μου κόρας φώτισον, ἀμαυρωθείσας ἀμελείας, καὶ σκότος ῥαθυμίας βαθύτατον, αἰεὶ περικειμέναις πανάμωμη, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἴα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάρην εἰσωκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήθησας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μαρμιανὸς ὁ πάνσοφος, καὶ Μαρτύριος ἄμμα, τὸ τοῦ Ἀρείου ἔκφυλον, δόγμα καὶ μακιδῶδες, καθεῖλον χάριτι θεία, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἐνήθησαν· καὶ ὡς Μάρτυρες θεῖοι, στέφος λαμπρόν, πρὸς Χριστοῦ δεξάμενοι τοῦ Σωτῆρος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, τῶν αὐτοὺς εὐφημούντων. Θεοτοκίον.

Σεκιβωτὸν καὶ τραπέζαν, καὶ λυχνίαν καὶ στάμνον, καὶ ὄρος καὶ παλάτιον, θρόνον κλήνην καὶ πύλην, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, τὴν Ἁγίαν Παρθένον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες, ἀνυμνοῦμεν ἐκ πόθου· Χριστιανῶν, σκέπη γὰρ ὑπάρχεις καὶ σωτηρία, καὶ ἀρράγης ὑπέμμαχος, καὶ προστάτις καὶ φύλαξ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΣ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τῆ Μυροβλύτου· καὶ ἡ Ἀνάμνησις τῆ γεγονότος σεισμῷ.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Εἰν ἡ παρούσα ἑορτὴ τοῦ Μάρτυρος τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ Ἐσπίρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ' καὶ τοῦ Ἁγίου ε'. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, τῆς Ὀκτωῆχου, τὸ α' τοῦ Ἦχου.—Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Ἀνύμφευτε Παρθένε. Ἀπολυτίκια, τὸ Ἀναστάσιμον, τῆ Ἁγίου, καὶ τοῦ σεισμῷ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου, εἶτα τὸ, Ἀξιόον ἔστιν. Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου—Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, Κάθισμα τῆ Ἀναστάσιμα. Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τῆ Ἁγίου. Τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοὴ τοῦ Ἦχου, οἱ Ἀναβαθμοὶ αὐτοῦ, καὶ τὸ Προκείμενον. Εὐαγγέλιον Ἐωθινόν, κτλ. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, τοῦ σεισμῷ, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ εἰς. Εἰς τοὺς Αἶνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τοῦ Ἁγίου δ'. Δόξα, τῆ Ἁγίου. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη.... Ἀπόστολος τῆ Ἁγίου. Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς.

Ἐὰν δὲ τύχη, ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου μετὰ τῆς τοῦ σεισμῷ ἀπαραλλάκτως, καθὼς ἔστιν ἐφεξῆς τετυπωμένη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, λέγομεν τὴν α'. Σταίσει τοῦ, Μακαρίου ἀνὴρ.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῆ, ἀγαλλίαμα σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ ηὔχασται, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος· ἐκ τῶν Ἀγγέλων ἐπαίνοις στέφεται, καὶ ἐξ ἀνθρώπων ἄσματα δέχεται. Ω οἶον ἦθλησε! πῶς καλῶς ἠγώνισται! δι' οὗ ἐχθρὸς, πέπτωκεν ὁ δόλιος, Χριστοῦ νικῆσαντος.

Ω τῷ παραδόξου θαύματος! ταῖς τῶν θαυμάτων βολαῖς, τοῦ ἡλίου φανότερον, εἰς αἰεὶ Δημήτριος, διαλάμπει τοῖς πέρασιν, ἐξ ἀνεσπέρου φωτὸς λαμπόμενος, καὶ τῷ ἀδύτῳ φωτὶ τερπόμενος· οὐ ταῖς ἐλλάμψεσι, νέφη ἀπηλάθησαν βαρβαρικά, νόσοι ἐδιώχθησαν, δαίμονες ἠττηνται.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὑπὲρ Χριστοῦ λογχευθεῖς, ὁ τρισμάκαρ Δημήτριος, πρὸς ἐχθροὺς ἐκάστοτε, ρομφαία ὠφθη δίστομος, ἀποθερίζων ἐχθρῶν γαυρίαμα, καὶ καταράσσεων δαιμόνων φρύαγμα. Ω ἐκβοήσωμεν· Ἄγιε Δημήτριε, σκέπε ἡμᾶς, σὲ τὴν αἰσιθέαστον, μνήμην γεραίροντας.

Πύργος εὐσεβείας πέφηνας, ἐρηρσιζόμενος σερρῶς, ἐπὶ πέτραν τῆς πίσεως, πειρασμοῖς ἀναλωτος, καὶ κινδύνους ἀκλόνητος· μετὰ σφοδροῦ γὰρ σαλοῦ καὶ κλυδωνοῦ, σοὶ προσραγέντα, ἀθέων κύματα, σὴν οὐ κατέβαλον, ἀκλινῆ στερρότητα· μαρτυρικῶς, στέφει γὰρ ἐπόθησας, ἐγκαλλωπίζεσθαι.

Πάθει τὸ πάθος μιμούμενος, τὸ ζωφόρον Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, τῶν θαυματίων εἴληφας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε· καὶ διασώζεις τοὺς σοὶ προσρέχοντας, πολλῶν κινδύνων αὐτοὺς ρύόμενος, ἔχων εὐάρεστον, παρρησίαν ἐνδοξε πρὸς τὸν Χριστόν· ὧ καὶ νῦν παρίστασαι, δόξης πληρούμενος.

Αἵματι τῷ σῶ σταζόμενος, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ τῷ τὸ αἷμα τὸ τίμιον, διὰ σὲ κενώσαντι, προσηνέχθης Δημήτριε· καὶ κοινωνόν σε, δόξης εἰργάσατο, καὶ βασιλείας αὐτοῦ συμμετοχόν, ὡς ἀριστεύσαντα, κατὰ τοῦ ἀλάστορος,

καὶ τὰ δεινὰ, τούτου μηχανήματα, τελείως σβέσαντα (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Βυζαντίου.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τῷ Ἀθλοφόρου ἢ παγκόσμιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέοργοι, παιδρῶς ἐκτελέσωμεν τὴν μνήμην αὐτῷ λέγοντες· Χαίροις ὁ τὸν χιτῶνα τῆς ἀσεβείας διαρρήξας, διὰ τῆς πίστεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ Πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος. Χαίροις, ὁ καταργήσας ταῖς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, τῇ ἰσχυῖ τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ. Χαίροις, ὁ λογχευθέντων τῶν μελῶν, τὸ μακάριον πάθος πνευματικῶς ἡμῖν ἀναζωγραφήσας τοῦ Χριστοῦ. Ὁν καθικέτευε, Ἀθλητῶν ἐγκαλλωπισμα Δημήτριε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, πρὸς τὸ, Φοβερός εἶ Κύριε.

Παναγία Δέσποινα, τῷ κόσμῳ βοήθεια, καὶ ἐλπίς Χριστιανῶν· σὲ νῦν ἐκδυσωποῦμεν, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ἀγαθῇ, ὑπὲρ ἡμῶν ἡμαρτηκότων καὶ ἀπεγνωσμένων, τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, ἱλεων ποιῆσαι Θεοτόκε· ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι, τῇ μητρικῇ σου πρὸς αὐτὸν χρωμένη παρρησίᾳ. Πρόφθασον Ἀχραντε, πρόφθασον μεσίτευσον, καὶ ρῦσαι τὸν λαόν σου τῆς ἐνεσώσεως ἀπειλῆς· διὰ σπλαγγνα ἐλέους, μὴ παρῖδης τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀναγνώσμα.

Επίβλεψον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Κύριε, καὶ ἴδε ^{Κεφ. 15.} ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἁγίου σου καὶ δόξης σου. Πού ἐστι τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὅτι ἠνέσχου ἡμῶν Κύριε; Σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, ὅτι Ἀβραὰμ οὐκ ἔγνω ἡμᾶς, καὶ Ἰσραὴλ οὐκ ἐπέγνω ἡμᾶς· ἀλλὰ σὺ Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν, ρῦσαι ἡμᾶς· ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἐστι. Τί ἐπλάνησας ἡ-

(*) Ἐκ τῶν ἀνωτέρω Προσομοίων, τὰ μὲν ἑσχατα τρία ἐλείπουσι παντελῶς ἐν τῷ χειρογράφῳ· τὰ δὲ λοιπὰ τρία πρῶτα, ὁμοῦ καὶ ὁ ἐνταῦθα πρῶτος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, τάσσονται εἰς τὰ Μητέροτα αὐτοῦ, κατὰ τὴν κζ'. Ἀντὶ δὲ τῶν ἀνωτέρω Προσομοίων, τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερα διττὰ τὰ μὲν πρὸς τὸ, Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν· τὰ δὲ πρὸς τὸ, Ποίους εὐφημιῶν στέμμασιν. Ἐχει δὲ καὶ Κανόνας ἄλλους, τὸν μὲν πρὸς τὸ: Δεῦτε λαοί, ἀνώουμον καὶ ἀνευ Ἀκροστιχίδος, τὸν δὲ πρὸς τὸ, Ἄρμα τηλάτην Φαραῶ, ἐκ εὐκαταφρόνητον ὄντα εἰστε τὰς ἐννοίας καὶ τὴν γλαφυρότητα, φέροντα τὴν δε τὴν Ἀκροστιχίδα: Μύρου γεραίρω τὴν χάριν Δημητρίου· δυσμαντευτον ὄμως τοῦ Ἰμνωδοῦ τὸ ὄνομα, ὡς ἐκ τῶν Ἀκροστιχῶν τῶν τελευταίων Ὁδῶν. Ἀλλὰ καὶ τὰ Ἐξαποστειλάρια καὶ τὰ Προσόμοια τῶν Αἰῶνων, ἕτερα εἰσὶ τὰ ἐκεῖ πρὸς τὰ ἐνταῦθα, ὡς καὶ τῶν Καθισμάτων τινά.

μας, Κύριε, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου; ἐσκλήρυνας τὰς καρδίας ἡμῶν, τοῦ μὴ φοβεῖσθαί σε; Ἐπίστρεψον διὰ τοὺς δούλους σου, διὰ τὰς φυλαὶς τῆς κληρονομίας σου, ἵνα μικρὸν κληρονομήσωμεν τοῦ ὄρου τοῦ ἁγίου σου. Οἱ ὑπεναντίοι ἡμῶν κατεπάτησαν τὸ ἁγίασμα σου· ἐγενόμεθα ὡς τὸ ἀπαρχῆς, ὅτε οὐκ ἤρξασ ἡμῶν, οὐδὲ ἐπεκλήθη τὸ ὄνομά σε ἐφ' ἡμᾶς. Ἐὰν ἀνοίξης τὸν οὐρανὸν, τρόμος λήψεται ἀπὸ σὲ ὄρη, καὶ τακῆσονται, ὡσεὶ κηρὸς τήκεται ἀπὸ πυρός· καὶ κατακαύσει πῦρ τοὺς ὑπεναντίους σου, καὶ φανερόν ἐσται τὸ ὄνομά σου τοῖς ὑπεναντίοις σου· ἀπὸ προσώπου σου ἔθνη ταραχθήσονται. Ὅταν ποιῆς τὰ ἔνδοξα, τρόμος λήψεται ἀπὸ σὲ ὄρη. Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσαμεν, εἰδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἶδον Θεὸν πλήν σου· καὶ τὰ ἔργα σου ἀληθινὰ, καὶ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσί σε ἔλεος. Συναντήσεται γὰρ ἔλεος τοῖς ποιούσι τὸ δίκαιον, καὶ τῶν ὁδῶν σου μνησθήσονται. Καὶ νῦν, Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν σὺ εἶ· ἡμεῖς δὲ πηλὸς, καὶ σὺ ὁ Πλάστης ἡμῶν· ἔργα χειρῶν σε πάντες ἡμεῖς. Μὴ ὀργίζου ἡμῖν Κύριε ἕως σφόδρα, καὶ μὴ ἐν καιρῷ μνησθῆς ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν ἐπίθλεψον Κύριε, ὅτι λαός σου πάντες ἡμεῖς.

Προφητείας Ἰερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. β'. 1. **Τ**άδε λέγει Κύριος· Ἐμνήσθην ἐλέους νεότητός σου, καὶ ἀγάπης τελειώσεώς σου, τῆ ἐξἄκολουθησαί σε τῷ ἁγίῳ Ἰσραὴλ, λέγει Κύριος ὁ ἅγιος τῷ Ἰσραὴλ· Τῷ Κυρίῳ ἀρχὴ γεννημάτων αὐτοῦ. Πάντες οἱ ἐσθιοντες αὐτὸν πλημμελήσουσι· κακὰ ἤξει ἐπ' αὐτούς, λέγει Κύριος· Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, οἶκος Ἰακώβ, καὶ πᾶσα πατριὰ οἴκου Ἰσραὴλ. Τάδε λέγει Κύριος· Τί εὗροσαν οἱ Πατέρες ὑμῶν ἐν ἐμοὶ πλημμέλημα, ὅτι ἀπέστησαν μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἐπορεύθησαν ὀπίσω τῶν ματαιῶν, καὶ ἐματαιώθησαν; καὶ οὐκ εἶπον· Ποῦ ἐστὶ Κύριος, ὁ ἀναγαγὼν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὁ καθοδηγήσας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν γῇ ἀπείρῳ καὶ ἀβάτῳ, ἐν γῇ ἀνύδρῳ καὶ ἀκάρπῳ, καὶ σκιά θανάτου; ἐν γῇ, ἐν ἣ ἔ διώδευσεν ἐν αὐτῇ ἀνὴρ, οὐδὲ κατώκησεν υἱὸς ἀνθρώπου ἐκεῖ; Καὶ εἰσήγαγον ὑμᾶς εἰς τὸν Κάρμηλον, τοῦ φαγεῖν τοὺς καρπούς αὐτοῦ, καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ· καὶ εἰσήλθετε, καὶ ἐμαίνατε τὴν γῆν μου, καὶ τὴν κληρονομίαν μου ἔλεσθε εἰς βδέλυγμα. Οἱ ἱερεῖς οὐκ εἶπον· Ποῦ ἐστὶ Κύριος· καὶ οἱ ἀντεχόμενοι τοῦ νόμου ἐκ ἠπίσταντό με· καὶ οἱ παιμένες ἠσέβουν εἰς ἐμέ· καὶ οἱ προφήται

προφήτευσον τῇ Βαβυλῶνι, καὶ ὀπίσω ἀνωφελούς ἐπορεύθησαν. Διὰ τοῦτο ἔτι κριθήσομαι πρὸς ὑμᾶς, λέγει Κύριος, καὶ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν ὑμῶν κριθήσομαι. Διέλθετε εἰς νήσους Χεττιεὶμ καὶ ἴδετε· καὶ εἰς Κηδαὶρ, καὶ ἀποστείλατε· καὶ νοήσατε σφόδρα, καὶ ἴδετε, εἰ γέγονε τοιαῦτα· εἰ ἀλλάζονται ἔθνη Θεοὺς αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσὶ Θεοί· Ὁ δὲ λαός μου ἠλλάξατο τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς οὐκ ὠφελήθησονται. Ἐξέστη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφριξεν ἐπὶ πλεῖον σφόδρα, λέγει Κύριος.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. γ'. 1. **Δ**ικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κἀκωσις ἢ ἔδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπειράσεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτῆ. Ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτὸς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Γεωργίου Σικελιώτου.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ πόλις Θεσσαλονίκη· ἀγάλλε καὶ χόρευε, πίστει λαμπροφοροῦσα, Δημήτριον τὸν πανένδοξον ἀθλητὴν, καὶ Μάρτυρα τῆς ἀληθείας, ἐν κόλποις κατέχουσα ὡς θησαυρόν· ἀπόλαβε τῶν θαυμάτων τὰς ἰάσεις καθορώσα· καὶ βλέπε καταρπίσσοντα τῶν Βαρβάρων τὰ θράση, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι ἀνάκραξον· Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός· Ἀνατολίου.

Τῆ τῶν ἀσμάτων τερπνότητι, τὴν παροῦσαν παιδρύνωμεν ἡμέραν, καὶ ἠχήσωμεν τὰ τοῦ Μάρτυρος ἀγωνίσματα· πρόκειται γὰρ ἡμῖν εἰς εὐφημίαν ὁ μέγας Δημήτριος. Καὶ γὰρ τὰς τῶν τυράννων ἐπιφορὰς ἀνδρείως ἐλών, πρὸς τὸ στάδιον προθύμως ἤλατο· καὶ τὰ νικητήρια ἐνδόξως ἀπενεγκάμενος, τὸν Σωτῆρα δυσωπεῖ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος β'. Γερμανοῦ.

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα, τὸ πνεῦμα σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστὸς ὁ Θεὸς προσήκατο ἀμώμητον· σὺ γὰρ τῆς Τριάδος γέγονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας ὡς ἀδάμας ζεῦρος· λογχευθεῖς δὲ τὴν πλευράν, τὴν ἀκήρατόν σε πανσεβάσμιε, μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου ταυνοθέντα, εἰς σωτηρίαν παντὸς τοῦ κόσμου, τῶν θαυματιῶν εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθόνως. Διό σου σήμερον τὴν κοίμησιν ἐορτάζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ω τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα, οὐκ ἀρνοῦμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμμανουὴλ, φύσεως μὲν πύλας ἠνοιξεν ὡς ἄνθρωπος, παρθενίας δὲ κλεῖθρα οὐ διεῖρήξεν ὡς Θεός· ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προήλθεν, ὡς δι' αἰκῆς εἰσῆλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη· Ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διελθῆ δι' αὐτῆς, εἰ μὴ Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῷ σεισμῷ.

Ποίημα Συμεῶν τοῦ Θαυμαστορείτου (*).

Ἦχος β'.

Τῆς γῆς συνταρασσομένης τῷ τῆς ὀργῆς σε φάθῳ, βουνοὶ καὶ τὰ ὄρη συσσειόνται Κύριε· ἀλλ' εὐσπλαγχνίας ὄμματι ἐφ' ἡμᾶς ἐπιβλέψας, μὴ τῷ θυμῷ σε ὀργισθῆς ἡμῖν· ἀλλὰ σπλαγχνισθεὶς ἐπὶ τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, τῆς φοβεραῆς ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς ἐλευθέρωσον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Συνέσεισας τὴν γῆν, καὶ συνετάραξας αὐτήν.

Φοβερός εἶ Κύριε, καὶ τίς ὑποστήσεται τὴν δικαίαν σου ὀργήν; ἢ τίς σε δυσωπήσει,

(*) Ὁ μὲν σεισμὸς ἐγένετο, κατὰ τὸν Συναξαριστὴν, τῷ 24 ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ὁ ἔστι περὶ τὸ 740. ἀπὸ Χριστοῦ· ὁ δὲ θαυμαστορείτης Συμεῶν, ὃς τις καὶ Συμεῶν ἐν τῷ θαυμαστῷ Ὄρει λέγεται (Μαΐου 24), ἠκμασε περὶ τὰ τέλη τοῦ 5. αἰῶνος, καὶ ἐπομένως ἡ ποιήσις Τροπαρίων περὶ ὑποθέσεως, συμβάσης μετὰ 140 ἔτη καὶ ἐπέκειθα, φαίνεται ἀτοπος διόλου. Ὅθιν ἢ ὁ ποιητὴς τῶν Τροπαρίων τούτων ἔστιν ἕτερος Συμεῶν, μεταγενέστερος μὲν τῷ ἀνωτέρω, ἀσκήσας δὲ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Ὄρει, καθ' ἕνα χρόνον συνέβη ὁ σεισμὸς, ἢ τὰ Τροπάρια ταῦτα ἐποιήθησαν εἰς ἄλλον σεισμὸν, συμβάντα πρὸ τοῦ παρόντος, εἴαν τῶντι ὑπάρχωσι γνήσιον ποίημα τοῦ εἰρημένου θαυμαστορείτου Συμεῶν ἢ τέλος, ψευδῶς ἐπιγράφονται εἰς τὸ ὄνομα τούτου.

ἢ τίς παρακαλέσει ἀγαθὴ, ὑπὲρ λαοῦ ἡμαρτηκότος καὶ ἀπεγνωσμένου; τὰ οὐράνια τάγματα, Ἄγγελοι, Ἄρχαι καὶ Ἐξουσίαι, Θρόνοι, Κυριότητες, τὰ Χερυθίμ καὶ τὰ Σεραφίμ, ὑπὲρ ἡμῶν σοὶ βοῶσιν· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ Κύριε· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σε μὴ παρίδης ἀγαθὴ· διὰ σπλάγγνα ἐλέους, σῶζε πόλιν κινδυνεύουσαν. Στίχ. Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν.

Νινευίται τοῖς παραπτώμασι, τὴν διὰ τῆς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς κατάχωσιν ἤκουον· ἐν δὲ τῷ μεσιτεύοντι σημείῳ τοῦ κήτους, τὴν διὰ τῷ Ἰωανᾷ ἀνάστασιν, ἢ μετάνοια παρακαλεῖ· ἀλλ' ὡς ἐκείνους, βοῆ λαοῦ σου μετὰ νηπίων καὶ κτηνῶν, οἰκτεῖρας προσεδέξω, καὶ ἡμᾶς παιδευομένους, διὰ τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως, φεῖσαι καὶ ἐλέησον.

Δόξα, Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Εχει μὲν ἡ θειοτάτη σου ψυχὴ καὶ ἄμωμος, αἰοίδιμε Δημήτριε, τὴν οὐράνιον Ἱερουσαλὴμ κατοικητήριον, ἧς τὰ τεῖχη, ἐν ταῖς ἀχράντοις χερσὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐζωγράφηται. Ἐχει δὲ καὶ τὸ πανέντιμον, καὶ ἀθλητικώτατόν σου σῶμα, τὸν περίκλυτον τοῦτον ναὸν ἐπὶ γῆς, ταμεῖον ἄσυλον θαυματιῶν, νοσημάτων ἀλεξιτήριον· ἐνθα προστρέχοντες, τὰς ἰάσεις ἀρυόμεθα. Φρούρησον πανεύφημε τὴν σὲ μεγαλύνουσαν πόλιν, ἀπὸ τῶν ἐναντίων προσβολῶν, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν σὲ δοξάσαντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθέने, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μητέρα Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε· ἢ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Μέγαν εὐρατο ἐν τοῖς κινδύνοις σὲ ὑπέρμαχον ἢ οἰκουμένη; Ἀθλοφόρε τὰ ἔθνη τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἔπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύννας τὸν Νέστορα, οὕτως Ἄγιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρησασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τοῦ σεισμοῦ, Ἦχος πλ. δ'.

Ο ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ῥῦσαι ἡμᾶς τῆς φοβεραῆς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ κατάπεμψον ἡμῖν, πλούσια τὰ ἐλέησου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλόανθρωπε.

Τὰ αὐτὰ λέγονται καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Η' μνήμη σου ἔνδοξε, Μάρτυς Δημήτριε, ἐφαίδρυνε σήμερον, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστῷ· καὶ πάντας συνήγαγεν, ἄσμασιν ἐπαξίως εὐφημεῖν σε θεόφρον, ὡς ὄντως στρατιώτην, καὶ ἐχθρῶν καθαιρέτην· διὸ ταῖς ἐκείναις ταῖς σαῖς, ρῦσαι ἡμᾶς πειρασμῶν. Δόξα. Ὁμοιον.

Α' ἄθλήσεως καύχημα, Μάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν ἐνδυσάμενος, κατεπολέμησας, ἐχθρὸν τὸν ἀνίσχυρον· πλάνην γὰρ τῶν ἀνόμων, ἐν αὐτῷ καταργήσας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει, εὐσεβείας ἀλείπτῃς· διὸ σὺ καὶ τὴν μνήμην, σεπτῶς πανηγυρίζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ε' λπίς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων, εἰς σέ, ἡ μόνη κυήσασα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· τοῦτον σὺν ταῖς Ἁγίοις, Ἀποστόλοις δυσώπει δοῦναι τῇ οἴκουμένῃ, ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, καὶ πᾶσιν ἡμῖν πρὸ τέλους βίου διόρθωσιν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Α' διστακτικῶ τῇ πίστει ὁ Ἀθλοφόρος Χριστοῦ, τῶν τυράννων τὰ δράση καταβαλῶν ἀνδρικῶς, ἀθλητικῶς τὸν πονηρὸν κατεπαλαίσε· καὶ τῶν βασάνων ἀμοιβὴν, τὴν τῶν θαυματίων παροχήν, ἐδέξατο ἐκ τοῦ μόνου, Θεοῦ τῆ ἀγνοητέου· ᾧ καὶ πρεσβεύει ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χ αῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμῃ· ἡ τεκῆσα ἐν σαρκί, τὸν Παιτὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλίπτῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα,

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν συμπαθέστατον Κυρίου Μάρτυρα, ἐκδυσωποῦμέν σε πιστῶς Δημήτριε, ρῦσαι ἡμᾶς παντοδαπῶν, κινδύνων ἐπερχομένων· ἴασαι ψυχῶν ἡμῶν, καὶ σωμάτων τὰ τραύματα· δραῦσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν Ἁγίε· εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, ὅπως αἰεὶ σε δοξαζώμεν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεομακάριστε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενῆσάν με, ψυχὴν θαλάπευσον, ὅτι σὺν ἐχομαι πολλοῖς ἐν πταίσμασι Θεοτόκε· ὅθεν

καὶ κραυγάζω σοι, στεναγνῶ τῆς καρδίας μου· Δέξαι με πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρήρσιᾳ κραυγάζω σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν ταῖς Ἁγίαις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κτλ.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος β'.

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα, τὸ πνεῦμά σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστὸς ὁ Θεὸς προσήκατο ἀμώμητον· σὺ γὰρ τῆς Τριάδος γεγονός ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας ὡς ἀδάμας σερρός· λογχευθεὶς δὲ τὴν πλευράν, τὴν ἀκήρατόν σου πανσεβάσμιε, μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου ταυνοσθέντα, εἰς σωτηρίαν παντὸς τοῦ κόσμου, τῶν θαυματίων εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων ταῖς ἰάσεις ἀφθόνως. Διὸ σου σήμερον τὴν κοίμησιν ἐορτάζοντες, ἐπαξίως δοξαζόμεν, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ μὲν τοῦ σεισμῆ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. οἱ δὲ δύο τοῦ Ἁγίου εἰς ἡ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ σεισμοῦ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Ω' Χριστέ, τῆς γῆς τὸν κλόνον παῦσον τάχος.

Ἰωσήφ.

Ωδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ω**'ς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἔχνησι, τὸν δικίτην Φαραῶ, κα-
» θρωπῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα
» ἄσωμεν.

Ω'ς φοβερά ἡ ὀργή σου, ἐξ ἧς ἡμᾶς, ἐλυτρώσω Κύριε, μὴ συγχώσας ἐν τῇ γῇ, ἅπαν τὸ ἀνάστημα ἡμῶν· εὐχαρίστως σε διὸ αἰεὶ δοξαζώμεν.

Χαίρων αἰεὶ καθ' ἐκάστην τῇ παντελεῖ, διορθώσει Δέσποτα, ὡς περ φύλλον εὐτελες, διασειεὶς ἅπασαν τὴν γῆν, εἰς τὸν φόβον σου πιστοῦς στηρίζων Κύριε.

Ρῦσαι σεισμῆ βαρυτάτου πάντας ἡμᾶς, καὶ μὴ δώῃς Κύριε, ἀπολέσθαι παντελῶς, τὴν κληρονομίαν σου πολλοῖς, παροργίζουσαν κακοῖς σὲ τὸν μακρόθυμον. Θεοτοκίον.

Ἰκετικῶς σοι βοῶμεν Μήτηρ Θεοῦ, τὰ συνήδη σπλαίγχνα σου, ἐπὶ πόλιν καὶ λαόν, συμ-

παθῶς δεικνύουσα σεισμοῦ, βαρυτάτου καὶ φθορᾶς ἡμᾶς ἀπαλλάξον.

Τοῦ Ἁγίου πρώτος Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα: Τῷ καλλινίκῳ προσλαλῶ Δημητρίῳ.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Τὸν Δεῖον, τοῦ Μαρτυρίου στέφανον, ἀναδησάμενος, περὶ Θεὸν χορεύεις ἀσραπαῖς, ταῖς ἐκεῖθεν λαμπόμενος, καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, Μάρτυς αἰοῖδιμε Δημήτριε.

Ὡς ὄντα, τῆς ἀληθείας Μάρτυρα, καὶ μέχρῃς αἵματος, ἠγωνισμένον Μάκαρ καρτερῶς, σταθιρὰν τε τὴν ἔνστασιν, πρὸς τοὺς ἀγῶνας δείξαντα, σὲ ὁ Δεσπότης προσεδέξατο.

Κακίας, τὸν εὐρετὴν κατέρραξας, πρὸς γῆν Δημήτριε, μαρτυρικῆς σου λόγχῃ κατὰ δελῶν, δείκῃς ἀγαθότητος, ταῖς ὑπὲρ νοῦν δυνάμεισιν, εἰς τοῦτο μάκαρ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον.

Αμήτωρ, καθ' ὃ Θεὸς τὸ πρότερον, ὑπάρχων γέγονε, τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπάτωρ ὁ ἐκ σοῦ, Θεοτόκε παννύμφητε, σάρκα λαβὼν καθ' ἔνωσιν, τὴν ὑπὲρ λόγον καὶ διάνοιαν.

Δεύτερος Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Μύρω νοητῷ προσπλακεῖς, μύρον γίνῃ.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις: Φιλοθέου.

Ποίημα ἐστὶν οὗτος τοῦ Ἁγιωτάτου καὶ αἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Φιλοθέου, ὑπόδεσιν ἔχων ἐγκωμίων ὁμοῦ καὶ δεήσεως τὸ ἱερὸν αὐτοῦ μύρον.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Μερίμου Δημήτριε, καὶ δόξα Δεῖα γεγένησαι: τῆς μάνδρας γὰρ πρόβατον, κἀγὼ τῆς φίλης σε· διὸ δεῖξαι με, τὸν ὕμνον σεφηφόρε, κροτοῦντα τοῦ μύρου σου, τὴν χάριν σήμερον.

Υπὲρ πῆλθεσ. Δημήτριε, λαμπρῶς Μαρτύρων τὸ γασάδιον, ελαίῳ ἀλείψας σε, τῶν ἀρετῶν τὴν ψυχὴν· καινῷ τρόπῳ δὲ, πεσῶν νικᾶς γενναῖε, καὶ μύρου τὰ σῶμά σου, κρήνην ἀνέδειξας.

Ρευμαίων βορβόρου με, καὶ δυσωδίας Δημήτριε, ἀπόσμηξον δέομαι, τῶν ἀκαθάρτων παθῶν· καὶ τῷ μύρω σε, λαμπρῶς εὐωδιάσας, Χριστοῦ μύρου ποίησον, ἄξιον σκήνωμα.

Ὡς μύρον μὲν ἔφησε, Δαυὶδ ὁ Δεῖος ἐν Πνεύματι, τὴν ἔνωσιν Ἐνδοξε, τῶν ἀδελφῶν τὴν τερπνὴν· τὰ δὲ μύρα σε, σοφὴ τὴν νεάν κτίσιν, συνάγει πρὸς ἔνωσιν, μύρου τοῦ κρείττονος.

Θεοτοκίον.

Φανείσαν Πανάμωμε, μύρου τοῦ Δεῖου ἀλάβαστρον, καὶ σκεῦος ἐξαίρετον, τῆς εὐω-

δίας Χριστοῦ, ἵκετεύω σε, παθῶν τῆς δυσωδίας, βορβόρου τε λύτρωσαι, τῆς ἀμαρτίας με.

Καταβασία: Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τοῦ σεισμοῦ. ᾠδὴ γ΄. Ὁ Εἶρμός.

Θὺκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεὸς μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Η γῆ μαστιζέται ἡμῶν, κακῶς διακειμένων, καὶ αἰεὶ τὴν ὀργὴν σου, συγκινούντων καθ' ἡμῶν, οἰκτίρμον Παμβασιλεῦ· ἀλλὰ φεῖσαι, Δέσποτα τῶν δούλων σου.

Συσσεῖσας Κύριε τὴν γῆν, ἐστερέωσας πάλιν, νοουθετῶν ἐπιστρέφων, τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, στηριζέσθαι ἐν τῷ σῶ, Δεῖω φόβῳ, δέλων ὑπεράγαθε.

Γεννώσας θάνατον, πικρὸν, καὶ σεισμὸς βαρυτάτους, καὶ πληγὰς ἀνηκέστους, ἀμαρτίας ἀδελφοί, ἐκφύγωμεν καὶ Θεὸν, μετανοίας, τρόποις ἐκμελιζώμεν. Θεοτοκίον.

Η μόνη ἔσα ἀγαθὴ, τὸν πανάγαθον Λόγον, ἐκτενῶς ἐκδυσώπει, τῆς παρουσίας τοῦ σεισμοῦ, ῥυσθῆναι πάντα ὀργῆς, Θεοτόκε, ἀχραντε δεόμεθα.

Τῷ Ἁγίῳ πρώτῳ Κανὼν. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Λελόγησαι παρ' ἑδὲν, τὸ τῶν τυράννων παρὰ σοὶ πρόσταγμα· τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον γὰρ, πάντων Ἀθλοφόρε προέκρινας.

Λυχνία φωτειδῆς, τοῦ Μαρτυρίου ἐν σκηνῇ γέγονας, Δεῖω φωτὶ λάμπουσα, Μάρτυς ἀθλοφόρε Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Γιῶμενος τὴν μορφήν, τὴν σαθρωθεῖσαν τῶν βροτῶν Πάναγνε, ταύτην ἐκ σοῦ ἐνδύεται, μείνας ὅπερ ἦν ὁ φιλόανθρωπος.

Δεύτερος Κανὼν. Τροῦς σουσ ὕμνολόγους.

Ναμάτων ἐπέβης ζωηρῦτων, Βαπτίσματι Δεῖω καθαρθεῖς· αἵματι δὲ λουσάμενος, μαρτυρικῶ Δημήτριε, κρᾶσιν καινὴν τετέλεκας, πηγὴ τῶν μύρων γενόμενος.

Ὁ μέγας φρουρὸς Θεσσαλονίκης, ὡς μέγας Κυρίου ποταμὸς, τέρπεις λαμπρῶς τὴν πόλιν σου, τοῦ μύρου τοῖς ὀρμήμασιν· ὡς Δεῖα δὲ σκηνώματα, καθαγιαζέεις τὰ σύμπαντα.

Η πόλις σε Μάρτυς ὡς περ κρήνη, ναμάτων ὀράται ζωτικῶν, ὡς ρεύματα τὰ μύρα σε, ποταμηδὲν προχέουσα, θαλάσσης τῶν αἰρέσεων, καὶ τῶν παθῶν κατακλύζοντα.

Τὸ μύρον Χριστὸς ἐν τῇ ψυχῇ σου, Δημήτριε ρεῖσαν νοητῶς, ὡς χεῖλεσι σοῖς μέ-

λεσι, μύρω πηγὴν ἐξέχει, τῆς χάριτος τῆ Πνεύματος, σεπτὸν δεικνύων σε σκηνώμα.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ, ἡ Παρθένος ἀνακραῖζει, τῷ πάντων Δεσπότη καὶ Υἱῷ· Καλὸς εἶ ὁ Νυμφίος μου, ἰδοὺ καλὸς ὠραῖός τε· εἰς τὴν ὁσμὴν τοῦ μύρου σου, σπουδῆ δραμοῦμαι ὀπίσω σου.

Καταβασία: Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου,

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εύσεβείας τοῖς τρόποις καταπλουτῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλὼν, Μάρτυς κατεπάτησας, τῶν τυράννων τὰ θράση· καὶ τῷ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, εἰς χάος ἐβύθισας· ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν ἀγώνων, ἐδέξω τὰ θαύματα, καὶ πηγάζεις ἰάματα. Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, Ἐτερον τοῦ Ἁγίου.

Βασιλεῖ τῶν αἰώνων εὐαρεστῶν, βασιλέως ἀνόμου πᾶσαν βουλήν, ἐξέκλινας ἐνδοξε, καὶ γλυπτοῖς οὐκ ἐπέθυσας· διὰ τοῦτο θῦμα, σαυτὸν προσενήνοχας, τῷ τυθέντι Λόγῳ, ἀθλήσας στερότάτα· ὅθεν καὶ τῇ λόγῃ, τὴν πλευρὰν ἐξωρύχθης, τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν πιστῶς προσιόντων σοι. Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τοῦ σεισμοῦ.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐπελθούσης σου ὀργῆς ἀφορήτου, ὅτι ἠλέησας ἡμᾶς καὶ ἐρρύσω, φιλανθρωπίας πέλαγος δεικνύων Χριστέ, νῦν εὐχαριστοῦμέν σοι, παιδευθέντες ἐκκλῖναι, ἀπὸ τῶν κακῶν ἡμῶν, τῶν ἡμᾶς θανατούντων. Ἀλλ' ἐπιβλέψας οἰκτεῖρον ἡμᾶς, ταῖς ἰκεσίαις Σωτῆρ τῆς Τεκούσης σε.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• Χριστός μου δύναμις, Θεός καὶ Κύριος, ἡ
• Σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
• ἀνακραῖζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
• ρίῳ ἐορτάζουσα.

Σαλεύεις Κύριε, τὴν γῆν βουλούμενος ἐδρασμῷ ἀληθείας πάντας ἡμᾶς, Δέσποτα σφρίζεσθαι, σαλευομένους προσβολαῖς, τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Τῆ θεία νεύσει σου, κλονεῖς τὰ σύμπαντα, καὶ δονεῖς τὰς καρδίας τῶν ἐπὶ γῆς, κατοικούντων Δέσποτα· τῆς οὖν δικαίας σου ὀργῆς, ἄνες Κύριε τὰ κύματα.

Ουδόλως ἔχοντας, εἰς νοῦν τὸν φόβον σου, ἐκφοβεῖς τῇ κινήσει πάσης τῆς γῆς, μόνε εὐσυμπάθητε· ἀλλὰ συνήθως ἐφ' ἡμᾶς, τὰ εἰλή σου θαυμαστώσον. Θεοτοκίον.

Ναόνσε Δέσποινα, Θεοῦ γινώσκοντες, ἐν ἀγίῳ ναῶ σου χεῖρας οἰκτρᾶς, αἶρομεν εἰς δέσπιν· ἴδε τὴν κἀκωσιν ἡμῶν, καὶ παράσχου σὴν βοήθειαν.

Τῆ Ἁγίᾳ πρώτος Κανὼν. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Νενικηκότα τὸ ψεῦδος τῆς ἀσεβείας, ὁ τοῦ Θεοῦ πανύψιστος, θεώμενος Λόγος, δόξα ἔστεφάνωσε, Δημήτριε ψάλλοντα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ιθινόμενος παλάμη τῇ ζωηφόρῳ, πρὸς τοὺς λιμόνας ἐφθασας, τοὺς γαληνοτάτους, ἔνθα νῦν γηθόμενος, κραυγάζεις Δημήτριε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κατὰ τῆς πλάνης τὸ τρόπαιον ἀναστήσας, νικητικὸν διαῖδημα, τῆς δικαιοσύνης, εἰληφας Δημήτριε, κραυγάζων τῷ Κτίστη σὺ· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Ως τῶν κτισμάτων ἀπάντων ἱερωτέρα, Μήτηρ Θεοῦ γενέσθαι, μόνη ἠξιώθης· τοῦτον γὰρ γεννήσασα, τὸν κόσμον ἐφώτισας, τῆς θεογνωσίας τῇ χάριτι.

Δεύτερος Κανὼν. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ωριμον ὡς βότρυον σε μάκαρ Χριστός, θείας ἐξ ἀμπέλου δρεψάμενος, ἐναποθλίβει, Μαρτυρίου τοῖς ληνοῖς· τὸ καταρρέυσαν γλευκος δέ, μύρου θείαν βρύσιν εἰργάσατο.

Ποῦ μένεις Νυμφίε μου; ποῦ τὴν σκηνὴν, σοῦ ἐν μεσημβρία κατέπηξας; ὁ στεφανίτης, ἀνεβόα τῷ Χριστῷ· εἰς τὴν ὁσμὴν τῶν μύρων σου, μύρον ἐκδραμοῦμαι ληψόμενος.

Ρεύματα Δημήτριε πλάνης δεινῆς, κλύσας τῶν αἱμάτων σου ρεύμασιν, ἀμαρτιῶν μου, καὶ παθῶν τῆς ποταμῆς, εἰς τέλος ἀποξήρανον, μύρων σὺ τοῖς ρεύμασι δέομαι. Θεοτοκίον.

Λέγε μοι Νυμφίε μου, λέγε τρανῶς· Πῶ ποτε πομαίνεις τὰ πρόβατα; ἡ Νύμφη κραῖζει, τῷ Νυμφίῳ καὶ Υἱῷ· ἡ ὁσμὴ γὰρ τῶν μύρων σου, πάντας τοὺς φιλοῦντάς σε εἰλκυσεν.

Καταβασία: Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθὲ, ταῖς τῶν θρ-
• θρίζοντων σοι ψυχᾶς, πόθῳ καταύγασον

» δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεῶ τὸν ὄντως Θεόν,
» ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενος.

Καὶ σὺ καρδία σείσθητι νῦν, βλέπουσα
Θεοῦ τὴν ἀπειλήν, ἐπικειμένην καὶ βόη-
σον· Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου Δέσποτα Κύριε, καὶ
παῦσον τὴν δικαίαν ὀργὴν σου εὐσπλαγγχε.

Λαὸν καὶ πόλιν ἣν περ τῷ σῶ, αἵματι ἐ-
κτίσω Ἰησοῦ, μὴ παραδῶς εἰς ἀπώλειαν,
ἐν τῷ συνταράσσειν τὴν γῆν σεισμῷ φοβερῷ·
χορὸς τῶν Ἀποστόλων καθικετεύει σε.

Οδοὺς σου Δέσποτα τὰς ὀρθαῖς, γνώμη ὑ-
πεκκλίνοντες στρεβλῆ, εἰς ἀγανάκτησιν
τρέπομεν, σὲ τὸν συμπαθῆ τε καὶ ἀμνησίκα-
κον· ἀλλ' ἴλεως οἰκτίρμον γενῆ τοῖς δούλοις σε.

Θεοτοκίον.

Νῦν βοθησίας ἦλθε καιρὸς, νῦν καταλλαγῆς
Χρεία Ἄγνη, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Κύ-
ριον, ὅπως οἰκτειρήσῃ πρεσβερουκότας ἡμᾶς,
καὶ τῆς ἐπικειμένης ὀργῆς λυτρώσῃται.

Τῷ Ἁγίου πρῶτος Κανὼν. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Πῦρ πόθου Δείκου, ἐν καρδίᾳ δεξαίμενος,
πῦρ ἔσβεσας τῆς ἀθέου, τῶν εἰδώλων
μανίας, αἰοῖδιμε Δημήτριε.

Ρυόμενος ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων ἐπίφανον, Δη-
μήτριε ταῖς εὐχαῖς σου, περισκέπων τοὺς
πίστει, καὶ πόθῳ εὐφημοῦντάς σε.

Οὐκ πίστει, πρὸς τὸ σὸν, ἐπειγόμενοι τέμενος,
Δημήτριε νοσημάτων, καὶ παθῶν ψυχοφθό-
ρων, συντόμως ἀπαλλάττονται. Θεοτοκίον.

Ο Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Πατρὶ ὁμοούσιος, σὸς
γίνεται Θεομητορ, ὑπὲρ νῦν τε καὶ λόγον,
Υἱός σοι ὁμοούσιος.

Δεύτερος Κανὼν. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ο μέγας ἐν Μάρτυσι, Δημήτριος τοῖς αἵ-
μασιν, ἰδρωτάς κεράσας τῶν ἀγώνων,
μύρον τὸ Δεῖον ἡμῖν ἐσκεύασε, πυρὶ τῷ τοῦ
Πνεύματος καλῶς, ἐψήσας τὸ φάρμακον, εἰς
ψυχῶν καινὴν κάθαρσιν.

Σωμάτων τὰ τραύματα, καὶ τῶν ψυχῶν Δη-
μήτριε, ὡς περ ἀντιδότην δραστηρίῳ, μύρῳ
καθαίρεις τῷ ἐκ τῆ τάφου σε, ἰὸν ἀποπλύνων
νοητόν, ζήλω τοῦ Δεσπότη σου, σταλαγμοῖς
τῶν αἱμάτων σου.

Πυρὸς ἐνεργέστερον, τὸ μύρον σου Δημή-
τριε, πᾶσαν διατρέχον Ἐκκλησίαν, βλύ-
ζει πηγάζει, ζεῖ τε καὶ δρᾷ μυστικῶς, τοῖς πι-
σται προστρέχουσιν αὐτῷ, φλέγον τὰ νοσήματα,
καὶ διώκον τοὺς δαίμονας. Θεοτοκίον.

Ο Λόγος ἐν μήτρᾳ σου, Κόρη σκηνώσας
εἰργασται ταύτην μυροθήκην καινοῦ μύ-

ρου· ὅθεν Παρθένε Ἁγίων Δείων ψυχαί, ὀπίσω
σου ἔδραμον Δερμῶς· Εἰ καλὴ βωῶσαι σοι, εἰ
καλὴ Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία: Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τοῦ σεισμοῦ. Ἄδῃ 5'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην κα-
» θαρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βῶ σοι· Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Οὐκ ἔχοντες Δέσποτα, παρρησίαν δυσω-
πεῖν, οἱ ταπεινοὶ τὸ ὕψος σου, τοὺς ἐκ-
λεκτοὺς Ἀγγέλους σου εἰς Δερμὴν, κινουμέν πα-
ράκλησιν· δι' αὐτῶν τῆς ὀργῆς σου ἐξελοῦ ἡμᾶς.

Νῦν ἔγνωμεν Κύριε, ὡς ἠθέλησας ἡμᾶς, καὶ
νοῦδαμῶς συνέχωσας, ὑπὸ τὴν γῆν συμ-
πτώμασι χαλεποῖς, πολλὰ πλημμελήσαντας·
εὐχαρίστως διό σε μεγαλύνομεν.

Προσάττεις σαλεύεσθαι, τὰ θεμέλια τῆς γῆς,
ὅπως ἡμεῖς πάυσώμεθα, οἱ ταπεινοὶ σαλεύ-
σθαι ἀρετῶν, τῆς κρείττονος γάσεως, καὶ τῷ φό-
βῳ σε Λόγε στηριζώμεθα. Θεοτοκίον.

Αγία Θεόνυμφε, ἀπορούμενον νυνὶ, τὸν σὸν
λαὸν οἰκτειρήσον· καὶ μητρικαῖς πρεσ-
βείαις τὴν καθ' ἡμῶν, Θεοῦ ἀγανάκτησιν, με-
ταποιήσον τάχος δυσωποῦμέν σε.

Τῷ Ἁγίῳ πρῶτος Κανὼν. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Συμφώνως, συνελθόντες ὑμνοῦμεν Δημήτριε,
τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ θαυμα-
τῶν πλήρη καὶ χαρισμάτων, τοῦ Ἁγίου, καὶ
σεπτοῦ παμμακάριστε Πνεύματος.

Αὑσὸν μου, τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων
πρεσβείαις σου· ὡς γὰρ ἀήττητος Μάρ-
τυς, παρρησίαν ἔχεις πρὸς τὸν Δεσπότην· καὶ
γενοῦ μοι, καταφυγὴ καὶ σκέπη Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Ασπίλον, τῶν ἀκαθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος,
ὡς καθαρῶτατον κρίνον, καὶ κοιλάδων
ἄνθος ὃ Θεομητορ, ὁ νυμφίος, ἐν τῇ γαστρὶ σε
Λόγος ἐσκήνωσεν.

Δεύτερος Κανὼν. Τὴν Δεῖαν ταύτην.

Αουτρόν τοῦ Δεῖου Βαπτίσματος, λουσαίμε-
νος ἐχρίσθης Ἀοῖδιμε, μύρῳ τοῦ Πνεύμα-
τος· ὃ τηρηθέν σοι ἀμόλυντον, τῆς σῆς πλευρᾶς
τὸ αἷμα, μύρον εἰργάσατο.

Ανάστα δεῦρο πλησίον μου, ψυχῇ τοῦ Δη-
μητρίου προσφθέγγεται, νυμφίος Κύριος·
οἶκον τοῦ νάρδου εἰσέλθωμεν, καὶ τῆς ὁσμῆς
τοῦ μύρου μου μεταλάβωμεν.

Καιναὶ Δημήτριε κράζει σοι, νυμφίος ὁ Χρι-
στός τὰ τελούμενα· ὁ χειμὼν λελυται,

δεῦρο, τὸ ῥόδον ἐξήνθησεν· εἰς τὴν ὄσμην ὧ φίλος, δράμε τῶν μύρων μου.

Εγὼ, φησὶν ὁ ἐρώμενος, ἐγὼ Νυμφίε σπεύδω ὀπίσω σου· ὄσμη γὰρ μύρων σε, πάντων τῶν μύρων ὑπέρκειται, ἥτις ἡμῶν τὸ αἷμα, μύρον εἰργάσατο. **Θεοτοκίον.**

Θανάτῳ θάνατος λελυται, ζωῇ ἀπὸ τοῦ τᾶφου ἀνέτειλε, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, νόμων λυθέντων τῶν φύσεων· Μαρτύρων δὲ τὸ αἷμα, μύρον γεγένηται.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον αὐτόμελον, Ἦχος β΄.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σε ρείθροις Δημήτριε, τὴν Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐπορφύρωσεν, ὁ δὲς σοι τὸ κράτος ἀήττητον, καὶ περιέπων τὴν πόλιν σε ἄτρωτον· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχεις τὸ στήριγμα.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτον τὸν μέγαν, πάντες συμφώνως οἱ πιστοὶ συνελθόντες, ὡς ὀπλίτην Χριστῆ καὶ Μάρτυρα τιμήσωμεν, ἐν ὠδαῖς καὶ ὕμνοις ἀναβωῶντες τῷ Δεσπότη καὶ Κτίστῃ τῆς οἰκουμένης· Ῥῦσαι ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ τῆς ἀνάγκης Φιλάνθρωπε, πρεσβείας τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων· ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν τὸ στήριγμα.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΣ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, καὶ Θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Δημήτριον νύττουσι λόγχοι Χριστέ μου,
Ζηλοῦντα πλευραῖς λοχχονύκτου σῆς πάθος.

Ἐικοστή μελία Δημήτριον ἕκτη ἀνεῖλον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Βασιλέων, ἐκ τῆς Θεσσαλονικίων ὀρμώμενος πόλεως, εὐσεβῆς ὢν ἀνοθεῖν, καὶ τῆς εἰς Χριστὸν διδασκαλίας πιστεως. Ἐπιδημήσαντος δὲ τοῦ Μαξιμιανοῦ τῆ Θεσσαλονικίαν, κατεσχίθη ὁ Ἅγιος, ὡς τῆ εὐσεβείᾳ διαδόχτος. Σμυρνομένου δὲ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ τινὶ ἀνδρὶ, Λυαίῳ τοῦ ὄνομα, καὶ προτρεπομένου τοῦς τῆς χώρας ἐξελθεῖν, καὶ διαγωνίσασθαι πρὸς αὐτόν, (ἦν γὰρ ὁ Λυαῖος μεγεῖθι σώματος καὶ ῥώμῃ τοῦς κατ' αὐτὸν ὑπερβάλλον·) υφανίας τις, τὴν πίστιν Χριστιανῆς, τοῦ ὄνομα Νίστωρ, προσελθὼν τῷ Ἁγίῳ Δημητρίῳ, ὄντι ἐν τῇ φρουρᾷ, ἔφη· Δούλε τοῦ Θεοῦ, βούλομαι συμπλακῆναι τῷ Λυαίῳ· ἀλλὰ εὐξαι ὑπὲρ ἐμοῦ. Ὁ δὲ, τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ κατασφραγίσας τὸ μέτωπον αὐτοῦ, « Καὶ τὸν Λυαῖον, φησί, νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις ». Τούτοις ὁ Νέστωρ τοῖς ῥήμασι θαρρήσας, ἀντίστη τῷ Λυαίῳ, καὶ τὴν ἀλαζονείαν αὐτοῦ κατέβαλεν, ἀποκτείνας αὐτόν.

Διὰ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς αἰσχυνθεὶς, ἐπεὶ καὶ ἐρινύσας

τὸ πρᾶγμα ἔμαθεν, ἐν ᾧ ἐφυλάττετο τόπῳ, λόγχοις τὴν πλευρὰν διαπαρῆναι ἐκέλευσε τὸν Ἅγιον Δημήτριον πρῶτον, ὡς αἴτιον γενόμενον τῆς τοῦ Λυαίου σφαγῆς· καὶ τούτου γενομένου, εὐθέως ἀφῆκεν ὁ Ἅγιος τὴν ψυχὴν, πολλῶν θαυμάτων καὶ ἰάσεων παραδόξων μετὰ τὴν τελευταίην γενομένης ποιητής. Εἶτα, τῆ τοῦ Βασιλέως κελεύσει, καὶ ὁ Ἅγιος Νίστωρ ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν.

Ἐκ τοῦ Μεταφραστοῦ.

ἔχε μὲν τὰ τοῦ Μάρτυρος οὕτω, καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ κατὰ γῆν ἔρριπτο. Μετὰ δὲ ταῦτα τινὲς τῶν φιλοχρίστων, τὸ τίμιον ἀνελόμενοι λείψανον, εὐλαβῶς περιστέλλουσιν· εἶτα καὶ κόνιν περιβαλόντες αὐτῷ, εὐλαβῶς θάπτουσι καὶ θερφιλῶς. Εἰς δὲ τις τῶν οἰκείων τοῦ Ἁγίου, παρεστὼς αὐτῷ, ὅτε τὴν μακαρίαν ὑφίστατο, καὶ ὡς οἶόν τε τὸ ἱερόν ἐκείνο αἷμα εἰς τὸ θείον τοῦ Μάρτυρος ἀνελόμενος ἐπώμιον, ἀλλὰ ὃν ἐφέρει κατὰ χεῖρα δακτύλιον, τῷ μαρτυρικῷ αἵματι καὶ τοῦτον, περιχρίσας, πολὺ τι χρεῖμα τεραστίων εἰργάζετο δι' αὐτοῦ, ὡς πλήρη γενέσθαι τῆς τοιαύτης φήμης τῶν τεραστίων τὴν πόλιν Θεσσαλονικίαν ἄπασαν. Ὅθεν οὐδὲ εἰκὸς ἦν ταῦτα, οὔτε Μαξιμιανὸν λαθεῖν, οὔτε τὸν φθόνον ὑπενεγκεῖν· καὶ διὰ τοῦτο χειροῦται παραντίκα ὁ θαυμάσιος οὗτος οἰκείτης, Λαῦπος τοῦ ὄνομα, καὶ ἀναιρεῖται.

Χρόνου δὲ παραρρίοντος, καὶ τῶν σημείων διατρεχόντων, Λεόντιος τις ἀνὴρ, τὴν τε δόξαν λαμπρὸς, τὴν τε πρὸς Χριστὸν πίστιν μάλα θερμὸς, νόσῳ βαρυτάτῃ κάτοχος γίνεται, ὡς τὸν θάνατον χρεῖμα τι νομίζειν ἐπιεικῶς ποθεινότατον· καὶ ἐπὶ ἰατροῖς μὲν φανερώς ἠττωντο, τὸ δὲ πάθος διὰ παντός ἤκμαζε, πρὸς τὸν θείον τοῦ Μάρτυρος καταφεύγει ναόν· καὶ εὐθὺς, ἅμα τῇ καταθείσει τοῦ νοσοῦντος, καὶ ἡ τοῦ Μάρτυρος διὰ τῶν ἐκείνου χειλέων ἀνάκλησις, καὶ ἡ τοῦ νοσήματος εὐχερῆς ἀπόθεσις ἠκολούθησεν. Οὕτω ταχέως ὁ Λεόντιος τῆς θεραπείας τυχὼν, ταχεῖαν καὶ αὐτὸς, ὡς εἶχε, τὴν ἀμοιβὴν ἀποδίδωσι· καὶ τὸν μικρὸν οἰκίσκον, ὃς τὸ ἱερόν εἶχε τοῦ Μάρτυρος σῶμα, ἐπὶ βραχίος κομιδῇ καὶ στενοῦ τοῦ σχήματος ὄντα, τοῖς περιβάλοις τε τοῦ λουτροῦ καὶ τοῦ σταδίου ἀπειλεγμένον καταστρέψας αὐτὸς, ναὸν ἐν τῷ ἄστει Θεσσαλονικῆς ἐξ αὐτῶν ἐδείματο τῶν κρηπίδων· ὃς καὶ νῦν ὄραται μέσον τοῦ σταδίου καὶ τοῦ δημοσίου λουτροῦ κάλλιστα διηρημένος.

Μέλλων δὲ ὁ φιλευσεβῆς οὗτος ἀνὴρ καὶ πρὸς τὸ Ἰλλυρικὸν ἀπιέναι, εὐθα καὶ τὴν τοῦ Ἐπαρχοῦ ἀξίαν διεῖπε, καὶ τινα τῶν μερῶν τοῦ ἱεροῦ σώματος λαβεῖν βουληθεὶς, ὡς τε κάκεισε ναὸν τῷ εὐκλεῖ Μάρτυρι ἀνευρεῖται, οὐκ ἔσχε συνευδοκοῦντα τὸν Ἅγιον· ἀλλὰ νυκτεριναῖς αὐτὸν ἐπιφανείαις εἶργει τοῦ ἐγχειρήματος. Διὰ ταῦτα καὶ τὸν δεῦτερον ἐρχεται πλοῦν, ὃ λέγεται, τὴν χλαμύδα τοῦ Μάρτυρος σεπτοῖς αἵμασι τοῖς ἐκείνου πεφοινιγμένην, καὶ τι τοῦ ἐπωμίου λαθὼν, (ὃ σύνθησις ὠραρίον ἐνομάζειν) καὶ κιστωτῷ τιμίᾳ τὰ ἀληθῶς τίμια καταθέμενος, οὕτω τῷ Μάρτυρι μὲν τὸν πόθον ἀφοσιῖ, ἑαυτῷ δὲ τὴν μεγίστην περιποιεῖται ἀσφάλειαν.

Ἄμειλε καὶ τὴν ἐπὶ τὸ Σίρμιον, ὦρα χειμῶνος, διαβαίνειν μέλλων, ἦδη παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰστρου γενόμενος, ἐπεὶ μέγα τὸ ρεῖθρον ἐξαῖρον ἦν, ἐν ἀθυμίαις ἦν ὁ ἀνὴρ. Ἐπιφανείας οὖν ὁ θείος Δημήτριος, « Πάσαν ἀθυμίαν, ἔφη, πόρρω θίμενος τῆς ψυχῆς, ὃ ἐπιφέρεις κατὰ χεῖρας ἔχων, διάβηθι τὸν ποταμὸν ἀδιστακτικῶς ». Πείθεται τῷ φανέντι ὁ Ἐπαρχος· καὶ ἔωθεν, τοῦ ὄχθηματος ἐπιβᾶς, ἔχωρει διὰ τοῦ ρεῖθρου, κατὰ χεῖρας τῆν σορὸν ἔχων, ἠσυχῇ τοῦ ῥεύματος ὑποχωροῦντος αὐτῷ. Οὕτως οὖν ἀδραβῆς διελθὼν, καὶ πρὸς τῷ Σιρμίῳ γενομένος, τὴν ἱερὰν ἐκείνην σορὸν μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ θησαυροῦ τῷ παῖ

αὐτοῦ καινουργηθέντι ναῷ τῷ Μάρτυρι δίδωσι. Πολλῶν δὲ θαυμάτων δηλαδὴ καὶ ἰάσεων καὶ παρ' αὐτὴν γε τὴν ὁδὸν πλείστοι τῆς ἀγίαστικῆς ἐκείνης φερομένης χλαμύδος ἀπήλασαν.

Καὶ Μαριανὸν τὸν Ἐπαρχὸν τῶν Ἰλλυριῶν, ἔλκει πονηρῶ βληθέντα ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν, ἀπειρηκότων καὶ τῶν ἰατρῶν, ταύτης τῆς νόσου ἀπήλλαξεν, ἐλθόντα πρὸς τὸν τοῦ Ἁγίου ναόν, καθὼς ὁ Ἅγιος αὐτῷ ἐνετείλατο. Καὶ ἕτερον ἄνθρωπον, τῷ τῆς αἱμορροΐας πάθει κατεσχημένον, παραδόξως ἰάσατο. Καὶ ἄλλον, δαιμονιῶντα. Καὶ τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην ὑπὸ τῶν Βαρβάρων πολιτοκουμένην ἐρύσαστο.

Καὶ τὸν Ἐπισκόπον Ἄφρων, οὗς Ἕλληνες Φοινίκης ἀποίκους ἀναγράφουσι, αἰχμαλωσίας τῆς ἀπὸ τῶν Βαρβάρων ἑλυτρώσατο, τούτῳ ἐπιφανείς, καὶ τῶν περικειμένων αὐτῷ δεσμῶν λύσας αὐτόν, καὶ μέχρι Θεσσαλονίκης αὐτὸν ὁδηγῆσας. Τοῦ δὲ Ἐπισκόπου εἰς Ἀφρικὴν παραγενομένου, καὶ ναόν τῷ Μεγαλομάρτυρι δειμαμένου Δημητρίῳ, καὶ περὶ κιβωτίου καὶ ἄμβωνος διανοουμένου, ὁ Ἅγιος οὐκ ἠμέλησεν, ἀλλὰ γε τῷ Ἐπισκόπῳ κατ' ὄναρ φανείς, « Τὸ πλῆεν, φησί, τὸ νυνὶ προσχὸν τῷ λιμένι, ὅσα σοι διὰ φροντίδος τῶν μαρμάρων ἐστίν, ἐπιφέρεται· κἀκτῶν βουλαμένῳ σοι τὰ τῆς χρείας προσπορισθήσεται ». Τῷ δὲ Ἐπισκόπῳ ἐντυχόντι τῷ ναυκλήρῳ, καὶ τοῦ σκοποῦ ἀποτυχόντι, πάλιν ὁ Ἅγιος αὐτῷ ἐμφανίζεται, καὶ φησί, τοῦ πλοίου τῇ πρῶρᾳ ἐναποκεῖσθαι τὰ μάργαρα, ἕκαστον ἐξονομιάσας, ὡς εἶχεν εἶδος καὶ σχήματος. Ἐπ' ὀνόματι δὲ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ συμμάρτυρος Βίκτορος ὠνηθῆναι· αὐτῷ δ' ἐκείνου ταῦτα δωρήσασθαι νῦν, ὡς κατὰ τὴν Βασιλίδαν τῆς τούτων χρείας εὐρεθείσης ἐκείνῳ καὶ πληρωθείσης· ἀνεπιῖν τε ταῦτα τῷ τῆς νεῶς ἀφηγούμενῳ σαφῶς, οὕτω τε πείσαι, καὶ λήψεσθαι· ὁ δὲ καὶ γέγονε.

Τῇ δὲ πόλει Θεσσαλονίκῃ ἔλυσε καὶ λιμὸν καὶ λοιμὸν, τοῖς λιμέσιν ἐπιφοιτῶν, καὶ τοῖς ναυτικοῖς ἐμφανιζόμενος, καταίρειν ὡς τάχιστα παρὰ ταύτην κατεπισκῆπτων· πρὸς τοῦτο καὶ ὀφθαλμοφανῶς δηλαδὴ καθορώμενος, καὶ ἐπὶ πολὺ προπορευόμενος τῶν νηῶν, καὶ πεζύων τὸ πέλαγος.

Τοῦ δὲ αἰοιδίμου Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, τοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐνυποστάτου τοῦ Θεοῦ Λόγου Σοφίας οἰκοδομήσαντος τὸ θαυμάσιον καὶ ἀμώμητον (ἰσ. ἀμίμητον) ἔργον, καὶ τὰ ἀπ' αἰῶνος ἅπαντα ἐκείσε ἀποκρύψαι ζητοῦντος, μέρος τι τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου αὐτῷ μετακομισθῆναι βουλευθέντος, καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ ἀποσταλέντων τεχνιτῶν τοῦ ἔργου ἐχθέντων, καὶ τῇ μαρτυρικῇ καὶ θεοτιμῆτῳ σορῷ τοῦ Μάρτυρος ἐγχισάντων, πῦρ ἀθρόον φωτοβολοῦν παρὰ τὴν τιμίαν καθωράθη σορὸν· καὶ φλόξ, ἐκείθεν ἐξαλλομένη, κατὰ στόμα τούτοις προσυπαντᾷ, περαιτέρω προεῖναι ἐξείργουσα. Φωνή τε ἐκ τοῦ πυρός, τὸ ἐξαίσιον καὶ τεραστικόν! διηγηθεῖσα τραυῶς, ἔφη· « Παύσαθε περαιτέρω πειράζοντες »· ἀφ' ὧν ἄρδην καταπλαγίντες, τῷ ἐδάφει τὰς ὄψεις κατέμιξαν. Χοῦν δὲ μόνον ἐκείθεν λαβόντες, ἀνῆλθον· οὐ τὸ μὲν ἡμῖς τῷ ἱερῷ ἔθροισαν σκευοφυλακίῳ, τὸ δὲ ἕτερον ἡμῖς τῷ Βασιλεῖ εἰς ἀγίασμόν ἐξαπέστειλαν, τὰ συμβεβηκότα καὶ εἰρημένα συμάναντες.

Ὁ αἰὶ δὲ βασκαίνων τοῖς ἀγαθοῖς διάβολος πειράται ποτὲ τῶν καιρῶν, τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην ἐχθροῖς παραδοῦναι τρώφῳ τοιῶδε. Ἐμπρησμόν κατασκευάζει τοῦ κιβωτίου ἐν αὐτῷ τῷ ναῷ. Ἐν ὅσῳ δὲ ὁ ἐμπρησμός ἐνηργεῖτο, φθάνει καὶ τὸ τῶν Σθλαβίνων ὠμότατον ἔθνος, καὶ πρὸ ὀλίγων σταδίων τῆς πόλεως λάθρα κατιστρατοπέδευσε, τοῦ πονηροῦ Σατᾶν τοῦτο προκινῆσαντος. Τῷ δὲ λαῷ συναθροισθέντος ἐπὶ τῷ ἐμπρησμῷ, δέσας ὁ τὴν φροντίδα τῶν ἱερῶν ποιούμενος τοῦ ναοῦ, μὴ ὁ ἄργυρος

τοῦ κιβωτίου, ὃς ἦν διατακίς τῷ πυρὶ, τῷ ἐδάφει ἐπιλιμνάξων, τῷ ὄχλῳ παραπόληται· Ὡ φίλοι τε καὶ ἀγγιστεῖς, ἐξεβόησεν, ἐπὶ τὸ τεῖχος πολέμιοι, καὶ ἦδη τοῦ ἀπορῦττειν ἀπάρχονται· διασκεδάσαι τῷ λόγῳ τὸ πλῆθος ἐκμηχανώμενος, ὡς τε περισῶσαι τὸν ἄργυρον. Τὸ δὲ ἦν ἄρα τοῦ Ἁγίου ἐπίπνοια. Πιστῷ γὰρ ὄντι πιστεύσαντες τῷ ἀνδρὶ, καὶ παραυτίκα τοῖς τείχεσι προσφοιτήσαντες ἅπαντες, εὖρον τοὺς πολέμιους τὰς ἐλεπόλεις ἦδη τοῖς τείχεσι προσερείδοντας. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἦδη τοῦ πυρός οὐχ ἥττον κατὰ τῆς πόλεως τρέχοντας ἀπεσόβησαν, εἰς συμμαχίαν τὸν Ἅγιον προσκαλούμενοι.

Μετὰ δὲ ταῦτα, καὶ τοῦ πυρός σθεσθέντος, ὁ Ἱεροφύλαξ πᾶσι διεφανέρωσε τὸ θαῦμα τοῦτο, λέγων, ὡς οὐκ εἰδήσει τῆς τῶν πολέμιων ἐφόδου, περιποιήσει δὲ τοῦ Ἁγίου διὰ τὸν ἄργυρον μὴ διασκεδασθῆναι ὑπὸ τοῦ λαοῦ, σοφίζόμενος τοῦτο ἀνείπεν. Ἐξ οὗ δὲ ἄρῃ σαφῆς τοῖς ὀρθῶς κρίνειν ἐπισταμένοις, καὶ συνιέναι θείας οἰκονομίας, ὡς προμηθεῖα τοῦ Ἁγίου, τῇ τοῦ ἐχθροῦ κεφαλῇ περιτρέποντος τὰς αὐτοῦ μηχανάς, κακῶ τὸ κακὸν ἐξιάθη, καὶ διὰ μὲν τῆς πυρκαϊᾶς τὸν λαόν διεγείραντος, διὰ δὲ τῆς τοῦ πυρός ἀποσβέσεως τοῦτον σθενώσαντος, διὰ δὲ τῆς ἐμπνευσθείσης τῷ Ἱεροφύλακι σωτηριώδους φωνῆς, τῆς τοῦ ἔθνους μηνύσεως, τὸ τεῖχος καὶ τὴν πόλιν σοφῶς ἄγαν καὶ συμπαθῶς διασώσαντος.

Ἰλλούστριος δὲ τις, (κατὰ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν πρωτοσπαθάριος), τῷ τοῦ Ἁγίου προσεδρῶν ναῷ, ἐργάτης τῆς ἀρετῆς ἐγνωρίζετο. Οὗτος ἔφη, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἐπὶ Μαυρικίου Βασιλέως τῶν Ἀβάρων πολέμου, τεθεῖσθαι δύο ἄνδρας, εἶδει καὶ μεγέθει διαπρεπεῖς, καὶ οἶους ἐν προσώπῳ Βασιλέως τιμᾶσθαι καὶ παρίστασθαι, ἐπεισιόντας μὲν τοῦ Νεῶ ἐξῶθεν, πρὸς δὲ τὸ λεγόμενον Τρίβολον διαγενομένους, (ἀρχὴ δὲ τοῦτο τῆς πρὸς τὸν ναόν εἰσόδου, καὶ μεθόριον τῶν πρὸς ἐσπέραν αὐτοῦ Θετταλῶν μεγάλων δύο κίωνων)· εἰπεῖν τῷ ὑπῆρτη ἀναγαγεῖν αὐτοὺς τῷ κυρίῳ τοῦ οἴκου. Τούτου δὲ τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἱεροῦ κιβωτίου προσπελάσαντος, θάττον αὐτοῖς διαραῖ τὰς θύρας τὸν Ἅγιον, προσυπαντῆσαι τε, καὶ προσερεῖν ὡς τινας συνήθεις, καὶ παρὰ τοῦ Βασιλέως ἦκοντας διαπύθεσθαι τί τοῦ Βασιλέως τὸ βούλημα. Τούτους δ' ἀντειπεῖν, κελεύσαι, τὸν Βασιλέα τῇ σῆ ἀγίωσύνῃ προλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι, ὡς τοῖς ἐχθροῖς ἦδη διαφευγῆναι· καὶ ὡς ταῦτα ἀκηκοῦσα, ἐπιδακρύσαι τῷ λόγῳ τὴν κεφαλὴν ἐπικλίναντα, καὶ ἀφωγία συσχεθέντα πολλῇ καὶ μακρᾷ, τὸ βάρος τῆς λύπης τῶν ἠκουσμένων τῷ τοιῶδε σχήματι ἐνδεικνύμενον· οἷς δὲ καὶ τὸν ὑπῆρτην ἀνιαιθέντα εἰπεῖν· Εἰ ἦδειν, ἀδελφοί, τοσοῦτον ὄν τῆς ὑμῶν παρουσίας τὸ ἀήδεις, οὐκ ἂν ὑμᾶς τῷ κυρίῳ μου κατεμήνυσα· καὶ πρὸς τούτοις ὄψι καὶ μόνον ἐρέσθαι τὸν Ἅγιον· Ὅντως οὕτως ἦρσεν; οὕτως ἔδοξε τῷ Κυρίῳ καὶ Δεσπότη πάντων, τηλικαύτην πόλιν, ἣν τῷ ἰδίῳ ἐξηγοράσατο αἵματι, διαφεῖναι τοῖς αὐτὸν μὴ ἐπιγινώσκουσιν;

Οὕτω δὲ, τούτων καταφθάντων, τὸν συμπαθέστατον ἀνθυπενηγικῆν Μάρτυρα, καὶ τὴν ἀπόκρισιν τῷ Δεσπότη πάντων κατεπισκῆψαι προσενηγικῆν, ἔχουσαν οὕτως· « Οἷ » δα τοὺς οἰκτιρμούς σου, φιλόνηρωπε Κύριε, νικῶντας » αἰετὴν τὴν σὴν ἀγανάκτησιν, ἣν αἱ ἀμαρτίαι ἡμῶν ὑπα » νάπνουσιν· Οἶδά σε τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν ἀμαρτωλῶν » θεδικότα, καὶ τὸ ἴδιον αἷμα ὑπὲρ τούτων ἐχθέντα, » καὶ μηδαμῶς τὴν εὐδοκίαν σου ταύτην παρεμποδισθῆ » ναι ταῖς ἀμαρτίας ἡμῶν. Καὶ ἐπεὶ κἀμὲ τῆς δε τῆς » πόλεως κατιστησας φύλακα, σὲ τὸν Δεσπότην μιμή » σομαι· τὴν ψυχὴν μου ὑπὲρ τούτων θύσομαι, καὶ ἐ » πολλυμένοις ἀπολεσθήσομαι· τὸ ὄνομά σου γὰρ ἐπικέ » κληται, καὶ σοῦ οὐκ ἀπίστησαν, κἄν ἡμάρτον, καὶ

» αὐτὸς Θεὸς εἰ τῶν μετανοούντων ». Πρὸς ταῦτα τοὺς ἀνδρας εἶπεν· Ταῦτα ἐροῦμεν τῷ κίμφαντι; ταῦτα ἀπαγγελοῦμεν τῷ Βασιλεῖ; δῖος μὴ λυπηθῆ ἐπὶ σέ. Τὸν δὲ « Ταῦτα εἶρετε » καὶ αὐθις εἶπεν, καὶ τῷ κοιμητηρίῳ παλινοστῆσαι, τὸ δ' ἱερὸν ἀποκλιῖσαι κιβώτιον ἔμπροσθεν τῶν ἀγγελιαφόρων, ἧδη ἐπαπιόντων τοῖς λόγοις.

Ταῦτα ὁ Ἱερός Ἰλλουστριος ἐν ἐκστάσει ὄραν τραυῶς καὶ ἀκούειν, ἢ δὲ ὄραματος, ἀναφανδὸν διετινέτο· καὶ ἅμα λέγων, ἀπήει παραθαβρόνων τὸ ἐγκαταλειμμα τῆς πόλεως, κατεπτηχὸς ἦδη καὶ ἀδρανὲς ὄν, καὶ, προηγησαμένῳ λοιμῶδι νοσήματι τῇ τοῦ ἔθνους ἐφόδῳ, ἀτονον πάντῃ καὶ ἐν ἀμνηχῶν καθήμενον, ἐπαιθεῖ τε λέγων μετ' αὐτῶν εἶναι τὸν Ἅγιον, καὶ τῇ αὐτοῦ πρεσβείᾳ διασωθῆναι ἐπιπροφῶρει· καθὰ δὴ καὶ ἡ τῶν πραγμάτων ἐκδασίς πεποίηκεν ὕστερον.

Τοῦ δὲ νεωκόρου Ὀνησιφόρου, τοῦ ἐν τῇ ἀγίᾳ σορῶ προσεδρεύοντος, καὶ περὶ τὰς τῶν λύχνων καὶ λαμπάδων ἀφᾶς προνοουμένου, καὶ κακουργοῦντος περὶ ταῦτα, τοὺς κηροὺς καὶ τὰς λαμπάδας ἀποκλίπτουτος, καὶ τοῦτο ἐπὶ πλείστον ποιούντος, οὐκ εἶασε τὴν φρενοβλαβῆ καὶ ἐπώλεθρον προαίρεσιν ἀνιάτρευτον· ἀλλ' ὄναρ αὐτῷ ἐπιστάς, διελέγχε, καὶ ὑψηγῆται τὸ πρακτέον φιλανθρωπότερον. Ἐφη γάρ· « Ἀδελφε Ὀνησιφόρε, οὐκ ἀρῆσκει μοι τὸ δρῶμενον ὑπὸ σοῦ ἐπὶ ταῖς λαμπάσιν. Ἴσθι γάρ, τοῦτο ποιῶν, ὡς καὶ τοὺς προσφέροντας τὰ μέγιστα ζημιοῖς, καὶ σαυτὸν εἰς τὸ τῆς ἀπωλείας βάραθρον ἐξωθεῖς· ἐπὶ πολὺ γὰρ τῶν λαμπάδων ἡμμένων, ἐπὶ πλείον ἰλιούται καὶ τὸ Θεῖον τῷ προσάγοντι. Θᾶπτον δὲ ἀφαιρουμένων, ὑποτίμνεται μὲν ἐκείνου τὸν ἔλεον τὸ πρᾶγμα, ὑπαυξάνει δὲ τὸ κατάκριμα τοῦ ὑφελομένου ».

Τούτοις ὁ Ὀνησιφόρος μικρὸν ἐπισχῶν, αὐθις τῷ ἡμέρῳ τοῦ ὄραματος χανουθεῖς, εἰς ἦθη ἐπάνεισι τὰ αὐτοῦ, ἀδίως τολμῶν τὰ συνήθη. Καὶ ποτὶ τις τῶν εὐσεβῶν, βασιλείας νυκτὸς ἐπιστάς, κηροὺς προσήγαγεν εὐμεγέθεις καὶ διαφανεῖς. Τούτοις αἰοῦς ὁ Ὀνησιφόρος, προσῆλθεν ἅμα τῷ ἀφθῆναι προσαφελίσθαι, μεταδάντος ἦδη τοῦ εὐξαμίνοῦ. Ἄλλ' ὄρα μοι τὸ τοῦ Ἁγίου προμηθίς. Ἄμα τῷ τὴν χεῖρα ἀπλώσαι πρὸς τοὺς κηροὺς, φωνὴν ἐμβριθῆ ὁ Ἅγιος ἀπὸ τῆς ὑποκειμένης ἀναπέμψας σοροῦ, ἔφη· Πάλα τὰ αὐτά; Ταῦτη βληθεῖς ὁ Ὀνησιφόρος, ἐπὶ τὸ ἔδαφος κατηνέχθη πτώμα δεινόν, ἐμβροντηθεῖς τῷ δέει καὶ τῇ βολῇ τῆς φωνῆς. Ἔως τις τῶν τοῦ Κλήρου καὶ συνήθων παρελθὼν, ἀνίστησε τοῦ πτώματος, καὶ τῆς ἐκστάσεως ἐπανήγαγεν. Αὐτὸς δὲ εἰς ἑαυτὸν ἰλθὼν, ἐξωμολογεῖτο ἐπὶ πάντων τῆς τε ἰδίας ἀφροσύνης τὸ τολμημα, καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου περὶ αὐτὸν κηδεμονίαν τὸ πρότερον, καὶ παιδείαν μετὰ φιλανθρωπίας τὸ δεύτερον, ὡς μὴ μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους ὠφελήθηται τῷ Σώματι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἀρτεμίδωρος καὶ Βασίλειος ζίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἀρτεμίδωρος, ὃ τέλους ψῆφος ζίφος,

Σίναθλον εἶχε Βασίλειον πρὸς ζίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μάρτυς Λεπτίνα, κατὰ γῆς συρομένη, τελειοῦται.

Στίχ. Ἐν γῇ συρεῖσα χερσὶ δυσσεβοφρόνων,
Ἀρῆκεν εἰς γῆν Λεπτίνα σαρκὸς πάχος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Γλύκων ζίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἐφει προτεῖνας Μάρτυς αὐχένα Γλύκων,
Σπονδὴν γλυκεῖαν αἷμα σου Χριστῷ χέεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ μεγάλου καὶ φρικτῶδους σεισμοῦ.

Στίχ. Ἐσεισας, ἀλλ' ἔσωσας αὐθις γῆν Λόγε·

Τῆς σῆς γὰρ ὀργῆς οἶκτός ἐστι τὸ πλεόν.

Τῷ εἰκοστῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, Ἰνδικτιῶνος ἐνάτης, εἰκοστῇ ἔκτη μηνὸς Ὀκτωβρίου, ἐγένετο σεισμός μέγας καὶ φοβερός ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὥστε τὰ ὑπερῶα, καὶ τῶν ἄλλων ὠραιότερα οἰκήματα καταπεσεῖν, καὶ πολλοὺς συγκαταταφῆναι τοῖς καταπεσοῦσι. Διὸ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου ποιούμεθα καὶ τὴν μνήμην τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, ἀπειροχόμενοι μετὰ Λιτῆς εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Παναγίου καὶ Ἀγίας ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐκτελοῦντες ἐν αὐτῷ καὶ τὴν θείαν Μυσταγωγίαν. Ἦς ταῖς πρεσβείαις ρυθθῆναι ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς, καὶ τύχοιμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τοῦ σεισμοῦ. ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**ροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
» Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισί· τοὺς Χάλ-
» δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Υπερῦμνητος εἰ Κύριε μακρόθυμε, ὅτι οὐκ ἐθανάτωσας, τοὺς οἰκέτας σου, σπαραγμῷ καὶ κλόνῳ φοβερῷ, τῆς γῆς· ἀλλ' ἐφόβισας ζητῶν, τὸ ἐπιστρέψαι τῶν κακῶν, καὶ ζῆσαι πάντας ἡμᾶς.

Στεναγμὸν ἀπὸ καρδίας ἀναπέμψωμεν, καὶ δάκρυα προχέωμεν, ὅπως ἴλεων τὸν Δεσπότην εὐρωμεν Χριστὸν, ἐκτρίψαι σεισμῷ πάντας ἡμᾶς, διὰ πληθὺν ἁμαρτιῶν, ἐπαπειλοῦντα δεινῶς.

Ομοι! κράζωμεν, καὶ χεῖρας ἐκπετάσωμεν, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ὑψιστον, καὶ παυσώμεθα τοῦ λοιποῦ ποιεῖν τὸ πονηρὸν· ἰδοὺ ὁ Σωτὴρ ἀγανακτῶν, σαλεύει ἅπασαν τὴν γῆν, στηρίζαι θέλων ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον Ἄχραντε σωθῆναι τοὺς οἰκέτας σε, ἀπολεσθῆναι μέλλοντας, ἐν ὀργῇ Θεῶ, καὶ θυμῷ μεγάλῳ καὶ φρικτῷ, τῆς νῦν ἐπελθούσης ἀπειλῆς, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πολλῶν, ἁμαρτημάτων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Κανῶν πρῶτος. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Λελαμπρυσμένος, τῇ θείᾳ δόξῃ καὶ τῇ χάριτι, Μάρτυς ἀθλοφόρε λάμπεις φωτεινῶς, καὶ φωτίζεις τοὺς κραυγαῖζοντας· Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ος πορφυρίδι, κεκοσμημένος τῷ σῷ αἵματι, ἔχων ἀντὶ σκήπτρου Ἐνδόξε τὸν σταυ-

ρόν, τῷ Χριστῷ συμβασιλεύεις νῦν, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγαῶν καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένη, πεφωτισμένη Μητροπάρθενε, πάντας τοὺς τιμῶντας σὲ τὴν παναληθῆ, Θεοτόκον περιφρούρησον, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχουσα Δέσποινα.

Κανῶν δεύτερος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Γερούργησας τὸ αἷμά σου Δημήτριε, σπείσας πανάριστε, τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός· πλευράν δὲ λελόγησαι, τοῦτον μιμοίμενος· ὅθεν δίδωσι, τὴν ἀμοιβὴν καταλλήλον, μύρον ἄλλοις δεδειχώς σε.

Σεσωμάτῳ τὸ μύρον τὸ οὐράνιον, Χριστὸς ὁ Κύριος, διὰ φιλίαν βροτῶν· αὐτὸν δὲ Δημήτριος, φιλήσας ἄριστα, χριστὸς γίνεται, μύρῳ καινῷ χρισάμενος, καὶ σαρκὸς ἐκβλύζει μύρα.

Μύρῳ χρίσας με Χριστὸς ἀγαλλίσσεως, δουλείας ἔλυσε, καὶ τυρανίδος πικρᾶς· ἀλλ' αὐθις δεδούλωμαι, αἰσχίσεισιν πράξεσιν· ἐλευθέρωσον, αἰσχρᾶς δουλείας Ἄγιε, σοῦ τῷ μύρῳ καταχρίσας.

Θεοτοκίον.

Ε'κλεξάμενος Νυμφίος ὁ ὠραῖός σε, Παρθένε Δέσποινα, πῶν γηγενῶν ἐκ φυλῆς, λαμπρῶς παρεστήσατο, ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, Δεῦρο Νύμφη μου, ἀπὸ Λιθάνου λέγων σοι, δεῦρο Νύμφη μου καὶ Μήτηρ.

Καταβασία: Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὡδὴ ἢ. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ε**'κ φλογός τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας,
- » καὶ Δικαίου Δυσίαν ὕδατι ἔφλεξας·
- » ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι.
- » Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς δικαίας σου ταύτης ὀργῆς φιάνθρωπε, ἐπελθούσης ἀθρόως συνεταράχθημεν, καὶ ἀπελπισμῷ παντελεῖ συνεσχέθημεν, προσαγακτοῦντα, ὀρώντες καθ' ἡμῶν σε.

Α'νατείνωμεν χεῖρας πιστοὶ καὶ ἔμματα, πρὸς τὸν μόνον Δεσπότην σώζειν δυνάμενον, κράζοντες· Χριστὲ, τὸν Διμόν σου ἀπόστρεψον, ἀφ' ἡμῶν ταχέως, φιάνθρωπος ὑπάρχων.

Χιλιάδες Ἀγγέλων, Μαρτύρων σύλλογος, Προφητῶν Ἀποστόλων, Ὁσίων Ἱεραρχῶν, ἅγιος χορὸς, ἱκετεύει σε Δέσποτα· Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου, τοῦ τεταπεινωμένου.

Ο' γινώσκων Οἰκτίρμον τὸ ἀσθενὲς ἡμῶν, καὶ εὐόλισθον πάντα καὶ ἀδιόρθωτον, ἀ-

νες τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν τάραχον κόπασον, καὶ τῷ σῷ ἐλέει, οἰκτείρησον τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Συμπαθὴς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἡ τεκοῦσα Σωτῆρα, ἴδε τὴν κάκωσιν, καὶ τὸν στεναγμὸν τοῦ λαοῦ σου, καὶ τάχυνον, τοῦ παρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτειρηθῆναι.

Τοῦ Ἁγίου Κανῶν πρῶτος. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Η'μαύρωσας πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ, μαρίαν ἐνδοξε, καὶ τὰ παλαίσματα, τὴν ἀκαθάρτετον δύναμιν, τοῦ Χριστοῦ περιζωσάμενος, καὶ νικηφόρος γεγονώς, Μάρτυς Δημήτριε, ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Μαρτύρων εὐστάθειαν δεικνύς, Μαρτύρων εὐκλειαν, ἔσχες Δημήτριε, λουτρὸν λουσάμενος ἅγιον, ὃ δευτέραις ἐμολύνεται, ἀμαρτημάτων προσβολαῖς, λόγγη νυττόμενος, καὶ κραυγαῶν Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Η' τῶν Σαυμασίων σου πληθύς, τὴν ὑπὲρ νῦν Ἐνδοξε δεικνυσι· καὶ ἡ χάρις τῶν ἰάσεων, τὴν ὑπὲρ λόγον σοι σαφῶς, χάριν κηρύττει ἡμῖν, τοῖς βρωσῖ· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθενομήτορα, καὶ Θεοτόκον Ἄγνην, ὑμνολογήσωμεν αὕτη γὰρ, σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος, ὡς τὸν τοῦ κόσμῳ Λυτρωτὴν, Λόγον γεννήσασα, ᾧ βρωόμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κανῶν δεύτερος. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Υ'ψώσας Χριστὸν ἐν Ἐκκλησίᾳ, ἀλήθειαν σῆ ὁ λάρυγξ ἐμελέτησε· στόμα σὸν λελάληκε, σοφίας τὰ ῥήματα· τῶν ἀρωμάτων ὠφθησαν αἰσιαγόνες σου, φιάλαι· διὰ τοῦτο Χριστὸς σε μύρου θείου κρήνην, ἀνέδειξε τῷ κόσμῳ.

Ρῆμάτων ἰσχύν σου Στεφηνόφρε, ὡς βέλη τοῦ δυνατοῦ ὁ σὸς ἀντίπαλος, φρίττων ἀνά χεῖράς σου, πόρρωθεν στρεφόμενα, σοῦ τὴν πλευράν ἀνώρυξε, μυρίῳ δόρατι· ἡ μύρων ἀναδοῦσα θαλάσσης, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, αὐτὸν καταβαπτίζει.

Ο' μέγας φρουρὸς Θεσσαλονίκης, ὁ ῥύστης ἐν τοῖς κινδύνοις ὁ ἐξαιρέτος, πρόμαχος ὁ κράτιστος, πάσης Ἐκκλησίας τε, οἷα πατὴρ φιλόστοργος, τοῖς τέκνοις δίδωσι, θηλήν αὐξητικὴν ψυχοτρόφον, τὴν πλευράν ὡς γάλα, τὸ μύρον χορηγοῦσαν.

Νόσων καὶ δεινῶν ἀρρώστημάτων, δαιμόνων ἐπιβουλής τε σὺ διέσωσας, μέγιστε Δημήτριε, μύρου ταῖς ἀρδείαις σου, τὴν πατρικὴν

οίκιαν μοι, ἦν περ ἐφίλησας, τιμῶν τὴν ἀρετὴν τῶν τεκόντων· οἷς ἡμᾶς συνάπτεις, ὑμνοῦντάς σου τὴν χάριν.

Θεοτοκίον.

Ο ἄλβον σε κοινόν, ὦ Θεοτόκε, καὶ δόξαν οἱ σέ τιμῶντες πάντες ἔχοντες, πίστει σοι προστρέχομεν, πόθῳ σου δεόμενοι, τῆς ἀδοξίας λύτρωσαι, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, τρυφῆς τῆς αἰωνίου καὶ δόξης, ἐν σκηναῖς Δικαίων, ἡμᾶς καταξιῶσα.

Καταβασία: Παῖδας εὐαγεῖς.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὠδὴ Δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
» **τ**ολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
» σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις, στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν.

Γδοῦ οἱ πάντες ἡμεῖς ἐπταίσαμεν, καὶ φοβερῶς ἢ γῆ μηδὲν σφαλεῖσα κολάζεται· νοσητῶν γὰρ ἡμᾶς ὁ φιλόπρωπος, ὅλην αὐτὴν σαλεύει· λάβωμεν αἴσθησιν, καὶ τῆς σωτηρίας ἑαυτῶν ἐπιμελώμεθα.

Ορῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων Κύριος, μὲν ῥοπῇ ἠθέλησας ἐκτρίψαι τοὺς δούλους σου· ὑπὸ δὲ τῆς πολλῆς εὐσπλαγχνίας σου, Δέσποτα ἐκωλύθη· εὐχαριστοῦμέν σοι, οἱ ἀναπολόγητοι ἡμεῖς, μόνη φιλόπρωπε.

Σεισμοῦ μαχαίρας, πικρᾶς ἀλώσεως, καὶ ἐθνικῆς Χριστέ ἐπίδρομῆς καὶ συμπτώσεως, καὶ λιμοῦ καὶ λοιμῆ καὶ κακώσεως, πάσης ἄλλης οἰκτίρμον, ῥύσαι τὴν πόλιν σου, ἀπάσαν τε χώραν, τῶν πιστῶς ὑμνολογούντων σε.

Η γῆ ἀγλώσσωσ βοᾷ στενάζουσα· Τί με κακοῖς μαινέτε πολλοῖς πάντες ἄνθρωποι; καὶ ὑμῶν ὁ Δεσπότης φειδόμενος, ὅλην ἐμέ μαστίζει· λάβετε αἴσθησιν, καὶ ἐν μετανοίᾳ, τὸν Θεὸν ἐξιλεώσασθε.

Θεοτοκίον.

Φθορὰν τῷ τίκτειν μὴ ὑπομείνασα, πάσης φθορᾶς Παρθένε ἐξελοῦ ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ σεισμοῦ βαρυτάτου καὶ θλίψεως, παύουσα τοῦ Δεσπότη τοῦ ἀγανάκτησιν, ταῖς σαῖς μητρικαῖς καταλλαγαῖς θεοχαρίτωτε.

Τῆ Ἁγίᾳ Κανῶν πρῶτος. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ρῆξον τὰ δεσμά τῶν πταισμάτων, τῶν σέ ὑμνοῦντων Ἀθλοφόρε· παῦσον τῶν παθῶν τὰς προσβολαῖς· τὸν σάλον λύσον τὸν τῶν αἰρέσεων· τῶν πειρασμῶν κατεύνασον, τὴν καταιγίδα ταῖς πρεσβείαις σου.

Γῆθον πρὸς τρίβους εὐθείας, τῆς οὐρανόου βασιλείας, τὴν ἱερωτάτην σου ποιήνην, στε-

φανηφόρε Μάρτυς Δημήτριε, ἐπὶ νομὴν σωτήριον, ἐπὶ τὸν τόπον τὸν αἰώνιον.

Θεοτοκίον.

Ο ἴσταν πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας σε Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ τὴν ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Κανῶν δευτέρος. Ἄσπας γηγενῆς.

Γῆ καὶ οὐρανός, τὸ πρᾶγμα θαυμαζοῦσι τὸ σὸν Δημήτριε· τὴν γὰρ ἐν σαρκὶ ζωὴν, καλῶν παντοίων κοσμήσας εἶδες, τὸ κατ' εἰκόνα βέλτισε, λαμπρῶς ἀπέληψας· τὸ δὲ σῶμα, βάψας σου τοῖς αἵμασι, Βασιλεὺς ὡς λαμπρὸς μύρω κέχρισαι.

Γνα τὴν στολὴν, ἐνδύσῃ Δημήτριε, ἦν ἐξεδύσατο, πρὶν ὁ παλαιὸς Ἀδάμ, Ἀδάμ τὸν νέον καλῶς ἐνδεδύσαι, καὶ τῆς σαρκὸς τὸ κώδιον, χαίρων ἀπέρριψας· διὰ τοῦτο, μύροις τε καὶ στέμμασι, βασιλεία λαμπρά σοι μνηστεύεται.

Νοῦς οὐκ ἐξαρκεῖ, καὶ λόγος ἀνθρώπινος ἐκδιηγῆσασθαι, ταῖς ὑπερφυεῖς τιμαῖς, καὶ δόξας Μάρτυς, ἃς περ ἀπέληψας συμβασιλεύων ἄληκτα, Χριστῷ μακάριε· τὸ δὲ μύρον, σύμβολον σαφέστατον, ὑπὲρ φύσιν ἐκβλύζουσῆς κόνεως.

Η περ Ἀθλητᾶ, Χριστὸς ἐξηγόρασε ποιήνην τῷ αἵματι, λόγοις ἱεροῖς καὶ σὺ, καὶ νόμοις αἵμασί τε συνέστησας· ἀλλὰ καὶ νῦν τοῖς μύροις σου τρέφων καὶ θαύμασιν, εἰς αἰῶνας, ἄτρωτον συντήρησαν, χαλεπῶν ἐξ αἰρέσεων μέγιστε.

Θεοτοκίον.

Υμνοὺς εὐτελεῖς, δεήσεις τε πρόσδεξαι ταῖς ἡμῶν Δέσποινα, λύσον συμφορῶν πικρῶν, ἡμῖν τὸ νέφος, κοινῶν ἰδίων τε· τῆς Ἐκκλησίας κοίμισον, Ἀγνή τὸν κλύδωνα· τῶν Βαρβάρων σκόρπησον τὰς φαλαγγας· καὶ μελλούσης κολάσεως λύτρωσαι.

Καταβασία: Ἄσπας γηγενῆς.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μάρτυς Χριστοῦ Δημήτριε, ὡς ποτὲ τοῦ Λυαίου, τὴν ὄφρυν καὶ τὴν ἔπαρσιν, καὶ τὸ ἵππειον θράσος, καθεῖλες χάριτι θείᾳ, τὸν γενναῖον κρατύνας, ἐν τῷ σταδίῳ Νέδτορα, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει· οὕτω καὶ ἐμὲ, ταῖς εὐχαῖς σου κράτυνον Ἀθλοφόρε, κατὰ δαιμόνων πάντοτε, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων.

Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα. Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἰμάτων, Παρθενομήτορ ἄχραντε, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ὁ-

πως εὐρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν
 ἡμέρα ἀνάγκης, γένος βροτῶν· ἀπειλῆς σει-
 σμοῦ τε τοῦ βαρυτάτου, κινδύνων τε ἐξαίρου-
 σα, μητρικαῖς σου πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στιχοὺς δ'. καὶ ψάλ-
 λομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες
 τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Δεῦρο Μάρτυς Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, σοῦ δεο-
 μένου συμπαθοῦς ἐπισκέψεως· καὶ ρῦσαι
 κεκακωμένης, τυραννικαῖς ἀπειλαῖς, καὶ δεινῆ
 μανίᾳ τῆς αἰρέσεως ὑφ' ἧς ὡς αἰχμαλωτοί, καὶ
 γυμνοὶ διωκόμεθα, τόπον ἐκ τόπου, συνεχῶς
 διαμείβοντες, καὶ πλανώμενοι, ἐν σπηλαίοις καὶ
 ὄρεσιν. Οἴκτειρον ἔν πανεύφημε, καὶ δὸς ἡμῖν
 ἄνεσιν· παῦσον τὴν ζάλην καὶ σβέσον, τὴν
 καθ' ἡμῶν ἀγανάκτησιν, Θεὸν ἱκετεύων, τὸν
 παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τεῖχος ὠχυρωμένον ἡμῖν, ταῖς ἐλεπόλεις τῶν
 ἐχθρῶν μὴ πτοούμενον, ἐδόθης ταῖς τῶν
 βαρβάρων, ἐπιδρομαῖς καταργῶν, καὶ πασῶν
 τῶν νόσων τὰ συμπτώματα· κρηπίς ἀκατά-
 βλητος, καὶ θεμέλιος ἀρρήκτος, καὶ πολιεῖχος,
 οἰκιστὴς καὶ ὑπέρμαχος, ἐχρημάτισας, τῇ σῇ
 πόλει Δημήτριε· ἦν καὶ νῦν παμμακάριστε,
 δεινῶς κινδυνεύουσαν, καὶ τρυχομένην ἀθλίως,
 ταῖς σαῖς πρεσβείαις διάσωσον, Χριστὸν ἱκε-
 τεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Πᾶσαν τὴν ἀρετὴν συλλαβῶν, τῶν Ἀθλοφό-
 ρων ὁ χορὸς ἀναδείκνυται· ἐντεῦθεν τῆς
 ἀκηραίου, καὶ μακαρίας ζωῆς, τὴν τρυφὴν ἀ-
 ξίως ἐκληρώσαντο· ἐν οἷς ἀξιάγαστε, διαπρέ-
 πων Δημήτριε, καὶ τῇ μιμήσει, τοῦ Χριστοῦ
 σεμνυόμενος, καὶ καυχώμενος, τῇ τῆς λόγῃς
 ἰσότητι, αἵτησαι ἐκτενέστερον, ἡμᾶς τοὺς τι-
 μῶντάς σε, τῶν παθημάτων ρύσθῆναι, καὶ χα-
 λεπῶν περιζάσεων, θερμῶς ἱκετεύων, τὸν πα-
 ρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Τὸν λόγγαις κληρωσάμενον, τῆς σωτηρίου
 πλευρᾶς τὴν χάριν, τῆς νυγείσης τῇ λόγ-
 χῃ, ἐξ ἧς ἡμῖν πηγαίνει ὁ Σωτὴρ, ζωῆς καὶ ἀ-
 φθαρσίας νάματα, Δημήτριον τιμήσωμεν, τὸν
 σοφώτατον ἐν διδαχαῖς, καὶ στεφανίτην ἐν
 Μάρτυσι· τὸν δι' αἵματος τελέσαντα, τὸν τῆς
 ἀθλήσεως δρόμον, καὶ θαύμασιν ἐκλάμψαντα
 πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ· τὸν ζηλωτὴν τοῦ Δεσπό-
 του, καὶ συμπαθεῖ φιλόπτωχον· τὸν ἐν πολλοῖς
 καὶ πολλάκις κινδύνοις χαλεποῖς, τῶν Θεσσα-
 λονικέων προϊστάμενον· οὗ καὶ τὴν ἐτήσιον

μνήμην γεραίροντες, δοξαζόμεν Χριστὸν τὸν
 Θεόν, τὸν ἐνεργῶντα δι' αὐτῆ παῖσι τὰ ἰάματα.

καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μητέρα
 Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὁ-
 λῶν Παιτὴν, ἵνα πάντες κρῶζωμέν σοι· Χαῖρε
 ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδοται καὶ ἅγιον μύρον ἐκ τοῦ Ἁγίου, ψάλ-
 λομένων τῶν Ἱδιομένων αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ, καὶ ἐκ τῶν
 Κανόνων τοῦ Ἁγίου ἡ γ'. καὶ ε'. Ὡδή.

Ὁ Ἀπόστολος· πρὸς Τιμόθεον β'.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι.

Εὐαγγέλια δύο,

Εἰς μὲν τὴν ἑορτὴν τῆ Ἁγίᾳ τὸ κατὰ Ἰωάννην·
 Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ταῦτα
 ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

Εἰς δὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ σεισμοῦ,
 τὸ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμβάντι τῷ Ἰησοῦ εἰς πλοῖον.
 Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆ ΚΖ. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχοὺς ε'.
 καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία
 τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ἀνευφημήσωμεν,
 τὸν Ἀθλητὴν τὸν μέγαν, καὶ γενναῖον
 ὀπλίτην, Δημήτριον, τὸν πᾶσαν τὴν τοῦ ἐχθροῦ,
 δυναστείαν πατήσαντα, τούτῳ βοῶντες ἐν πί-
 στει· Ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν Χριστὸν Μάρτυς ἱκέτευε.

Τὸν ἀριστερά τὸν θεῖον καὶ μιμητὴν τοῦ
 Χριστοῦ, τὸ τῆς ἀγνείας κάλλος, τὴν πη-
 γὴν τῶν θαυμάτων, Δημήτριον τὸν μέγαν, πάν-
 τες πιστοὶ, ἐν ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν, σγιαζόμε-
 νοι σώματα καὶ ψυχὰς, ἐν τῇ μνήμῃ τῇ ἐν-
 δόξῳ αὐτοῦ.

Θεσσαλονίκη χορεύει ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου, καὶ
 συγκαλεῖται πάσας, τῶν πιστῶν ταῖς
 χορείας, Δημήτριε τρισμάκαρ, τελέσαι τὴν
 σὴν, φωτοφόρον πανηγυρίν· οἷς καὶ ἡμεῖς συν-
 ελθόντες ἀσματικῶς, εὐφημοῦμεν τοὺς ἀγῶ-
 νὰς σου.

Καὶ τρία τοῦ Ἁγίου Νέστορος.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Νέστορ Ἀθλητὰ μακάριε, τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, σεαυτῷ περιθέμενος, αἰσθητῶς Λυαίῳ μὲν, συμπλακείς τοῦτον ὄλεσας· ταῖς ἀοράτοις δὲ τὸν ἀόρατον, λαβαῖς Βελίαρ σὺ συνεπόδισας, καὶ ἐθανάτωσας· νίκης διαδήματι ὄθεν τὴν σὴν, κάραν ἐστεφάνωσεν, ὁ Μεγαλόδωρος.

Λόγοις ἐνθέοις νευρούμενος, Νέστορ σοφὲ αἰληθῶς, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος, ἀλαζόνα τύραννον, ἀνδρικῶς ἐθανάτωσας· καὶ τὸν θανόντα καὶ Ἄδην λύσαντα, ὁμολογήσας Θεὸν ἀθάνατον, θάνατον ἀδικον, καθυπέστης ἐνδοξε· ὄθεν ζῶν, χαίρων ἀτελεύτητον, ἐκκληρονόμησας.

Θεῖος νεανίας πέφυκας, σώματος ὦρα σοφὲ, διαπρέπων καὶ χάριτι, θεϊκῆ κοσμήμενος, καὶ ῥώμῃ σεμνυόμενος· ὄθεν Λυαίῳ λύσας τὴν δύναμιν, τῇ δυναστείᾳ τοῦ Παντοκράτορος, χαίρων ἐνήθησας, καὶ χοροῖς ἠρίθμῃσαι τῶν Ἀθλητῶν· οἷς συναγαλλόμενος, ἡμῶν μνημόνευε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου ἀγαζέται ἀκτίσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν ὠραῖζομένη, Δημήτριε βοᾶ σοι· Θεράπον Χριστοῦ, καὶ προστατάτα θερμότατε, μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῶ.

Μύρον τὸ νοητὸν, σὲ Μάρτυς καταθέλξαν, πρὸς ἀρετῶν τὰ μύρα, διήγειρε καὶ μύρα, βλύζειν ἀφθόνως δέδωκε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Εὕγε τῆς καλλονῆς, τοῦ μύρου τῆς σαρκὸς σου· ὑπέρευγε τοῦ μύρου, τοῦ τῆς ψυχῆς σου Μάκαρ, οὐπὲρ ἐκεῖνο γνῶρισμα.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εἰς βόθρον τὸν Σαταῶν, ὃν ὠρυξέ σοι Μάκαρ, ἐμβεβληκῶς γενναίως, ἀπέπνιξας τελείως, τοῖς ποταμοῖς τῶν μύρων σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μύρου τοῦ νοητοῦ, ἀξία μυροθήκη, γεγεννημένη Κόρη, παθῶν με δυσωδίας, ἀπαλλάξον πρεσβείαις σου.

Ἀπολυτίκιον: Μέγαν εὐρατο.

Δόξα. Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

Καὶ νῦν. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου Νέστορος ὁ παρῶν.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀρματα Φαραῶ.

Αρματι φλογερῷ, τῷ σῷ αἵματι Σοφὲ, χαίρων ἐπιβέθηκας, καὶ πρὸς οὐράνιον ὕψος, ἐνθα Ἰησοῦς τὸ ἄχρονον φῶς, μετὰ χαρᾶς ἀνεληλυθας.

Θώρακα νοητὸν, τὸν τῆς πίστεως σαυτῷ, Νέστορ περιθέμενος, καὶ τὸν Σταυρὸν ὡς δόρυ ἔχων ἐν χερσὶ, ταῖς τοῦ ἐχθροῦ, στερόως συνέκοψας φαλαγγας.

Ζέσει τῆς τοῦ Χριστοῦ, κρατυνόμενος στοργῆς, ἐνδον εἰσεπήδησας, ἐν τῷ σταδίῳ καὶ πάσας, ἔλυσας Λυαίου μηχανάς, καὶ νίκης τρόπαιον ἔστησας. Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν συνάναρχον Πατρί· ἔτεκες ἀπείρανδρε, ὑπὲρ φυῶς κατὰ σάρκα, μείνασα παρθένος ὄντως Ἀγνή· διό σε πάντες γεραίρομεν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεῶν βροντὴν.

Δυναμωθεὶς τῷ κράτει τῆς ἰσχύος, τοῦ τοῦς μοχλοῦς συντρίψαντος, καὶ ταῖς τοῦ Ἄδου πύλας, σπουδῆ εἰς τὸ σταδίον εἰσῆλθες, καὶ κραταιῶς συνέτριψας, ἐχθρῶ μηχανήματα.

Οπαλαιᾶς ἀπάτης ἀρχηγέτης, πρὸ τῶν ποδῶν σου ἠπλωται· νεανικῶς γὰρ πρὸς ἐκτομὴν, προσεχώρησας τοῦ ξίφους, Νέστορ Μαρτύρων καύχημα· διό εὐφημοῦμέν σε.

Προκαταλύσας θράσος παρανόμων, Θεῷ θυσίαν ἔθυσας, Μάρτυς τὸ αἷμά σου ἀμοιβὴν, ἱεραὶν αὐτῷ παρέχων· διό σε ἀντημείψατο, πλουσίαις χαρίσμασι.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐξ Ἀδάμ τοῦ γένους ἀμορφίαν, ἐπεισαχθεῖσαν βρώματι, κυοφορούμενος Ἰησοῦ, ἐν γαστρὶ τῆς Θεοτόκης, ὑπερφυῶς ἀνέπλασας, τὸ πρῶτον κάλλος δούς ἡμῖν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**στερεῶν βροντὴν καὶ κτίζων πνεῦμα,
• **Ο**στερέωσόν με Κύριε, ἵνα ὑμῶ σε εὐ-
• λικρινῶς, καὶ ποιῶ τὸ θέλημα σου· ὅτι οὐκ
• ἔστιν Ἅγιος, ὡς σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Οὐ κατεπλάγης τῶν ἐχθρῶν τὴν μαρίαν, ἐκ ἐδειλίασας σαρκὸς ἀλγηδόνας, ἀλλ' ἀπτοήτως ἔδραμες πρὸς πάλιν σοφέ, φέρων τὸ ὑπέρμαχον, τὴ Σταυρῆ θείον ὄπλον· ὅθεν τὸν αἰαίσωρα, παρευθὺς θανατώσας, ἐθανατώθης Νέστορ καὶ ζωῆς, κατηξιώθης Χριστῷ παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος καὶ ἐν τοῖς κόλποις τῆ Πατρὸς ἀυλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου καθῆται ἅγιος αὐτῆ, Δέσποινα ἐν κόλποις σε, σαρκικῶς ὁ Θεὸς γὰρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τῆς δούλης σε.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα ὁ Θεός.

Δημητρίου καταυγασθεῖς, ταῖς φωτοβόλοις διδασκαλίαις, τῆς Ἑλλήνων ματαιότητος, τὴν ἀχλὺν διέφυγες, καὶ μαρτυρίου φέγγος ἀπίστραψας.

Απιστίας τὴν ἀλμυρὰν, ταραξᾶς θαλάσσαν γλυκασμῷ σου, τῆς νοστήμου Νέστορ πίστῳ, ἀσεβῶν στρατεύματα, βυθῷ τῶν σῶν αἱμάτων ἀπέπνιξας.

Φυτευόμενον πρὸς ζωὴν, ἐδείχθης δένδρον τῆ εὐκαρπία, διατρέφων τῶν ἀγώνων σου, τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα, Νέστορ Χριστῆ Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Καθαρθήριόν μοι γενοῦ, ἀμαρτημάτων, καὶ δός μοι χεῖρα, βοηθείας κινδυνεύοντι, Παναγία Δέσποινα, Χριστιανῶν βεβαία ἀντίληψις.

ᾠδὴ ε'. Ὁ ρθρον φακνὸν ἡμῖν.

Λόγοις θείας γνώσεως, τὴν διάνοιαν καταρδευθεῖς, μαρτυρίου στάχυν ὄριμον, ἐνδοξε Νέστορ ἐβλάστησας.

Νόμοις τοῖς τῶν λόγων σου, ὦ Δημήτριε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀθείας τὸ ἀνόμημα, ὁ Νέστωρ τὸ μέγα κατέπαυσεν.

Εχθρὸν πρὸς ὀρώμενον, συμπλεκόμενος τὴν τοῦ Θεοῦ, ἀοράτως συμμαχίαν, ἐκέκτησο Νέστορ αἰαίδιμε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ κηύσασα, τὸν Θεὸν ἄνευ σποράς· χαῖρε μόνη Θεομητορ πανάχραντε· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

ᾠδὴ ς'. Ζάλη με λογισμῶν.

Σφραγίδι σημανθείς σου τὴν καρδίαν, γενναίως κατέτρωσας, τῷ δόρατι τῆς ἀνδρείας, τὴν καρδίαν Λυαίου Ἀθλητᾶ· καὶ χαίρων θανατοῦσαι, διὰ τὴν πάντων ζωῶν.

Νυμφίος ἐκ πασταίδος τῆς σαρκὸς σου, Νέστορ ἐκπεπόρευσαι, στολαῖς ταῖς ἐξυφανθείσαις, ἐξ αἱμάτων σε Μάρτυς ἱερῶν, φαιδρῶς ὠραϊσμένος, καὶ τῷ Δεσπότη παρέγης Χριστῷ.

Υψώσας ἐπὶ πέτραν σου τοὺς πόδας, εὐσεβείαις ἔστησε, Χριστὸς τῆς ζωῆς ἡ πέτρα, καὶ κατεύθυνε Νέστορ πρὸς αὐτὸν, τὰ διαθήματά σε, καὶ τοὺς ἐχθροὺς σε κατήσχυνε.

Θεοτοκίον.

Ρῆξόν μου τὰς σειρὰς τῶν ἐγκλημάτων, ἡ Θεὸν κηύσασα, τὸν αἶροντα τὴν τοῦ κόσμου ἀμαρτίαν, Παρθένη Μαριάμ· ἐν σοὶ γὰρ τὰς ἐλπίδας, τῆς σωτηρίας ἀνέθηκα.

Ἄξιός.

Ζάλη με λογισμῶν καταλαβοῦσα, εἰς βυθὸν καθέλκει με, ἀμέτρων πλημμυλημάτων· ἀλλὰ σὺ Κυβερνήτα ἀγαθὲ, προφθάσας διάσωσόν με.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Ταῖ ἄνω ζητῶν.

Αθλήσας καλῶς, ἀθάνατον τὴν εὐκλειαν, κεκλήρωσαι νῦν, καὶ στρατιώτης ἄριστος, τοῦ Δεσπότη γέγονας, ταῖς εὐχαῖς Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος· σὺν αὐτῷ οὖν Νέστορ σοφέ, πρῆσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ἄξιός.

Ρώμη Θεοῦ ἀθλήσας, παμμακάρο, κικηφόρος ἐδείχθης· τὸν ἐχθρὸν τοῖς ποσὶ καταπατήσας, δεδόξασαι· σεφανίτης σὺν ταῖς χορείαις τῶν σεπτῶν Ἀθλοφόρων Νέστορ ἐφάνης καὶ Ἀαρὼν ὑπερήρθης Χριστοῦ Ἀθλητᾶ σὺν Ἀβελ αἷμα τὸ θείον σου προσενέγκας· καὶ θρόνω θείω τοῦ κτίσαντος παρεστῶς, σὺν Ἀγγέλων τοῖς τάγμασι, πρῆσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Στίχοι.

Ὁμοῦ Λυαῖον καὶ λύμην τὴν τῆς πλάνης
Κτείνας ὁ Νέστωρ, τέμνεται διὰ ξίφους.

Εἰκάδι ἐβδομαίτη ἀποκέρσαν Νέστορα κεδνόν.

Ούτος, κομιδῆ νέος ὢν καὶ ὠραίος, καὶ γνωστός ὢν τῷ Μεγαλομάρτυρι Δημητρίῳ, προσδραμῶν ἐν ᾧ ἐφυλάττετο τόπος, πεισὼν πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ· « Δούλε τοῦ Θεοῦ, ἔφη, βούλομαι τῷ Λυαίῳ μονομαχήσῃ, καὶ εὐχαί μοι, τὸν Χριστὸν ὀνομάσῃς ». Ὁ δὲ Ἅγιος, σφραγίσας αὐτὸν τῷ τιμίῳ Σταυρῷ, εἶπε· « Καὶ τὸν Λυαῖον νικήσεις, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις ». Ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ σταδίῳ Σεωροῦντος τοῦ Μαξιμιανοῦ, καὶ εἰπὼν « Ὁ Θεὸς Δημητρίου βοήθει μοι », συμπλακίς τῷ παλαμαίῳ Λυαίῳ ἐκείνῳ, καὶ καιρίαν αὐτῷ βαλὼν κατα

τῆς καρδίας, ἀνῆρακε, καὶ τῷ Βασιλεῖ ψυχικὴν περιποιήσατο σύγχυσιν· καὶ αὐτίκα τὸν μὲν Ἅγιον Διμήτριον προσέταξε λόγχαις τρωθῆναι, ὡς αἷτιον τῆς σφαγῆς τοῦ Λυαίου· τὸν δὲ Ἅγιον Νέστορα τῷ ἰδίῳ ξίφει ἀναίρεθῆναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Καπιτωλίνης, καὶ Ἐρωτηίδος.

Στίχ. Κτείνουσι δούλην ἐκ ξίφους καὶ κυρίαν,
Δούλας Τριάδος, τῆς ἀληθοῦς Κυρίας.

Αὐταὶ ὑπῆρχον ἐπὶ Διακλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ Ζιλικινθίου Ἀρχόντος Καππαδοκίας· καὶ ἡ μὲν Καπιτωλίνη, εὐγενὴς ὑπάρχουσα καὶ πλουσία, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ πτωχοῖς διανοίμασα, καὶ τὰς οἰκίας ἐλευθερίᾳ τιμήσασα, παρρησιάζετο πρὸς τὸν Ἀρχοντα· καὶ τῇ εἰρηκτῇ ἐγκλιμαθείσα, ἔωθεν τὴν διὰ ξίφους τιμωρίαν ὑπέστη. Ἡ δὲ Ἐρωτηίς, ἡ καὶ δούλη τῆς Ἁγίας, ἐπὶ καὶ λίθοις τὸν ἱπαρχον ἔβαλε, ῥάβδοις τύπτεται. Ὡς δὲ Χριστοῦ χάριτι ἔμειναν ἀσλαβῆς, ξίφει τὴν κεφαλὰν ἀποτίμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυριακοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ὁ Κυριακὸς, ἐκλιπὼν γῆν καὶ βίον,
Πρὸς αὐτὸν ἦκει Κύριον τῶν κυρίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Πρόκλης, συζύγου τοῦ Ηλιάτου.

Στίχ. Ἐχει παρεσῶσάν σε, Πρόκλα, Δεσπότης,
Ὁ Ηλιάτω πρὶν σὼ παραστάς συζύγω.
Διήγησις περὶ τῶν Ἰσθίων, ὅπως ἦλθον εἰς Θεογνωσίαν.

Εν ταῖς ἡμέραις Κωνσταντίνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Βασιλέως, τοῦ μεγάλου, γυνή τις, ἀπαχθεῖσα εἰς τοὺς Ἰσθίους, ἄκρως τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν παιδῶν ἐκπαιδευθεῖσα, καὶ αἰχμαλωτὸς γενομένη, τῶν αὐτῶν εἶχετο πάνων. Καὶ ἐπειδὴ τῆς ἱατρικῆς ἐπιστάτης αἱ Ἰσθίαι πάνπαν σπανίζοντες, πρὸς ἀλλήλους φοιτᾶν εἰώθεισαν, ὡς ἀπὸ πείρας ἐπιζητοῦντες ἐπὶ τοῖς συμβαίνοισι νοσήμασι τὸν τρόπον τῆς υγείας, ἀφικετο τις γυνὴ πρὸς τὸ ἀξιεπαῖνον γύναιον, παιδίου νόσου δεινῆ· μάλιστα πιεζόμενα, ἐπιφερομένη, τὸ πρακτικὸν τάχα ζητοῦσα μαθεῖν. Ἡ αὖν αἰχμαλωτὸς, τοῦτο λαβοῦσα, καὶ ἀνακλίνασα, προσηύξατο λυθῆναι τοῦ παιδαρίου τὴν νόσον. Ἦκουσεν ὁ τὰ κρυπτὰ τῶν καρδιῶν εἰδὼς, καὶ παρέσχε μὴ μελήσας τὴν υγείαν.

Ἐντεῦθεν ἡ Σαυμασία γυνὴ, πολυθρύλλητος γέγονεν, ὡς καὶ εἰς ὧτα τῆς αὐτῆς Βασιλέως συζύγου διελθεῖν τὸ γενομένον· ἦτις καὶ παραυτίκα ταύτην μετεπέμψατο· (καταίχεται γὰρ καὶ αὐτὴ χαλεπῶ πάθει)· ἡ δὲ μετροφρονῶσα γυνὴ, ἀναξίαν ἑαυτὴν κρίνουσα πρὸς τὴν Βασιλίδαν ἀφικέσθαι, καταπειθῆς οὐκ ἦν. Ἀλλ' ἡ Βασιλίσσα, τὸ τῆς Βασιλείας ἐπιτηρέμενα εἰς οὐδὲν λογιζαμένη, πρὸς τὴν δορυβάτου ἐδραμεν. Ἡ δὲ, καὶ ταύτην τὴν Βασιλίσσαν πρὸς τὴν πανευτελῆ ταύτης κλίτην κατακλίνασα, ἐν ἧ καὶ τὸ παιδάριον, φάρμακον τοῦ πάθους ἀλεξίκακον, τὴν προσευχὴν προσενήνεχεν. Ἡ δὲ Βασιλίσσα, τοῦ πάθους ἀπαλλαγείσα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον, καὶ χιτῶνας, καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα εἰδέσθαι, ὅσα τῆς Βασιλικῆς φιλοτιμίας, ἀμειβόμενη τὴν οὕτω ταχέως καὶ κεχαρισμένως τὸ πάθος διώξασαν. Ἀλλ' ἡ Σεία ἐκείνη γυνὴ, ταύτων μὴ χρεῖαν κεκτηθεῖσα, ἔλεγε, μισθὸν δὲ μέγα ἠγάθη τὴν τῆς εὐσεβείας ἐπίγνωσιν.

καὶ τῷ ἀπαλλάξαντι τοῦ πάθους καὶ σεωκότι Θεῷ παρηγγυάτο ναὸν ἀνεγείραι.

Τούτων ἐκείνη ἀκούσασα, κατέλαβε τὰ βασίλεια· καὶ τὸν μὲν Βασιλεῖα ἐξέπληξε τῷ παραδόξῳ τῆς ἰάσεως· διηγήτο δὲ καὶ τὸν τρόπον, καὶ διεβεβαίω τὸν τῆς αἰχμαλωτοῦ Θεοῦ, τοῦτον εἶναι κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεοῦ· καὶ ναὸν δειμασθαι προσῆκον διὰ τάχους ἰστί, καὶ τὸ ὄλον ἔθνος εἰς τὴν τούτου Θεραπείαν μεταθῆναι. Ὁ δὲ, τὸ μὲν Σαῦμα ἐξέπληττετο, ναὸν δὲ δειμασθαι οὐκ ἠθέληεν.

Ὀλίγου δὲ διελθόντος χρόνου, εἰς Σῆραν ἐξελθὼν, οἱ μὲν σὺν αὐτῷ Σηρεύοντες ἀκωλύτως ἐθήρευον· οὗτος δὲ μόνος ὁ Βασιλεὺς ὑπολειφθεὶς, τοῖς τῆς ἀορασίας κατεσχέθη δεσμοῖς. Ἐν ἀπορίᾳ οὖν γενομένος, καὶ εἰς νοῦν τὴν ἀπειθειαν λαβὼν, τὸν τῆς αἰχμαλωτοῦ Θεοῦ ἐπικαλεσάμενος εἰς ἐπικουρίαν, ἀπηλλάγη τῆς νόσου· καὶ τὴν ἀξιάγαστον δορυβάτου καταλαβὼν, ὑποδείξει αὐτῷ τὸ σχῆμα τῆς οἰκοδομῆς ἠντιβόλει· καὶ ἡ μὲν διέγραφεν, εἰ δὲ τοῦ Βασιλέως ἠκοδόμου.

Ἐπεὶ δὲ καὶ πέρας ὁ ναὸς εἴληπε, καὶ ὁ ὄροφος ἐπετίθη, καὶ μόνον εἰδέτο τῶν ἱερέων, εὖρε καὶ τούτου πόρον ἡ Σαυμαστὴ γυνή. Ἐπεισε γὰρ τὸν τοῦ ἔθνους Ἰσθίων Ἡγούμενον, πρὸς τὸν τῶν Ῥωμαίων πρεσβεύσασθαι Βασιλεῖα, καὶ αἰτήσασθαι σταλῆναι διδάσκαλον εὐσεβείας. Ὁ μὲν οὖν δεξάμενος τὴν εἰσήγησιν, τοὺς πρεσβυσομένους ἐξέπεμψεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, τὴν αἰτίαν μαθὼν, τὰς πρεσβευτὰς φιλοφρόνως δεξάμενος, τῷ Θεῷ ὑχαρίστησεν. Ἄνδρα δὲ πιστεῖ καὶ σωῆσει καὶ βίῳ κοσμούμενα, καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης ἤξιοι μὲν, κήρυκα τῷ ἔθνει τῆς Θεογνωσίας ἐξέπεμψε, μετὰ δώρων ὅτι μάλιστα πλείστον· ὅς καὶ ἀπελθὼν, Σαῦμασι καὶ διδασκαλίαις, πρὸς τὴν ἀκραίφνη τῶν Χριστιανῶν πίστιν πάντας ἐκύσας, καὶ βαπτίσας, καὶ ἱεροῦς ναοῦς διαφόρους ἐγείρας, καὶ ἱερεῖς χρίσας, καὶ πάσαν τὴν τῶν Ἰσθίων χώραν εἰς Θεογνωσίαν μετενεγκὼν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριαν. Οὗτος ὁ τρόπος τῆς τῶν Ἰσθίων πρὸς Θεὸν ἐπιγνωσεως.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβεύσεις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ ἐν τῷ ὄρει Μωσῆι.

Ο καταυγάσας τῶν πιστῶν ταῖς καρδίας, ἀκτίσι τῶν ἀγῶνων τοῦ Ἀθλοφόρου, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς ἀσεβείας κατεσβέσας τὴν φλόγα, τῇ δρόσῳ τῶν αἱμάτων σου Μάρτυς Νέστορ, εὐλογητὸς εἶ μέλπεις νῦν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θυσία ζῶσα εἰς ὁσμὴν εὐωδίας, Κυρίῳ προσαγόμενος Μάρτυς Νέστορ, εὐλογητὸς εἶ ἔκραζες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αγιωτέρα Χερουβὶμ ἀνεδείχθης, τεκούσα ὑπεράγιον Θεὸν Λόγον, Ὑπεραγία Δεσποίνα, τὸν ἡμᾶς ἀγιάζοντα.

ᾠδὴ η'. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Γῆ τὸ αἷμά σου τὸ σεπτὸν, εἰδέξατο χυθῆν ὑπὲρ Χριστοῦ· οἱ οὐρανοὶ δὲ τὴν ψυχὴν, ὡς περ νύμφην ὠραϊσμένην· Μαρτύρων χορεύει, καὶ Δικαίων ἀπάντων τὰ πνεύματα, ἐν ἀγαλλιάσει, ὑπήκνησαν σοὶ Μάρτυς.

Ο ψυχῆς σου Θεοφιλοῦς, τὸν θάνατον τὸν πρόσκαιρον, οὐδὲν ἠγήσαμένης, τὸ δὲ ζῆν ἐν Κυρίῳ ἐκλεξαμένης! ὦ θείας ἀνδρείας, ἐχθρῶν κραταιότατα, τῶν μὴ ὁμολογόντων Χριστὸν στηλιτευσάσης!

Τὸν ἀγῶνά σου τὸν καλόν, ἠγώνισαι τὸν δρόμον ἀληθῶς, Νέστορ τετέλεκας σοφέ, καὶ τετήρηκάς σου τὴν πίστιν· λοιπὸν σοι τὸ στέφος τὸ τῆς δικαιοσύνης ἀπόκειται, ὅπερ παρέξει Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οὐ πτοῦμαι τοῦ δυσμενοῦς, τὰ θήρατρα σὲ ἔχων βοηθόν, οὐ φοβηθήσομαι κακῶς, σοὶ πρεστρέχων Θεοκυῆτορ· ἐν σοὶ γὰρ καυχῶμαι, καὶ ἐν σοὶ ὑπερβήσομαι Πάναγνε, τειχος ἀμαρτίας σωθεὶς τῇ σῇ πρεσβείᾳ.

Ὁ Εἰρμός.

• **Π**ῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θάλασσα καὶ πᾶσαι αἱ πηγαί, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, φῶς καὶ σκότος, ψυχὸς καὶ καύσων, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Ὡδὴ δ'. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα.

Πορφύραν ἐξ αἱμάτων, βεβαμμένην σου ἱερῶν, φορέσας καὶ κατέχων δεξιᾷ, ὡσπερ σκῆπτρον τὸν Σταυρὸν, συμβασιλεύεις τῷ Χριστῷ Νέστορ μακάριε.

Πέπειρος βότρυς ὠφθης, τῆς ἀμπέλου τῆς νοσητῆς· ληνοῖς δὲ μαρτυρίου ἐκθλιβεῖς, κατανύξεως ἡμῖν, οἶνον ἀνέβλυσας πιστοῖς, Νέστορ πολυάθλε.

Χορεύων μετ' Ἀγγέλων, πρὸ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ, καὶ δόξης ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ, τῶν τελούντων σου πιστῶς, Νέστορ τὴν μνήμην τὴν σεπτήν, αἰεὶ μνημόνευε. Θεοτοκίον.

Φωτὸς ὠφθης δοχεῖον, τοῦ σκεδάσαντος τὴν ἀχλὺν, τῆς πάλαι ἀγνωσίας ἀληθῶς, ἀγιασματος σκηνη, χρυσῇ λυχνία οὐρανῶν, ὑψηλοτέρα Ἀγνή. Ὁ Εἰρμός.

• **Ὅ**τι ἐποίησέ μοι, μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ, εἰς γενεάν καὶ γενεάν, τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

Ἐξαποστειλάριον. Γιυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Λυαίου τὴν ἀπόνοιαν, καὶ μανιωδῆ ἔπαρσιν, τῇ τοῦ Σταυροῦ δυναστείᾳ, καὶ ταῖς εὐχαῖς Δημητρίου, τοῦ πανενδόξου Μάρτυρος, καθεῖλες Νέστορ πρότερον, τὰ πάθη τροπωσάμενος, καὶ Μάρτυς ἀριστος ὠφθης, Χριστοῦ σοφὲ ἀθλοφόρε.

Θεοτοκίον.

Συνήθως τὰ ἐλέη σου, φιλάγαθε πανύμνητε, καὶ τοὺς πολλοὺς οἰκτιρμούς σου, δεῖξον καὶ νῦν Θεοτόκε, ἐκ πάσης περιστάσεως, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, πάντα ἡμᾶς ἐξαίρουσα, τῆς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ τε, τῆς φοβεραῖς λυτρομένη.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, ἅπερ εἶπομεν χθὲς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων, Τερεντίου καὶ Νεονίλλης· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'· καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς προσόμοια Στιχηρὰ. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Παυτρόπισος κολάσεσιν, ἀνδρικῶς ὁμιλήσαντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἔπαρσιν κατεβάλετε, ὁμολογοῦντες Μακάριοι, τυράννων ἐνώπιον, τὸν ὀφθέντα δι' ἡμᾶς, ἐν παχύτητι σώματος, καὶ τὰ ἄχραντα. ὑπομείναντα πάθη ἐκουσίως, καὶ πηγάσαντα τῷ κόσμῳ, τὸν ἱλασμόν καὶ τὸ ἔλεος.

Τερεντίῳ συνήστραψαν, Νεονίλλα ἡ ἐνδοξος, Νιτᾶς τε καὶ Σάρβιλος οἱ θαυμαῖοι, καὶ ὁ Φωκᾶς σὺν Ἱέρακι, νομίμως ἀθλήσαντες, καὶ τὸ πῦρ τῶν αἰκισμῶν, θείᾳ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, ἀποσβέσαντες, καὶ γενόμενοι πύργοι εὐσεβείας, καὶ εὐπρόσδεκτοι θυσίαι, καὶ προσφοραὶ καθαρῶταται.

Ὁς πολύφωτος Ἥλιος, τῇ Σελήνῃ ἐνούμενος, Νεονίλλη τέτοκας ὦ Τερέντιε, χορὸν ἀστέρων ἐπτάριθμον, Μαρτύρων ἐν αἵματι, φοινηθέντων καὶ φαιδράν, ἀφιέντων τὴν ἔλλαμψιν, σκηνωσάντων τε, εἰς ἀνέσπερον λῆξιν· ἐνθα πάντων, Ἀθλοφόρων αἱ ἀγέλαι, περιφανῶς προλιτεύονται.

Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πῖ ἄτερ Θεοφόρε Στέφανε, θείᾳ φρονήσει τὸν νοῦν, ὄχυρώσας λαμπρότατα, τὸν θυμὸν ἀνδρεία τε, σωφροσύνη τὴν ἔφεισιν, δικαιοσύνη πᾶσαν τὴν δύναμιν, ψυχῆς ἰθύνας φιλοσοφώτατα, ἄρμα τερπνότατον, ἀρετῶν συ-

νήμοσας· οὐ ἐπιθαίς, χαίρων ἀνεληλυθας, πρὸς ὕψος Ὅσιε.

Πάτερ Θεορρήμον Στέφανε, θεολογία τὸν νοῦν, κατελάμπρυνας Ὅσιε, δορυφόρον οἰάπερ, τὸν θυμὸν προτεινόμενος, κατὰ βλασφημῶν μάκαρ αἰρέσεων, ἐπιθυμία τρυφῆς τῆς ἀνωθεν· ἧς κατηξίωσαι, μετασχεῖν δεσπέσιε, παρεστηκῶς, θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος, καὶ Παντοκράτορος.

Πάτερ Θεορρήμον Στέφανε, δι' ἐγκρατείας τὸν νοῦν, πιαινόμενος πάνταθεν, πρὸς τὸ πρῶτον αἷτιον, ἀνατρέχειν ἐποίησας· καὶ κατευνάσας παθῶν τὸν τάραχον, καὶ τοὺς θορύβους ἀποσεισάμενος, νοῦ καθαρότητι, συνεκράθης πάνσοφε, πρὸς ἐφετῶν, ὄντως τὸ ἀκρότατον, θεόφρον Ὅσιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σῶσόν με σῶσον πανάμωμε, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ἀπορρήτως κηύσασα· σέ γὰρ μόνην κέκτημαι, προστασίαν καὶ ἄρρηκτον, τεῖχος καὶ σκέπην καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ τῆς ψυχῆς μου θείαν παράκλησιν· σὺ οὖν με λύτρωσαι, ἀκοιμήτου σκώληκος, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ διακωνίζοντος, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἢ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, Τέκνον ἐβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγὰς ἀδίκως πῶς φέρεις ὁ ἰατρός, ὁ ἰασάμενος, βροτῶν τῶν ἀσθενιαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἀπαντας ρυσάμενος, τῇ εὐσπλαγγίᾳ σου·

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογία, ἀναγινώσκονται, εἰς Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων.

Ῥῆθ' α'. Ἦχος δ'. Ἀκοίξω τὸ στόμα μου.

Βυθῷ χειμαζόμενος, τῆς αἰμαρτίας Φιλάνδρωπε, πρὸς μόνον τὸ πέλαγος, τῆς εὐσπλαγγίας σου, ἀτακίξω μου, τὸ ἄμμα τῆς καρδίας, κυβέρνησον σῶσόν με, τῶν Ἀθλοφόρων εὐχαίς.

Ο ἄδυτος Ἥλιος, ὑμᾶς ἀστέρας ἀνέδειξεν, ἐν τῷ στερεώματι, τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, καταυγάζοντας, τῇ λάμπει τῶν ἀγῶνων, Μάρτυρες πανεύφημοι, ταύτης τὸ πλήρωμα.

Τῆς Πίστεως πρόβολος, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, Τερέντιος γέγονε, Νιτᾶς τε Σάρβιλος, καὶ Θεόδουλος, Ἱεραξ Νεονίλλα, Βήλης ὁ Θαυμασίος, Εὐνίκη τε καὶ Φωκᾶς (*).

Θεοτοκίον.

Χαρᾶς ἡμῖν πρόξενος, ὡς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ὅλης Θεότητος, ὡφθης πανάμωμος· ὅθεν πάντες σοι, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου, συμφώνως κραυγάζομεν, Θεοχαρίτωτε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς: Σοὶ Στέφανε στέφανόν σοι ὁμώνυμον οἴσομεν ὕμνον. Θεοφάνους (**).

Ῥῆθ' α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Σοὶ τῆς σῆς παμμακάκρ διδαχῆς, χρέος προσκομίζοντες, τὴν ὀφειλὴν ἀπονέμομεν Στέφανε, ἐγκώμιον πλέκοντες· σὺ δὲ ἴλεως δεδεγμένος πανόλβιε, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, χαίρον' μοι παράσχου τὴν τοῦ Πνεύματος.

Ο ληθρίων ὄρημα παθῶν, Πάτερ κατεμάρανας, λογιστικῶ κεχηρημένος θεόφρονι· εὐμενῆς γὰρ γέγονας, εὐπροσήγορος, προσηνής τε καὶ μέτριος, λόγῳ τῆς σοφίας, Στέφανε καὶ γνώσεως στεφόμενος.

Γερῶς ἐκόσμησας σαυτὸν, Πάτερ διὰ γνώσεως, καὶ πρακτικῆς ἐνεργείας χαρίσματος, Θεορρήμον Στέφανε, ἐφιέμενος, τῶν στεφάνων τῆς δόξης Χριστοῦ· ὅθεν τῆς ἐλπίδος, ἄριστα παμμακάκρ οὐ διήμαρτες.

Θεοτοκίον.

Τῶν κτισμάτων πέφηνας Ἀγνή, πάντων ἀοράτων τε, καὶ ὀρατῶν ὑπερτέρα πανάμωμο· τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, ὡς νυδόκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου· ὧ σὺν παρρησίᾳ, πρέσβευε σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥῆθ' γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Η ἥλιος ὡσπερ, πολυφώτῳ σελήνῃ ἐνούμενος, Νεονίλλη ὁ κλεινός, Τερέντιος ἀπεγέννησεν, ἀστέρων ἐπτάριθμον, χαρὸν Μαρτύρων Χριστοῦ.

Η συντριβὴ σου, τῶν μελῶν Ἀθλοφόρε Τερέντιε, τῆς ἀπάτης τὰ ὀδτᾶ, καθάπερ χοῦν ἐξελέπτυνε· σοὶ δὲ προσξένησε, δόξαν τὴν ἄφραστον.

Κεχρυσωμέναις, ἀναπτῶσα Εὐνίκη ταῖς πτέρυξι, τῶν ἀνόμων ἰξευτῶν, ταῖς πα-

(*) Ἐν τῷ χειρογράφῳ λέγεται Φωτᾶς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν ποῖς ἐξῆς.

(**) Ὁ αὐτὸς Κανὼν ἐστὶ καὶ ἐν τῇ ιγ' τοῦ Ἰουλίου· τὰ χειρογράφα ὁμοῦς ἔχει ἐνταῦθα ἕτερον Κανόνα, ἀκροστιχίζοντα οὕτως: Ὁ μ ὁ τ ρ α π α η, Σ τ έ φ α ν ε, σ α υ ἀ μ ὶ ω ν υ μ ο ν τ ῆ θ ε ι· εἰς Ἦχον πλ. δ'.

νουργίας ἐξέφυγες, καὶ ἔνδον ἐσκήνωσας, πα-
σταδος τῆς νοητῆς. Θεοτοκίον.

Σὲ ἡ Σοφία, τοῦ Θεοῦ καθαρώτατον σκηνώ-
μα, εὐραμένη ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἱμά-
των σεσάρκωται, καὶ μετὰ τὴν κύησιν, ἀ-
φθορον ἔδειξεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξήνησεν ἡ ἔρμος.

Εξέλαμψεν ὁ βίος σου Θεοφόρε Στέφανε,
ὀλολαμπῆς ὡς ἥλιος, ἐν τῷ κόσμῳ καὶ
κατεφώτισε, τοὺς σοὶ πίσει καὶ πόθῳ προσ-
ανέχοντας.

Φωτίζεται τὰ πέρατα, διδαχαῖς σου Ὅσιε·
ὡς γὰρ φωστήρ ἐξέλαμψας, Θεοφόρε τῇ
Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἐν ἧ ἑστερεώθη ἡ καρ-
διά σου.

Αδουλωτον ἐτήρησας, τὴν ψυχὴν σου πάθε-
σι, καὶ ἡδοναῖς τῆ σῶματος, Θεοφόρε Στέ-
φανε τίμιε· διὸ νῦν ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Εφάνης καθαρότητι, ὡσεὶ κρίνον Δέσποινα,
τῶν ἀκαθῶν ἐκλάμψασα, λαμπηδόσι τῆς
παρθενίας σε, ἐν μέσῳ Θεοτόκε πανσεβάσμιε.

Ὁ-Ἐἰρμός.

Εξήνησεν ἡ ἔρμος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ
τῶν ἐθνῶν στειρεύουσα. Ἐκκλησία τῇ
παρουσίᾳ σου· ἐν ἧ ἑστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων,

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Ως ἀστέρες ἠλίω φωτοειδεῖς, Τερντίῳ οἱ
παῖδες οἱ ἱεροί, σαφῶς συνανατέλλουσι,
καὶ τὴν κτίσιν αὐγάζουσιν, ἀνδρικῶν ἀγῶνων,
γενναίοις πυρσεύμασι, πολυθείας ὄντως, τὴν νύ-
κτα σκεδάσαντες· οὓς ἐν εὐφροσύνῃ, μακαρί-
σωμεν πίστει, ὡς ὄντας Δεράπαντας, τοῦ Θεοῦ
καὶ βοήσωμεν· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσ-
βεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζουσι πόθῳ, τὴν
ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀ νέστης ἐκ νεκρῶν.

Ναὸν φωτοειδῆ, Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, τε-
λέσας τὴν ψυχὴν, παναοίδιμε Πάτερ ἐν-
δον ἔσχεσ ἀφράξως, τὸν Βασιλέα Χριστὸν καὶ
Κύριον, εὖρες πλοῦτον θαυμάτων, καὶ κόσμῳ
νέμεις χάριν τὴν ἀφθονον· διὸ κινδύνων πάντας
καὶ φθορᾶς, συντήρει τοὺς ὑμναῶντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε Μαριάμ, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα,
ῥαῖσμα τερπνόν, καὶ γηγενῶν ὁ κόσμος,
δίδου τοῖς σέ ὑμνοῦσιν, ἀμαρτημάτων πάντων

συγχώρησιν ἴλαθι τοῖς σοῖς δούλοις, ὅτι ὑπάρ-
χεις Ἀγνή ἢ λύτρωσις, ἀπεγνωσμένων ὄντως
ἰσχυρὸν προσφύγιον ἀνθρώπων.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἄσπιλος Ἀμνάς, τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμέ-
να, κρεμάμενον Σταυρῷ, κατιδοῦσα ἐ-
βόα· Τέκνον μου τί τὸ ξένον, καὶ παρ' ἐλπίδα
τοῦτο νῦν Δεάμα; πῶς ἡ ζωὴ θανάτῳ, βρο-
τοῖς ὁμοίως καταδικάζεται; ἀλλὰ ἀνάστηθι ἐκ
τῶν νεκρῶν, ἵνα χαίρουσα δοξάζω σε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε.

Η ἑπτάδελφος χορεία τῶν Ἀθλοφόρων, σὺν
τοῖς δυσὶ γεννήτορσιν, ἄμωμος Δυσία,
σοὶ τῷ δι' ἡμᾶς θαυμαστῶς, τυθέντι ὡς πρό-
βατον, Δέσποτα Χριστέ προσηνήχθησαν.

Η τοῦ Πνεύματός σοι χάρις ὡσπερ ἐν εἴδει,
περιστέρᾳς ὀπτάνεται, ἐνδοξε Εὐνίκη,
τοῦ ἐπικειμένου σε, κουφίζουσα κλυδωνῶς, τῶν
δεινῶν βασάνων καὶ θλίψεων.

Επαιρόμενον τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, τὸν
ἀλαζόνα τύραννον, πίστεως τοῖς ὀπλοῖς,
Μάρτυρες πανεύφημοι, καθείλετε ψάλλοντες·
Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ο θελήματι τὰ πάντα δημιουργήσας, δη-
μιουργεῖται θελῶν, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμά-
των, σῶζων Ἀπειρόγαμε, τοὺς πίσει κραυγά-
ζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Σὺ Στέφανε, Μοναζόντων ἐγένου στεφάνω-
μα, οὐ λίθον πολύτιμον, ἀλλ' ἀρετὴν περι-
κείμενος· ὄφθης γὰρ μακάριε, θεοχαρίτωτον
ὄντως ἐνδιαίτημα.

Τὴν ἐνθεόν, Θεοφόρε σοφίαν τετίμηκας· διὸ
τῶν χαρίτων σε, αὕτη στεφάνοις ἐλάμ-
πρυνε, δόξαν τὴν αἰδίων, σοὶ προξενήσασα
Πάτερ παναοίδιμε:

Επόθησας, ὀλοκλήροις καρδίας κινήμασιν,
ὄρεκτὸν τὸ ἔσχατον, κόσμου λιπῶν τὴν
τερπνότητα· πόθῳ δὲ κατάλληλον, καὶ τὴν ἀ-
πόλαυσιν εὖρες Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως, τὸν καρπὸν μοι ἡ Εὐὰ προσή-
γαγε· ζῶν δὲ γεννήσασα, τὴν ἐνυπόστα-
τον Πάναγνε, αὐθὶς με ἠνώρθωσας· διὸ κραυ-
γάζω σοι· Δόξα τῇ κυήσει σου Δέσποινα.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὲ Κύριε ἰσχύν, κεκτημένοι οἱ Μάρτυρες,
στρεβλώσεων καὶ μαστίγων, καὶ πυρὸς
καὶ θανάτου, ἀνδρείως κατετόλμησαν.

Ο παῖδες ἱεροὶ, ὧς δεόμεθα σφάγια, ὧς σύστημα διαλύσαν, μηχαναῖς πολυπλόκου, ἐχθροῦ τοῦ πολεμήτορος!

Νίκαις τὴν κεφαλὴν, ἀθανάτοις κατέστεψαι, νικήσασα τὸν τὴν Εὐάν, ἐνίκησάντα ὄφιν, Εὐνίκη καλλιπάρθενε. Θεοτοκίον.

Φῶς ἀχρονον ἡμῖν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, γεγέννηκας ὑπὸ χρόνον, ἀγαθότητος πλούτῳ, γενόμενον Παναμίωμε.

Τοῦ Ὁσίου. Μεσίτης Θεοῦ.

Ορμὴν τῶν παθῶν, ἀπαθείας ἐρωτι κατέσβεσας, δεοφόρε Στέφανε, καὶ ταῖς θεωρίαις καὶ ταῖς πράξεσι, κατελάμπρυνας πᾶσαν, τὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν.

Νοῖ καθαρῶ, ταῖς Γραφαῖς ὠμίλησας τοῦ Πνεύματος, δεορρήμον Στέφανε, καὶ τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως, συνελέξω τὸν πλεόν, δεόφρον Πάτερ Ὁσιε.

Σοφίας βυθόν, ἐρευνήσας Στέφανε κατέλαβες, εὐρεῖν ὅσον χρήσιμον· καὶ τὸν μαργαρίτην τὸν πολῦτιμον, διὰ πόνων ἐκτίσω, παμμακάρι τὸν τῆς γνώσεως. Θεοτοκίον.

Ιδοῦ ἐν γαστρὶ, Θεοτόκε πάναγενε Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ λόγον ἔσχηκας, ὡς περ Ἡσαΐας προηγόρευσεν· ὑπὲρ φύσιν δὲ τοῦτον, Θεογεννήτορ τέτοκας.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ 5'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τείνεσθαι, ἀνηλεῶς προστάττει ὁ τύραννος, καὶ τοῖς τροχοῖς συνδεσμεῖσθαι, πολυτρόπῳ βίᾳ τοὺς Μάρτυρας· ἀλλ' ἠσχύνθη, ἀηττήτους αὐτοὺς δεασάμενος.

Σάρβιλος, Νεονίλλα Φωκᾶς καὶ Θεόδουλος, Βήλης Ἱεράξ Εὐνίκη, καὶ Νιτᾶς ὁ Δεῖος σὺν Τερεντίῳ, ὡς γενναῖοι, εὐσεβῶς εὐφημίσθωσαν Μάρτυρες.

Λειμῶνι, τῆς ὑμῶν εἰσιόντες ἀθλήσεως, ὁσμῆς πληρούμεθα Δείας, τῶν ὑμῶν ἀγωνίων Μακάριοι, τὸ δυσῶδες, τῶν παθῶν ἐκ ψυχῆς ἀπορρίπτοντες. Θεοτοκίον.

Ηβάτος, προετύπου τὸ μέγα μυστήριον, τῆς ὑπὲρ νοῦν σου λοχείας, τῷ πυρὶ διόλου σπαργανουμένη, καὶ μηδὲως, καιομένη Παρθένε πανύμνητε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Οἰκουμένης φωστήρ φαινοτάτος, Πάτερ ἀναδέδειξαι λόγου λαμπρότησι, καταφωτίζων Στέφανε, τοὺς σαί πίξει καὶ πόθῳ προστρέχοντας.

Μακαρίως τὸν βίον διήνυσας· μύσας ταῖς αἰσθήσεις γὰρ ἔξω γεγένησαι, τῆς κο-

σμικῆς συγχύσεως, καὶ Θεῷ προσωμίλησας Στέφανε.

Ος καλὸς ὡς ὠραῖος ὁ στέφανος, ὃς νῦν ἐστεφάνωσαι πάνσοφε Στέφανε, ταῖς ἀρεταῖς σεφόμενος, καὶ παθῶν βασιλεύσας πανάριστε. Θεοτοκίον.

Υπὲρ φύσιν Παρθένε ἐκύησας, καὶ δικαιωρίζεις Παρθένο ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σε τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλόμενος, τὴν
• **Ε**νεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγίας σε, ἐ-
• **Π**ικαλοῦμαι ἀβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με
• **Α**νάγαγε.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου, Ἦχος δ'. Οὐψωθεῖς.

Καταφυτεύσας ἀρετῶν τὸν παραδεισον, καὶ καταρδεύσας ταῖς ῥοαῖς τῶν δακρῶν, ὡς τῆς ζωῆς Πανένδοξε τοῦ ξύλου τυχῶν, σῶσον ἰκεσίαις σου, ἐκ φθορᾶς τὴν σὴν ποιμνὴν· ῥῦσαι περιστάσεως τοὺς θερμοῦς σε τιμώντας. σὲ γὰρ προστάτην μέγιστον σοφῆ, πάντες ἐν πίστει καὶ πόθῳ κεκτήμεθα. Ὁ Οἶκος.

Ος καθαιρέτην τῶν παθῶν, καὶ τύπον ὀρθοῦ βίου, ἀλείπτῃ τε ἀζύγων, κανόνα Μοναζόντων, καὶ ἀρετῶν ὑπόγραμμον, πάντες συνελθόντες ἐν τῇ μνήμῃ σου Σοφῆ, οἱ φοιτηταὶ σου κράζομεν· Δόξα τῷ σὲ ἀξίως δοξάσαντι, τέρασιν ἀλήκτοις, καὶ σημείοις φοβεροῖς, οὐκ ἐν βίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος. Διὸ ἐκδυσωπεῖν Χριστῷ μὴ ἐλλίπης, τοῖς τιμῶσί σε αἰεὶ καταπεμφθῆναι λύσιν τῶν πολλῶν καὶ χαλεπῶν ἐγκλημάτων· σὲ γὰρ προστάτην μέγιστον, Σοφῆ, πάντες ἐν πίστει καὶ πόθῳ κεκτήμεθα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου καὶ Νεονίλλης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, Νιτᾶ, Σαρβίλου, Ἱερακος, Θεοδούλου, Φωκᾶ, Βήλη, καὶ Εὐνίκης.

Στίχοι.

Σὺν ἑπτὰ τέκνοις ἢ δυαῖς τῶν συζύγων
Τιμὴν τομὴν ἠγείτο τὴν ἐκ τοῦ ξίφους.

Δειρὴν ὀγδοάτη γε Τερεντίος εἰκάδι κάρθη.
Οἱ οἱ Ἅγιοι, ἐν ἐνὶ οἴκῳ διαγοντες, καὶ τῷ Θεῷ αἰεὶ ἐν κρυπτῷ λατρεύοντες, διεβλήθησαν, καὶ παρεστήσαν τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ ἐπειδὴ τὸν μὲν Χριστὸν ὠμολόγουν, τὰ δὲ εἶδωλα ἐκωμώδουν, κρεμασθέντες ἐξέεντο· εἶτα ὄξει δριμυτάτῳ ταῖς πληγαῖς κατέρραντιζοντο, καὶ πυρκαϊᾶς κάτωθεν φλογιζομένης, προσπύχοντο αεωπηλῶς, ἀλλήλους ἐπαλείφοντες. Οὐ παρείδεν οὐδ' ὁ Θεὸς ἐπὶ θνήσκῃ αὐτῶν· Ἄγγελοι γὰρ ἀοράτως τοὺς Ἅγίους τῶν,

δεσμῶν ἠλευθέρουν, καὶ τὴν Θεραπείαν παρῆχον· τοὺς δὲ ἀσεβεῖς ἐκπληξίς καὶ φόβος κατεῖχε, καὶ ἡ φυλακὴ τοὺς Ἁγίους εἶχε. Τῇ δὲ ἐξῆς, ῥοπαλοῖς τύπτονται· εἶτα ἐν τροχῷ δεθέντες, ἀπηνῶς ἑμαστίζοντο· καὶ ἐν μηδενὶ μηδὲν δεινὸν πεπονθότες, βορὰ τοῖς Θεοῖς παραδίδονται. Οὕτως οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, ἀβλαβεῖς ἐκ πάντων διατηρηθέντες, λέβησιν ἐκ πίσεως παμφλάζουσιν ἐμβαλλονται, καὶ ὁ βρασμὸς τῆς πίσεως εἰς ὕδωρ μετεβλήθη. Ἰδόντες οὖν οἱ δυσσεβεῖς, ὅτι αἱ κολάσεις τοῖς Ἁγίοις ἀντ' οὐδενὸς ἐλογίσθησαν, ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἔτεμον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου, τοῦ καὶ Ἐπισκόπου γενομένου.

Στίχ. Ἐπώνυμος Στέφανος οὗ φορεῖ στέφους,
Ὁ πρακτικὴ χεὶρ ἀρετῆς οἶδε πλέκεν.

Ὅτος ὁ Ὁσίος, περὶ τὰ τέλη τοῦ ἐγδόου αἰῶνος ἀκμάσας, ἠγωνίατο κατὰ τῶν αἱρέσεων· καὶ ποιητῆς ἐγένετο ἁσματικῶν Τροπαρίων, ὡς τοῦτο ἀναφέρει ὁ Γραπτός Θεοφάνης ἐν τῷ εἰς τὸν Ὁσίον τοῦτον μελουρηθέντι παρ' αὐτοῦ Κανόνι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Ἀφρικανοῦ, Μαξίμου, Πομπηῖς, καὶ ἐτέρων τριάκοντα ἕξ.

Στίχ. Τέμνουσι Τερέντιον, ὃς βλύσας γάλα,
Ἔδειξε καινὸν καὶ τετμημένον τέρας.

Ὅσοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἠθλήσαν ἐπὶ Δεκίου Βασιλέως, καὶ Φουρτουνατοῦ Ἡγεμόνος, ἐν Ἀφρικῇ γεννηθέντες καὶ ἀγωνισάμενοι. Τύπτονται οὖν νεύροις ὠμοῖς, εἶτα ῥάβδοις· καὶ πυρωθεῖσιν ὀβελίσκοις τὰ νῶτα καίονται· καὶ ἐπιχειομένου ὄξους σὺν ἄλμῃ, τριχίνοις ὑφάσμασιν ἀνατρίβονται· καὶ δεσμῶ μετὰ τὴν ἐρώτησιν βάλλονται· καὶ γυμνοὶ σύρονται ἐπάνω πυρός. Εἶτα ξέονται, καὶ εἰς βίθρον ἀπορρίπτονται, ὄφρων καὶ σκορπίων μεστόν· καὶ ἀβλαβεῖς διαμείναντες, ξίφει ἐτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιρμιλιανοῦ Ἐπισκόπου Καισαρείας, καὶ Μελχιώνος σοφιστοῦ, Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας, οἱ τινες καθεῖλον Παῦλον τὸν Σαμωσατέα.

Στίχ. Εἰρηνικῶς θνήσκουσιν εἰρήνης τέκνα
Φιρμιλιανὸς καὶ σὺν αὐτῷ Μελχιών.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Φεβρωνίας, συγατρὸς Ἡρακλείου Βασιλέως· καὶ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυριακοῦ, τοῦ φανερώσαντος τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ Ἐλένης, τῆς αὐτοῦ μητρὸς.

Στίχ. Μίξας ἐλαίῳ, Κυριακὲ παμμάκαρ,
Σὺν αἷμα σεπτόν, μίγμα καινὸν εἰργάσω.

Ὅτος, μετὰ τὸ φανερῶσαι τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ πιστεῦσαι, καὶ βαπτισθῆναι, γέγονεν Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων μετὰ Μακάριον, καὶ παρέτεινεν ἡ ζωὴ αὐτοῦ μέχρι τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ παραδάτου· ὃς κατὰ τῶν Περσῶν ἐκοτρατεύσας, ἀπῆλθε καὶ εἰς Ἱερουσαλήμ· καὶ μαθὼν περὶ τοῦ Ἁγίου, καὶ κρατήσας αὐτόν, ἐαυτῷ παρέστη· καὶ ἀναγκάσας θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἠλέγχθη παρ' αὐτοῦ. Ὅθεν καὶ ἐκέλευσε κοπῆναι τὴν δεξιάν αὐτοῦ χεῖρα, εἰπὼν· Ὅτι ἐπιστολάς πολλὰς γράψας μετὰ τῆς χει-

ρὸς ταύτης, πολλοὺς ἀπέστρεψας ἀπὸ τῶν Θεῶν. Εἶτα ἔθηκε μολυβδὸν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα ἔθηκαν αὐτόν ἐπὶ κραββάτου πεφυρακτωμένου, κατὰ πρόσωπον. Ἐλθοῦσα δὲ πρὸς αὐτόν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ ἐκράτηθη, καὶ κρεμασθῆναι ταύτην προστάττει ἐκ τῶν τριχῶν· καὶ ξεομένη, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο. Εἶτα ἐμβλήθεισ καὶ αὐτὸς εἰς λέβητα, ἐπλήγη μετὰ ξίφους, καὶ ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Κυριακοῦ Ἄννα, λαμπάσι φλεχθεῖσα καὶ ξεσθεῖσα, ἐτελειώθη.

Στίχ. Φλεχθεῖσα σάρκα Μάρτυς Ἄννα λαμπάσιν,
Ἄειφανῆς ὑπῆρξε λαμπὰς Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῶν αἰκισμῶν οἱ Θεοὶ Μάρτυρες, δρόσον οὐρανόθεν εὔρον ὑπομονῆς, εὐχαρίστως ἀναμέλποντες· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐρηρυσμένον, τὸ τῆς ψυχῆς ἔχοντες φρόνημα, πέτρα τῆς ἀτρέπτου πίστεως τῷ Χριστοῦ, τῶν ἀθέων τὰ φρυάγματα, σεισμόν οἱ Μάρτυρες, δι' εὐχῆς ἐκτελοῦντες κατέβαλον.

Ἀναρτηθέντες, καὶ τὰς πλευραῖς εὐτόνως ἁξέομενοι, ὅξει δριμυτάτῳ τε καὶ πυρκαϊᾷ, συμφλεγόμενοι Μακάριοι, πᾶσαν ἐφλέξατε, τὴν ὑλῶδη ἀπάτην, ὑμνοῦντες τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὁ περιβάλλων, τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις Πανάχραντε, ἄλλον οὐρανὸν σε ἔδειξεν ἐπὶ γῆς, καὶ ἐκ σοῦ περιεβάλετο, ὅλον τὸν ἄνθρωπον, καὶ Θεοῦ με δι' οἴκτον ἀμέτρητον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀγτίθειον πρόσταγμα.

Μυρίζουσιν Ὁσίε τῶν σῶν δογματῶν, οἱ λόγοι τῇ χάριτι, τοῦ Πνεύματος λαμπόμενοι Θεότητα μίαν γὰρ, σέβων προσώποις τρισί, Λόγου τε τὴν σάρκωσιν ὑμῶν, εὐωδιαῖζεις ἡμᾶς πανόλβιε.

Ὁ βίος τῷ λόγῳ σου συνδραμῶν Πάτερ, διπλοῦν σοὶ τὸν στέφανον, παμμάκαρ προξένησε· σοφίας γὰρ ὄργανον, Πάτερ πανέντιμε, γέγονας τῷ Κτίστῃ σου βῶν· Εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ λόγος σου ἄλατι διηρτυμένος, ὁ βίος σου χάριτι Παμμάκαρ λαμπρυνόμενος, ἐφάνη Θεσπέσιε· διὸ τὰς ἄνω μοναῖς, ὤκησας γηθόμενος Χριστῷ, σὺν παρρησίᾳ νῦν παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἰθύνασα Πάναγνε τὸν ἐμὸν βίον, πρὸς τὸν σὸν πανευδίων λιμένα καθοδήγησον, Θεόν

ὡς κηύσασα, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, τὸν πᾶσι παρέχοντα πιστοῖς, τῆς ἀφθαρσίας τὴν ἀγαθότητα.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ἡ Χεῖρας ἐκπετάδας.

Πυρὸς κατετόλμησαν φωτὶ, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος καταλαμπόμενοι, λεβήτων βράσματα ἔδειξαν, ἀνενέργητα τὴν ἔνθεον, ἀναψυχὴν ἐξ οὐρανοῦ οἱ θεῖοι Μάρτυρες, δεδεγμένοι οὓς ἐπαξίως πιστοὶ ἀνυμνήσωμεν.

Αγγέλων ἐπέφανε πληθὺς, ἐν τῷ σταδίῳ φαίδρως παραβαρύνουσα, ὑμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, καὶ τῶν πόνων ὑπεξαίρουσα· μεθ' ὧν τῶν Παίδων τὴν ὠδὴν ἀνεκραυγάζετε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εγρήγορον ἔχων πρὸς Θεόν, τὸ ὄμμα Σάρβιλε τὸ τῆς καρδίας σου, βλεφάρων ἔφερες κέντησιν, διελέγχων τὸν δικαίοντα, τῆς ἀθείας τῇ νυκτὶ περικρατούμενον· ὅθεν πάντες, σὲ ὡς ἡμέρας υἱὸν μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Πατρός εὐδοκία τὸν Υἱόν, ἐν μήτρᾳ εἴληφας ἐπισκιάσαντος, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος Ἄχραντε, καὶ τεκοῦσα ὡς πρὶν πάναγνος, διαμεμένηκας· πρὸς ὃν ἀπαύτως πρέσβευε, λυτρωθῆναι, πάντα τὸν κόσμον φθορᾶς καὶ κολάσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμινος ποτέ.

Στέφος εὐπρεπὲς, Χριστὸς ὁ ζωοδότης, τῇ κορυφῇ σου ἐπιτέθεικε, φερώνυμε Στέφανε· καὶ γὰρ πράξεις διέπρεψας, καὶ θεωρίας ἔφανας κρᾶζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ολὴν ὑπερβάς τὴν αἴσθησιν παμμακάρι, νοῖ τῷ πρώτῳ προσωμίλησας, ψυχῆς καθαρότητι πολιτείας τε σεμνότητι, στεφανηφόρε Στέφανε, κρᾶζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Μάρτυρας Χριστοῦ, Θεόφρον ἀνυμνήσας, καὶ τῶν Ἁγίων τὰ συστήματα, σὺν τοῦτοις ἐσκήνωσας, εὐφροσύνης ἐμφορούμενος, καὶ θείας ἀπολαύσεως, κρᾶζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ὁ ἀπαθής, ἐν μήτρᾳ σου ἐνοῦται, τῷ ἀνθρωπίνῳ νοῖ Πάναγνε, σαρκὸς τε παχύτητι· ὑπὸ χρόνον δὲ ἐγένετο, αἰῶνων ὁ ὑπέρτερος· ὅθεν σε Θεοτόκον, πίστει καὶ πόθῳ δοξαζόμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, ταῖς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θεῷ προσαύ-

ματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ Πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ δ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Παραδείσος ὠφθητε μέσον, ζωῆς τὸ ξύλον κεκτημένοι, κρήνη τε προχέουσα κρουνούς, τῶν ἰαμάτων καὶ ποταμὸς ἀληθῶς, πεπληρωμένοι Ἅγιοι, θείων ναμάτων τῶν τῷ Πνεύματος.

Πύργοι τῆς Χριστῆ Ἐκκλησίας, καὶ γαληνότατοι λιμένες, τῶν ἐν τῷ πελάγει τῶν δεινῶν, χειμαζομένων Μάρτυρες ὠφθητε, καὶ τῆς εἰρήνης τρόφιμοι, καὶ τῶν Ἀγγέλλων ὁμοδίαιτοι.

Τῶν ἀμαραντίνων στεφάνων, ἐπιτυχόντες Ἀθλοφόροι, καὶ τοῦ Παραδείσου τὸ πλάτος, χοροβατοῦντες πάσης στενωπέως, καὶ περασμῶν λυτρώσασθε, τοὺς ἐπὶ γῆς ὑμᾶς γεραιρόντας.

Θεοτοκίον.

Ητῶν οὐρανῶν πλατυτέρα, καὶ Χερουβιμ ἀγιωτέρα, πάσης τε τῆς κτίσεως ὁμοῦ, τιμιωτέρα, Θεὸν ὃν ἔτεκες, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, Παρθενομήτορ τῶν τιμώντων σε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Υπέρτιμε Στέφανε, νῦν καθαρῶς ἠδόμενος, καὶ τρυφῆς ἀπολαύων τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, ἐνθα τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι, περὶ Θεόν, χορευοῦσι μάκαρ, τοὺς σοὶ καταφεύγοντας, μεσιτεύων πρὸς σὲ ἔλκυσον.

Μετέστης γηθόμενος, πρὸς ἐφετῶν ἀκρότατον, πρὸς τὸ μόνον τῷ ὄντι σαφῶς μακάριον, πρὸς τὸ πανυπέρτατον κάλλος, πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ὄντως ἀγήρω, πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον θεοφόρε Πάτερ Στέφανε.

Ὡς ἥλιος ἔλαμψας, ἐν Μοναστῶν συστήμασιν, ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων καθιερούμενος, καὶ ὡσπερ ἀκτῖνας ἐκπέμπων, ταῖς ἀρεταῖς, τῆς σῆς πολιτείας, γλυκύτατε Στέφανε, θεοφόρε Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες πόρρωθεν, προβλεπτικοῖς τοῖς ὄμμασιν, οἱ Προφῆται σε πάντες προανεφώνησαν, ὡς γεννησομένην Μητέρα, τῷ παντηργοῦ, καὶ πάντων Δεσπότου· διὸ σε πανύμνητε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίζεται, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστελάριον τῶν Μαρτύρων.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Σὺν Τερεντίῳ ἤστραψεν, ἡ σεπτὴ Νεονίλλα, Νιτᾶς Φωκάς καὶ Σάρβιλος, Βήλης τε καὶ Γέραξ, Θεόδουλος καὶ Εὐνίκη· τοῦ Χριστοῦ γὰρ προθύμως, γενναίως ὑπερήθλησαν, καὶ τυράντους καθείλον, οἱ εὐκλεεῖς, Ἀθλοφόροι Μάρτυρες· οὓς τιμῶντες, φαιδρῶς πανηγυρίζομεν, τὴν λαμπραὴν αὐτῶν μνήμην. Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Στεφανηφόρε Στέφανε, σὺ δεξαίμενος ζέσιν, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀπερῥάγης τοῦ κόσμου, τὸν σὸν σταυρὸν ἄρας Πάτερ· συγκραδεῖς τῷ Χριστῷ δέ, δι' ἀκριβοῦς ἀσκήσεως, καὶ ἀγνῆς παρθενίας, τῶν ὑπὲρ νοῦν, χαρισμάτων Ὅσιε ἠξιώθης· ἐξ ὧν πλουτίζεις πάνσοφε, τὴν ὑψηλὴν πᾶσαν. Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομήτορ Ἀχραντε, δυσωπούσα μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἀχρείων σῶν δούλων, ὅπως εὐρώμεν χάριν, καὶ εὐκαιρὸν βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἡ κρίνη, γένος βροτῶν, ὡς Θεὸς παρέχων τὰ κατ' ἀξίαν· σὲ γὰρ προστάτιν ἅπαντες, ἔχομεν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΘ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Ῥωμαίας· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀβραμίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Προσόμοια τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ταῖς στρεβλώσεις τοῦ σώματος, καὶ ραστῶν τὴν ἀφαίρεσιν, καὶ χειρῶν ὑπὴνεγκας καρτεράτατα, τὴν τε ὀδόντων ἐκρίζωσιν, πλευρῶν τὴν κατάφλεξιν, τῶν ποδῶν τὴν ἐκκοπήν, καὶ τὸν ἀδίκον θάνατον· ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης οὐρανόις, ἐν θαλάμοις κατοικοῦσα, Ἀναστασία πολυάθλη.

Παρθενίας κεμήλιον, κεκλεισμένος Παράδεισος, ἱερὸν ἀνάθημα, θεῖον τέμενος, Νύμφη Χριστοῦ πανακήρατε, καὶ ἔμψυχον ἄγαλμα, ἀσκουσῶν ὑπογραμμὸς, τῶν Μαρτύρων ἀγλαΐσμα, κρίνη βρύουσα, ποταμοὺς ἰαμάτων

ἀνεδείχθης, τοῖς τελοῦσί σου τὴν μνήμην, Ἀναστασία πανεύφημε.

Τῶν Μαρτύρων ἀγλαΐσμα, τῶν Παρθένων ἀπάνθισμα, τῶν Ὁσίων μέγιστον ἐγκαλλώπισμα, Ἀναστασίαν πολυάθλον, τῆς Ῥώμης τὸ καύχημα, καὶ τερπνότατον Θεοῦ, καὶ ἀμώμητον σφάγιον, τὴν ἀκράδαντον, εὐσεβείας κρηπίδα, δεῦτε πάντες, ἀνυμνήσωμεν προθύμως, περιφανῶς ἐναθλήσασαν.

Προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρον Ἀβράμει, τοῦ Ἀβραάμ μητῆς, χρηματίσας ἐν Πνεύματι, μετανάστης γεγονός, τῆς πατρίδος μακάριε· σαρκὸς ὀρέξεις ἀπαρνησάμενος, καὶ ἐν οἰκίσκῳ σμικρῷ τὸ σῶμά σου, κλείσας μακάριε, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, πρὸς οὐρανόν, ἐνθα τὸ πολίτευμα, σαφῶς ἐκέκτησο.

Ὅσιε Πάτερ Ἀβράμει, ἀβραμιαίαν ψυχὴν, φερωνύμως κτησάμενος, πειρασμοὺς ὑπὴνεγκας, θεῖα πίσει ῥωννύμενος, καὶ δι' ἀγάπης Θεῷ ἐνούμενος, ἐπαγγελίας τὴν γῆν κεκλήρωσαι, ὠραϊζόμενος, ἀρετῶν λαμπρότησιν· ὅθεν τὴν σὴν, μνήμην εὐφραϊνόμενοι, πανηγυρίζομεν.

Ὅσιε Πάτερ Ἀβράμει, τὴν ταῖς ἀπάταις δεινῶς, ὑπαχθεῖσαν τοῦ ὄφρου, καὶ κατολισθήσασαν, ἀπωλείας πρὸς βίαιαθρον, δι' ἐπινοίας θείας ἀνεἰλκυσας, καὶ σωζομένην Θεῷ παρέστησας· ἥς τὴν μετάνοιαν, πάντες κατεπλάγησαν, οἱ εὐσεβῶς, Κύριον δοξάζοντες, τὸν ὑπεράγαθον. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς σου τὴν χάριν ὑμνήσοιμι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμέ, τὸν ἀναξίον δούλόν σου, καθ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἣν σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἶμαί μου πρόσηθι, παντὸς κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρομένη Σειμνή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίων καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέσῳ δύο κηστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κράζουσα· Οἴμοι Γέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσεν;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκια.

Τῆς Μάρτυρος: Ἡ Ἀρνὰς σε Ἰησοῦ.

Καὶ τοῦ Ὁσίου: Ἐν σοὶ Πάτερ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:
Τοὺς ἀνδρικούς σου, Μάρτυς, εὐφημῶ πόνοῦς.

Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ταύτην τὴν φωτοφόρον, μνήμην σου γεραίροντι Θεόνυμφε, φωτισμόν μοι παράσχου, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος διώκοντα.

Ολὴν ἀπὸ σπαργάνων, σεαυτὴν ἀνέθηκας τῷ Κτίστη σου, καὶ πυρὶ ἐγκρατείας, τὰ τοῦ σώματος πάθη κατέφλεξας.

Υψος πρὸς μαρτυρίου, Μάρτυς ἀννηέχθης ἀφειδήσασα, τῆς σαρκὸς καὶ θαλάμῳ, νηστῶν ὡς παρθένοσ ἠξιώσαι. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν οὐρανομήκη, κλίμακα ἐν ἧ Θεὸς ἐπεστήρικτο, τοὺς βροτοὺς οὐρανίους, ἐργαζόμενος Κόρη γεραίρομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Τὸν σὸν γεραίρω παμφαῆ βίον μάκαρ. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὑγραὴν διοδεύσασα.

Ταῖς θείαις λαμπόμενος ἀστραπαῖς, τοὺς τὴν φωτοφόρον, ἐκτελοῦντάς σου ἑορτὴν, παθῶν ἀμαυρότητος παμμάκαρ, ταῖς προσευχαῖς σου Ἀβράμιε λύτρωσαι.

Ο θείος ἀνάψας σου τὴν ψυχὴν, Ἀβράμιε πόθος, ἐναπέσβεσε τῆς σαρκὸς, τοὺς ἔρωτας Πάτερ καὶ αὐλῶς, ἐπὶ τῆς γῆς σε βιώκαι ἐπαίησεν.

Νεκρώσας τὰ μέλη τὰ ἐπὶ γῆς, νηστεία, καὶ πάσαις, κακῆχίαις Πάτερ σοφέ, ζωῆς ἠξιώθης τῆς αἰμίνῳ, ἐν οὐραναῖς θεοφόρε Ἀβράμιε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ἐξ αἱμάτων σου ἱερῶν, Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, ἐσαρκώθη ὑπερφυῶς, παρθένε Μαρία· ὃν δυσώπει, τὰ τῆς σαρκὸς μου νεκρῶσαι φρονήματα.

Τῆς Ἀγίας. ᾠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ιστασα πρὸ βήματος, τυραννικοῦ Χριστὸν ἐνδοξε, τὸν Ποιητὴν, πάντων καὶ Δεσπότην, Θεὸν Λόγον κηρύττουσα.

Κάλλος τὸ ἐγκάρδιον, τῆ ὄρατῆ μορφῆ Ἐνδοξε, διαδοθέν, εὐ ὠραιότητην, ταῖς ὀρώσιν ὑπέφαιναν.

Ο ἄβρον ἀναφαίρετον, τῶν ἰαμάτων σοι δίδωσαι, Κόρη Χριστὸς, αὐ Ἀναστασία, τὴν κτωχείαν ἠγάπησας.

Θεοτοκίον.

Υλὴν τῶν πταισμάτων μου, σῶν πρεσβειῶν πυρὶ σύμφλεξον, Μήτηρ Θεοῦ, δρόσον μοι τὴν θείαν, τῆς ἀφέσεως φέρουσα.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ολοτρόπως ποθήσας, τῶν ὀρεκτῶν ἔσχατον, κόσμου καὶ σαρκὸς θεοφόρε, ἔξω γεγένησαι· ὅθεν ἀπέληφας, τὴν ὑπερκόσμιον δόξαν, καὶ θείαν ἀπόλαυσιν, Πάτερ Ἀβράμιε.

Ναὸς ζῶν ἀνεδείχθης, τοῦ παντουργοῦ Πνεύματος, πάτερ ἐν οἰκίσκῳ τὸ σῶμα, συγκλείσας Ὅσιε· ὅθεν ἀπήστραψας, τῶν ἀρετῶν λαμπηδόνας, ἱερῶς κοσμούμενος, Πάτερ Ἀβράμιε.

Γεωργία τῶν πόνων, τῶν ἀρετῶν ὠριμον, Ὅσιε ἐξήνησας στάχυν, Πάτερ Ἀβράμιε· ὧ διατρέφονται, μιμητικῶς οἱ τὴν θείαν, καὶ σεπτὴν σου κοίμησιν πανηγυρίζοντες.

Θεοτοκίον.

Επὶ σοὶ Παναγία, ὁ τοῦ παντὸς αἴτιος, δι' ὑπερβολὴν εὐσπλαγγχίας, θείων ἐσκήνωσε, καὶ καθηγίασε, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, παραβάσει πρότερον ἐξολισθήσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς
» Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον,
» ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης,
» τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εκ βρέφους τῷ Θεῷ, ἀνετέθης ὄσια, νεκρῶσασα σαρκὸς, ἐγκρατεία τὰ πάθη· εἰς ὕψος δ' ἀνέδραμες, μαρτυρίου περιδοξον, ἐναθλήσασα, Ἀναστασία νομίμως, καὶ τὸν δράκοντα, καταβαλοῦσα εἰς χάος, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τὸν παῖλαι Ἀβραάμ, ἐκμιμούμενος Πάτερ, ἐμάκρυνας σαυτὸν, συγγενῶν κατὰ σάρκα, πεπιθόμενος Ἀβράμιε, τῷ καλοῦντι Θεῷ ἡμῶν· ὅθεν ἠσκησας, καὶ τὴν ψυχὴν λαμπροτέραν, ἐναπέδειξας, τῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων, θεοφρον πανόλβιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν βάλτον ἦν Μωσῆς, ἀκατάφλεκτον εἶδε, τὰ ὄρος τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγίαν νεφέλην, σκηνὴν τὴν ἀμόλυντον, τὴν θεάδεκτον τράπεζαν, τὸ παλάτιον, τοῦ ὑψηλοῦ Βασιλέως, τὴν ὀλόφωτον, καὶ ἀδιόδευταν πύλην, Παρθέναν ὑμνοῦμέν σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Υμνῶ σου τὸν σταυρὸν, προσκυνῶ καὶ τὰ παῖθι, δοξαζῶ καὶ τὴν σὴν, ἀγαθότητα Τέκνον· ἐκὼν γὰρ καθυπέμεινας, ἐπονείδιστον θάνατον. Τί τὸ ξένον σου, καὶ φρικωδέστατον Σῶτερ, τῆς ἀφράστου σου, οἰκονομίας τὸ βάθος; ἢ Μήτηρ ἐβόα σοι.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Σὲ ζυγὸν ἐλαφρότατον, Μάρτυς τὴν βαστάσασαν ἐκ νεότητος, σιδηροῦν κλοιὸν βαστάζειν σε, οἱ παρανομοῦντες κατεδίκασαν.

Σταλαγμοὶ τῶν αἱμάτων σου, τῆς πολυθείας ἔσβησαν ἄνθρακας· ὁ πυρσὸς δὲ τῶν θυμαίων σου, τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἀπετέφρωσεν.

Οὐκ ἐγύμνωσε χάριτος, σῶμά σου γυμνώσας ὁ πονηρότατος, ὑφαντὸν δὲ μᾶλλον ἄνωθεν, ἀρράγῃ χιτῶνα προεξένει σοι.

Υπὲρ γῆν αἰρομένης σου, πῦρ ἐπὶ τὰ στέρνα Μάρτυς ἐφήπτετο, ὑπεξάπτου σου τὸν ἔρωτα, τὸν πρὸς τὸν Δεσπότην καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον διέμεινας, ἄφθορος Παρθένε ὡς πρὸ γεννήσεως· νέον βρέφος γὰρ ἐκύησας, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων γνωριζόμενον.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

Ρεῖθροις Πάτερ δακρύων σου, ψυχικαῖς κηλῖδας ἀπονησάμενος, θεῖον γέγονας τοῦ Πνεύματος, καὶ σεπτὸν παμμακάρι καταγώγιον.

Αγρυπνίαν παννύχιον, προσευχὴν ἀένναον, ἀπροσπάθειαν, καὶ ἀγάπην ἀνυπόκριτον, καὶ τελειαν πίστιν Πάτερ ἤσκησας.

Γατρεῦειν νοσήματα, καὶ ἀποδιώκειν Ὅσις πνεύματα, χάριν εἴληφας Ἀβράμει, ὡς Θεοῦ θεράπων ἀληθέστατος. Θεοτοκίον.

Ραθυμία κρατούμενον, καὶ τῇ ἁμαρτίᾳ μεβυθίζόμενον, τῇ πρεσβείᾳ σου διάσωσον, Θεοτόκε Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ανάλωτος πυρὶ τῷ ἐνύκῳ ἐδείχθης Μάρτυς· πῦρ γὰρ σε ἐγκάρδιον, θείας ἀγάπης ἐδρόσιζεν.

Ραπίσματι τὸ πρόσωπον Μάρτυς ὠραιώθεισα, ἐχθρῶν ἀπερρύπωσας, δυσειδεστώτων τὰ πρόσωπα.

Ταθεῖσα ἐπὶ ξύλῳ θεόφρον Ἀναστασία, πόθῳ τοῦ νυμφίου σου, τὸ θεῖον πάθος εἰκονίζεις. Θεοτοκίον.

Υμνουμένε σε πανύμνητε Δέσποινα Θεοτόκε, Θεὸν ὑπερύμνηταν, σαρκὶ ἀσπόρως κλάσασαν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ὡς κατάκαρπον κλῆμα, βότρυας ἐξήθησας Πάτερ Ἀβράμει, ἀρετῶν ἐνθέων, κατανύξεως οἶνον πηγάζοντας, τῶν παθῶν τὴν μέσην, ἐκ τῶν ψυχῶν ἀποσοβοῦντα, καὶ καρδίας πιστῶν κατευφραίνοντα.

Πειρασμούς σοι ποικίλους, ὄφρις ὁ παμπόνηρος Πάτερ ἐξήγειρεν· ἀλλ' αὐτὸς τῷ ὄπλῳ, τοῦ Σταυροῦ θεοφόρε ἐνέκρωσας, καὶ τῆς νίκης στέφος, παρὰ Θεοῦ δικαίῳ ψήφῳ, ἐκομίσω θεόφρον Ἀβράμει.

Αγιώτατος οἶκος, Πάτερ Θεοῦ Πνεύματος πίστει γεγόμενος, ἔδομήσω οἶκον, ἱερὸν, καὶ πανίερρον σύστημα, ἀνιέρου πλάνης, μεταβαλὼν ταῖς νοουθεσίαις, τῷ τῶν ὄλων Θεῷ καδιέρωσας. Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, Θεῷ φωτιζόμενα Πνεύματι πάντα γενε, ἱεροὶ Προφῆται, ἱεραῖς ἐνφωναῖς σε προήγγειλαν· ἐξ ἧς Θεὸς Λόγος, ὑπὲρ αἰτίαν τε καὶ λόγον, ἐσαρκώθη δι' οἴκτον ἀμέτρητον.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ ς'. Χιτῶνά μοι παρήσχου.

Στρεβλούμενον τὸ σῶμα αἰκισμοῖς ἐδήλου τὸ ὄρθριον, σῆς προαιρέσεως, πρὸς Θεὸν Ἀναστασία πανεύφημε.

Εκρέμασο μετέωρος πληγᾶς, Μάρτυς ὑποφέρουσα, ἀπληγον σώζουσα, τῆς ψυχῆς τὸ εὐγενὲς ἀξιάγαστε.

Υπὲρ πνεύματος μαζῶν τὴν ἐκκοπήν, πιστοῦς διατρέφουσα, γάλακτι Ἐνδοξε, τῆς μιμήσεως τῆς σῆς ἐμφανέστατα. Θεοτοκίον.

Φιλάνθρωπον κηύσασα Θεὸν, φιλάγαθε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε, τῆς γενένης τοῦ πυρὸς λυτρωθῆναί με.

Τοῦ Ὁσίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῖ.

Φωστῆρά σε οἱ ἐν σκότει τῆς πλάνης, ἀπλανῶς καθοδηγοῦντα εὐρόντες, πρὸς ταῖς ὁδοὺς, τῆς ζωῆς θεοφόρε, τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος ἀπέλιπον, γεγόμενοι φωτοειδεῖς, διὰ πίστεως θείας Ἀβράμει.

Αγρυπνῶς ἐξευμενίσασα τὸ Θεῖον, ἐπιπέμψατ φωτισμὸν σωτηρίας, τοῖς ἐν νυκτὶ, τῆς εἰδωλομανίας, κατασχεθεῖσαι θεόφρον Ἀβράμει, ἀνέδειξας πάντας υἱοὺς, καὶ φῶτος καὶ ἡμέρας ἐν χάριτι.

Ησύχως σου τὴν ζωὴν ἐκτελέσας, ταῖς ἐν βίῳ τρικυμίας παμμακάρι, τῇ πρὸς Θεὸν, πεπαιθῆσαι παρηλθες, καὶ γαληνοῦς πρὸς λιμένας κατήνησας, Ἀβράμει τῆς οὐρανῶν, βασιλείας καὶ θείας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Βαρούμενον νυσταγμῷ ῥαθυμίας, διανοίστη-
σον τῇ σῇ μεσιτεία, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ μὴ
δῶης ὑπνώσαι, τῆς ἀμαρτίας Παρθένε εἰς θά-
νατον· προστατὶν γὰρ καὶ ὄδηγόν, τῆς ἐμῆς σε-
ζωῆς ἐπιγράφομαι. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν δέσιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν,
ἢ ψυχῆ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ
προσῆγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωάνης· Ἐκ φθο-
ρᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Παρθενίας νόμασι, καθηγησιμένη ὄσια, μαρτυ-
ρίου αἵμασιν, Ἀναστασία πλυθεῖσα, παρέ-
χεις τοῖς ἐν ἀνάγκαις τῶν νοσημάτων, ἴασιν καὶ
σωτηρίαν τοῖς προσιοῦσιν, ἐκ καρδίας· ἰσχὺν
γὰρ νέμει, Χριστὸς ὁ βρύων, χάριν ἀένναον.

Τοῦ Ὁσίου, ὅμοιον.

Ε'ν σαρκὶ ὡς Ἄγγελος, ἐπὶ τῆς γῆς ἀνεφά-
νης, καὶ ἀσκήσας γέγονας, πεφυτευμένον
ὡς ξύλον, ὕδατι τῆς ἐγκρατείας καλῶς αὐξήσας,
ρεύμασι τῶν σῶν δακρύων ῥύπον ἐκπλύνας·
διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, δοχεῖον Θεοῦ, Ἀβράμις
Πνεύματος.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ φθαρτὰ παριδῶν, τὴν ἀφθαρσίαν εἴλη-
φας· τὰς τερπνὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος
ἐμίσησας σοφῆ ἀπὸ βρέφους, ποθήσας ἀγνεῖαν·
ὄθεν θαλάμου καὶ κόσμου ἀπέδρασας, συζύγου
τε εὐκλειαν, καὶ τῶν γονέων ἐξέκλινας, μόνου
Θεοῦ σοφῆ τὸν ἔρωτα ἐπιποθήσας, καὶ ἀγαπή-
σας ἐξ ὅλης Πάτερ τῆς ψυχῆς, καὶ διανοίας
ἀληθῶς· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης δοχεῖον Θεοῦ,
Ἀβράμις, Πνεύματος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁ-
σιομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Ῥωμαίας.

Στίχοι.

Κάρας τομὴν ἠνεγκε ῥώμη καρδίας
βλάστημα Ῥώμης, Μάρτυς Ἀναστασία.

Τλῆ δὲ Ἀναστασίῃ ἐνάτη ξίφος εἰκάδι ὄξυ.

Αὕτα ὑπῆρχεν ἐπὶ Δακίου καὶ Οὐαλλεριανοῦ τῶν Βασι-
λέων, καὶ Πρόβου ἡγεμόνος, Ῥωμαία τῷ γίνε, νέαν
ἄνωσα τῆς ἡλικίας, καὶ ἐν τινὶ Μοναστηρίῳ διατρίβουσα.
Αὕτη, παύρασια τῶν Χριστῶν ὁμολογήσασα, ῥαπίζεται τὸ
πρῶτον· καὶ ἐπ' ἀνθρώπων πυρὸς ἀπλωθεῖσα, ῥάβδοις
μαστιγίζεται· καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμαθεῖσα, μαχάνοις τισὶ
πιέζεται, καὶ ὀμίνοις ὀξέσι καταπίρεται· καὶ κρεμασθεῖ-
σα, καθ' ὅλου τοῦ σώματος ζέεται, καὶ τοὺς μασταῦς ἐκ-

τίμνεται, καὶ τοὺς ὄνυχας ἐκρίζουται· τὰς χεῖρας καὶ τὰς
πόδας ἀκρωτηριάζεται, καὶ τὴν γλῶτταν ἀφαιρεῖται, καὶ
τοὺς ὀδόντας ἐκρίζουται, καὶ τελευταῖον τὴν κεφαλὴν ἀπο-
τίμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν
Ἀβραμίου, καὶ Μαρίας τῆς ἀνεψιάς αὐτοῦ.

Στίχ. Σαρκὸς νεκρώσας Ἀβράμιε πᾶν μέλος,
Θανῶν συνοικεῖς τοῖς ἀσάρκοις Ἀγγέλοις.

Ἄφεισα σαρκὸς τοὺς ἐραστοὺς Μαρία,
Ψυχῶν ἐραστῇ μυστικῶς περιπλεκη.

Οὗτος ἐγένετο παῖς χριστιανῶν γονίων· γυναῖκα δὲ γῆ-
μας ἀβουλήτως, διὰ τὸν πρὸς Κύριον πόθον καταλι-
πὼν πάντα καὶ ἀναχωρήσας, ἑαυτὸν καθείρξεν ἐν τινὶ οἰ-
κίῳ, πᾶσαν σκληραγωγίαν μετηρχόμενος· καὶ μετὰ χρό-
νους δίκᾳ χειροτονεῖται Προσβύτερος.

Τελευτήσας δὲ τοῦ κατὰ σάρκα ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ
παιδίου θῆλυ καταλείψαντος ὡσεὶ χρόνων ἑννέα, τοῦτο ἀ-
νελάβετο, καὶ πλησίον τοῦ κελλίου αὐτοῦ, ἕτερον κελλίον
ποιήσας, ἔθετο. Ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ χρόνῳ τῆς ἡλικίας
αὐτῆς, ἐπεὶ συνέβη αὐτὴν περιπεσεῖν πτωματι, καὶ ἐν παν-
δοχείῳ μετὰ τῶν ἑταιριζομένων γενέσθαι γυναικῶν, στρα-
τιώτου σχῆμα ὁ Ἅγιος ὑποδύς, καὶ ἐπιβάς ἵππῳ, τοῦ πτώ-
ματος αὐτὴν ἐξήρπασε, καὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἀποκατίεσσε
τόπον. Ἦτις τὸσαύτην μετάνοιαν ἐπειδείξατο, ὡς μετ' ὀλί-
γον χρόνον μεγάλα θαύματα ἐκτελεῖν. Ἀνεπαύσατο δὲ ἐ-
μακάριος Ἀβράμιος κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑννάτην τοῦ Ὀ-
κτωβρίου μηνός, καὶ αὕτη ὡσαύτως μετ' ὀλίγου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Κυρίλλου.

Στίχ. Ὑπόσχεσιν μέλλοντος ἔσαν μοι στέφους,
Κυρίλλος οἶδα τὴν ἀπειλήν τοῦ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ Στρατηλά-
της ἔνθεν ἀκείθεν κεντηθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Σάββας κατ' ἄμφω κλήσεως μέρη Σάββας.

Ὅθεν κατ' ἄμφω νύττεται λόγχαις μέρη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡ-
μῶν Ἄννης, τῆς μετονομασθείσης Εὐφημιανός.

Αὕτη ἡ ὄσια Μήτηρ ἡμῶν Ἄννα γενναῖται ἐν Βυζαν-
τίῳ παρὰ εὐλαβοῦς τινος Διακόνου τοῦ ναοῦ τῶν Βλα-
χερῶν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Ἀπορ-
φανισθεῖσαν δὲ τῶν γεννητόρων, ἔσπευδεν ἡ μάμμη ἀνδρὶ
εὐλαβεστάτῳ συζεῦξαι αὐτὴν, ὃ καὶ πεποίηκε. Καὶ ἔλθων
ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὁ πρὸς πατρὸς Θεὸς αὐτῆς, ἀνὰρ ἀσκη-
τικώτατος καὶ διορατικώτατος, ὃς καὶ ὑπὸ τοῦ Εἰκονο-
μάχου Λέοντος τὴν γλῶτταν ἐκκοπεῖς, ἐλάλει καὶ μετὰ τῆ
ἐκκοπῆς ταύτην τρανῶς καὶ ἀνεμποδίστως· ὡς εἶδε ταύ-
την ἀνδρὶ συζευθεῖσαν, « Ἰνα τί τὴν πρὸς Θεοῦ ἀγά-
νας καὶ πόνους ἀφορῶσαν, ἔφη, ἀνδρὶ συνεζεύξασθε; » καὶ
ἐπιυξάμενος αὐτῇ, ἀνεχώρησε.

Χρόνων δὲ τινῶν παρεβρυνηκότων, καὶ τοῦ θεοσεβοῦς ἐ-
καίνου Βασιλέως εἰς Ἄδου ταρμῖα καταχθίντος, Εἰρήνην
καὶ Κωνσταντῖνος οἱ ὀρθόδοξοι καὶ πιστότατοι Βασιλεῖς,
τὸν Ἅγιον ἐκαίνου ἀνδρᾶ μεταστελαμένον, καὶ, ὅτι πέ-
δοι, ἀναδιδαχθέντες, παρὰ τοῦ πρὸ αὐτῶν βασιλεύσαντος,
τὴν εὐλογίαν ἐκ τούτου ἐλάμβανον, καὶ τὰς εὐχὰς ἐκομί-
ζοντο. Οὗτος δὲ πάλιν τὰ συντίνοντα πρὸς εὐαρίστησιν
Θεοῦ ὑποθείς, τὴν πρὸς τὰ ἴδια ἐδίδιξε. Τότε πάλιν ἰ-
δὼν τὴν μακαρίαν ταύτην, « Ἀνδρίζου καὶ ἰσχυε τίς κεν,

φθοί· πολλαὶ γὰρ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων. Γίνωσκε δὲ ἔτι, μὴ πρότερον γεννηθῆναι τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ σε παιδίον, πρὶν τὸν ἄνδρα σου τῷ τάφῳ καλύψεις· ὃ καὶ γέγονεν. Μετὰ γὰρ ἔκτον μῆνα τῆς συλλήψεως τέθνηκεν ὁ ταύτης ἄνθρωπος. Ἡ δὲ, πολλὰ θρηνησασα, καὶ τῇ λύπῃ ἑαυτὴν κατατήξασα, τὸ μὲν παιδίον ἀπογαλακτίσασα, δίδωκεν εἰς χεῖρας τῆς ἑτέρου θείου αὐτῆς, ἢ δὲ πρὸς τὰς ἀγωνίας ἐπέδύσατο. Ὅποιος δὲ καὶ ἡλίκες, ἴσασιν οἱ μεμυημένοι, καὶ ἄκρως τὸν ἀσκητικὸν δρόμον τελείαντες.

Ἐν τούτοις οὖν αὐτῆς οὐσης, παραγίνεται ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὁ διορατικώτατος ἐκεῖνος ἄνθρωπος. Αὐτῆ δὲ, παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς πεισοῦσα, καὶ τὴν εὐλογίαν αἰτησαμένη, Ἐνδυναροῦ ἐν Κυρίῳ τέκνον, ἦκουσε· καὶ, ποῦ τὸ παιδίον; ὁ θαυμασίος ἐκεῖνος φησὶν. Ἡ δὲ: Τὸ μὲν ἐν τῷ ἀδελφῷ σου καὶ εὐεργέτῃ μου μετὰ θεῖον ἀνεθήμην, τὸ δὲ ἕτερον παρ' ἐμοῦ ἐστὶ. Ταῦτα εἰποῦσα καὶ ἕτερα, συγχύσιως καὶ καρδίας ἐδυνωμένης οὐ μικρῶς ῥήματα, καὶ ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας τῷ τιμίῳ ἐκείνῳ παραστήσασα γέροντι, εὐξάει, ὦ πάτερ τίμιε, ὑπὲρ τῶν τέκνων, διακρυρόουσα ἠντιβόλει. Ὁ δὲ· Οὐ χρεῖαν ἔχουσι ταῦτα εὐχῆς. Ἡ δὲ, βαρέως τοῦτο τοῖς ὡσι δεξαμένη, καὶ ἐκ βάθους στεναχάσα, Οἶμοι τῇ ἀμαρτωλῷ! ἔφη· τί ἄρα καὶ πάλιν τὸ παρ' ἡμῖν; Καὶ ὁ γέρων· Οὐκ εἰπὸν σοι, τέκνον, πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων; εἰ μὴ ἡμεῖς ὑπομείνωμεν, οὐκ ἂν ποτε δικαιωθῶμεν· οὕτω γὰρ ἴσθι· πρίπου καὶ ἀρίσκον Θεῷ. Ἡ δὲ· Μὴ, Κύριε μου, ἔδοξε τῷ Δεσπότῃ ἢ τῶν ἀνηλίκων μου παιδῶν πρὸς τὰ ἐκεῖθεν μετὰστασις; Καὶ ὁ θαυμασίος· Καλῶς εἶπας, ὦ τέκνον· ἐν τάχει γὰρ λήψεται ταῦτα ὁ Δεσπότης ἀπὸ σέ. Καὶ τῷ Θεῷ αὐτῆ, ὡς εἰκός, εὐχαριστήσασα, καὶ τοῖς ποσὶ τοῦ τιμίου γέροντος προσπιούσα, καὶ τὴν εὐχὴν κομισαμένη, τὴν τῶν προσόντων αὐτῇ διανομήν ἀμφοτέραις χερσὶν ἤρξατο. Καὶ μετ' οὐ πολὺ τῶν παιδῶν τελειωσάντων, δάκρυα ἐπὶ τούτοις ἐκχέασα, καὶ τὰ περλειφθέντα χερσὶ πενήτων ἀποθεμίμη, τὰς ἐκκλησίας περιηίε φωταγωγοῦσα, καὶ προσευχομένη, καὶ τὸν συντακτῆριον ἀσπαζομένη.

Τέλος, Μοναχόν τινα ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εὐροῦσα, καὶ δι' αὐτοῦ ἀποκείραμένη, ἐν τῷ κρυπτῷ μὲν ἀνδρικήν ὑπεδύσατο στολήν, ἐξώθεν δὲ γυναικίαν· καὶ λαβοῦσα, ἐν τοῖς Ὀλύμπου εὐρέθη μέρεσι, τὴν γυναικίαν στολήν ἀπορρίψασα. Προσρῦσα δὲ τινι τῶν Κοινοβίων, καὶ εἰσελθοῦσα, τῷ πυλωρῷ προσωμίλει, τῶν ἄλλων προτιμότερον ἔχειν λέγουσα, εἰς ὅσιν τῆς Πρωτοκῆρας ἐλθεῖν. Ὁ γὰρ πυλωρός, τῷ Πρωτοκῆρῳ κατὰ τὸ σῆμα μνηύσας, καὶ τοῦτον μετὰ κληθέντα παραστήσασα, ἐξήει.

Τῆς τιμιωτάτης δὲ γυναικὸς πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Πρωτοκῆρας κειμένης, καὶ τὴν συνήθη εὐλογίαν ἐξαιτουμένης, ὁ θεῖος οὗτος ἄνθρωπος, τὴν εὐλογίαν δούς, καὶ ἀναστήσας, τίς ἢ πρὸς ἡμᾶς σου ἀφίξεις; καὶ τί σου τὸ ἄνομα; Ἡ δὲ· Τὸ μὲν αἶτιον τῆς πρὸς τὴν ἁγίαν ταύτην Μονῆν ἀφίξεως, τὸ προσόν μοι, Πάτερ ἅγιε, πλήθος τῶν ἱπταισμένων· ὅπως ἠσυχάσας τὸν τῆς ζωῆς μου περλειφθέντα χρόνον, εἰ καὶ ἀνάξιός, εὐροίμι τὸ θεῖον ἔλεων ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· τοῦνομα δὲ, Εὐφρημιανός. Ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐτήν· Εἰ τοιούτον, ὦ τέκνον, λογισμὸν ἔσθης ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ τὴν σωτηρίαν ποθέεις, φῆγε τὴν παρρησίαν· εὐάλωτος γὰρ ἢ τῶν εὐνούχων φύσις τοῖς ἐμπαθεῖσι λογισμοῖς. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ τὴν συνήθη εὐχὴν ἐκτελέσας, συνηρίθμωσε ταύτην τῇ ἀδελφότητι. Ἐπι τοσοῦτον δὲ προέκοπτε, καὶ ἐπέδιδου τοῖς ἄμπροσθεν ἐν πάσῃ ἀρετῇ καὶ ταπεινώσει, ὡς καὶ ὑπεγραμμὸς καὶ τύπος γενέσθαι τοῖς ἐν πάσῃ τῇ Μονῇ ἀσχομένους Μοναχοῖς.

Ὁ δὲ διάκονος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς, εἰς αὐτὸ τοῦ

το προκρίθεις παρὰ τῆς ἁγίας, οἰκονεμήσας πάντα, ὡς ὑπέθετο δηλονότι τῷ τοιούτῳ, ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς κυρίας αὐτοῦ, καὶ ἐντυχὼν τῷ Μοναχῷ τῷ ἀποκείραντι ταύτην, ἐπιθάνετο, εἰ ἄρα συνοίσει, ποῦ ἐστὶν ἢ τὰ γῆνα λιποῦσα, καὶ τὰ οὐράνια ἐπιζητοῦσα. Ὁ δὲ πρὸς αὐτόν· Ὅτι δῆλα περὶ αὐτῆς μοι ἐγίνετο, ὡς τέκνον, οὐκ ἀρνήσομαι. Ποῦ δὲ νῦν ἄρα ἐστίν, ἀγνοῶ. Ἀλλὰ δεῦρο μικρὸν ἅμα πορευθῶμεν εἰς τόδε τὸ Μοναστήριον· καὶ φθάσαντες, ἔμαθον διὰ τοῦ πυλωροῦ, εἰσὼ τῶν ἀρκῶν ἔχειν τὸ ζητούμενον· καὶ ἠξίου διαμνησθῆναι ταύτην. Τῆς δὲ ἐξεληούσης, ὁ Μοναχὸς τὸν διάκονον ὑπεδείξας, Ἰδοῦ φησὶν, ὁ πισιότατος σου οἰκονόμος, πολλὰ παθὼν εἰς ἀναζήτησίν σου, παρέστι· καὶ εἰ βούλει, πορευθῶμεν εἰς τὴν ἡμετέραν Λαύραν.

Τούτων ἀκούσασα ἡ ἁγία, καὶ τῷ Πρωτοκῆρῳ τῆς Μονῆς προσελθοῦσα, καὶ τὴν εὐλογίαν ἐξ ἐκείνου καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν λαβοῦσα, ἐξῆι ἐκείθεν, καὶ ἀπῆλθεν ἅμα τῷ διακόνῳ, συνόντος καὶ τῷ Μοναχοῦ, εἰς τὴν Λαύραν. Ἐν ταύτῃ δὲ ἐφ' ἱκανὸν διατρίψασα, θαυμάτων ἀπείρων αὐτοῦργος ἀνεδείχθη. Ἀμίλει τῆς τῶν θαυμάτων φήμης διαδοθείσης, πολὺ τι πλήθος ἀποταξαμένων προσέρρου τῇ Μονῇ. Ἀλλὰ τὸ τοῦ τόπου ἐστεινωμένον καὶ βίαιον διεκώλυε τὴν τῶν προσερχομένων ἐπίδοσιν. Ὁθεν ὁ τῆς Μονῆς Πρωτοκῆρ, θεοῦ ἐμπνευσθεὶς, τῷ τῆνικαῦτα Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, τῷ ἁγίῳ Ταρρασίῳ, ἐνηλοποιήσας περὶ τῶν θαυμασίων ἔργων τοῦ Μοναχοῦ Εὐφρημιανοῦ, ὅπως τε, διακωδωνθέντων τῶν θαυμάτων, οὐκ ὀλίγων ἀνδρῶν πλῆθος ἀποταξαμένων προσέρρου τῇ Μονῇ, καὶ μὴ χωρεῖσθαι τοὺς προσερχομένους διὰ τὸ πᾶν ἐστεινωμένον τῆς τόπου καὶ οὐκ ἐμπεδωμένον διασάφης, εὐρε τὸν Πατριάρχην συνευδοκεῖν τῷ ἰδίῳ θελήματι. Καὶ λαβὼν διὰ δωρεᾶς αὐτοῦ τόπον ἐρείπειν, τὸν νῦν ἡ Μονὴ τῶν Ἀβραμιτῶν λεγόμενον, δι' ὀλίγου χρόνου ἐξ αὐτῶν τῶν κρηπίδων φροντιστήριον ἀποκαταστήσας, εἰς πολλῶν ψυχῶν σωτηρίαν, ἐν αὐτῷ τῇ ἁγίᾳ τὸν λειπόμενον αὐτῇ χρόνον ἀσκητικῶς διανύσαι παρεσκεύασε· καὶ τούτου γενομένου, καὶ τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης διαγωγῆς περιβοήτης τοῖς πᾶσι γενεμένης, εἰς ὅσον ἄρα ποσὸν οἱ καθ' ἑκάστην προσερχόμενοι περιίσταντο, οὐ δυνατὸν διαγράψαι.

Ἐπεὶ δὲ καὶ πειρασμὸς τις ἐπισυνέβη τῇ ἁγίᾳ ἀπὸ τινος τῶ μὲν σχῆμα Μοναχοῦ, ἔργοις δὲ καὶ πράγμασι τὰ πρῶτα φέροντος τῶν προσφκειωμένων τῷ χαιρικῶ δαίμονι· τούτου μὲν ἔργον αὐτὸ τούτο ἀπαραίτητον κερτημένον, τραχείας ὕβρεις καὶ αἰσχροῖς, ὡς κατὰ εὐνούχου, τῆς Ὀσίας ἐκχέντος καὶ κατηγοροῦντος ἀναφανδόν, ἐκείνης δὲ ἀν' οὐδενὸς ταῦτα λογιζομένης, καὶ εὐεργεσίας ἠγεῖσθαι μᾶλλον τὰ κατ' αὐτῆς λεγόμενα διαβεβαίωσης· γυνή τις θεοφιλῆς, τῶν αἰσchrῶν καὶ μισαρῶν ῥημάτων τοῦ ὄντως βεβήλου, καὶ φονείως μετὰ ταῦτα ἀποδειχθέντος, ἀκρύσασα· Πρόσεχε, φησὶν, ἀδελφε, μὴ ποτε οὐκ ἐστίν, ὡς λέγεις, εὐνούχος, οὐδὲ ἐμπαθῆς, ὡς ὑπολαμβάνεις, ἀλλὰ γυνὴ καὶ ἀπαθῆς· καὶ σὺ μὲν ἔχεις εἰς κέρδος τὴν γέννην τῷ πυρός, διασύρων τὴν ἀπαθῆ, τοὺς δὲ ἀκούοντας μολύνεις. Πρὸ χρόνων γὰρ τινῶν, γυνή τις τὰ προσόντα αὐτῇ πάντα διανείμασα, γέγενεν ἀφανῆς. καὶ μὴ ποτε, ἐν λέγεις εὐνούχου, ἐκείνη ἐστὶ, καὶ αὐτὸς εἰς βάραθρον ἀπωλείας τῆν ψυχῆν σου κατάργεις.

Ὁ γοῦν μισαρὸς ἐκεῖνος καὶ δόλιος, προσθεὶς καὶ τοῦτο τῇ ἰδίᾳ πονηρίᾳ, διετράνωσε τὸν λόγον εἰς πολλούς, τὰς λοιδορίας ἀφείας. Ἐσπευσε δὲ κατακρημνίσαι τὴν ἁγίαν εἰς τόπον κατωφερῆ, ὅπως, κουφισθέντων ὧν ἠμφέστο, γεγεμνημένην ἰδοῦν, καὶ σχῆ τὸ βέβαιον. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ τοῦτο ποιήσας, εἶδε μὲν εὐδὴν, γέγονε δὲ τῇ

μίσηρος ἐκ θείας δυνάμεως· κακίῃθεν ἀπαναστάς, πρὸς τὰ ἴδια ὤχετο. Ἐκείσε τοίνυν κατασχεθεὶς ὡς κατάδικος, ἐγκλήματι φόνου, τῷ ξύλῳ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ὡς ἐν ἀγγλῶν ὑποπιεθείσης, τῷ ἐγχωρίως οὕτω λεγομένῳ Φούρκῃ, τὴν ὀλέθριον καὶ μιαραὺν ἀπερρήξε ψυχὴν.

Ἡ δὲ Ἁγία, ὡς ἐκ τούτου διαφημισθεῖσα, καὶ τὰ σκάνδαλα φεύγουσα, δύο καὶ μόνους ἔχουσα Μοναχοὺς μεθ' ἑαυτῆς, ἀνέδραμε πρὸς τὰ μέρη τοῦ στενοῦ· καὶ εὐροῦσα Ἐκκλησίαν, ὕδωρ καὶ κηπίον ἔχουσαν, κατώκησεν ἐν αὐτῇ μετὰ τῶν δύο Μοναχῶν, τοῦ τε Εὐσταθίου καὶ τοῦ Νεοφύτου. Κακίῃθεν πάλιν ἀπάρασα, μετὰ παραδρομὴν χρόνων τινῶν, προσκληθεῖσα ἐν τῷ Βυζαντίῳ παρά τινων Μοναχῶν ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ ρεύματος, ἐκείσε τὸ λειπόμενον αὐτῇ τῆς ζωῆς ἔτος διαβιβάσασα θειοτάτως, ἰάσις τε καὶ θαύματα οὐκ ὀλίγα τοῖς προσιοῦσι χαρισάμενη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μελιτινῆς.

Αὕτη ἡ Ἁγία Μάρτυς, διαβληθεῖσα ὡς Χριστιανὴ, καὶ παρασταῖσα τῷ Ἄρχοντι, πρῶτον μὲν τύπτεται τὰς ἔψεις, καὶ γυμνοῦται ἅπαν τὸ σῶμα· καὶ ὡς θρίαμβος ἵσταται ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀνακρινομένη μίσην τοῦ δικαστηρίου· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἦν μυκτηρίζουσα τὸν τε Ἄρχοντα, καὶ πάντα τὰ σεβάσματα αὐτοῦ. Εἶτα πολλαῖς βασάνοις ἐκδοθεῖσα, καὶ διατηρηθεῖσα ἀβλαβῆς, τελευταῖον ἕξει κατετρώθη, καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέβητο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἦχος φωνῆς ἑορταζόντων, ἔνθα πέφυκε χορεύεις Ἀθληφόρε, σὺν παρθένων χοροῖς, τῷ Κτίστη μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μέλη συνθλώμενα ὀρώσα, καὶ ὀνύχων σπαραγμὸν προσκαρτεροῦσα, ἀννηέχθης Χριστῷ, θυσία μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡφθης ὡς ἄμπελος θεόφρον, χεῖρας πόδας τε ὡς κλάδους τεμνομένη, καὶ ἡμῖν νοητῶς, τὸν οἶνον γεωργοῦσα, καρδίας τὸν εὐφραίνοντα, καὶ παθῶν ὠθοῦντα μέθην.

Πῦρ αἰσθητὸν οὐκ ἐπτοήθης, Νεανίας τρεῖς τοὺς παῖλαι μιμουμένη· θείαν δρόσον καὶ γάρ, ἐδέξω μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὅλον τὸν ἄνθρωπον φορέσας, ὁ ὑπέρθεος ὀδίχα τῆς ἁμαρτίας, ἐκ γαστρός σε Ἀγνή, προήλθε σαρκοφόρος· ὃν ἐκδυσώπει πίστει σε, τοὺς τμηῶντας διασῶσαι.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἰνα τῆς ἁνώ βασιλείας, ἐπιτύχης καὶ τῆς ἰδότης τῆς ἀρρήτου, πατουμένης σοφῆς, καὶ φθειρομένης δόξης, ὡς νουνεχῆς καὶ φρόνιμος, κατεφρόνησας ἐμφρόνως.

Ὅτε ὁ λύκος ὁ πανοῦργος, τὴν ἀμνάδα σου ἐσπάραξε δολίως, τότε τούτου σοφῆς, ταῖς μύλας διαθλάσας, ταύτην ποιμὴν ὡς ἄριστος, πρὸς ζωὴν ἐπανηγάγῃ.

Νόμοις ὑπέικων τοῦ Δεσπότη, τὸ πλανώμενον ἐζήτησας καὶ εὔρες, καὶ τοῖς ὤμοις τοῖς σοῖς, ἀράμενος Παμμακάρι, οἷα ποιμὴν εἰσηγάγες, μετανοίας ἐν τῇ μάνδρᾳ.

Θεοτοκίον.

Μὴ τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἀπεγέννησας ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ὑποστάσει μιᾷ, ὀρώμενον Παρθένη· ὃ μελωδοῦμεν Πάναγνε, ἀσιγήτως εἰς αἰῶνας.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Νεανικῶς ἠρίστευσας, Ἀθληφόρε πανεύφημε, καὶ κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεστήσω τρόπαια. χειρῶν στερουμένη γάρ, καὶ τῶν ποδῶν ὑπέφερες, καὶ τομῆς μαστῶν, καὶ ἐκριζώσεως Μάρτυς, ἠνέσχου τῶν ὀδόντων, ἐν χαρᾷ μελωδοῦσα· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁλοαμπῆς ὡς ἥλιος, παρθενίας λαμπρότησι, καὶ τῆς μαρτυρίας, καλλοναῖς ἐξήστραψας, καὶ κόσμον ἐφώτισας, ταῖς φωτοβόλοις λάμπησι, σὲ Ἀνασασία, τῆς πολλῆς καρτερίας, προθύμως ἐκβοῶσα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υλομανῆσαν πάθεισι, τὴν ψυχὴν μου Θεόνυμφε, καὶ ἁμαυρουμένην, προσβολαῖς τοῦ ὄψεως, ταῖς σαῖς παρακλήσεσιν, ἐκ τῶν δεινῶν καθάρισον· καὶ φωτιστικῆ, ἐπισκιάσει σου Μάρτυς, καταύγασον βοῶντα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν Ἀγνήν καὶ ἄμωμον, ἡ Παρθένος ποθήσασα, ἄμωμον καὶ σῶμα, καὶ ψυχὴν ἐτήρησε, παθῶν ὑπεκκαύματα, ὑπομονῇ τεφρώσασα, πειρᾶν τε πολλῶν, ὑπενεγκῆσα βασάνων. καὶ νῦν ἐπουρανόσις, ἐν θαλάμοις χορεύει, σὺ σοὶ εὐφραينوμένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Νικηταὶ τυράννου.

Ἀπωλείας βόθρῳ, τὴν ἀγνήν συνώθησε περὶ ἀριστερᾶν σου, ὁ κακούργος ὄφις· ἀλλ' αὐτὴν ἀνήγαγες Πάτερ πανσόφως, Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Καὶ ἐν βίῳ Πάτερ, περιῶν Ἀβράμει καὶ μετὰ τέλος, ἰατρὸς νοσοῦντων, ἀνεδείχθης Πνεύματος χάριτι θείᾳ, Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἀκακία Πάτερ, ἐν δικαιοσύνῃ τε καὶ σωφροσύνῃ, πίστει διαλάμπας, τοῖς Ἀγγέ-

λοις Ὅσιε συνηριθμήθης· Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ρεῖθρου ζῶντος ὠφθης, πανάγιον σκηνώμα ἐξ οὗ πίνοντες, οἱ θανατωθέντες, τὴν ζωὴν κληρούμεθα ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον. Ὁ Εἰρμός.

Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογός, τῆς χάριτος σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τῆς Ἁγίας. Ἰδὴ θ΄. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο.

Ικρίω ἀνηρτήθης, Λόγου Θεοῦ, εἰκονίζουσα πάθος σωτήριον, καὶ ἐκκοπήν, ἠνεγκας χειρῶν σου καὶ τῶν ποδῶν, ὀδόντων τὴν ἐκρίζωσιν, γλώσσης τὴν ἀφαίρεσιν καὶ μαστῶν, ἀγνὴ Ἀναστασία, Μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ τῶν Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Ως νύμφη ὠραίσθης καλλοποιῶ, ἀρμοσθεῖσα νυμφίῳ παθήμασι, καλλοποιοῖς, ἔνδον τε θαλάμων φωτειδῶν, ὡς ἐκλεκτὴ ἐσκήνωσας, φέροισα λαμπάδα παρθενικὴν· καὶ νῦν συμβασιλεύεις, τῷ ζῶντι εἰς αἰῶνα, Ἀναστασία διαλάμπουσα.

Σταλάζουσιν οἱ πόνοι σου γλυκασμόν, ἀμαρτίας πικρίαν ἐξαίροντες· ἡ δὲ σορός, βρῦει ἰαμάτων τοὺς ποταμούς, καὶ κατακλύζει πάντοτε, πάθη καὶ νοσήματα χαλεπὰ, εἰς δόξαν τοῦ Σωτῆρος, σεμνὴ Ἀναστασία, τοῦ ἐπαξίως σε δοξάσαντος.

Ηρίστευσαν γυναῖκες τῷ σῷ Σταυρῷ, κρατυνθεῖσαι Χριστέ παντοδύναμε, καὶ τοῦ ἐχθροῦ, κάραν πολυμήχανον ἀνδρικῶς, Λόγε Θεοῦ συνέθλασαν, καὶ τοῦ Παραδείσου χαρμονικῶς, τὴν οἴκησιν λαχθεῖσαι, θείως μετέσχον, ἐπιτηδείως ἀνυμνοῦσαί σε.

Θεοτοκίον.

Φορέσαντά σε σάρκα ἐκ γυναικός, ὡς ἐπέγνω ἡ Μάρτυς σου Κύριε, παρθενικαῖς, κατηγλαῖσμένη μαρμαρυγαῖς, καὶ Μαρτυρίου αἵματι, περιηθισμένη σοι τῷ Χριστῷ, ὀπίσω τῆς Μητρὸς σου, ἐνδόξως προσηνέχθη, ὡς βασιλεύοντι τῆς κτίσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Κ υρίως Θεοτόκον.

Ιδεῖν κατηξιώθης, Πάτερ Θεοφόρε, τὰ δι' ἐλπίδος σοι πάλαι ποθούμενα, ἃ ὀφθαλμῶς οὐ κατεῖδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσεν.

Ωραῖος ἀπεφανήθης, θείαις ἀγλαΐαις, τῶν ἀρετῶν διαλάμπων Ἀβράμιε, καὶ τῷ τῶν ὄλων Δεσπότη, χαίρων παρίστασαι.

Octobre.

21

Συνήφθης ταῖς χερδαῖς, πάντων τῶν Ὁσίων, καὶ σὺν αὐτοῖς τῆς θείως Ὁσίου, ἐπιτυχῶν ἱκετεύεις, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ημέραν εὐφροσύνης, ἄγει χαρμοσύνως, τῆς ἱεράς σου ὦ Πάτερ κοιμήσεως, ἡ Ἐκκλησία, τιμῶσα τὴν πολιτείαν σε. Θεοτοκίον.

Φλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἀμαρτία ψυχῆν μου ἀγάθυνον, καὶ ἀγαθῶν αἰώνιων, μέτοχον ποίησον. Ὁ Εἰρμός.

Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις χερδαῖς, σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ ὠραιότης Μαρτύρων, Ἀναστασία σὺ ὠφθης, ἐν παρθενίᾳ ἀσκήσασα, καὶ καρτερῶς ἐναθλῆσασα, ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ως ἐλυτρώσω Ὁσίου, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι, ἐκ πλάνης κακοδαίμονος, σύστημα δυσσεβούντων, Ἀβράμιε Θεοφόρε, καὶ τὴν πάλαι πεσοῦσαν, εἰς ἀπώλειαν βάραθρον· καὶ ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς σου, ῥῦσαι πολλῶν, πειρασμῶν καὶ θλίψεων καὶ κινδύνων, τοὺς πόθῳ ἐκτελεῖνταῖς σου, τὴν σεβάσμιον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Θεοφανῆς Παραδείσος, ὠφθης ἔχυσσα μέσον, ἔξυλον ζωῆς τὸν Κύριον, ἄχραντε Θεοτόκε, ἐξ ἧ φαγόντες ἕκ· ἔτι, ἀποθνήσκομεν ὄλως, ἀλλὰ ζωὴν ἀμείνονα, διὰ σοῦ ζῶμεν πάντες, τὸ τῷ Σταυροῦ, ὄπλον περιφέροντες καὶ νικῶντες, τὸν ἀπροστάτην τύραννον, σὲ ὑμνοῦντες Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς συνήθης, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Α΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ζηνοβίου, καὶ Ζηνοβίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μαρτυρίου ἐν αἵματι, τὴν στολήν σου Ζηνοβιε, ἐπιχρώσας ἐνδοξε ἀπετέλεσας, ἱερωτέραν ἐν χάριτι· μεθ' ἧς εἰσελήλυθας, ὡς σοφὸς Ἀρχιερεὺς, τῶν Ἁγίων εἰς Ἁγία, θῦμα

ἄμωμον, διὰ σέ τῷ τυθέντι καὶ τελεία, προσφορά καθαρωτάτη, ἀνενεχθεὶς ἱερώτατε.

Ξεομένη τῆ σῶματος, τῆς ψυχῆς σου τὸ ἔνδοθεν, κάλλος διεδείκνυτο ἀξιάγαστε, Ἱερομάρτυς λαμπρότερον, Θεόφρον Ζηνόβιε, Ἱερέων κάλλο- νη, Ἀθλοφόρων τὸ καύχημα, τῶν θαυμαίων τε, ἢ ἀένναος βρύσις τῶν πνευμάτων, ἀκαθάρτων ὁ διώκτης, καὶ βραβευτῆς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Συναθλεῖν σοι προήρηται, ἀδελφὰ συμφρο- νοῦσά σοι, Ζηνοβία πάνσοφε ἢ ὁμαίμων σου· τὰ τῶν λεβήτων γὰρ βράσματα, ἀνδρείως ὑπήνεγκε, τοῦ πυρός τὴν ἀπειλήν, καὶ τὸν βίαιον θάνατον· ὅθεν ἔτυχε, μετὰ σοῦ τῶν σε- φάνων τῶν τῆς νίκης, καὶ τῆς ἄνω βασιλείας, Ἱερομύστα Ζηνόβιε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Ἰωάννου Μοναχοῦ· οἱ δὲ τοῦ Στουδίτου.

Ασματικὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ὧς φιλομάρτυρες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν πανευ- σεβῶν Ἀθλητῶν, Ζηνοβίᾳ καὶ Ζηνοβίας· οὗτοι γὰρ τῆς Τριάδος γεγόνασιν ὑπέρμαχοι· καὶ ἐν σταδίῳ ἀνδρείως, τὸν ἀόρατον ἐχθρόν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῶν αἵματι ἀπέπνιξαν, καὶ τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐνδόξως ἐκομίσαντο· διὸ πρὸς αὐτοὺς ἀναβοήσωμεν· Ζεῦγος ἅγιον Κυρίῳ, εὐ- λογημένη δυάς καὶ πεφωτισμένη, τὸν Σωτῆρα πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἱερίμερος ἀνέστης.

Αντίληψις καὶ σκέπη μου, ὑπάρχεις Πανα- μώμητε, Θεοτόκε· σέ γὰρ ἔχω βοηθόν, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις, καὶ ταῖς στενοχωρίαις, καὶ σέ δοξάζω τὴν ἀμώμητον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρώσα ἢ πανά- μωμος, Θεοτόκος, κρεμασμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχης, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρών.

Ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Θρόνῳ παριστάμενος Θεοῦ, ὡς ἱερεὺς εὐ- πρόσδεκτος, καὶ μάρτυς ἄριστος, Ζηνόβιε τρισμάκαρ, τῆς πόθῳ τιμῶντάς σε, μνήμην τὴν φωτοφόρον, τῶν τοῦ βίβη λύτρωσαι σκανδαλίων.

Αἴγλη φωτιζόμενος Σοφέ, τῆς τρισηλίου λάμ- φεως, σκότος διέλυσας, Ἑλλήνων δυσφη-

μίας· καὶ φέγγει τῶν λόγων σου, πάντα κατα- φωτίσας, νῦν μετέβης πρὸς ἄδυτον φέγγος.

Ανθραξ δεδειγμένος νοητός, πυρὶ προσανα- πτόμενος, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, ἀπάντων τὰς καρδίας, ὑψήψας πρὸς ἔρωτα, θεῖον ἱερο- μύστα, καὶ τὴν πλάνην κατέφλεξας πάσαν.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ὁ πανάγιος ναός, ὁ πόκος ὁ θεό- δροσος, ἐσφραγισμένη πηγὴ, τῆ ἀθανάτου ρεῖθρου, τὴν ποιμνὴν σου Δέσποινα, φύλαττε ἐν παντοίων, πολεμίων ἀπολιορκήτως.

ᾠδὴ γ΄. Τὸν φόβον σου Κύριε.

Τῷ μύρῳ τῆς χρίσεως τοῦ Πνεύματος, κε- χρισμένος Ζηνόβιε, ἱεράτευσας ὡς Ἄγγελος, Μαρτύρων ἐπὶ τέλει, κοσμηθεὶς στεφάνῳ.

Ψυχῶν ἐπιμέλειαν δεξάμενος, γεωργία Θεοῦ Πνεύματος, καρποφόρος ταύτας ἔδειξας· διὸ τῆς τοῦ Κυρίου, χαρᾶς ἠξιώθης.

Ομαίμων σοι σύμφρων ἀναδεδεικται, Ζηνο- βία ὧ Ζηνόβιε· συναθλεῖν γὰρ σοι προή- ρηται, καὶ σοὶ συναπολαύειν, τῆς ἐνθέου δόξης.

Θεοτοκίον.

Τριάδος τὸν ἕνα ἀπεκύησας, τὸ ἀνθρώπι- νον φορέσαντα, Παναγία Μητροπάρθενε· ὄν αἴτησαι σωθῆναι, τοὺς σέ ἀνυμνοῦντας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν φόβον σου Κύριε ἐμφύτευσον, ἐν ταῖς
• καρδίαις τῶν δούλων σου, καὶ γενοῦ
• ἡμῖν στερέωμα, τοῖς σέ ἐν ἀληθείᾳ, ἐπικα-
• λουμένοις.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Τὴν σοφὴν ξυνωρίδα τῶν Ἀθλητῶν, εὐφη- μήσωμεν πίστει μαρτυρικῶς, Ζηνοβίον ἅπαντες, τὸν ἀήττητον Μάρτυρα, Ζηνοβίαν ὡσαύτως, τὸ ζεῦγος τὸ τίμιον, ὡς κρατῆρας θεῖα, προχέοντας ναμάτα, ὅθεν ἀεννάως, καθ' ἐκάστην ἀντλοῦμεν, πιστῶς τὰ ἰάματα, εὐσε- βῶς ἀνακράζοντες· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμά- των ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἔορταίζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ασθενεῖα βαρεῖα περιπεσῶν, καὶ δεινῶς ἐν τοῖς πόνοις κατακαμφθεὶς, οὐ φέρω τὸν καύσωνα, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας μου· ἀλλ' ὁ εἰ- δὼς ἐκάστου, Σωτῆρ τὴν ἀσθενεῖαν, καὶ ὡς Πατῆρ παιδεύων, τοὺς γνώμη σοι πταίσαντας, σύ με ἀναστήσαις· δυνατὸς γὰρ ὑπάρχεις, ἰᾶ- σθαι νοσήματα, καὶ ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἵνα πάντοτε κράζω σοι· Μεγάλα σου τὰ ἔργα

Σωτήρ, φοβερά τε ὄντως τὰ θαυμάσια· καὶ γὰρ πισοὺς λυτῆσαι, λιταῖς τῆς τεκούσης σε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὄρωσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῆ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμαρτήτε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρησὶν πλευρᾶς, χολήν τε, οἴμοι! καὶ ἤλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σοι Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ἦ δὲ δ'. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Υψόθεν ἐφάνης, ἄθλοισι σεπτοῖς ὠραιότατος, καὶ ἐδεξω στεφάνους τῆς νίκης σοφέ, καὶ αἰωνίου ἔτυχες ἀγαλλιάσεως· διό σε εὐφημοῦμεν, Μάρτυς ἱεράρχα Ζηνόβιε.

Τὸν ξύλῳ ταθέντα, ἐθελουσίως μιμούμενος, ἀνηρητήης ἐξέσθης Ζηνόβιε, καὶ τῆς φθορᾶς μακάριε καὶ τῆς νεκρώσεως, ἀπεδύθης τὸ πάχος, ἀφθαρτον στολήν ἐνδυσάμενος.

Εὐχῆ σου ἐδραχία, τὰ τῶν δαιμόνων ἰδρύματα, κατεβλήθη, ναοὶ δὲ ἐρράγησαν, ἀρβυλαγεστάτη πίστει σου ἀφανιζόμενοι, ὦ Ζηνόβιε μάκαρ, Ἱερομαρτύρων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Τῷ ξένῳ σοι τόκῳ, τοὺς ἐκ Θεοῦ ξενιτεύσαντας, ἐν αὐτῷ ὠκείωσας Πανύμνητε· μεγαλοφώνως ὅθεν σε πίστει δοξάζομεν, καὶ κραυγάζομεν· Χαῖρε, πάντων γηγενῶν τὸ διάσωσμα.

Ἦ δὲ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Η τοῦ θήλειος φύσις, Πνεύματι γενεύρωται Θεῷ καὶ ἤσχυνε, τὸν τὴν Εὐάν παλαί τὴν προμήτορα ἐξαπατήσαντα, καὶ τῆς θείας δόξης, ἐν οὐρανοῖς κατηξιώθη, Ζηνοβία ταῖς ἄθλοισι ἐκλαμπουσα.

Ομβρατόκος κεφέλη, γέγονεν ἡ γλῶσσά σου ὡς ὑετίζουσα, εὐσεβείας ὄμβρους, καὶ πιστῶν ταῖς καρδίαις ἀρδεύουσα, καὶ πρὸς εὐκαρπίαν, ταῖς διανοίας ὀδηγοῦσα, ἐναρέτων Ζηνόβιε πράξεων.

Παρθενίας ἀκτίσι, τῆς φιληδονίας τὸ σκότος ἐμείωσας, καὶ φωτὶ τῶν ἄθλων, ἀθείας τὴν νύκτα ἠφάνισας, Ζηνοβία Μάρτυς, τοῦ Ἰησοῦ ὠραία νύμφη, καταγάγιον θεῖον τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Αμαρτίας βαρεῖα, πάντοτε περίκειμαι φορτία· Ἀχραντε, καὶ βρωῶσαι· Τούτων, με-

σιταῖα τῇ σῆ με ἐλάφρυνον· σὺ γὰρ εἶ προσταίτις, ἀμαρτωλῶν δεδοξασμένη, Λυτρωτὴν καὶ Σωτήρα κηύσασα.

Ἦ δὲ ε'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Η δέησις τῆς ἐνθέου ψυχῆς σου, προσεδέχθη ὡς θυμίαμα Πατέρα· εἰς γὰρ ὄσμην, εὐωδίας παμμάρκαρ, τῶν παθημάτων Ζηνόβιε ἐσπευσας, τοῦ λάμπαντος ἐκ γυναικός, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν φωτίσαντος.

Τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, καθηγιάσας τὴν γῆν· τὸ δὲ πνεῦμα, ἐν οὐρανοῖς, ἀνελθὼν πρωτοτόκων, τὴν Ἐκκλησίαν ἐνθέως ἐφαίδρυνε, Ζηνόβιε Ἱεραρχῶν, καὶ Μαρτύρων περίβλεπτον καύχημα.

Εστένωσας τὴν ἀσέβειαν Μάκαρ, πλατυσμῷ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας, καὶ ταῖς ὁδοῦς, ταῖς εἰς ταύτην φερούσας, τοῖς πλανωμένοις λαοῖς καθυπέδειξας· καὶ ἔσωσας τοὺς χαλεπῶς, θαλαττεύοντας πλάνης τοῖς ὕδασι.

Θεοτοκίον.

Οραίωσον τὴν ψυχὴν μου Παρθένε, ἀμορφία τῶν παθῶν κρατουμένην· καὶ λογισμοῖς, ἀληθοῦς μετανοίας, τὴν ταπεινὴν μου καρδίαν ὀχύρωσον· καὶ σῶσόν με τὸν ἐπὶ σοί, ἀδιστάκτως Ἀγνή καταφεύγοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
» ἀπαγγελῶ μου ταῖς θλίψεις· ὅτι κακῶν,
» ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ.
» προσήγγησε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωάνης· Ἐκ φθο-

» ρᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.
Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχαῖς.

Τοὺς ἀληθείας Μάρτυρας, καὶ εὐσεβείας κήρυκας, τῶν ἀδελφῶν τὴν δυάδα τιμήσωμεν, ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασι, τὸν Ζηνοβίον ἅμα τῇ σεπτῇ Ζηνοβίᾳ, ὁμοῦ βιώσαντος, καὶ διὰ μαρτυρίου τευξαμένους στέφος ἀφθαρτον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γενναῖον καὶ μέγαν Ζηνοβίον ἐν ἄσματων ὠδαῖς εὐφημήσωμεν, καὶ σὺν αὐτῷ τὴν παρθένον καὶ ἄσπιλον Ζηνοβίαν· ὑπαίρχει γὰρ σύναθλος. Οὗτοι καθεῖλεν ἐχθροῦ φρυάγματα, τὴν δὲ πίστιν Χριστοῦ κατετραύκωσαν· διὰ περιφανῶς ἐκομίσαντο οὐρανόθεν ἀξίως παρὰ Θεοῦ στέφος ἀφθαρτον.

Συναξάριον.

Τῇ Δ'. τῆ αὐτῆ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζηνοβίᾳ καὶ Ζηνοβίας τῶν αὐταδελφῶν.

Στίχοι.

Συγκαρτερεῖ σοι Ζηνοβίε, τὸ ξίφος,
Ἡ καρτεράφρων, καὶ γυνή, Ζηνοβία.

Τμήθη Ζηνοβία καὶ ἀδελφεὸς ἐν τριακοστῇ.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, εὐσεβῶν γεννητόρων τέκνα· καὶ ὁ μὲν Ζηνοβίος συληφθεὶς, παρέστη τῷ Ἡγεμόνι. Ὡς δὲ ἤρωτάτο, ἐπέδωκεν ἑαυτὴν καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ζηνοβία. Τύπτονται οὖν ἀμφότεροι, καὶ εἰς λίθινα πύσσας ἐμβαλλονται. Διατηρηθέντες οὖν τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ἀβλαβεῖς, τὴν διὰ ξίφους δέχονται τελευτήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Τερομάρτυρος Μαρκιανοῦ, Ἐπισκόπου Συρακούσης, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου.

Στίχ. Χριστοῦ τὸν εὐνοῦν Μαρκιανὸν οἰκέτην

Διὰ βρόχου κτείνουσιν οἱ Χριστακτόνοι.

Οὗτος, χειροτονηθεὶς ὑπὸ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου, ἀπεστάλη ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ὡς τοὺς τῶν εἰδώλων ναεὺς εὐχῇ καταστρεψάμενος, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπαναγαγὼν, καὶ σημείοις καὶ τέρασι καταπλήξας, οὐκ εὐφρόνως ἀπειργάσατο. Ὅθεν φθόνῳ βαλλόμενοι οἱ Ἰουδαῖοι, μὴ ἐνεγκόντες τὴν παρρησίαν αὐτοῦ, κτείνουσιν αὐτὸν θανάτῳ βιαιῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου, Κρονίωνος, Ἰουλιανοῦ, Μακαρίου, καὶ ἐτέρων δέκα καὶ τρικῶν.

Στίχ. Σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῆς τιταίνου τὸ ζέον

Φέρει Κρονίων, υἱὸν οὐ σέβων Κράνου.

Ἰουλιανὸς καὶ Μακάριος ξίφει

Ζωὴν ἐφεῦρον τὴν μακαριωτάτην.

Οὐ πῦρ ἀναφθὲν, ἔξιφος θηχθὲν, Λόγε,

Δὲς πέντε καὶ τρεῖς ἀνδρας ἐκ σοῦ χωρίσει.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἠθλήσαν ἐπὶ Δεκίου Βασιλέως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Πρῶτος δὲ Ἀλέξανδρος ἐνεχθεὶς, καὶ μὴ δυνάμενος στήναι ὀρθὸς διὰ τὸ ποδαλγίαν νοσεῖν, σὺν Κρονίῳ, οἰκίστῳ αὐτοῦ ὄντι, καμύλεις ὀχρούμενοι, διὰ μέσης διατρίζονται· καὶ μετῴρως μαστιχθέντες, τέλος ἀσθέτου ζέοντος κατ' αὐτῶν ἐκχυθέντος, τὰ πνεύματα τῷ Κυρίῳ παρέδωκαν. Ἰουλιανὸς δὲ καὶ Μακάριος, μετὰ πολλὰς τιμωρίας, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται. Τῶν δὲ λοιπῶν δεκατριῶν αἱ μὲν ξεροθίντες διαφόρως, οἱ δὲ ξίφεσι ὑποβλήθιντες, καὶ τὴν πίστιν αὐτῶν μὴ προδόντες, ἅπαντες τὸν διὰ μαρτυρίου ἀτέφανον ἠνέγκαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εὐτροπίας.

Στίχ. Τῇ Εὐτροπίᾳ οἶα νύμφην λαμπάδες

Προὔπεμπον οἶκῳ τῆ νοητοῦ Νυμφίου.

Αὕτη διεβλήθη τῷ Ἡγεμόνι Ἀπελλιανῷ ὡς Χριστιανῇ, καὶ ὡς ἀσχολουμένη ἐν ταῖς φυλακαῖς, καὶ περιποιουμένη τοὺς ἐναποκλείστους Ἁγίους· καὶ ἐν πρώτοις μὲν κρεμασθεῖσα, λαμπάσι κατεπλέχθη. Ἐλογίζετο δὲ τὴν φλόγα ὡς ὕδωρ, καὶ διεβεβαίοντο τοῖς πᾶσιν ἀνδρα ὄραν φοβερόν, καταφύγοντα καὶ θροαίζοντα ταύταν, ἐν καὶ οἱ στρατιῶται ἐβλεπον. Εἰθ' οὕτω σφοδρότερος καλασθεῖσα, ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις παρέδωκε τὰ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Κλεόπα· καὶ τοῦ Ὄσιου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἀστερίου, Κλαυδίου, Νέωνος, καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Νεονίλλης.

Στίχ. Κλαύδιος, Ἀστερίος, ἀλλὰ καὶ Νέων,
Ἄθλω ξίφους ὠφθησαν ἀστέρες νέοι.

Ἐπὶ ξύλου ταθεῖσα ἡ Νεονίλλα,

Ξύλου παλαιὰν ἐξερεύγεται βλάβην.

Ἐν ὑπατεία Διοκλητιανῶ τὸ πρῶτον, ἡγεμονεύοντος Λυσίου τῆς Κιλικίας, ἦσαν οἱ Ἅγιοι οὗτοι Χριστιανοί, ἀλλὰ δὴ καὶ αὐτάδελφοι, ἅμα οἰκούντες, καὶ χρήματα ἔχοντες ἱκανά. Τῆς οὖν μητρὸς αὐτῶν τελευτησασῆς, ἔχον μητρειάν· καὶ μετὰ ταῦτα τελευτήσαντος καὶ τοῦ πατρὸς, σπεύδουσα ἡ μητρειὰ ἀποκερδήσαι τῶν γονέων αὐτῶν τὰ πράγματα, προδίδωκεν αὐτοὺς τῷ Ἡγεμόνι ὡς Χριστιανούς. Οἱ δὲ υἱοί, ἀνακρινόμενοι, εἶπον τῷ Ἡγεμόνι· Ἡμεῖς μὲν ἤδη καταφρονούμεν πάντων, ὧ Ἡγεμόν, καὶ ἐνεκα τῆς πίστεως ἡμῶν πᾶν ἐπελθόν ἡμῖν ὑπομενοῦμεν. Ἡ δὲ εἰς τόπον τῆς μητρὸς ἡμῶν ἐκλεγείσα σὺ κακῶς, οὐ τὴν θρησκείαν διεκδικούσα παρίστησεν ἡμᾶς τῷ βήματί σου, ἀλλὰ τὴν πατρίαν ἡμῶν καὶ μητρίαν κληρονομίαν σπεύδουσα ἐναποκερδήσαι, πολλὴν ἔσαν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν, τοῦ αὐτοῦ ἐφάνη καὶ οὗτος γενόμενος σκοποῦ, ἰδίῳ τέλει. Καὶ εὐθέως τὸν Κλαύδιον σύραντες ἐκ τεσσάρων, ῥάβδοις τὸν νῶτον αὐτοῦ κατέξαιναν. Εἰθ' οὕτως ἐξ ἄκρων τῶν χειρῶν κρεμασθεῖς, τοὺς πόδας τοῖς ἀνθραξίν ἐνεπυρίζετο, καὶ τὰς πλευρὰς πλήκτροις κατεχαράσσετο· καὶ ὀστράκοις ἀνατρούψαντες, κατέπλεξαν ἐν παπύροις. Ὁ δὲ Ἅγιος, ὡς διόλου ἀκούων ἦν· Ὁ ὕσον τοῖς θεοῖς καὶ ἀπαλλάγηθι, ἀπαξ εἰπὼν, Περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ μου πίστεως, καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου καταφρονῶ, ποίει ὁ θεὸς εἰς ἐμεῖς, ἀπεκρίνατο· καὶ καταγαγόντες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου, τῇ φυλακῇ ἐναπέρρεψαν.

Τὸν δὲ Ἀστερίον παρίστασαν πρὸς ὃν ὁ Λυσίας φησὶ. Τί σου τὰ ὄνομα; Καὶ ὡς σιωπῶν ἦν, θλασθῆναι τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ προσέταξεν, ἀκούειν δὲ τὸν Ἅγιον διὰ τοῦ κήρυκος, Ὁ ὕσον τοῖς θεοῖς. Ὁ δὲ «Ὁ βούλει, ὧ Ἡγεμόν, ποιεῖν, ποίει, ἀντήρσειν, ἐγὼ γὰρ οὐ πώποτε τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν μου ἀρνήσομαι». Τότε κρεμασθεῖς κατέξετο· καὶ ἀνθρακίᾳ ὑποστρωθείσης, οἱ πόδες αὐτοῦ κατεπλέγοντο· εἶτα ῥάβδοις μαστίξαντες, τῇ φυλακῇ παρεδωκάσι, καὶ τὸν Νέωνα παρίστησαν. Ὡς καὶ, τί τὸ ὄνομα, ἐρωτηθεὶς, ἔφη· Εἰ τὸ ὄνομα βούλει, ὧ Ἡγεμόν, μαθεῖν, Νέων καλοῦμαι, πλέον δὲ τούτου ἐξ ἐμοῦ μὴ ἐλπίζεις· αὐτάδελφος γὰρ ὢν τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμωρηθέντων, διαιρεθῆναι ἀπὸ τούτων σὺ δύναμαι· ἀλλ' ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ μου ὁμολογίας ἤδη πρόκειμαι σοι, καὶ μὴ μὲν κειμῖν ἂ βούλει. Τότε τείναντες καὶ αὐτὸν, σφοδρῶς ἐτύψαν, ὑποστρώσαντες καὶ τοῖς ποσίν αὐτοῦ ἀνθρακας· καὶ τύψαντες ἐπὶ πολλὰ ὥρα, τῇ φυλακῇ ἐναπέθεοντο.

Τῇ δὲ ἐξῆς προκαθίσαντος τοῦ Λυσίου, παρίστησαν τὸν Ἅγιον Κλαύδιον. Καὶ ὁ Λυσίας· Εἰ σεαυτὸν νοθετήσας καὶ μεταβαλὼν, ἔφη, κρείττονος γέγονας λογισμοῦ, φράσου ἡμῖν. Καὶ ὁ Ἅγιος· Τολμηρότερός σοι παρίσταμαι ὑπὲρ τὴν χθές, ῥωμαλεώτερος καὶ θαρσαλιώτερος ταῖς βασάνοις σου γεγονώς. Καὶ εὐθέως τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀσφαλῶς δάσαντες, ἀπηφῆρσαν· καὶ ἀρβρέμβολα καὶ χειρολαβὰς ἐνεγκόντες, τοὺς ἀρμούς τῶν

χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐξήρθωσαν· καὶ μετὰ πολ-
λὰς ὥρας τῆς ἀναρτήσεως, καταγαγόντες αὐτὸν ἡμίθανῃ,
τῇ φυλακῇ παρέδωκαν.

Καὶ πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀστέριον, παραστάντα, ἀπιδὼν ὁ
Λυσίας, Σὺ τί λέγεις; ἔφη· ἐσκέψω θῦσαι τοῖς θεοῖς,
καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ λοιποῦ τῶν βασάνων; Καὶ ὁ Ἅ-
γιος· Ὁ Θεὸς εἰδὼς ἀληθινόν, καὶ πάσας ἔχων ἐν αὐτῷ
τὰς ἐλπίδας, οὐ φροντίζει θανάτου, κἂν μυριοὶς δεινοῖς
περιπίσοι. Ὁ Λυσίας εἶπε· Κρεμάσαντες αὐτὸν, τὰς
πλευρὰς αὐτοῦ ξέσατε, καὶ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν
ποδῶν ἀφαιρηθῆτω, καὶ ὀβελίσκοις πεπυρωμένοις τοὺς μη-
ρούς αὐτοῦ καταφλέξατε. Τούτων οὕτω γενομένου, ὁ Ἅ-
γιος δριμυτάτων αἰσθόμενος τῶν ἔδυνων « Ἴδοι ὁ Θεὸς
ἃ πράττειτε δυσσεβέστατε, ἐξεβόησε, καὶ τὴν ἐκ σοῦ ἐκδί-
κῃσιν ἀξίαν ἀποτίσαι ». Καὶ ὁ Ἄρχων, τοῦτον μὲν τῇ
φυλακῇ ἀπορρίψῃ· προσέταξε, τὸν δὲ ἕτερον εἰς ἐξέ-
τασιν παραστήναι.

Ὡς οὖν παρέστη ὁ Ἅγιος Νέων, καὶ ὁ αὐτὸς πάλιν
ἦν, τείναντες καὶ αὖθις, τοῖς βουνεύροις κατέξαινον· καὶ
τὰς προτέρας πληγὰς ἐπαναξάναντες, καὶ ἐν τραῦμα τὸ ὅ-
λον σῶμα ἀπαρτίσαντες, τῇ φυλακῇ ἐναπέρριψαν.

Τότε καὶ τὴν τῶν ἁγίων ἀδελφῆν Νεοῦίλλαν ἀχθῆ-
ναι ὁ Ἡγεμὼν ἐκέλευσε· καὶ ὡς καὶ ταύτην εὔρε στε-
ρεωτέραν πέτρας τῇ πρὸς Χριστὸν πίστει, τὸ πρόσωπον
αὐτῆς τύπτεσθαι προστάσαι, τοὺς πόδας τε ἅμα δεθῆναι,
καὶ τὰ πέλαματα τῶν ποδῶν αὐτῆς λώροις κατακίττεισθαι·
καὶ τούτων γενομένων, ἐξ ἄκρων χειρῶν δήσαντες ἀπῆρ-
θησαν. Εἶτα τὴν κεφαλὴν ξυρίσαντες, καὶ ἐκ τεσσάρων
τείναντες, λώροις ὡμοῖς κατέξαινον τὰς σάρκας αὐτῆς.
Μετὰ δὲ ταῦτα ὑπτίαν ἐν τῇ γῇ ἀπλώσαντες ἀνθρακίαν
θεΐκασιν κατὰ τῶν σπλάγγνων αὐτῆς ζέουσιν, καὶ τοῦ
ζῆν διὰ ταύτης ἀπῆλλαξαν. Εἶθ' οὕτω τὸ τίμιον αὐτῆς
σῶμα σάκκῳ ἐμβάλοντες, κατὰ μέσον τῆς θαλάσσης ἤ-
κόντισαν. Τοὺς δὲ ἁγίους Κλαύδιον, Ἀστέριον, καὶ Νέω-
να, ἐξω τοῦ τείχους κατατομήσαντες οἱ στρατιῶται, βο-
ρρὰν τοῖς θεοῖς ἐρρίψαν, καὶ οὕτω ἐτελειώθησαν οἱ Ἅγιοι
καὶ καλλίνικοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, καὶ αὐτάδελφοι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων
ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, Τερτίου, Μάρκου, Ἰου-
στου, καὶ Ἀρτεμᾶ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι εἰσὶν ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα,
ἐν τῇ πρὸς Θεὸν πίστει πεφωτισμένοι· καὶ ὁ μὲν
Τέρτιος Ἐπίσκοπος γέγονε δεύτερος Ἰκονίου μετὰ Σω-
σίπατρον, καὶ τούτου τὸ ὑστέρημα ἀνεπλήρωσε, καὶ τοὺς
παρληφθέντας πάντας τῷ ἁγίῳ Βαπτίσματι ἀδικαίνοις,
δαυματουργὸς ἐξαισίως γεγονώς. Ἐγραψε δὲ καὶ τὴν
πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολήν.

Μάρκος δὲ ὁ τοῦ Βαρνάβα πρὸς ἀδελφοῦ ἀνεψιός, οὗ
ὁ Ἀπόστολος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς μέμνηται, καὶ αὐτὸς Ἀ-
πολλωνιάδος Ἐπίσκοπος προχειρίριστο, ἐξολοθρευσας ἐν τῷ
τῆς ἀληθείας κηρύγματι τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα.

Ἰούστος δὲ, ὁ καὶ Ἰησοῦς, Ἐλευθερουπόλεως Ἐπίσκο-
πος γέγονε, πάντας ἔλκυσας εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας
τῷ λόγῳ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ.

Ἀρτεμᾶς δὲ Λύστροις ἐπίσκοπεῖ, πᾶσαν δαιμονικὴν
λύσας στραγγαλιάν, ὡς τοῦ Χριστοῦ δοκιμὸς ὑπηρέτης.
Οὗτοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγωνισάμενοι, καὶ πειρασμῶν οὐ
τοῖς τυχοῦσι περιπεσόντες, ἐν εἰρήνῃ τὰ πνεύματα αὐτῶν
τῷ Κυρίῳ παρέθεντο.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέη-
σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ρεῖθροις αἱμάτων κατασθέσας, παναοίδιμε
τὸ πῦρ τῆς ἀσεβείας, τῶν δαυμάτων ἡ-
μᾶς, ἐκάστοτε δροσίζεις, τῷ νικητῷ Ζηνόβιε,
τοὺς ἐν πίστει σε ὑμνοῦντας.

Θεῖον εἰς γνώφον ὑπεισδύσας, τὸν ἀθέατον
ὡς θέμις ἐθεάσω, τὴν ψυχὴν καὶ τὸν
νοῦν, φωτίζοντά σου Μάικαρ, εὐσεβοφρόνως
μέλποντα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μάρτυς ὁμαίμων συμφρονοῦσα, καὶ τὰ ὅσια
συμπράττουσά σοι πόθῳ, τῆς ἐκεῖθεν χα-
ρᾶς, σὺν σοὶ καταξιούται, ἱεουργεῖ Ζηνόβιε·
μεθ' ἧς πίστει σε τιμῶμεν. Θεοτοκίον.

Τόπος Παρθένε ἀνεδείχθης, ἀγιάσματος ἐξ
οὔ Θεὸς ἐφάνη, ἀγιάζων ἡμᾶς, τοὺς πί-
στει μελωδοῦντας· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ
καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

ᾠδὴ η'. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Οὐκ ἐδειλίασας ξίφος ἱεράρχα, οὐκ ἐπτοή-
θης κινδύνους, οὐ κατεπλάγης τὸν θά-
νατον, ἀθανάτου σε δόξης, δεικνύοντα μέτοχον.

Ιεουργὸς μυσηρίων ἀνεδείχθης, καὶ σεαυτὸν
ἱερεύσας, θῦμα εὐῶδες γεγένησαι, καὶ τῆς
ἄνω τραπέζης, Ζηνόβιε ἄξιον.

Θαυματουργίαις ἐκλάμπων ἱεράρχα, μαρ-
τυρικᾶς λαμπηδόνας, περιφανῶς ἐναπή-
στραψας, καὶ τὸν ζόφον τῆς πλάνης, εἰς τέλος
ἐμείωσας. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀγεώργητον βότρυν συλλαβοῦσα, ἀνα-
πηγάζοντα οἶνον, Παρθενομητορ ἀφέσεως
τῶν παθῶν με τῆς μέθης, ἀπάλλαξον ἕρμαι.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν
» τῷ πυρὶ καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦν-
» τες ὑπέφαλλον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου
» τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰστατο πρό δικαστικῶν, Παναοίδιμε βημα-
τικῶν τὴν σάρκωσιν, διαπρυσίῳ φωνῇ, ἀνα-
κηρύττων τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τὰ παθή-
ματα αὐτοῦ, σταυρόν τε καὶ θάνατον, καὶ
τὴν ἀνάστασιν, δι' ἧς ἔσωσεν ἡμᾶς ὡς φιλάν-
θρωπος.

Ω θῦμα πῶς μετὰ σαρκός, τοὺς ἀσάρκους
δυσμενεῖς ἐτροπώσατο! πῶς καταβέβλη-
κε, δι' ἀσθενείας τὸν πολυμήχανον! πῶς οὐρα-
νίοις λειτουργοῖς, συνήφθη ὁ γῆϊνος, ἀγωνισά-
μενος, ὁ Ζηνόβιος· ὃν νῦν μακαρίζομεν.

Σώματα Μάρτυρες σεπτοί, αἰκισμοῖς παν-
τοδαποῖς παρεδώκατε, προσαποβλέπατε.

τες, τὴν δι' αἰῶνος μακαριότητα· ἀδελφικῆ γὰρ τῇ στοργῇ ἀλλήλοις συνδούμενοι, μαρτυρικαῖς καλλοναῖς, ἐλαμπρύνθητε· διὸ μακαρίζεσθε.

Η μνήμη σήμερον ὑμῶν, φωταυγία λαμπομένη τοῦ Πνεύματος, πᾶσιν ἐπέλαμψε, θαυμαίων χάριν ἐναπαστράπουσα, καὶ ἰαμάτων ποταμούς, πηγάζει ἐκάστοτε· ἦν ἐορτάζοντες, μακαρίζομεν ὑμᾶς Χριστομάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τῆς καρδίας μου τὰ ὄμματα δέομαι, μακρὰν ἐλαύνουσα, τῆς ἀμαρτίας σκότος βαθύτατον, ἐκ τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς· ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα δοξάζω σε, ἵνα πόθω σε ὑμῶν τὴν πανύμνητον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**φρίξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν· ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπό γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν Ἀχραντὴν, Θεοτάκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Φοινίξας ἐρυθρότερον, τὴν ἱεράν σου αἷματι, στολὴν Ζηνοβίε μάκαρ, Χριστῷ παρίστασαι χαίρων, ὡς Ἱεράρχης ἔνθεος, ὑπὲρ ἡμῶν θεόμενος, μετὰ τῆς σῆς ὁμαίμονος, τῆς ἱεραῆς καὶ Παρθένου, καὶ Μάρτυρος Ζηνοβίας.

Θεοτοκίον.

Σέ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, Προφῆται προηγόρευσαν, στάμνον καὶ ράβδον καὶ ὄρος, καὶ τόμον ἐγγεγραμμένον, παλατίον καὶ κλίμακα, καὶ γέφυραν μετάγουσαν, εἰς ὕψος Δείας γνώσεως· ἡμεῖς δὲ σὲ Θεοτάκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΛΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Στάχυος, Ἀπελλῆ, Ἀμπλίας, Οὐρβανῆ, Ἀριστοβούλου καὶ Ναρκίσσου· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους, 5' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

Τρία τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Εἰς πᾶσαν ἐξέδραμε τὴν γῆν, ὑμῶν ὁ σωτήριος φθόγγος Κυρίου Ἀπόστολοι, φέγγει

τῆς χάριτος, καταυγάζων πάντων, τὰς καρδίας ἔνδοξοι, καὶ λύων τῆς ἀπάτης τὴν ζόφωσιν· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στάχυς ὁ πανόλβιος Χριστοῦ, κήρυξ καὶ Ἀπόστολος, καὶ Ἀπελλῆς ὁ θαυμασίος, καὶ Ἀριστοβούλος, Οὐρβανὸς, Ἀμπλίας, καὶ ὁ Δεῖος Ναρκίσσος, Τριάδα παναγίαν κηρύξαντες, ἔθνη ἐφώτισαν, καὶ θηλείας ἐλυτρώσαντο· οὓς ἐν πίστει, πάντες μακαρίσωμεν.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι Χριστοῦ, σκευὴ καθαρῶτατα, ὅλην τὴν αἴγλην τοῦ Πνεύματος, πίστει χωρήσαντες, Ἐκκλησίας στύλοι, οὐρανοὶ περίδοξοι, τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ διηγούμενοι, αὐτῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη, ποθήσας ἔνδοξε, τὴν τῶν προσκείρων δόξαν, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· διὸ καὶ ἰσαγγέλως ἐν τῇ σαρκί, βιοτεύων ὡς ἄσαρκος, τὰς πολυτρόπους κολάσεις τῶν διωκτῶν, καρτερῶς φέρεις Ἐπίμαχε.

Εν ἑρηνίαις παστάσι, χορεύων ἔνδοξε, καὶ ἐντρυφῶν τῇ δόξῃ, τοῦ τῶν ὅλων Δεσπότη, Ἐπίμαχε τρισμάκαρ, δυσώπει αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε, ἵνα τρυφῆς αἰωνίῃ καὶ τῆς χαρᾶς, σὺν Ἀγγέλοις ἀπολαύσωμεν.

Φωστῆρ λαμπρότατος ὦφθης, Μάρτυς Ἐπίμαχε, τοῖς ἐν τῷ σκότει φαίνων, καὶ ἀγνοίας τῷ ζόφῳ, τοὺς παλαὶ κρατουμένους, φωτίσας ταῖς σαῖς, ἱεραῖς παραινέσεσι· καὶ ἐναθλήσας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, νίκης στέφανον ἀπέληφας.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μεταβολὴν μοι τοῦ βίου, Παρθένε χάρισαι· ἐπὶ τῶν ἐμπαθῶν με μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς Δείας ἀπαθείας, νεῦσιν ὁμοῦ καὶ οἰκείωσιν ἄρρητον, πένθος χαρμόσυνον βρῦειν μου τὴν ψυχὴν, ἀεννάως μοι παρέχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱὸς σου, παθεῖν ἠέσχετο, ἵνα τῷ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν πᾶσι, παράσχη Θεοτόκε· ὅθεν αὐτὸν, καθικέτευε πάντοτε, παθῶν παντοίων με ρύσασθαι καὶ ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος πρεσβείαις σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀποστόλων:

Ἀπόστολοι Ἅγιοι.

Καὶ τοῦ Μάρτυρος: Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀποστόλων, ἢ ἡ Ἀκροστιχίς: Πιστῶς ἐπαινῶ τοὺς Θεοῦ ὑπηρέτας.

Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Πίστει τὲς γεραίροντας ὑμῶν, τὸ ἱερόν Θεογόροι μνημόσυνον, καὶ πανηγυρίζοντας, χαρμονικῶς παθῶν ἀγλύος ρύσασθε, καὶ τῆς αἰωνίου, χαρᾶς μετόχους ἐργάσασθε.

Γνησιν ἐπόμνοι Χριστοῦ, τοῦ σαρκωθέντος δι' οἶκτον Πανόλβιοι, τούτου τε προσταΐξει, δεαρχικαῖς καθυπουργοῦντες ὠφθητε, πάντων πλανωμένων, καθηγηταὶ πρὸς εὐσέβειαν.

Στάχυν καὶ Ἀμπλίαν τὸν σοφόν, καὶ Οὐρβανόν, Ἀπελλήν τε καὶ Νάρκισσον, καὶ τὸν Ἀριστόβουλον, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Μαθηταῖς χρηματίσαντας, πίστει συνελθόντες, χρεωστικῶς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τὸ περιφανὲς ὄρος Θεοῦ, τὴν κιβωτὸν τὴν αἰγίαν καὶ τράπεζαν, ζάμνον τε τὴν πάγχυρον, τὸ καθαρὸν τοῦ Κυρίου παλάτιον, τὴν εὐλογημένην, ἐν γυναιξὶ μακαρίσωμεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος· ποίημα καὶ οὗτος τοῦ αὐτοῦ Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Ταῖς θείαις λαμπρότησιν Ἀθλοφόρε, τῆς τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν, τελοῦντάς σε πανήγυριν, φωτίζεσθαι ἐκέτεue, Ἐπίμαχε μακαρίε.

Χαίρων προσεχώρησας ταῖς βασάνοις, μὴ ἄπτοηθεῖς τῶν διωκτῶν, τὰ θράση Πανόλβιε· ἀλλ' ἔρωτι τοῦ Κτίστου σου, εὐφραίνε ἀναιρούμενος.

Εστὴς ἐπὶ βήματος Ἀθλοφόρε, τῆ πανοπλίᾳ τοῦ Σταυροῦ, φραττόμενος ὅλος, γενναίω φρονήματι, μεγαλύνων τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ασομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἀσπόρως ἐκ γαστρὸς Παρθένου ἐτέχθης· δι' ἧς καὶ σώζεις ἅπαντας, ὡς μόνος πολυέλεος.

Τῶν Ἀποστόλων. ᾠδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδώς.

Ὁς στάχυν πολύφορος σοφέ, ὠράθης λόγῳ γνώσεως, τοὺς τῷ λιμῷ τακέντας τῆς πίστεως, ἐκτρέφων Στάχυν θεομακάριστε, καὶ τροφῆς τῆς κρείττονος, κοινωνοὺς ἐν χάριτι, ἐργαζόμενος σθένει τοῦ Πνεύματος.

Σαγήνη τῆ γλώττη εὐφυῶς, χρησαίμενος ἠλιεύσας, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης Ἀπόστολε, καὶ προσηγάγου θείον ὄψώνιον, τῷ ἐλθόντι Νάρκισσε, σῶσαι τὸ πλανώμενον, Βασιλεῖ καὶ Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Επέδραμες οἶά περ ἀστήρ, Ἐώας ἐξορμώμενος, καὶ Βρεττανίας πόλεις ἐπέφθασας, Χριστοῦ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ φωτίζων χάριτι, μαίκαρ Ἀριστόβουλε, τοὺς πιστῶς δεχομένους τὸν λόγον σου.

Θεοτοκίον.

Πασταῖς φωτοφόρον τοῦ Χριστοῦ, καὶ θρόνος ὑψηλότατος, Θεογεννητορ ὠφθης Πανάμωμε· ἐν σοὶ γὰρ μόνος ἀναπαυσάμενος, τῆς ἡμῶν ἀφείλετο, κόπης καὶ τὴν μέλλουσαν, τοῖς ἀξίοις ἠντρέπισεν ἄνεσιν.

Τοῦ Μάρτυρος. Τόξον δυνατῶν.

Θράσος ἀσεβῶν ἡμαύρωσεν, ἐν τῇ παντευχία τοῦ Σταυροῦ ἐγκουχώμενος, τροπαιοῦχος καὶ στεφανίτης, τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἐπίμαχος.

Δόξαν παριδῶν τὴν πρόσκαιρον, καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀποδυσάμενος ἔχαιρες, γενναϊόφρων ὡς στρατιώτης, τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἐπίμαχε.

Σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας, τὴν ψυχὴν δὲ Μάρτυς, ἀσφαλῶς διετήρησας, θῦμα ἄμωμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον.

Χαίροις Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἡ Θεὸν Λόγον ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, καὶ τεκοῦσα σεσαρκωμένον, ὡς Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**όξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενῶν
• **Τ**ες περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο
» ἔστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εἰς ἅπασαν τὴν γῆν, ὁ σοφὸς ὑμῶν φθόγγος, ἐξῆλθεν ἀληθῶς, τοῦ Κυρίου αὐτόπται· Ἀπόστολοι ἐνδοξοί, Οὐρβανέ σὺν Ἀμπλία τε, Ἀριστόβουλε, καὶ Ἀπελλῆ σὺν Ναρκίσσω, μετὰ Στάχυν, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτήρα, ἀπαύστως πρεσβεύσατε.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Ταῖς θείαις λαμπρότησι καλλωπιζόμενος, τὸ σκότος ἐμείωσας, τῆς ἀθείας σαφέ, ἀθλήσας δι' αἵματος· ὅθεν τὴν παναγίαν, καὶ φωσφόρον σε μνήμην, πίσει ἐπιτελῶντες, ἐξαι-

τούμεθα πάντες, λαβεῖν θεῖον ἔλεος, Μάρτυς
Ἐπίμαχε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α γνή παναμώνητε καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ μόνη
τὸν ἄχρονον, Υἱὸν καὶ Λόγον Θεοῦ, ἐν
χρόνῳ κυήσασα, τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, καὶ
σεπτοῖς Πατριάρχαις, Μάρτυσι καὶ Ὅσιαις,
καὶ Προφήταις δυσώπει, δωρήσασθαι ἡμῖν, ἰ-
λασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Π αρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέσου, τὴν παναγίαν
ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως
τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου ὃν περ εὐλογημένη,
δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμά-
των ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τῶν Ἀποστόλων. Ὡδὴ δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Α στράψας ἐν γῇ δικαιοσύνης ὁ ἥλιος, ὡς
περ ἀκτῖνας μυστικὰς, προσεπαφῆκεν
ἐμφανῶς, Στάχυν τε καὶ Νάρκισσον, καὶ Οὐρ-
βανὸν Ἀμπλίαν καὶ Ἀριστόβουλον, καὶ Ἀπελ-
λῆν τοὺς ἐν σκότει φωτίζοντας.

Ι σχυῖ τοῦ Θεοῦ δυναμούμενος Πνεύματος,
τοὺς κατοικοῦντας Ὀδησοῦν, υἱοὺς ἀπέ-
δειξας φωτός, Ἀμπλία Ἀπόστολε, ἐπιτελῶν
δαυμάτων ἔργα παραδόξα, καὶ καταργῶν τῶν
δαυμόνων τὰς φάλαγγας.

Ν αμάτων ἐνθέων πεπλησμένος, ἐξέδραμες,
καθάπερ ῥεῦμα Οὐρβανέ, σωτηριῶδες τὰ
πικρὰ, καὶ ἀποτα ναίματα, ἀποσοβῶν καὶ κα-
ταρδεύων ἐν χάριτι, τῶν εὐσεβοῦντων παμμα-
καρ τὸ πλήρωμα.

Θεοτοκίον.

Ω ράθης Ἀγγέλων ὑπερέχουσα Δέσποινα·
τὸν γὰρ ἐκείνοις φοβερόν, ἀνερμηνεύτως
ἐν γαστρὶ, χωρῆσαι ἠξίωσαι, καὶ ἐν χειρὶ βα-
στάσαι καθάπερ νήπιον, τὸν ἡμερῶν τε καὶ
χρόνων ἐπέκεινα.

Τοῦ Μάρτυρος. Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετῆ σου.

Τ ῆς τῶν ἀθέων μὴ φροντίσας ἀθεότητος,
πρὸς τοὺς ἀγῶνας θαρσαλέως παρετά-
ξατο, ὁ εὐκλεῆς Ἐπίμαχος, Δόξα σοι κραυγά-
ζων φιλόθρωπε.

Τ ῆ ἐλπίδι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν νευρούμε-
νος, τῶν ἀλγηδόνων ἀνδρείως κατεφρόνη-
σεν, ἀναβοῶν Ἐπίμαχος· Δόξα τῇ δυνάμει σου
Κύριε.

Τ ῶν ἐπιγείων καταπτύσας τὴν λαμπρότη-
τα, διὰ θανάτου βασιλείαν ἐκληρώσατο,
ὁ θαυμαστός Ἐπίμαχος, δόξαν ἀνατέμπων
τῷ ζῶντι Θεῷ.

Θεοτοκίον.

Χ ερουβικῶν ταγμαίων, ὑπερέχουσα, καὶ
Θεὸν ἐν ἀγκαλῆς ἐποχούμενον, μετὰ
σαρκὸς βασιάσασα, χαῖρε Θεοτόκε ἀνύμφευτε.

Τῶν Ἀποστόλων. Ὡδὴ ε'. Ὁ φωτίσας.

Τ οῦ Ποιμένος τοῦ καλοῦ τὰ ἀμώμητα πρό-
βατα, μέσον λύκων ὑπ' αὐτοῦ προφανῶς
ἀπεσάλησαν, τούτους τιθασσεύοντες, καὶ εἰσ-
ελαύνοντες πρὸς μάνδραν, τὴν νοητὴν δια-
πίστεως.

Ο μέγας σε Βυζαντίου Ἀνδρέας κατέστη-
σε, Ἐπίσκοπον τοὺς ἐκείσε πιστοὺς
ἐκδιδάσκοντα, Στάχυν ἱερώτατε, καὶ κυβερνῶν-
τα πρὸς λιμένας, τοὺς γαληνοὺς θεῖα χάριτι.

Υ πέρτιμον ὡς περ λίθον σε ἔσχεν ἀκρόγω-
νον, Ἡρακλείας ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία στη-
ρίζοντα, Ἀπελλῆ μακάριε, ταύτην ἐν λόγῳ ἀ-
ληθείας ὅθεν ἀξίως ὑμνοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Σ υνέλαβες ὑπὲρ λόγον τὸν Λόγον καὶ ἔτε-
κες, πανύμνητε, ὃν Πατὴρ ἐκ γαστροῦ ἀ-
πεγέννησε, πρὸ αἰώνων Ἀχραντε ὅθεν ὡς τού-
του σε Μητέρα, χρεωστικῶς μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Τὸν φωτισμόν σου Κύριε.

Θ ωρακισθεῖς τῇ χάριτι, τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυ-
ροῦ, τοῖς ἀσεβέσιν ἐβόα ὁ Μάρτυς· εἴφοσ
τε καὶ πῦρ οὐ με χωρίσει τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀ-
γαπήσεως.

Ο εὐκλεῆς Ἐπίμαχος, βήματι παρεστῶς,
τοῖς ἀνομοῦσιν ἐβόα εὐθαρσῶς· Γῆν καὶ
οὐρανὸν θεοὶ μὴ δρῶντες, δυσσεβῶς ἀπολέ-
σθωσαν.

Ο ἀθλητῆς Ἐπίμαχος, θεόθεν ἐμπνευσθεῖς,
Πατέρα Λόγον, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, φύ-
σει ἐν μιᾷ τοῖς ἀγνοοῦσι, τὴν Τριάδα ἐκήρυξε.

Θεοτοκίον.

Τ ῖς ἐξειπεῖν δυνησεται, τῆ τόκου σου Ἀγνή,
τὸν ὑπὲρ λόγον παραδόχον τρόπον; φύσει
γὰρ Θεὸν, σεσαρκωμένον ὑπὲρ λόγον ἐκύησας.

Τῶν Ἀποστόλων. Ὡδὴ ς'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Θ αλάσσας τῶν ἐθνῶν διαταράξαντες, ταῖς
θεαῖαις ἐπιβάσει, διεσώσατε τοὺς παῖλαι
τῆ πικρᾶ, ἄλμῃ συμπνιγέντας καὶ προσήξατε,
τῷ Λυτρωτῇ διασωθέντας Θεομακάριστοι.

Ε λέους θελητὴν Θεὸν ἐκήρυξας, καὶ πλά-
νης ἠλευθέρωσας, θεῖε Νάρκισσε ψυχᾶς
τῶν ἀσεβῶν, μέγας γεγονῶς Ἀθηνῶν πρόεδρος,
καὶ φυτουργὸς φυτῶν ὠραίων θεομακάριστε.

Ο θεῖος Οὐρβανὸς λόγον ζωήρρυτον, καὶ
χάριν τῶν ἰάσεων, ἀναβλύσας ἐφειλκῆ-

σατο λαούς, πρὸς τὸν φωτισμὸν τῆς Δείας χάριτος, ὡς μιμητῆς τοῦ σαρκωθέντος, καὶ κόσμον σώσαντος. Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε δι' ἧς ἐδικαιώθημεν, οἱ πρότερον κατὰκριτοι, καὶ συνήφθημεν αὐλοῖς Λειτουργοῖς, καὶ τοῦ Παραδείσου ἠξιώθημεν, ἐν γυναιξίν εὐλογημένη Θεοχαρίτῳτε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Κατήρησε, τῶν εἰδῶλων τὴν πλάνην Ἐπίμαχος, τῇ δυνάμει, τοῦ σαρκὶ σταυρωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ στεφάνου δόξης, ἀληθῶς παρ' αὐτοῦ ἐκομίσαστο.

Κατέλιπε, τὰ ἐν κόσμῳ καὶ κόσμον Ἐπίμαχος, καὶ τὸ σῶμα, ταῖς βασάνοις ἀνδρείως παρέδωκεν, ὑπὲρ τοῦ Δεσπότου, καὶ σὺν τοῖς Ἀθλοφόροις ἀγαλλεται.

Κοινωνήσας, τῶν Χριστοῦ παθημάτων Ἐπίμαχος, τῇ δυνάμει, τοῦ σαρκὶ σταυρωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῆς Δείας δόξης, ὡς αὐτοῦ μιμητῆς κεκοινώνηκε. Θεοτοκίον.

Δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν οἰκετῶν σου Θεόνυμφε, Θεοτόκε, τὸν ἐκ σῆ σαρκωθέντα Θεὸν ἡμῶν ὅτι σὲ καὶ μόνην, προστασίαν πιστοὶ ἐπιστάμεθα. Ὁ Εἰρμός.

• Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει • δεόμενος. Ἐκ φθορᾶς με ῥύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κεντάκιον, Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σε.

Εἰς τὰ τῆ κόσμου δραμόντες πληρώματα, Δεογνωσίας τὸν λόγον ἐσπείρατε καὶ στάχυν πολύχουν δρεψάμενοι, Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων προσήξατε, Ἀπόστολοι Χριστοῦ παναοίδιμοι. Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἀποστόλων τὴν μνήμην πάντες, ὡς σωτηρίας ἡμέραν εὐφημήσωμεν νῦν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίσωμεν. Αὕτη γὰρ πάση τῇ οἰκουμένη ὡς περ ἥλιος λάμπει, φωτὸς ἀκτίσι πᾶσαν ἀχλὺν ἐκδιώκουσα, καὶ καταλάμπουσα τοὺς πόθῳ ταύτην ἐκτελοῦντας, καὶ πίπτει γεραίροντας διὸ προθύμως συνδράμωμεν, ἀνυμνοῦντες αὐτοὺς καὶ κραυγάζοντες. Ἐκ τῶν κινδύνων ῥύσασθε ἡμᾶς, Ἀπόστολοι Κυρίου παναοίδιμοι.

Συναξάριον.

Τῇ ΛΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ἀμπλίας, Οὐρβανῆ, Ναρκίσσου καὶ Ἀριστοβούλου.

Στίχοι.

Στάχυς δρεπάνῳ τῆς τελευτῆς, ὡς στάχυς, Ἐκ τοῦ παρόντος ἐκθερίζεται βίου.

Σκῆπη στερήσει πνευμάτων ὡς κολλαῶν, Ἡ τετράχορδος τῶν Ἀποστόλων λύρα.

Ψυχὰς Ἀριστόβουλος ἀγρεύσας λόγῳ, Θεῷ πρῶσεισι, μισθὸν αἰτῶν τῆς ἄγρας.

Πρώτη ἐν τριακοσῇ Ἀπόστολοι ἔξ τέλος εὗρον.

Τούτων, ὁ μὲν Ἅγιος Ἀπόστολος Στάχυς προχειρίζεται τοῦ Βυζαντίου Ἐπίσκοπος παρὰ Ἀνδρίου τοῦ Ἀποστόλου. Ἐκοδόμησε δὲ καὶ Ἐκκλησίαν ἐν Ἀργυρουπόλει, ἐν ἣ συνηθροίζοντο πλήθη Χριστιανῶν οὐκ ευαρίθμητα, καὶ ἐδίδασκεν αὐτὰ καὶ οὕτω διαβιούσας ἐπὶ ἔτησι δέκα ἔξ, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη. Ὁ δὲ Ἀπελλῆς Ἡρακλείας Ἐπίσκοπος γέγονε καὶ πολλοὺς τῷ Χριστῷ προσαγαγὼν, τέλος μακάριον ἔλαβεν. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἀμπλίας καὶ Οὐρβανός, Ἐπίσκοποι καὶ αὐτοὶ γεγονότες παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρίου, ὁ μὲν Ἀμπλίας Ὀδησσευπόλεως, ὁ δὲ Οὐρβανός Μακεδονίας, καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἐμολογίαν, καὶ τὴν τῶν εἰδῶλων καθάρσει, ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων ἀναιρεθῆντες, τὰς μακαρίας αὐτῶν ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέθεντο. Ὁ δὲ Νάρκισσος, Ἀθηνῶν πρόεδρος καταστάς, καὶ διαφόρως βασανισθεὶς, παρέδωκε καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ, δι' ἣν καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ προθύμως ἐξέχευ. Ὁ δὲ Ἀριστόβουλος χειροτονηθεὶς καὶ αὐτὸς λογικῶν προβάτων ποιμὴν, καὶ τὸν Χριστὸν πᾶσι κηρύττων, ἀπέλαβεν ἀντάξιον τῶν πόνων αὐτοῦ τὸν μισθόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου.

Στίχ. Οὐ δειλὸς Ἐπίμαχος ὦφθη πρὸς ξίφος, Ἀπροσμάχητον σύμμαχον Θεὸν φέρων.

Οὗτος λίαν ὠραίος τὴν ὄψιν ἦν, ἐν τῷ ἀγρῷ τὴν οἰκίαν ἔχων, ἐκ πόλεως τοῦ Πηλουσίου. Διαβληθεὶς δὲ πρὸς τὸν Ἠγεμόνα Ἀπελλιανόν, ἐν Ἀλεξανδρίᾳ πληθὸς Ἁγίων τιμωροῦντα, ἦδη τῆς θυσίας τελομένης, δραμῶν ὁ Ἐπίμαχος, καταστρέφει τὸν βωμὸν ἐπιχειρεῖ. Παρὰ τὰ οὖν ἐπὶ ξύλου ἀναρτάται, καὶ σιδηροῖς δουξὶ ξέεται, καὶ λίθοις τὰ ὀστέα συνθλάττεται. Γυνὴ δὲ τις παρεστῶσα ἐκείσε, καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχουσα πεπηρωμένην, ἐπεὶ περ τῷ Ἁγίῳ ἀκλινῶς ἐνηπίεζε, μέγα τι καὶ ἀξίεραστον θαυματουργεῖται ἐν αὐτῇ. Ἐομένου γὰρ τοῦ Μάρτυρος, μέρος τι τῶν ἐκείνου σαρκῶν ἐκείθεν ἀποσπασθῆν, διαίριόν πως φερόμενον, ἀποσταῖζει τοῦ αἵματος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ὁ σταλαγμὸς παγεῖς, ὡς τοῦ θαύματος! φῶς γίνεται ταύτη, καὶ ὑγιῖ τὸν ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσιν. Ὑστερον δὲ καὶ ὁ Ἅγιος ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμενται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου, Ἐπισκόπου Μυγδονίας, ἐνὸς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ Ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰακώβος γέγονεν Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς Μυγδονίας, τῆς καὶ Νησιῆς λεγομένης. δι' ἄκραν δὲ ἀρετὴν μέγας θαυματουργὸς χρηματίσας, νεκροὺς τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει ἐξανίστησε, καὶ πολλοὺς ἐξ εἰδωλομανίας εἰς Δεογνωσίαν ἐπέστρεψε, πολλοὺς τε, δι' ἀνθρώπινον φόβον τὸν Χριστὸν ἀρνούμενους, παλινοδρομῆσαι πρὸς αὐτὸν παρεσκεύασε, καὶ βίβλον πάνυ ὠφέλιμον συνετάξατο. Ἐξείκονίζε δὲ τινα τῶν τῆς βίβλου

ταύτης Θεοδώρητος, ὁ τῆς Κύρου Ἐπίσκοπος, ἐν τῇ φιλοθίῳ αὐτοῦ ἱστορίᾳ. Οὗτος, πλείστους πειρασμούς ὑπόστας ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν Βασιλέων, καὶ μὴ ὑπενδούς, διήρκεισε μέχρι τοῦ μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ Συνόδῳ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ Ἀγίων Πατέρων εἰς ἡν· καὶ τὰ ἐκείσε εὐσεβῶς κηρυχθέντα ἐπισφραγίσας μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ βεβαιώσας, εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὸν μέγαν Μητροφάνην· καὶ τούτῳ συγκοινωνήσας, καὶ κοιμηθέντα κηδεύσας αὐτὸν, ὑπίστρεψεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ θρόνον, καὶ μικρὸν ἐπιθίους, καὶ σημείοις διαλάμπας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Διήγησις Θεοδώρητου Ἐπισκόπου, περὶ βίου καὶ ἀθλήσεως Ὁμολογητοῦ τινος ἀνωνύμου.

Εν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ νέος τις, ἰερέως υἱός, ἐν δυσσεβείᾳ τραφεῖς, εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν μετέστη χορὸν τρόπον τοιῷδε. Γυνή τις ἐπίσημος ἐν εὐλαβείᾳ, καὶ τοῦ τῆς διακονίας ἠξιωμένη χάριματος, συνήθης ἦν τῇ τούτου μητρὶ. Αὕτη τοῦτου μετὰ τῆς μητρὸς ἀφικνούμενον εἶτι μαιράκιον ἠσπάζετό σε, καὶ ἠρέθιζε πρὸς εὐσεβείαν. Τῆς οὖν μητρὸς τελευτησάσης, ἀφικνεῖτο πρὸς αὐτὴν ὁ νέος, καὶ τῆς συνήθους διδασκαλίας ἀπελάμβανε. Παγευθεὶς οὖν ἤδη ταῖς διδασκαλίαις τῆς Θεοφιλοῦς γυναικὸς, ἐπυθάνετο· Πῶς ἂν δυνηθῶ τὴν τοῦ πατρὸς διδασκαλιάν φυγεῖν, καὶ τῆς παρὰ σοῦ κηρυττομένης ἀληθείας μετασχέιν; Ἡ δὲ· Χρήσι, τὸν πατέρα φυγεῖν, ὦ τέκνον, φησί, καὶ προτιμησασθαι τὸν σαυτοῦ τε κακίονου Δημιουργόν· καὶ πόλιν ἑτέραν καταλαβεῖν, ἐν ἣ δυνατὸν διαδράναι τοῦ δυσσεβοῦς Βασιλέως τὰς χεῖρας· ἐπηγγέλματο δὲ καὶ δι' ἑαυτῆς προδῆναι τὴν περὶ τούτου πρόνοιαν. Καὶ ὁ παῖς, ὡς ἤκουσε, φησί· Καὶ τὴν ἑμαυτοῦ παραδώσω ψυχὴν.

Ὀλίγων δὲ ἡμερῶν διελθουσῶν, Ἰουλιανὸς μὲν εἰς τὴν Δάφνην δημοθονίας ἐπιτελέσων ἀνῆλθε· Συνανῆλθε δὲ καὶ ὁ τοῦ παιδὸς πατήρ, ἱερεὺς ὢν· καὶ γὰρ συνέπεσθαι εἰωθὼς ἦν τῷ Βασιλεῖ. Τῷ δὲ πατρὶ συνῆν καὶ οὗτος, καὶ ὁ τούτου ἀδελφός· νεωκόροι γὰρ ἦσαν, καὶ τὰ βασιλικὰ ἐδίσματα περιβρᾶντίζοντες.

Τῇ οὖν πρώτῃ ἡμέρᾳ παραστάς ὁ παῖς τῇ τοῦ βασιλέως στιβάδι, καὶ τὰ ὄψα κατὰ τὸ ἔθος διαβρᾶνας, καὶ τοῦ μύσου ἐμπλήσας, δρόμῳ χρησάμενος, τὴν Ἀντιόχειαν πάλιν κατέλαβε· καὶ πρὸς τὴν Σευμασίαν ἐκείνην γυναῖκα ἀφικόμενος· Ἐγὼ μὲν ἦλθον, ἔφη, μὴ ψευδάμενος τὴν ὑπόσχου· σὺ δὲ σωτηρίας ἑκατέρας ἐπιμελήθητι, καὶ τὴν ἐπαγγελίαν ἐκπλήρωσον· καὶ παραυτίκα ἀναστὰσα, πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον Μελέτιον τὸν παῖδα ἀνήγαγεν. Ὁ δὲ τέως αὐτὸν ἄνω διάγειν ἐν τῷ καταγωγίῳ προσέταξεν. Ὁ δὲ πατήρ, τὸν παῖδα ἐπιζήπων, τὴν τε Δάφνην περιῖει, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἀφικόμενος, τὰς ἀγυῖάς τε καὶ τοὺς στενωπούς, πάντοθεν περιάγων τὸν ὀφθαλμόν, τούτου ἀνιχνεύσασθαι.

Ὡς οὖν παρεγένετο, εὐθα τὸ καταγωγίον εἶχεν ὁ Σεῖος Μελέτιος, ἀναβλέψας, εἶδεν ἐκείνου ἄνωθεν προκύπτοντα· καὶ δραμῶν, εἰλκυσάτε καὶ κατήγαγε· καὶ εἰς τὴν αἰκίαν ἀπαγαγὼν, πρῶτον μὲν μάλιστα αὐτὸν καταξάνας, καὶ ὀβελίσκουσ πυρακτώσας, ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ καὶ τοῖς νώτοις ἐπέθηκεν. Ἐπειτα καθιέρξας ἐν τῷ Σαλάμῳ, καὶ κλεῖθρα ἔξωθεν περιθεῖς, ἀνῆλθεν εἰς τὴν Δάφνην.

Ταῦτα ἐγὼ τοῦ ἀνδρός, πρεσβυτέρου ἤδη γεγονότας, ἀκήκοα διηγουμένου. Προστίθεται δὲ καὶ ταῦτα, ὡς ἐνθους γενόμενος ὁ παῖς, καὶ Σεῖος χάριτος ἐμπλησθεὶς, συνέτριψε μὲν πάντα τὰ τοῦ πατρὸς εἰδωλα, ἐκωμόφει δὲ αὐτῶν

τὴν ἀσθένειαν. Ὑστερον δὲ εἰς νοῦν λαβὼν ὅπερ ἔδρασε, τῆς τοῦ πατρὸς παρουσίας φειδοῖ, τὸν Δεσπότην ἰκέταυ ἐπινεύσαι, καὶ συντρίψαι τὰ κλεῖθρα, καὶ τὰς Σύρας ἀναπετάσαι. Σοῦ γάρ, Κύριε, ἕνεκα ταῦτα πέπουθα, καὶ δέδρακα ἔλεγε.

Ταῦτά μου, ἔφη, λέγοντος, ἐξέπεσον μὲν τὰ κλεῖθρα, αἱ Σύραι δὲ ἠνεώχθησαν· ἐγὼ δὲ πάλιν εὐθύς πρὸς τὴν γυναῖκα ἔδραμον. Ἡ δὲ, σχῆμα γυναικὸς περιθεῖσά μοι, καὶ σὺν αὐτῇ γε εἰς τὴν καμάραν καθίσασα, τῷ Σεῖῳ με πάλιν Μελέτιῳ προσήγαγεν. Ὁ δὲ τῷ τῶν Ἱεροσολύμων παρέδωκε Πατριάρχῃ· Κύριλλος δὲ τρυκαῦτα ἦν· καὶ οὕτω νυκτὸς εἰς τὴν Παλαιστίνην ὤρμησάμεν. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ τελευτήν, καὶ τὸν πατέρα οὗτος εἰς εὐσέβειαν ἀδήγησε· καὶ τούτο γὰρ ἡμᾶς μετὰ τῶν ἄλλων ἐδίδαξεν. Ὡς πρεσβύτης γενόμενος, καὶ τὰ στίγματα ἐν τῷ σώματι περιφέρων, καὶ ἄλλους εἰς τὴν εὐσέβειαν ὀδηγήσας, μετῆλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Ἀποστόλων. Ὤδη ζ'. Σ ἐ νοπήν Θεοτόκε.

Υπομονὴ πειρασμῶν ἐρρύσθητε, ἐχθροῦ πειράζοντος ὑμᾶς· ἐπομβρίαις δὲ λογικαῖς, ἐνδοξοὶ Ἀπόστολοι, ὄλον κατεπτύσατε, φλογμὸν τῆς πλάνης κραυγάζοντες· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Περιφανῶς, ἄριστα βουλευσθαι, καὶ τελεώτατα τοὺς σοὺς, Ἀριστόβουλε φοιτητάς, μάκαρ ἐξεπαίδευσας, ὡς τὴν ἐνυπόστατον, Σοφίαν σχῶν σε παιδεύσασαν, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ητῶν πιστῶν, ἱερά ὀμήγουρις, ἰερωτάταις ἐν φωναῖς, μακαρίζει σε Ἀπελλῆ· τέλος γὰρ μακάριον, ἔσχες πολιτείαν τε, ἀγγελικὴν μέλπων πάντοτε· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, καὶ συμφορῶν παντοδαπῶν, καὶ Βαρβάρων ἐπιδρομῆς, Δέσποινα πανύμνητε, ὅπως σὲ δοξάζωμεν, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Θεόνυμφε, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Καταπατῶν ἀνδρικῶς, σὺν τῷ πυρὶ τὴν πλάνην, τῷ σταυρωθέντι ὁ αἰδιδμος, ἐβόα Ἐπίμαχος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐ κατεπλάγη φλογός, οὔτε θηρῶν ἀγρίων, οὔτε βασάνων τὴν ἐπίθεσιν, κραυγάζων Ἐπίμαχος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Υπομονὴ πειρασμῶν, θεοῖς ἀψύχοις σέβας, ὁ Μάρτυς ὅλως οὐκ ἀπένευμεν, ἀλλὰ πίπτει ἔκραζεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εν τῇ ἀφλέκτῳ βιάτῳ, καὶ δροσοβόλῳ καμίνῳ, αὐ̄ προεγράψης Μητροπάρθενε, ἀφράστως κη̄σασα, σεσαρκωμένον Θεόν, Ἄγνη̄ εὐλογημένη.

Τῶν Ἀποστόλων.

Ῥδὴ ἡ. Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ.

Εν τῷ κόσμῳ ὡς περ ἀστραπαί, ἐφάνατε Θεόπται, φλογίζοντες μὲν τὴν πλάνην, τοὺς δὲ μέλποντας υἱούς, ἡμέρας δεικνύοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῷ νοστήμῳ ἄλατι τῶν σῶν, Ἀμπλία διδαγμάτων, τῆς πλάνης τὴν σηπεδόνα, ἀπεκάθηρας· διὸ, τιμῶντές σε ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ανυμνεῖσθω Στάχυς ὁ κλεινός, Ἀμπλίας Ἀπελλῆς τε, καὶ Νάρκισσος Οὐρβανός τε, καὶ ὁ πάνσοφος βοῶν, πιστῶς Ἀριστόβουλος· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ καταφυγὴν, καὶ κλίμακα πρὸς ὕψος, μετὰγούσαν τὸ ἀνθρώπινον, παναμώμητε Ἄγνη̄, εἰδότες κραυγαῶμεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος.

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα.

Πάθος τὸ σεπτὸν ἐξεικονίζων, ἐν τοῖς σοῖς μέλεσι Σοφῆ, ὑπέφερες ἀνδρείως, πείραν πολλῶν βασάνων, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἀνακηρύττων.

Στάζουσιν οἱ σοὶ ἰδρωῖτες Μάρτυς, Θεοσεβείας γλυκασμόν, ἐξάιροντα πικρίαν, πλάνης ἀθεότητος· διὸ, Ἐπίμαχε δοξαζεῖς, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἴχαιρες ποιναῖς προσομιλήσας, παντοδαπαῖς πανευσθενῶς, Ἐπίμαχε παμμακάρι, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Ἄγνη̄ ἢ τὸν Σωτῆρα, ἀποκη̄σασα Χριστὸν, ἡμῖν ὁμοιωθέντα· ὅπως ἐν αἰνέσει σε αἰεὶ, μακαρίζομεν εὐλογημένη.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα, καὶ ὑποδείξαντα ἡμῖν, ὄπλον εἰς σωτηρίαν,

• Παῖδες ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἀποστόλων. Ῥδὴ Δ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Γνα τὰ τῆς γῆς πληρώματα, πεπληρωμένα, πλάνης τοῦ πολεμήτορος, καὶ μεμεστωμένα, σκοτασμοῦ ἀθεότητος, τῷ φωτὶ καταυγάζης τῆς γνώσεως, τὰς σὰς σωτηριώδεις, αὐγάς Οἰκτίριμον τούτοις ἐπεμψας.

Οφθης φερωνύμως ἐνδοξε, σωτηριώδης στάχυς, σῖτον τοῖς χρήζουσι, φέρων στηριγμόν, θεογνωσίας παρέχοντα, καὶ λιμοῦ νοητοῦ ἐξαιρούμενον, τοὺς πίστευσε καὶ πόθῳ, Ἱεροκλήρῳ μακαρίζοντας.

Στόμα τοῦ Θεοῦ γενόμενος, τὰς τῶν ῥητόρων γλώσσας, ἀλάλους ἔδειξας, καὶ ἐκ φάρυγγος, τοῦ δυσμενοῦς Ἀριστόβουλε, ἀνιμήσω ψυχὰς καὶ προσήγαγες, Κυρίῳ σεσωσμένας, διὰ τελείας ἐπιγνώσεως.

Ηδη οὐρανούς γηθόμενοι, θεοειδεῖς οἰκοῦντες, Θεοῦ Ἀπόστολοι, τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, εἰλικρινῶς ὑμᾶς σέβοντας, καὶ γνησίως ὑμᾶς μακαρίζοντας, μετόχους αἰωνίου, καταξιώσατε λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Φέρεις τὸν τὰ πάντα φέροντα, καὶ γαλουχεῖς τὸν πᾶσι τροφήν παρέχοντα· μέγα καὶ φρικτὸν, τὸ ὑπὲρ νοῦν σου Μυστήριον, κιβωτὲ τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος, Παρθένε Θεοτόκε· ὅθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Εὐ̄α μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ισχυῖ ῥωννύμενος Χριστοῦ Ἐπίμαχε, Ἀθλοφόρε ἐταπεινώσας, κράτος ἀνίσχυρον δαιμόνων· καὶ νίκης τὸ λαμπρὸν ἦρας τρόπαιον, χοροῖς τῶν Ἀθλητῶν στεφανούμενος· ὅθεν σε πίστευ μακαρίζομεν.

Οφθῆ ὡς περ κρήνη ἀληθῶς Ἐπίμαχε, ἢ σὴ Δῆκη ἀναβλύζουσα, χάριν θαυματῶν παραδόξων, καὶ νέφος τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα, τῶν πίστευ προσερχομένων σοι πάντοτε, Μάρτυς θεόφρον ἀξιάγαστε.

Συνέτριψας πάσας τοῦ ἐχθροῦ πανεύφημε, τὰς παγίδας καὶ ἠφάνισας, τούτου τὸ ὄνομα μετ' ἡχοῦ, Χριστὸν ὁμολογήσας ἐνώπιον, τυράννων καὶ βασιλέων Ἐπίμαχε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ηλίου λαμπρότερον ἡμῖν ἐξέλαμψε, σοῦ ἢ μνήμη παναιδιμε, πάντων φωτίζουσα καρδίας, ἐν ταύτῃ τῶν πιστῶν εὐφημῶντων σε, παμμακάρι Ἀθλοφόρε Ἐπίμαχε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φωτός οίκητήριον Ἀγνή γεγένησαι· δια τοῦτο ἱκετεύω σε· Φώτισον Δέσποινα τὰς κόρας, τῆς τεταπεινωμένης καρδίας μου, παθῶν ταῖς χαλεπαῖς ἀμαυρότησιν, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὕα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Στάχυς, Ἀμπλία, Νάρκισσος, καὶ Ἀπελλῆς ὁ ἔνδοξος, καὶ Ἀριστόβουλος Θεῖος, καὶ

Οὐρβανὸς οἱ φωστῆρες, νῦν παρ' ἡμῶν κατὰ χρέος, φαιδρῶς ἀνευφημείσθωσαν, ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες, τῶν πόθῳ ἐπιτελούντων, τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Επίβλεψον Πανύμνητε, εἰς τὴν κληρονομίαν σου, καὶ τῇ ἀμάχῳ σου ταύτῃ, συντήρησον δυναστεία· τῆς βασιλείας ἴθυνον, τὰ σκῆπτρα καὶ κραταίωσον, τὰ ἔθνη καταπραΰνον; καὶ ἔκχεον τὴν εἰρήνην, ἐπὶ τὰ πέρατα κόσμου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθίας.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τ Ε Λ Ο Σ .

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine of five cents a day is incurred
by retaining it beyond the specified
time.

Please return promptly.

~~MAR 11 '53~~

~~MAR 23~~

